virtual-project.eu

STEPHEN KING

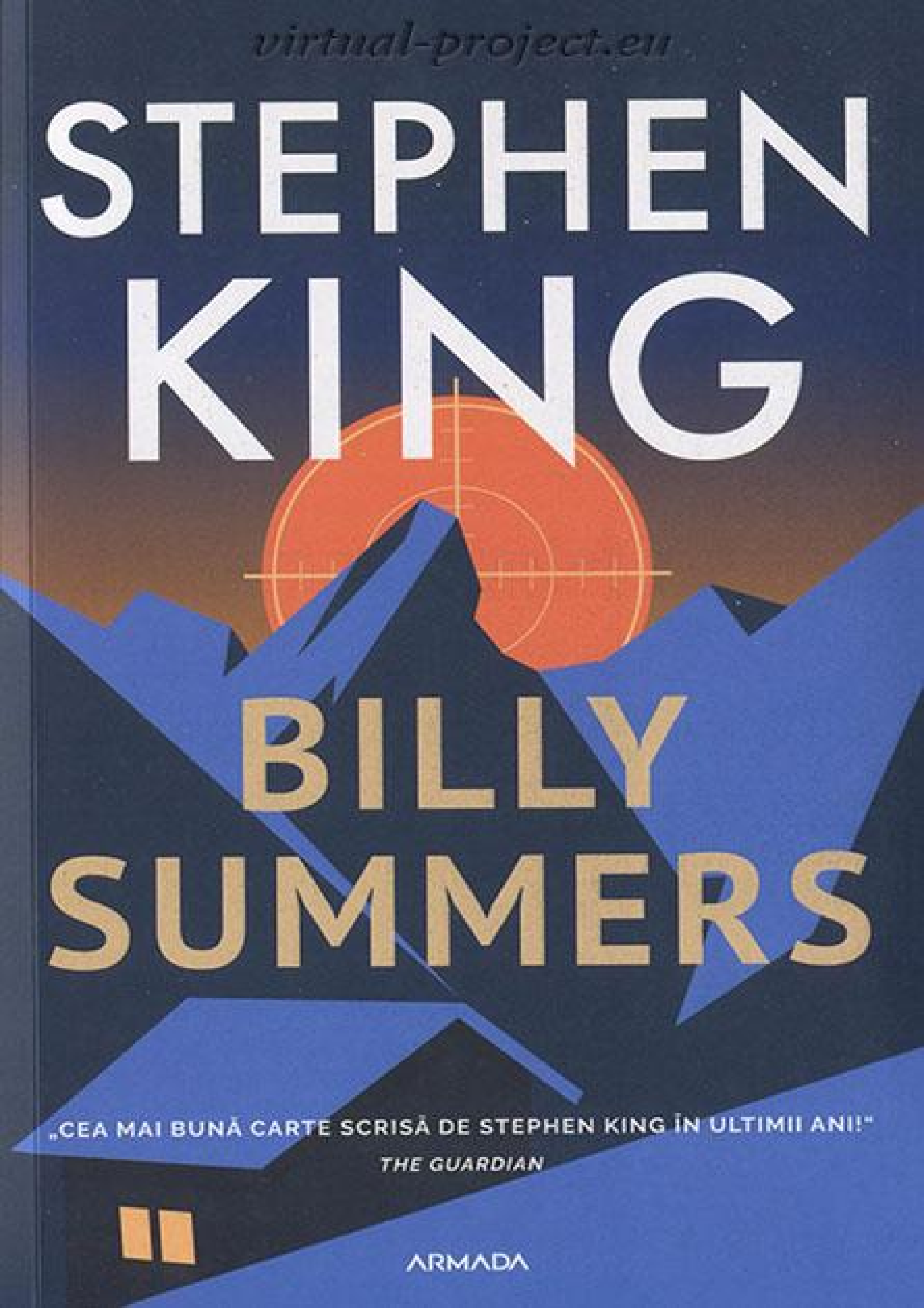

BILLY SUMMERS

„CEA MAI BUNĂ CARTE SCRISĂ DE STEPHEN KING ÎN ULTIMII ANI!"
THE GUARDIAN

ARMADA

STEPHEN KING

BILLY SUMMERS

Original: *BILLY SUMMERS* (2021)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2021 —

În amintirea lui Raymond şi a lui Sarah Jane Spruce[1]

„I once was lost, but now am found.”

„Amazing Grace”[2].

CAPITOLUL 1

1

Billy Summers stă în holul hotelului, aşteptându-şi maşina. Este vineri, pe la amiază. Cu toate că citeşte o carte de benzi desenate, mare cât o revistă, care se cheamă *Archie's Pals 'n' Gals*[3], el se gândeşte la Émile Zola şi la al treilea roman al acestuia, considerat de mulţi critici prima lui mare operă, *Thérèse Raquin.* Îşi spune că pare o carte scrisă de un tânăr. Îşi spune că Zola abia începuse să exploateze ceea ce avea să se dovedească a fi un zăcământ cu adevărat fabulos. Îşi spune că Zola a fost – este – varianta de coşmar a lui Charles Dickens. Îşi spune că aceasta ar fi o premisă excelentă pentru un eseu. Nu că el ar fi scris unul vreodată.

La 12:02, uşa se deschide şi doi bărbaţi intră în hol. Unul este înalt şi are părul negru pieptănat în stilul „pompadour"[4], la modă prin anii '50. Celălalt este scund şi cu ochelari. Amândoi sunt îmbrăcaţi în costum. Toţi oamenii lui Nick poartă costume. Billy îl cunoaşte pe cel înalt din vest. Lucrează de multă vreme cu Nick, îl cheamă Frank Macintosh. Din cauza frezei ăleia, unii dintre tipii lui Nick îi spun „Frankie Elvis" sau – pentru că i-a apărut o chelie micuţă la spate – „Eclipsă Elvis". Dar nu i-o zic în faţă. Billy nu îl ştie pe celălalt individ. Probabil că este un localnic.

Macintosh întinde mâna. Billy se ridică şi i-o strânge.

— Salut, Billy, a trecut ceva vreme! Mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur să te văd, Frank.

— El e Paulie Logan.

— Salut, Paulie!

Billy dă noroc cu tipul cel scund.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Billy.

Macintosh ia din mâna lui Billy revista cu păţaniile lui Archie.

— Bag seamă că tot benzi desenate citeşti.

— Mda, spune Billy. Da, da. Îmi plac mult de tot. Alea nostime. Câteodată şi alea cu supereroi, dar nu la fel de mult.

Macintosh răsfoieşte revista şi îi arată ceva lui Paulie Logan.

— Ia te uită la gagicuţele astea! Frate, îmi vine să fac laba doar uitându-mă la ele.

— Una e Betty şi cealaltă, Veronica, îl lămureşte Billy, luând înapoi revista. Veronica e gagica lui Archie şi Betty vrea să-i ia locul.

— Cărţi adevărate citeşti? îl întreabă Logan.

— Mai citesc, dacă sunt plecat la drum lung. Şi reviste. Dar cel mai mult benzi desenate.

— Bravo, bravo! spune Logan, făcându-i cu ochiul lui Macintosh.

Gestul lui nu e prea subtil, iar Macintosh se încruntă. Însă pe Billy nu-l deranjează.

— Gata de drum? îl întreabă Macintosh.

— Sigur că da.

Billy îndeasă revista în buzunarul de la spate. Acolo vor sta Archie şi gagicile lui sexy. Şi eseul încă nescris. Despre tihna pe care ţi-o aduc tunsorile şi comportamentele care nu se schimbă. Despre Riverdale şi despre cum a încremenit timpul în locul acela.

— Atunci, hai să mergem! zice Macintosh. Ne aşteaptă Nick.

2

Macintosh conduce. Logan spune că el va sta în spate pentru că este scund. Billy se aşteaptă să o ia către vest, pentru că acolo e zona mai simandicoasă a acestui oraş, iar lui Nick Majarian îi place să trăiască pe picior mare, fie că se află acasă sau în

altă parte. Şi nu poate să sufere hotelurile. Însă maşina porneşte spre nord-est.

La vreo trei kilometri distanţă de centrul oraşului, ajung într-un cartier care lui Billy i se pare a fi locuit de oameni din clasa de mijloc a societăţii. Cu vreo trei sau patru trepte peste parcul cu rulote în care a crescut el, dar nu cine ştie ce mare lux. Fără vile cu porţi înalte. Pe micile peluze se învârtesc aspersoarele. Cele mai multe dintre casele de aici au un singur nivel. Majoritatea sunt bine întreţinute, dar câteva ar cam avea nevoie de o zugrăveală nouă şi pe unele dintre peluze au pus stăpânire buruienile. Observă o casă cu o bucată de carton proptită peste o fereastră spartă. În faţa alteia, un bărbat gras în bermude şi maiou stă tolănit pe un şezlong, cumpărat fie de la Costco, fie de la Sam's Club, bea bere şi se uită la ei. Americanii o duceau binişor de ceva vreme, dar poate asta urma să se schimbe. Billy cunoaşte cartierele de acest fel. Sunt un fel de barometru, iar valoarea indicată de el a cam început să scadă. Oamenii care locuiesc aici merg la slujbe din acelea unde sunt obligaţi să ponteze la fiecare intrare şi ieşire din tură.

Macintosh conduce maşina pe aleea din faţa unei case cu etaj şi cu peluza destul de neîngrijită. E zugrăvită într-un galben şters. Nu-i urâtă, dar nu arată ca o casă în care ar dori să locuiască Nick Majarian, chiar şi pentru câteva zile. Pare un loc potrivit mai degrabă pentru vreun mecanic sau vreun om de serviciu de la aeroport, care să trăiască aici cu nevasta lui pasionată de cupoanele de reduceri şi cu cei doi copii, şi care să-şi plătească ratele la ipotecă în fiecare lună şi să se ducă la bowling în fiecare seară de joi.

Logan deschide portiera din dreptul lui Billy, care îşi pune pe bord cartea cu benzi desenate şi coboară din maşină.

Macintosh o ia înainte pe treptele terasei. Afară e foarte cald, dar înăuntru este aer condiţionat. Nick Majarian stă în picioare în holişorul care duce la bucătărie. E îmbrăcat cu un costum care probabil

costă la fel de mult ca rata la ipoteca acestei case. Părul rar îl poartă pieptănat lins pe ţeastă, nici vorbă de freză „pompadour”, că n-are de unde. Chipul îi este rotund şi bronzat de soarele din Vegas. Este un individ corpolent, dar, când îl strânge în braţe pe Billy, acesta simte că burta lui imensă e tare ca o stâncă.

— Billy! exclamă Nick şi apoi îl sărută pe amândoi obrajii.

Îl pupă zgomotos şi entuziasmat. Pe buze i s-a lăţit un zâmbet de toată frumuseţea.

— Billy, Billy, măi, omule, ce mult mă bucur să te văd!

— Şi eu mă bucur, Nick.

Se uită în jur.

— De obicei, stai într-un loc mai elegant decât ăsta.

Face o pauză. Apoi continuă:

— Sper că nu te deranjează că ţi-o spun.

Nick râde. Are un râs frumos, un râs molipsitor, care se potriveşte foarte bine cu zâmbetul. Începe să râdă şi Macintosh, iar Logan se mulţumeşte doar să surâdă.

— Am o căsuţă în cartierul de vest. Pe termen scurt. Să am grijă de ea cât e proprietarul plecat. În curtea din faţă e o fântână. Cu un copilaş în pielea goală în mijlocul ei… ştiu că i se zice cumva…

Heruvim, îl completează Billy în gând, dar nu deschide gura ca să-l lumineze. Îşi vede în continuare de zâmbetul lipit pe buze.

— În fine, şi puştiul ăla mic se pişă apă. O să vezi, o să vezi. Nu, casa asta nu-i a mea, Billy. A ta e. Cu condiţia să accepţi contractul.

3

Nick îi face turul casei.

— Complet mobilată, spune el, de parcă ar încerca să o vândă.

Poate chiar asta face.

Casa are două niveluri; la etaj se află trei dormitoare şi două băi, a doua mai mică, probabil destinată copiilor. La parter sunt bucătăria, un living şi o sufragerie atât de mică, încât pare mai degrabă un separeu. Cea mai mare parte a pivniţei a fost transformată într-o sală mare, cu covor pe jos, cu un televizor imens într-un capăt şi o masă de ping-pong în celălalt. Cu şiruri de spoturi pe tavan. Nick îi zice „camera de joacă”. Şi aici se opresc şi se aşază pe scaune.

Macintosh îi întreabă dacă ar dori să bea ceva. Le spune că pot alege între apă minerală, bere, limonadă şi ceai cu gheaţă.

— Eu vreau un Arnold Palmer, spune Nick. Jumătate ceai, jumătate limonadă. Cu multă gheaţă.

Billy zice că sună bine şi că vrea şi el. Vorbesc vrute şi nevrute până le vin băuturile. Nick îl întreabă pe Billy cum a călătorit. Billy răspunde că bine, dar nu-i zice de unde a venit cu avionul şi nici Nick nu e curios. Nick vrea să ştie ce părere are despre afurisitul ăla de Trump şi Billy spune că n-are nicio părere. Nu prea mai au ce să vorbească, dar nu-i nimic pentru că apare Macintosh cu o tavă pe care sunt două pahare înalte. Imediat ce Macintosh iese din încăpere, Nick trece direct la subiect.

— L-am sunat pe amicul tău, Bucky, şi el mi-a zis că ai cam vrea să te retragi din activitate.

— Mă gândesc la asta. Sunt în branşă de prea multă vreme. De prea multă.

— Corect. De fapt, câţi ani ai?

— Patruzeci şi patru.

— Şi faci treaba asta de când ai ieşit din armată?

— Cam aşa ceva.

Este convins că Nick ştie toată povestea.

— Câţi în total?

Billy ridică din umeri.

— Nu mai ţin minte.

Au fost şaptesprezece. Optsprezece – dacă îl ia în calcul şi pe primul, pe bărbatul cu braţul în ghips.

— Bucky zice că ai putea să te mai ocupi de încă unul, dacă îţi convine preţul.

Aşteaptă întrebarea lui Billy, dar acesta nu scoate o vorbă. Aşa că Nick continuă.

— În cazul ăsta, preţul e foarte mare. Dacă accepţi, ai să-ţi petreci tot restul vieţii cu burta la soare. Ai să stai tolănit în hamac şi ai să bei doar *piña colada.*

Îi scânteiază iarăşi zâmbetul larg.

— Două milioane… Cinci sute de mii – în avans. Restul, după.

Fluieratul prin care Billy îşi exprimă surprinderea nu este deloc prefăcut; de fapt, el nici nu crede că se preface, ci doar că îşi scoate în faţă *eul tembel,* acela pe care îl prezintă tipilor de felul lui Nick, Frank şi Paulie. Şi care este ca o centură de siguranţă. Nu o foloseşti pentru că te aştepţi la vreun accident, ci pentru că n-ai de unde să ştii ce se poate rostogoli de pe deal chiar pe acea parte a drumului unde te afli. Acelaşi principiu se aplică şi pentru drumul vieţii, pe care oamenii virează alandala şi o mai iau pe contrasens.

— De ce atât de mult?

Suma maximă primită la un contract a fost şaptezeci de mii.

— Nu-i vorba de un politician, nu? Pentru că nu mă ocup de aşa ceva.

— Nici pe departe.

— E un om rău?

Nick râde, clatină din cap şi se uită la Billy cu simpatie sinceră.

— Întotdeauna aceeaşi întrebare.

Billy dă din cap.

O fi *eul tembel* un fel de mască, dar un lucru este perfect adevărat: el, unul, nu se ocupă decât de oameni răi. Aşa poate să doarmă liniştit. Se înţelege de la sine că îşi câştigă existenţa lucrând pentru oameni răi, sigur că da, numai că lui Billy nu i se pare că asta ar reprezenta vreo dilemă de natură morală. Nu îl deranjează să fie plătit de nişte

oameni răi ca să ucidă alţi oameni răi. De fapt, se consideră un fel de gunoier cu o armă de foc.

— Este o persoană foarte rea.

— Bine…

— Şi cele două milioane nu vin de la mine. Eu nu sunt decât intermediarul în afacerea asta şi primesc un comision. Dar nu un procent din banii tăi; ai mei sunt pe lângă alea două milioane.

Nick se apleacă şi îşi strânge mâinile care-i atârnă între coapse. Pe chip i s-a aşternut o expresie foarte serioasă. Se uită drept în ochii lui Billy.

— Ţinta este un profesionist, la fel ca tine. Numai că tipul ăsta nu întreabă niciodată dacă e vorba despre un om bun sau unul rău. Nu face diferenţele astea. Dacă-i convine plata, atunci acceptă contractul. Deocamdată o să-l numim „Joe". În urmă cu şase ani, sau poate şapte, că nu contează, Joe ăsta a omorât un puşti de cincisprezece ani pe drumul către şcoală. Era puştiul ăla un om rău? Nu. Ba chiar era premiant. Dar cineva a vrut să-i transmită un mesaj tatălui. Puştiul a fost mesajul. Joe a fost mesagerul.

Billy se întreabă dacă povestea este reală. Posibil să nu fie, pentru că pare de domeniul fantastic al lumii basmelor, însă lui i se pare adevărată.

— Îmi ceri să ucid un ucigaş.

Parcă ar încerca să se lămurească.

— Te-ai prins. Acum Joe e într-o puşcărie din Los Angeles. La Men's Central e închis. Acuzat de ultraj şi tentativă de viol. Să-ţi zic ceva despre chestia cu tentativa de viol: dacă nu eşti una dintre gagicile de la MeToo[5], atunci n-ai de ce să te vaiţi. A agăţat o scriitoare care era în Los Angeles la o conferinţă – o scriitoare *feministă* – pentru că a confundat-o cu o prostituată. I-a făcut avansuri – presupun că niţel cam obscene – şi tipa i-a dat în ochi cu spray lacrimogen. El i-a tras una în dinţi şi i-a dislocat falca. Probabil că individa a vândut încă o sută de mii de cărţi de-ale ei pe chestia asta. Ar fi trebuit să-

i mulţumească în genunchi, nu să-l dea pe mâna poliţiei, nu crezi?

Billy nu crede nimic.

— Haide, măi, Billy, gândeşte-te! Dumnezeu ştie câţi oameni a lichidat tipul ăsta şi o apărătoare a drepturilor linguristelor reuşeşte să-i dea în ochi cu spray cu piper? Zău aşa. E de tot râsul.

Billy schiţează un zâmbet de complezenţă.

— Los Angelesul e în cealaltă parte a ţării.

— Ai dreptate, numai că mai întâi a fost *aici* şi după aia s-a dus *acolo.* Habar n-am de ce a fost aici şi nici nu-mi pasă, dar ştiu că voia să joace pocher şi cineva i-a zis unde să găsească o partidă bună. Că, vezi tu, amicul Joe se consideră un mare jucător şi are mulţi bani de aruncat pe geam. Ca să nu mai lungesc povestea, chestia e că a pierdut mult de tot. Şi, pe la cinci dimineaţa, când a fost clar cine e câştigătorul partidei, Joe l-a împuşcat în burtă şi a luat banii – nu doar ai lui, ci *toţi* banii. A încercat unul să-l împiedice, probabil alt bou care jucase şi el, şi Joe l-a împuşcat şi pe ăsta.

— Au murit amândoi?

— Câştigătorul a murit la spital, dar după ce l-a identificat pe Joe. Tipul care a încercat să intervină a reuşit să scape. Şi el l-a identificat pe Joe. Şi mai ştii ceva?

Billy clatină din cap.

— Erau şi camere de supraveghere. Pricepi ce-a urmat?

Bineînţeles că Billy pricepe.

— Nu chiar.

— California îl acuză de ultraj. Chestie care o să rămână. Probabil că o să se renunţe la acuzaţia de tentativă de viol, că doar nu i-a dat una în cap mimozei şi n-a tras-o într-o alee întunecoasă; în realitate, s-a oferit s-o *plătească,* deci nu e vorba decât despre solicitare de servicii sexuale şi pe procuror îl doare undeva de asta. Cu tot cu timpul cât stă în spatele gratiilor până la proces, n-ar primi decât vreo nouăzeci de zile de pârnaie. Şi s-ar zice că şi-a plătit datoria faţă de societate. Dar uite că

apare acuzaţia de crimă, iar pe malul celălalt al fluviului Mississippi acuzaţia de crimă e luată foarte în serios.

Billy ştie asta. În „statele roşii”[6], asasinii plătiţi sunt condamnaţi la moarte. Nu-l deranjează deloc.

— După ce o să se uite la înregistrările camerelor de supraveghere, cu siguranţă că juraţii vor decide să-i facă injecţia letală dragului de Joe. Pricepi cum stă treaba, da?

— Sigur.

— După cum era de aşteptat, şi-a luat un avocat care să conteste procedura de extrădare. Ştii ce-i aia „extrădare”, da?

— Sigur.

— Bravo! Avocatul lui Joe se dă peste cap să rezolve chestia asta şi să ştii de la mine că nu-i vreunul dintre avocăţeii ăia care se ocupă doar de cazuri minore, nu-i un „vânător de ambulanţe”[7]. Deja a reuşit să obţină o amânare de treizeci de zile a audierilor şi se va folosi de răgazul ăsta ca să se gândească cum să tragă de timp în continuare. Însă, în cele din urmă, tot va pierde. Iar Joe e închis la izolare, pentru că un coleg a vrut să-i ia jugulara cu şişul. Dragul de Joe l-a dezarmat şi i-a rupt mâna din încheietură. Dar, acolo unde-i unul cu un şiş, mai pot apărea alţi zece.

— A fost ceva premeditat? întreabă Billy. Ceva pus la cale de membrii bandelor din Los Angeles? Au avut ceva de împărţit cu el?

Nick ridică din umeri.

— Cine ştie? Pentru moment, Joe are garsoniera lui personală, nu trebuie să se amestece cu restul porcilor din cocină şi are dreptul să iasă treizeci de minute pe zi în curte, singur-singurel. *Tot* în timpul ăsta, avocatul lui face apel la anumite persoane. Mesajul pe care îl transmite e că individul o să divulge o chestie foarte tare dacă nu se renunţă la acuzaţia de crimă.

— Se poate întâmpla aşa ceva?

Billy nu vrea să creadă una ca asta, chiar dacă victima lui Joe la partida de pocher era un om rău.

— Procurorii ar putea renunţa să mai ceară pedeapsa cu moartea sau poate chiar să încerce să schimbe acuzaţia de crimă cu premeditare în ucidere din culpă?

— Nu gândeşti rău, Billy. Măcar eşti pe calea cea bună. Însă am auzit că Joe cere să se renunţe la toate acuzaţiile. Probabil că are el un as în mânecă.

— Îşi imaginează că deţine nişte informaţii în urma cărora poate să scape de acuzaţia de crimă.

— Zice ăla care a scăpat de numai Dumnezeu ştie câte ori! exclamă Nick râzând.

Dar Billy nu râde.

— Eu nu am împuşcat pe nimeni pentru că am pierdut la pocher. Nu joc pocher. Şi nu *fur.*

Nick dă cu putere din cap.

— Ştiu, Billy. Tu ai treabă doar cu oamenii răi. Doar făceam niţel mişto de tine. Haide, termină-ţi paharul!

Billy şi-l termină. Şi îşi spune: *Două milioane. Un singur contract.* Şi îşi mai spune şi: *Care-i şpilul?*

— Probabil că cineva vrea neapărat să-l împiedice pe tipul ăsta să dea pe goarnă tot ce ştie.

Nick întinde degetul arătător spre el, de parcă cine ştie ce deducţie formidabilă ar fi făcut Billy.

— Te-ai prins şi acum. În fine, eu primesc un mesaj de la tipul ăsta de aici, un localnic – o să ai ocazia să-l cunoşti dacă accepţi contractul –, şi mesajul ăla zice că noi căutăm un trăgător profi, cel mai bun dintre cei mai buni. Şi eu zic că ăla e Billy Summers, şi cu asta, basta.

— Deci, îmi ceri să-l lichidez pe tipul ăsta, dar nu în Los Angeles. Aici.

— Nu eu îţi cer. Ţine minte că sunt doar intermediarul. Altcineva îţi cere. Cineva cu buzunare foarte adânci.

— Care-i şpilul?

Nick îşi declanşează zâmbetul. Întinde din nou arătătorul spre Billy.

— N-o iei pe ocolite, nu? Treci direct la subiect. Numai că acum nu-i vorba de niciun şpil. Sau poate că e, depinde de părerea ta. Despre timp e vorba. Ai să stai aici…

Şi dă din mână spre căsuţa zugrăvită în galben. Poate şi spre cartierul în care se află – cartier despre care Billy va afla că se numeşte Midwood. Sau poate face semn spre întregul oraş, aflat la est de Mississippi şi chiar sub Linia Mason-Dixon[8].

— …destul de multă vreme.

4

Mai discută puţin. Nick îi spune lui Billy că sunt stabilite coordonatele, adică locul de unde va trage Billy. Îi mai spune că nu trebuie să ia nicio hotărâre până nu vede şi nu află mai multe informaţii. Pe care le va căpăta de la Ken Hoff. Acesta este localnicul. Nick spune că astăzi Ken e plecat din oraş.

— Ştie ce folosesc?

Nu este o acceptare, dar este un pas mare în acea direcţie. Două milioane doar ca să frece menta o vreme şi după aia să tragă un singur foc. Greu de refuzat un asemenea chilipir.

Nick dă din cap.

— În regulă. Când mă voi întâlni cu Hoff ăsta?

— Mâine. Te sună diseară la hotel şi-ţi zice când şi unde.

— Dacă accept, o să am nevoie de un pretext ca să justific de ce mă aflu aici.

— Am rezolvat-o şi pe asta şi e o superbitate. Giorgio a venit cu ideea. O să-ţi spunem mâine-seară, după ce te întâlneşti cu Hoff.

Nick se ridică. Întinde mâna. Billy i-o strânge. A mai dat mâna cu Nick şi înainte şi, de fiecare dată, a făcut-o în silă, pentru că Nick este un om rău. Deşi e cam greu să nu-ţi fie simpatic, un pic doar, nu mai mult. Şi Nick este profesionist, iar zâmbetul lui nu dă niciodată greş.

5

Paulie Logan îl duce înapoi la hotel. Paulie nu este un tip vorbăreţ. Îl întreabă pe Billy dacă poate să dea drumul la radio. Billy îi răspunde că da, iar atunci Paulie găseşte un post cu muzică pop-rock. La un moment dat, spune:

— Loggins şi Messina[9], ăştia-s cei mai tari.

Cu excepţia înjurăturilor adresate unui tip care-i taie drumul pe Cedar Street, la asta se rezumă toată conversaţia lui.

Pe Billy nu-l deranjează. Se gândeşte la toate filmele cu hoţi care pun la cale o ultimă lovitură pe care le-a văzut la viaţa lui. Dacă *noir* este un gen cinematografic, atunci „o ultimă lovitură" ar trebui să fie un subgen. În filmele acelea, ultima lovitură se termină întotdeauna prost. Billy nu este un hoţ şi nu face parte dintr-o bandă şi nu este superstiţios, dar, chiar şi aşa, chestia asta cu „ultima lovitură" nu-i dă pace. Poate din cauză că preţul este atât de mare. Poate din cauză că nu ştie cine îl plăteşte şi de ce. Poate chiar din cauză că a auzit de la Nick că ţinta lui a omorât odată un elev premiant, în vârstă de doar cincisprezece ani.

— Mai rămâi pe aici, da? îl întreabă Paulie când intră cu maşina în curtea din faţa hotelului. Că o să-ţi aducă Hoff instrumentul care-ţi trebuie. Puteam să ţi-l aduc şi eu, dar a zis Nick că nu.

Oare mai rămâne pe aici?

— Nu ştiu. Poate.

Coboară din maşină.

— Probabil.

6

Ajuns în cameră, Billy îşi deschide laptopul. Modifică data şi îşi verifică VPN-ul[10], deoarece hackerilor le plac foarte mult hotelurile. Ar putea să caute pe Google tribunalele din comitatul Los Angeles, pentru că audierile care însoţesc

procedurile de extrădare trebuie să fie informaţii publice, dar există metode mai simple ca să obţină ce vrea. Şi chiar vrea. Mare dreptate a avut Ronald Reagan când a zis: „crede, dar verifică”.

Billy intră pe site-ul cotidianului *LA Times* şi plăteşte abonamentul pe şase luni. Foloseşte un card bancar care aparţine unui personaj fictiv, pe nume Thomas Hardy, pentru că Hardy este scriitorul preferat al lui Billy. În orice caz, îl preferă tuturor celorlalţi exponenţi ai naturalismului literar. După ce primeşte acceptul, caută *scriitoare feministă* şi apoi adaugă *tentativă de viol.* Găseşte şase articole, fiecare mai sumar decât precedentul. Este acolo şi o fotografie a scriitoarei feministe, care arată super şi are o mulţime de lucruri de spus. Presupusul atac a avut loc în curtea din faţa Hotelului Beverly Hills. S-a descoperit că presupusul făptaş avea asupra lui o mulţime de documente de identitate şi carduri bancare. *LA Times* susţine că numele lui real este Joel Randolph Allen. În 2012, a reuşit să scape de o altă acuzaţie de viol în Massachusetts.

Deci „Joe” nu-i prea departe de numele lui adevărat, îşi spune Billy.

Apoi intră pe site-ul cotidianului local, se foloseşte din nou de cardul pe numele lui Thomas Hardy ca să capete acces şi caută *crimă partidă de pocher.*

Şi, da, găseşte articolul; iar fotografia aleasă din înregistrarea camerei de supraveghere video chiar este incriminatoare. Dacă totul s-ar fi întâmplat cu o oră mai devreme, nu ar fi fost suficientă lumină ca să se desluşească trăsăturile criminalului, dar în colţul de jos al pozei se vede ora 5:18. N-a răsărit încă soarele, dar nici mult nu mai are, iar chipul individului de pe alee este cât se poate de clar pentru un procuror. Ţine mâna în buzunar, aşteaptă ceva în faţa unei uşi pe care scrie ZONĂ DE ÎNCĂRCARE MARFĂ NU BLOCAŢI ACCESUL şi, dacă Billy ar face parte din juriul de la proces, probabil că ar vota în favoarea condamnării la moarte doar pe baza acestei probe. Pentru că Billy

Summers este un maestru al premeditării şi exact la dovada premeditării unei crime se uită acum.

În cel mai recent articol al cotidianului din Red Bluff scrie că Joel Allen a fost arestat în Los Angeles sub acuzaţii fără nicio legătură cu crima de la partida de pocher.

Billy este sigur că Nick crede despre el că s-ar ghida mereu doar după aparenţe. La fel ca toţi cei pentru care a lucrat în anii de când se ocupă cu treburi dintr-astea, şi Nick crede că, în afară de talentul remarcabil de lunetist, Billy nu mai are nicio altă calitate, ba chiar că este puţin mai greu de minte, poate chiar frizând imbecilitatea. Nick s-a lăsat convins de *eul tembel,* pentru că Billy se străduieşte să nu exagereze. Fără gură căscată, fără ochi sticloşi şi lipsiţi de orice expresie, fără reacţii complet cretine. O carte cu benzi desenate face minuni. Romanul lui Zola pe care îl citeşte se află la fundul valizei. Şi dacă i-o percheziţiona cineva şi dădea peste el? Atunci Billy ar spune că a găsit cartea aia în buzunarul unui scaun din avion şi a luat-o cu el pentru că i-a plăcut tipa de pe copertă.

Se gândeşte să-l caute pe net şi pe premiantul de cincisprezece ani, numai că nu are suficiente informaţii. Ar putea să intre pe Google, dar l-ar căuta întreaga după-amiază fără să-l găsească. Şi chiar dacă l-ar găsi, n-ar avea de unde să fie sigur că exact acela este premiantul cu pricina. Bine măcar că ştie că se confirmă povestea spusă de Nick.

Îşi comandă un sandvici şi un ceai. După ce îi este adusă comanda, se aşază lângă fereastră, îşi mănâncă sandviciul şi citeşte *Thérèse Raquin.* I se pare că romanul este un melanj între James M. Cain[{11}] şi o carte de benzi desenate horror de la EC[{12}] din anii ’50. După prânzul luat destul de târziu, se întinde pe pat, cu mâinile sub ceafă şi sub pernă, ca să simtă răcoarea ascunsă acolo. Care răcoare, aidoma tinereţii şi frumuseţii, nu durează prea mult. O să vadă ce are de spus tipul ăsta, Ken Hoff, şi, dacă tot ce-i spune el se confirmă, atunci

este posibil să accepte contractul. Cu toate că aşteptarea i se va părea foarte grea; niciodată nu s-a priceput să aştepte (a încercat odată să apeleze la meditaţia Zen, dar nu i-a ieşit); însă, pentru un câştig de două milioane de dolari, o să îşi pună răbdarea la încercare.

Billy închide ochii şi adoarme.

În aceeaşi seară, la ora şapte, ia cina în cameră şi se uită pe laptop la *Jungla de asfalt*[13]. Alt exemplu despre blestemul care însoţeşte ultima lovitură. Sună telefonul. Este Ken Hoff. Îi zice lui Billy unde să se întâlnească în după-amiaza următoare. Billy nu are nevoie să-şi noteze. Notiţele de genul ăsta pot fi periculoase, plus că el are o memorie foarte bună.

CAPITOLUL 2

1

La fel ca majoritatea vedetelor de cinema – fără să-i mai punem la socoteală şi pe bărbaţii de pe stradă, care încearcă să copieze înfăţişarea acelor vedete –, Ken Hoff pare că a uitat să se bărbierească de trei sau patru zile. Şi stilul ăsta este o alegere nefericită, pentru că tipul este roşcat. Drept urmare, nu îţi lasă impresia că ar fi durul durilor, ci doar că a fost pârlit zdravăn de soare.

Stau sub o umbrelă, la o masă din faţa unui local care se cheamă Sunspot Café. La colţul dintre Main Street şi Court. Billy presupune că localul este destul de aglomerat în timpul săptămânii, dar în această după-amiază de sâmbătă e aproape gol, iar ei sunt singurii care s-au aşezat la una dintre cele câteva mese de afară.

Hoff pare să aibă în jur de cincizeci de ani, sau poate doar patruzeci şi cinci –, dar patruzeci şi cinci de ani de viaţă grea. Bea un pahar cu vin. Billy şi-a luat un suc fără adaos de zahăr. Nu crede că Hoff lucrează pentru Nick, deoarece fieful lui Nick este în Vegas. Însă Nick este implicat în multe afaceri şi nu toate se derulează în Vest. Posibil să existe o legătură între Nick Majarian şi Ken Hoff sau poate Hoff e în cârdăşie cu tipul care plăteşte pentru lucrarea asta. Fireşte, cu condiţia ca lucrarea să fie executată.

— A mea e clădirea aia de vizavi, spune Hoff. N-are decât douăzeci şi două de etaje, dar uite că-i a doua ca înălţime în Red Bluff. O să fie a treia după ce se termină de construit Higgins Center. O să aibă treizeci de etaje. Şi un mall. Deţin o bucată şi din el, dar clădirea asta de aici? E odorul meu şi numai al

meu. Râdeau de Trump când zicea că o să refacă economia, dar uite că merge. Chiar merge.

Pe Billy nu-l interesează absolut deloc nici Trump şi nici planurile de relansare economică ale lui Trump, însă studiază clădirea cu atenţie de cunoscător. Este destul de sigur că acela-i locul de unde va trebui să tragă. Se numeşte Turnul Gerard. Billy este de părere că-i puţin cam exagerat să foloseşti cuvântul „turn" în denumirea unei clădiri care nu are decât douăzeci şi două de etaje, dar îşi spune că poate fi considerată un turn în oraşul acesta în care toate clădirile sunt mici, din cărămidă, majoritatea fiind în paragină. Pe gazonul bine îngrijit şi udat din faţă se află un panou care anunţă: DE ÎNCHIRIAT SPAŢII BIROURI ŞI APARTAMENTE DE LUX. Şi un număr de telefon dedesubt. Panoul arată de parcă stă de ceva vreme acolo.

— Nu s-a ocupat aşa cum m-am aşteptat, spune Hoff. Mda, sigur, economia a luat avânt, oamenilor le curg bani din cururi şi 2020 cică o să fie un an şi mai bun, dar nici nu-ţi dai seama cât de multe dintre afacerile cu profit mare se fac pe internet, Billy. Pot să-ţi spun „Billy", da?

— Sigur.

— În consecinţă, anul ăsta sunt puţin cam strâmtorat. Am probleme cu lichidităţile de când am investit în World Wide Entertainment, dar cum să fi refuzat o asemenea ocazie?

Billy n-are nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte Hoff. Ceva despre wrestlingul profesionist? Sau despre Monster Truck Jam, cursele alea cărora le făceau reclamă la televizor? Din moment ce Hoff pare convins că el ar trebui să ştie despre ce este vorba, Billy dă din cap ca şi cum chiar aşa ar fi.

— Javrele bătrâne şi pline de bani din oraş zic acum că m-am întins mai mult decât mi-e plapuma, dar trebuie să mizezi pe dezvoltarea economiei, corect? Să baţi fierul cât e cald. Cine nu riscă nu câştigă, corect?

— Sigur.

— Aşa că eu fac ce trebuie. Şi să mai ştii că recunosc o afacere bună atunci când aud de ea, iar asta e una foarte bună pentru mine. Niţeluş cam riscantă, dar am nevoie de o soluţie de moment. Şi Nick mă asigură că, dacă ai să fii prins – ştiu că n-o să fii, dar dacă totuşi ai să fii –, o să-ţi ţii gura.

— Da. Aşa aş face.

Billy nu a fost niciodată prins şi nu intenţionează să se lase prins nici de data aceasta.

— „Codul străzii”, corect?

— Sigur.

Billy are impresia că Hoff a văzut prea multe filme. Probabil unele dintre acestea făcând parte din subgenul „ultima lovitură”. Îşi doreşte ca individul să treacă mai repede la subiect. Afară e foarte cald, chiar şi aici, sub umbrelă. Şi e multă umezeală în aer. *Clima aceasta e bună doar pentru păsări,* îşi spune Billy. *Şi poate nici lor nu le place.*

— Ţi-am pregătit la etajul patru un apartament drăguţ, pe colţ, spune Hoff. Trei camere. Birou, salon şi chicinetă. Da, chicinetă; ce zici de chestia asta? O să te simţi bine acolo, indiferent de cât timp ar fi nevoie să aştepţi. O să te simţi ca în sânul lui Avram. Nu vreau să-ţi indic acum etajul, dar sunt convins că poţi să numeri până la patru, da?

Sigur că da, îşi spune Billy. *Ba pot chiar şi să merg şi să mestec gumă în acelaşi timp.*

Clădirea este una pătrăţoasă, ca o cutie cu biscuiţi săraţi, numai că are ferestre. Sunt două apartamente pe colţ la etajul patru, dar Billy ştie despre care vorbeşte Hoff: cel din stânga. Trasează o diagonală imaginară de la fereastra lui până pe Court Street, care nu are decât vreo două sute de metri, poate mai puţin. Diagonala aceea, traiectoria pe care o va parcurge glonţul lui dacă va decide să accepte contractul, se termină la treptele tribunalului. Este o clădire mare, placată cu granit cenuşiu şi care acoperă mult teren. Treptele – sunt cel puţin douăzeci – duc la o piaţetă în mijlocul căreia se află Zeiţa Justiţiei, legată la ochi şi cu balanţa într-o

mână. Iată unul dintre numeroasele lucruri pe care nu i le va spune niciodată lui Ken Hoff: pe Zeiţa Justiţiei o cheamă de fapt Iustitia şi este o zeiţă romană, inventată, se pare, de împăratul Augustus.

Billy se uită din nou la apartamentul de pe colţul etajului patru şi urmăreşte iarăşi cu privirea diagonala imaginară. Socoteşte că ar fi cam patru sute cincizeci şi ceva de metri de la fereastră şi până la trepte. Poate să tragă la distanţa aceasta şi pe vânt puternic. Cu condiţia să aibă o armă adecvată pentru aşa ceva, desigur.

— Ce ai pentru mine, domnule Hoff?

— Ce?

Preţ de o clipă, *eul tembel* al lui Hoff se arată în toată splendoarea lui. Billy îşi îndoaie arătătorul de la mâna dreaptă. Gestul acesta ar putea fi considerat unul de *vino-ncoace,* însă nu în cazul ăsta.

— Aha! Clar! Ce mi-ai cerut, da?

Se uită în jur, nu vede pe nimeni, dar oricum începe să vorbească în şoaptă.

— Remington 700.

— M24[14].

Aceasta este etichetarea dată de armată.

— M…?

Hoff duce repede mâna la buzunarul din spate, îşi scoate portofelul şi cotrobăie prin el. Dă de o bucăţică de hârtie şi se uită la ea.

— Corect. M24.

Vrea să bage la loc bucăţica de hârtie, dar Billy întinde mâna spre el.

Hoff îi dă bileţelul. Billy şi-l bagă în buzunar. Mai încolo, înainte să plece la întâlnirea cu Nick, o să-l arunce în WC-ul camerei de la hotel şi o să tragă apa. Chestii din astea nu se scriu. Speră că Hoff nu-i va face probleme.

— Dispozitiv optic?

— Hî?

— Lunetă?

Hoff pare agitat.

— E ce ai cerut.

— Ai notat şi asta?

— Pe bileţelul pe care tocmai ţi l-am dat.

— În regulă.

— Am pus… hmm… instrumentul într-un…

— Nu e nevoie să ştiu unde. Încă nu m-am decis dacă am să accept contractul.

Deşi l-a acceptat deja.

— Are sistem de supraveghere clădirea aia?

Altă întrebare pusă de *eul tembel.*

— Normal că da.

— Dacă accept, atunci eu o să duc „instrumentul” până la etajul patru. De acord, domnule Hoff?

— Normal că da.

Hoff pare nespus de uşurat.

— În cazul acesta, cred că am terminat.

Billy se ridică de pe scaun şi întinde mâna.

— Încântat de cunoştinţă.

Nu este deloc încântat. Billy nu ştie dacă poate avea încredere în tipul ăsta, plus că nu poate să sufere prostia aia de barbă nerasă cu care se dă mare. Ce femeie ar vrea să sărute o gură înconjurată de ţepi roşcaţi?

Hoff îi strânge mâna.

— La fel, Billy. O fac pentru că sunt la strâmtoare, de-aia o fac. Ai citit *A Hero's Journey*[15]*?*

Evident că Billy a citit-o, însă clatină din cap.

— Ar trebui s-o citeşti. Zău că ar trebui. Eu am trecut peste chestiile literare ca să ajung la partea importantă. Drept la miezul problemei, aşa sunt eu. Nu mă interesează vrăjelile. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă pe tipul care a scris-o, dar zice că orice om trebuie să treacă printr-o perioadă de încercări înainte să devină erou. Asta-i perioada mea.

Pentru că ai făcut rost unui asasin de o puşcă cu lunetă şi de un loc de unde să îşi împuşte ţinta, comentează Billy în gând. Nu prea cred că Joseph Campbell te-ar băga în rândul eroilor pentru asta.

— Ce să zic, sper să treci de perioada asta.

2

Dacă va rămâne aici, va trebui să-şi ia o maşină la un moment dat, îşi spune Billy, dar deocamdată nu cunoaşte locurile şi nu-l deranjează să fie dus de Paul Logan de la hotel până la vila de care are „grijă” Nick. Este căsoaia aia de prost gust pe care se aştepta Billy să o vadă ieri – o pocitanie fără niciun stil arhitectonic, înfiptă pe un hectar de teren acoperit cu gazon. Paulie atinge cu degetul mare dispozitivul de la parasolar şi imediat se deschide poarta care dă spre o alee lungă şi întortocheată. Uite şi heruvimul care face încontinuu pipi într-un havuz; şi încă două statui (un soldat roman şi o fecioară cu sânii dezgoliţi) acum luminate de nişte leduri ascunse, deoarece se lasă seara. Şi casa este luminată, scoţându-şi astfel şi mai bine în evidenţă vulgaritatea stridentă. Billy o asemuieşte cu o progenitură rezultată din împerecherea unui supermarket cu o megabiserică. Asta nu e o casă, ci este echivalentul unui costum bălţat şi ridicol.

Frank Macintosh, zis şi Frankie Elvis, îl aşteaptă pe terasa parcă interminabilă. Costum negru, cravată albastră şi sobră. Când te uiţi la el, nici n-ai zice că şi-a început cariera rupând picioarele clienţilor unui cămătar. Fireşte că asta a fost demult, înainte să treacă în slujba mahărilor. Cu mâna întinsă, coboară câteva trepte de parcă ar fi stăpânul conacului. Sau majordomul stăpânului.

Şi acum Nick îl aşteaptă în hol, însă holul acesta este cu mult mai mare şi mai somptuos decât acela din căsuţa modestă, zugrăvită în galben, din Midwood. Nick este un bărbat voinic, dar tipul de lângă el este de-a dreptul enorm, depăşind cu mult o sută treizeci de kilograme. Acesta este Giorgio Piglielli, căruia salariaţii din Las Vegas ai lui Nick îi spun Georgie Pigs (evident, tot atunci când nu-i

aude). Dacă Nick este director general, atunci Giorgio este directorul său de tranzacţii şi operaţiuni. Faptul că sunt amândoi aici, atât de departe de fieful lor, dă de înţeles că acel comision – cum îi spune Nick – este probabil unul foarte mare. Lui Billy i s-au promis două milioane. Oare lor ce sumă li s-a promis, dacă nu cumva au şi încasat-o deja? Cineva trebuie să fie extrem de îngrijorat din cauza lui Joel Allen. Cineva care probabil că are o casă la fel ca asta sau una chiar mai urâtă. Greu de crezut că aşa ceva ar fi posibil, dar nu este exclus.

Nick îl bate pe Billy pe umăr şi îi spune:

— Probabil crezi că umflatul ăsta e Giorgio Piglielli.

— Arată ca el, zice prudent Billy, iar Giorgio scoate un chicotit zgomotos, pe măsura proporţiilor lui uriaşe.

Nick dă din cap. Iarăşi şi-a aşternut pe chip zâmbetul ăla de toată frumuseţea.

— Ştiu că aşa ţi se pare, dar de fapt este George Russo. Agentul tău.

— Agentul? Ca unul care se ocupă de imobiliare?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, râde Nick. Hai în living! O să bem ceva şi Giorgio o să-ţi explice cum stă treaba. Ţi-am zis ieri că-i o superbitate.

3

Livingul este lung cât un vagon de dormit Pullman, din acelea luxoase, de pe vremuri. Sunt trei candelabre, două mai mici şi unul mare. Mobilierul nu este înalt şi are linii curbe. Alţi doi heruvimi susţin o oglindă înaltă până aproape de tavan. Mai este acolo şi o pendulă mare şi veche, ce pare stânjenită să se afle într-un asemenea loc.

Frank Macintosh, bătăuşul ajuns valet, le aduce tava cu băuturi: bere pentru Billy şi Nick şi ceva ce seamănă cu un sirop de ciocolată pentru Giorgio, care pare ferm hotărât să ingereze toate caloriile existente pe lume înainte de a muri, la vârsta de

cincizeci de ani. Alege singurul scaun în care încape. Dar Billy tot se întreabă dacă va reuşi să se ridice de pe el fără ajutor.

Nick îşi ridică paharul cu bere.

— În cinstea noastră. Fie să facem doar afaceri care să ne aducă bucurie şi satisfacţie.

Ciocnesc pentru asta şi Giorgio spune:

— Mi-a zis Nick că te-ar interesa, dar deocamdată nu ţi-ai declarat acordul. Încă tatonezi terenul, cum se zice.

— Aşa este, confirmă Billy.

— Ei bine, de dragul conversaţiei, să zicem că ai acceptat, spune Giorgio şi apoi soarbe cu paiul din sirop. Măi, frate, tare bun e! Fix ce trebuie într-o seară călduroasă.

Vârâ mâna în buzunarul sacoului – la confecţionarea căruia a fost nevoie de atâta material cât ţi-ar trebui ca să-i îmbraci pe copiii dintr-un orfelinat, îşi spune Billy – şi scoate de acolo un portofel. Pe care i-l întinde.

Billy îl ia. Este marca Lord Buxton. Drăguţ, dar nu prea simandicos. Şi destul de vechi, pentru că pielea e cam uzată şi chiar crestată în vreo două locuri.

— Uită-te prin el. Este identitatea pe care o s-o ai în târguşorul ăsta uitat de Dumnezeu.

Billy se uită. Vreo şaptezeci de dolari în compartimentul pentru bancnote. Câteva fotografii, majoritatea cu nişte bărbaţi, care ar fi aşa-zişii lui prieteni; şi câteva cu femei, care ar fi aşa-zisele lui iubite. Nimic care să dea de înţeles că are nevastă şi copii.

— Am vrut să aranjez în Photoshop una dintre ele şi să te pun şi pe tine acolo, spune Giorgio. Să se vadă că eşti la Marele Canion sau în alt loc dintr-ăsta, dar se pare că nimeni nu are nicio poză cu tine, Billy.

— Pozele pot aduce necazuri.

— Oricum, cei mai mulţi oameni nu-şi ţin în portofele poze cu mutrele lor, intervine Nick. I-am zis şi lui Giorgio.

Billy continuă să se uite prin portofel, citindu-l de parcă ar fi o carte. De parcă ar fi *Thérèse Raquin,* pe care a terminat-o în vreme ce-şi lua cina în camera de hotel. Dacă va decide să rămână aici, atunci numele lui va fi David Lockridge. Are un card Visa şi unul Mastercard, ambele emise de Banca Seacoast, filiala din Portsmouth.

— Ce limită au cardurile astea? îl întreabă el pe Giorgio.

— Master are cinci sute, Visa o mie. Ai un buget fix. Evident că situaţia asta s-ar putea schimba, dacă afacerea ne iese aşa cum sperăm.

Billy se uită lung la Giorgio, apoi se uită lung la Nick şi se întreabă dacă nu cumva este vorba despre o cursă. Se întreabă dacă nu cumva este posibil să nu fi reuşit să-i păcălească cu *eul* lui *tembel.*

— E agentul tău *literar!* exclamă Nick foarte tare. Ei, cât de tare-i chestia asta?

— Adică, acoperirea mea e c-aş fi scriitor? Zău aşa, n-am terminat nici măcar liceul. Pentru numele lui Dumnezeu, diploma de Bac a fost un cadou de la Unchiul Sam[16] pentru că am reuşit să scap cu viaţă de bombele artizanale şi de mujahedinii din Fallujah şi Ramadi. N-o să ţină. E o idee tâmpită.

— Ba nu, e genială, spune Nick. Ascultă-l bine, Billy. Sau să încep să-ţi zic „Dave”?

— Dacă asta-i acoperirea mea, n-o să-mi zici niciodată „Dave”.

Prea aproape de adevăr, mult prea aproape. Îi place să citească, asta-i cert. Şi se întreabă uneori cum ar fi dacă ar începe să scrie, deşi nu şi-a încercat niciodată talentul literar, cu excepţia unor frânturi disparate de proză scrise pe bucăţele de hârtie pe care le distrugea întotdeauna.

— N-o să ţină, Nick. Ştiu că aţi demarat afacerea şi v-aţi ocupat de detalii…

Le arată portofelul.

— …şi îmi pare rău, dar nu are cum să meargă. Dacă mă întreabă cineva despre ce-i vorba într-o carte de-a mea? Ce i-aş răspunde?

— Mai fii atent la mine încă cinci minute! îi cere Giorgio. Maximum zece. Şi, dacă tot n-o să-ţi placă, uităm tot şi ne despărţim prieteni.

Billy se îndoieşte că ar fi posibil, dar îi spune să continue.

Giorgio îşi pune paharul cu sirop pe masa (probabil în stil Chippendale) de lângă scaun şi râgâie. Dar, când se întoarce cu faţa la Billy, acesta înţelege adevărul despre Georgie Pigs: are o minte flexibilă şi robustă, îngropată într-un munte de untură care o să-l omoare peste doar câţiva ani.

— Ştiu că pare o făcătură la prima vedere, pentru că tu eşti aşa cum eşti, dar o să *ţină.*

Billy se relaxează puţin. Cei doi încă nu au reuşit să vadă dincolo de aparenţe. Bine măcar că în privinţa asta poate să stea liniştit.

— Ai să trăieşti aici cel puţin şase săptămâni, cel mult şase luni, spune Giorgio. Depinde cât timp se lălăie avocatul cretinului cu contestarea extrădării. Sau până ajunge la o înţelegere în legătură cu acuzaţia de crimă. Eşti plătit să faci treaba, dar eşti plătit şi pentru timpul tău. Înţelegi, da?

Billy dă din cap.

— Asta înseamnă că ai nevoie de un pretext ca să te afli aici, în Red Bluff, care nu-i chiar o staţiune turistică.

— Corect, spune Nick, strâmbându-se ca un puşti în faţa unei farfurii cu broccoli.

— Şi mai ai nevoie de un pretext ca să stai în clădirea aia de vizavi de tribunal. Scrii o carte, ăsta-i pretextul.

— Dar…

Giorgio îşi ridică mâna cărnoasă.

— Nu crezi c-o să meargă, dar eu te asigur că da. Şi o să-ţi demonstrez cum.

Billy pare neîncrezător, dar acum, că i-a dispărut teama că au reuşit să vadă adevărul aflat dincolo de masca de *eu tembel,* crede că pricepe unde bate Giorgio. Planul s-ar putea să aibă potenţial.

— Mi-am făcut temele. Am citit o groază de reviste literare, plus o grămadă de alte chestii

online. Uite care-i acoperirea ta. David Lockridge a crescut în Portsmouth, New Hampshire. Şi-a dorit întotdeauna să ajungă scriitor, dar abia dacă a reuşit să termine liceul. A lucrat în construcţii. Ai continuat să scrii, dar ţi-a şi plăcut să petreci la greu. Ai băut mult. Mi-a trecut prin cap să te şi divorţez, dar mi-am zis că ar fi prea multe detalii de ţinut minte.

Pentru un tip care se pricepe la arme şi mai puţin la orice altceva, îşi spune Billy.

— În cele din urmă, te-a lovit inspiraţia, da? Pe blogurile pe care le-am citit se vorbeşte mult despre scriitori cărora le vine din senin o idee formidabilă şi aşa ţi s-a întâmplat şi ţie. Ai scris câteva pagini, poate şaptezeci, poate o sută…

— Despre ce?

Billy chiar a început să se distreze, dar are mare grijă să nu se dea de gol.

Giorgio se uită la Nick, dar acesta ridică din umeri.

— Nu ne-am gândit încă, dar o să găsesc ceva…

— Poate povestea vieţii mele? Adică a lui Dave. Se cheamă cumva…

— Autobiografie! strigă Nick, de parcă ar fi la un concurs televizat de cultură generală.

— Nu-i rău, zice Giorgio.

Însă expresia lui spune: *Bravo, Nick, dar lasă treaba asta pe seama experţilor.*

— Sau poate un roman. Important este că agentul tău ţi-a impus să nu vorbeşti niciodată despre asta. E strict secret. Subiectul cărţii e secret; că tu scrii nu-i niciun secret, toţi vecinii din clădire vor şti că tipul de la etajul patru scrie o carte, dar nimeni nu ştie despre ce e cartea aia. În felul ăsta n-o să te încurci în minciuni.

De parcă m-aş încurca vreodată, îşi zice Billy.

— Cum de a ajuns David Lockridge din Portsmouth tocmai aici? Şi cum de locuieşte tocmai în Turnul Gerard?

— Asta-i partea mea preferată, spune Nick.

Parcă ar fi un copil căruia i se citeşte povestea îndrăgită înainte de culcare, iar Billy nu crede că se preface şi nici că ar exagera în vreun fel. Nick este complet de acord cu întregul plan.

— Ai căutat agenţi pe net, spune Giorgio.

Ezită puţin, după care îl întreabă:

— Ştii să foloseşti internetul, da?

— Sigur, răspunde Billy.

Este convins că ştie mai multe despre computere şi internet decât oricare dintre cei doi grăsani din faţa lui, dar nu le împărtăşeşte nici această informaţie.

— Am e-mail. Mă mai joc şi jocuri pe telefon. Şi mai ştiu şi de Comixology[17]. E o aplicaţie. De pe care descarci tot felul de chestii. Pe laptop, aşa fac eu.

— Bravo, mă bucur. Vasăzică, îţi cauţi un agent. Trimiţi scrisori în care zici că scrii cartea asta. Majoritatea agenţilor te refuză, pentru că vor să rămână fideli scriitorilor care le-au adus o grămadă de bani, cum ar fi James Patterson ori mândra aia care l-a inventat pe Harry Potter. Am citit pe un blog că, vezi Doamne, ar fi un fel de cerc vicios: ai nevoie de agent ca să fii publicat, dar nu poţi să-ţi faci rost de niciun agent până nu eşti publicat.

— La fel şi cu filmele, se bagă în vorbă Nick. Degeaba cunoşti tu o mare vedetă, dacă nu-i cunoşti agentul. Ăştia deţin puterea. Ei le zic starurilor ce să facă şi, a naibii chestie, alea chiar îi ascultă.

Giorgio îl aşteaptă cu răbdare să termine, după care îşi continuă ideea:

— Şi, în cele din urmă, un agent îţi zice că da, da, ce mare chestie, o să-mi arunc un ochi, trimite-mi primele două capitole.

— Adică, tu eşti agentul, spune Billy.

— Eu. George Russo. Citesc ce ai scris. Îmi place la nebunie. Arăt paginile alea câtorva editori pe care-i cunosc…

Le arăţi fix un rahat, îşi spune Billy. *Plus de unde să cunoşti tu editori? Dar partea asta poate fi*

aranjată, dacă va fi nevoie.

— …şi sar şi ei în sus de bucurie, dar n-o să-ţi dea cine ştie ce, poate doar o sumă din şapte cifre, până nu-i gata cartea. Pentru că eşti un scriitor obscur. Ştii ce înseamnă „obscur”?

Billy mai că-i spune că evident că ştie. Extrem de riscant răspuns. Însă îl incită foarte mult potenţialul acestui plan. Ar putea să fie o acoperire excelentă, mai ales partea aceea cu obligaţia de a păstra secretul asupra proiectului său literar. Şi s-ar putea să se distreze prefăcându-se că ar fi ceea ce şi-a cam dorit toată viaţa să fie.

— Înseamnă să ai un succes trecător.

Nick îşi etalează zâmbetul de milioane. Giorgio dă din cap.

— Pe aproape. Şi timpul trece. Şi eu aştept să mai primesc nişte capitole, numai că Dave nu mai iese cu nimic la înaintare. Şi mai aştept puţin. Tot nimic. Mă duc în oraşul ăla plin cu pescari de homari şi peste ce dau? Tipul o ţine doar într-o petrecere, de parcă-ar fi nimeni altul decât Ernest Hemingway. Când nu lucrează, ori e la chefuri cu amicii, ori zace din motive de mahmureală. Să ştii de la mine că abuzul de substanţe interzise merge foarte bine cu talentul.

— Pe bune?

— E dovedit. Numai că George Russo e hotărât să îl salveze pe tipul ăsta, măcar să-l ţină pe linia de plutire până termină cartea. Convinge o editură să i-o cumpere şi să-i plătească un avans de… nu ştiu… hai să zicem treizeci sau mai bine cincizeci de miare. Nu-i o sumă foarte mare, dar nici mică nu e; plus că editura poate cere înapoierea avansului dacă romanul nu este gata la un anumit termen. Se cheamă termen de predare. Dar, Billy, şpilul e că cecul e scris pe numele *meu,* nu al *tău.*

Billy s-a lămurit complet, dar îl va lăsa pe Giorgio să-şi facă numărul până la capăt.

— Eu, agentul tău, am anumite condiţii. Toate – spre binele tău. Trebuie să pleci din Portsmouth şi să te desparţi de prietenii ăia beţivi şi cocainomani.

Trebuie să pleci cât mai departe de ei, într-o băşină de orăşel, unde nu-i nimic de făcut şi nimeni cu care să te înhăitezi, chiar dacă ar fi ceva ce ai vrea să faci. Şi îţi spun că o să-ţi închiriez o căsuţă.

— Aia pe care am văzut-o, da?

— Aia. Dar, mai important e că o să-ţi închiriez şi un birou, unde să te duci în fiecare zi a săptămânii şi unde ai să stai şi ai să-ţi storci creierii până îţi iese cartea aia strict secretă. Ori accepţi condiţiile mele, ori zici pa şi pusi acestei ocazii uriaşe pentru tine.

Giorgio se sprijină de spătar. Scaunul este solid, dar tot scoate un geamăt de durere.

— Acum, dacă tu poţi să-mi zici că asta-i o idee proastă ori că nu poţi să intri în rol, chiar dacă ar fi o idee bună, contramandăm toată afacerea.

Nick ridică mâna.

— Stai puţin, Billy! Înainte să răspunzi, vreau să-ţi mai spun un motiv pentru care treaba asta-i una foarte tare. O să faci cunoştinţă cu toţi vecinii de pe etaj, plus cu mulţi alţii din clădire. Te cunosc şi ştiu că mai ai un talent în afară de ăla care te ajută să nimereşti o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi de la patru sute de metri.

De parcă aş fi în stare de aşa ceva, îşi spune Billy. Nici măcar Chris Kyle[18] n-ar fi putut s-o facă.

— Te împaci bine cu oamenii, dar fără să legi prietenie cu ei. Eşti amabil şi simpatic şi ei îţi zâmbesc atunci când te văd.

Adaugă repede, de parcă Billy l-ar fi contrazis:

— Ştiu că se poate! Mi-a zis Hoff că sunt vreo două rulote cu mâncare din aia ieftină care se postează în fiecare zi în faţa clădirii tale şi, când e timp frumos, oamenii stau la coadă şi după aia se aşază pe băncuţe şi mănâncă. Tu ai putea să fii unul dintre ei. Nu trebuie să pierzi timpul ăla cât aştepţi. Poţi să-l foloseşti ca să te integrezi. Când n-o să mai fie cine ştie ce noutate faptul că scrii o carte, o să devii doar un alt amploaiat care se duce acasă, în Midwood, la terminarea programului de lucru.

Billy îşi dă seama că planul acesta este fezabil.

— Aşa că, atunci când se întâmplă ce vrem să se întâmple, oare vei mai fi tu un necunoscut? Vei fi tu străinul suspectat că a făcut-o? Nici vorbă. Că doar eşti acolo de luni bune, faci conversaţie în lift, pui pariuri de trei firfirei cu tipii de la agenţia de recuperatori de la primul etaj pe câţi clienţi o să cumpere taco.

— O să-şi dea seama de unde s-a tras, spune Billy.

— Sigur că da, însă nu imediat. Pentru că la început toată lumea va căuta un străin. Şi pentru că va avea loc o diversiune. Şi pentru că tu eşti un fel de Houdini[19] dat naibii de bun atunci când trebuie să te faci nevăzut după lovitură. O să fii de mult plecat când lucrurile vor începe să se mai liniştească.

— Care-i diversiunea?

— O să discutăm mai încolo despre asta, răspunde Nick, făcându-l pe Billy să creadă că încă nu a fost pusă la punct schema.

Deşi e cam greu de spus ce-i în capul lui Nick.

— Avem tot timpul din lume. Deocamdată…

Se întoarce spre Giorgio, alias Georgie Pigs, alias George Russo. *Îţi predau legătura,* spune privirea lui.

Giorgio vâră din nou mâna în buzunarul sacoului hidos de mare şi îşi scoate telefonul.

— Nu trebuie decât să spui că accepţi şi să-mi dai numărul contului tău off-shore, iar eu o să-ţi bag imediat cinci sute de mii în el. Nu durează decât vreo patruzeci de secunde. Poate un minut jumate, dacă-i conexiunea mai lentă. Şi o să mai ai şi destui bani de buzunar într-una dintre băncile din oraş ca să te descurci.

Billy pricepe acum că amândoi încearcă să-l împingă să ia decizia care le convine şi are brusc impresia că ar fi o vacă mânată de la spate spre abator; dar poate că nu-i decât propria paranoia provocată de suma imensă care i s-a promis. Poate ultimul contract nu trebuie să fie chiar cel mai

profitabil; poate ar trebui să fie cel mai interesant. Însă mai doreşte să afle ceva.

— De ce l-aţi implicat şi pe Hoff?

— E clădirea lui, răspunde imediat Nick.

— Sigur, dar…

Billy se încruntă, încercând să pară că se concentrează la greu.

— Mi-a zis că sunt o grămadă de apartamente neocupate acolo.

— Ăla de la etajul patru e prima-ntâi, spune Nick. Agentul tău – Georgie ăsta – l-a convins să-l închirieze, chestie care nu ne implică în niciun fel.

— Plus că la el e arma, zice Giorgio. Poate deja a făcut rost de ea. Oricum ar fi, nimeni nu are cum să facă legătura între armă şi noi.

Billy deja ştie asta, după prudenţa de care a dat dovadă Nick atunci când nu a vrut să fie văzut împreună cu el – nici măcar pe terasa căsoiului cu poartă înaltă –, dar nu este pe deplin satisfăcut. Pentru că Hoff i s-a părut o gură-spartă, iar o gură-spartă nu este tocmai persoana potrivită cu care să te asociezi atunci când pui la cale un asasinat.

4

Mai târziu în aceeaşi seară. De fapt, e aproape miezul nopţii. Billy stă întins pe patul din camera de la hotel, cu mâinile sub pernă, savurând răcoarea efemeră. A spus că da, sigur că da; iar atunci când îi zici *da* lui Nick Majarian, nu mai ai cum să dai îndărăt. Acum începe povestea ultimei lovituri din viaţa lui.

L-a autorizat pe Giorgio să-i trimită cei cinci sute de mii de dolari într-o bancă din Caraibe. În contul de acolo sunt foarte mulţi bani acum. Şi o să fie şi mai mulţi după ce moare Joel Allen pe treptele tribunalului. Suficient cât să-şi poată permite să trăiască liniştit multă, foarte multă vreme – cu condiţia să fie prudent. Şi va fi. Nu are gusturi costisitoare. Nu l-au pasionat niciodată nici şampania şi nici damele de companie. În alte două

bănci – bănci din acest oraş – David Lockridge va avea un cont suplimentar de optsprezece mii de dolari din care să-şi acopere cheltuielile zilnice. Sunt mulţi bani pentru astfel de cheltuieli, dar nu chiar atât de mulţi încât să atragă atenţia autorităţilor federale.

A mai avut alte două întrebări. Cea mai importantă dintre ele s-a referit la timpul pe care îl va avea la dispoziţie atunci când va veni momentul să dea lovitura.

— Nu prea mult, a răspuns Nick. Dar nici prea puţin. Vom afla când se aprobă extrădarea şi atunci te va suna cineva. În cel mai rău caz, vei avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore, dar poate o să ai trei zile sau chiar o săptămână. În regulă?

— Mda, a zis Billy. Atâta vreme cât pricepi că nu pot să garantez nimic dacă e vorba doar de cincisprezece minute. Nici măcar dacă-i o oră.

— N-o să fie.

— Şi dacă nu-l duc pe trepte? Dacă folosesc altă uşă de la tribunal?

— Mai este o uşă, a intervenit Giorgio. Aia pe care o folosesc angajaţii. Dar se vede bine de la etajul patru şi distanţa nu-i mai mare decât cu vreo cincizeci şi cinci de metri. Poţi să nimereşti ţinta şi de la distanţa aia, da?

Putea şi a confirmat că poate. Nick a ridicat mâna de parcă ar fi vrut să alunge o musculiţă care nu-i dădea pace.

— Pe trepte o să-l ducă, poţi să fii sigur de asta. Mai ai şi alte întrebări?

Billy a spus că nu mai are, iar acum stă întins în camera de hotel, gândindu-se la cele aflate şi aşteptând să-l ia somnul. Luni se va muta în căsuţa galbenă, pe care i-a închiriat-o agentul. Agentul lui *literar.* Marţi se va duce să vadă biroul pe care i l-a închiriat tot Georgie Pigs. Când l-a întrebat Giorgio cum are de gând să-şi ocupe timpul petrecut acolo, Billy i-a spus că o să înceapă să-şi descarce pe laptop benzile desenate de pe Comixology. Poate şi câteva jocuri.

— Nu uita să şi scrii ceva între benzile alea desenate, i-a spus Giorgio, glumind doar pe jumătate. Ca să intri în pielea personajului, dacă pricepi ce vreau să zic. Ca să-ţi joci rolul cât mai bine.

Poate că o va face. Poate că da. Chiar dacă n-o să iasă prea bine ce scrie, măcar aşa va trece mai repede timpul. El a sugerat autobiografia. Giorgio a sugerat un roman, nu pentru că ar crede că Billy ar fi suficient de inteligent încât să scrie unul, ci pentru că ar fi cel mai potrivit răspuns atunci când ar fi întrebat ce anume scrie. Şi precis îl va întreba cineva. Poate chiar mai mulţi dintre oamenii cu care va face cunoştinţă în Turnul Gerard.

Începe să-l cam ia somnul, dar îl dezmeticeşte brusc o idee foarte tare: de ce n-ar fi o combinaţie între cele două? De ce n-ar fi un roman care să fie de fapt o autobiografie, dar nu una scrisă de acel Billy Summers care îi citeşte pe Zola şi pe Hardy şi care chiar a reuşit (cu greu, dar a reuşit) să citească *Infinite Jest*[120], ci una scrisă de celălalt Billy Summers? De acel alter ego pe care îl numeşte *eul tembel?* Oare ar merge? Crede că da, pentru că îl cunoaşte pe celălalt Billy la fel de bine cum se cunoaşte pe sine însuşi.

Aş putea să încerc, îşi zice. *De ce nu, dacă tot am atât timp la dispoziţie?* Îşi imaginează cum anume ar începe şi adoarme.

CAPITOLUL 3

1

Billy Summers stă din nou în holul hotelului, aşteptându-şi maşina.

Este luni, tot pe la amiază. Lângă scaun se află valiza şi geanta cu laptopul şi el citeşte o altă cărţulie cu benzi desenate. Asta de acum se numeşte *Archie & Friends Forever.* Astăzi nu se mai gândeşte la *Thérèse Raquin,* ci la ce ar putea să scrie în biroul acela de la etajul patru, birou pe care nu l-a văzut niciodată. Nu-i este prea clar ce va face, dar s-a gândit cum va suna prima propoziţie şi nu vrea s-o uite. Propoziţia aceea s-ar putea înlănţui cu altele. Sau nu. Este pregătit sufleteşte pentru reuşită, dar este pregătit sufleteşte şi pentru decepţie. Aşa funcţionează la el şi i-a mers destul de bine până acum. Măcar în sensul că nu a ajuns la închisoare.

La ora douăsprezece şi patru minute, în hol intră Frank Macintosh şi Paulie Logan, tot îmbrăcaţi la costum. Îşi strâng mâinile. Freza „pompadour” a lui Frank pare unsă cu mai mult gel decât data trecută.

— Trebuie să predai cheia?

— Am predat-o.

— Atunci, hai să mergem.

Billy îndeasă cartea cu *Archie* în buzunarul lateral al genţii şi vrea s-o ridice de jos.

— Ne-ne-ne, zice Frankie. Îţi duce Paulie bagajele. Trebuie să facă mişcare.

Paulie îi răspunde ridicându-şi degetul mijlociu în dreptul pieptului, de parcă degetul ar fi un ac de cravată, dar se apleacă şi ia geanta. Ies şi se duc la maşină. Frank se aşază la volan, Paulie stă pe bancheta din spate. Se duc la căsuţa galbenă din Midwood. Billy se uită la gazonul cam chel şi îşi

spune că va trebui să-l ude. Va cumpăra un furtun dacă nu găseşte vreunul prin casă. În faţa casei este o maşină, o Toyota din clasa mini, care pare veche de câţiva ani, dar cine poate să-şi dea seama de vârsta reală a unei Toyota?

— A mea?

— A ta, răspunde Frank. Nu-i cine ştie ce, dar cred că agentul tău nu-ţi dă prea mulţi bani de cheltuială.

Paulie pune valiza lui Billy pe terasă, scoate un plic din buzunarul sacoului, ia din el un breloc cu nişte chei, descuie uşa. Pune cheile înapoi în plic şi îi întinde plicul lui Billy. Pe faţa plicului scrie *Evergreen Street, 24.* Billy, care nu s-a uitat nici ieri şi nici azi după plăcuţe cu numele străzii, îşi spune: *Acum ştiu unde locuiesc.*

— Cheile de la maşină sunt pe masa din bucătărie, spune Frank.

Întinde iarăşi mâna. Deci o să plece. Billy nu se supără.

— Ura şi la gară! zice Paulie.

Se urcă în maşină şi dispar în mai puţin de şaizeci de secunde. Probabil se întorc la pocitania aia de vilă, cu heruvimul care suferă de incontinenţă urinară în curtea imensă din faţă.

2

Billy urcă în dormitorul de la etaj şi îşi pune valiza pe patul dublu ale cărui aşternuturi par proaspăt schimbate. Când deschide şifonierul ca să-şi pună acolo lucrurile, vede că acesta este deja plin cu cămăşi, câteva pulovere, un hanorac cu glugă şi două perechi de pantaloni din stofă. Jos se află o pereche nou-nouţă de adidaşi. Toate par a avea măsura corectă. În comodă găseşte şosete, lenjerie, tricouri, jeanşi marca Wrangler. Umple un sertar cu lucrurile lui personale. Care nu sunt prea multe. A văzut un Walmart pe drum şi voia să-şi mai cumpere nişte haine de acolo, dar se pare că nu va mai fi nevoie.

Coboară în bucătărie. Cheile de la Toyota sunt pe masă, lângă o carte de vizită pe care scrie KENNETH HOFF şi ANTREPRENOR. *Mda, antreprenor,* îşi spune Billy. Ăsta-i cuvântul potrivit. Întoarce cartea de vizită şi vede pe spatele ei câteva cuvinte scrise de aceeaşi mână care scrisese adresa de pe plicul cu cheile casei: *Sună dacă ai nevoie de ceva.* Şi două numere de telefon, unul de la birou şi unul de mobil.

Deschide frigiderul şi vede că este plin: suc, lapte, ouă, bacon, câteva pungi cu bucăţi de carne şi brânzeturi, o cutie din plastic cu salată de cartofi. Plus un bax cu apă plată, marca Poland Water, unul cu Coca-Cola şi unul cu şase sticle de bere Bud Light. Deschide şi compartimentul congelatorului şi nu-şi poate reţine un zâmbet pentru că produsele de acolo îl definesc perfect pe Ken Hoff. Nu mai este însurat şi, până la divorţ (Billy este convins că a existat cel puţin unul), a fost hrănit de femei, începând cu mama, care probabil îi zicea „Kenny" şi avea mereu grijă să-l ducă la frizer la fiecare două săptămâni. Compartimentul acela al frigiderului este ticsit cu preparate congelate, marca Stouffer's, pizze congelate şi două cutii cu porţii de îngheţată pe băţ. Dar nu există nici urmă de legumă, nici proaspătă, nici congelată.

— Nu-mi place tipul, spune Billy cu glas tare.

Nu mai zâmbeşte acum.

Nu. Nu-i place tipul. Şi nu-i place rolul lui Hoff în toată afacerea. Pe lângă faptul că implicarea lui ar fi prea vizibilă după ce totul se va fi încheiat, mai este ceva ce Nick nu vrea să-i spună. Poate nu contează. Sau poate că da. Aşa cum zice Trump cel puţin o dată pe zi: Cine ştie?

3

Găseşte un furtun la subsol, înfăşurat şi plin de praf. În aceeaşi seară, când se mai domoleşte arşiţa zilei, Billy îl târăşte afară şi îl racordează la robinetul de pe latura casei. Îmbrăcat cu jeanşi şi

tricou, udă iarba din faţa casei, când apare un bărbat din clădirea de alături. Este înalt, poartă şi el tricou – un tricou orbitor de alb în contrast cu pielea lui foarte neagră. Are două cutii cu bere în mâini.

— Salut, vecine! spune el. Ţi-am adus o bere rece ca să-ţi urez bun venit în cartier aşa cum se cuvine. Jamal Ackerman e numele meu.

Acum ţine ambele cutii într-o singură mână uriaşă şi o întinde pe cealaltă.

Billy dă noroc cu el.

— David Lockridge. Dave. Mulţam fain.

Închide robinetul.

— Haide înăuntru! Sau putem să stăm pe trepte. Încă n-am făcut ordine în casă.

Nu are nevoie de *eul tembel;* în Midwood poate să se poarte mai natural.

— Pe trepte e mai mult decât în regulă, spune Jamal.

Se aşază amândoi. Îşi deschid cutiile de bere: fâsss! Billy ciocneşte cutia de cea a lui Jamal şi zice:

— Mulţumesc.

Beau amândoi. Se uită amândoi la gazon.

— Iarba asta n-o să-şi revină doar cu apă, spune Jamal. Pot să-ţi dau nişte îngrăşământ Miracle-Gro, dacă vrei. Dădeau doi saci la preţ de unul luna trecută la Wally World Garden Center, aşa că am suficient.

— S-ar putea să-ţi accept oferta. Oricum vreau să mă duc şi eu până la Wally World. Mi-ar trebui vreo două scaune pentru terasă. Dar probabil că n-o să ajung acolo decât săptămâna viitoare. Ştii şi tu cum e să te muţi într-un loc nou.

Jamal râde.

— Eu să nu ştiu? Asta-i a treia casă în care locuim din 2009, când m-am însurat. Mai întâi am stat la mama ei.

Se preface că îl ia cu fiori. Billy surâde.

— Avem doi copii. De zece şi de opt ani. Un băiat şi o fată. Când o să te necăjească, pentru că să

fii convins că o vor face, strigă la ei şi zi-le să se întoarcă acasă.

— N-o să mă necăjească dacă nu-mi sparg geamurile sau nu-mi dau foc la casă.

— Ai cumpărat casa ori ai închiriat-o?

— Am închiriat-o. O să stau ceva timp aici, nu ştiu exact cât. Sunt… în fine, mi-e puţin cam jenă să recunosc asta, dar scriu o carte. Adică încerc s-o scriu. Am şansa să o public, ba chiar să fac bănuţi frumoşi de pe urma ei, dar trebuie să mă apuc serios de treabă. Am un birou în oraş. În Turnul Gerard, îl ştii? Cel puţin, cred că am un birou acolo. O să mă duc mâine să-l văd.

Jamal a căscat ochii.

— Un scriitor! Un scriitor care locuieşte chiar aici, pe Evergreen Street! Măi, să fiu eu al naibii!

Billy râde şi clatină din cap.

— Uşurel, uriaşule! Deocamdată nu sunt decât un aspirant la titlul ăsta.

— Orişicât, omule! Uau! Stai să-i zic lui Corinne. Musai să vii la noi la masă într-o seară. O să putem zice lumii că te-am cunoscut înainte să ajungi celebru.

Ridică mâna. Billy bate cuba cu el. *Te împaci bine cu oamenii, dar fără să legi prietenie cu ei,* a spus Nick. Perfect adevărat, nu-i nicio prefăcătorie. Lui Billy îi plac oamenii, dar îi mai place şi să-i ţină la distanţă. Poate părea o contradicţie în termeni, dar nu este.

— Despre ce scrii?

— Nu pot să-ţi spun.

Iar aici începe stilizarea. Şi-o închipui Giorgio că le ştie pe toate după ce a citit doar câteva reviste literare şi câteva postări pe internet, dar nu ştie prea multe.

— Nu din cauză că ar fi vreun mare secret sau aşa ceva, ci pentru că trebuie să ţin totul în mine. Dacă mă apuc să vorbesc…

Şi ridică din umeri.

— Da, nene, m-am prins, zâmbeşte Jamal.

Atât de simplu. Da, chiar atât de simplu.

4

În aceeaşi seară, caută Netflix pe televizorul uriaş din camera cu jocuri. Ştia că lumea se dă în vânt după postul ăsta, dar, pentru că sunt atât de multe cărţi de citit, el n-a simţit niciodată nevoia să afle de ce îl laudă toţi. Se vede treaba că sunt şi multe filme de vizionat. Te inhibă simplul fapt că ai alegeri aproape nelimitate, aşa că se hotărăşte să se ducă la culcare, în loc să se uite la televizor. Înainte de a se dezbrăca, îşi verifică telefonul şi descoperă un mesaj de la noul său agent:

GRusso: 9:00 la Turnul Gerard. Nu cu maşina ta. Ia un Uber.

Billy nu are un telefon pe numele lui David Lockridge – nici Giorgio şi nici Frank Macintosh nu i-au dat aşa ceva – şi nu are nici măcar un telefon cu cartelă. Se hotărăşte să îl folosească pe cel personal, din moment ce pe el i-a trimis Giorgio mesajul. N-ar trebui să fie nicio problemă, deoarece are o aplicaţie de criptare a mesajelor. Plus că vrea neapărat să-i comunice ceva.

Billy S: în regulă. Nu-l aduce pe Hoff.

Puncte micuţe aleargă pe ecran cât timp Giorgio îşi compune răspunsul. Nu durează mult.

GRusso: Trebuie. Scuze.

Punctele dispar. Discuţia s-a încheiat.

Billy îşi goleşte buzunarele şi îşi pune pantalonii în maşina de spălat, împreună cu celelalte haine. Mişcările îi sunt încete, fruntea îi este încreţită. Nu-i place Ken Hoff. De fapt, nu l-a plăcut încă de cum l-a văzut, încă dinainte ca acesta să deschidă gura. Reacţie instinctivă. Sau, cum ar fi zis părinţii şi bunicii lui Giorgio, *reazione istintiva.* Însă Hoff e băgat în afacerea asta. Mesajul lui Giorgio n-a lăsat loc de interpretări: *Trebuie.* Lui Nick şi Giorgio nu

le stă în obicei să-i implice pe localnici în treburile lor, mai cu seamă într-o chestiune de viaţă şi de moarte ca asta. Oare din cauza clădirii să-l fi cooptat pe Hoff? Adică „locaţia” e totul, cum zic agenţii imobiliari? Sau din cauză că Nick nu este din partea locului?

Pentru Billy, niciunul dintre aceste motive nu justifică amestecul lui Ken Hoff. *Anul ăsta sunt puţin cam strâmtorat,* i-a spus el, însă Billy crede că trebuie să fii pe geantă complet, nu doar „puţin strâmtorat”, ca să devii complice la un asasinat. Încă de cum a dat cu ochii de el – şi i-a văzut barba aia nerasă de pretins macho, cămaşa aia de la Izod[21], jeanşii Docker cam jerpeliţi la buzunare, mocasinii Gucci cu flecurile tocite –, Billy a intuit imediat că Hoff este genul de om care, interogat de poliţie, este capabil să accepte orice fel de învoială şi o vinde chiar şi pe maică-sa doar ca să-şi scape pielea. În fond, toţi Ken Hoff-ii acestei lumi trăiesc de pe urma învoielilor.

Se culcă şi stă întins în întuneric, cu mâinile sub pernă, privind în gol. Aude maşinile care trec pe stradă, dar nu sunt prea multe. Se întreabă când anume două milioane de dolari i se vor părea un onorariu prea mic pentru ce are de făcut. Răspunsul pare evident: după ce va fi prea târziu ca să mai poată da înapoi.

5

Conform instrucţiunilor primite, Billy ia un Uber până la Turnul Gerard. Hoff şi Giorgio îl aşteaptă în faţă. Ţepii de pe obraz îl fac pe Hoff să semene (cel puţin, din punctul de vedere al lui Billy) mai degrabă cu un boschetar, nu cu un tip de milioane. Bine măcar că i-a trecut prin cap să se îmbrace mai de Doamne-ajută şi şi-a pus un costum de vară şi o cravată uni, de un cenuşiu stins. Pe de altă parte, „George Russo” a făcut nişte alegeri vestimentare cam nefericite şi pare mai uriaş decât oricând în cămaşa verde scoasă din pantaloni şi în blugii care

au un tur atât de mare, încât din el s-ar putea confecţiona fără probleme un cort de două persoane şi poate chiar ar mai rămâne ceva material nefolosit. Billy presupune că aşa îşi imaginează grăsanul că ar trebui să se îmbrace o mare sculă de agent literar când vine într-un orăşel de provincie de care n-a auzit prea multă lume. La picioare şi-a rezemat o geantă de laptop.

Hoff pare să fi renunţat la o parte din jovialitatea de comis-voiajor. Poate la cererea lui Giorgio, dar tot nu se poate abţine de la un salut vesel şi puţin cam milităros.

— Mă bucur să te văd, Billy! Omul de la pază care-i de serviciu azi – şi cam în toate zilele săptămânii – este Irv Dean. O să aibă nevoie de permisul tău de conducere şi o să-ţi facă o poză. În regulă?

Pentru că trebuie să fie în regulă dacă vor să meargă mai departe, Billy dă din cap.

În holul clădirii se mai foiesc câţiva angajaţi, grăbindu-se spre lifturile care îi duc la locurile de muncă. Unii sunt îmbrăcaţi în costume, unele dintre femei poartă pantofi cu tocuri înalte, cărora Billy le spune „castaniete”. Dar surprinzător de mulţi indivizi sunt îmbrăcaţi lejer, unii chiar cu tricouri de firmă. Nu ştie unde lucrează aceştia, dar probabil nu cu publicul.

Tipul care stă la recepţia mică din mijlocul holului este corpolent şi bătrâior. Atât de adânci îi sunt ridurile din jurul gurii, că îl fac să semene cu păpuşa în mărime naturală a unui ventriloc. Billy bănuieşte că este un poliţist la pensie, aflat acum la doar doi sau trei ani de pensionarea definitivă din viaţă. Uniforma lui se rezumă la o vestă albastră, pe care sunt brodate cu fir auriu cuvintele POLK SECURITY. O imitaţie ieftină. Altă dovadă că Hoff are probleme. Ba chiar mari probleme, dacă s-a băgat în afacere doar din cauza acestei clădiri.

Hoff îşi dă drumul la turbocompresorul de vrăjeli şi se apropie de bătrân cu mâna întinsă şi cu un zâmbet lătăreţ pe buze.

— Ce mai faci, Irv? Toate bune?

— Bine fac, domnule Hoff.

— Nevestica-i în formă?

— O cam necăjeşte artrita, dar în rest e bine şi ea.

— Uite-l pe George Russo, l-ai cunoscut săptămâna trecută; iar acesta este David Lockridge. Scriitorul pe care îl avem ca oaspete.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Lockridge, spune Dean.

Un zâmbet îi luminează chipul, întinerindu-l cu câţiva ani. Nu cu prea mulţi, doar câţiva.

— Sper că vă va vizita inspiraţia aici.

Billy îşi zice că aceasta este o urare drăguţă, poate chiar una dintre cele mai potrivite.

— Şi eu sper asta.

— Vă supăraţi dacă vă întreb despre ce e vorba în cartea pe care o scrieţi?

Billy duce un deget la buze.

— Strict secret.

— În regulă, înţeleg. Apartamentul de la patru e frumuşel. Cred că o să vă placă. Dacă nu vă deranjează, trebuie să vă fac o poză pentru legitimaţia de acces în clădire.

— Sigur.

— Aveţi permis auto?

Billy îi dă permisul pe numele lui David Lockridge. Dean ia un telefon pe spatele căruia sunt imprimate cuvintele TURNUL GERARD şi fotografiază mai întâi permisul, apoi pe Billy. Acum poza lui se află în sistemul informatic al clădirii şi poate fi văzută de orice persoană autorizată sau de orice hacker. Îşi spune că nu are nicio importanţă, că acesta este ultimul lui contract. Însă tot nu îi place. Parcă nimic nu merge ca lumea.

— Vă pregătesc cardul şi vi-l voi da când plecaţi. Va trebui să-l folosiţi dacă nu este nimeni la recepţie. Nu trebuie decât să îl apropiaţi de dispozitivul acesta, care îl va citi. Vrem să ştim cine intră în clădirea noastră. Mă veţi găsi aici în cea mai mare parte a timpului sau îl veţi găsi pe Logan, dacă eu am liber. Iar atunci vă vom permite noi accesul.

— Am priceput.

— De asemenea, puteţi folosi acest card şi în garajul de pe Main Street. E valabil patru luni. Hm… agentul dumneavoastră l-a plătit. Veţi putea trece de barieră de îndată ce vă voi introduce datele în computer. Nici să nu vă treacă prin minte că aţi putea să parcaţi pe stradă atunci când este tribunalul în şedinţă.

Chestie care explică de ce a trebuit să ia un Uber.

— În garaj nu aveţi un loc repartizat, dar, în cele mai multe zile, veţi putea găsi unul la primul sau al doilea nivel. Deocamdată nu suntem prea aglomeraţi.

Îi aruncă lui Ken Hoff o privire spăsită, după care îşi îndreaptă din nou atenţia spre noul său chiriaş.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât să tastaţi unu-unu pe telefonul fix. Este deja instalat. Tot agentul dumneavoastră s-a ocupat şi de acest aspect.

— Domnul Dean mi-a fost de mare ajutor, se bagă în vorbă Giorgio.

— Normal, că doar e obligaţia lui! exclamă vesel la culme Hoff. Nu-i aşa, Irv?

— Chiar aşa este.

— Să-ţi saluţi nevestica şi să-i urezi multă sănătate din partea mea. Ar trebui s-o ajute brăţările alea magnetice. Ştii tu care, alea de le fac reclamă la televizor.

— S-ar putea să le încercăm, spune Dean.

Dar nu pare deloc încrezător în eficienţa lor. Bravo lui!

Când trec pe lângă postul de pază, Billy observă că domnul de la Polk Security ţine pe genunchi un exemplar din revista *Sports Illustrated,* chiar numărul cu costume de baie. Pe copertă este fotografia unei bunăciuni de toată frumuseţea, iar Billy îşi pune în gând să-şi cumpere şi el revista aceea. Pentru că *eului tembel* îi place sportul, iar lui îi plac bunăciunile.

Iau ascensorul până la etajul patru şi ies din cabină într-un coridor pustiu.

— Acolo-i un birou de contabilitate, le arată Hoff o uşă. Două apartamente unite între ele. Sunt şi nişte avocaţi acolo. Pe partea asta e un dentist. Aşa cred. Dacă nu cumva s-a mutat. Mi se pare că a plecat, că nu-i mai văd firma pe uşă. Trebuie să-l întreb pe agentul care se ocupă de închirieri. Restul etajului e liber.

Of, nene, mari probleme trebuie să aibă tipul ăsta, îşi spune din nou Billy. Se uită pe furiş la Giorgio, însă Giorgio – pardon, *George* – e ocupat să studieze uşa în spatele căreia acum nu se mai află niciun cabinet dentar. De parcă ar şi avea ce să vadă acolo.

Când ajung aproape de capătul coridorului, Hoff bagă mâna în buzunarul de la sacou şi scoate un portofel din material textil pentru cartele de acces. Pe portofel sunt inscripţionate cu auriu iniţialele GT.

— Ăsta-i al tău. Ai acolo şi două rezerve.

Billy apropie una din ele de cititorul de cartele şi intră în holul unde ar fi trebuit să se afle recepţia dacă aici ar fi fost sediul unei afaceri reale. E înăbuşitoare atmosfera dinăuntru. Locul n-a mai fost aerisit de cine ştie când.

— Dumnezeule mare, au uitat să dea drumul la aerul condiţionat! O secundă, staţi puţin!

Hoff apasă câteva butoane de pe panoul instalat pe perete şi pare cuprins de nelinişte când nu se întâmplă nimic. Apoi se aude şuieratul aerului rece care iese din orificiul de lângă plafon. Lui Hoff i se citeşte uşurarea în relaxarea bruscă a umerilor.

Încăperea următoare este un birou spaţios, care ar putea fi folosit şi ca sală mai mică de şedinţe. Nu este aici decât o masă la care s-ar putea înghesui vreo şase persoane. Pe ea se află un teanc de blocnotesuri, o cutie cu pixuri, un telefon fix. În camera aceasta – probabil că aici este locul unde va scrie, îşi spune Billy – este şi mai cald decât în anticameră, pentru că intră soarele prin ferestrele care dau spre răsărit. Nimeni nu s-a deranjat să tragă

jaluzelele. Giorgio îşi face vânt cu gulerul de la cămaşă.

— Uf!

— O să se răcorească repede, foarte repede, spune Hoff pe un ton puţin cam panicat. Avem un sistem HVAC[22] nemaipomenit de bun, de ultimă generaţie.

Pe Billy nu-l interesează temperatura din cameră, cel puţin nu încă. Se apropie de latura din dreapta a ferestrei mari care dă spre stradă şi trasează cu privirea diagonala imaginară până la treptele tribunalului. Apoi şi pe aceea până la uşa aflată puţin mai departe. Aceea folosită de angajaţi. Vede scena cu ochii minţii: o maşină de poliţie opreşte în faţă sau poate va fi o dubă, pe latura căreia scrie BIROUL ŞERIFULUI sau POLIŢIA LOCALĂ. Vor coborî poliţiştii. Cel puţin doi, poate trei. Patru? Puţin probabil. Dacă e o maşină, vor deschide portiera dinspre trotuar. Ori uşa din spate, dacă e o dubă. Îl va vedea pe Joel Allen ieşind din vehicul. Îl va recunoaşte fără probleme, pentru că va purta cătuşe şi va fi escortat de poliţişti.

Iar atunci când va veni momentul – dacă va veni – va trage o singură dată. Floare la ureche.

— Billy!

Vocea lui Hoff îl face să tresară, ca trezit brusc dintr-un vis.

Dezvoltatorul imobiliar stă în pragul unei camere mult mai mici. Chicineta. Când Hoff îşi dă seama că Billy este atent la el, face un gest cu palma în sus, arătând spre toate electrocasnicele de acolo, aidoma unei animatoare cu trup de manechin de la *Preţul corect.*

— Dave, zice Billy. Dave mă cheamă.

— Corect. Scuze. Am greşit. Ai aici o plită micuţă cu două ochiuri, nu există cuptor, dar poţi să foloseşti microundele ca să-ţi faci pop-cornul, să-ţi încălzeşti pateurile sau ce mai mănânci tu. În dulapuri ai farfuriile şi celelalte vase. Pe care poţi să le speli în chiuveta asta mică. Ai şi un minifrigider.

Din păcate, nu există baie. Toaletele se află la capătul coridorului, aproape de tine. Foarte puţin de mers. Şi mai ai şi asta.

Scoate o cheie din buzunar şi întinde mâna spre panoul dreptunghiular din lemn de deasupra uşii dintre birou/sală de şedinţe şi chicinetă. Răsuceşte cheia, împinge panoul şi acesta se ridică. Locul dinăuntru pare înalt de vreo patruzeci şi cinci de centimetri, lat de un metru şi puţin şi adânc de vreo şaizeci de centimetri. Este gol.

— Spaţiu de depozitare, spune Hoff, apucându-se să mimeze că trage cu o puşcă invizibilă. E prevăzut cu cheie ca să-l încui în zilele de vineri, când vin oamenii de serviciu la curăţenie…

Billy deschide gura să spună ceva, dar i-o ia Giorgio înainte şi foarte bine face, pentru că el ar trebui să fie cel cu minte în cap, nu Billy Summers.

— Aici nu se face curăţenie. Nici vinerea, nici în altă zi. E un proiect literar strict secret, ai uitat? O să deretice Dave pe aici. Că doar e un tip curat şi ordonat. Zic bine, Dave?

Billy dă din cap. Este într-adevăr un tip curat şi ordonat.

— Vezi să-i anunţi pe Dean şi pe celălalt de la pază – Logan, da? – şi spune-i şi lui Broder.

Îi explică lui Billy:

— Steven Broder. Administratorul clădirii.

Billy dă din cap şi reţine numele.

Giorgio pune pe masă geanta cu laptopul, dând la o parte instrumentele folosite la scrierea de mână (gest care lui Billy i se pare deopotrivă trist şi oarecum simbolic) şi o deschide.

— MacBook Pro. Cel mai bun de pe piaţă. Cadoul meu pentru tine. Sigur, dacă vrei, poţi să-l foloseşti pe al tău, dar bijuteria asta… are tot ce vrei şi ce nu vrei. Ştii să-i dai drumul, da? Probabil trebuie să fie prin geanta aia şi o broşură cu instrucţiuni sau ceva de genul ăsta…

— O să mă descurc eu.

Asta nu ar fi o problemă. Problema ar putea să fie alta. Dacă Nick Majarian nu a profitat de ocazie şi

nu a băgat un dispozitiv în minunăţia asta neagră prin care să poată vedea ce scrie Billy aici, înseamnă că a făcut o mare greşeală. Iar Nick nu prea face greşeli.

— Bine că mi-am adus aminte, drăgălaşule, spune Hoff şi îi întinde lui Billy încă una dintre fiţoasele lui cărţi de vizită, împreună cu cheia de la compartimentul aflat deasupra uşii de la chicinetă. Ai aici parola de Wi-Fi. Perfect sigură. Ca un seif de la bancă.

Aiurea, îşi spune Billy, punând cartea de vizită în buzunar.

— Păi, zice Giorgio, cred că am terminat. Te lăsăm acum să-ţi vezi de creaţia literară. Haide, Ken!

Hoff nu pare prea dispus să plece, de parcă şi-ar dori să mai fie ceva de arătat.

— Neapărat să mă suni dacă ai nevoie de ceva, Bi… Dave. Indiferent ce. Poate îţi trebuie ceva care să te ajute să te recreezi? Un televizor? Un aparat de radio?

Billy clatină din cap. Are în telefon o colecţie impresionantă de muzică, mai ales country. Are multe de făcut în zilele care urmează, dar îşi va face timp să-şi descarce cântecele pe laptopul ăsta nou. Dacă Nick se va hotărî să tragă cu urechea, atunci se va delecta cu Reba[23], Willie[24] şi toată gaşca de amici gălăgioşi[25] a lui Hank Junior. Şi poate chiar se va apuca să scrie cartea. Pe laptopul personal, în care are încredere. Va lua toate măsurile de siguranţă necesare la ambele laptopuri – şi la cel nou, şi la cel personal, care-i este prieten vechi şi credincios.

Giorgio reuşeşte într-un final să-l scoată afară pe Hoff şi Billy rămâne singur. Se întoarce la fereastră şi rămâne mai multă vreme acolo, trasând din nou ambele diagonale: cea care duce la treptele late din piatră şi cea care duce la uşa pe care intră funcţionarii. Şi iar îşi imaginează cum va fi, văzând scena în faţa ochilor de parcă ar fi aievea.

Întâmplările lumii reale nu sunt chiar identice cu acelea pe care le vezi în minte, dar în meseria lui aşa începe totul. Din punctul acesta de vedere, seamănă întru câtva cu poezia. Există schimbări posibile, există variabile neaşteptate, există revizuiri: probleme de care trebuie să se ocupe atunci când apar. Însă totul începe cu reprezentarea vizuală.

Clopoţelul telefonului îl anunţă că a primit un mesaj.

GRusso: Scuze pentru H. Ştiu că-i enervant şi cretin.

Billy S: Trebuie să-l mai văd?

GRusso: Nu ştiu.

Billy ar prefera un răspuns categoric, dar deocamdată se va mulţumi cu ăsta. Trebuie să se mulţumească.

6

Când se întoarce la locul acela care este acum noua lui casă, are în buzunar legitimaţia de acces în clădire, pe numele lui David Lockridge. Mâine va merge la serviciu cu noua lui maşină – nouă pentru el, dar cu mulţi kilometri la bord. Pe terasă, sprijinit de uşă, îl aşteaptă un sac cu îngrăşământ pentru gazon. De el este lipit cu scotch un bilet: *Să-ţi fie de folos! Jamal A.*

Billy flutură din mână spre casa vecină, deşi nu este prea sigur că îl vede cineva; nici măcar ora prânzului nu este. Probabil că ambii soţi Ackerman lucrează. Duce sacul înăuntru, îl propteşte de peretele holului, după care se urcă în maşină şi se duce la Walmart, de unde îşi cumpără două telefoane cu cartelă (unul de folosit şi unul de rezervă) şi două unităţi de memorie USB, deşi probabil că nu va avea nevoie decât de una; operele complete ale lui Émile Zola ar ocupa doar un colţişor din tot spaţiul disponibil.

Dintr-o toană, cumpără şi un laptop ieftin, marca AllTech, pe care şi-l pune în dulapul din dormitor, fără să-l scoată din ambalaj. Plăteşte în numerar pentru telefoane şi memoriile USB. Şi cu cardul Visa al lui David Lockridge pentru laptop. Deocamdată nu ştie ce va face cu telefoanele cu cartelă, s-ar putea chiar să nu le folosească deloc. Totul depinde de planul de retragere pe care îl va avea, plan care nu este decât o schiţă foarte vagă acum.

Pe drumul înapoi, se opreşte puţin la Burger King, iar atunci când ajunge la căsuţa galbenă, vede în faţa ei doi copii pe biciclete. Un băiat şi o fată. Băiat alb şi fată neagră. Bănuieşte că fata este a lui Jamal şi Corinne Ackerman.

— Tu eşti vecinul nostru acum? îl întreabă băiatul.

— Eu sunt, răspunde Billy, spunându-şi că va trebui să se obişnuiască repede cu statutul de vecin; poate chiar o să-i placă. Pe mine mă cheamă David Lockridge. Pe voi cum vă cheamă?

— Danny Fazio. Asta-i prietena mea, Shanice. Eu am nouă ani. Ea are opt.

Billy dă mâna cu Danny, după care dă mâna şi cu fetiţa, care se uită cu sfială la el atunci când degeţelele ei închise la culoare dispar în palma lui mare şi albă.

— Încântat de cunoştinţă. Vă bucuraţi de vacanţa de vară?

— Lista de lecturi e mişto, spune Danny. Primim câte un abţibild la fiecare carte citită. Eu am patru. Shanice are cinci, dar o s-o ajung din urmă. Ne ducem la mine acasă. Mai vin nişte prieteni după masă şi o să mergem în parc să jucăm Monopoly.

Şi îi arată direcţia în care se află parcul.

— Shan o să aducă jocul. Eu le am mai mult cu maşinuţele.

Copii lăsaţi de capul lor, în secolul XXI, se minunează Billy. Ce chestie! Abia acum îl observă pe grăsanul de la două case depărtare – maiou, bermude, adidaşi murdari şi cu pete de iarbă – care

stă cu ochii la el. Şi la felul în care se poartă cu cei doi copii.

— Două mere, două pere, începe Danny, urcându-se pe bicicletă.

— Vă salut, la revedere, răspunde Billy.

Amândoi copiii încep să râdă.

În după-amiaza aceea, după un pui de somn – îşi imaginează că are dreptul la un somnic de după-amiază acum, că-i scriitor –, scoate baxul de bere din frigider şi îl duce pe terasa familiei Ackerman. Alături pune un bileţel pe care a scris: *Mulţumesc pentru îngrăşământ – Dave.*

Aici a început cu dreptul. Dar în centru? Crede că şi acolo. Speră că şi acolo.

Hoff este singura problemă. Hoff îl scoate din sărite.

7

În aceeaşi seară, în timp ce Billy se ocupă de îngrăşământ, apare Jamal Ackerman cu două dintre berile primite cadou. Jamal poartă o salopetă verde, cu numele lui brodat cu fir auriu pe o parte a pieptului şi cu denumirea firmei la care lucrează (SUPER VULCANIZARE) în cealaltă parte. Cu el vine şi un băieţel, care are o cutie cu Pepsi în mână.

— Salut, domnu' Lockridge! spune Jamal. Bărbăţelul ăsta de-aici e fiul meu, Derek. Shanice zice că aţi făcut deja cunoştinţă.

— Da, era cu un băiat pe care-l cheamă Danny.

— Mulţam pentru beri. Auzi? Ce-i chestia aia pe care-o foloseşti? Parcă ar fi sita de făină a lu' nevastă-mea.

— Exact asta şi este, dar nu, nu a soţiei tale. Am vrut să cumpăr o sculă din aia specială de la Walmart, dar pentru gluma asta de gazon…

Aruncă o privire la pământul cu rare smocuri de iarbă şi ridică din umeri.

— Bani aruncaţi pe fereastră.

— Mi se pare că-şi face treaba. Mă gândesc să încerc şi eu. Dar ce te faci cu partea din spatele

casei? E mult mai mare.

— În primul rând, ar trebui să tund iarba de acolo şi nu am cu ce. Nu încă.

— Îţi împrumutăm maşina noastră de tuns gazonul, nu-i aşa, tati? spune Derek.

Jamal îi ciufuleşte părul.

— Oricând doreşte.

— Nu, ar fi prea mult, zice Billy. O să-mi cumpăr una. Sigur, cu condiţia să meargă bine scrisul ca să mai rămân pe-aici.

Se aşază toţi pe treptele terasei. Billy îşi desface berea şi bea. Chiar avea poftă de o bere rece şi mărturiseşte asta.

— Despre ce-i cartea ta? îl întreabă Derek, care stă între ei.

— Strict secret, zâmbeşte Billy.

— Da, da, da-i inventată sau adevărată?

— Câte puţin din ambele.

— Gata cu întrebările, zice Jamal. Nu-i frumos să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

O femeie se apropie de ei, venind de la una dintre casele de la capătul străzii. Cam de cincizeci şi ceva de ani, păr încărunţit, ruj strident pe buze. Ţine în mână un pahar cu picior şi nu merge prea drept.

— Aia e doamna Kellogg, spune Jamal pe ton scăzut. Văduvă. Şi-a pierdut soţul anul trecut. Comoţie cerebrală.

Aruncă o privire serioasă la caricatura de gazon a lui Billy şi adaugă:

— A făcut-o chiar în timp ce-şi tundea peluza.

— Pe mine de ce nu m-aţi invitat la petrecerea asta? îi întreabă doamna Kellogg.

Cu toate că femeia este încă pe trotuar şi nu adie deloc vântul, Billy îi simte mirosul de gin al respiraţiei.

— Dacă nu te deranjează să stai pe trepte, eşti bine-venită, spune Billy ridicându-se şi întinzând mâna. Dave Lockridge.

Acum apare tipul care nu-l pierduse din ochi pe Billy când acesta se întreţinuse cu Shanice şi Danny. A renunţat la maiou şi la bermude şi şi-a pus

o pereche de jeanşi şi un tricou pe pieptul căruia e o poză cu personajele din filmul *Masters of the Universe.* Este însoţit de o blondă înaltă şi deşirată, în capot de casă şi tenişi. Din casa de alături – aducând o tavă cu negrese – vin soţia şi fiica lui Jamal. Billy îi invită pe toţi înăuntru, ca să stea pe scaune.

Bun venit în cartier! îşi zice el.

8

Tipul în tricoul cu personajele din *Masters of the Universe* şi nevasta lui blondă şi uscăţivă sunt soţii Ragland. Îşi fac apariţia acum şi soţii Fazio – dar fără fiul lor – şi soţii Peterson, care locuiesc chiar în capătul străzii şi care aduc o sticlă cu vin roşu. Livingul se umple de lume. Este o petrecere improvizată, dar drăguţă. Billy se simte bine, pe de-o parte pentru că nu mai trebuie să joace teatru şi să-şi scoată în faţă *eul tembel,* pe de alta pentru că îi plac oamenii aceştia, o place chiar şi pe Jane Kellogg, care-i destul de ameţită şi se tot duce la baie. Căreia ea îi zice „privată". Când încep să se retragă pe la casele lor – destul de devreme, deoarece mâine este zi de lucru –, Billy îşi dă seama că se va integra în această comunitate. Sigur, la început va fi o curiozitate pentru ceilalţi, din cauză că scrie o carte, iar asta îi dă un aer mai exotic, dar totul va trece cu timpul. Până pe la jumătatea verii – evident, presupunând că Joel Allen nu vine mai devreme la întâlnirea cu glonţul – el nu va fi decât un alt vecin de pe stradă. Un om obişnuit.

Billy află că Jamal este maistru la firma „Super Vulcanizare", iar Corrie este – ce mică-i lumea! – stenografă la tribunal. Află că Diane Fazio are grijă de Shanice pe perioada vacanţei de vară, cât timp Jamal şi Corrie sunt la serviciu. Fratele lui Shanice, Derek, frecventează o tabără urbană şi va pleca în august într-o tabără de baschet. Află că soţii Dugan, foştii locatari ai căsuţei galbene şi care se mutaseră pe nepusă masă de aici în luna octombrie a anului

trecut (de parcă fugeau de moarte, este modul în care le descrie Paul Ragland plecarea), erau nişte „încrezuţi". Prin urmare, apariţia lui Dave Lockridge în cartier reprezintă o schimbare binevenită. După lovitură, vor declara reporterilor că „tipul ăla li s-a părut un om tare drăguţ". Lui Billy îi convine asta. Crede despre el că este un om drăguţ, care face o meserie urâtă. *Cel puţin,* îşi zice el, *nu am tras niciodată într-un puşti de cincisprezece ani care se ducea la şcoală.* Evident, presupunând că Joel Allen, alias „Joe", chiar a făcut aşa ceva.

Înainte de culcare, scoate din ambalaj laptopul AllTech, îl porneşte şi îl caută pe Ken Hoff pe Google. Tipul este un barosan în Red Bluff. Este membru al Clubului Rotary. A fost preşedinte al filialei locale a organizaţiei Jaycees[26]. Preşedinte al filialei Partidului Republican în perioada alegerilor din 2016 – şi era acolo chiar şi o fotografie a unui Ken fără ţepii ăia de pe obraz, dar cu o şapcă roşie pe care scria „Să facem America măreaţă din nou[27]". A fost în consiliul de urbanism al oraşului până în 2018, când a fost nevoit să se retragă din cauza unor acuzaţii de conflict de interese. Deţine şase clădiri din centru, printre care şi Turnul Gerard, ceea ce probabil că-l face să fie un fel de Donald Trump în miniatură – aşa crede Billy. Mai are şi trei posturi TV, dintre care unul aici, în Red Bluff, şi două în Alabama. Toate trei sunt afiliate World Wide Entertainment, ceea ce probabil că explică faptul că Hoff a vorbit despre această companie. A divorţat, însă nu doar o dată, ci de două ori. Adică pensiile alimentare pe care trebuie să le plătească l-au adus la sapă de lemn. La sfârşitul anului trecut s-a ales praful de planurile lui de a construi un teren de golf. I-a fost amânată construcţia unei alte clădiri în centru. La fel şi cererea făcută pentru obţinerea unei licenţe de organizare a jocurilor de noroc. Una peste alta, este prezentarea unui om care şi-a făcut o carieră în domeniul micilor afaceri, iar acum vede cum se clatină acest imperiu clădit de el cu atâta

trudă. O singură lovitură şi o să se prăbuşească în prăpastie.

Billy se duce la culcare şi stă întins, cu mâinile sub pernă, privind în întuneric. Începe să înţeleagă ce l-a atras pe Nick la Ken Hoff şi de ce Ken Hoff a fost atras de Nick. Nick poate fi seducător (zâmbetul ăla de milioane) şi este mai inteligent decât media oamenilor, dar, la o analiză mai atentă, nu este decât o hienă, iar hienele se pricep să examineze cu atenţie turma care trece pe lângă ele şi să aleagă ciuta care şchiopătează. Cea care va rămâne în urmă. Ken Hoff este ţapul ispăşitor. Dar nu pentru asasinat, deoarece va avea un alibi beton pentru momentele acelea; însă atunci când poliţiştii vor începe să-l caute pe cel care a ordonat asasinatul, nu îl vor găsi pe Nick. Îl vor găsi pe Ken. Ceea ce-i perfect din punctul de vedere al lui Billy.

I s-au încălzit mâinile sub pernă, aşa că se întoarce pe partea dreaptă şi adoarme aproape instantaneu. Tare epuizantă mai e şi chestia asta cu vecinul cel cumsecade.

CAPITOLUL 4

1

În ziua următoare, Billy îşi conectează noul laptop MacBook în biroul de la etajul patru şi descarcă o aplicaţie de Solitaire. Există vreo zece variante diferite. Alege aplicaţia de la Canfield şi reglează computerul să facă o pauză de cinci secunde înaintea fiecărei mutări. Dacă Nick sau Giorgio ar avea chef să-i monitorizeze activitatea (sau poate îi vor da lui Frankie Elvis sarcina asta), nu îşi vor da seama că laptopul joacă de unul singur.

Billy se duce la fereastră şi se uită afară. Pe ambele laturi ale Court Street sunt parcate maşini, majoritatea având pe ele însemnele poliţiei. În faţă la Sunspot Café, mesele de sub umbrele sunt pline de oameni care mănâncă gogoşi şi pateuri. Câteva persoane coboară pe treptele mari ale tribunalului, dar mult mai multe sunt persoanele care urcă. Unii oameni urcă în fugă, făcând paradă de condiţia fizică dobândită în sala de sport. Alţii abia se târâie. Cei mai mulţi dintre cei care merg încet sunt avocaţi, uşor de recunoscut după servietele lor uriaşe. Tribunalul îşi va începe curând şedinţa.

Nu se înşală deloc, pentru că imediat apare un autobuz mic – roşu pe vremuri, acum roz spălăcit –, care se strecoară încet pe strada aglomerată, trece de treptele de la intrare şi se opreşte în faţa uşii mai mici, situată la capătul din dreapta al clădirii din piatră. Se deschide uşa autobuzului. Coboară un poliţist, apoi un şir de deţinuţi încătuşaţi unul de altul, de parcă ar dansa conga, apoi alt poliţist. Oamenii în salopete de închisoare sunt escortaţi de oamenii în uniforme de poliţie prin faţa botului cârn al autobuzului. Se deschide uşa de la intrarea

funcţionarilor şi oamenii în salopete intră şi se îndreaptă apoi către sălile unde li se vor citi acuzaţiile. Interesantă chestie, merită să o ia în calcul, însă Billy crede că Nick are dreptate: când îl vor aduce pe Allen, îl vor conduce pe trepte, către intrarea principală. Nu că ar avea vreo importanţă. Unghiul de tragere ar fi cam tot acelaşi. Important este faptul că e multă aglomeraţie pe Court Street în zilele lucrătoare. Poate după-amiaza să fie mai puţini oameni prin zonă, dar cele mai multe procese au loc dimineaţa.

Eşti un Houdini dat naibii de bun atunci când trebuie să te faci nevăzut după lovitură, i-a spus Nick. *O să fii de mult plecat când lucrurile vor începe să se mai liniştească.*

Păi, chiar trebuie să fie un Houdini dat naibii de bun, doar îl plătesc şi pentru treaba aia cu dispariţia. Şi îl plătesc bine. Desigur că Nick ştie că există câteva avantaje şi dacă o dă în bară cu dispariţia. Pentru că Billy nu are nici rude şi nici prieteni care să-l constrângă – sau să fie *folosiţi* ca să-l constrângă – să dezvăluie numele persoanei care l-a angajat. Şi, chiar dacă Nick crede despre Billy că ar fi mai prostănac, ştie că asasinul pe care îl plăteşte are totuşi atâta minte în cap încât să-şi dea seama că nu va obţine schimbarea acuzaţiei de omor calificat într-una de ucidere din culpă dacă îl va turna. Când omori un om trăgând cu o puşcă cu lunetă de la etajul patru al clădirii unde stai de câteva săptămâni sau luni, premeditarea este cât se poate de clară şi doar de omor deosebit de grav poţi să fii acuzat.

Cu toate acestea, dacă l-ar prinde, există o ofertă pe care *ar putea* să i-o facă procurorul, iar Nick precis ştie despre o asemenea posibilitate. În statul acesta încă nu a fost abolită pedeapsa cu moartea. Un procuror isteţ i-ar putea oferi lui Billy o viaţă lungă într-o celulă de la Rincon Correctional, în locul injecţiei letale. Cu condiţia să vorbească. Billy este de părere că, dacă s-ar ajunge acolo, tot ar reuşi să-i scape pielea lui Nick. L-ar putea denunţa pe Ken Hoff, pentru că Hoff nu va mai trăi mult dacă

poliţia îl va prinde pe Billy Summers ieşind din Turnul Gerard. Este oricum posibil ca Hoff să nu mai aibă mult de trăit indiferent dacă Billy Summers ar fi prins sau nu. Aşa păţesc de obicei fraierii care intră în cârdăşie cu oameni de teapa lui Nick Majarian.

S-ar putea ca nici Billy să nu mai aibă mult de trăit, chiar dacă se zice că paza bună trece primejdia rea. Ar putea să cadă pe scara de la închisoare, având mâinile încătuşate la spate. Ar putea să fie înjunghiat la duşuri cu o periuţă de dinţi ascuţită sau să i se îndese un săpun pe gât. Sigur, ar fi în stare să facă faţă unui agresor, poate chiar doi; dar, dacă va trebui să se confrunte cu o gaşcă de homosexuali, ori cu trei sau patru gealaţi ca ăia din People Nation[28]? Nu. Şi vrea el oare să-şi petreacă restul vieţii la puşcărie? Tot nu. Mai bine mort decât în cuşcă. Probabil Nick ştie şi asta.

Dar nu va exista niciuna dintre aceste temeri dacă nu este prins. N-a fost niciodată prins, a scăpat de şaptesprezece ori fără probleme; însă este adevărat că n-a mai fost niciodată într-o asemenea situaţie. Nu este ca şi cum o să tragă de după vreun colţ, având alături maşina care să-l scoată cât mai repede din oraş, pe un traseu bine stabilit dinainte.

Cum să te faci nevăzut după ce ai împuşcat un om de la etajul patru al unei clădiri de birouri din centru, când vizavi sunt o groază de poliţişti? Billy ştie cum ar arăta scena într-un film: asasinul plătit – adică personajul negativ – ar folosi un amortizor şi un supresor de flamă. El nu are această opţiune. Distanţa este puţin cam prea mare şi nu va mai putea trage din nou dacă ratează prima dată. Plus că va răsuna pocnetul inconfundabil al glonţului care va străpunge bariera sonică. Amortizorul este inutil în acest caz. La toate se adaugă o problemă de natură strict personală: Billy nu are încredere în şmecheriile astea noi. Rişti să tragi după ciori cu o asemenea drăcie pusă la capătul puştii. Prin urmare, o să se audă un zgomot puternic şi, chiar dacă sursa

lui nu va fi identificată imediat, după ce oamenii îşi vor mai reveni din şoc şi se vor uita în sus, vor vedea că o fereastră de la etajul patru are o gaură rotundă tăiată în sticlă. Pentru că ferestrele din Turnul Gerard nu se pot deschide.

Însă aceste complicaţii nu-l descurajează pe Billy. Ba dimpotrivă chiar, îl ispitesc. Probabil la fel cum l-a ispitit pe Houdini perspectiva anumitor ieşiri din situaţii extrem de periculoase – ca atunci când a fost ferecat într-un seif şi aruncat în East River sau atunci când, îmbrăcat în cămaşă de forţă, atârna în gol din vârful unui zgârie-nori. Billy nu şi-a făcut încă tot planul, dar i-a schiţat începutul. Primele două niveluri ale garajului erau puţin mai pline decât a spus Irv Dean, poate din cauză că programul tribunalului este mai încărcat astăzi, dar la nivelul patru Billy a putut să-şi aleagă orice loc îşi dorea. Cu alte cuvinte, acolo ar fi avut parte de singurătate, iar singurătatea e un lucru bun. Billy este convins că Houdini ar fi fost de acord cu el.

Se întoarce la masa pe care costisitorul computer Mac Pro încă joacă solitaire. Îşi porneşte laptopul personal şi intră pe Amazon. Pentru că de pe Amazon poţi să cumperi absolut orice.

2

Pe o parte din bordura din faţa Turnului Gerard stă scris DOAR CU AUTORIZAŢIE DE PARCARE. La ora unsprezece şi un sfert opreşte acolo un camion pe latura căruia este pictat un sombrero uriaş. Sub sombrero scrie: PAPA BUN DE LA JOSE. Şi sub asta scrie: PENTRU TOŢI! Încep să iasă oamenii din clădire, îndreptându-se toţi spre camion ca furnicile atrase de zahăr. După cinci minute, apare un alt camion şi opreşte în spatele primului. Pe latura acestuia este desenat un puşti cu gura până la urechi, puşti care înfulecă un cheeseburger dublu. La ora unsprezece şi jumătate, când oamenii stau la coadă ca să-şi cumpere

burgerii şi cartofii prăjiţi şi porţiile de *taco* şi de *enchilada*[29], mai apare şi o rulotă cu hotdogi.

Ora mesei, îşi spune Billy. A venit momentul să facă şi el cunoştinţă cu vecinii.

În faţa ascensorului sunt patru persoane, trei bărbaţi şi o femeie. Toţi în ţinute business şi toţi de vreo treizeci şi ceva de ani, deşi femeia pare puţin mai tânără. Billy se apropie de ei. Unul dintre bărbaţi îl întreabă dacă nu cumva el este noul scriitor de acolo… de parcă ar mai fi fost un scriitor înainte şi Billy i-ar fi luat locul. Billy răspunde că da, el este, şi se prezintă. Se prezintă şi ei: John, Jim, Harry, Phyllis. Billy întreabă de unde să-şi ia ceva bun de mâncat. John şi Harry îi sugerează camionul cu mâncare mexicană.

— Au nişte *taco* cu peşte de te lingi pe degete, spune John.

Jim zice că nici burgerii nu sunt prea răi, iar inelele de ceapă fac toţi banii. Phyllis îi spune că ea moare după hotdogii iuţi ai lui Petie.

— Niciun fel nu-i cine ştie ce *haute cuisine*[30].

Billy se interesează de birtul de peste stradă şi toţi patru clatină cu vehemenţă din capete. O asemenea unanimitate i se pare amuzantă lui Billy, care nu-şi reţine zâmbetul.

— Nu te apropia de locul ăla, îl sfătuieşte Harry. E omor la ora prânzului.

— Şi e foarte scump, adaugă John. Habar n-am cât câştigă scriitorii, dar când lucrezi la o firmă de avocatură abia înfiinţată, trebuie să-ţi socoteşti fiecare bănuţ.

— Sunt mulţi avocaţi aici? o întreabă Billy pe Phyllis când se deschid uşile ascensorului.

— Pe ei trebuie să-i întrebi, îi răspunde femeia. Eu lucrez la Crescent Accounting. E o firmă de contabilitate. Răspund la telefon şi verific declaraţiile fiscale.

— Suntem o grămadă de jongleri ai vorbelor pe aici, spune Harry. La etajele trei şi patru, ceva mai mulţi la şase. Mi se pare că la şapte e o firmă nouă

de arhitecţi. Şi ştiu că la opt e un studio foto. Face chestii comerciale pentru cataloage.

— Dacă am fi într-un serial, ăla ar fi *Tinerii avocaţi*[31], adaugă John. Firmele barosane sunt două sau trei străzi mai încolo, pe Holland Street şi în Emery Plaza, în partea cealaltă a tribunalului. Noi ne ţinem aproape şi mâncăm firimiturile rămase de la masa pricopsiţilor.

— Şi îi aşteptăm să dea colţul, adaugă Jim. Majoritatea avocaţilor din firmele vechi sunt nişte dinozauri, care se îmbracă în costume cu vestă şi vorbesc ca Boss Hogg[32].

Billy îşi aduce aminte de panoul din faţa clădirii: DE ÎNCHIRIAT SPAŢII BIROURI ŞI APARTAMENTE DE LUX. Părea destul de vechi şi, aidoma lui Hoff, avea un aer de disperare.

— Presupun că firma voastră a reuşit să închirieze birourile la un preţ avantajos.

Harry îndreaptă arătătorul spre Billy.

— Bum! Patru ani la un preţ aproape incredibil. Şi contractul rămâne valabil chiar dacă tipul care deţine clădirea – Hoff îl cheamă – dă faliment şi pierde proprietatea. E beton. Ne dă nouă, începătorilor, ceva timp ca să ne dezvoltăm, să ajungem cunoscuţi cât de cât.

— Plus că, intervine Jim, avocatul ăla care nu ştie să-şi negocieze termenii contractului de închiriere merită cu vârf şi îndesat să ajungă la sapă de lemn.

Tinerii avocaţi încep să râdă. Phyllis zâmbeşte. Ascensorul ajunge la parter şi uşile se deschid. Cei trei bărbaţi se reped înainte, mânaţi de foame. Billy şi Phyllis traversează holul fără grabă. Femeia are o frumuseţe discretă, mai degrabă de margaretă decât de bujor.

— Am o curiozitate, spune el.

Ea zâmbeşte.

— Nu-i asta o trăsătură specifică scriitorilor? Curiozitatea?

— Cred că da. Văd pe aici o mulţime de oameni în ţinute lejere. Cei de acolo, de pildă.

Şi arată spre un cuplu care se apropie de uşă. Bărbatul poartă jeanşi negri şi un tricou cu poza lui Sun Ra[33]. Femeia care îl însoţeşte e îmbrăcată cu o bluziţă care mai degrabă îi scoate în evidenţă sarcina în loc să i-o ascundă. Are părul prins neglijent într-o coadă, legată cu un elastic roşu.

— Să nu-mi spui că ăştia doi sunt avocaţi sau arhitecţi. Eu zic că ar putea să lucreze la studioul foto, numai că sunt foarte mulţi care arată ca ei.

— Lucrează la Business Solutions de la etajul unu. Firma ocupă *tot* etajul. Este o agenţie de recuperare creanţe. Nu degeaba le zicem BS[34].

Strâmbă din nas ca deranjată de un miros urât, însă lui Billy nu-i scapă unda de invidie din tonul ei. Poate că la început este palpitant să te îmbraci la patru ace, mergând pe ideea că „haina îl face pe om”; numai că pe parcurs probabil devine plictisitor şi enervant, mai ales pentru femei – părul pieptănat cu grijă, fardurile, pantofii cu toc. Precis că femeia aceasta drăguţă de la firma de contabilitate situată la etajul patru se gândeşte câteodată cât de bine s-ar simţi dacă şi-ar trânti pe ea doar o pereche de jeanşi şi o bluză nepretenţioasă, şi-ar pune un strop de ruj pe buze şi cu asta, basta.

— Nu trebuie să te îmbraci elegant atunci când tot ce faci e să vorbeşti la telefon într-un birou mare, spune Phyllis. Că doar nu te văd debitorii atunci când le zici să iasă cu banul dacă nu vor să le pună banca sechestru pe casă.

Se opreşte la doi paşi de uşi şi murmură dusă pe gânduri:

— Mă întreb ce salariu or avea.

— Să înţeleg că nu tu le ţii contabilitatea.

— Înţelegi bine. Dar să nu ne uiţi, domnule Lockridge, atunci când dai lovitura cu cartea dumitale. Şi firma noastră este înfiinţată de curând. Cred că am o carte de vizită în poşetă…

— Nu e nevoie, spune Billy, atingând-o uşor pe mână înainte să se apuce să scotocească serios prin geantă. Dacă dau lovitura, ies pe hol şi vă bat la uşă.

Femeia îi surâde şi se uită mai atentă la el. Nu poartă pe inelarul stâng nici vreun inel de logodnă şi nici vreo verighetă, iar Billy îşi spune că, într-o altă viaţă, acesta ar fi momentul când ar invita-o să bea ceva împreună la sfârşitul programului. Poate că l-ar refuza, însă privirea aceea aruncată printre gene şi zâmbetul îl fac să creadă că ar accepta. Numai că nu o va invita nicăieri. Trebuie să facă cunoştinţă cu lumea din clădire, sigur. Trebuie să se facă simpatic şi să se poarte amical, sigur. Dar nu trebuie să se apropie de ei. Apropierea de oameni este o idee proastă. Apropierea de oameni este periculoasă. Poate situaţia asta o să se schimbe după ce se va retrage din activitate.

3

Billy îşi ia un burger cu de toate şi se aşază pe o băncuţă din piaţetă, alături de Jim-Avocatul, al cărui nume este de fapt Jim Albright.

— Încearcă una din astea, îi spune tânărul, întinzându-i un inel mare de ceapă pané. Al naibii de bun e!

Este. Billy spune că îşi va lua şi el, iar Jim Albright zice „normal că o să-ţi iei”. Billy îşi cumpără inelele, care sunt puse într-un ambalaj din hârtie alături de câteva pliculeţe de ketchup, şi se duce să se aşeze din nou lângă Jim.

— Despre ce-i vorba în cartea ta, Dave?

Billy îşi lipeşte un deget de buze.

— Strict secret.

— Nu-mi zici nici măcar dacă aş semna un acord de confidenţialitate? Johnny Coldon e expert la redactarea lor.

Şi arată spre unul dintre colegii lui, care stă la coadă la mâncarea mexicană.

— Nici măcar atunci.

— Discreţia ta e demnă de toată admiraţia. Credeam că scriitorilor le place să vorbească despre cărţile la care lucrează.

— Eu sunt de părere că scriitorii care vorbesc mult probabil că scriu puţin, spune Billy. Cum am zis, e doar o părere, pentru că nu cunosc niciun alt scriitor în afară de mine.

După care adaugă, nu doar cu scopul de a schimba subiectul:

— Uită-te la tipul ăla de lângă rulota cu hotdogi. Nu vezi aşa ţinută în fiecare zi.

Bărbatul la care se referă s-a alăturat unor colegi de la coada pentru mâncarea mexicană. Iese în evidenţă chiar şi printre ceilalţi angajaţi de la Business Solutions. Poartă o pereche de şalvari aurii, din nailon, care-i amintesc lui Billy de copilăria lui din Tennessee, când unii dintre filfizonii oraşului se îmbrăcau cu aşa ceva când se duceau vinerea la serile de dans organizate la Rollerdome[35]. În partea de sus şi-a pus o cămaşă imprimată, cu guler înalt, la fel ca acelea purtate de grupurile rock aparţinând fenomenului denumit „Invazia Britanică”[36], pe care le mai vezi acum doar în filmuleţele vechi de pe YouTube. Ansamblul vestimentar este completat cu o pălărie cu calotă plată şi boruri întoarse, la modă în secolul al XIX-lea. De sub ea, i se revarsă pe umeri părul bogat şi negru.

Jim râde.

— Ăla-i Colin White. Mereu pus la ţol festiv. Cel mai mare homo din câţi există, tot timpul voios şi lipsit de griji ca o duminică la Paris. Cei mai mulţi dintre BS-işti îşi văd de treburile lor. Ştiu că nu au cum să fie simpatizaţi de ceilalţi din moment ce-şi câştigă berea şi caramelele zilnice spânzurând oameni cu funia datoriilor. Dar Colin se bate pe burtă cu toată lumea.

Jim clatină din cap şi adaugă:

— Cel puţin, aşa se poartă în pauza de prânz. Mă întreb cum este atunci când e la birou, când terorizează văduvele şi îi bălăcăreşte pe veterani, încercând să stoarcă de la ei şi ultimii bănuţi pe care-i mai au. Probabil că face o treabă bună, pentru

că la agenţia aia s-au tot schimbat angajaţii, dar el e aici de mai multă vreme decât sunt eu.

— Adică?

— Optsprezece luni. Câteodată Col vine la serviciu îmbrăcat în kilt. Pe bune! Alteori poartă o capă. Mai are şi un costum stil Michael Jackson – ştii cum e ăla, da? Un fel de uniformă ca de ofiţer de cavalerie, cu epoleţi şi nasturi metalici.

Billy dă din cap. Acum Colin White şi-a luat cartonul cu două porţii de *taco*. Se opreşte să schimbe câteva cuvinte cu Phyllis. Îi spune ceva, iar femeia îşi dă capul pe spate şi râde.

— O scumpete de om, spune Jim, pe un ton care pare sincer afectuos.

Phyllis se duce mai încolo şi se aşază lângă alte câteva femei. Doi dintre prietenaşii lui Colin White îi fac loc între ei pe bancă, înainte să se aşeze, individul pune un picior înaintea celuilalt şi execută o piruetă rapidă, care l-ar fi umplut de mândrie pe Omul cu Mănuşa[37]. Billy apreciază că are un metru şaptezeci şi cinci înălţime, cel mult unu şaptezeci şi opt. Altă parte din planul lui. Poate. Nivelul 4 din garaj, poate alte laptopuri, iar acum Colin White. O pasăre rară.

4

În aceeaşi după-amiază, îşi programează laptopul Mac Pro să joace singur cribbage[38]; bineînţeles, cu o întârziere de cinci secunde înainte de fiecare pretinsă mutare a lui. De asemenea, reglează programul în aşa fel încât Jucătorul 2 să câştige de fiecare dată în faţa Jucătorului 1. Şmecheria asta ar trebui să-i ţină ocupaţi pe curioşi cam o oră, dacă nu cumva mai mult. Apoi îşi porneşte propriul laptop, intră din nou pe Amazon şi cumpără două peruci: una cu păr scurt şi blond şi alta cu păr lung şi negru. În alte împrejurări ar fi cerut să-i fie expediate la o cutie poştală dintr-un loc anume, dar acum aceste precauţii nu au niciun rost, pentru că, atunci când va

fi să se întâmple ce va fi să se întâmple, toată lumea va şti încă înainte de lăsarea serii că David Lockridge este cel care a tras cu puşca.

După ce a rezolvat cu perucile, ia un blocnotes gol şi îl pune lângă laptopul personal, după care porneşte într-un tur virtual al caselor şi apartamentelor de închiriat. Descoperă mai multe variante, dar orice examinare a acestora la faţa locului va trebui să mai aştepte până când va primi coletul de la Amazon.

Este doar ora două când încheie căutarea virtuală de case, dar este totuşi prea devreme să pretindă că a terminat cu lucrul. De fapt, acum ar fi momentul să înceapă. S-a gândit destul de mult la ce ar putea scrie. La început şi-a zis că va folosi laptopul lui. Dacă l-ar folosi pe cel nou, ar însemna să le permită şi angajatorului, şi – foarte posibil – „agentului său literar" să citească pe furiş ce scrie el acolo. Iar asta îi aduce aminte de televizoarele mereu pornite din romanul *1984,* prin care erau supravegheaţi cetăţenii. Oare ar intra la bănuieli Nick şi Giorgio dacă s-ar tot uita la ce scrie el şi n-ar vedea nimic? Billy crede că da. Nu i-ar spune-o, dar poate ar ajunge la concluzia că Billy ştie mai multe decât lasă să se vadă despre hacking şi despre accesul neautorizat într-un sistem informatic.

Şi mai este un motiv pentru care ar trebui să scrie pe Mac Pro, chiar dacă laptopul acesta ar putea să fie urmărit. E o provocare. Poate oare să plăsmuiască o variantă *tembelă* a propriei poveşti de viaţă? Riscant, dar crede că ar putea s-o facă. Faulkner a avut un alienat mintal în *Zgomotul şi furia.* La fel şi Daniel Keyes în *Flori pentru Algernon.* Probabil că sunt mai multe exemple.

Billy închide jocul de cribbage şi deschide un document Word nou. Scrie titlul: Povestea lui Benjy Compson – omagiu adus lui Faulkner[39], chestie de care este convins că nu se vor prinde nici Nick şi nici Giorgio. Se gândeşte câteva secunde, bătându-

se uşor cu degetele în piept şi uitându-se fix la ecranul alb.

Este un risc prostesc, îşi spune el.

Asta-i ultima lovitură, îşi spune el şi scrie fraza pe care o păstrează în minte exact pentru o asemenea ocazie:

> Bărbatul cu care trăia mama a venit acasă cu mâna ruptă.

Se uită aproape un minut la cuvintele scrise, după care începe din nou să tasteze:

> Nici măcar nu mai ţin minte cum îl chema. Dar era nebun rău de tot. Cred că s-a dus înainte la spital, pentru că o avea în ghips. Sora mea

Billy clatină din cap şi face nişte modificări. Cel puţin, lui i se pare că aşa sună mai bine.

> Bărbatul cu care trăia mama a venit acasă cu mâna ruptă. Cred că s-a dus înainte la spital pentru că o avea în ghips. Sora mea încerca să facă fursecuri şi le-a ars. Cred că le-a uitat în cuptor. Când bărbatul a venit acasă era nebun de furie. A omorât-o pe sora mea şi eu nici măcar nu mai ţin minte cum îl chema.

Reciteşte ce a scris şi îşi spune că poate s-o facă. Mai mult, vrea s-o facă. Înainte de a începe să scrie ar fi spus *Da, îmi aduc aminte ce s-a întâmplat, însă doar câteva frânturi.* Dar acum frânturile de amintire s-au înmulţit şi s-au legat între ele. Paragraful acela scurt a descuiat o uşă şi a deschis o fereastră. Îşi aminteşte acum mirosul de zahăr ars şi vede fumul ieşind din cuptor şi mai vede latura ciobită a maşinii de gătit şi florile din cana de ceai de pe masă şi aude un copil cântând pe afară: „Un caltof cu doi caltofi cu t'lei şi *pat'u".* Îşi aminteşte duduitul înfundat al paşilor bărbatului pe trepte. Paşii acelui bărbat, paşii acelui iubit al mamei. Acum îşi aduce aminte şi numele. Bob Raines. Îşi

aduce aminte că, atunci când l-a auzit prima oară pe bărbatul acela lovind-o cu pumnii pe mama, şi-a zis *Bob plouă*[40]. *Bob plouă peste mama.* Îşi aduce aminte cum i-a zâmbit mama după aceea şi i-a zis *N-a vrut* şi *Eu am fost de vină.*

Billy scrie timp de o oră şi jumătate, dorindu-şi să scrie mai repede şi mai mult, dar reţinându-se. Dacă l-ar spiona Nick sau Giorgio sau chiar Elvis, atunci ei trebuie să vadă cum se screme *eul tembel* să înşire câteva cuvinte. Bine măcar că nu trebuie să scrie dinadins cu greşeli; cele necorectate automat de computer apar subliniate cu roşu.

La ora patru salvează ce a scris şi închide laptopul. Îşi dă seama că abia aşteaptă să continue mâine.

La urma urmei, poate chiar este scriitor.

5

Când ajunge la casa din Midwood, Billy găseşte un bileţel prins cu o piuneză în uşă. Soţii Ragland îl invită la un grătar cu salată de varză, urmat de plăcintă cu cireşe. Soţii Ragland locuiesc câteva case mai încolo. Se duce la ei, deoarece nu vrea să pară sălbatic; însă o face fără entuziasm, aşteptându-se ca discuţiile de după masă, la un pahar cu bere, să se axeze pe care-i treaba cu toţi studenţii ăia comunişti şi ce ne facem cu toţi imigranţii ăia jegoşi. Află cu mare surprindere că Paul şi Denise Ragland au votat-o pe Hilary Clinton şi că nu-l înghit pe Trump, pe care l-au botezat „Preşedintele Orăcăilă”. Ceea ce dovedeşte încă o dată, îşi spune Billy în drumul spre casă, că nu poţi să judeci omul după maioul pe care-l poartă.

A găsit deja un serial poliţist care-i place pe Netflix, *Ozark* se numeşte, şi tocmai vrea să urmărească al treilea episod, când telefonul mobil – cel care-i aparţine lui Dave Lockridge – îl anunţă că a primit un mesaj. George Russo, agentul cel îndatoritor, vrea să ştie cum i-a mers în prima zi.

DLock: Destul de bine. Am scris ceva.

GRusso: Mă bucur. O să scoţi un bestseller. Poţi să treci pe aici joi seara? La 7. La cină. N vrea să vb ceva cu tine.

Înseamnă că Nick încă e în oraş şi probabil suferă de sevraj după viaţa din Las Vegas.

DLock: Sigur. Dar fără H.

GRusso: Categoric fără.

Asta este o veste bună. Billy crede că ar putea să trăiască mulţi ani fericiţi dacă nu îl va mai vedea vreodată pe Ken Hoff. Închide televizorul şi se duce la culcare. Adoarme repede şi, la un moment dat, chiar înainte de prologul zorilor, se pomeneşte la fel de repede în mijlocul unui coşmar. Despre care va scrie mâine, sub numele de Benjy Compson. Da, schimbă numele tocmai ca să-l protejeze pe adevăratul vinovat.

6

> Bărbatul cu care trăia mama a venit acasă cu mâna ruptă. Cred că s-a dus înainte la spital pentru că o avea în ghips. Sora mea încerca să facă fursecuri şi le-a ars. Cred că le-a uitat în cuptor. Când bărbatul a venit acasă era nebun de furie. A omorât-o pe sora mea şi eu nici măcar nu mai ţin minte cum îl chema. A început să urle de cum a intrat pe uşă. Eu eram pe podeaua rulotei şi făceam un puzzle din cinci sute de piese care la sfârşit ar fi trebuit să arate doi pisoi care se jucau cu un ghem de lână. Cu tot fumul de la fursecurile arse, am simţit mirosul băuturii pe care a băut-o bărbatul şi am aflat mai târziu că s-a luat la bătaie la cârciuma lui Wally. Probabil a pierdut pentru că avea un ochi învineţit. Sora mea

Numele ei era Catherine, deşi nu îl va folosi pe acesta – va folosi altul, asemănător, dar nu prea. Catherine Ann Summers nu avea decât nouă ani în ziua în care a murit. Blondă. Micuţă.

Sora mea Cassie era la masa la care mâncam, cu cartea ei de colorat. Urma să facă 10 ani peste 2 sau 3 luni şi de-abia aştepta să aibă o vârstă din 2 cifre în loc de 1. Eu aveam 11 şi trebuiam să am grijă de ea.

Prietenul urla şi dădea din mâini la fumul care a apărut chiar înainte să vină el, întrebând ce aţi făcut ce aţi făcut şi Cathy

Billy şterge repede numele, sperând să nu se fi uitat nimeni chiar în momentul acela.

Cassie a zis eu făceam fursecuri cred că s-au ars. Îmi pare rău. Şi el a zis eşti o împuţită proastă şi nu-mi vine să cred cât de proastă eşti.

El deschis uşa de la cuptor şi iese mai mult fum de acolo. Dacă am avea un detector de fum ar fi pornit dar nu aveam aşa ceva în rulota noastră. El a luat o cârpă de vase şi a început să dea cu ea în fum. Eu m-aş fi ridicat de pe jos ca să deschid uşa de afară dar era deja deschisă. Prietenul a băgat mâna ca să scoată tava cu fursecuri. A apucat-o cu mâna bună, dar i-a alunecat cârpa şi s-a ars şi a scăpat din mână fursecurile pe care eu am ajutat-o pe Cassie să le taie în mai multe forme şi s-au împrăştiat pe jos. Cassie s-a aplecat să le ridice şi atunci el a început s-o omoare. Sau poate a omorât-o din prima când a pocnit-o cu ghipsul în cap şi ea a zburat până în perete. Oricum i-a stins lumina dar poate încă mai trăia numai că atunci a început s-o lovească cu bocancii ăia pe care îi purta mereu şi la care mama le zicea bocanci de motoretă.

Termină o omori am zis eu dar el nu a terminat până nu i-am zis termină nenorocit bătăuş căcănar ce eşti NU-I MAI FACE RĂU LU SORA MEA. Şi atunci m-am repezit la el să îl opresc şi el m-a îmbrâncit tare

Billy se ridică şi se duce la fereastra biroului care probabil că este acum camera lui de lucru. Oamenii urcă şi coboară treptele tribunalului, însă el nu îi vede. Intră în chicinetă să bea puţină apă. O cam varsă pentru că îi tremură mâinile. Nu-i tremură

deloc atunci când trage cu puşca, atunci sunt ferme şi sigure. Dar acum îi tremură. Nu prea mult, dar suficient cât să verse nişte stropi de apă. Are gura şi gâtul uscate şi bea paharul până la fund.

Şi-a amintit totul şi îi este ruşine. Nu va şterge ce a scris despre cum a încercat să-l oprească pe Bob Raines, pentru că dă o notă de eroism literar adevărului, care adevăr este aproape insuportabil. Nu s-a repezit să-l oprească pe Bob Raines în timp ce Bob Raines îi lovea sora cu bocancii şi o călca în picioare şi-i strivea pieptul fragil, pe care nu aveau să crească niciodată sânii. Billy ar fi trebuit să aibă grijă de ea. „Să ai grijă de surioara ta", asta-i spunea mereu mama când pleca la spălătoria unde lucra. Însă el nu a avut grijă de ea. El a fugit. El a fugit ca să se salveze.

Dar am avut asta în cap încă de atunci, îşi spune el şi se întoarce la masă şi la laptop. *Nu se poate altfel, pentru că nu am fugit în camera noastră.*

— Am fugit într-a lor, spune Billy şi continuă să scrie.

> Şi atunci m-am repezit la el să îl opresc şi el m-a îmbrâncit tare şi eu m-am ridicat de pe jos şi am fugit în camera lor de la capătul rulotei şi am trântit uşa după mine. Imediat a început să bată cu pumnii în ea, înjurându-mă în toate felurile şi a zis dacă nu deschizi uşa asta chiar acum Benjy o să-ţi pară rău că te-ai născut măgarule. Numai că eu ştiam că nu conta dacă deschideam uşa sau nu pentru că el o să mă omoare cum a omorât-o pe Cassie. Pentru că era moartă, chiar şi un puşti de 11 îşi dădea seama de asta.
>
> Iubitul lui mama a fost în armată şi îşi ţinea cufărul la capătul patului cu o pătură peste el. Am dat la o parte pătura şi am deschis cufărul. Avea lacăt dar îl folosea foarte rar, mai deloc. Dacă l-ar fi folosit eu n-aş mai scrie asta pentru că aş fi mort. Şi dacă arma aia nu ar fi fost încărcată aş fi mort dar ştiam că este pentru că el o ţinea încărcată în caz de ciorditori.

Ciorditori, îşi spune Billy. *Isuse, uite cum îmi amintesc acum toate astea.*

A spart uşa aşa cum eram aproape sigur că va face

Nu aproape, ci sigur, îşi zice Billy. *Ştiam că aşa va face. Pentru că uşa era făcută din PFL. Cathy şi cu mine îi auzeam în fiecare noapte când făceau ce făceau. Ba şi după-amiezile îi auzeam, dacă mama venea mai devreme acasă.* Însă aceasta era o altă poveste pe care nu o va spune.

şi când a intrat eu stăteam cu spatele la pat şi cu pistolul lui îndreptat către el. Era un M9X19 semiautomat cu 15 cartuşe în încărcător. Desigur că nu ştiam asta atunci dar ştiam că era greu şi îl sprijineam de piept cu amândouă mâinile. El a zis dă-mi-l căcat cu ochi ce eşti nu ştii că mucoşii n-au voie să se joace cu armele.

Atunci l-am împuşcat fix în piept. Stătea în pragul uşii ca şi cum nu s-a întâmplat nimic dar eu ştiam că se întâmplă pentru că am văzut că îi ţâşneşte sângele prin spate. Pistolul a avut recul şi m-a lovit în piept

Billy îşi aduce aminte că a scos un oftat scurt. Şi că a râgâit. Şi mai târziu a făcut o vânătaie deasupra sternului.

Şi el a căzut. M-am dus la el şi mi-am zis că s-ar putea să fie nevoie să îl mai împuşc o dată. Dacă trebuia o făceam. Era iubitul lui mama dar se purta urât. Era un tip rău!

— Numai că acum era mort, spune Billy. Bob Raines era mort.

Îi trece prin minte să şteargă tot ce a scris, pentru că e groaznic. Dar salvează documentul. Nu ştie ce ar crede altcineva, dar Billy crede că e un text bun. Şi este bine că este îngrozitor, pentru că aşa este uneori adevărul. Îşi spune că este scriitor acum, pentru că aşa gândesc scriitorii. Probabil la fel a

gândit şi Émile Zola pe când scria *Thérèse Raquin* sau când Nana[41] s-a îmbolnăvit de variolă şi s-a urâţit.

Îi ard obrajii. Se întoarce în chicinetă şi îşi dă cu apă rece pe faţă, după care închide ochii şi stă aplecat deasupra chiuvetei. Nu-l tulbură amintirea momentului când l-a împuşcat pe Bob Raines, dar îl doare sufletul când îşi aduce aminte de Cathy.

Să ai grijă de surioara ta.

Scrisul îi face bine. A vrut mereu să se apuce de scris şi acum a făcut-o. Iar ăsta este un lucru bun. Dar cine să ştie că doare atât de tare?

Începe să sune telefonul fix şi el tresare. Este Irv Dean, care îl anunţă că i-a fost livrat un colet de la Amazon. Billy spune că va coborî imediat să-l ridice.

— Firma aia vinde absolut orice, comentează Irv.

Billy îi dă dreptate, adăugând în minte: *Nici nu-ţi imaginezi câtă dreptate ai.*

7

Nu perucile sunt în coletul acela; cu toată livrarea rapidă care este fala firmei Amazon, perucile vor ajunge abia mâine. Ce a primit astăzi ar intra foarte bine în spaţiul de depozitare de deasupra uşii dintre birou şi chicinetă, numai că Billy nu are nici cea mai mică intenţie să folosească locul acela; tot ce se află în coletul de la Amazon va ajunge în căsuţa galbenă din Midwood.

Deschide cutia şi scoate, unul câte unul, obiectele comandate. De la Fun Time Ltd. din Hong Kong a primit o cutiuţă în care se află o mustaţă făcută din păr natural. Blondă, la fel ca una dintre perucile pe care le aşteaptă. Este puţin cam stufoasă; o va tunde la momentul potrivit. Vrea să se deghizeze, nu să iasă în evidenţă. Urmează o pereche de ochelari cu rame din baga şi cu lentile fără dioptrii. Surprinzător cât de greu este să găseşti aşa ceva. Poţi să-ţi cumperi ochelari de citit din orice magazin, dar Billy are o vedere perfectă şi l-ar

apuca durerea de cap de la dioptrii, fie ele cât de mici. Probează ochelarii şi descoperă că sunt puţin cam largi. Ar putea să regleze braţele, dar nu o va face. Îi vor da un aspect mai erudit dacă îi alunecă puţin pe nas.

Ajunge la ultimul şi cel mai scump articol – *la pièce de résistance.* O burtă falsă de gravidă, făcută din silicon, vândută de Amazon, dar produsă de o companie care se numeşte MomTime. Preţul a fost mare, pentru că burta aceasta este ajustabilă, permiţând persoanei care o poartă să pară că are o sarcină de la şase până la nouă luni. Se ataşează de corp cu ajutorul unor bretele cu arici. Billy ştie că aceste burţi artificiale se folosesc cu mult succes la furtul din magazine, iar paznicii de la supermarketuri sunt instruiţi să fie atenţi la ele, dar Billy nu a venit în orăşelul ăsta ca să fure din prăvălii şi nu în femeie se va deghiza el atunci când îşi va pune burta.

O va face ca să-şi ducă treaba până la capăt.

CAPITOLUL 5

1

Joi seară, cu puţine minute înainte de ora şapte, Billy ajunge la căsoiul împrumutat de Nick. A citit undeva că este politicos să ajungi cu cinci minute mai devreme acolo unde ai fost invitat, nici mai multe şi nici mai puţine. De data aceasta Paulie are sarcina de a-l întâmpina la uşă. Dar şi acum Nick îl aşteaptă în hol, ferindu-se de spionajul eventualelor drone ale poliţiei care s-ar întâmpla să treacă pe acolo. Zâmbetul de milioane este dat la maximum, iar braţele le ţine întinse ca să-l cuprindă pe Billy.

— O să servim un chateaubriand. Mi-am luat un bucătar nou. Habar n-am ce naiba caută în văgăuna asta de oraş, dar e extraordinar. O să te lingi pe degete. Dar vezi să nu te saturi doar cu friptura, că avem şi desert.

Face un pas în spate şi şopteşte răguşit:

— Am auzit nişte zvonuri cum că ne-ar pregăti un tort Alaska cu bezea. Cred că te-ai săturat de semipreparate, nu? Nu?

— Sigur că da, răspunde Billy.

Apare şi Frank. Cu o cravată lată la gât şi o cămaşă roz. Şi-a pieptănat părul în onduleuri unsuroase cocoţate pe o ţeastă ca a lui Eddie Munster[42] şi arată fix ca un criminal dintr-un film cu gangsteri care moare primul. Ţine în mâini o tavă cu nişte pahare şi o sticlă mare şi verde.

— Şampanie. Cică-i zice „Mote şi Shandon”[43].

Pune jos tava şi scoate dopul sticlei. Fără niciun poc, fără niciun fâs. Nu s-o descurca Frankie Elvis în franceză, dar este maestru la scosul dopurilor. La fel şi la turnatul licorii.

Nick ridică paharul. Ceilalţi îl imită.

— Baftă!

Billy, Paulie şi Frank ciocnesc paharele şi beau. Şampania i se urcă lui Billy la cap într-o fracţiune de secundă, dându-i o senzaţie foarte plăcută. Dar refuză alt pahar.

— Sunt cu maşina. Nu vreau să mă oprească poliţia.

— Ăsta-i Billy al nostru, le zice Nick amicilor săi. Întotdeauna vrea să fie cu doi paşi înainte.

— Ba cu trei, spune Billy.

Nick râde de parcă asta-i cea mai bună glumă pe care a auzit-o de când a murit Henny Youngman[44]. Slugarnici, amicii îi urmează exemplul.

— Gata cu băutul, spune Nick. O să ne umflăm în burtă de la bulele astea. *Mangiamo, mangiamo*[45].

E bună mâncarea. Primul fel este o supă franţuzească de ceapă, urmat de friptură de vită marinată în vin roşu şi terminând cu mult lăudatul tort din bezea. Cu excepţia desertului, toate felurile le sunt servite de o femeie ursuză, în uniformă albă. În aplauzele şi complimentele tuturor, le este adus tortul chiar de maestrul bucătar angajat de Nick. Bucătarul le mulţumeşte şi se retrage.

Nick, Frank şi Paulie fac conversaţie şi vorbesc mai ales despre Vegas: cine joacă acolo, cine construieşte acolo, cine vrea să obţină o licenţă pentru un cazinou. De parcă n-ar fi aflat că Vegasul nu mai e la modă, îşi spune Billy. Poate nici nu ştiu. Nici urmă de Giorgio. Când apare servitoarea cu lichiorul de după masă, Billy clatină din cap. La fel şi Nick.

— Poţi să pleci acum, Marge. Spune-i şi lui Alan, zice Nick. A fost o masă excelentă.

— Mulţumim, dar tocmai ce ne-am apucat să facem curat în…

— Ne ocupăm mâine de asta. Uite. Dă-i banii ăştia lui Alan. Să aibă de benzină, cum ar fi zis taică-miu.

Îi îndeasă câteva bancnote în mână. Femeia murmură că aşa va face şi dă să plece.

— Încă ceva, Marge.

Aceasta se întoarce cu faţa la el.

— N-ai fumat în casă, nu?

— Nu.

Nick dă din cap.

— Acum plecaţi, nu mai pierdeţi vremea pe-aici, bine? Billy, hai să mergem noi doi în living la un pahar de vorbă. Voi, ăştilalţi, găsiţi-vă ceva de făcut.

Paulie îi spune lui Billy că se bucură că l-a revăzut şi se îndreaptă spre uşa de la intrare. Frank se duce în bucătărie după Marge. Nick aruncă şervetul peste resturile feliei de tort din farfurie şi îl conduce pe Billy în living. Şemineul din capătul încăperii este atât de mare că ar putea să prăjească şi un minotaur. În firide sunt mai multe statuete, iar pictura murală de pe tavan parcă ar fi o variantă porno a Capelei Sixtine.

— Frumos, nu? îl întreabă Nick, privind în jur.

— Foarte frumos, răspunde Billy, spunându-şi că şi-ar pierde minţile dacă ar fi obligat să petreacă prea mult timp în camera asta.

— Stai jos, Billy, relaxează-te!

Billy se aşază.

— Unde-i Giorgio? A plecat înapoi la Vegas?

— Ce să zic? Poate-i acolo, spune Nick, sau poate-i la New York sau la Hollywood, ca să vorbească cu producătorii de filme despre cartea asta nemaipomenită de care se ocupă în calitate de agent.

Cu alte cuvinte, nu-i treaba mea, îşi zice Billy. *Destul de corect. În fond, el nu este decât un angajat. Un pistolar, cum li se spunea în westernurile vechi la care se uita domnul Stepenek.*

Gândul la domnul Stepenek îl face să-şi amintească de nişte maşini vechi şi stricate – multe maşini vechi şi stricate; copil fiind, i se părea că ar fi o mie, dacă nu şi mai multe; şi poate că erau chiar atâtea. Maşini cu parbrizele crăpate sclipind în soare. Oare câţi ani au trecut de când nu s-a mai gândit la cimitirul ăla de maşini? A deschis uşa spre trecut. Ar putea s-o închidă, să-i pună zăvorul, să-i

pună lacătul. Însă nu vrea. Mai bine lasă să bată vântul. Este rece, dar măcar este proaspăt, iar aerul din camera în care trăieşte el acum este irespirabil.

— Alo, Billy! pocneşte din degete Nick. Eşti pe recepţie?

— Sunt.

— Sigur? Mi s-a părut că eşti cu minţile duse. Auzi, chiar scrii ceva?

— Scriu, răspunde Billy.

— Ceva adevărat sau inventat?

— Inventat.

— Nu despre Archie Andrews şi amicii ăia ai lui din benzile desenate, nu? zâmbeşte Nick.

Zâmbeşte şi Billy şi clatină din cap.

— Se spune că mulţi oameni care se apucă de scris literatură se folosesc la început de experienţa lor personală. „Scrieţi ce ştiţi mai bine”, mi-aduc aminte că aşa ne zicea proful de engleză la liceu. Liceul Paramus[46], hai Spartanii[47]. La fel faci şi tu?

Billy dă vag din mână. După care exclamă, de parcă exact în momentul acela i-ar fi venit ideea:

— Nu cumva tragi cu ochiul la ce scriu?

Periculoasă întrebare, dar nu se poate abţine.

— Că nu aş vrea…

— Dumnezeule, nu, nici vorbă! spune Nick pe un ton mai mult decât surprins, pe un ton realmente şocat, făcându-l pe Billy să-şi dea seama că îl minte. De ce să facem aşa ceva? Desigur, presupunând că am putea?

— Nu ştiu, chestia e că…

Ridică din umeri.

— …n-aş vrea să vadă nimeni. Că nu sunt scriitor, doar încerc să-mi joc rolul cât de bine pot. Plus că mă ajută să nu mă plictisesc. Aşa parcă trece timpul mai repede. Dar mi-ar fi ruşine să vadă cineva ce scriu eu acolo.

— Ţi-ai pus parolă la laptop, da?

Billy dă din cap.

— Atunci, n-o să vadă nimeni ce scrii.

Acum Nick se apleacă spre Billy şi îl priveşte drept în ochi. Îşi coboară vocea, la fel cum a făcut atunci când a vorbit despre tortul din bezea.

— E porno? Cu partide în trei şi chestii de genul ăsta?

— Nu, nţ-nţ.

Pauză. Apoi:

— Nu tocmai.

— Bagă şi nişte scene de sex, ăsta-i sfatul meu. Cică sexul se vinde bine.

Chicoteşte libidinos şi se duce la un bufet aflat în celălalt capăt al încăperii.

— Îmi pun un strop de brandy. Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc.

Aşteaptă ca Nick să se aşeze la locul lui şi apoi îl întreabă:

— Ceva noutăţi despre Joe?

— Nimicuţa. Avocatul lui contestă extrădarea, exact aşa cum ţi-am zis, iar tot procesul e amânat cine ştie pentru câtă vreme, poate din cauză că judecătoraşul a plecat în concediu.

— Dar nu spune ce ştie?

— *Aş afla* dacă ar face-o.

— Poate o să aibă un accident în puşcărie. Şi n-o să mai fie extrădat deloc.

— Aiurea! Au mare grijă de el. E la izolare, ai uitat?

— A, da. Aşa e.

Pare puţin cam convenabil este observaţia pe care Billy nu poate să o facă. Pentru că ar fi un pic prea inteligentă.

— Ai răbdare, Billy. Deprinde-te cu locul. Mi-a zis Frankie că deja te-ai cunoscut cu vecinii din Midwood.

Aşa deci. Nu l-a văzut pe Frank prin jur, dar Frank l-a văzut pe el. Nick verifică ce scrie la laptopul ăla sexos oricând are chef şi, în plus, poate să-l ţină sub supraveghere în căminul lui temporar. Acum Billy face din nou o paralelă cu romanul *1984.*

— M-am cunoscut.

— Şi cu ăia din clădirea de birouri?

— Şi cu unii dintre ei, sigur că da. În pauza de prânz. Când ieşim toţi la rulotele cu gustări.

— Splendid. Integrează-te în peisaj. Trebuie să devii *parte* din el. Eşti bun la asta. Sunt convins că la fel ai făcut şi în Irak.

Am fost bun la asta pretutindeni, îşi spune Billy. *După ce l-am omorât pe Bob Raines.*

A venit momentul să treacă la alt subiect.

— Ai spus că o să fie o diversiune. Că o să discutăm mai târziu despre ea. E suficient de târziu acum?

— Este.

Nick soarbe din brandy, îl plimbă pe limbă şi printre dinţi, de parcă ar fi apă de gură, îl înghite.

— Chestia e că am vrut să încerc o idee pe tine. Diversiunea o să fie nişte efecte pirotehnice. Ştii ce-s alea?

Billy ştie, dar clatină din cap.

— Grupurile de rock le folosesc. Se aude o bubuitură şi se vede o explozie mare de lumină. Ca un gheizer. Când voi şti sigur că Joe vine în est, o să-mi pun oamenii să planteze câteva din astea lângă tribunal. Neapărat şi în aleea care trece prin spatele cafenelei de pe colţ. Paulie a venit cu ideea să punem una şi în parcare, dar e prea departe. În plus, ce terorist aruncă în aer o parcare nenorocită?

Billy nu încearcă deloc să-şi ascundă neliniştea.

— Dar nu Hoff ar trebui să planteze chestiile alea?

Nick nu-şi mai clăteşte gura cu brandy, ci îl înghite repede. Începe să tuşească, apoi tusea se transformă în hohote de râs.

— Ei, cât de prost mă crezi dacă îţi închipui că o să-i dau o misiune atât de importantă unui *grande figlio di puttana*[48] ca el? Tare rău mi-ar părea dacă m-ai crede în stare de una ca asta. Nu, o să vină doi băieţi de-ai mei. Băieţi buni. De încredere.

Iar Billy îşi spune: *Nu vrei să plaseze Hoff dispozitivele alea pirotehnice, pentru că totul s-ar*

putea întoarce împotriva ta dacă e prins; dar nu te deranjează să-mi faci rost de armă şi de locul de unde să trag, pentru că toate astea s-ar întoarce împotriva mea. Cât de bou crezi că sunt?

— Probabil că o să fiu în Vegas când va fi să se întâmple, dar Frankie Elvis şi Paul Logan o să rămână aici, cu ceilalţi doi tipi pe care o să-i chem. Ei se vor ocupa de tot ce ai nevoie.

Se apleacă iarăşi. Zâmbeşte iarăşi, dar tonul îi este serios.

— O să fie superb. Se aude focul de armă şi toată lumea se sperie. După care se declanşează dispozitivele pirotehnice – *BUUUM! BUM-BUM-BUM!* – şi o iau la fugă şi ăia care au rămas pe loc şi zbiară de-ţi sparg timpanele. Se trage! Atentatori sinucigaşi! Al-Qaeda! ISIS! Apocalipsa! Dar ştii ce-i cu *adevărat* superb? Dacă nu-şi rupe nimeni vreun picior în debandada aia, singurul care va păţi ceva va fi Joel Allen. Aşa îl cheamă. Deci, Court Street este cuprinsă de panică, da? Acum ajungem la ce voiam eu să discutăm.

— În regulă.

— Ştiu că eşti obişnuit să-ţi planifici singur fuga şi te pricepi de minune la asta – mai ceva decât Houdini, cum ţi-am zis –, dar Giorgio şi cu mine am avut o idee. Pentru că…

Nick clatină din cap.

— Frate, să ştii că s-ar putea să fie destul de greu chiar şi pentru tine şi chiar dacă stârnim panică pe toată strada cu bubuiturile alea. Şi aşa o să fie, crede-mă. Dacă ţi-ai făcut deja un plan, atunci drum bun şi cale bătută. Dar dacă nu…

— Nu mi-am făcut încă niciun plan.

Deşi mai are puţin şi îl finalizează. Billy îşi scălâmbăie buzele în zâmbetul caracteristic *eului tembel.*

2

A ajuns acasă – crede că o perioadă aşa îi va spune căsuţei cu tencuială galbenă – înainte de

23:00. Toate lucrurile primite de la Amazon sunt în dulap. Şi acolo ar fi trebuit să rămână până când ar fi primit telefonul care-l anunţă că Allen a plecat din Los Angeles şi se îndreaptă către est. Numai că s-a schimbat situaţia. Billy este neliniştit.

Peruca neagră poate să rămână aici, dar pe celelalte obiecte le ia şi le pune în portbagajul maşinii. Nu-şi va petrece toată ziua de mâine în biroul de la etajul patru, dar nu-l deranjează. Ce-i ca lumea la povestea asta cu scriitorul care lucrează în Turnul Gerard este că nu trebuie să pretindă că ar fi un amploaiat oarecare, obligat să stea la program. Poate să ajungă acolo târziu şi să plece devreme. Poate să se ducă la plimbare, dacă aşa i se arată. Dacă îl întreabă cineva de sănătate, poate să răspundă că vrea să se gândească la o idee care tocmai i-a venit. Sau că vrea să se documenteze puţin. Sau că şi-a luat pauză de la scris şi pauza asta poate să dureze o oră sau două. Mâine o să facă o plimbare mai lungă, până pe Pearson Street, la numărul 658, adică nouă străzi mai departe de centru, unde e Turnul Gerard. Acolo este o clădire de două etaje. Billy a examinat deja casa pe site-ul imobiliar Zillow, însă nu se mulţumeşte cu pozele de acolo. Vrea să o vadă cu ochii lui.

Încuie maşina şi se întoarce în casă. Şi-a adus cu el de la birou noul şi luciosul MacBook Pro şi l-a pus pe masa din bucătărie. Acum îl deschide şi citeşte ce a scris sub numele de Benjy Compson. Nu sunt decât două pagini, care se termină atunci când Benjy îl împuşcă pe Bob Raines. Le citeşte de trei ori, încercând să le înţeleagă cu mintea lui Nick. Pentru că sigur le-a *citit* şi Nick – Billy n-are nicio îndoială în privinţa asta, mai ales după remarca aia că toţi scriitorii se inspiră din propriile experienţe de viaţă.

Nu-i pasă dacă Nick află detalii despre copilăria lui; este foarte posibil ca Nick să fi făcut deja săpături. Ce îl interesează pe Billy este să poată păstra secretul cu *eul tembel.* Cel puţin deocamdată. Nu va reuşi să pună geană pe geană până nu se va

asigura că nu-i nimic în paginile alea care să dea impresia că ar fi scrise de cineva mai inteligent. Aşa că le citeşte şi a patra oară.

În cele din urmă, închide laptopul. Nu i se pare că ar fi acolo nimic scris de cineva cu note mai mari de 6 la orele de limba engleză din şcoală, cu condiţia ca elevul respectiv să fi folosit întâmplări aproximativ reale şi nu să fi apelat la imaginaţie. Ortografia este destul de corectă, la fel şi punctuaţia, dar Nick va pune asta pe seama programului de corectare automată a computerului. Cu toate că programul Word nu-i în stare să sesizeze diferenţa dintre cât şi gât, întotdeauna transformă *ma* în *m-a* în cazul verbului, subliniază cu roşu greşelile de ortografie, ba chiar şi pe cele mai şocante greşeli gramaticale. Nu a respectat concordanţa timpurilor verbale în textul său, dar nu-i nicio problemă, pentru că programul nu îşi dă seama de lucrul acesta, deşi probabil va veni şi ziua când o va face.

Şi totuşi, starea de nelinişte nu-i dispare.

N-a avut niciodată motive să se îndoiască de Nick, evident un om rău, dar care s-a purtat întotdeauna corect cu Billy. Până acum. Acum nu se mai poartă corect, altminteri ar fi recunoscut că a introdus un dispozitiv de supraveghere în laptopul Pro. De fapt, dacă avea de gând să se poarte corect, nici n-ar fi trebuit să-l introducă. Billy presupune că Nick îşi respectă partea din înţelegere; un sfert din bani sunt deja în contul lui, cinci sute de mii de dolari, însă ceva nu-i în regulă cu toată povestea asta. Nu vreo chestie foarte importantă, dar ceva nu stă în picioare. Ca o secvenţă dintr-un film în care camera de filmat a fost puţin înclinată într-o parte tocmai ca să-ţi dea o senzaţie de dezorientare. Cei din industria cinematografică numesc înclinaţia asta „unghi olandez” şi o asemenea filmare are ca scop transmiterea unei stări de anxietate spectatorilor. Exact aşa se simte şi el acum. Nu chiar într-atât de îngrijorat încât să renunţe la treaba pe care o are de făcut, chestie oricum extrem de problematică din

moment ce a acceptat deja, dar suficient cât să-i dea de gândit.

Plus planul ăla de retragere cu care a venit din senin Nick. *Dacă ţi-ai făcut deja un plan, atunci drum bun şi cale bătută,* i-a spus el. *Dar dacă nu, Giorgio şi cu mine am avut o idee care ar putea să iasă foarte bine.*

Problema cu ideea lui Nick nu e că ar fi proastă; pentru că nu e. E bună. Dar întotdeauna Billy s-a ocupat personal de propria dispariţie după lovitură. Iar faptul că Nick se amestecă în felul ăsta în treaba lui este… în fine…

— Ca şi cum aş vedea o secvenţă filmată din unghi olandez, şopteşte Billy în bucătăria goală.

Nick i-a spus că, în urmă cu şase săptămâni, atunci când afacerea lua contururi din ce în ce mai reale, l-a trimis pe Paul Logan în Macon, Georgia, să cumpere de acolo o dubă Ford Transit, nu una nouă, dar niciuna mai veche de trei ani. Marca aceasta de dube era folosită de Departamentul de Lucrări Publice din Red Bluff. Billy deja a văzut pe străzi câteva dintre ele, vopsite în galben şi albastru şi pe laturi cu deviza SUNTEM ÎN SLUJBA CETĂŢEANULUI. Fordul Transit cafeniu cumpărat din Georgia se afla acum într-un garaj de la marginea oraşului, vopsit în culorile Departamentului de Lucrări Publice şi cu aceeaşi deviză pe laturi.

— O să aflu când se apropie extrădarea lui Allen, a zis Nick, sorbind încă puţin din paharul cu brandy. Tipii ăia de care ţi-am spus – cei care vin încoace – o să înceapă să se fâţâie prin oraş cu duba, dând impresia că au multă treabă, dar *nefăcând* nimic în realitate. Fără să rămână prea mult într-un loc, dar având grijă să stea mereu în apropiere de tribunal şi de Turnul Gerard. Un ceas aici, două dincolo. Cu alte cuvinte, o să se integreze în peisaj. La fel ca tine, Billy.

În ziua când soseşte Allen, a continuat Nick, această dubă, chipurile a Departamentului de Lucrări Publice, va fi parcată pe colţul de lângă

Turnul Gerard. Cei doi muncitori falşi vor da la o parte capacul unei guri de canal şi se vor preface că au ceva de lucru înăuntru. După împuşcătură şi efectele pirotehnice, oamenii o vor lua la fugă în toate direcţiile. Inclusiv cei din Turnul Gerard, deci inclusiv Billy Summers, care se va refugia după colţ şi se va urca în spatele dubei. Unde se va îmbrăca repede cu o salopetă de la Lucrările Publice.

— Duba porneşte şi o ia spre tribunal, a spus Nick. Poliţia a ajuns deja. Oamenii mei – şi cu tine – se dau jos repede şi întreabă dacă pot să dea o mână de ajutor. Să pună nişte capre din alea de lemn ca să blocheze strada sau ceva în genul ăsta. În toată nebunia aia, reacţia lor o să pară cât se poate de normală. Pricepi?

Billy pricepea. Era o mişcare îndrăzneaţă. O mişcare bună.

— Poliţiştii…

— Probabil că o să ne spună să plecăm de acolo, a zis Billy. Suntem angajaţii municipalităţii, dar suntem civili. Corect?

Nick a râs şi a bătut din palme.

— Vezi? Mănâncă rahat ăia care zic că eşti tâmpit. Oamenii mei spun da, domnilor poliţişti, am înţeles, să trăiţi, şi o tăiaţi de-acolo. Şi mergeţi mai departe. După ce schimbaţi maşinile, desigur.

— Mai departe, adică unde?

— De Pere, Wisconsin, la o mie şase sute de kilometri de locul ăsta. Avem o casă acolo, de care nu ştie nimeni. O să stai câteva zile, o să te relaxezi, o să-ţi verifici contul să vezi dacă ţi-a intrat şi restul de bani şi o să te gândeşti cum să-i cheltuieşti. După aia, te priveşte ce mai faci. Eşti pe cont propriu. Cum ţi se pare planul nostru?

I se părea bun. Prea bun? O capcană, poate? Puţin probabil. Dacă există ceva în neregulă cu afacerea asta, atunci acel ceva este prezenţa lui Ken Hoff. Singura reţinere pe care o are Billy faţă de neaşteptata ofertă a lui Nick este motivată de faptul că niciodată până acum nu a mai trebuit să depindă de alţii ca să dispară imediat după lovitură. Nu-i

place ce se întâmplă, dar nu era momentul s-o spună.

— Lasă-mă să mă gândesc, bine?

— Sigur, i-a răspuns Nick. Ai tot timpul.

3

Billy îşi scoate valiza din dulapul aflat în dormitor. O pune pe pat şi o deschide. Pare goală, însă nu este. Pe sub căptuşeală trece o bandă adezivă cu arici. Desface căptuşeala şi scoate o cutie mică şi plată. Oamenii deştepţi – oameni care citesc chestii mai stimulative din punct de vedere intelectual decât benzile desenate cu Archie şi revistele de scandal cumpărate din supermarketuri – ar spune că această cutiuţă se numeşte *etui.* Înăuntru este un portofel cu câteva carduri bancare şi un permis de conducere pe numele Dalton Curtis Smith, din Stowe, Vermont.

De-a lungul carierei sale, Billy a avut multe alte portofele şi documente de identitate – sigur, nu câte unul la fiecare dintre asasinate (le spune pe nume, de ce să se ascundă după deget), dar cel puţin vreo douăsprezece. Ultimul este acesta de acum, care-i aparţine unui individ inventat, pe care-l cheamă David Lockridge. Unele dintre alter ego-urile anterioare au avut documente bine făcute, altele nu prea cine ştie ce. Cardurile şi permisul de conducere din portofelul lui David Lockridge sunt printre cele mai reuşite, dar mai bune sunt cele pe care le are el în cutiuţa mică şi gri. Acelea sunt aur curat. De cinci ani a avut nevoie ca să le facă şi a lucrat cu multă plăcere la ele din momentul în care a hotărât să se lase totuşi de meseria asta, care îl face şi pe el – nici acum nu se ascunde după deget – un om rău.

Dalton Smith nu este un personaj fictiv, cu un alt portofel marca Lord Buxton şi cu un permis de conducere care pare a fi autentic; Dalton Smith este de fapt o persoană reală. Toate cardurile bancare – şi Mastercard, şi Amex, şi Visa – sunt folosite cu regularitate. La fel şi cardul de debit de la Bank of

America. Nu în fiecare zi, dar destul de des, astfel încât să nu se pună praful pe conturi. Ratingul lui de credit nu-i extraordinar, pentru că ar putea să atragă atenţia dacă ar fi, dar este foarte bun.

În portofel se mai află o legitimaţie de donator de sânge, cardul pe care este trecut codul numeric personal şi legitimaţia care dovedeşte calitatea de membru a lui Dalton în Apple User Group. Nici pomeneală de *eul tembel* aici; Dalton Curtis Smith este un IT-ist independent, care mai are în paralel şi o activitate destul de profitabilă, ce-i permite să se ducă oriunde îl poartă vântul. Tot în portofel sunt câteva fotografii ale lui Dalton cu soţia lui (au divorţat în urmă cu şase ani), ale lui Dalton cu părinţii lui (morţi în clasicul accident de maşină pe vremea adolescenţei lui Dalton), fotografii ale lui Dalton cu fratele lui (dar cu care nu mai vorbeşte de când a aflat că acesta a votat cu Nader[49] la alegerile din 2000).

În etui se mai află şi certificatul de naştere al lui Dalton, plus câteva scrisori de recomandare. Unele de la persoane particulare şi de la proprietarii de afaceri mici, ale căror computere au fost reparate de Dalton; altele de la oameni care i-au închiriat locuinţe în Portsmouth, Chicago şi Irvine. Unele dintre recomandările acestea au fost făcute de Bucky Hanson, omul lui de încredere din New York; doar pe Bucky contează Billy sută la sută. Alte scrisori de recomandare le-a scris el însuşi. Dalton Smith nu rămâne niciodată prea mult timp într-un loc, este ca un ghem de ierburi uscate rostogolit de vânt; dar atunci când este *in situ*[50], e un chiriaş extrem de bun: păstrează curăţenia, nu face zgomot şi plăteşte mereu chiria la timp.

Acest Dalton Smith, prin modestia, amabilitatea şi onestitatea lui, este pentru Billy la fel de minunat ca un câmp acoperit cu o pătură grea de zăpadă fără nicio urmă pe ea. Nu poate să sufere gândul că va trebui să mânjească zăpada aia ca din poveşti punându-l pe Dalton la treabă. La urma urmei, nu

pentru asta a fost inventat Dalton Curtis Smith? Ba da. O ultimă lovitură, *clasica* ultimă lovitură, după care Billy va dispărea sub o nouă identitate. Poate că nu va trăi toată viaţa cu ea, dar chiar şi lucrul ăsta pare posibil, presupunând că va reuşi să scape întreg din acest oraş; cele cinci sute de mii au parcurs deja traseul prin celelalte conturi şi au ajuns în cel al lui Dalton din banca din Nevis[51], iar suma asta de jumate de milion e cel mai sigur indiciu că Nick nu încearcă să-l tragă pe sfoară. După ce îşi va face treaba, va primi şi restul banilor.

Poza de pe permisul de conducere este a unui bărbat cam de aceeaşi vârstă cu Billy, poate mai tânăr cu un an sau doi; însă bărbatul acela este blond, nu brunet. Şi are mustaţă.

4

În dimineaţa următoare, Billy îşi parchează maşina la nivelul patru al garajului de lângă Turnul Gerard. Îşi modifică înfăţişarea, se dă jos şi porneşte în direcţie opusă. Este prima misiune a lui Dalton Smith.

Atunci când oraşul este mic, distanţele scurte sunt capabile să schimbe lucrurile. Pearson Street se află la doar nouă străzi distanţă de garajul din centru, un drum de doar cincisprezece minute dacă îl faci cu pas vioi (iar de acolo încă poţi vedea Turnul Gerard); însă lumea de aici este una cu totul diferită de aceea în care mişună bărbaţi cu cravate elegante şi femei cu pantofi cu tocuri cui şi care postează mereu pe reţelele sociale şi iau prânzul în restaurante unde ospătarul îţi prezintă şi lista de vinuri alături de meniu.

În colţ e o băcănie, numai că-i închisă. La fel ca în multe cartiere mărginaşe, şi în acesta e greu să găseşti alimente proaspete şi la preţuri convenabile. Sunt şi două baruri, unul cu zăvorul pe uşă, iar celălalt abia mai ducându-şi zilele. O casă de amanet, care este totodată şi PayPoint, şi firmă care acordă împrumuturi mici cu dobânzi mari. Puţin

mai departe, este o străduţă cu magazine ca vai de mama lor. Şi nişte case, care îşi dau toată silinţa să pară că ar aparţine micii burghezii, dar nereuşind câtuşi de puţin.

Billy bănuieşte că motivul care a dus la decăderea zonei este locul liber situat chiar vizavi de casa care îl interesează pe el. Un teren mare, acoperit cu moloz şi gunoaie. Prin el trec şine ruginite de tren, cu greu vizibile acum printre buruienile şi sânzienele înalte. La intervale de câte cincisprezece metri sunt puse panouri pe care scrie PROPRIETATEA MUNICIPALITĂŢII şi TRECEREA INTERZISĂ şi PERICOL. Observă ruinele unei clădiri din cărămidă în care probabil că pe vremuri a fost gara. Poate acolo era şi staţie de autobuze interurbane – Greyhound, Trailways, Southern. Acum liniile de transport terestru ale oraşului trec prin altă parte, iar cartierul acesta, probabil fremătând de viaţă în ultimele decenii ale secolului trecut, suferă de un soi de bronhopneumopatie orăşenească. Un cărucior de cumpărături, mâncat de rugină, zace răsturnat pe trotuarul de vizavi. O pereche zdrenţuită de chiloţi bărbăteşti, agăţată de una dintre roţi, fâlfâie în vântul fierbinte care-i ciufuleşte lui Billy peruca blondă şi îi flutură gulerul cămăşii.

Majoritatea caselor au nevoie de o tencuială nouă. Unele au în faţă câte un panou cu DE VÂNZARE. Şi cea de la numărul 658 ar trebui zugrăvită, dar pe panoul din faţă scrie DE ÎNCHIRIAT APARTAMENTE MOBILATE. Plus numărul de telefon al unui agent imobiliar. Billy şi-l notează, după care străbate aleea cu asfaltul crăpat şi se uită la soneriile de la uşă. Sunt două etaje, plus parterul. Dar sunt patru sonerii. Doar una dintre ele, a doua de sus în jos, are o plăcuţă cu nume: JENSEN. Billy sună. Probabil că nu este nimeni acasă la ora asta, dar uite că are noroc.

Se aud paşi pe scară. O femeie destul de tânără se uită prin geamul murdar al uşii. Şi vede un bărbat alb, îmbrăcat cu o cămaşă drăguţă, descheiată la

guler, şi pantaloni eleganţi, din stofă. Părul bărbatului este blond şi scurt. Mustaţa este tunsă frumos. Poartă ochelari. Este cam gras, nu chiar obez, dar nici mult nu mai are. Nu pare un om rău, ci un om cumsecade, căruia nu i-ar strica să slăbească vreo zece, cincisprezece kilograme. Aşa că femeia deschide uşa, dar foarte puţin.

De parcă n-aş putea s-o împing şi să te strâng de gât chiar aici, în hol, îşi spune Billy. *Nu este nicio maşină nici în faţa casei şi nici lângă trotuar, ceea ce înseamnă că soţul tău e la serviciu; iar alea trei sonerii fără nume indică în mod clar că eşti singurul locatar din această casă construită într-o imitaţie destul de proastă a stilului victorian.*

— Nu cumpăr nimic de la comis-voiajori, îl anunţă doamna Jensen.

— Nu, doamnă, nu vreau să vă vând nimic. Sunt nou în oraş şi îmi caut un apartament. Casa aceasta mi se pare că s-ar încadra în bugetul meu. Am vrut doar să ştiu dacă este un loc frumos. Numele meu este Dalton Smith.

Întinde mâna. Femeia i-o atinge repede, în chip simbolic. Nu are încredere să dea mâna cu el aşa cum trebuie, dar este dispusă să vorbească.

— După cum vedeţi, nu este cea mai bună zonă din oraş, iar supermarketul e la un kilometru şi jumătate distanţă. Dar eu şi soţul meu n-am avut niciodată probleme serioase. Se mai întâmplă să se adune puştii în depoul ăla de peste drum, probabil ca să se îmbete şi să fumeze iarbă; şi mai e câinele de după colţ, care latră cam jumătate de noapte, însă cam asta-i totul.

Se opreşte din vorbit şi Billy observă că aruncă o privire fugară în jos, la degetul pe care nu există nicio verighetă.

— *Dumneavoastră* nu lătraţi noaptea, domnule Smith, nu-i aşa? Scuze! Adică, nu chefuiţi şi nu daţi muzica tare?

— Nu, doamnă.

Zâmbeşte şi duce mâna la burtă. A umflat pântecul de gravidă la nivelul de aproximativ şase

luni.

— Dar îmi cam place să mănânc.

— Pentru că în contractul de închiriere există o clauză referitoare la zgomotul excesiv.

— Îmi permiteţi să vă întreb cât plătiţi dumneavoastră pe lună?

— Asta o ştim doar eu şi soţul meu. Dacă vreţi să locuiţi aici, cu domnul Richter trebuie să discutaţi. Dânsul se ocupă de casa aceasta. Şi de încă vreo două de pe stradă… deşi locul ăsta e mai drăguţ. Aşa mi se pare *mie.*

— Am înţeles perfect. Îmi cer scuze că v-am întrebat.

Doamna Jensen se înmoaie puţin.

— Sfatul meu este să nu luaţi apartamentul de la ultimul etaj. E ca în cuptor acolo, chiar şi atunci când bate vântul dinspre şinele alea vechi, adică mai tot timpul.

— Să înţeleg că nu există aer condiţionat.

— Înţelegeţi bine. Dar să ştiţi că avem încălzire atunci când se face frig. Evident că trebuie s-o plătiţi. La fel şi curentul electric. Toate sunt trecute în contract. Dar cred că ştiţi cum stau lucrurile, dacă aţi mai stat cu chirie.

— Of, normal că ştiu.

Îşi dă ochii peste cap şi aşa reuşeşte să-i smulgă un zâmbet. Unul foarte mic. Acum poate să-i pună întrebarea cea mai importantă.

— Există un apartament şi la subsol? Pentru că mi se pare că ar fi o sonerie…

Zâmbetul femeii se face puţin mai mare.

— O, da, şi e tare drăguţ. Şi mobilat, aşa cum scrie acolo. Deşi, înţelegeţi dumneavoastră, doar cu strictul necesar. L-am vrut eu, dar soţul meu a zis că s-ar putea să fie prea mic dacă ni se va aproba cererea. Încercăm să adoptăm un copil.

Billy se minunează de ce aude. Femeia asta tocmai i-a dezvăluit o parte extrem de importantă din viaţa ei – din *căsnicia* ei –, după ce evitase să-i spună ce chirie plăteau ea şi soţul ei. Întrebare pe care el nu i-a pus-o pentru că l-ar fi mâncat

curiozitatea, ci doar pentru că aşa ar fi părut mai credibil.

— Mult succes vă doresc! Şi vă mulţumesc pentru ce mi-aţi spus. Dacă o să mă înţeleg cu acest domn Richter, poate o să ne vedem mai des. Să aveţi o zi bună!

— Şi dumneavoastră! Încântată de cunoştinţă.

De această dată dă mâna cu el pe bune, iar Billy îşi aduce din nou aminte de vorbele lui Nick – *Te împaci bine cu oamenii, dar fără să legi prietenie cu ei.* Bine că se descurcă şi gras fiind.

Face câţiva paşi pe trotuar şi o aude cum strigă după el:

— Sunt convinsă că în apartamentul ăla de la subsol e răcoare şi pe arşiţa cea mai mare! Păcat că nu l-am luat noi!

Îi face semn că înţelege şi porneşte înapoi spre centru. A văzut tot ce voia şi s-a hotărât. Ăsta este locul de care are nevoie, iar Nick Majarian nu trebuie să afle despre el.

Pe la jumătatea drumului ajunge în dreptul unui chioşc unde se vând bomboane, ţigări, reviste, băuturi reci şi telefoane cu cartelă ambalate în plastic transparent. Cumpără unul dintre acestea, plăteşte cu bani lichizi şi se aşază pe banca din staţia de autobuz ca să îl pună în funcţiune. Îl va folosi cât va fi nevoie, după care îl va arunca. La fel şi pe celelalte. Dacă lovitura va avea loc, atunci poliţiştii îşi vor da imediat seama că David Lockridge l-a ucis pe Joel Allen. După care vor descoperi că David Lockridge este numele de împrumut al unui anume William Summers, veteran din trupele de puşcaşi marini, priceput lunetist şi asasin. Şi vor mai descoperi legătura dintre Summers şi Kenneth Hoff – cel desemnat a fi ţapul ispăşitor. Dar ce nu trebuie ei să afle este că Billy Summers, zis şi David Lockridge, se ascunde sub identitatea lui Dalton Smith. Nici Nick nu trebuie să ştie asta.

Îl sună pe Bucky Hanson la New York şi îi cere să-i trimită cutia pe care scrie *Siguranţe* la adresa de

pe Evergreen Street.

— Aşadar, te-ai hotărât, da? Te laşi de meserie?

— Aşa se pare, spune Billy, dar mai vorbim noi.

— Sigur că da. Numai vezi să nu mă suni cu taxă inversă din vreo puşcărie. Tare rău mi-ar părea, omule.

Billy încheie conversaţia şi dă un alt telefon. Lui Richter, agentul imobiliar care se ocupă de închirierea apartamentelor de la numărul 658 de pe Pearson Street.

— Înţeleg că este mobilat. Are şi Wi-Fi?

— O secundă, răspunde domnul Richter.

În realitate, durează cam un minut, timp în care Billy aude foşnet de hârtii. În cele din urmă, Richter spune:

— Are. A fost instalat acum doi ani. Numai că n-are cablu TV, trebuie să vi-l puneţi singur.

— În regulă, zice Billy. Vreau să închiriez. Ce-ar fi să trec pe la biroul dumneavoastră?

— Ne-am putea întâlni la apartament, ca să vi-l arăt.

— Nu este nevoie. Vreau doar să-mi stabilesc acolo sediul pe perioada cât sunt în regiunea aceasta. S-ar putea să dureze un an, s-ar putea să dureze doi. Călătoresc destul de mult. Îmi place că zona pare liniştită.

Richter râde.

— Normal că e liniştită acum, după ce au dărâmat gara. Dar oamenii de acolo ar renunţa bucuroşi la o parte din liniştea aia în schimbul mai multor magazine.

Au stabilit întâlnirea pentru lunea următoare şi Billy se întoarce la nivelul patru al garajului, unde şi-a lăsat Toyota într-un unghi mort, neacoperit de niciuna dintre camerele de supraveghere. Presupunând că acele camere ar funcţiona cât de cât; lui Billy i se par foarte extenuate. Îşi scoate peruca, mustaţa, ochelarii şi burta falsă de gravidă. Le pune în portbagaj şi se întoarce la Turnul Gerard.

Ajunge la timp ca să-şi ia un burrito de la rulota cu mâncare mexicană. Îl mănâncă alături de Jim

Albright şi John Colton, avocaţii de la etajul patru. Îl observă pe Colin White, filfizonul angajat la Business Solutions. Astăzi poartă un costum de marinar şi arată foarte drăguţ.

— Tipul ăla, râde Jim. Zici că-i scos din cutie, nu?

— Da, este de acord Billy, zicându-şi: *O cutie care-i aproximativ de aceeaşi înălţime cu mine.*

5

Plouă întregul weekend. Sâmbătă dimineaţă, Billy se duce până la Walmart, de unde îşi cumpără două valize ieftine şi o mulţime de haine – la fel de ieftine – care să-l cuprindă pe supraponderalul personaj Dalton Smith. Plăteşte în numerar. Numerarul are amnezie cronică.

În aceeaşi după-amiază, stă pe terasa casei galbene şi se uită la iarba din curte. Mai degrabă o supraveghează, pentru că vede deja cum dă semne de înviorare. Nu este casa lui, nu este nici oraşul şi nici statul lui, va pleca fără regrete şi fără să privească înapoi, dar tot simte un soi de mândrie de gospodar atunci când îşi admiră munca. Vreo două săptămâni nu va fi nevoie să tundă gazonul, poate chiar abia în august o s-o facă, dar va aştepta. Iar atunci când, cu nasul uns cu cremă de protecţie solară şi îmbrăcat doar cu un şort şi un tricou fără mâneci (poate chiar un maiou), va tunde iarba din curte, se va simţi cu un pas mai aproape de sentimentul că ar aparţine acestui loc. Un pas mai aproape de integrarea în peisaj.

— Domnu' Lockridge?

Se uită spre casa vecină. Cei doi copii, Derek şi Shanice Ackerman, au ieşit pe terasa *lor* şi se uită la el prin ploaia deasă. Băiatul este cel care l-a strigat.

— Mami a făcut prăjiturele. Mi-a zis să vă-ntreb dacă vreţi câteva.

— Normal că vreau, spune Billy.

Se ridică şi fuge prin ploaie până la ei. Shanice, fetiţa de opt ani, îl ia de mână cu o totală lipsă de

timiditate şi îl conduce în casă, unde aroma de fursecuri abia scoase din cuptor îl face pe Billy să saliveze de poftă.

Este o căsuţă drăguţă, curată şi confortabilă. În living sunt cam o sută de fotografii înrămate, dintre care vreo zece pe pianul aşezat la loc de cinste. Corinne Ackerman este în bucătărie şi chiar acum scoate tava din cuptor.

— Bună, vecine! Să-ţi dau un prosop ca să-ţi ştergi părul?

— Mulţumesc, nu-i nevoie. Am făcut slalom printre picături. Femeia râde.

— În cazul ăsta, meriţi un fursec. Ăia mici le mănâncă cu lapte. Vrei şi tu un pahar? E şi cafea făcută, dacă doreşti.

— Prefer lapte. Foarte puţin.

— O duşcă? zâmbeşte femeia.

— Excelent! zâmbeşte şi el.

— Ia loc!

Se aşază lângă copii. Corinne pune farfuria cu fursecuri pe masă.

— Aveţi grijă să nu vă frigeţi. Ţie-ţi dau acasă din tura următoare, David.

Copiii se năpustesc la fursecuri. Billy ia doar unul. Este dulce şi delicios.

— Nemaipomenit de bun, Corinne! Mulţumesc. Exact ce trebuie într-o zi ploioasă.

Femeia le dă copiilor câte un pahar mare cu lapte. Lui Billy îi dă unul mic. Îşi toarnă şi ea într-un pahar la fel de mic şi se aşază alături de ei. Ploaia răpăie pe acoperiş. O maşină pleoscăie prin bălţi, trecând pe lângă casă.

— Ştiu că e strict secret ce scrii, zice Dereck, dar…

— Nu vorbi cu gura plină, spune Corinne. Împrăştii firimituri peste tot.

— *Nu* eu, zice Shanice.

— Nu, tu mănânci frumos; decât el mănâncă urât, spune Corinne.

Aruncă o privire spre Billy şi se corectează imediat:

— *Doar* el.

Însă pe Derek nu-l interesează problemele de natură gramaticală.

— Zi-mi o singură chestie. E cu sânge?

Billy îşi aminteşte de Bob Raines şi cum s-a prăbuşit el. Îşi aminteşte de sora lui şi de toate coastele ei rupte – da, chiar toate coastele i-au fost rupte – şi de pieptul strivit sub tălpile nenorocitului.

— Nu, e fără sânge.

Muşcă puţin din fursec.

Shanice întinde mâna să-şi mai ia unul.

— Îl mănânci pe ăsta, îi spune mama ei, şi încă unul. La fel şi tu, D. Restul sunt pentru domnul Lockridge şi de mâncat mai târziu. Ştiţi cât de mult îi plac şi lui tati.

Se întoarce spre Billy şi îi explică:

— Jamal lucrează şase zile pe săptămână şi face ore suplimentare de câte ori are ocazia. Tare amabili sunt soţii Fazio că îi supraveghează pe ăştia mici când noi suntem la serviciu. Nu-i deloc un cartier rău, dar am pus ochii pe ceva mai bun.

— Avansaţi, spune Billy.

Corinne râde şi dă din cap.

— Eu nu vreau să mă mut niciodată, zice Shanice.

Şi adaugă imediat, cu acea seriozitate încântătoare de care doar copiii sunt capabili:

— Am *prieteni* aici.

— Şi eu, se bagă în vorbă Derek. Auziţi, domnu' Lockridge, ştiţi să jucaţi Monopoly? Vreau să mă joc cu Shan, da-i aiurea în doi şi mami nu vrea să se joace cu noi.

— Ai dreptate că mami nu vrea să se joace, spune Corinne. N-am pomenit un joc mai plictisitor. O să se joace tati cu voi diseară. Dacă nu cumva o să fie prea obosit.

— Mai sunt *ore* până-atunci, zice Derek. Eu mă plictisesc acum, nu atunci.

— Şi eu, spune Shanice. Dacă aveam telefon, mă jucam şi eu Crossy Road.

— La anul o să ai, spune Corinne, dându-şi ochii peste cap într-un fel care-l face pe Billy să înţeleagă că fetiţa face de ceva vreme o campanie susţinută pentru obţinerea unui telefon. Poate chiar de când a împlinit cinci ani.

— *Ştiţi* să jucaţi? îl întreabă Derek, dar nu cu prea multă speranţă în glas.

— Ştiu, răspunde Billy şi se apleacă peste masă, ţintuindu-l cu privirea pe Derek Ackerman. Însă trebuie să te avertizez că sunt bun. Şi îmi place să câştig.

— Şi mie! râde Derek pe sub mustaţa de lapte.

— Şi *mie!* adaugă Shanice.

— Nu v-aş menaja doar pentru că sunteţi mici şi eu sunt mare, spune Billy. V-aş lovi cu proprietăţile închiriate şi după aia v-aş distruge cu hotelurile mele. Dacă tot mai vreţi să jucăm, e bine să ştiţi asta de la bun început.

— În regulă! exclamă Derek, sărind de pe scaun, cât pe ce să verse restul de lapte din pahar.

— În regulă! strigă şi Shanice, sărind şi ea de la masă.

— O să începeţi să vă smiorcăiţi dacă eu câştig?

— Nu!

— Nu!

— Bine. Ne-am înţeles.

— Eşti sigur? îl întreabă Corinne. Pe cuvânt că jocul ăsta poate să dureze toată ziua.

— Nu şi atunci când dau eu cu zarurile, spune Billy.

— O să ne jucăm la subsol, spune Shanice şi îl apucă din nou de mână.

Camera de acolo este foarte asemănătoare cu cea din casa lui Billy, însă e doar pe jumătate transformată într-un bârlog al bărbatului din casă. În jumătatea lui, Jamal şi-a făcut un spaţiu de lucru, cu unelte agăţate de perete. Mai este acolo şi un fierăstrău electric, iar Billy observă cu multă mulţumire siguranţa metalică pusă peste întrerupător. Jumătatea copiilor este plină cu jucării şi cărţi de colorat. Mai este acolo şi un televizor

mic, conectat la un sistem ieftin de jocuri cu casete video. Lui Billy locul i se pare un talcioc. Lângă un perete sunt îngrămădite tot soiul de cutii cu jocuri. Derek o ia de acolo pe cea cu Monopoly şi pune placa de joc pe o măsuţă de copii.

— Domnu' Lockridge e prea mare pentru scaunele noastre, spune stupefiată Shanice.

— O să stau pe jos.

Billy dă la o parte unul dintre scaune şi se aşază. Abia dacă-i încap picioarele sub măsuţa aceea.

— Cu care piesă vreţi să jucaţi? îl întreabă Derek. Eu îmi aleg maşina de curse când joc cu Shan, dar v-o las dacă o vreţi.

— Nu, ţine-o tu. Ţie care îţi place, Shan?

— Degetarul, răspunde ea, adăugând pe un ton nu tocmai mărinimos: acă nu-l vreţi.

Billy îşi alege jobenul. Jocul începe. După patruzeci de minute, când vine din nou rândul lui Derek să joace, puştiul strigă după mama lui:

— *Mami!* Ajută-mă!

Corinne coboară în fugă scara, îşi pune mâinile în şolduri şi studiază cu atenţie planşa de joc şi repartizarea banilor de Monopoly.

— N-aş vrea să vă zic că aţi dat de necaz, dar n-am încotro. Aţi dat de necaz.

— Eu i-am avertizat, spune Billy.

— Ce vrei să mă întrebi, D? Dar nu uita că mămicuţa abia dacă a luat notă de trecere la cursul de economie din şcoală.

— Păi, uite care-i chestia, îi zice Derek. El are două verzi, Pacific Avenue şi Pennsylvania Avenue; dar eu am Carolina de Nord. Domnu' Lockridge zice că îmi dă nouă sute de dolari pe ea. Adică de trei ori mai mult decât am dat eu, dar…

— Dar? spune Corinne.

— Dar? spune şi Billy.

— Dar atunci poate să-şi pună casele pe străzile mele. Şi deja are *hoteluri* Park Place şi Broadwalk!

— Şi? întreabă Corinne.

— Şi? întreabă şi Billy zâmbind.

— Tre' să fac pişu' şi oricum sunt lefteră, zice Shanice, ridicându-se de pe scaun.

— Scumpa mea, nu trebuie să ne anunţi când ai nevoie la toaletă. Nu trebuie decât să zici „scuzaţi-mă puţin".

Iar Shanice spune, cu acelaşi aplomb de mai devreme:

— Mă duc *să ud trandafirii,* aşa-i mai bine?

Pe Billy îl pufneşte râsul. La fel şi pe Corinne. Derek nu are nicio treabă. Studiază planşa, după care se uită la mama lui.

— Să vând sau nu? Am rămas fără bani!

— Trebuie să alegi între două rele, spune Billy. Adică trebuie să te hotărăşti dacă îţi asumi riscul sau te încăpăţânezi să nu faci nimic. Sincer, D, cred că eşti halit oricum ai da-o.

— Are dreptate, scumpule, zice Corinne.

— E băftos, mami, îi spune Derek. A nimerit pe Parcarea Gratuită şi a luat toţi banii de-acolo, o *grămadă* de bani.

— Oi fi eu băftos, dar sunt şi foarte bun la jocul ăsta, zice Billy. Recunoaşte.

Derek încearcă să se încrunte la el, dar nu-i prea reuşeşte. Îi arată cartonaşul cu titlul de proprietate pentru locurile verzi.

— O mie două sute.

— S-a făcut! exclamă Billy şi îi dă banii.

După douăzeci de minute, amândoi copiii rămân fără bani şi jocul se încheie. Billy se ridică de pe jos, genunchii îi trosnesc, copiii râd.

— Deci, dacă aţi pierdut, înseamnă că voi strângeţi jocul şi-l puneţi la locul lui, da?

— Şi tati joacă la fel, zice Shanice. Dar ne mai *lasă* şi pe noi să câştigăm.

Billy se apleacă spre ea şi îi zâmbeşte.

— Eu nu fac aşa ceva.

— Răule! spune ea.

Îşi acoperă gura cu mânuţele şi începe să chicotească.

Acum coboară scara Danny Fazio, într-un fâş galben şi în picioare cu galoşi desfăcuţi la catarame,

căscaţi la glezne ca nişte furnale.

— Pot să mă joc şi eu?

— Data viitoare, spune Billy. Regula mea e să-i snopesc pe copii la Monopoly doar o dată pe weekend.

Glumeşte cu ei, îi „ia la mişto” – cum spune această tânără generaţie. Însă vede dintr-odată fursecurile arse, împrăştiate pe jos, în faţa maşinii de gătit din rulota lor şi mai vede cum Bob Raines o izbeşte în cap pe Cathy cu ghipsul de la mână. Şi nu i se mai pare deloc nostim. Cei trei copii râd pentru că lor li se pare. Pentru că niciunul dintre ei nu şi-a văzut sora călcată în picioare de un căpcăun beat, cu o sirenă tatuată pe braţ.

Urcă, iar Corinne îi dă punga cu fursecuri şi îi spune:

— Îţi mulţumesc pentru că i-ai făcut să se distreze atât de bine în ziua asta ploioasă.

— Şi eu m-am distrat.

Chiar s-a distrat. Până la sfârşit. Când ajunge acasă, aruncă la gunoi fursecurile. Corinne Ackerman este o bucătăreasă bună, dar nu-i vine să mănânce fursecuri acum. Nici măcar nu poate suporta să se uite la ele.

6

Luni se duce să se întâlnească cu agentul imobiliar, al cărui birou se află pe străduţa cu magazine amărâte, aflată destul de aproape de casa de la numărul 658, Pearson Street. În agenţia imobiliară cu doar două încăperi a lui Merton Richter se intră direct din stradă, pe uşa dintre un salon de bronzat şi unul de tatuaje, care se cheamă Jolly Roger Tattoo Parlor. În faţă este un SUV albastru, destul de vechi, cu un autocolant pe o latură (AGENŢIA IMOBILIARĂ RICHTER) şi o zgârietură lungă pe cealaltă. Tipul aruncă o privire superficială peste recomandările lui Dalton Smith, recomandări realizate cu atât de multă migală şi atenţie la detalii; după care i le înapoiază împreună

cu un contract de închiriere. Sunt deja subliniate cu galben locurile unde trebuie să semneze Billy.

— Ai putea să spui că e puţin peste preţul pieţei, zice Richter de parcă Billy ar fi protestat cumva. Şi ai avea dreptate, dar diferenţa de preţ e justificată de dotări şi de Wi-Fi. Plus că aleea din faţă e un mare avantaj, pentru că parcarea e interzisă pe stradă până la şase seara. Evident că o vei împărţi cu soţii Jensen…

— Intenţionez să-mi ţin maşina mai mult într-un garaj al municipalităţii. Mi-ar prinde bine să mai merg şi pe jos, spune el, mângâindu-şi burta falsă. Chiria pare puţin cam mare, într-adevăr, dar vreau apartamentul ăsta.

— Fără să-l fi văzut măcar, se minunează Richter.

— Mi l-a lăudat doamna Jensen.

— Aha, am priceput. Atunci, dacă ne-am înţeles…?

Billy semnează contractul şi scrie cecul lui de debut pe numele lui Dalton Smith: chiria pe prima lună, chiria pe ultima, plus o garanţie strigător la cer de mare, că doar vesela din apartament nu-i nici din inox, nici din porţelan scump şi nici lămpile n-au abajururi de la Tiffany.

— Eşti IT-ist, da? zice Richter, dosind cecul în sertarul de la birou.

Îi întinde un plic pe care scrie CHEI, după care îi trage o scatoalcă zdravănă computerului, la fel cum i-ai trage unui căţel care se ţine după tine şi te enervează la culme.

— Mare nevoie aş avea să mă ajuţi cu cretinul ăsta, că merge tare greu.

— Mi-am terminat programul pe ziua de azi, spune Billy, dar pot să-ţi dau un sfat.

— Anume?

— Înlocuieşte-l cât mai repede dacă nu vrei să pierzi tot ce ai în el. Tu te ocupi cu racordarea la încălzire, curent electric, apă şi cablu?

Richter zâmbeşte, de parcă i-ar înmâna un premiu.

— Nu, asta-i treaba ta, frate.

Şi îi întinde mâna.

Billy ar putea să-l întrebe pe Richter cu ce anume se ocupă el ca să-şi merite comisionul, deoarece contractul este doar un formular printat de pe internet, pe care a adăugat detaliile specifice. Dar îl interesează? Absolut deloc.

7

Billy şi-ar dori să se întoarcă la povestirea lui (i se pare prematur să-i spună „carte” – prematur şi poate ar atrage ghinionul), însă mai are şi alte lucruri de făcut. Marţi, când se deschid băncile, se duce la SouthernTrust şi retrage o parte din banii pentru cheltuielile curente depuşi în contul pe numele lui David Lockridge. Apoi se duce la trei magazine diferite, dar aparţinând aceleiaşi firme, de unde îşi cumpără alte trei laptopuri la fel de ieftine şi de calitate inferioară ca AllTech. Le plăteşte pe toate în numerar, îşi mai cumpără şi un televizor ieftin. Pe care îl achită cu unul dintre cardurile lui Dalton Smith.

Următoarea treabă de pe listă este închirierea unei maşini. Îşi ascunde Toyota într-un garaj situat în cealaltă parte a oraşului faţă de acela pe care-l foloseşte atunci când este David Lockridge, deoarece nu vrea să rişte să fie văzut de cineva din Turnul Gerard purtând peruca lui Dalton Smith. Este puţin probabil să se întâmple aşa ceva, deoarece la ora asta toate albinele ar trebui să trudească în stupul lor, dar ar fi o prostie să-şi asume chiar şi un risc atât de mic. Pentru că aşa sunt prinşi tolomacii.

După ce îşi pune peruca, ochelarii, mustaţa şi burta, cheamă un Uber şi îi cere să-l ducă la reprezentanţa McCoy Ford, aflată în partea de vest a oraşului. De acolo închiriază un Ford Fusion pe o perioadă de treizeci şi şase de luni. Tipul de acolo îi atrage atenţia că o să plătească o suprataxă măricică în caz că parcurge mai mult de şaptesprezece mii de kilometri pe an cu maşina aceea. Billy nu crede că

va face nici măcar cinci sute cu totul. Pe el îl interesează doar că Billy are o maşină despre care Nick ştie, iar acum are şi Dalton Smith una, dar despre care Nick *nu ştie nimic.* Sigur, este şi o măsură de prevedere în caz că Nick ar pune la cale ceva necurat, dar e mai mult de atât. Astfel îl ţine pe Dalton Curtis Smith la distanţă de ce urmează să se întâmple pe treptele tribunalului. Astfel Dalton Curtis Smith va rămâne cu mâinile curate.

Billy îşi parchează noua maşină alături de vechea maşină (alt garaj, acelaşi nivel, acelaşi unghi mort) cât timp îşi mută în Fordul Fusion laptopurile noi şi televizorul. La fel face şi cu valizele ieftine pe care le-a pus azi-noapte târziu în portbagajul Toyotei. Valizele ieftine sunt pline cu hainele ieftine de la Walmart. Se urcă în Fusion, merge cu el către Pearson Street, intră pe aleea casei cu numărul 658 şi opreşte. Din crăpăturile asfaltului ies fire de iarbă. Speră ca doamna Jensen să-l vadă că se mută în noul apartament şi speranţa nu-i este înşelată.

Dar oare ar trebui s-o vadă şi Dalton Smith cum priveşte pe furiş de la fereastra ei de la primul etaj? Billy crede că-i mai bine să nu o vadă. Pentru că Dalton e un tocilar pe care nu-l interesează nimic altceva decât computerele şi e cufundat mereu în propriile gânduri. Se opinteşte, gâfâie amarnic (că, na, e gras) şi reuşeşte să care cele două valize până la uşa de la intrare, pe care o deschide cu cheia primită de la agentul imobiliar. Coboară nouă trepte şi ajunge la uşa noului apartament al lui Dalton Smith, pe care o descuie folosind o altă cheie. Intră direct în living. Lasă bagajul pe mocheta urâtă, de o culoare „antijeg”, şi face turul locuinţei. Sunt patru camere – cinci, dacă pune la socoteală şi baia.

Dotările sunt destul de drăguţe, a spus Richter. Nu-i adevărat, dar nici oribile nu sunt. Cuvântul care-i vine în minte este *banal.* Patul este unul dublu, iar atunci când Billy se întinde pe el, se aud nişte scârţâieli, dar nu-l împunge niciun arc, deci ăsta-i un avantaj. Un fotoliu este aşezat în faţa unei măsuţe pe care evident că ar fi trebuit să stea un

televizor de dimensiuni mici, la fel ca acela pe care l-a cumpărat de la Discount Electronics. Fotoliul este destul de confortabil, dar materialul în dungi este de-a dreptul un coşmar. Neapărat va trebui să-l acopere cu ceva.

Una peste alta, chiar îi place apartamentul. Se apropie de o fereastră îngustă, situată la nivelul peluzei. *E ca şi cum te-ai uita afară printr-un periscop,* îşi spune Billy. Dar priveliştea i se pare mişto. Intimă. Plăcută. Îi plac vecinii din Midwood, mai ales familia Ackerman, dar parcă locul acesta este mai pe gustul lui. Îi dă un sentiment de siguranţă. Mai există aici şi o canapea veche; şi ea pare confortabilă, iar Billy hotărăşte că o va muta în locul fotoliului cu dungi, ca să stea pe ea şi să se uite afară. Poate că oamenii care trec pe trotuar vor arunca o privire spre casă, dar cei mai mulţi dintre ei nu-l vor vedea cum îi urmăreşte de la geamul subsolului. *Este o ascunzătoare,* îşi spune el. *Dacă trebuie să mă dau la fund, aici ar trebui să mă refugiez, nu în nu ştiu ce casă conspirativă din Wisconsin. Pentru că apartamentul ăsta chiar este la…*

Aude un ciocănit uşor din spate, un răpăit mai degrabă. Se întoarce şi o vede pe doamna Jensen în pragul uşii pe care a lăsat-o deschisă. Femeia bate cu unghiile în tocul din lemn.

— Bună ziua, domnule Smith!

— Ah, bună, bună!

Vocea lui Dalton Smith este o idee mai ascuţită decât aceea pe care o foloseşte atunci când e Billy Summers sau David Lockridge. Şi puţin gâtuită, poate din cauza astmului.

— M-aţi prins când tocmai mă instalam, doamnă Jensen, spune el arătând spre valize.

— Ce-ar fi să mă tutuieşti şi să-mi spui „Beverly”, dacă tot o să fim vecini?

— Sigur, mulţumesc. Eu sunt Dalton. Scuze că n-am cafea sau altceva ca să te servesc. Încă nu mi-am făcut cumpărăturile…

— Stai liniştit, înţeleg. Mutatul te scoate din minţi, nu?

— Păi, cum să nu te scoată? Partea bună e că eu călătoresc destul de mult, aşa că n-am cine ştie ce bagaje. Am locuit în mai multe moteluri decât mi-aş fi imaginat vreodată. Până la sfârşitul săptămânii o să stau în Lincoln, Nebraska, şi după aia mă duc în Omaha.

Billy a descoperit că, dacă spui că faci călătorii de afaceri în oraşe mai mici şi neimportante din punct de vedere economic, oamenii chiar te cred.

— Mai am câteva lucruri de adus, aşa că te rog să mă scuzi…

— Vrei să-ţi dau o mână de ajutor?

— Nu, mă descurc.

Îi dă impresia că s-ar gândi mai bine şi apoi:

— Dacă eşti drăguţă…

Ies amândoi la maşină. Billy îi pune în braţe cele trei laptopuri ieftine. Cu cutiile alea în braţe, seamănă cu o femeie care livrează pizza la domiciliu.

— Aoleu, sunt nou-nouţe, nu cumva să le scap. Probabil te-au costat o avere.

N-au costat decât nouă sute de dolari, toate trei. Dar Billy nu o contrazice. Doar o întreabă dacă nu i se par prea grele.

— Aş! Cântăresc mai puţin decât un coş cu rufe ude. O să ţi le montezi pe toate?

— E primul lucru pe care am să-l fac atunci când o să am curent, răspunde Billy. Asta este munca mea. Mă rog, o parte din ea. De cele mai multe ori recurg la externalizare.

Externalizare este un cuvânt folosit mai ales în IT, un cuvânt extrem de pompos, dar pe care foarte puţini îl înţeleg. Ridică acum cutia în care se află televizorul. Merg împreună pe alee, intră pe uşa din faţă, coboară la subsol.

— Să urci până la mine după ce te instalezi cât de cât, îl invită Beverly Jensen. O să pun cafeaua la fiert. Pot să-ţi ofer şi o gogoaşă, dacă nu te deranjează că-i de ieri.

— Nu mă deranjează nimic la gogoşi. Mulţumesc frumos, doamnă Jensen.

— Beverly.

Billy zâmbeşte.

— Scuze. Beverly. Mai am o valiză de adus şi apoi urc la tine.

Bucky i-a trimis cutia. Cutia aceea pe care scrie *Siguranţe.* În ea se află iPhone-ul lui Dalton Smith, pe care-l foloseşte Billy ca să dea câteva telefoane imediat ce termină de descărcat Fordul Fusion. Până când termină de băut o ceaşcă de cafea şi termină de mâncat o gogoaşă în apartamentul familiei Jensen de la primul etaj, ascultând-o cu interes prefăcut pe Beverly, care-i povesteşte ce probleme are soţul ei cu şeful de la compania unde lucrează, s-a şi dat drumul la curentul electric în noul lui apartament.

În vizuina lui de sub pământ.

8

Stă la numărul 658 de pe Pearson Street până pe la trei şi ceva după-amiaza, despachetându-şi hainele ieftine, punându-şi în funcţiune laptopurile ieftine şi făcând cumpărături de la prăvălia din lanţul Brookshire, care se află la un kilometru şi jumătate de noua lui casă. Cu excepţia unei caserole cu ouă şi a unui pachet de unt, evită să cumpere produse alterabile. Cumpără doar alimente care nu se strică dacă el nu este acolo ca să le mănânce imediat: conserve şi semipreparate. Pe la trei şi ceva pleacă cu Fordul închiriat la garajul nr. 2, al patrulea nivel, unde, după ce se asigură că nu-l vede nimeni, îşi dă jos ochelarii şi mustaţa falsă. Se simte incredibil de uşurat atunci când scapă şi de burta artificială şi îşi dă seama că va trebui să se dea pe piele cu nişte talc ca să nu-i apară o erupţie acolo.

Se întoarce cu Toyota la garajul nr. 1, după care urcă la etajul patru al Turnului Gerard. Nu lucrează la povestirea lui şi nici nu joacă jocuri pe calculator. Pur şi simplu stă şi se gândeşte. În birou nu are nicio armă, cel mai letal obiect este cuţitaşul dintr-

un sertar al dulapului din chicinetă. Dar nu face nimic. S-ar putea să treacă săptămâni, dacă nu chiar luni, până când Billy va avea nevoie de o armă. S-ar putea ca asasinatul nici să nu aibă loc – şi ce rău ar fi în asta? Sigur, ar fi rău din punct de vedere financiar. Ar pierde un milion cinci sute. Cât priveşte cele cinci sute de mii deja primite, oare persoana care a comandat atacul – persoana al cărei intermediar este Nick – şi-ar dori să-şi recupereze avansul?

— Să te văd cum o faci, spune Billy.

Şi râde.

9

În timp ce merge – abia se *târâie* – înapoi la garaj, Billy se gândeşte la bigamie.

N-a fost niciodată însurat, nici măcar o dată, darămite cu două femei diferite în acelaşi timp, însă acum înţelege cum trebuie să se simtă un bărbat în această situaţie. Într-un cuvânt, epuizat. El are nu două vieţi diferite, ci trei. Pentru Nick şi Giorgio (şi pentru Ken Hoff, pe care nu poate să-l sufere), el este un asasin plătit, care se numeşte Billy Summers. Pentru locatarii din Turnul Gerard, el este David Lockridge – aspirant la statutul de scriitor. Tot David Lockridge este şi pentru locuitorii de pe Evergreen Street, din Midwood. Iar acum, pe Pearson Street, la nouă străzi distanţă de Turnul Gerard şi la aproape şapte kilometri de Midwood, el este un tip supraponderal, specialist în computere, pe nume Dalton Smith.

Dacă te gândeşti bine, există chiar şi o a patra viaţă: aceea a lui Benjy Compson, care nu-i chiar identic cu Billy, astfel încât Billy poate retrăi amintirile dureroase pe care le evită în mod obişnuit.

A început să scrie povestea lui Benjy pe un laptop în care crede (ba nu, în care este convins) că a fost introdus un dispozitiv de monitorizare pentru că i s-a părut o provocare şi pentru că aceasta este

legendara *ultimă lovitură.* Însă acum înţelege că a existat şi un alt motiv, unul mai profund şi mai sincer: îşi doreşte să fie citit de cineva. De oricine, chiar şi de doi gangsteri din Vegas ca Nick Majarian şi Giorgio Piglielli. Acum înţelege – de fapt, nici măcar nu s-a gândit vreodată – că orice scriitor care îşi publică scrierile se joacă cu focul. Ăsta-i tot farmecul. *Uitaţi-vă la mine. Vă dezvălui cine sunt eu cu adevărat. M-am dezbrăcat. Stau în pielea goală în faţa voastră.*

Cufundat în gândurile acestea, se apropie de intrarea în garaj. Simte o bătaie uşoară pe umăr şi tresare. Se întoarce şi dă cu ochii de Phyllis Stanhope, femeia de la firma de contabilitate.

— Scuze, zice ea făcând un pas în spate. N-am vrut să te sperii.

Să fi observat ea ceva în fracţiunea aceea de secundă când Billy a lăsat garda jos? Un crâmpei din acela care este el cu adevărat? Din cauza asta a făcut pasul înapoi? Poate. Dacă aşa stau lucrurile, el încearcă să depăşească momentul cu un zâmbet relaxat şi o mărturisire sinceră.

— N-am nimic. Eram cu mintea dusă departe.

— Te gândeai la carte?

La bigamie mă gândeam.

— Da.

Phyllis merge alături de el. Are poşeta atârnată de umăr. Mai are şi un rucsac de copil, cu SpongeBob pe el, şi în loc de pantofii cu toc înalt poartă acum şosete albe şi tenişi.

— Nu te-am văzut în pauza de prânz. Ai mâncat la birou?

— M-am învârtit prin zonă. Încerc să mă obişnuiesc cu locurile astea. Plus că am avut o conversaţie lungă cu agentul meu.

Chiar a discutat cu Giorgio, însă nu a fost deloc o conversaţie lungă. Nick s-a întors în Vegas, iar Giorgio locuieşte acum în căsoiul ăla ridicol şi cu el stau şi cei doi tipi noi – Reggie şi Dana îi cheamă. Billy nu crede că Nick şi Georgie Pigs îl supraveghează cu schimbul, nu tocmai, dar afacerea

asta este extrem de importantă pentru ei şi Billy nu-i vede capabili să dea dovadă de neglijenţă. Ar fi chiar şocat dacă s-ar întâmpla una ca asta. Mai degrabă s-ar putea să stea cu ochii pe Ken Hoff. Cel desemnat pentru rolul de ţap ispăşitor.

— De altfel, scriitorul lucrează chiar dacă nu se află la birou, spune el, ducând un deget la tâmplă.

Îi zâmbeşte şi femeia. Are un zâmbet frumos.

— Pun pariu că aşa zic toţi.

— Ca să fiu complet sincer cu tine, mi se pare că m-am împotmolit puţin.

— Poate de la schimbarea de decor.

— Poate.

Nu crede că s-a împotmolit deloc. Nu a mai scris nimic după acel prim episod, dar are totul în minte. În aşteptare. Vrea să scrie. I se pare important. Nu este ca şi cum ar ţine un jurnal; nu este un efort de a se împăca negreşit cu o viaţă care a fost nefericită şi traumatizantă în multe privinţe; nu este o confesiune, deşi s-ar putea să ajungă şi acolo. Este vorba despre putere. În sfârşit, a descoperit o formă de putere care nu are nicio legătură cu ţeava unei arme. Şi îi place. La fel de mult cum îi place şi priveliştea de la ferestrele noului său apartament de la subsol.

— În orice caz, mai zice el când ajung amândoi la intrarea în garaj, am de gând să mă pun serios pe treabă. Începând de mâine.

Femeia ridică din sprâncene.

— „Magiun ieri, magiun mâine”[52]…

Billy intră în joc şi rostesc amândoi într-un glas:

— Dar niciodată magiun azi!

— Oricum, abia aştept s-o citesc.

Urcă amândoi pe rampă. Răcoarea dinăuntru este minunată după arşiţa de pe stradă. Femeia se opreşte la primul nivel.

— Aici e maşina mea.

Apasă butonul de pe telecomanda mică, atârnată de breloc. Îi răspund stopurile unui Prius mic şi albastru. De-o parte şi de cealaltă a plăcuţei de

înmatriculare sunt lipite două autocolante: TRUPURILE NOASTRE, ALEGERILE NOASTRE şi CREDEŢI CE SPUN FEMEILE[53].

— Vezi să nu ai necazuri din cauza lor, spune Billy. Ăsta-i un stat profund republican şi misogin.

Phyllis îşi ridică poşeta în dreptul pieptului şi îi aruncă un zâmbet complet diferit faţă de cel de la început. Seamănă mai degrabă cu rictusul lui Dirty Harry[54].

— Dar este şi un stat unde îţi este permis să ai o armă la tine, cu condiţia să nu o ţii la vedere. Aşa că, dacă va încerca numai cineva să-mi zgârie sau să-mi dezlipească autocolantele alea, ar fi bine s-o facă atunci când nu sunt prin preajmă.

Oare vrea să se dea mare? Oare vrea să-i arate că ar fi altfel decât o vede el? O duduie contabilă care face pe dura în faţa unui bărbat care o interesează? Poate da, poate nu. Oricum ar fi, Billy o admiră pentru că spune deschis ce gândeşte. Pentru că are curaj. Aşa se poartă un om bun. Cel puţin, atunci când se simte sigur pe el.

— Ne mai vedem prin zonă, îi zice Billy. Eu mi-am lăsat maşina mai sus.

— N-ai găsit niciun loc mai aproape de stradă? Pe bune?

Ar putea să-i spună că a venit mai târziu astăzi, însă minciuna asta s-ar întoarce împotriva lui la un moment dat, pentru că el îşi lasă mereu maşina la nivelul patru. Aşa că ridică degetul şi îi explică motivul:

— Mai sus nu rişti să te tamponeze cineva.

— Sau să-ţi dezlipească autocolantele?

— N-am aşa ceva, spune Billy.

Şi îi mai mărturiseşte ceva – adevărul absolut:

— Îmi place să trec neobservat.

Apoi, din impuls (iar el nu este o persoană impulsivă), îi spune tocmai ce şi-a promis ferm că nu-i va spune.

— Hai să ieşim împreună la un pahar cândva. Vrei?

— Da.

Fără pic de şovăială, de parcă exact invitaţia asta o aştepta din partea lui.

— Vineri e bine? Ştiu eu un local drăguţ, două străzi mai încolo. Putem să plătim nemţeşte. Mereu îmi plătesc consumaţia atunci când ies cu un bărbat.

Face o pauză şi adaugă:

— Cel puţin, la prima întâlnire.

— Probabil că-i o regulă bună. Ai grijă cum conduci, Phyllis.

— Phil. Poţi să-mi spui „Phil”.

Billy îi face cu mâna şi apoi urcă la nivelul patru. Ar putea să ia liftul, dar vrea să meargă pe jos. Vrea să aibă timp să se întrebe de ce mama dracului a făcut ce a făcut adineauri. Şi ce l-a apucat de a jucat Monopoly cu Derek şi Shanice Ackerman, mai cu seamă când ştie că vor să-şi ia revanşa în weekendul următor şi el probabil că le va face pe plac? Cum a rămas cu fă-te simpatic, dar nu te apropia prea mult de oameni? Poţi să faci parte din fundal atunci când eşti în prim-plan?

Într-un cuvânt, NU.

CAPITOLUL 6

1

Şi vara continuă. Şirul zilelor caniculare, umede şi cu soare arzător este întrerupt din când în când de furtuni neaşteptate, unele foarte puternice, cu tunete, trăsnete şi grindină. Două tornade lovesc oraşul, dar la periferie, nu în centru sau în cartierul Midtown. Ploile încetează şi în urma lor rămân străzi aburinde, care se usucă repede. Cele mai multe apartamente de la ultimele etaje ale Turnului Gerard sunt goale: fie nu au fost ocupate niciodată, fie foştii locatari au plecat în căutare de temperaturi mai scăzute. Firmele care există îşi păstrează personalul, pentru că sunt majoritatea companii tinere, care încă se zbat să intre pe piaţă. Unele, de exemplu firma de avocatură de vizavi de biroul lui Billy, nici măcar nu existau în urmă cu doi ani.

Billy şi Phil Stanhope se duc să bea ceva într-un bar foarte drăguţ, cu pereţi îmbrăcaţi în lambriuri, lipit de un alt local, despre care Billy presupune că ar fi unul dintre restaurantele cele mai bune din Red Bluff, un loc unde specialitatea casei sunt fripturile de vită la grătar. Tânăra îşi ia whisky cu apă minerală („Asta-i plăcea tatălui meu”, îi spune ea). Billy îşi ia un ceai cu gheaţă, explicându-i că nu bea alcool, nici măcar bere nu bea, cât timp lucrează la carte.

— Nu ştiu dacă se poate spune că aş fi alcoolic, juraţii încă deliberează în privinţa asta, spune el, dar am avut probleme cu băutura.

Şi îi spune povestea primită de la Nick şi Giorgio: a băut prea mult în New Hampshire, statul lui natal, şi a chefuit zi şi noapte cu alţii de teapa lui.

Petrec în bar o jumătate de oră destul de plăcută, însă Billy simte că interesul tinerei faţă de el nu-i chiar atât de mare cât sperase el. Adică nu dă semne că şi-ar dori să-i fie mai mult decât un simplu amic. Poate din cauza diferenţei dintre băuturile lor. Când bei whisky alături de un bărbat care bea ceai cu gheaţă e ca şi cum ai bea singură şi poate (asta îi sugerează şi roşeaţa apărută prea iute în obrajii ei) Phil are şi ea o problemă cu alcoolul. Sau va avea în anii ce vin. Păcat că situaţia este aşa cum este, pentru că i-ar plăcea să se culce cu ea. Dar sunt mai puţine şanse să apară complicaţii dacă rămân doar simpli amici. Nu o va evita pe viitor – pentru că simpatia este reciprocă –, dar niciun criminalist nu-i va descoperi vreodată amprentele în dormitorul ei. Iar ăsta este un lucru bun. Pentru amândoi. Însă chiar şi această relaţie simplă dintre ei, care îi face să-şi povestească vieţile (a ei reală, a lui inventată), este totuşi prea mult, este totuşi o apropiere prea mare. Iar el este conştient de asta.

Dalton Smith are o acoperire care nu presupune probleme cu alcoolul, aşa că poate să bea o bere pe terasa din spatele casei de pe Pearson Street, numărul 658, împreună cu soţul lui Beverly. Don Jensen este angajat la Growing Concern, o companie de arhitectură peisagistică. Este cu totul de acord cu celălalt Don[55], acela care locuieşte într-un loc mult mai fiţos, pe Pennsylvania Avenue, numărul 1600[56]. Împărtăşeşte opiniile celuilalt Don mai cu seamă în problema imigraţiei („Nu vreau să ne vopsească America în maro”, spune el), cu toate că o mare parte din mâna de lucru de la Growing Concern este formată din străini fără drept de rezidenţă, care nu vorbesc o boabă de engleză. („Dar primesc tichete de masă”, spune el). Când Billy îi atrage atenţia asupra acestei contradicţii, Don Jensen face un gest de nepăsare („Starurile de cinema vin şi pleacă, dar mexicanii o să intre mereu ilegal în America”, spune el). Îl întreabă pe Billy unde urmează să plece şi Billy îi răspunde că are

treabă în Iowa City vreo două săptămâni. După care se va duce la Des Moines şi Ames.

— Păi, aici nici nu prea stai, zice Don. Plăteşti degeaba chiria.

— Întotdeauna sunt foarte ocupat pe perioada verii. Dar am nevoie de un loc al meu unde să vin atunci când mă adun de pe drumuri. S-ar putea să ne vedem mai mult la toamnă.

— Beau pentru asta. Mai vrei o bere?

— Nu, mulţumesc, spune Billy şi se ridică în picioare. Mai am ceva de lucru.

— Tocilarule! zice Don şi îl bate amical pe umăr.

— Mă declar vinovat, spune Billy.

Soţii Ragland – Paul şi Denise – de pe Evergreen Street îl invită la nişte pui la grătar. Pentru desert, Denise a pregătit o prăjitură cu căpşuni. Absolut delicioasă. Billy mai cere o porţie. Soţii Fazio – Pete şi Diane – îl invită vineri la pizza, pe care o mănâncă în camera de jocuri de la subsolul casei, în timp ce se uită la *Căutătorii chivotului pierdut*[57] împreună cu Danny Fazio şi copiii familiei Ackerman de vizavi. Puştilor le place filmul la fel de mult cum i-a plăcut lui Billy atunci când l-a văzut prima oară cu Cathy la cinematograful Bijou din mahalaua unde locuiau. Jamal şi Corinne Ackerman îl cheamă la ei la nişte *taco* şi mousse de ciocolată. Absolut delicioase amândouă. Billy mai cere câte o porţie din fiecare. S-a îngrăşat aproape trei kilograme. Nedorind să pară vreun profitor, care îşi ţine frigiderul gol şi se satură prin vecini, Billy îşi cumpără un grătar de la Walmart, pe care îl plăteşte cu unul dintre cardurile pe numele lui David Lockridge, şi invită toate cele trei familii la burgeri şi hotdogi. O invită şi pe Jane Kellogg, văduva care locuieşte în capătul străzii. Pregăteşte mâncarea în curtea din spate, care, aidoma celei din faţă, parcă a renăscut puţin sub atenta lui îngrijire.

Continuă jocurile de Monopoly din weekend. Acum vin copii din întregul cartier, nu doar de pe Evergreen Street, iar fiecare puşti şi puştoaică se

luptă din răsputeri ca să-l detroneze pe campion. Billy îi lasă lefteri pe toţi. Într-o sâmbătă, la masa de joc se aşază şi Jamal Ackerman, care revendică figurina cu maşina de curse („Haide să te văd ce poţi, albule”, îi zâmbeşte el lui Billy). Joacă destul de dur cu copiii, dar nu prea mult. Şaptezeci de minute mai târziu, Jamal dă faliment şi Billy jubilează. Dar este învins în cele din urmă de Corinne, care intră în joc în ultima sâmbătă înainte de reînceperea şcolii. Toţi copiii care au chibiţat pe lângă ea aplaudă furtunos atunci când Billy îşi declară falimentul. Aplaudă şi Billy. Corinne face o plecăciune, după care îi fotografiază pe jucători, iar Billy are mare grijă să nu apară în poza aceea. Nu că ar avea cine ştie ce importanţă. Este era telefoanelor cu camere foto, aşa că-i sigur că apare în poza făcută de Derek. Probabil şi în cea făcută de Danny Fazio. Copiii soţilor Ackerman se uită cu ochi strălucitori la Billy în vreme ce aplaudă de-i ustură palmele. Partidele acestea de Monopoly au devenit extrem de importante pentru Derek şi Shanice. Au devenit importante pentru toţi copiii, dar mai ales pentru aceştia doi, pentru că ei au început tradiţia jocurilor de sâmbătă. *El* a devenit important pentru ei, iar el îi va dezamăgi. Nu crede (sau nu poate să creadă, sau refuză să creadă) că le va frânge inimioarele atunci când îl va ucide pe Joel Allen, dar este convins că vor fi şocaţi şi tulburaţi atunci când vestea va ajunge la urechile lor. Decepţionaţi. Aşa se vor simţi. Ca într-o secvenţă filmată din „unghiul olandez”. Îşi poate spune că, dacă nu îi va dezamăgi el, atunci o va face altcineva (şi şi-o spune), dar nu ţine. Nu aşa se poartă un om bun. Din nefericire, asta-i situaţia. Speră din ce în ce mai mult ca Allen să scape de extrădare, sau să fie omorât în puşcărie (chiar dacă-i la izolare, se poate, sigur că se poate), sau chiar să evadeze, anulând astfel întreaga afacere.

În timpul săptămânii, mănâncă în piaţeta din faţa Turnului Gerard, cu condiţia să nu fie zăpuşeala prea mare. Intenţionează să facă cunoştinţă cu Colin

White, tipul cu îmbrăcăminte extravagantă. White nu i se pare un stereotip, ci o caricatură în cel mai adevărat sens al cuvântului, un personaj comic desprins dintr-un serial de comedie al anilor ’80. Voce spartă, gesturi exagerate şi ochi daţi la greu peste cap. Lui Billy i se adresează cu *drăguţă* şi *dulceaţă.* După ce Billy reuşeşte să treacă peste asta, descoperă un om de o inteligenţă remarcabilă. Un om de o inteligenţă *pătrunzătoare.* Iar atunci când ochii lui nu se dau peste cap, sunt incredibil de iscoditori. Mai târziu, după ce va face ce trebuie să facă, vor fi mulţi aceia care îl vor descrie pe David Lockridge. Unele dintre aceste descrieri, printre care şi cea a lui Phyllis Stanhope, vor fi favorabile. Dar Billy crede că descrierea pe care i-o va face acest individ va fi cea mai exactă. Vrea să se folosească de Colin White, dar până atunci trebuie să se ferească de el. Billy îşi are *eul tembel;* şi crede că acest Colin White are propriul *eu şmecher.* Mda, ce să zic. Râde ciob de oală spartă.

Într-una din zile, pe când stau amândoi pe o băncuţă la umbra efemeră a piaţetei, Billy îl întreabă pe Colin cum poate el să facă munca asta care presupune să-i streseze atât de mult pe oameni doar ca să obţină câteva parale de la ei când este – hai s-o recunoaştem – un tip tare drăguţ, plus că oricine are ochi să vadă îşi dă seama că-i homo. Colin îşi duce mâna la obraz, cască ochii la Billy şi se bâlbâie:

— Păi… m-am cam… *schimbat.*

Lasă mâna jos. Dispare brusc zâmbetul acela fermecător (desăvârşit doar de o tuşă extrem de fină de luciu de buze). La fel şi inflexiunile melodioase ale tonului. Din gura subţirelului Colin White, îmbrăcat astăzi cu şalvarii aurii din nailon şi cămaşa imprimată cu guler înalt, iese o voce ca de avocat călcat rău de tot pe coadă.

— Nu ştiu pe cine ai dus matale cu zăhărelul până acum, cucoană, dar eu sunt imun la linguşiri din astea. Nu mai ai timp. Vrei să-ţi păstrezi maşina? Că, dacă nu-mi dai nimic, *şi vreau mai*

mult decât o simplă promisiune, îţi închid telefonul şi sun imediat la firma de executări silite cu care colaborăm. Poţi să plângi cât vrei, că şi la asta sunt imun.

Şi nu ai cum să nu-l crezi.

— Vreau să văd şaizeci de dolari pe ecran în următoarele zece minute. Minimum minimorum cincizeci şi îţi fac hatârul ăsta doar pentru că m-am trezit binedispus astăzi.

Se opreşte şi cască ochii la Billy (ochi conturaţi cu o linie foarte fină de dermatograf).

— Acum ai înţeles cum stă treaba?

Asta a înţeles. Nu a înţeles însă dacă acest Colin White este un om bun sau un om rău. Poate şi una, şi alta. Concept care lui Billy i s-a părut întotdeauna extrem de bulversant.

2

În vara aceea primeşte mesaje de la „agentul" lui pe telefonul lui David Lockridge. O dată sau de două ori pe săptămână.

GRusso: Editorul tău încă nu a apucat să-ţi citească ultimele pagini.

GRusso: L-am sunat pe editor, dar nu era la birou.

GRusso: Editorul tău e tot în California.

Şi tot aşa. Mesajul pe care îl aşteaptă, acela care îl va înştiinţa că judecătorul din California a aprobat extrădarea lui Allen, va fi: Editorul vrea să te publice. Când îl va primi, Billy va demara ultimele pregătiri.

Ultimul mesaj de la Giorgio va fi: Ţi-a fost trimis cecul.

3

Nick se întoarce de la Vegas pe la jumătatea lui august. Îl sună pe Billy şi îi cere să vină la căsoiul cel hidos după lăsarea întunericului, indicaţie de

care Billy nici nu are nevoie. Iau o cină târzie la ora nouă şi jumătate. Nu există niciun servitor – Nick pregăteşte singur mâncarea: viţel parmigiana; nu-i cine ştie ce, dar vinul (Pinot Noir) e foarte bun. Billy nu bea decât un pahar, deoarece este cu maşina.

Sunt prezenţi Frankie, Paulie şi tipii cei noi, Reggie şi Dana. Nu mai contenesc cu laudele la adresa mâncării, inclusiv a desertului – un chec de la supermarket, ornat cu frişcă din tub. Billy cunoaşte gustul. În copilărie, numai aşa ceva mânca în serile de vineri acasă la domnul Stepenek, loc pe care, împreună cu Robin şi cu Gad – plus alţi locatari –, îl numeau Casa Zugrăvelii Eterne.

S-a gândit mult la casa aceea în ultimul timp. Şi la Robin. Era nebun după fata aia. Va scrie curând despre ea, deşi îi va schimba numele, dar nu prea mult. O să-i spună Rikki sau poate Ronnie. Va schimba toate numele, doar pe al fetei cu un singur ochi nu crede că-l va schimba.

Cei mai mulţi dintre oamenii lui Nick, indivizi pe care Billy îi consideră smardoi de Vegas, au nume care se termină în *-ie,* la fel ca personajele din filmele lui Coppola sau Scorsese. Dana Edison este diferit. Părul roşcat îl poartă înfăşurat la spate într-un fel de coculeţ, poate ca să compenseze pierderea capilară din faţă – că fruntea lui seamănă cu o pistă pentru avioane. Frankie Elvis, Paulie şi Reggie sunt băieţi cu muşchi pe ei. Dana este subţirel şi priveşte lumea prin ochelari fără rame. La o primă vedere, ai zice că este inofensiv, un fel de moş Milquetoast[{58}]; însă ochii din spatele lentilelor sunt albaştri şi reci. Ochi de asasin.

— Nicio veste despre Allen? întreabă Billy la sfârşitul mesei.

— Ba da, spune Nick.

Şi ridică tonul la Paulie:

— Nu care cumva să-ţi aprinzi chestia aia puturoasă aici, că ştii bine că în contract e o clauză care interzice fumatul. Încălcarea ei duce la

rezilierea lui imediată, başca o amendă de o mie de dolari.

Paulie Logan se uită la ţigara de foi pe care a scos-o din buzunarul cămăşii roz de firmă de parcă habar n-are de unde a apărut. O pune înapoi şi bombăne nişte scuze. Nick se întoarce cu faţa la Billy.

— Allen are înfăţişare la tribunal în marţea de după Ziua Muncii[59]. Avocatul lui va încerca să obţină o altă amânare. Oare va reuşi?

Ridică mâinile cu palmele deschise.

— Poate, dar am aflat de la prietenii mei din Los Angeles că judecătoarea-i o cotoroanţă afurisită.

Frank Macintosh izbucneşte în hohote de râs. Nick se uită urât la el, iar Frank amuţeşte brusc şi îşi încrucişează braţele la piept. Nick a fost cu capsa pusă aproape întreaga seară. Billy îşi imaginează că îşi doreşte să fi rămas în Vegas, unde acum ar fi ascultat vreun cântăreţ de demult – Frankie Avalon sau poate Bobby Rydell – cântând „Volare”.

— Am auzit că a cam plouat vara asta pe aici, Billy. Aşa a fost?

— Din când în când, răspunde Billy.

Şi se gândeşte la peluza lui din Midwood. Este la fel de verde ca postavul de pe o masă de biliard. Arată mai bine şi iarba din faţa casei de pe Pearson Street, numărul 658, iar bălăriile înalte ascund resturile gării de peste drum.

— Dar când plouă, plouă, nene, nu se-ncurcă, spune Reggie. Nu seamănă deloc cu Vegasul, şefu’.

— Poţi să tragi dacă plouă? întreabă Nick. Asta mă interesează pe mine. Şi vreau să-mi spui adevărul, nu să mă abureşti.

— Dacă nu toarnă cu găleata, da, pot.

— Bine. Bine. Să sperăm că n-o să fie cazul de găleţi. Hai cu mine în bibliotecă, Billy. Vreau să mai vorbim ceva. După aia te duci acasă şi-ţi faci somnul de frumuseţe. Voi, ăştilalţi, găsiţi-vă ceva de făcut. Şi, Paulie, dacă ai de gând să fumezi porcăria

aia afară, nu care cumva să găsesc mâine mucul în iarbă.

— În regulă, Nick.

— Că să ştii c-am să verific.

Paul Logan şi cele trei importuri de la Vegas se bulucesc la uşă. Nick îl conduce pe Billy într-o cameră cu pereţii căptuşiţi până în tavan cu rafturi doldora de cărţi. Leduri de bun-gust luminează volumele legate în piele. Cât de mult i-ar plăcea lui Billy să poată scotoci în voie prin rafturile acelea – este aproape sigur că vede operele complete şi ale lui Kipling şi ale lui Dickens – însă acel Billy pe care îl ştie Nick nu ar face aşa ceva. Acel Billy pe care îl ştie Nick se trânteşte într-un fotoliu şi se uită la Nick cu cea mai credibilă privire curioasă pe care o are în arsenal.

— I-ai văzut prin jur pe Reggie şi Dana?

— Da. Din când în când.

Au o dubă pe care scrie Departamentul Lucrărilor Publice. O dată i-a văzut lângă trotuarul din faţa Turnului Gerard, unde apar rulotele cu mâncare în pauza de prânz. Se făceau că meşteresc ceva la un capac de canal. Altă dată i-a văzut pe Holland Street, stăteau în genunchi şi se uitau cu lanternele într-o conductă. Purtau salopete gri, şepci cu numele oraşului, bocanci.

— O să-i vezi mai mult de-acum încolo. Ţi s-au părut în regulă?

Billy ridică din umeri.

Nick îl imită şi îi aruncă o privire iritată.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Că mi s-au părut în regulă.

— Nu atrăgeau atenţia?

— Mie nu mi s-a părut.

— Bine. Bine. Au băgat duba în şopronul de aici. Nu ies cu ea în fiecare zi, nu încă, dar vreau ca oamenii să se obişnuiască cu ei pe străzi.

— Să se integreze în peisaj, spune Billy, abordând cel mai simpatic zâmbet al *eului tembel.*

Nick întinde degetul arătător spre el. Billy ştie deja că acesta este gestul lui caracteristic, emblema

lui, probabil copiat din vreun scheci văzut la Vegas; numai că lui Billy nu-i place să vadă îndreptat spre el nici măcar un deget care imită ţeava unei arme.

— Fix aşa. Ţi-a adus Hoff arma?

— Nu.

— L-ai mai văzut?

— Nu şi nici nu aş vrea să-l mai văd.

— În regulă.

Nick oftează şi-şi trece mâna prin păr.

— Probabil ai vrea să-ţi reglezi arma înainte, nu? Să tragi câteva focuri cu ea undeva, la ţară?

— Poate, spune Billy.

Dar nu va risca să tragă, nici măcar pe coclauri, unde fiecare indicator de circulaţie e găurit de gloanţe. Îşi poate regla arma bine mersi folosind o aplicaţie de la iPhone şi un gadget cu laser din acelea vândute de Amazon.

Nick se apleacă spre el şi îşi strânge mâinile în faţa burdihanului său considerabil. Pe chip i-a apărut o expresie de îngrijorare binevoitoare. Lui Billy i se pare că arată ca un impostor.

— Cum te descurci acolo în… cum se cheamă zona? Midwood?

— Midwood, da. Destul de bine.

— Ştiu că-i o cocină, dar o să fii recompensat pe măsură.

— Îhî.

Zicându-şi că, de fapt, este chiar un cartier drăguţ.

— Stai mai retras, da?

Billy dă din cap că da. Nick nu trebuie să afle de jocurile de Monopoly sau de grătarele din curtea lui din spate. Nu trebuie să ştie nici că a fost la un pahar de vorbă cu Phil Stanhope. Niciodată nu trebuie să afle de toate astea.

— Te-ai mai gândit la planul ăla de retragere pe care ţi l-am prezentat? Pentru că ai văzut deja că băieţii vor fi pregătiţi atunci când va veni momentul. Sigur, Reggie nu-i vreun specialist în mecanica cuantică, dar Dana e vulpoi bătrân. Plus că amândoi ştiu să conducă o maşină.

— Nu trebuie decât să mă duc repede după colţ, da? Şi să mă urc în dubă.

— Da. Şi să-ţi pui salopeta aia pe care o poartă angajaţii municipalităţii. După aia îi întrebaţi pe poliţişti dacă au nevoie de ajutorul vostru – să ţineţi lumea la distanţă sau ceva de genul ăsta.

De parcă Billy ar fi uitat că-i mai spusese asta şi înainte.

— Dacă poliţiştii zic că da – probabil că n-o să zică, dar dacă zic atunci vă puneţi pe treabă. Oricum ar fi să se întâmple, până la lăsarea serii tu o să ieşi din stat şi o să fii pe drumul spre Wisconsin. Poate chiar mai devreme. Deci, ce părere ai?

Billy se vede în momentele acelea, dar nu pe drumul spre Wisconsin, ci mort într-un şanţ, printre cutii de bere şi ambalaje de Big Mac. Iar imaginea aceasta îi este foarte clară în minte.

Şi zâmbeşte – cu zâmbetul *lătăreţ,* de *eu tembel* – şi spune:

— Mi se pare super. E un plan mult mai bun decât mi-aş fi putut face eu.

Un mare rahat. Pentru că planul pus la cale de el i se pare perfect, indiferent de câte ori l-ar întoarce pe toate părţile. Normal că sunt şi riscuri, însă riscuri minime. Fireşte că Nick nu trebuie să ştie despre propriul plan. Poate că o să se supere după aia, dar, pe bune acum, cât de tare să se supere dacă el îşi face treaba?

Nick se ridică de pe fotoliu.

— Bravo! Mă bucur să-ţi fiu de ajutor, Billy. Eşti un om bun.

Ba nu, nu sunt. Şi nici tu nu eşti.

— Mulţumesc frumos, Nick.

— Ultima lovitură, da? Chiar asta vrei?

— Chiar asta vreau.

— Atunci, vino-ncoace, *bambino,* şi îmbrăţişează-mă.

Billy îl îmbrăţişează.

Nu-i vorba că nu ar avea încredere în Nick, îşi spune el pe drumul înapoi spre căsuţa galbenă. Însă

în el însuşi are mai multă încredere. Aşa a fost întotdeauna, aşa va fi mereu.

4

După două zile, aude un ciocănit la uşa apartamentului în care îşi are biroul. Billy scria şi era cufundat într-un trecut parţial al lui Benjy Compson, dar mai ales al lui. Salvează documentul, îl închide şi deschide uşa. În prag este Ken Hoff. Pare să fi slăbit cam cinci kilograme din iunie, când l-a văzut Billy ultima oară. Perii ăia de pe fălci sunt mai ţepoşi ca oricând. Poate încă se amăgeşte crezând că-l fac să semene cu personajul principal dintr-un film de acţiune, dar lui Billy i se pare că arată ca un tip care a fost mai mult beat în ultimele cinci zile. Nici respiraţia nu-l ajută. Guma mentolată pe care o mestecă nu reuşeşte să acopere mirosul paharelor – că o fi fost unul, că or fi fost două – băute înainte să ajungă aici, la ora zece şi jumătate dimineaţa. Cravata îi este curată şi arată bine, dar cămaşa e şifonată şi îi iese din pantaloni într-o parte. *Uite cum apare necazul pe două picioare,* îşi zice Billy.

— Salut, Billy!

— Mă cheamă Dave, ai uitat?

— Pardon, sigur, Dave.

Hoff aruncă o privire speriată peste umăr, dorind să se asigure că nu-i nimeni pe coridor care să fi fost martor la gafa făcută.

— Pot să intru?

— Desigur, domnule Hoff.

Nici vorbă să-i spună pe numele mic acestui tip care, în fond, nu este decât proprietarul apartamentului pe care l-a închiriat. Şi se dă la o parte.

Hoff mai aruncă o privire în spate şi apoi intră. Stau acum amândoi în ceea ce ar fi fost recepţia dacă aici ar fi fost sediul unei firme. Billy închide uşa.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Cu nimic, totul e în regulă.

Hoff îşi umezeşte buzele şi abia acum Billy îşi dă seama că acest om se teme foarte tare de el.

— Doar am trecut ca să văd dacă totul este… ştii… aşa cum trebuie să fie. Dacă ai nevoie de ceva.

Nick l-a trimis, îşi zice Billy. Şi care să fie subtextul? Ai pornit-o cu stângul în relaţia cu Billy şi el e atuul nostru, aşa că du-te şi drege imediat lucrurile.

— O singură chestie, zice Billy. Vezi să ai grijă să ajungă marfa la mine atunci când voi avea nevoie de ea, bine?

Adică puşca M24. Căreia Hoff îi spunea Remington 700.

— Am situaţia sub control. Complet sub control, amice. O vrei acum sau…

— Nu. Îţi va spune unul dintre prietenii noştri când o să am nevoie de ea. Pune-o bine până atunci.

— Nicio problemă. Am pus-o în…

— Nu vreau să ştiu. Încă nu.

Nu vă îngrijoraţi de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi; ajunge zilei necazul ei. Evanghelia după Matei. Ce vrea el să facă în această zi este să se întoarcă la treaba lui. Habar n-a avut că scrisul te poate face să te simţi atât de bine.

— În regulă, sigur. Auzi, nu vrei să ieşim împreună la un pahar cândva?

— N-ar fi o idee bună.

Hoff zâmbeşte. Probabil că zâmbetul îi este seducător atunci când se află pe teren propriu, ceea ce nu este cazul acum. Acum se află într-o cameră cu un asasin plătit. Asta-i una dintre cauze. Mai este şi alta: omul acesta simte că sfârşitul îi este aproape; dar Billy nu crede că Hoff ar bănui că va fi făcut ţap ispăşitor pentru ce se va întâmpla. Ar trebui să ştie, dar uite că nu are nici cea mai mică idee. Poate aşa ceva i se pare de neconceput, la fel cum lui Billy i se pare de neconceput existenţa unor găuri negre în univers.

— N-ar fi nicio chestie. La urma urmei, eşti *scriitor.* Din punct de vedere social, ne învârtim cam în aceleaşi cercuri.

Habar n-am ce vrea să spună, îşi zice Billy.

— N-ar fi bine pe viitor. Pentru tine. Când ţi se vor pune întrebări, şi precis ţi se vor pune, ai putea să zici că n-ai ştiut cu ce mă ocupam eu aici în realitate. Dar ar fi mult mai bine dacă nu am da ocazia să ţi se pună aceste întrebări.

— Dar *noi* ne avem bine, corect, Billy?

— Dave. Trebuie să te obişnuieşti să-mi spui aşa ca să nu faci cumva vreo gafă. Sigur că ne avem bine, de ce nu ne-am avea?

Şi acum Billy îi aruncă privirea mirată a *eului tembel.*

Funcţionează. De această dată rânjetul lui Hoff este puţin mai cuceritor, poate din cauză că nu-şi mai scoate limba ca să-şi umezească buzele.

— De acum încolo, doar „Dave" o să-ţi spun. N-am să mai uit. Sigur n-ai nevoie de nimic? Nu ţi-am zis, dar al meu e cinematograful Carmike de la mallul Southgate – nouă săli de proiecţie, la anul o să primesc şi un ecran IMAX[60]. Aş putea să-ţi fac rost de un abonament, dacă…

— Grozav!

— Excelent! O să ţi-l aduc în după-amiaza asta şi…

— De ce nu mi-l trimiţi prin poştă? Ori aici, ori pe Evergreen Street. Ai adresa, da?

— Sigur, da. Mi-a dat-o agentul tău. Să ştii că toate filmele tari se dau vara.

Billy bâţâie cu entuziasm din cap, de parcă abia aşteaptă să vadă nişte actori în roluri de supereroi.

— Încă ceva, Dave, să ştii că am relaţii la o agenţie care oferă dame de companie. Foarte drăguţe fetele de acolo, foarte discrete. Aş fi bucuros să…

— Mai bine nu. Trebuie să stau cât mai retras, ai uitat?

Deschide uşa. Hoff nu este doar un tip enervant. Hoff este o bombă cu ceas.

— Irv Dean se poartă frumos cu tine?

Adică paznicul din hol.

— Mda. Câteodată ne luăm lozuri din alea răzuibile ieftine şi ne luăm la întrecere cine câştigă mai mult.

Hoff râde. Cam prea strident şi prea fals. După care se uită iar peste umăr să vadă dacă nu l-a auzit cineva. Billy se întreabă dacă nu cumva Colin White şi colegii lui de la Business Solution îl au pe Ken Hoff pe lista lor cu numere de telefon. Probabil că nu. Oamenii cărora le este dator Ken – şi Billy este convins că tipul are *mari* datorii – nu te sună la telefon. Se înfiinţează pur şi simplu la tine acasă, îţi prind căţelul, îl îneacă în piscină şi ţie îţi rup toate degetele de la mâna cu care nu scrii cecuri.

— Bine, foarte bine. Şi cu Steve Broder te-ai cunoscut?

Observă privirea lipsită de expresie a lui Billy şi explică:

— Administratorul clădirii.

— Nici măcar nu l-am văzut, spune Billy. Ascultă, Ken, îţi mulţumesc pentru că ţi-ai făcut timp să treci pe la mine.

Şi îl ia de după umerii îmbrăcaţi în cămaşa şifonată, îl scoate pe coridor şi îl întoarce cu faţa spre lifturi.

— A fost plăcerea mea. Şi o să-ţi trimit imediat abonamentul.

— Ştiu că o să mi-l trimiţi.

Hoff face câţiva paşi, dar, chiar atunci când Billy răsuflă uşurat crezând că a scăpat de el, Hoff se întoarce. Acum nu-şi mai ascunde disperarea din ochi. Şi vorbeşte în şoaptă:

— Eşti bun la ce faci, da? }mi cer scuze dacă am zis ceva care să te jignească sau să te enerveze.

— Sunt foarte bun, răspunde Billy.

Şi îşi spune: *Tipul ăsta ne poate da de gol. Şi dacă o face, nu Nick Majarian o s-o încaseze, ci eu.*

— Pentru că am nevoie să reuşeşti, continuă Hoff.

Tot în şoaptă. Şi răspândind miros de gumă mentolată şi băutură şi apă de colonie Creed.

— Parcă aş juca pe post de fundaş şi toţi atacanţii sunt marcaţi şi se deschide brusc un culoar de pasă, ca prin farmec se deschide, şi eu… înţelegi… eu…

Nu mai apucă să-şi termine această analogie forţată, pentru că se deschide uşa de la firma de avocatură. Dinăuntru iese Jim Albright, care se duce la toaletă. Îl vede pe Billy şi ridică mâna în semn de salut. Billy îi răspunde cu acelaşi gest.

— Înţeleg, îi spune el lui Hoff. Totul o să fie în regulă.

Şi, pentru că nu-i vine altceva în minte, adaugă folosind tot o analogie cu fotbalul american:

— Urmează să marcăm un *touchdown*[61].

— Şi câştigăm meciul! se luminează la faţă Hoff.

Strânge repede mâna lui Billy, după care porneşte spre lifturi, străduindu-se să pară cât mai voios şi lipsit de griji.

Billy se uită lung după el. Hoff se urcă într-un ascensor, uşile ascensorului se închid, ascensorul coboară. *Poate că ar trebui să abandonez,* îşi spune Billy. *Să-mi cumpăr o rablă de maşină sub numele lui Dalton Smith şi să fug de aici.*

Însă ştie că nu o va face, iar suma de un milion cinci sute care îl aşteaptă reprezintă doar jumătate din motivul pentru care va rămâne. Cealaltă jumătate îl aşteaptă în biroul/sală de şedinţe. Poate este chiar mai mult de jumătate. Cea mai mare dorinţă a lui Billy nu este să joace Monopoly sau să bea bere cu Don Jensen, sau să facă sex cu Phil Stanhope, sau să-l ucidă pe Joel Allen. Cea mai mare dorinţă a lui Billy este să scrie. Se aşază şi porneşte laptopul. Deschide documentul la care lucrează şi se cufundă în trecut.

CAPITOLUL 7

1

M-am dus la el şi mi-am zis că s-ar putea să fie nevoie să-l mai împuşc o dată. Dacă trebuia o făceam. Era iubitul lui mami dar se purta urât. Părea mort dar trebuia să mă asigur aşa că mă dau cu scuipat pe mână şi m-am aşezat în genunchi lângă el. Mi-am pus mâna udă la gura şi la nasul lui ca să simt dacă mai respiră. Nu mai respira şi atunci am fost sigur că e mort.

Am ştiut ce trebuie să fac după aia, dar m-am dus mai întâi la Cassie. Speram, dar ştiam că şi ea e moartă. Precis era, că avea pieptul strivit. Dar îmi ling şi acum mâna cu scuipat şi o pun în faţa la gura ei şi nici ea nu mai respira. Am luat-o în braţe şi am plâns, că mă gândeam la ce zicea mama mereu când pleca la spălătorie, să ai grijă de surioara ta. Dar eu nu am avut grijă de ea. Ar fi trebuit să-l împuşc pe nenorocitul ăla înainte, asta ar fi însemnat să am grijă de ea. Şi ar fi însemnat să am grijă şi de mama pentru că ştiam că dădea în ea câteodată şi ea râdea de ochiul vânăt sau de buza spartă şi spunea că ne hârjoneam şi noi Benjy şi m-am lovit la faţă. De parcă eu o şi credeam. Nici măcar Cassie nu credea şi ea nu avea decât nouă ani.

După ce am terminat cu plânsul m-am dus la telefon. Funcţiona. Că nu funcţiona mereu dar funcţiona în ziua aia pentru că era plătit. Sun la urgenţe şi mi-a răspuns o doamnă.

Am zis bună ziua, numele meu este Benjy Compson şi l-am omorât pe iubitul lui mama după ce el a omorât-o pe sora mea. Doamna m-a întrebat dacă sunt sigur că e mort. Am spus că da. M-a întrebat la ce adresă locuieşti băiete. Am zis că pe Skyline Drive 19 în parcul de rulote Hillview. M-a întrebat mama ta e acasă. Am zis că nu, e la spălătoria non-stop din Edendale unde lucrează. M-a

întrebat eşti sigur că sora ta e moartă. Am zis că da pentru că l-am văzut cum a călcat-o în picioare şi i-a strivit pieptul. Am zis că m-am lins pe mână şi am pus-o la gura ei şi nu i-am simţit respiraţia. Ea a zis bine băiete stai acolo şi o să vină poliţia imediat. Am zis mulţumesc doamnă.

Aţi crede că poliţia trebuia deja să fie acolo din cauză de împuşcături şi toate alea, numai că parcul de rulote era la marginea oraşului şi oamenii trăgeau tot timpul în căprioarele şi ratonii şi marmotele care intră în grădinile lor. Plus că eram în Tennessee. Acolo oamenii trag cu puşca tot timpul. E ca un hobby acolo în Tennessee.

Mi s-a părut că aud ceva, ca şi cum iubitul lui mama se ridica să se repeadă la mine cu toate că era mort. Ştiam că nu poate să facă asta dar mi-am adus aminte de un film la care am intrat fără bilet. Am luat-o şi pe Cassie cu mine şi ea şi-a acoperit ochii cu mâna la părţile cu mult sânge şi mai încolo a visat urât şi eu am ştiut că a fost urât să o duc acolo. Nu ştiu de ce am dus-o. Cred că oamenii au ceva urât şi rău în ei care iese câteodată la suprafaţă aşa cum iese sângele sau puroiul. Dacă aş putea aş da timpul înapoi şi nu aş mai merge la filmul ăla dar nu aş da timpul înapoi ca să nu-l mai împuşc pe iubitul lui mama. Era un om rău, foarte rău care a omorât o fetiţă nevinovată. L-aş fi împuşcat chiar dacă ajungeam la şcoala de corecţie.

În orice caz doar în filme apar zombi. El era foarte mort. M-am gândit dacă nu ar fi fost bine să pun o pătură sau ceva peste Cassie dar mi-am zis că nu, că asta ar fi fost ceva trist şi îngrozitor, aşa că am dat telefon la spălătoria non-stop pentru că aveam numărul scris pe o bucăţică de hârtie lipită cu scotch pe peretele unde era şi telefonul. A răspuns o doamnă care a spus aţi sunat la spălătoria non-stop şi eu am spus că numele meu este Benjy Compson şi că trebuie neapărat să vorbesc cu mama mea Arlene Compson, ea lucrează la stoarcere. Doamna a întrebat e o urgenţă. Eu am zis da doamnă este. Doamna a zis suntem foarte ocupaţi în dimineaţa asta, care e urgenţa. Mie mi s-a părut că îşi bagă nasul unde nu îi fierbe oala şi că face pe nebuna, dar poate

pentru că eram atât de supărat deşi nu cred. Am zis că sora mea e moartă. Că asta e urgenţa. Ea a zis Dumnezeule mare eşti sigur şi eu am zis vă rog vreau să vorbesc cu mama. Pentru că eram sătul de scârba aia care voia să le ştie ea pe toate.

Am aşteptat şi a venit mama la telefon cu sufletul la gură şi a zis ce s-a întâmplat Benjy? Să nu-ţi ardă de glume cumva. Şi eu mi-am zis că ce bine ar fi fost pentru noi toţi dacă era o glumă numai că nu e. I-am spus că iubitul ei a venit beat şi cu mâna în ghips şi a omorât-o pe Cassie şi a încercat să mă omoare şi pe mine dar l-am împuşcat şi l-am omorât eu pe el. Am zis că poliţia e pe drum. Că aud sirenele aşa că vino acasă ca să nu mă ducă la închisoare pentru că era ori el ori eu.

M-am dus pe treapta de sus a rulotei, care nu avea chiar trepte ci bolţari pe care îi pusese ca pe nişte trepte penultimul iubit al lui mama, cel de dinainte de prietenul rău. Îl chema Milton şi era cumsecade. Îmi pare rău că nu a rămas dar a plecat. Nu voia să crească doi copii. De parcă era vina noastră. De parcă noi am cerut să ne naştem. În orice caz m-am dus afară pe treptele alea pentru că nu voiam să stau înăuntru cu morţii. Mă tot întrebam dacă sora mea Cassie era moartă cu adevărat şi îmi tot spuneam că da e moartă cu adevărat.

Au venit primii poliţişti şi eu le spuneam ce s-a întâmplat când a apărut şi mama. Poliţiştii au încercat s-o împiedice să intre dar ea a intrat şi când a văzut-o pe Cassie a început să zbiere şi să geamă şi nu se mai oprea că eu a trebuit să-mi duc mâinile la urechi ca să nu o mai aud. Şi eram supărat pe ea. Ce credeai că o să se întâmple. Ne-a bătut şi înainte aşa cum te-a bătut şi pe tine deci ce credeai că o să se întâmple. Mai devreme sau mai târziu oamenii răi fac lucruri rele până şi un copil ştie asta.

Deja toţi vecinii noştri erau afară şi se uitau la rulota noastră. Unul dintre poliţişti a fost drăguţ. M-a pus să stau în maşina de poliţie unde vecinii nu puteau să mă vadă şi m-a luat în braţe. A zis că are nişte bomboane în sertarul ăla mic din bord dacă vreau şi eu am spus nu

mulţumesc. El a zis bine Benjy acum spune-mi ce s-a întâmplat. Aşa că i-am spus. Nu ştiu de câte ori am spus povestea aia dar au fost destul de multe. În orice caz am început să plâng şi poliţistul m-a luat iar în braţe şi mi-a zis că sunt un copil curajos şi mie îmi părea rău că mama nu avea un prieten ca el.

Când stăteam în maşina de poliţie şi povesteam ce s-a întâmplat au venit alţi poliţişti şi o dubă pe care scria POLIŢIA MAYVILLE SERVICIUL DE CRIMINALISTICĂ. Un poliţist din dubă a făcut poze şi mai târziu am văzut unele din ele la audiere dar nu pe alea cu cadavre. Nu ştiu de ce oamenii de la audiere au crezut că nu pot să mă uit la pozele cu cadavrele pe care le văzusem pe viu. Dar ce vreau eu să spun acum este că una din pozele pe care le-a făcut poliţistul a ajuns în ziare. Era o poză cu fursecurile pe care le-a făcut sora mea, cum erau împrăştiate pe jos. Sub poză scria A FOST UCISĂ DIN CAUZA UNOR FURSECURI. Nu am uitat niciodată asta că era şi o răutate şi un adevăr în acelaşi timp.

A trebuit să mă duc la audiere. Nu a fost cu un judecător a fost cu 3 oameni. Au fost 2 bărbaţi şi o femeie care arătau ca nişte profesori şi vorbeau ca nişte profesori. Nu mai era nimeni în cameră în afară de ei şi de mine şi de mama şi de poliţiştii care au ajuns primii la rulota la care îi ziceau „locul faptei”. Noi nu am avut un avocat ca în Lege şi Ordine de la TV şi nu aveam nevoie de avocat. Femeia a spus că sunt un băiat curajos şi i-a spus lui mama că ar trebui să mă ducă la consiliere psihologică. Mama a spus că e o idee bună şi mai târziu mi-a spus mie că sunt oameni care cred că banii cresc în pomi.

Ne pregăteam de plecare şi eu credeam că s-a terminat când 1 din bărbaţi a zis o secundă, doamnă Compson. Trebuie să spun ceva. Trebuie să spun că dumneavoastră purtaţi o parte din vină pentru această tragedie. După care a spus o poveste despre cum un scorpion a rugat o broască cumsecade să îl ducă pe celălalt mal al unui râu repede dar la jumătatea drumului scorpionul a înţepat-o pe broască şi broasca a zis de ce ai făcut asta, acum o să ne înecăm amândoi şi

scorpionul a zis asta e firea mea şi tu ai ştiut că sunt scorpion atunci când m-ai luat în spate.

Atunci bărbatul a spus dumneavoastră aţi luat un scorpion doamnă Compson şi el a înţepat-o pe fiica dumneavoastră şi a ucis-o. Puteaţi să vă pierdeţi şi fiul. Nu l-aţi pierdut dar trauma asta îl va urmări toată viaţa. Vă sugerez ca data viitoare când vă mai întâlniţi cu un scorpion să îl striviţi sub talpă în loc să-l luaţi acasă.

Mama mea s-a făcut roşie la faţă şi a spus cum îţi permiţi. Niciodată nu mi-aş fi pus copiii în pericol dacă ştiam că poate să se întâmple aşa ceva. Bărbatul a spus dumneavoastră îl aveţi în custodie pe tânărul Benjamin pentru că noi nu avem dovezi să vă acuzăm. Dar aş fi foarte surprins să aflu că nu aţi avut semnale referitoare la firea violentă a domnului Russell, poate doar câteva, poate mai multe.

Mama a început să plângă şi atunci mi-a venit şi mie să plâng. A spus sunteţi atât de nedrept, şi credeţi că sunteţi mai bun decât toată lumea. Când a trebuit să trudiţi 40 de ore ca să vă hrăniţi familia? El a spus nu este vorba despre mine doamnă Compson. Aţi pierdut un copil din cauza alegerilor proaste pe care le-aţi făcut, nu-l mai pierdeţi şi pe celălalt. Audierea s-a încheiat.

2

La un moment dat, pe durata acelei veri – anotimpul multiplelor lui identităţi –, Billy recitează ce a scris despre moartea lui Bob Raines şi despre audierea care i-a urmat. Apoi se duce la fereastră şi se uită la tribunalul în faţa căruia este oprită o maşină de poliţie. Din faţă ies doi poliţişti în uniformele cafenii ale comitatului. Unul din ei deschide portiera din spate şi amândoi aşteaptă să se dea jos omul dinăuntru. Deţinutul este înalt şi foarte slab, îmbrăcat cu jeanşi cu multe buzunare, de genul acelora care au turul larg, şi cu un hanorac de un violet-aprins – şi mult prea gros pentru ziua aceasta – cu emblema echipei de baschet Arkansas Razorbacks pe el. Chiar şi de la distanţa asta de patru sute cincizeci şi ceva de metri tipul i se pare

lui Billy un ageamiu care habar n-are pe ce lume se află. Poliţiştii îl înşfacă de câte un braţ şi îl urcă treptele late către întâlnirea lui cu justiţia. Într-un moment exact ca acesta va trebui să tragă Billy când (şi dacă) va fi cazul, însă acum nu se gândeşte la asta. Se gândeşte la povestea lui.

A început s-o scrie în felul în care ar fi scris *eul tembel,* numai că s-a transformat pe parcurs şi el şi-a dat seama abia când a recitit-o. *Eul tembel* este prezent acolo, firește, şi orice cititor (Nick şi Giorgio, de pildă) ar fi de părere că omul care a scris rândurile acelea nu a citit în viaţa lui ceva mai complicat decât tabloide ca *Star* sau *Inside View*[62] şi cărţi cu benzi desenate. Însă este mai mult decât atât. Este vocea *eului copil.* Billy nu şi-a propus să scrie din perspectiva copilului de demult – cel puţin, nu în mod conştient –, dar aşa a făcut. Parcă a fost hipnotizat şi îşi retrăieşte trecutul. Poate chiar asta înseamnă scrisul – scrisul care contează cu adevărat.

Dar oare *contează?* Din moment ce singurii oameni care o să citească sunt doar el şi doi mafioţi din Vegas care probabil că şi-au pierdut deja interesul?

— Contează, răspunde Billy uitându-se pe fereastră fără să vadă nimic. Pentru că este povestea mea.

Da. Şi pentru că este reală. A schimbat puţin numele – Cassie în loc de Cathy; Arlene în loc de Darlene, numele mamei sale –, dar în rest este reală. Vocea copilului este reală. Vocea aceea nu a avut niciodată ocazia să vorbească, nici măcar la audiere. A răspuns la întrebările care i s-au pus, însă nu a vrut nimeni să afle ce a simţit atunci când a ţinut-o în braţe pe Cathy, care avea pieptul zdrobit. Nu a interesat pe nimeni ce a simţit când i s-a spus *să ai grijă de surioara ta* şi el nu a fost în stare să se achite de cea mai importantă sarcină din câte există pe lume. Nu l-a întrebat nimeni ce a simţit atunci când şi-a ţinut palma udată cu salivă în faţa gurii şi nasului surorii lui, nutrind speranţa absurdă că-i va

simţi răsuflarea, deşi ştia că nu va simţi nimic. Nu a aflat nimeni niciodată că reculul armei l-a făcut să râgâie de parcă băuse prea repede un suc acidulat, nimic mai mult. Nici măcar poliţistul care l-a luat în braţe nu l-a întrebat nimic, dar cât de uşurat se simte el acum, când lasă vocea aceea să vorbească.

Se întoarce la MacBook-ul deschis şi se aşază. Priveşte ecranul, îşi spune: *Când am să ajung la partea cu casa domnului Stepenek – deşi o să-i spun „Casa Speck" – o să folosesc un ton mai matur. Pentru că eram puţin mai mare.*

Billy se apucă să apese tastele, la început mai încet, apoi din ce în ce mai repede. Vara se scurge mai departe pe lângă el.

3

După audiere eu şi cu mama ne-am întors acasă. Am îngropat-o pe Cassie. Nu ştiu cine l-a îngropat pe iubitul lui mama şi nici nu-mi pasă. Toamna m-am dus înapoi la şcoală unde nişte copii au început să mă strige Poc Poc Benjy şi am rămas repetent anul ăla. Nu am avut necazuri pentru că m-am bătut dar am lipsit mult de la şcoală şi mama a spus că trebuie să îmi bag minţile în cap dacă nu vreau să fiu luat de la ea şi dus la orfelinat. Nu am vrut aşa că anul următor m-am străduit mai mult şi am luat note de trecere. Când am fost trimis la Casa Speck nu a fost din vina mea, a fost din vina lui mama.

Mama a început să bea foarte mult după ce a murit Cassie, de obicei acasă dar se ducea câteodată şi în baruri şi câteodată venea acasă cu câte un bărbat. Mie bărbaţii ăia mi se păreau că seamănă cu iubitul cel rău, adică mi se păreau nişte jigodii. Nu ştiu de ce mama umbla cu acelaşi soi de bărbaţi după ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat dar aşa a făcut. Era ca un câine care vomită şi după aia îşi linge voma de pe jos. Ştiu că sună urât, dar nu vreau să îmi retrag cuvintele.

Ea şi cu bărbaţii ăia care au fost cel puţin trei şi poate chiar cinci se duceau în dormitor şi ea spunea că se hârjonesc puţin dar normal că eu eram deja mai mare şi ştiam că se fut. Şi într-o seară după ce a băut în rulotă

s-a dus la un magazin non-stop să ia o cutie de biscuiţi cu brânză şi a oprit-o poliţia la întoarcere. A fost acuzată că a condus beată şi a fost trimisă la arest pentru 24 de ore. A reuşit şi atunci să mă păstreze la ea, dar şi-a pierdut permisul auto pe şase luni şi a trebuit să meargă cu autobuzul la spălătorie.

O săptămână după ce a primit permisul înapoi a fost din nou oprită pentru că era beată la volan. A fost o altă audiere, asta doar despre mine, dar ce să vezi, acelaşi tip care a spus povestea cu scorpionul şi broasca stătea la masă împreună cu 2 tipi noi! A zis iar dumneavoastră. Mama a zis da, iar eu şi ştiţi că mi-am pierdut fiica. Ştiţi prin ce am trecut. Bărbatul a spus da ştiu şi nu mi se pare că v-aţi învăţat lecţia, doamnă Compson. Mama a spus nu aţi fost niciodată în situaţia mea. De data asta a avut un avocat dar el nu a spus prea multe. După aia, mama i-a făcut scandal şi i-a spus că nu e în stare de nimic. Avocatul a spus nu mi-aţi dat suficiente informaţii doamnă Compson. Ea a zis eşti concediat. El a zis nu puteţi să mă concediaţi pentru că îmi dau demisia.

Când ne-am întors la audiere a doua zi ne-au spus că eu trebuie să mă duc la o casă de copii care se cheamă Casa Speck deoarece era o mamă iresponsabilă. Ea a spus vorbiţi prostii şi o să mă lupt cu voi până la curtea supremă. Bărbatul care a spus povestea cu broasca şi scorpionul a spus aţi băut. Mama i-a spus să mă pupi în cur ticălos umflat ce eşti. El nu i-a răspuns la asta dar i-a spus aveţi 24 de ore ca să-i faceţi bagajele lui Benjy, doamnă Compson, şi să vă luaţi rămas-bun. Ar însemna mult pentru el dacă sunteţi trează când o s-o faceţi. După aia tipul şi ceilalţi 2 au ieşit din cameră.

Ne-am dus acasă cu autobuzul. Mama a spus o să fugim, Benjy. O să ne ducem în alt oraş şi o să ne schimbăm numele. Dar tot acolo eram a doua zi, care a fost ultima mea zi în parcul de rulote Hillview, ultima mea zi cu mama. Un poliţist a venit să mă ducă la Casa Speck. Mi-am dorit să fie tot poliţistul care m-a luat în braţe, dar a fost altul. Însă nici ajutorul de şerif Malkin nu era prea rău.

În orice caz, mama nu i-a făcut probleme pentru că era trează. I-a spus poliţistului am amânat să-i fac bagajul pentru că nu am vrut să cred că asta o să se întâmple cu adevărat. Lăsaţi-mă 15 minute. Poliţistul a spus că e în ordine şi a aşteptat cât timp mama mi-a pus hainele într-o geantă din pânză. A aşteptat afară. După aia mama mi-a făcut 2 sandviciuri cu unt de arahide şi gem şi le-a pus într-o pungă de hârtie şi mi-a zis să fiu cuminte. După aia a început să plângă şi am plâns şi eu. Ea era de vină că trebuia să plec, totul era din vina ei, ea a vrut să-l ajute pe scorpion să treacă râul şi ea se îmbăta tot timpul şi dădea vina pe moartea lui Cassie, dar am plâns pentru că o iubeam.

Când am ieşit din rulotă, poliţistul a spus că probabil o să pot să dau un telefon atunci când o să ajung la Casa Speck din Evansville. Mama mi-a spus să o sun pe doamna Tillitson vecina noastră şi i-a spus poliţistului că zice asta pentru că telefonul nostru nu funcţionează acum. Adică iar nu era plătită factura. Ajutorul de şerif Malkin a spus că e o idee bună şi mi-a spus să o îmbrăţişez pe mama. Am îmbrăţişat-o. I-am mirosit părul pentru că miroase bine întotdeauna. Am făcut aproape 2 ore până în Evansville. Eu am stat în faţă. În spatele scaunelor din faţă era o chestie din sârmă care făcea ca partea din spate să fie ca o cuşcă. Poliţistul a zis că dacă mă feresc de belele nu o să trebuiesc niciodată să stau acolo. M-a întrebat dacă o să mă feresc de belele şi eu am zis că da dar mă gândeam că ai dat deja de belea atunci când mergi la orfelinat într-o maşină de poliţie.

Am mâncat sandviciurile cu unt de arahide şi gem şi am văzut că mama a pus în pungă şi un ou umplut şi asta m-a făcut iar să plâng, pentru că m-am gândit la mâinile ei când mi-au făcut de mâncare. Poliţistul m-a bătut pe umăr şi mi-a spus o să fie mai bine, fiule. Pe ecusonul mic scria F.W.S. MALKIN. L-am întrebat ce înseamnă F.W.S. Pentru că eu mă gândeam că era un fel de funcţie specială. El a spus că înseamnă numele lui, care era Franklin Winfield Scott Malkin dar a mai spus tu poţi să-mi zici Frank, Benjy.

Nu plângeam atunci dar cred că el a văzut că eram trist şi poate chiar speriat, pentru că a întins mâna şi mă bate pe umăr şi a spus o să fie bine, Benjy. Acolo sunt mulţi copii drăguţi. Se înţeleg bine şi dacă vorbeşti frumos o să te înţelegi şi tu bine cu ei. Cunosc toate casele de copii din regiune şi soţii Speck nu sunt cei mai răi. Nu sunt nici cei mai buni dar nu ne-au făcut niciodată probleme. Nu vrei să ştii ce am văzut prin alte părţi. Dacă te porţi frumos şi nu te apuci să te cerţi cu ceilalţi copii o să te simţi bine acolo.

Am spus mi-e dor de mama. El a spus normal că îţi e dor şi atunci când o să îşi revină şi o să îşi schimbe comportamentul o să fie o altă audiere şi tu o să te întorci acasă. Până atunci poate să vină să te viziteze în serile de miercuri şi oricând sâmbăta sau duminica până la ora 7. Nu uita să îi spui asta când vorbeşti cu ea.

Numai că mama nu şi-a revenit niciodată. A continuat să bea şi şi-a luat un iubit care i-a dat metamfetamină şi când ajungi dependent de chestia aia nu mai ai cum să-ţi revii pentru că eşti tripat cea mai mare parte a timpului. La început a venit să mă vadă destul de des, după aia din când în când, după aia foarte rar şi după aia nu a mai venit deloc. Ultima oară când a venit nu mai avea câţiva dinţi în gură şi avea părul murdar. A spus nu-mi place că mă vezi aşa Benjy şi eu am spus că nici mie nu-mi place. Am spus arăţi ca naiba. Eram deja adolescent atunci şi adolescenţii zic lucruri care dor atunci când şi pe ei îi doare.

Casa Speck era la ţară. Era şubredă dar mare ca un conac şi plină de camere, 2 etaje. Poate chiar 3. Arăta bine pe afară dar înăuntru era veche şi era curent şi pereţii erau crăpaţi şi geamurile nu se închideau bine şi iarna era frig. Era rece acolo ca o curvă vârâtă în congelator, obişnuia să spună Ronnie. Dar eu nu am ştiut că era veche atunci când am ajuns acolo. Am crezut că era nouă pentru că şubredă sau nu era zugrăvită în roşu aprins cu borduri albastre. Am aflat destul de curând că o zugrăveau copiii de acolo în fiecare an şi primeau 2 dolari pe oră. Într-un an era verde cu rame albe la geamuri şi după aia era galbenă cu rame verzi. Înţelegeţi acum de ce eu şi cu Ronnie îi ziceam Casa

Zugrăvelii Eterne! În anul când m-am înrolat la puşcaşii marini era din nou roşie cu borduri albastre. Ronnie zicea doar zugrăveala mai ţine la un loc ruina asta, Benjy. Era o glumă, ea glumea mereu, dar era şi adevărat. Cred că unele glume au o parte de adevăr în ele şi că asta le face să fie amuzante.

Ajutorul de şerif F.W.S. Malkin a spus că soţii Speck nu erau nici cei mai răi nici cei mai buni şi aşa şi era. Am stat acolo 5 ani până am făcut vârsta la care să mă pot înrola la puşcaşii marini şi uneori doamna Speck mă lovea peste ceafă cu un prosop sau o cârpă de vase, dar nu m-a lovit niciodată cu palma şi nu a lovit pe niciunul dintre copiii mai mici cum era Peggy Pye, care avea şase ani şi avea un ochi ars de tot cu o ţigară. Când m-a plesnit peste cap am meritat-o. Pe domnul Spek l-am văzut doar de două ori că plesneşte un copil. Una din dăţi a fost când Jimmy Dykeman a spart un geam dublu cu pietre şi cealaltă dată a fost când a prins-o pe Sara Peabody dansând în jurul lui Peggy şi cântând Peggy Pye, Peggy Pye, mă ţiu după tine scai, Peggy Pye acum doar un ochi mai ai. Domnul Speck a plesnit-o peste faţă pentru asta. Sara era o fată afurisită, o persoană rea. Odată când am întrebat-o ce vrea să se facă atunci când o să fie mare ea a spus o să mă fac prostituată şi o să mă fut cu bărbaţi bogaţi ca să le iau banii. După aia a râs de parcă a fost o glumă aşa că poate chiar o glumă a fost.

Soţii Speck nu erau nici oameni buni nici oameni răi doar nişte oameni care trăiau din banii obţinuţi de la statul Tennessee. Au trecut cu bine de toate inspecţiile. Noi ne duceam la şcoală cu autobuzul şi întotdeauna în haine curate şi când m-am hotărât să mă înrolez la puşcaşii marini, domnul Speck a venit cu mine la o audiere ca să pot fi scos de sub tutela lui mama şi la alta ca să devină el tutorele meu legal. Aşa a avut dreptul să semneze actele şi eu am putut să mă înrolez la 17 şi jumătate în loc să aştept până făceam 18. Am crezut că o să vină şi mama la audierea pentru schimbarea de tutelă dar nu a venit, şi cum să vină când nu ştia de ea? Eu i-aş fi spus, dar ea a plecat din parcul de rulote şi din apartamentul în care a locuit un timp cu iubitul care a transformat-o într-o dependentă de droguri. După acele

2 audieri domnul Speck mi-a spus Dumnezeu să te ajute acum poţi să faci ce vrei, Benjy. Eu am spus că nu cred în Dumnezeu şi el a spus o să crezi, ai răbdare.

Ce am învăţat eu în Casa Zugrăvelii Eterne: nu există doar 2 feluri de oameni, buni şi răi, aşa cum am crezut când eram un copil mic care îşi lua informaţiile despre ce fac oamenii doar de la TV. Sunt 3. Al treilea fel de oameni sunt ăia care se poartă frumos şi nu se ceartă exact cum mi-a spus mie să fac ajutorul de şerif F.W.S. Malkin. Ăştia sunt cei mai mulţi oameni de pe lume şi eu zic că sunt oameni „gri". Nu-ţi fac rău (nu dinadins) dar nici nu îţi sunt de vreun ajutor. Îţi spun fă ce vrei şi Dumnezeu să te ajute.

Eu cred că trebuie să te ajuţi singur în lumea asta.

Când am ajuns în Casa Zugrăvelii Eterne acolo erau 14 copii cu mine cu tot. Ronnie a spus că e bine pentru că 13 e un număr cu ghinion. Cea mai mică era Peggy Pye care încă îşi uda nădragii din când în când. Mai erau şi gemenii, Timmy şi Tommy, care aveau 6 sau 7. Cel mai mare copil era Glen Dutton, avea 17 şi a intrat în armată la puţin timp după ce am venit eu. Dar nu a avut nevoie ca domnul Speck să ajungă tutorele lui şi să semneze pentru el, a făcut-o mama lui pentru că Glen a spus că îi va trimite ei solda. Glen mi-a spus mie şi lui Ronnie, scârba aia ar semna şi dacă aş ajunge rob la arăbeţi dacă aşa ar căpăta nişte bănuţi. Glen era mare şi înjura tot timpul, mai mult decât Ronnie care ştia să înjure ca la uşa cortului, dar nu se lua niciodată de copiii mai mici. Se pricepea şi la pictură, mereu desena câte ceva.

Când ajutorul de şerif Malkin a oprit în faţa casei, m-am uitat alături şi n-am priceput nimic. Din câte îmi dădeam eu seama acolo era un cimitir de maşini, dar nu cu câteva ci cu sutele. Erau puse pe deal în sus şi am aflat curând că maşinile mai vechi şi mai ruginite coborau pe partea cealaltă. Soarele se reflecta în parbrizele de la maşinile care încă aveau parbrize în care să se reflecte soarele. Cam o jumătate de kilometru în jos de Casa Speck era un atelier de reparat caroserii făcut din tablă ondulată vopsită în verde. Îi auzeam pe oamenii dinăuntru cum lucrau cu bormaşini neumatice

şi cu alte scule. În faţă era o firmă pe care scria SPECK – PIESE AUTO şi REPARAŢII MINORE şi CELE MAI MICI PREŢURI.

Ajutorul de şerif Malkin a spus ăla e atelierul fratelui lui Speck, o pocitanie de baracă nu-i aşa. E dincolo de limita raionului şi de asta nu-l întreabă nimeni de sănătate. Speck ăla unde te duci tu este *în interiorul* raionului şi de asta a trebuit să pună gard din sârmă în jur. Îţi zic asta ca să nu te uiţi la gardul ăla, că o să ţi se pară că te duci la puşcărie dacă te uiţi. Cimitirul ăla de maşini e un loc periculos, Benjy. Există motive întemeiate pentru care e interzis accesul. Să nu-ţi treacă prin cap să te duci acolo, bine? Am zis că bine dar fireşte că m-am dus. Eu şi cu Glen şi cu Ronnie şi cu Donnie. Doar eu şi cu Ronnie şi câteodată şi cu Donnie după ce Glen s-a dus în armată, şi după aia mai mult eu singur după ce Ronnie a fugit. Câteodată mă întreb unde s-a dus. Sper că e bine. A fost trist fără ea. Poate din cauza asta m-am dus la puşcaşii marini, dar ca să zic tot adevărul, probabil că oricum m-aş fi dus la ei.

În cei 5 ani cât am stat acolo Casa Zugrăvelii Eterne şi-a schimbat culoarea de 3 ori. Câteva chestii mai importante s-au întâmplat în perioada cât am fost acolo, de pildă am fost suspendat de la şcoală pentru că m-am bătut cu 2 băieţi care îmi ziceau Poc Poc Benjy, lucru care se întâmplase de mai multe ori înainte dar atunci n-am mai putut să suport. Erau mai mari dar eu am continuat să mă bat cu ei chiar şi după ce unul din ei mi-a învineţit ochiul şi celălalt aproape că mi-a spart nasul. Pe ăsta, îl chema Jared Klein, l-am apucat de pantaloni şi i-am tras în jos aşa că toţi i-au văzut chiloţii pătaţi de pipi. Şi şi-au bătut joc de el pe chestia asta multă vreme şi bine i-au făcut.

Alt lucru mai important este atunci când Peggy Pye a făcut pneumonie şi a trebuit să se ducă la spital. După o săptămână, sau poate 10 zile, doamna Speck ne-a strâns pe toţi în living ca să ne rugăm pentru că Peggy a murit şi s-a dus în cer ca să fie cu Isus şi acum vede bine cu amândoi ochii. Donnie Wigmore a spus sper că acolo sus e mâncare mai bună şi domnul Speck i-a spus ţine-ţi comentariile obraznice pentru tine dacă nu vrei să-ţi

cârpesc una. În orice caz ne-am rugat pentru sufletul lui Peggy şi Ronnie a trebuit să-şi acopere gura cu mâna ca să nu râdă de ce a spus Donnie dar şi ea plângea. Şi alţi copii plângeau pentru că Peggy era favorita tuturor. Eu nu am plâns dar mi-a părut rău. Mai târziu când eu şi cu Ronnie şi cu Glen şi cu Donnie ne-am dus afară la Raliul de Rable, Ronnie a mai plâns puţin. Glen a îmbrăţişat-o şi Ronnie a spus că Peggy era o scumpete nu-i aşa şi Glen a spus da sigur că era.

După aia ea m-a îmbrăţişat pe mine şi eu am îmbrăţişat-o pe ea şi asta a fost o chestie grozavă care a ieşit din moartea lui Peggy pentru că eu eram îndrăgostit de Ronnie Givens. Ştiam că nu era posibil să se întâmple ceva pentru că ea era cu 2 ani mai mare decât mine şi era moartă după Glen, dar n-ai cum să controlezi ce simţi. Sentimentele sunt ca respiraţia, intră în tine şi după aia ies.

Raliul de Rable era cum îi ziceam noi cimitirului de maşini din spatele Casei Zugrăvelii Eterne şi de lângă atelierul Speck – Piese Auto. Era locul nostru special. Cu atât mai mult voiam să mergem acolo tocmai pentru că ni s-a spus să nu o facem. Ronnie zicea că era ca Pomul cu Fructul Oprit din care nu trebuia să mănânce Eva în Grădina Edenului. Glen a făcut cu mâna la rândurile nenumărate de rable cu toate parbrizele alea care reflectau şi transformau soarele în sute de sori şi a spus asta-i o livadă dată naibii, chestie care ne-a făcut să râdem pe mine şi pe Ronnie.

Când ne duceam acolo ne uitam după cele mai bune maşini, Cadillac şi Lincoln şi Beemer, sau odată am dat şi peste limuzina asta Mercedes veche care nu mai avea deloc partea din spate. Glen are mereu la el o mătură şi dă cu ea în scaune de câteva ori înainte să intrăm ca să sperie şoarecii în caz că ar fi. Odată a speriat un şobolan mare. Donnie era cu noi şi el a zis uite-l pe domnul Speck şi noi am râs până ne-au apucat crampele. În orice caz ne aşezam în maşinile alea şi ne prefăceam că sunt întregi şi că ne duceam undeva cu ele.

Puteam să intrăm uşor în Raliul de Rable pentru că era o gaură în gardul de sârmă în colţul din spate al terenului de joacă şi odată Glen a spus cine ştie câţi

puşti orfani cu mintea dusă au fugit prin gaura aia şi pe unde or fi ei acum. Asta ne-a făcut să râdem dar după aia Ronnie a zis că probabil nu într-un loc bun. Donnie a râs şi atunci, dar eu şi cu Glen nu am râs. M-am uitat la el şi el s-a uitat la mine şi amândoi ne gândeam „nu într-un loc bun”!

Câteodată Glen se aşeza la volan şi se făcea că conduce şi Ronnie stătea pe scaunul de lângă el. Câteodată era invers şi când Glen stătea pe scaunul de lângă şofer se apuca să urle chestii de genul HO RONNIE SĂ NU DAI PESTE AMĂRÂTUL ĂLA DE CÂINE şi Ronnie învârtea de volan şi se făcea că virează. Glen se prăbuşea cu capul în poala ei şi Ronnie îl îmbrâncea şi zicea pune-ţi centura de siguranţă tâmpitule.

Eu stăteam mereu în spate, cu Donnie dacă venea şi el cu noi dar de cele mai multe ori singur. Ceea ce îmi convenea. De câteva ori Glen a adus o cutie cu bere pe care am trecut-o de la unul la altul până am terminat-o. După aia Ronnie ne dădea gumă de mestecat cu mentă ca să nu mirosim a bere. Odată Glen a adus trei cutii şi ne-am pilit puţin şi Ronnie a început să tragă de volan în toate direcţiile şi Glen i-a zis să nu fii trasă pe dreapta de gabori iubito. Au râs de bancul ăsta dar eu nu am râs pentru că mama mea chiar a fost trasă pe dreapta de gabori şi nu era de glumă.

Donnie fuma. Nu ştiu dacă aceeaşi persoană care îi aducea berile lui Glen îi aducea şi ţigările lui Donnie dar el ţinea un pachet de Marlboro ascuns sub o scândură desprinsă de sub patul lui. De obicei fuma afară în spate lângă bucătărie, dar într-o zi şi-a scos cuiele când stăteam într-un Buick Estate mare şi vechi şi ne făceam că mergem la Vegas unde o să jucăm la ruletă şi barbut. Ronnie a zis să nu îndrăzneşti să ţi-o aprinzi aici unde e plin de buruieni uscate şi de benzină. Donnie a zis ce eşti pe stop sau aşa ceva. Glen s-a întors şi a ridicat pumnul şi a zis retrage-ţi cuvintele dacă nu vrei să-ţi înghiţi dinţii din faţă. Mai târziu, când am fost în Fallujah, l-am văzut odată pe sergentul West cum a tras cu un lansator de grenade într-o casă conspirativă a insurgenţilor din partea oraşului pe care noi o numeam

Felia de Pizza şi a sărit în aer din cauza muniţiilor dinăuntru. Asta m-a făcut să-mi aduc aminte cum Donnie obişnuia să fumeze câteodată şi în magazia unde soţii Speck îşi ţineau toate vopselele. Probabil era mult mai periculos să fumeze acolo decât afară în Raliul de Rable.

Donnie şi-a retras cuvintele dar Ronnie i-a tras una zdravănă lui Glen în umăr. N-am nevoie să-mi iei tu apărarea, Dutton, i-a spus ea.

Când Ronnie îţi zicea pe numele de familie, ştiai că e supărată rău de tot. S-a întors şi ea spre bancheta din spate şi a zis nu trebuie să fiu pe stop ca să mă tem de incendiu Wigmore pentru că am asta. Şi-a întins braţul şi a arătat urma lucioasă de arsură de acolo. O văzusem toţi şi înainte. Pornea de la jumătatea antebraţului şi ajungea aproape până la umăr. Părinţii ei au ars când le-a luat casa foc, ca să înţelegeţi. Ronnie, ea a sărit de la geamul de la etaj la timp cu braţul ars şi cu o parte din picior şi cu părul în flăcări. Aşa a ajuns în Casa Zugrăvelii Eterne a soţilor Speck când singura ei rudă, o mătuşă, a spus eu nu o iau la mine. Singura dată când a venit în vizită la Ronnie la spital a spus am crescut doi copii ai mei, amândoi nişte draci împieliţaţi, şi mi-a ajuns. Ronnie a spus că nu e supărată pe ea.

Ştiu ce poate să facă focul, a spus ea. Dacă aş uita vreodată nu trebuie decât să mă uit la mâna asta ca să-mi aduc aminte. Donnie a spus că îi pare rău, îmi părea rău şi mie. Nu aveam de ce să-mi cer scuze, doar îmi părea rău că ea a fost arsă dar eram şi fericit că nu s-a ars la faţă, pentru că era o faţă drăguţă. În orice caz, am fost iar prieteni după aia, deşi Donnie Wigmore nu mi-a fost niciodată prieten atât de bun cum au fost Ronnie şi cu Glen.

4

— Am petrecut nişte momente frumoase în Raliul ăla de Rable, spune Billy.

Se uită din nou pe fereastră la tribunalul de vizavi. S-a dus şi luna august şi a venit septembrie, dar canicula nu a trecut şi din asfalt tot mai ies

valuri de căldură. Le vede şi îşi aminteşte de felul în care pâlpâia aerul deasupra uriaşului cuptor din spatele bucătăriei de la Casa Zugrăvelii Eterne.

Pe soţii Speck îi chema Stepenek, Ronnie Givens era în realitate Robin Maguire, Glen Dutton era Gadsden Drake. Billy şi-a imaginat că numele Gadsden vine de la Achiziţia Gadsden[63]. Citise el o carte pe vremea când încă era la puşcaşii marini. *Sclavie, scandal şi căi ferate*[64] se chema cartea aia în care se descriau pe larg negocierile care au dus la cumpărarea acelei bucăţi mari de teren sterp de la guvernul mexican. O citise în Fallujah, între Operaţiunea „Vigilant Resolve" din aprilie 2004 şi Operaţiunea „Phantom Fury" din noiembrie acelaşi an. Gad zicea că, înainte ca mama lui să moară de cancer pulmonar, ea îi spusese că regretatul lui tată fusese profesor de istorie, aşa că avea oarece sens. *N-oi fi eu singurul Gadsden din lume,* a zis el odată, pe când se aflau la Raliul de Rable şi se prefăceau că merg undeva, *dar pun pariu că nu-s mai mulţi de zece. Cu numele ăsta de botez, vreau să spun.*

Billy a schimbat numele prietenilor săi, însă Raliul de Rable a fost şi a rămas Raliul de Rable şi chiar că au petrecut clipe frumoase acolo înainte să se înroleze Gad în armată şi înainte ca Robin să fugă de acolo ca… oare ce i-a spus atunci?

— Ca să-mi caut norocul în cizme de şapte poşte[65], îşi aminteşte el acum.

Asta era. Numai că cizmele ei nu erau de şapte poşte, ci doar din piele întoarsă, roase şi scâlciate, cu elastic uzat în părţi.

Am iubit-o printre rable, îşi aminteşte Billy. Şi se apucă să mai scrie încă unul sau două paragrafe înainte de plecare.

CAPITOLUL 8

1

În weekendul de dinainte de Ziua Muncii se întâmplă două lucruri nasoale. Unul este absurd şi alarmant, celălalt pune în lumină acea persoană antipatică în care Billy nu a vrut niciodată să se transforme. Luate împreună, îl fac să-şi dea seama că, cu cât va pleca mai repede din Red Bluff, cu atât mai bine îi va fi. *Niciodată nu ar fi trebuit să accept un contract care să dureze atât de mult până la execuţia propriu-zisă,* îşi spune el la sfârşitul weekendului, dar nu a avut de unde să ştie.

Ce anume să ştie? Păi, în primul rând, că familia Ackerman şi toate celelalte familii de pe Evergreen Street o să-l placă atât de mult. Şi, în al doilea, că el o să-i placă pe ei.

În sâmbăta acestui weekend de sărbătoare se desfăşoară o paradă în centru. Billy şi familia Ackerman se duc acolo într-o dubiţă împrumutată de Jamal de la Super Vulcanizare. Shanice îşi ţine de mână mama cu o mânuţă dolofană şi cu cealaltă îl ţine pe Billy, în timp ce îşi croiesc drum prin mulţime şi găsesc un loc bun pe colţul dintre Holland şi Main. Când începe parada, Jamal îşi aşază fetiţa pe umeri şi Billy îl cocoaţă pe Derek pe ai lui. Amândoi copiii se simt bine acolo sus.

Parada e drăguţă, e în regulă chiar şi să ţii pe umeri un copil care mai târziu va afla că a fost luat în braţe de un asasin… mă rog, nu tocmai, dar… Chestia absurdă şi alarmantă, *scăparea,* se petrece duminică. Lângă cartierul Midwood din Red Bluff se află o localitate de tip aproximativ rural care se cheamă Cody şi acolo, în ultimele două săptămâni de vară, s-a deschis un amărât de parc de distracţii,

care speră să mai facă ceva bani înainte de revenirea copiilor la şcoală.

Pentru că Jamal nu a dus încă dubiţa înapoi şi pentru că vremea este frumoasă în duminica asta, de ce să nu ia copiii şi să facă un drum până la parcul acela de distracţii. Vin şi Paul şi Denise Ragland, vecinii de pe aceeaşi stradă. Se plimbă toţi şapte încoace şi încolo, mâncând cârnăciori aromaţi şi bând sucuri. Derek şi Shanice se dau în căluşei, în ceşcuţele muzicale şi în trenuleţ. Domnul şi doamna Ragland se duc să joace bingo. Corrie Ackerman aruncă cu săgeţi în baloanele cu apă şi câştigă o cordeluţă pe care scrie cu paiete CEA MAI TARE MĂMICĂ DIN LUME. Shanice îi spune că îi stă bine, că seamănă cu o prinţesă.

Jamal îşi încearcă norocul la dărâmat butelci din lemn şi nu câştigă nimic, dar face să sune clopoţelul la jocul unde dai cu ciocanul ca să-ţi testezi forţa. Corrie aplaudă şi exclamă „eroul meu”. Pentru această realizare Jamal primeşte un joben din carton, cu o floare din hârtie lipită de panglică. Când şi-l pune pe cap, Derek râde atât de tare, că trebuie să-şi încrucişeze picioarele ca să nu facă pe el. Nu-i este de niciun folos, aşa că dă fuga la cea mai apropiată toaletă portabilă.

Copiii se mai dau în nişte maşinuţe din parc, iar Derek spune că nu vrea să se dea în Omidă pentru că aia e pentru copii mici. Aşa că se dă Billy cu Shan, dar scaunul e atât de strâmt că, la finalul cursei, trebuie să-l scoată Jamal din el ca pe un dop dintr-o sticlă. Şi toţi încep să râdă în hohote.

Tocmai se întorc, când dau peste soţii Ragland, care se duc la Sala de Tir a Celui Mai Bun Ţintaş. Şase bărbaţi încearcă să tragă cu arme cu bile în cinci rânduri de ţinte care se mişcă în direcţii opuse, plus în nişte iepuri din tablă care apar fix atunci când nu te aştepţi.

Shanice arată spre un flamingo uriaş de culoare roz de pe peretele cu premii şi zice:

— Ce mult aş vrea să-l am în cameră. Pot să-l cumpăr din banii mei de buzunar?

Tatăl ei îi spune că nu e de vânzare, că trebuie să-l câştigi.

— Atunci, câştigă-l tu pentru mine, tati! spune ea.

Tipul care se ocupă de standul de tir poartă o cămaşă în dungi, o pălărie din paie pusă şmechereşte într-o rână şi o mustaţă falsă care e lungă şi cu vârfurile răsucite în sus. Parcă ar fi un tenor de pe vremuri. O aude pe Shanice şi îi face semn lui Jamal.

— Fă-ţi fetiţa fericită, domnu'. Nu trebuie decât să dărâmi trei iepuri sau patru păsări de pe rândul de sus şi ea pleacă frumuşel acasă cu Freddy Flamingo.

Jamal râde şi îi dă cinci dolari pentru douăzeci de trageri.

— Pregăteşte-te să fii dezamăgită, scumpa mea, îi spune el lui Shanice, dar e posibil să-ţi câştig unul dintre premiile mai mici.

— Poţi s-o faci, tati, zice Derek cu convingere.

Jamal îşi propteşte puşca în umăr, iar Billy îşi spune că ar avea mare noroc măcar să capete una dintre ţestoasele din pluş care reprezintă premiul de consolare.

— Trage în păsări, îl sfătuieşte el. Ştiu că iepurii sunt mai mari, dar nu ai avea timp să ţinteşti ca lumea când apar.

— Dacă zici tu, Dave.

Jamal trage de zece ori în păsările din rândul de sus şi nimereşte fix niciuna. Ţinteşte mai jos, nimereşte doi dintre elanii mari de pe ultimul rând şi primeşte o ţestoasă. Shanice se uită la ea fără prea mare entuziasm, dar îi mulţumeşte frumos.

— Nu vrei să-ncerci şi matale, şefu'? îl întreabă tenorul de mahala pe Billy.

Majoritatea clienţilor au plecat.

— Cinci dolari pe douăzeci de trageri şi nu tre' decât să nimereşti patru păsărici ca s-o faci pe micuţa asta fericita posesoare a lui Frankie Flamingo.

— Parcă-l chema Freddy, zice Billy.

Tipul care se ocupă de stand zâmbeşte şi îşi înclină pălăria din paie în cealaltă parte.

— Frankie, Freddy, Felicia, ce contează? Fă-o fericită pe micuţa asta.

Shanice se uită la el cu speranţă în privire, dar nu spune nimic. Derek este cel care îl convinge să facă marea tâmpenie.

— Domnul Ragland zice că toate jocurile astea sunt o hoţie şi că nimeni nu câştigă premiile alea mari.

— Atunci, haide să-i testăm teoria, spune Billy şi îi întinde tenorului de mahala o bancnotă de cinci dolari.

Tipul umple cu bile o cupă din hârtie şi îi dă o puşcă lui Billy. La stand mai sunt câţiva bărbaţi şi două femei. Billy ţinteşte mai jos, pe de-o parte ca să le facă loc, dar şi pentru că a observat că păsările din tinichea – plus ţintele de pe celelalte patru rânduri – încetinesc un pic înainte de a dispărea cu totul. Probabil că ar trebui uns mecanismul care le deplasează. Dar asta ar însemna să se obosească prea mult tenorul. Proprietarul standului ar trebui să se ocupe de asta.

— Tragi în păsări, Dave? îl întreabă Derek.

A trecut ceva timp de când nu-i mai spun „domnule Lockridge”.

— Aşa cum i-ai zis lui tati?

— Bineînţeles, spune Billy.

Trage aer în piept, expiră, inspiră din nou, expiră din nou, mai inspiră o dată şi îşi ţine respiraţia. Nici măcar nu se uită prin cătarea puştii, care probabil că-i descentrată într-un mare fel. Pur şi simplu îşi lipeşte obrazul de patul armei şi trage repede – *poc-poc-poc-poc-poc.* Prima bilă ratează ţinta; celelalte patru dărâmă patru păsări din tinichea. Ştie că-i o prostie ce face, ştie că ar trebui să se oprească, dar nu se poate abţine şi doboară şi un iepure care iese din ascunzătoarea lui.

Toţi membrii familiei Ackerman îl aplaudă furtunos. La fel şi ceilalţi trăgători de la stand. Şi, spre meritul său, îl aplaudă şi tenorul de mahala, după care ia flamingoul roz şi i-l dă lui Shanice.

Fetiţa îl strânge în braţe şi râde cu gura până la urechi.

— Uau, Dave! exclamă Derek, privindu-l cu ochi strălucind de admiraţie. Ce tare eşti!

Acum Jamal o să mă întrebe unde am învăţat să trag aşa de bine, îşi zice Billy. După care îşi mai zice: *Cum îţi dai seama că eşti cretin? Eşti cretin atunci când toată lumea se uită la tine aşa ca acum.*

Corrie este cea care îi pune întrebarea atunci când se îndreaptă spre pavilionul de bingo. Iar Billy îi spune că a fost în ROTC[166]. Că pur şi simplu are un talent înnăscut. Însă ar fi o idee foarte proastă să-i spună că a omorât cel puţin douăzeci şi cinci de mujahedini în Fallujah trăgând de pe acoperişuri în cele nouă zile cât a durat Operaţiunea „Phantom Fury”.

Serios? Pe bune că ar fi o idee proastă? se întreabă el cu un sarcasm care nu-i stă deloc în fire – nici atunci când gândeşte şi nici când vorbeşte cu glas tare.

★

Celălalt lucru – autoevaluarea – se petrece luni, de Ziua Muncii. Pentru că este scriitor liber-profesionist şi îşi face singur programul, poate să-şi ia liber oricând vrea şi poate să lucreze atunci când ceilalţi se bucură de o zi de odihnă stabilită prin lege la nivel naţional. Turnul Gerard este aproape pustiu. Uşa de la hol este descuiată (ce suflete naive sunt aici, în sud), dar la recepţie nu se află nimeni. Când trece cu liftul de primul etaj, nu aude nici obişnuitele ţipete prin care se îmbărbătează reciproc chiriaşii de la Business Solutions şi nici ţârâit de telefoane. Se pare că şi debitorii au liber astăzi, bravo lor.

Billy scrie timp de două ore. Aproape a ajuns în Fallujah şi tocmai se întreabă cât anume să povestească – puţin, mult sau poate absolut nimic. Închide computerul şi se hotărăşte să treacă pe la casa de pe Pearson Street, ca să reia legătura cu Beverly Jensen şi cu soţul ei, care cu siguranţă că

este şi el liber azi. Se duce până acolo cu maşina închiriată, după ce şi-a pus peruca, mustaţa şi burta de gravidă. Don tunde peluza. Beverly stă aşezată pe terasă, îmbrăcată cu un şort de culoarea limetei, care nu o avantajează absolut deloc. Flecăresc puţin toţi trei – vai cât de caniculară a fost vara, of, bine că s-a terminat – şi discută un pic despre apropiata călătorie a lui Dalton Smith în Huntsville, Alabama, unde va instala un sistem informatic de ultimă oră la noul sediu al companiei Equity Insurance. N-ar trebui să dureze prea mult. După aceea, zice el, speră să nu mai plece nicăieri o vreme.

— Măi, nicio clipă de răgaz nu-ţi lasă şefii ăia ai tăi, spune Don.

Billy îi dă dreptate, după care o întreabă pe Beverly ce mai face mama ei, care locuieşte în Missouri şi care nu s-a simţit prea bine. Beverly oftează şi îi răspunde că face la fel. Billy spune că speră să se facă bine curând şi Beverly îşi exprimă şi ea speranţa. Billy aruncă o privire peste umărul ei şi îl vede pe Don clătinând cu tristeţe din cap. Faptul că nu vrea să-i zică soţiei sale ce părere are despre şansele de însănătoşire ale soacrei îl determină pe Billy să-l agreeze. Crede că Don Jensen nu-i va spune niciodată soţiei sale că şortul ăla de culoarea limetei o face să pară grasă.

Coboară în apartamentul lui răcoros şi plăcut de la subsol. David Lockridge se ocupă de carte şi Dalton Smith se ocupă de laptopuri. Poate că munca lui Smith nu contează, dar, pentru că ar putea să conteze foarte mult pe viitor, o face cu foarte mare atenţie (chiar dacă pare plictisitoare şi prea seacă şi prea mecanică după lucrul la povestea lui Benjy Compson). La final face o scurtă trecere în revistă a celor trei monitoare. 10 STARURI TV APROAPE DE MOARTE; ŞAPTE ALIMENTE CARE ÎŢI SALVEAZĂ VIAŢA; TOP 10 CELE MAI INTELIGENTE RASE DE CÂINI. Momeli bune pentru internauţi. Le postează pe facebook.com/ads. Chiar ar putea să-şi câştige pâinea în felul ăsta, dar cine ar vrea s-o facă?

Închide computerele, citeşte puţin (acum e în faza în care îl pasionează romanele lui Ian McEwan), după care aruncă o privire în frigider. Semipreparatele încă rezistă, dar laptele s-a stricat şi miroase rău de tot. Se hotărăşte să facă un drum până la magazinaşul din cartier ca să-l înlocuiască. Don şi Beverly sunt tot pe terasă – acum beau bere –, iar el îi întreabă dacă vor să le ia şi lor ceva.

Beverly îl roagă să se uite după nişte pop-corn „Pop Secret”.

— O să ne uităm diseară la un film de pe Netflix. Te aşteptăm pe la noi, dacă vrei.

Îi vine să spună da, ceea ce este aproape înspăimântător. Dar, în loc să le accepte invitaţia, zice că ar dori să se culce devreme, pentru că trebuie să plece spre Alabama de dimineaţă la prima oră.

Se duce pe jos până pe străduţa cu prăvălii amărâte. Nu vede nicăieri SUV-ul albastru, cu latura zgâriată, al lui Merton Richter. Iar biroul este închis. La fel sunt şi salonul de bronzat (Nu You Tanning Salon), cel de manichiură (Hot Nails) şi cel de tatuaje (Jolly Roger Tattoo Parlor). În spatele salonului de manichiură sunt o spălătorie automată (abandonată acum) şi un magazin cu preţuri foarte mici, aceleaşi pentru orice produs. Acesta din urmă are în vitrină un afiş pe care scrie NE-AM MUTAT. NE GĂSIŢI LA PINE PLAZA. Băcănia unde se duce el este la capătul străduţei. Billy îşi ia laptele din frigider. Nu găseşte Pop Secret, dar vede altă marcă, Act II, şi ia o cutie. Casiera este o femeie între două vârste, cu părul vopsit cu henna, care pare să treacă printr-o perioadă nefastă de câţiva ani buni – poate douăzeci, poate mai mulţi. Ea îi oferă o sacoşă în care să-şi pună cumpărăturile şi Billy spune nu, mulţumesc. Magazinul ăsta foloseşte sacoşe din plastic, care fac rău mediului.

La înapoiere, trece pe lângă doi tineri care stau în faţa spălătoriei părăsite. Unul este alb. Celălalt este negru. Amândoi poartă hanorace cu glugă, din acelea cu marsupiu în faţă. Buzunarele alea mari

sunt lăbărţate din cauza lucrurilor îndesate înăuntru. Cei doi stau cu frunţile aproape lipite ca să audă ce-şi şoptesc. Când Billy trece pe lângă ei, îi aruncă priviri identice de evaluare atentă. Billy nu se uită drept la ei, dar îi observă foarte bine cu coada ochiului. Văzându-l că nu încetineşte paşii, tinerii îşi reiau discuţia şoptită. Nu mai lipseşte decât să poarte nişte afişe atârnate de gât pe care să scrie INTENŢIONĂM SĂ SĂRBĂTORIM ZIUA MUNCII PRIN JEFUIREA ACESTUI MAGAZIN.

Billy iese de pe străduţa cu magazinaşe amărâte şi se întoarce pe Main Street. Încă îi simte urmărindu-l cu privirea. Nu-i niciun fel de telepatie, dacă nu cumva e vorba despre acel al şaselea simţ al omului care a reuşit să scape dintr-o zonă de război doar cu jumătate din degetul mare de la picior lipsă şi cu o medalie Purple Heart[67] (la care a renunţat de multă vreme).

Se gândeşte la casiera de la prăvălie, probabil o mamă fără noroc în viaţă, după cum arăta. Din păcate, norocul nu i se va schimba nici în ziua aceasta de sărbătoare. Lui Billy nici nu-i trece prin minte să se întoarcă şi să-i imobilizeze pe cei doi tineri – judecând după expresiile lor hotărâte, aceasta ar fi cea mai bună modalitate de a-şi lua adio de la viaţă –, dar se gândeşte să sune la poliţie. Numai că nu există niciun telefon public în jur, nu mai există acum, iar mobilul pe care îl are la el este cel al lui Dalton Smith. Dacă sună la poliţie de pe el, s-ar da de gol. Iar după aceea tot restul identităţii sale ar lua foc, pentru că din ce e făcută o identitate? Doar din hârtie, atât şi nimic mai mult.

Aşa că se întoarce pe Pearson Street şi îi spune lui Beverly că nu aveau Pop Secret. Ea zice că e bun şi Act II. Nici în orele de vârf din zilele lucrătoare nu-i prea mult trafic pe strada aceea, iar în ziua aceasta de sărbătoare este şi mai puţin. Ţine mereu urechea ciulită ca să audă focurile de armă. Nu aude niciunul. Dar asta nu înseamnă nimic.

2

La scurt timp după ce a ajuns în oraşul acesta din care abia aşteaptă să plece, Billy a descărcat o aplicaţie de unde poate citi ziarul local, iar a doua zi o deschide şi caută ştirea despre jaful de la magazin. O găseşte pe pagina Ultima Oră, doar câteva rânduri într-o mulţime de alte ştiri neimportante. Scrie acolo că doi hoţi înarmaţi cu pistoale au furat aproximativ o sută de dolari *(Adică şi banii mei, şi ai lui Beverly,* îşi spune Billy). Casiera, Wanda Stubbs, era singură în magazin în momentul jafului. A fost transportată la spitalul Rockland Memorial, unde a fost tratată pentru rana de la cap şi apoi a fost lăsată să se ducă acasă. Prin urmare, unul din căcaţii ăia a lovit-o, cel mai probabil cu patul pistolului şi cel mai probabil din cauză că nu golea casa de marcat atât de repede cât voia el.

Billy îşi poate spune că ar fi fost posibil să iasă mult mai nasol (şi şi-o spune). Îşi poate spune că jaful tot ar fi avut loc chiar dacă ar fi sunat el la poliţie (şi şi-o spune). Însă asta nu schimbă deloc faptul că el se simte ca preotul care a trecut nepăsător pe lângă iudeul care zăcea aproape mort la marginea drumului, înainte de apariţia bunului samaritean care l-a salvat.

Billy a citit Biblia din scoarţă în scoarţă pe vremea când era pe front, orice puşcaş marin primea câte una la cerere. A regretat deseori că a citit-o, iar acesta era unul dintre acele momente. Biblia nu acceptă nici echivocul şi nici negarea. Biblia – atât în Noul, cât şi în Vechiul Testament – nu acordă iertare.

3

Eu şi cu domnul Speck ne-am dus la Chattanooga, unde m-am înrolat la puşcaşii marini. Credeam că trebuie să mă duc la o bază militară ca să mă înrolez, dar acolo era doar un birou într-un mall comercial, între un magazin cu aspiratoare într-o parte şi un loc unde ţi

se calculau impozitele. Era un steag pe uşă şi pe una dintre dungi scria CHATTANOOGA ESTE PUTERNICA[68]. În vitrină era o fotografie cu un puşcaş marin sub care scria PUŢINI Şi MÂNDRI[69] şi EŞTI CAPABIL.

Domnul Speck m-a întrebat Benjy eşti sigur că asta vrei? Şi eu am spus da, dar nu eram. Nu cred că eşti sigur de nimic la şaptesprezece ani şi jumătate deşi poţi să te prefaci că eşti ca să nu pari prost făcut grămadă.

În orice caz am intrat şi eu am vorbit cu sergentul Walton Fleck. El m-a întrebat de ce voiam să fiu puşcaş marin şi eu am răspuns ca să-mi servesc ţara, deşi motivul adevărat era că voiam să plec din Casa Speck şi din Tennessee şi să încep o viaţă care să nu mi se mai pară atât de tristă. Glen şi cu Ronnie nu mai erau acolo şi Donnie a avut dreptate când a zis că numai zugrăveala rămâne.

După aia sergentul Fleck m-a întrebat dacă cred că sunt destul de rezistent ca să fiu puşcaş marin şi eu am spus că da, deşi nici de asta nu eram sigur. După aia m-a întrebat dacă cred că pot să omor un om în luptă şi eu am spus da.

Domnul Speck a zis pot să discut cu dumneata un minut, domnule sergent, şi sergentul Fleck a zis că poate. M-au dat afară şi domnul Speck s-a aşezat şi a început să vorbească. Puteam şi eu să-i spun sergentului ce s-a întâmplat cu iubitul ăla rău al lui mama, dar cred că a fost mai bine că a auzit povestea de la un „adult responsabil”. Dar am trecut prin atât de multe şi atunci şi de atunci încoace, că mă întreb dacă există aşa ceva.

După ceva vreme m-au chemat înapoi înăuntru şi eu am scris ce s-a întâmplat în locul pentru Informaţii Personale de pe formular. După aia am semnat în patru locuri cât de clar am putut aşa cum mi-a spus sergentul. Când am terminat mi-a spus să mă prezint luni la unitate. A spus că uneori tinerii trebuie să aştepte luni bune până se termină de prelucrat datele dar eu am venit la momentul potrivit. A spus că luni o să dau testul ASVAB[70] şi probele fizice împreună cu ceilalţi „boboci”. ASVAB este un test de aptitudini care îi ajută

pe ei (pe puşcaşii marini) să îşi dea seama ce poţi să faci şi cât de deştept eşti.

M-a întrebat dacă am tatuaje şi eu am spus nu. M-a întrebat dacă port ochelari din când în când şi eu am spus nu. A mai zis şi alte chestii, să-ţi aduci cardul de asigurare socială[71], şi să-ţi scoţi cercelul dacă porţi aşa ceva. După aia a spus (mie mi s-a părut nostim dar nu am râs) să nu uit să-mi pun chiloţi pe mine. Am zis bine. A spus dacă mai ai şi alte probleme pe care nu le-ai scris în formular, ar fi bine să mi le spui acum ca să nu faci drumul degeaba luni. Am spus că nu mai am.

Sergentul Fleck a dat mâna cu mine şi a spus dacă ai de gând să faci chef atunci fă-l în weekendul ăsta pentru că luni la testul ăla trebuie să fii cu toate minţile în cap. Am zis bine. El a spus nu mai spune aşa, vreau să te aud că zici am înţeles domnule sergent Fleck să trăiţi. Aşa că am zis ce mi-a spus el să zic şi el a dat mâna cu mine şi a spus că-i pare bine de cunoştinţă. „Mă bucur că v-am cunoscut domnule", i-a zis după aia domnului Speck.

La întoarcere, domnul Speck a spus a fost dur cu tine dar nu cred că a omorât vreodată pe cineva aşa cum ai făcut-o tu, Benjy. Pur şi simplu nu mi-a părut în stare de asta.

Ronnie era deja plecată (în cizmele ei de 7 poşte) de 4 sau 5 luni, dar înainte să plece m-a lăsat să o pup când am fost în Raliul de Rable. A fost foarte bine, dar când am vrut să merg mai departe ea a început să râdă şi m-a împins şi a spus eşti prea tânăr am vrut doar să ai o amintire din partea mea. Am spus că o să îmi amintesc şi aşa este. Nu cred că poţi să uiţi vreodată prima fată cu care te săruţi pe bune. Mi-a spus

4

Billy se întrerupe, ridică ochii deasupra laptopului, se uită pe fereastră. Robin i-a spus că, atunci când se va stabili undeva, le va scrie soţilor Stepenek şi le va da adresa, pentru ca prietenii ei din Casa Zugrăvelii Eterne să poată coresponda cu ea. Şi i-a spus să facă şi el acelaşi lucru atunci când va pleca de acolo.

— Am senzaţia că n-o să treacă mult şi o s-o ştergi şi tu de-aici, a spus ea în ziua aceea, când stăteau împreună în Mercedesul făcut praf.

Îi dăduse voie să o descheie la bluză – doar atât, nimic mai mult –, iar acum, în timp ce vorbea, şi-o încheia la loc, acoperind toată splendoarea aia dinăuntru.

— Dar ideea asta a ta că vrei să te faci carne de tun… trebuie neapărat să te gândeşti mai bine, Billy. E păcat să mori atât de tânăr.

L-a sărutat pe vârful nasului.

— Şi eşti prea drăgălaş.

Billy se apucă să scrie scena asta, omiţând doar faptul că a avut cea mai dură, cea mai dureroasă şi cea mai minunată erecţie din viaţa lui în acea repriză mult prea scurtă de pupături. La un moment dat, aude semnalul de mesaj recepţionat venit din telefonul lui David Lockridge. Mesajul este de la Ken Hoff.

Am ceva pentru tine. Probabil e timpul să o iei.

Pentru că probabil că are dreptate, Billy îi răspunde scurt:

OK.

Hoff îi propune:

Trec eu pe la tine când eşti acasă.

Nu, nu şi nu! Hoff la el acasă? La câţiva paşi de soţii Ackerman, cu ai căror copii Billy joacă Monopoly în weekenduri? Hoff îi va aduce puşca înfăşurată într-o pătură, normal că aşa va face, cu toate că oricine, oricât de bătut în cap şi de chior ar fi, şi-ar da imediat seama ce-i acolo. Aşa că scrie:

Nu. La Walmart. Parcarea de la Garden Center. 7:30 diseară.

Aşteaptă răspunsul, urmărind punctele care se mişcă pe ecran. O să aibă parte de o mare surpriză dacă-şi imaginează cumva că locul de întâlnire este negociabil. Dar imediat apare pe ecran un răspuns scurt:

OK.

Billy închide laptopul fără să mai încheie ultima propoziţie. A terminat cu scrisul pe ziua de azi. *Hoff a otrăvit fântâna,* îşi spune el. Numai că ştie că nu-i adevărat. Hoff este aşa cum este şi n-ai ce-i face. Otrava reală este arma. Se apropie sorocul.

5

La 7:25, Billy ajunge cu Toyota lui David Lockridge în uriaşa parcare de la Walmart, zona care aparţine magazinului Garden Center. Fix cinci minute mai târziu, primeşte un mesaj:

Nu te văd, prea multe maşini, ieşi şi fă cu mâna.

Billy coboară din maşină şi face cu mâna de parcă şi-ar fi văzut un prieten. Un Mustang de colecţie, decapotabil şi de culoarea cireşei trece pe unul dintre culoare şi opreşte lângă maşina mult mai modestă a lui Billy. Hoff se dă jos. Arată mai bine decât arăta ultima oară când l-a văzut Billy, plus că răsuflarea nu-i mai miroase a băutură. Ceea ce este un lucru pozitiv, dacă te gândeşti la marfa pe care o are la el. Poartă un tricou cu guler şi mâneci scurte (şi cu un logo, firește), pantaloni din bumbac bine călcaţi şi mocasini. S-a tuns de curând. Însă esenţa lui Ken Hoff este tot acolo, îşi spune Billy. Colonia scumpă cu care s-a dat individul nu reuşeşte să-i acopere mirosul panicii. Nu-i făcut pentru acţiuni riscante, iar a-i aduce o armă unui asasin plătit este o acţiune peste măsură de periculoasă.

Uite că puşca nu-i înfăşurată în nicio pătură, iar Billy e dispus să-i dea o bilă albă pe chestia asta.

Din portbagajul Mustangului Hoff scoate un sac de golf din tartan[72]. Din el ies patru crose care lucesc în ultimele raze ale zilei.

Billy ia sacul şi îl pune în portbagajul lui.

— Altceva?

Picioarele în mocasini cu ciucuri fac un pas ezitant la dreapta şi apoi unul la stânga. După care Hoff spune:

— Mda, poate. Pot să vorbesc puţin cu tine?

Pentru că ar fi înţelept să afle ce-i în mintea lui Hoff, Billy deschide portiera din dreapta Toyotei şi îi face semn să urce. Hoff urcă. Billy ocoleşte maşina şi se aşază la volan.

— Vreau doar să te rog să-i spui lui Nick că sunt de acord. Poţi?

— De acord cu ce?

— Cu tot. Cu aia.

Şi întinde degetul mare peste umăr, arătând spre portbagajul în care se află acum sacul de golf.

— Asigură-l că sunt un tip de încredere.

Ai văzut prea multe filme, comentează Billy în gând.

— Spune-i că totul e bine. Unii dintre cei cărora le datorez bani sunt deja încântaţi. O să fie încântaţi toţi după ce-ţi faci tu treaba. Spune-i că ne despărţim prieteni şi plecăm fiecare pe drumul lui. Dacă o să mă întrebe vreodată cineva ceva, n-am văzut, n-am auzit. Tu nu eşti decât un scriitoraş care a închiriat un spaţiu într-una dintre clădirile mele.

Ba nu, nu eu am închiriat spaţiul ăla de la tine; l-ai închiriat agentului meu, iar George Russo este în realitate Giorgio Piglielli, zis şi Georgie Piggs, cunoscut colaborator al lui Nikolai Majarian. Tu eşti legătura şi o ştii foarte bine, ăsta-i motivul pentru care purtăm discuţia asta. Încă îţi faci iluzii că ai putea să scapi basma curată după ce se va termina totul. Şi cred că ai tot dreptul să gândeşti aşa, pentru că eşti expert în a scăpa basma curată. Din păcate, eu nu cred că o să mai scapi după zece ore în sala de interogatoriu, când o să fii tocat mărunt-mărunţel de

poliţişti cu experienţă, care nu se lasă fraieriţi de aerul tău nevinovat. Poate chiar mai puţin de cinci ore, dacă o să-ţi fluture prin faţa nasului o învoială care să-ţi convină. Cred că o să dai absolut tot pe goarnă.

— Ascultă-mă puţin.

Billy încearcă să vorbească cu blândeţe, dar fără ocolişuri: în fond, sunt doar doi tipi care poartă o discuţie deschisă într-o Toyota. Oare chiar e treaba lui Billy Summers să ţină în frâu beleaua asta în formă de om? Oare nu trebuia el să fie doar executantul, cel care dispare precum Houdini după lovitură? Aşa s-a întâmplat mereu înainte, dar acum, pentru două milioane…

În tot acest timp, Hoff stă cu ochii căscaţi la el. Are nevoie de această garanţie, de acest calmant. George ar fi trebuit să i-l ofere, George e meşter la treburi din astea, numai că Georgie Piggs nu este aici.

— Ştiu că nu cu astfel de lucruri te ocupi de obicei..

— Nu! Nici vorbă!

— …şi îmi dau seama că eşti speriat, însă nu este vorba nici despre vreun star de cinema, nici despre vreun politician, nici despre papa de la Roma. Este vorba despre un om rău.

Ca tine, spune expresia de pe chipul lui Hoff. Şi de ce nu ar spune asta? Nu contează că Billy a câştigat un flamingo roz pentru o fetiţă drăgălaşă cu funde la codiţe. Nu este o circumstanţă atenuantă, cum se spune.

Billy se întoarce cu faţa la celălalt bărbat şi îl priveşte drept în ochi.

— Trebuie să-ţi pun o întrebare, Ken. Să nu o iei personal.

— Bine, sigur.

— Nu porţi microfon sau alt dispozitiv, nu?

Şocat, Hoff holbează ochii la el. Billy nu mai are nevoie de alt răspuns şi îi întrerupe bolboroselile de protest.

— În regulă, bine, te cred. Dar trebuia să întreb. Acum ascultă ce-ţi spun. Nimeni n-o să organizeze vreo echipă specială pentru aşa ceva. N-o să fie cine ştie ce mare anchetă. O să-ţi pună câteva întrebări, o să-l caute pe agentul meu şi o să descopere că nu-i decât o fantomă care te-a păcălit cu nişte hârtii bine contrafăcute şi cu asta, basta.

Basta pe dracu'.

— Ştii ce o să spună? Nu pentru ziare sau TV, ci între ei?

Ken Hoff clatină din cap. Nu-şi ia ochii de la Billy.

— O să spună că a fost o reglare de conturi, că cineva a vrut să se răzbune şi că cineva-ul ăla a scăpat oraşul de cheltuiala cu procesul. O să mă caute, n-o să mă găsească şi dosarul va ajunge în sertarul cu cazuri nerezolvate. Şi o să mai zică pagubă-n ciuperci. Te-ai prins?

— Păi, dacă pui problema aşa…

— Aşa o pun. Aşa pun problema. Du-te acasă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ce urmează.

Pe neaşteptate, Ken Hoff face o mişcare bruscă spre el şi, o fracţiune de secundă, Billy crede că individul vrea să-i dea un pumn. Dar Hoff îl îmbrăţişează. O arăta el mai bine în seara asta, însă răsuflarea lui e o cu totul altă mâncare de peşte. Nu pute a băutură, dar tot pute rău.

Billy îndură îmbrăţişarea şi răsuflarea împuţită şi toate alea. Ba chiar îl strânge şi el puţin în braţe. Apoi îi spune lui Hoff să plece odată, pentru numele lui Dumnezeu. Hoff se dă jos din maşină *(mare* uşurare), dar imediat se întoarce şi se apleacă spre Billy. Zâmbeşte şi zâmbetul de acum pare sincer, neprefăcut, de parcă ar veni de la omul dinăuntrul lui Hoff. După câte se pare, chiar există unul.

— Ştiu ceva despre tine.

— Ce anume, Ken?

— Mesajul ăla pe care mi l-ai trimis. N-ai scris *garden center* cu g mic şi *c* mic. A scris cu *G* mare şi *C* mare. Şi chiar adineaori n-ai zis hârtii *false* sau

falsificate, ai zis *contrafăcute.* Nu eşti chiar atât de bătut în cap pe cât vrei să pari, nu?

— Sunt destul de deştept ca să ştiu că totul va fi bine dacă ai grijă să nu te complici. Habar n-ai de unde am făcut rost de armă şi n-ai nicio idee ce am vrut să fac cu ea. Punct.

— În regulă. Încă o chestie. Un avertisment. Ai auzit de Cody?

Normal că a auzit. Orăşelul cu bâlciul ăla căcăcios. La început, Billy îşi imaginează că Hoff o să-i spună că a atras atenţia pentru că a ţintit atât de bine la standul de tir. Sigur, este o idee paranoică, dar paranoia este perfect normală înainte de o lovitură.

— Da. Nu-i departe de cartierul în care stau.

— Corect. În ziua loviturii, o să fie o diversiune acolo, în Cody.

Singura diversiune despre care Billy are cunoştinţă se referă la dispozitivele pirotehnice, instalate în aleea din spatele cafenelei Sunspot şi într-un loc din apropierea tribunalului. Cody se află la *kilometri* distanţă de tribunal şi în niciun caz Nick nu i-ar fi divulgat cretinului ăstuia planul cu efectele pirotehnice.

— Ce fel de diversiune?

— Un incendiu. Poate la un depozit, că sunt multe acolo. O să se întâmple înainte ca tipul tău… ţinta ta… să ajungă la tribunal. Nu ştiu exact cu cât timp înainte. Dar m-am gândit că vrei să ştii despre ce e vorba, în caz că o să primeşti o alertă pe telefon sau computer.

— Bine, mulţumesc. Acum e momentul s-o tai de-aici.

Hoff ridică degetul mare şi se întoarce la maşina lui de barosan. Billy îl aşteaptă să plece, după care se întoarce pe Evergreen Street. Conduce cu mare atenţie, conştient de faptul că are în portbagaj o puşcă de mare precizie.

Un incendiu la un depozit din Cody? Pe bune? Oare Nick ştie? Billy nu prea crede, pentru că Nick i-ar fi spus despre orice l-ar fi putut scoate din

ritmul stabilit. Însă ştie *Hoff*. Întrebarea este dacă el, Billy, o să-i spună – sau nu – lui Nick (sau lui Giorgio) despre această problemă neaşteptată. Crede că n-o să le spună. O să se gândească la ea, la fel cum Maria s-a gândit în inima ei la naşterea pruncului Isus.

L-a sfătuit pe Hoff să nu se complice. Însă cum poţi să nu te complici când, după trei sau patru ore în sala aia mică de interogatoriu, poliţiştii încep să te întrebe cum de ai reuşit să-ţi plăteşti toţi creditorii care te încolţiseră şi nu-ţi dădeau pace? După acele trei sau patru ore, poliţiştii deja o să-i spună „Ken", nu „domnule Hoff", pentru că aşa fac atunci când simt mirosul fricii. De unde ai avut banii ăia, Ken? Ai avut un unchi bogat şi unchiul ăla a murit, Ken? Încă poţi să dregi lucrurile. Ai vrea să ne spui ceva, Ken? *Ken?*

Billy se gândeşte brusc la sacul de golf şi la crosele şi puşca dinăuntru. Este sacul lui Hoff? Dacă da, oare i-a trecut prin cap să şteargă de amprente crosele? Mai bine să nu se gândească la asta. Hoff va dormi exact aşa cum şi-a aşternut.

Însă proverbul ăsta nu se aplică şi în cazul lui Billy? Se tot gândeşte la planul de evacuare gândit de Nick. Lui Billy i se pare prea bun ca să fie adevărat, motiv pentru care se hotărăşte să nu îl folosească. Dar fără să îl anunţe pe Nick. Pentru că, ştii ceva? Dacă ai intenţia să scapi de tipul care a intermediat afacerea şi a făcut rost de armă, atunci de ce să nu scapi şi de tipul care a folosit arma aia? Billy nu vrea să creadă că Nick ar face aşa ceva, dar trebuie să recunoască un adevăr incontestabil: Ken Hoff a intrat într-o situaţie din care mai mult ca sigur nu o să poată ieşi tocmai din cauză că nu a vrut să creadă nişte chestii.

Şi, în fond, a cui a fost ideea cu incendiul la depozitul din Cody chiar în ziua asasinatului? Nu a fost a lui Nick, nici a lui Hoff. Deci, a cui?

Întrebări peste întrebări, griji peste griji. Dar, atunci când ajunge pe aleea din faţa casei, vede ceva ce îl bucură: peluza lui arată fantastic.

6

Mare parte din luna august Billy a dormit bine. Adormea cu gândul doar la ce va scrie a doua zi. A avut numai câteva vise cu Fallujah şi cu casele cu palmieri în curţi, de crengile cărora fluturau saci verzi de gunoi. (Cum de ajunseseră acolo sus? *De ce* erau acolo sus?) Nu mai era povestea lui acum, ci a lui Benjy. Aceste două identităţi începuseră să se despartă una de cealaltă, ceea ce nu-l deranja deloc. Văzuse odată pe YouTube un interviu cu prozatorul Tim O'Brien, care vorbea despre volumul de nuvele *The Things They Carried*[73]. Şi spunea în interviul acela că ficţiunea nu reprezintă adevărul, ci calea spre adevăr; iar Billy este acum în stare să înţeleagă asta. Mai cu seamă când a trebuit să scrie despre război. Şi oare nu despre război era vorba în povestea lui? Giugiulelile cu Robin Maguire, alias Ronnie Givens, din Mercedesul lovit nu au însemnat decât un armistiţiu. În rest, nu au fost decât lupte.

În seara aceasta, când vara este aproape trecută şi toamna a început să-şi facă simţită prezenţa, Billy stă întins în pat. Treaz şi neliniştit. Nu îşi face probleme din cauza armei ascunse în sacul de golf. Se gândeşte la treaba pe care a acceptat să o facă cu arma aceea. De regulă nu se gândeşte decât la cele două chestii esenţiale: să tragă şi să spele putina. Acum lucrurile stau altfel şi nu doar pentru că este ultima dată când ia contra cost viaţa unui om. Este altfel pentru că situaţia emană un miros, la fel cum emana şi respiraţia lui Hoff atunci când l-a cuprins pe Billy în îmbrăţişarea aceea stângace şi total neaşteptată.

Cineva a luat legătura cu Hoff, îşi spune el, după care îşi dă seama că nu este aşa. Nu a luat *nimeni* legătura cu Hoff, pentru că Hoff este un nimeni. Şi-o *imagina* el că-i cineva, cu afacerile lui imobiliare şi cu cinematografele şi cu Mustangul roşu şi decapotabil, însă nu-i decât un peşte mare într-un

iaz mic – de fapt, nici măcar prea mare nu este. Iar afacerea asta e foarte importantă. Mulţi oameni iau bani de pe urma ei. Chiar şi Hoff. Şi-a plătit deja câteva datorii şi pare să creadă că le va achita pe toate după moartea lui Joel Allen. Şi mai este şi Nick şi mai sunt şi soldaţii lui aduşi pe câmpul de luptă. Nu chiar un pluton, dar cam pe acolo. Dar poate chiar este un pluton. S-ar putea ca Nick să-şi mai fi adus oameni despre care să nu-i fi pomenit nimic lui Billy.

Nu a luat nimeni legătura cu Hoff. Dar a luat cineva legătura cu *Nick* şi i-a spus să-l ia şi pe Hoff în echipă. Billy îşi aminteşte că s-a gândit, atunci când s-a întâlnit pentru prima oară cu Hoff, la Sunspot Café, că Nick şi Hoff sunt parteneri. Acum este aproape convins că nu-i adevărat. Hoff a vrut să obţină o licenţă pentru deschiderea unui cazinou şi n-a căpătat-o. S-ar mai fi întâmplat aşa ceva dacă ar fi fost un apropiat de-ai lui Nick, care Nick ştie cum să se descurce în situaţii din acestea? În fond, un cazinou e o mină de aur, iar Hoff are o foame mare de bani.

Oare acel cineva care i l-a recomandat pe Hoff lui Nick este aceeaşi persoană care l-a avertizat pe Hoff în legătură cu presupusul incendiu din Cody? Poate. Probabil.

Şi ia să ne gândim la Joel Allen, în prezent aflat într-o închisoare din Los Angeles. Stă la izolare şi probabil că se simte bine şi protejat. Are un avocat care contestă extrădarea. De ce o face, din moment ce Allen precis ştie că tot va fi trimis înapoi la un moment dat? Nu pentru că mâncarea ar fi mai bună în închisorile din Los Angeles. Încearcă să câştige timp? Încearcă să pice la înţelegere cu acel cineva care a stârnit toată nebunia asta, poate chiar folosindu-şi avocatul pe post de intermediar?

Acel cineva precis ştie că Allen va fi trimis înapoi în cele din urmă, iar, atunci când va ajunge aici, Billy Summers îl va doborî înainte să apuce să îşi vândă informaţiile pentru o sentinţă mai uşoară. Acel cineva precis ştie că există riscul ca Allen să

deţină un soi de poliţă de asigurare – nişte poze, nişte înregistrări, posibil chiar o mărturisire scrisă despre comiterea unei fapte (Billy nici nu-i în stare să-şi imagineze despre ce anume ar fi vorba). Numai că acel cineva probabil că a ajuns la concluzia că trebuie să-şi asume acest risc şi că este un risc acceptabil. Acel cineva s-ar putea să aibă dreptate. Probabil că are. Indivizii de teapa lui Allen nu îşi fac asemenea poliţe de asigurare; indivizii de teapa lui Allen se simt invulnerabili. Poate e cel mai bun dintre asasinii plătiţi, însă crimele care l-au băgat în rahatul ăsta au fost crime comise fără premeditare, dintr-un simplu impuls.

Plus că domnul Cineva poate să creadă că nu are de ales. Oricare ar fi secretul lui, clar este unul îngrozitor. Allen nu trebuie cu niciun chip să ajungă la proces într-un stat în care încă există pedeapsa cu moartea. Mai cu seamă când are atâtea lucruri interesante de dezvăluit.

Pe Billy începe să-l ia somnul. Înainte să-l ia de tot, mai apucă să se gândească la jocul de Monopoly şi la cum să împiedici falimentul vânzându-ţi proprietăţile una câte una. Numai că metoda asta funcţionează foarte rar.

7

În dimineaţa următoare, chiar când vrea să se urce în maşină, o vede pe Corrie Ackerman traversând în alergare peluzele din faţa ambelor case. Duce în mână o pungă din hârtie maro, din care iese o aromă absolut delicioasă.

— Am făcut brioşe cu coacăze. Şi Shan şi Derek mănâncă de prânz la şcoală, dar le place să guste ceva în plus. Astea două mi-au mai rămas. Pentru tine.

— Mulţumesc frumos, spune el luând punga. Eşti sigură că nu vrei să păstrezi măcar una pentru Jamal, s-o mănânce când vine acasă?

— Stai liniştit, am pus una deoparte şi pentru el. Dar vreau să le mănânci tu pe astea două, auzi?

— Cred că o să mă achit cu brio de sarcina asta, zâmbeşte Billy.

— Ai slăbit.

Se întrerupe puţin, apoi continuă pe un ton îngrijorat:

— Nu te simţi rău, nu?

Surprins, Billy se uită în jos – la abdomen, la picioare. A slăbit? Se pare că da. Acum foloseşte o gaură de la curea de care nici nu s-a atins înainte. Ridică ochii.

— Mă simt foarte bine, Corrie.

— Pari destul de sănătos, dar nu asta am vrut să zic. Sau nu doar asta. Merge bine lucrul la carte?

— Formidabil.

— Înseamnă că poate trebuie să mănânci mai mult. Şi mai sănătos. Verzituri şi legume, nu doar pizza şi *taco.* În ultimă instanţă, mâncarea pe care o mănâncă un celibatar e mai rea decât băutura. Diseară vii la noi la cină. La şase. Fac plăcinta ciobanului. Pun în ea o grămadă de mazăre şi morcovi.

— Ce bine sună! spune Billy. Sigur că vin, cu condiţia să nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi deloc, ba chiar eu îţi sunt recunoscătoare. Te-ai purtat minunat cu copiii mei. Shanice e nebună după tine, mai ales de când i-ai câştigat flamingoul ăla roz.

Acum coboară vocea, de parcă i-ar împărtăşi cine ştie ce secret.

— I-a schimbat numele. Nu-l mai cheamă Frankie. Acum îl cheamă Dave.

Pe drumul spre centrul oraşului, Billy se gândeşte la numele păsării roz şi se bucură că Shanice i l-a schimbat cu al lui. Dar îi este şi ruşine pentru că, la urma urmei, numele acela este o minciună.

8

În după-amiaza aceea, pleacă din Turnul Gerard şi merge pe jos vreo două străzi către Pearson Street. Se opreşte puţin pe o alee îngustă, unde se

află câteva tomberoane. Crede că sunt bune. Apoi face stânga împrejur şi se duce la garaj.

Mai târziu, în drumul spre Midwood, se opreşte la Walmart. Se pare că mereu face o haltă aici de când s-a mutat în Midwood. Pe când stă la coada de la casă, cu coşul de cumpărături în mână, se gândeşte din nou să renunţe la contractul ăsta. Să dispară pur şi simplu. Numai că Nick îl va urmări şi nu-şi va dori doar să-i ceară înapoi avansul considerabil. Billy e foarte priceput când este vorba să dispară, dar Nick îl va căuta şi în gaură de şarpe şi nu se va da bătut nicicum. La început va trimite o gorilă să-l ia la întrebări pe Bucky Hanson, iar interogatoriul acela va fi unul foarte brutal, pentru că Nick îşi va imagina că, dacă există vreo persoană care să ştie cam pe unde se află Billy Summers, acea persoană nu poate fi decât omul lui de încredere din New York. Şi este posibil ca Bucky să rămână fără unghii. Este posibil să moară. Nu merită aşa ceva.

De asemenea, Nick ar putea să-şi trimită oamenii – probabil chiar pe Frankie Elvis şi pe Paul Logan – la vecinii lui. Să-i ia la întrebări pe soţii Fazio şi Ragland. Şi pe Jamal şi Corrie. Poate chiar şi pe copii? Puţin probabil, pentru că bărbaţii în toată firea care ar aborda copii pe stradă ar atrage o atenţie nedorită; însă i se întoarce stomacul pe dos doar la gândul că ăia doi i-ar interoga pe Shan şi Derek.

Şi mai sunt încă două chestiuni. Niciodată nu a dat bir cu fugiţii, lăsându-şi treaba nefăcută – asta-i prima chestiune. Iar Joel Allen şi-a căutat-o cu lumânarea – asta-i a doua. Pentru că Joel Allen este un om rău.

— Domnule? V-a venit rândul.

Billy se dezmeticeşte în faţa casei de marcat de la Walmart.

— Scuze, eram cu gândurile în altă parte.

— Nicio problemă, mie mi se întâmplă tot timpul, spune casiera.

Îşi goleşte coşul. Huse verzi pentru capetele croselor de golf, pe care scrie POC! şi BANG!; o trusă pentru curăţatul armei; un set de linguri din lemn; o fundă mare şi roşie pe care scrie cu sclipici LA MULŢI ANI; o geacă subţire cu logoul trupei Rolling Stones pe spate; şi o cutie pentru sandviciuri. Casiera înregistrează cutiuţa la sfârşit, după care se uită mai bine la ea.

— *Sailor Moon*[74]*!* Precis că există pe undeva o fetiţă care o să se bucure foarte tare când o va primi.

Shan Ackerman s-ar bucura foarte tare, îşi spune Billy, din păcate nu este pentru ea. Deşi ar putea să fie, însă într-o lume mai bună.

9

În seara aceea, după cina la familia Ackerman (plăcinta ciobanului făcută de Corrie este realmente foarte gustoasă), se duce în camera lui de la subsol şi scoate arma din sacul de golf. Este o puşcă M24, aşa cum a cerut, şi pare în regulă. O demontează, întinde piesele pe masa de ping-pong şi le curăţă pe toate – sunt peste şaizeci. Găseşte luneta într-unul dintre cele două buzunare cu fermoar ale sacului de golf. În celălalt este încărcătorul cu cinci gloanţe: Sierra Matchking Hollow Point Boat Tails[75].

Nu va avea nevoie decât de unul singur.

10

Când intră în holul Turnului Gerard în dimineaţa următoare, la zece fără un sfert, are sacul de golf atârnat pe umărul stâng. Intenţionat a ajuns atât de târziu, pentru că la ora aceasta majoritatea slujbaşilor trudesc ca nişte sclavi pe plantaţie. Irv Dean, paznicul cel vârstnic, ridică ochii din revista pe care o citeşte – astăzi este *Motor Trend* – şi îi zâmbeşte larg.

— Te-ai apucat de golf, Dave? Of, viaţă de scriitor!

— Nu m-am apucat de nimic, spune Billy. Mi se pare cel mai plicticos sport din univers. Am luat crosele astea cadou pentru agentul meu.

Întoarce sacul pentru ca Irv să vadă funda cea mare cu litere sclipicioase pe ea. A pus-o peste buzunarul lateral, unde acum se află încărcătorul puştii, nu douăzeci de suporturi pentru mingiile de golf.

— Tare drăguţ din partea ta. Şi tare scump cadou!

— A făcut multe pentru mine.

— Îhî, am auzit. Numai că domnul Russo nu prea pare făcut pentru sportul ăsta.

Şi Irv întinde mâinile, descriind cu ele burdihanul enorm al lui Giorgio.

Billy s-a pregătit pentru reacţia aceasta.

— Mda, probabil c-o să facă infarct la a treia gaură dacă merge până acolo pe jos, dar şi-a comandat un cart de golf pe dimensiunile lui. Mi-a povestit că a învăţat să joace încă din facultate, pe când era mai slab, mult mai slab. Şi mai ştii ceva? Singura dată când am acceptat să merg pe teren cu el a reuşit o lovitură atât de dificilă, de nu mi-a venit să cred.

Irv se ridică de pe scaun, iar lui Billy i se ridică brusc inima în gât, imaginându-şi că reflexele de poliţist ale bătrânului au zvâcnit pentru ultima oară în această viaţă şi că i s-a năzărit să se uite cu mai multă atenţie la crose, gest care probabil i-ar salva viaţa lui Joel Allen şi foarte posibil ar pune capăt vieţii lui Billy. Dar nici vorbă de aşa ceva. Paznicul se întoarce din profil şi se apucă cu ambele mâini de posteriorul lui deloc neglijabil.

— De aici vine toată forţa.

Şi Irv îşi trage una peste fese ca să-şi sublinieze spusele.

— Chiar de-aici. Întreabă orice atacant din fotbalul profesionist sau orice jucător de baseball. Întreabă-l pe José Altuve[76]. N-are decât un metru şaij şapte, dar un fund tare ca o cărămidă.

— Probabil că asta-i toată şmecheria. Că George are dosul cât un portbagaj, spune Billy, îndreptând una dintre husele verzi de la crose. O zi bună îţi doresc, Irv!

— Şi eu ţie. Auzi? Când e ziua lui? Să-i trimit şi eu o felicitare.

— Săptămâna viitoare, dar s-ar putea să nu fie în oraş. E pe Coasta de Vest.

— Aha, acolo unde-s palmieri şi fete drăguţe la piscină, zice Irv aşezându-se la loc. Bravo lui! Stai până târziu diseară?

— Nu ştiu. Să văd cum merge.

— Of, viaţă de scriitor! repetă Irv şi îşi deschide din nou revista.

11

Ajuns în apartamentul care îi este birou, Billy scoate una dintre husele de pe crose – aceea pe care scrie BANG! Din ţeava puştii Remington iese o vergea de perdele pe care a tăiat-o la lungimea potrivită. De capătul vergelei a lipit cu bandă de scotch cupa uneia dintre lingurile de lemn. Când este acoperită de husa verde seamănă destul de bine cu capul unei crose de golf. Scoate din sac patul armei, ţeava şi închizătorul. Apoi dă la o parte două crose ca să poată scoate cutia de sandviciuri, pe care a înfăşurat-o într-un tricou ca să amortizeze eventualele clinchete şi zornăieli. În cutie se află piesele mai mici – arcul recuperator, percutorul, ejectorul şi toate celelalte. Ia arma demontată şi încărcătorul cu cinci gloanţe şi luneta Leupold şi o unealtă cu diamant pentru tăiat sticla şi le pune pe toate în dulăpiorul de deasupra uşii dintre birou şi chicinetă. Îl încuie şi îşi vâră cheia în buzunar.

Nici măcar nu încearcă să scrie. Gata cu scrisul până se termină toată nebunia asta. Dă la o parte laptopul MacBook la care îşi scrie povestea şi îl deschide pe cel personal. Tastează parola, un talmeş-balmeş de cifre şi litere pe care le-a memorat (nu are ascuns nicăieri vreun bileţel cu parola asta)

şi deschide un fişier intitulat HOMO EXCENTRIC. Respectivul homosexual excentric fiind, evident, Colin White de la Business Solutions. Acolo sunt specificate cele zece ţinute înzorzonate şi viu colorate pe care le-a purtat Colin la serviciu de când îl ştie Billy.

Nu are de unde să anticipeze cum anume va fi îmbrăcat Colin în ziua când Joel Allen va fi adus la tribunal, iar Billy a ajuns la concluzia că nici nu contează. Nu numai din cauză că oamenii cred ce văd chiar şi atunci când ochii lor îi mint, dar şi din cauză că este foarte probabil să poarte pantalonii aurii din nailon. Uneori îi asortează cu un tricou pe care scrie HOMOSEXUALII IL SUSŢIN PE TRUMP, alteori cu una dintre numeroasele lui cămăşi asemănătoare cu acelea purtate de trupele rock de pe vremuri. Şi nu contează, pentru că oamenii îl vor vedea pe Colin purtând o geacă având pe spate logoul Rolling Stones, adică nişte buze mari şi roşii printre care iese o limbă la fel de mare şi de roşie. Nu l-a văzut pe Colin în niciun fel de geacă până acum, mai ales pentru că vara a fost una toridă, însă e convins că are în garderoba lui un asemenea articol de îmbrăcăminte. Şi, pentru că a venit toamna, o să fie potrivită geaca aceea, chiar dacă ziua cu pricina va fi mai călduroasă. Plus că, na, gecile de felul ăsta sunt ultimul răcnet al modei.

Când oamenii lui Nick îl vor vedea pe Billy alergând pe lângă duba lor, chipurile de la Departamentul de Lucrări Publice, fără să se oprească şi să se urce în ea, nu îşi vor spune: *Uite că Billy Summers spală putina.* Vor vedea pantalonii din nailon şi părul negru, lung până la umeri, şi îşi vor zice cu totul altceva: *Uite-l şi pe poponarul ăla cu ţoale ţipătoare cum fuge mâncând pământul.*

Cel puţin, aşa speră că va fi.

Billy cumpără ceva de pe Amazon, folosindu-şi tot laptopul personal, menţionând că doreşte ca obiectele să îi fie livrate în ziua următoare.

CAPITOLUL 9

1

Trece o săptămână. Tot aşteaptă să primească un semn de la Giorgio, dar nu primeşte nimic. Vineri seară îşi invită vecinii la un grătar în curtea din spatele casei lui, iar după aceea face nişte pase de baseball cu Jamal şi Paul Ragland, în vreme ce copiii joacă leapşa printre ei, aplecându-se ca să nu-i lovească mingea aruncată cu putere de Paul şi de Jamal. Cu toate că mănuşa pe care i-a adus-o Jamal este una autentică şi bine căptuşită, tot îl ustură palma când spală cele câteva vase. Atunci sună telefonul.

Se îndreaptă spre telefonul lui David Lockridge, însă nu acela sună. Apoi se duce la cel al lui Billy Summers, dar nici ăsta nu e. Nu mai rămâne decât telefonul despre care credea că va fi mereu mut. Probabil că îl caută Bucky din New York, pentru că doar el are numărul lui Dalton Smith. Însă, când îl ia de pe bufetul din living, îşi dă seama că îl mai pot suna şi alţii. A trecut numărul pe formularul completat la biroul lui Merton Richter, agentul imobiliar, şi i l-a dat şi lui Beverly Jensen, vecina lui de la etaj.

— Alo?

— Salut, vecine!

Nu-i Beverly; e soţul ei.

— Cum e în Alabama?

Preţ de o clipă, Billy nu înţelege despre ce vorbeşte Jensen. Şi a încremenit.

— Dalton? S-a întrerupt?

Abia acum îi pică fisa. Jensen ştie că el este în Huntsville, unde instalează un sistem informatic la sediul firmei Equity Insurance.

— Nu, te aud. Cum să fie? Cald.

— În rest vremea-i bună?

Billy habar n-are cum este vremea în Huntsville, probabil destul de asemănătoare cu cea de aici, dar cine să ştie. Dacă ar fi avut cea mai mică idee că l-ar putea suna Don Jensen, cu siguranţă că ar fi verificat.

— Nimic deosebit, spune el. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Păi, uite, ne-am tot întrebat cine naiba eşti tu în realitate, îşi imaginează el că-l aude pe Don spunând. Poate fraiereşti multă lume cu burta aia falsă a ta, dar nevastă-mea a văzut din prima că nu-i adevărată.

— Uite care-i chestia, zice Don. Ieri, mama lui Bev s-a simţit mult mai rău şi a murit în după-masa asta.

— O, îmi pare foarte rău.

Şi, da, lui Billy chiar îi pare rău. Poate nu „foarte", dar destul. Beverly nu-i la fel de simpatică precum Corrie Ackerman, dar e o tipă de treabă.

— Da, Bev e cam distrusă. Acum e în dormitor, face bagajele şi plânge, plânge şi face bagajele. Avem avion mâine spre Saint Louis, după care trebuie să închiriem o maşină de la aeroport ca să ajungem la căcăstoarea aia de orăşel care se cheamă Diggins. Nu ne ducem doar pentru înmormântare, că mai sunt o grămadă de alte treburi de care e musai să ne ocupăm. O să stăm acolo ceva timp.

Don oftează.

— Îmi pare rău de banii cheltuiţi, dar avocatul ăla al ei o să citească testamentul marţi şi am senzaţia că ne-a lăsat şi nouă ceva. Mie asta mi-a dat de înţeles tipul, dar ştii şi tu cum sunt avocaţii.

— Rezervaţi, spune Billy.

— Aşa, rezervaţi. În fine, Anette a fost o persoană strângătoare, cum se zice, iar Bev e unicul ei copil.

— Aha.

— Deci s-ar putea să rămânem acolo o vreme, de-aia te-am sunat. Bev a vrut să ştie dacă nu te deranjează să-ţi lăsăm sub uşă una din cheile de la

apartamentul nostru. Şi ne-ai face un mare serviciu dacă, atunci când te întorci din Alabama, o să verifici dacă ne mai merge frigiderul şi o să uzi plantele alea două din ghivece. E nebună după ele, le-a şi botezat, dacă-ţi vine să crezi aşa ceva. Ar fi cam nasol dacă tre' să stai acolo mai mult de o săptămână. Că nu cunoaştem prea multă lume pe aici.

Pentru că nici *nu e* prea multă lume pe acolo, îşi zice Billy. Şi îşi mai zice că e bine. Ba chiar mai mult decât bine. E un noroc fantastic. Cu condiţia ca soţii Jensen să nu se întoarcă înainte ca Joel Allen să fie extrădat din California, o să aibă numai pentru el toată casa de pe Pearson Street.

— Dacă nu poţi…

— Pot şi vă ajut bucuros. Cât timp crezi că veţi lipsi?

— N-am de unde să ştiu. Cel puţin o săptămână, poate două. Mi-am luat liber de la serviciu. Concediu fără plată, desigur, dar dacă ne-a lăsat ceva bănuţi…

— În regulă, înţeleg.

Din ce în ce mai bine.

— Nu vă faceţi griji în privinţa plantelor. Sper să mă întorc curând şi o să stau mai mult acasă de data asta.

— Super! Bev mi-a mai zis să-ţi spun că poţi să-ţi iei orice vrei din frigider. Mai bine să folosească cuiva decât să se strice. Normal că laptele o să se acrească până vii tu.

— Da, spune Billy. Am avut şi eu problema asta. Drum bun!

— Mulţumim, Dalton.

— Cu multă plăcere, răspunde Billy.

2

În noaptea aceea, Billy stă întins în pat cu mâinile sub pernă, uitându-se la dâra de lumină gălbuie de pe tavan, care vine de la felinarul din faţa casei unde locuiesc soţii Fazio. Mereu uită să-şi cumpere

jaluzele. Îşi propune s-o facă, apoi îi iese cu totul din minte. Poate o să-şi amintească acum, când nu are nimic altceva de făcut decât să aştepte.

Speră totuşi că aşteptarea va fi scurtă, nu doar pentru că îi convine de minune că Don şi Beverly pleacă din oraş, ci din cauză că orele petrecute în Turnul Gerard vor trece foarte greu acum, când nu va mai lucra la povestea lui Benjy. Urmează Fallujah şi Billy are deja în minte ce vrea să scrie, ştie deja unele dintre imaginile absolut senzaţionale pe care vrea să le descrie. Cum fluturau ca nişte drapele în vântul fierbinte sacii ăia de gunoi rupţi şi agăţaţi în palmieri. Cum veneau mujahedinii în taxiuri ca să se lupte cu puşcaşii marini şi se revărsau din maşinuţele alea ca nişte clovni de la circ. Însă clovnii de la circ nu scot şi arme din maşinuţele lor. Cum făceau contrabandă cu muniţie nişte băieţei în tricouri cu rapperii 50 Cent şi Snoop Dogg, care se strecurau în goana mare printre dărâmături în adidaşii lor de firmă, dar rupţi la cusături. Cum un câine şchiop de un picior mergea grăbit prin Jolan Park{77}, ţinând în gură jumătate din capul unui om. Încă şi acum Billy vede foarte clar urmele de fosfor alb{78} pe labele câinelui.

Toate piesele sunt acolo, însă nici vorbă să le asambleze până nu termină ce are de făcut. William Wordsworth{79} spunea că poeziile cele mai bune sunt acelea despre emoţii puternice, rememorate în linişte{80}. Din păcate, Billy şi-a pierdut liniştea.

Adoarme în cele din urmă, dar este trezit în crucea nopţii de clinchetul slab al unui mesaj primit pe telefon. În mod normal, nici nu l-ar fi auzit, numai că acum somnul îi este frământat de crâmpeie de vise. Exact cum i se întâmpla şi pe front.

Pe noptieră sunt trei telefoane puse la încărcat: al lui Billy, al lui Dave şi al lui Dalton. Telefonul lui Billy este cel cu ecranul luminat.

DblDom: Sună-mă.

Urmează un număr cu prefix de Las Vegas. DblDom înseamnă Double Domino, numele hotelului cu cazinou deţinut de Nick. La Billy este ora trei dimineaţa. Din cauza diferenţei de fus orar, Nick probabil abia acum se duce la culcare.

Billy sună. Nick răspunde şi îl întreabă ce mai face. Billy zice că face bine şi ar face şi mai bine dacă n-ar fi trei dimineaţa.

Nick râde binedispus.

— Cea mai bună oră dacă vrei să vorbeşti cu cineva la telefon, că oamenii sunt la casele lor. Tocmai ce am aflat că-i foarte posibil ca prietenul nostru să ajungă miercuri la tine. Ar fi trebuit să vină încă de luni, dar a făcut o intoxicaţie alimentară, probabil şi-a provocat-o singur. O să fie dus la hotel, unde o să-şi petreacă noaptea. Eşti atent?

Billy este foarte atent. Hotelul lui Allen este penitenciarul din oraş.

— În dimineaţa următoare va ajunge vizavi de tine pentru T. Ştii ce vreau să zic?

— Da.

Trimiterea în judecată.

— Ţi-a dat ce voiai amicul nostru cu păr roşu?

— Da.

— E totul în regulă?

— Da.

— Bine. O să mai primeşti un mesaj de la agentul tău şi după aia aştepţi. Apoi pleci în vacanţă. Ai priceput?

— Da, spune Billy.

— Va trebui să plăteşti factura pentru telefonul ăsta şi pentru celălalt. Înţelegi?

— Da, spune Billy.

Îl enervează că Nick îl tot întreabă dacă înţelege, dar este în regulă. Nick crede că stă de vorbă cu un tip mai încet la minte. Da, a recepţionat mesajul: trebuie să distrugă telefonul lui Billy Summers, să distrugă telefonul lui David Lockridge, să distrugă orice alte telefoane cu cartelă pe care le-a mai

folosit pe parcurs. Va păstra doar un singur telefon, acela despre care Nick nu ştie absolut nimic.

— Vorbim mai încolo, spune Nick. Dacă vrei, mai poţi să-ţi păstrezi puţin telefonul, dar şterge mesajul pe care ţi l-am trimis.

Şi închide.

Billy şterge mesajul, se întinde la loc şi adoarme în mai puţin de un minut.

3

Weekendul este răcoros. Se pare că toamna îşi intră în drepturi. Billy vede primele nuanţe de ruginiu în copacii de pe Evergreen Street. Duminică după-amiaza are loc jocul de Monopoly; joacă Billy şi trei copii, iar alţi şase „chibiţează" de pe margine. În mod normal, zarurile se poartă foarte frumos cu el, dar nu şi astăzi. Dă trei duble consecutive şi ajunge de trei ori în închisoare, chestie care, din punct de vedere statistic, este la fel de improbabilă cum e alegerea tuturor celor şase numere câştigătoare la Loteria Mega Milioanelor. Însă reuşeşte să mai reziste cât să-şi ducă la faliment doi dintre adversari, după care pierde în faţa lui Derek Ackerman. Când îi ia banca ultima proprietate ipotecată, copiii izbucnesc în strigăte de triumf, se năpustesc peste el şi scandează *aimâncatbătaie-aimâncatbătaie-aimâncatbătaie.* Corrie coboară repede la subsol să vadă ce-i cu atâta tărăboi şi râde în hohote şi ţipă la copii să se dea jos din cârca lui Billy, să-l lase în pace.

— Ai luat-o pe coajă! răcneşte Danny Fazio în culmea fericirii. Te-a desfiinţat un *puşti!*

— Am cam luat-o, râde şi Billy. Dacă aş fi cumpărat toate căile ferate în loc să mă duc la închisoare…

Becky, prietena lui Shan, face *pârţţţ* din buze la el şi toţi încep din nou să râdă în hohote. Apoi urcă să mănânce plăcintă în living, unde Jamal se uită la un meci de baraj din campionatul de baseball. Cu flamingoul roz în braţe, Shan se aşază pe canapea

lângă Billy. Adoarme cu capul pe braţul lui când începe a şaptea repriză. Corrie îl invită să rămână la cină, dar Billy refuză, spunând că se duce la cinematograf. Că abia aşteaptă să vadă filmul *Deadly Express*.

— Eu am văzut reclama, zice Derek. Mi se pare că-i de groază.

— Mănânc o grămadă de pop-corn, spune Billy. Aşa nu mă mai apucă frica.

Billy nu se duce la niciun cinematograf, dar, în timp ce traversează oraşul spre garajul unde îl aşteaptă Fordul Fusion, ascultă un podcast cu o recenzie a filmului respectiv. Pentru că întotdeauna paza bună trece primejdia rea. Merge cu Fordul pe Pearson Street, intră la numărul 658, coboară în apartamentul de la subsol şi pune în dulap accesoriile lui Dalton Smith. Apoi urcă la etaj şi udă plantele lui Beverly. Uneia dintre ele – parcă plantă-păianjen îi zice – îi merge excelent; dar cealaltă – sporul-casei se cheamă oare? – pare destul de ofilită.

— Ia de bea nişte apă, Daphne, îi spune Billy, citind numele de pe cartonaşul lipit de ghiveci.

Imposibil de ghicit motivul pentru care Beverly şi-a botezat planta-păianjen Walter.

Billy încuie uşa şi iese din casă, cu o şapcă de baseball pe cap ca să-i acopere părul care nu mai este blond. Poartă şi ochelari de soare, deşi s-a lăsat seara. Duce Fordul înapoi, se urcă în Toyota, se întoarce în Midwood, se uită puţin la televizor, se duce la culcare. Adoarme aproape imediat.

4

Luni după-amiază se aude un ciocănit la uşă. Billy o deschide cu inima strânsă, aşteptându-se să dea cu ochii de Ken Hoff. Însă nu este Hoff, ci Phyllis Stanhope. Tânăra zâmbeşte, dar are ochii roşii şi umflaţi.

— Vrei să duci la cină o tânără drăguţă?

Direct. Fără ocolişuri.

— Prietenul meu mi-a dat papucii şi mi-ar prinde bine să mă distrez puţin cu cineva.

Se întrerupe puţin, apoi adaugă:

— Fac eu cinste.

— Nu-i nevoie, zice Billy.

Îşi cam imaginează unde se va ajunge şi poate că nu-i o idee tocmai bună, dar nu-i pasă.

— Plătesc eu bucuros, dar, dacă nu-ţi convine, putem să plătim nemţeşte şi de data asta.

Însă nu îşi plăteşte fiecare consumaţia. Achită Billy totul. Îşi spune că femeia s-o fi decis să sărbătorească sfârşitul relaţiei culcându-se cu el. Iar cele trei cocktailuri cu votcă pe care le dă pe gât – două înainte de masă şi unul în timpul ei – nu fac decât să întărească această presupunere. Billy îi întinde lista de vinuri, dar ea face semn că n-o interesează.

— Nu le-amesteci, n-ai probleme, spune ea. Asta-i din…

— *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* spune Billy şi ea începe să râdă.

Phyllis nu mănâncă prea mult, spune că a fost o despărţire destul de urâtă, în două acte – primul faţă în faţă şi al doilea la telefon aşa că nu-i este prea foame. Vrea doar să bea. Ca să-şi facă curaj pentru ce va urma, iar ce va urma nu pare doar posibil, ci de-a dreptul inevitabil. Şi Billy este perfect de acord cu asta. A trecut mult timp de când n-a mai făcut sex. În timp ce achită nota de plată cu unul dintre cardurile bancare ale lui David Lockridge, îşi aminteşte de copiii care i s-au urcat în cârcă şi i-au strigat *aimâncatbătaie.* Şi uite că, la numai o zi distanţă, stă el faţă în faţă cu altcineva care a mâncat bătaie, care a pierdut la jocul numit dragoste.

— Haide să mergem la tine! Nu vreau să-i mai văd aftershave-ul din baia mea.

Păi, îşi zice Billy, *îţi dau voie să te uiţi la al meu. Şi să-mi foloseşti periuţa de dinţi.*

Ajung în căsuţa galbenă de pe Evergreen Street, Phyllis se uită în jur cu ochi critic, îl laudă pentru

posterul cu *Doctor Jivago* pe care şi l-a cumpărat de la un anticariat din centru şi îl întreabă dacă are ceva de băut. Billy are în frigider un bax cu şase beri. O întreabă dacă vrea un pahar şi Phil îi răspunde că o să bea direct din cutie. Billy ia două beri şi le duce în living.

— Parcă ai zis că nu mai bei până când termini cartea.

El ridică din umeri.

— Promisiunile sunt făcute ca să fie încălcate. Plus că acum sunt în afara programului.

Abia ce şi-au deschis cutiile cu bere, când ea exclamă:

— Ce cald e aici!

Şi începe să se descheie la bluză. Berile rămân deschise pe măsuţa din living, iar dimineaţă vor fi răsuflate şi fără gust.

Partida de sex este plăcută – cel puţin pentru Billy. El presupune că la fel este şi pentru ea, dar e greu să-ţi dai seama ce gândesc femeile. Câteodată nu vor decât să nu te mai străduieşti atât de mult, să te dai jos de pe ele şi să le laşi să doarmă; dar, dacă Phil se preface, o face cu talent. Şi vine o clipă, chiar înainte ca el să-şi dea drumul, când ea scoate un geamăt înăbuşit printre buzele lipite de umărul lui şi îşi înfige unghiile în carnea lui atât de tare, că mare ar fi mirarea să nu-i dea sângele.

El se rostogoleşte pe partea lui de pat, ea îl bate uşor pe umăr – *bravo!*

— Te rog doar să nu-mi spui că ai făcut sex cu mine din milă.

— Nu, crede-mă, spune el. Eu nu te întreb dacă ai făcut sex cu mine din răzbunare.

Ea râde.

— Şi bine faci că nu mă întrebi.

Apoi se întinde pe locul ei, cât mai departe de el. După cinci minute începe să sforăie.

Billy mai rămâne treaz o vreme, dar nu din cauza sforăitului ei – că este un sforăit de doamnă bine-crescută, aproape ca un tors de pisică –, ci din cauză că mintea lui nu vrea încă să-i dea stingerea. Felul

în care a apărut femeia în pragul lui şi tot ce a urmat i se par desprinse dintr-un roman al lui Zola, în care fiecare personaj este folosit la maximum şi îşi mai face încă o dată apariţia la sfârşit, ca la o chemare la rampă în aplauzele publicului. Speră ca povestea lui să nu se fi terminat încă, deşi înţelege că această parte a ei este pe sfârşite. Dacă îşi va face treaba şi va încasa banii, va începe o nouă viaţă (posibil sub identitatea lui Dalton Smith sau sub alta). Iar viaţa aceea s-ar putea să fie una mai bună.

De ceva vreme, poate de când a început să scrie povestea lui Benjy, şi-a dat seama că se sufocă dacă mai duce viaţa aceasta. Ideea – ba nu, *trufia* – că el ucide doar oameni răi nu mai stă în picioare. În casele de pe strada asta există oameni buni care dorm acum. Nu o să ucidă pe niciunul dintre ei, dar presupune că va ucide ceva din sufletul lor atunci când vor afla motivul adevărat pentru care a venit el aici.

Este un gând prea poetic? Prea sentimental? Billy nu crede asta. A apărut un necunoscut, care ne-a devenit vecin, dar fix asta-i poanta: s-a dovedit că a fost tot timpul un necunoscut.

Pe la trei dimineaţa, pe Billy îl trezesc nişte zgomote venite din baie: vomită Phil. Apoi trage apa. Se spală la chiuvetă. Se întoarce în pat. Plânge un pic. Billy se preface că doarme dus. Termină de plâns. Reîncepe să sforăie. Billy doarme şi visează saci verzi de gunoi care flutură în palmieri.

5

Îl trezeşte mirosul de cafea. E puţin trecut de ora şase. Phil este în bucătărie, desculţă şi îmbrăcată cu una dintre cămăşile lui cu nasturi.

— Cum ai dormit? o întreabă Billy.

— Bine. Tu?

— Excelent! Şi cafeaua aia miroase nemaipomenit de bine.

— Am furat câteva aspirine de la tine. Cred că am băut niţel cam prea mult aseară.

Şi îi aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate ruşinată.

— Numai aftershave-ul să nu mi-l furi.

Vorbele lui o fac să râdă. După aventurile de o noapte pot urma nişte dimineţi absolut sinistre, iar Billy a trecut de destule ori prin aşa ceva. Numai că acum i se pare totul în regulă, ceea ce îl bucură. Phil e o femeie drăguţă.

Când îi propune să-i pregătească o omletă, ea se strâmbă şi clatină din cap. Reuşeşte totuşi s-o convingă să mănânce nişte pâine prăjită. Simplă, fără unt. Apoi o lasă singură şi la baie, şi în dormitor ca să facă duş şi să se îmbrace. Când o vede ieşind din cameră, lui Billy i se pare că arată bine. Bluza e puţin cam şifonată, dar în rest totul este perfect. O să aibă ce să povestească mai încolo, îşi zice Billy. „Noaptea pe care mi-am petrecut-o cu un asasin”. Cu condiţia să vrea să povestească. S-ar putea să nu.

— Mă duci până acasă, Dave? Aş vrea să mă schimb.

— Bucuros.

Ea se opreşte la uşă şi pune mâna pe braţul lui.

— Nu a fost sex din răzbunare.

— Nu?

— Câteodată o fată vrea să se simtă dorită. Şi tu m-ai dorit… nu-i aşa?

— Aşa e.

Ea dă scurt din cap, parcă vrând să spună: deci, ne-am înţeles.

— Şi eu te-am dorit. Însă cred că asta a fost singura dată. Niciodată să nu spui niciodată, dar aşa simt eu acum.

Billy, care ştie precis că a fost singura dată, dă şi el din cap.

— Rămânem prieteni?

El o îmbrăţişează şi o sărută pe obraz.

— Până la capăt.

Este încă destul de devreme, dar locuitorii de pe Evergreen Street se trezesc cu noaptea în cap. Vizavi, Diane Fazio stă în balansoarul de pe terasă.

E înfofolită într-un capot roz, din lână, şi are în mână ceaşca plină cu cafea. Billy deschide portiera din dreapta Toyotei. Phil se urcă în maşină. Când se duce spre locul lui, o vede pe Diane, care îi face un semn de aprobare.

Iar Billy zâmbeşte. Nu se poate abţine.

6

Când apar rulotele cu mâncare, Billy coboară ca să-şi ia un *taco* şi o cola. Jim Albright, John Colton şi Harry Stone – Tinerii Avocaţi, ca nişte personaje de serial sau de roman scris de John Grisham – îi fac semn să vină şi să stea cu ei, dar Billy le spune că vrea să mănânce la birou, ca să mai scrie puţin.

Jim ridică un deget şi declamă:

— Niciun om aflat pe patul de moarte n-a spus vreodată „îmi pare rău că n-am stat mai mult la masa de lucru". Aşa a zis Oscar Wilde, chiar înainte să plece în lumea de dincolo.

Billy ar putea să-i spună lui Jim că ultimele cuvinte ale lui Oscar Wilde se pare că au fost: „Tapetul ăsta mă omoară. Ori dispare el, ori eu." Însă nu o face şi se mulţumeşte doar să zâmbească.

Adevărul-adevărat este că nu mai vrea să-şi piardă vremea cu tipii ăştia acum, când treaba e ca şi făcută; dar nu pentru că nu i-ar fi simpatici, ci tocmai pentru că îi place prea mult. Se pare că Phil şi-a luat liber astăzi. Billy speră să-şi ia liber şi miercuri şi joi, dar probabil că nu se va întâmpla aşa ceva.

Chiar când intră în birou, începe să sune telefonul lui Dalton. Este Don Jensen.

— Te-ai întors, frăţică?

— M-am.

— Ce mai zici? Ce mai fac Daffy şi Woller?

— Facem bine toţi trei. Tu ce mai faci?

Eu m-am făcut mangă, ar trebui să-i răspundă Don după felul în care vorbeşte, deşi abia dacă a trecut de ora prânzului.

— Frăţică, n-am făcut în viaţa mea mai bine.

Se aude *biie.*

— Şi Bevvie. Zi-i şi tu „bună”, Bevvie!

De la oarece depărtare, dar foarte clar, se aude răcnetul lui Beverly:

— Salutare, mamă mare!

După care începe să râdă în hohote stridente. Înseamnă că şi ea a băut. Atitudine nu tocmai de doliu, nici din partea ei, nici din partea lui.

— Bevvie te salută şi ea, spune Don.

— Da, am auzit-o.

— Frăţică… amice…

Şi începe să vorbească în şoaptă.

— Suntem bogaţi.

— Pe bune?

— Avocatul a citit testamentul în dimineaţa asta şi maică-sa lui Bevvie i-a lăsat absolut tot. Şi acţiunile, şi banii din bancă. Aproape *două sutici de miişoare.*

Din depărtare se aud chiotele lui Beverly, iar Billy nu-şi poate reţine zâmbetul. Poate va suferi din nou după mama ei atunci când se va trezi din beţie, însă acum cei doi locatari ai unui apartament dintr-un cartier deloc luxos încă sărbătoresc moştenirea. Billy nu-i poate învinui pentru asta.

— Super, Don! Bravo vouă!

— Cât o să stai acasă acum? Că de asta te sun, frăţică.

— Probabil destul de mult. Am un contract nou la…

Însă Don nu îl aşteaptă să termine.

— Bine. Perfect, frăţică! Să pui apă la Daffy şi Woller, pen’ că… hai să-ţi zic o chestie.

— Ce chestie?

— Ia ghici?

— Nu ştiu.

— Tre’ să ghiceşti, pretene IT-st.

— Vă duceţi la Disneyland.

Don râde atât de tare, că Billy se strâmbă un pic şi trebuie să-şi îndepărteze telefonul de ureche. Dar zâmbeşte şi el. Nişte oameni de treabă au avut noroc. Şi îi place asta, indiferent în ce situaţie s-ar

afla el. Se întreabă dacă Zola a avut vreo asemenea răsturnare de situaţie în romanele lui. Probabil că nu. Însă Dickens, pe de altă parte…

— Eşti aproape, frăţică, foarte aproape. *Ne ducem în croazieră!*

Beverly chiuie iarăşi din fundal.

— Zici că stai acasă vreo lună? Poate chiar şase săptămâni. Că…

Nu mai apucă să termine ce are de zis, că Beverly îi smulge telefonul din mână şi Billy trebuie din nou să-l îndepărteze de ureche pe al său ca să-şi păstreze timpanul intact.

— Dacă nu poţi, lasă-le să moară! Acu' am cu ce să-mi iau altele! O seră o să-mi iau!

Billy reuşeşte să-şi exprime regretul pentru pierderea suferită de femeie şi să o felicite pentru moştenire, după care vine iar Don la telefon.

— Şi când ne-om întoarce, ne mutăm de-acolo, frăţică. Gata cu priveliştea aia superbă a maidanului de vizavi. Nu zic nimic de rău de apartamentul tău, frăţică. Pe-ăla l-a vrut mereu Bevvie.

Bev zbiară:

— Acu' nu-l mai vreau!

Billy spune:

— Staţi fără grijă, o să îi ud pe Daphne şi Walter.

— O să te plătim, tocilarule care te-ai făcut bonă de plante! Să ştii că da! Că ne permitem!

— Nu este nevoie. Sunteţi vecini buni.

— Şi tu, frăţică, şi tu. Ştii ce bem noi acilea?

— Şampanie?

Şi din nou este obligat să-şi îndepărteze telefonul de ureche.

— Te-ai prins!!!

— Ai grijă să nu exageraţi, spune Billy. Şi transmite-i lui Beverly toate cele bune din partea mea, da? Îmi pare rău de pierderea suferită, dar mă bucur pentru moştenirea primită.

— Sigur că da. Mulţam mult de tot, amice.

Se întrerupe puţin, iar când vorbeşte din nou pare aproape treaz. Copleşit de norocul care a dat peste ei.

— *Două sute de mii de dolari.* Îţi vine să crezi?

— Da, zice Billy.

Încheie convorbirea şi se sprijină de spătar. El va primi mult mai mult decât două sute de mii, dar i se pare că Don şi Beverly Jensen sunt cei cu adevărat bogaţi. Da, domnule, ei sunt cu adevărat bogaţi. O fi un punct de vedere siropos, dar este conform realităţii.

7

În dimineaţa următoare, tocmai când intră în garajul de lângă Turnul Gerard, aude clinchetul mesajului primit pe telefonul lui David Lockridge. Aşteaptă până ajunge şi parchează la nivelul patru, apoi îl citeşte.

GRusso: Ţi-a fost trimis cecul.

Billy se îndoieşte de asta. E doar şase şi jumătate pe Coasta de Vest, dar înţelege că îi *va* fi trimis cât de curând. Allen este pe drum, probabil într-un avion de linie, prins cu cătuşe de unul dintre detectivii din acest oraş sau de un agent din poliţia statală. A venit momentul să se apuce de treabă.

Deschide uşa din spate a maşinii şi scoate de pe banchetă o sacoşă de cumpărături, făcută din hârtie. Înăuntru sunt pantalonii din nailon şi geaca din mătase cu buzele Rolling Stones pe spate. Pantalonii nu sunt aurii, deşi perechea aurie este preferata lui Colin White. După o oarecare dezbatere interioară, Billy a ajuns la concluzia că auriul ar fi cam *prea* bătător la ochi. Pantalonii comandaţi pe Amazon sunt negri cu sclipici auriu. Colin ar înnebuni după ei.

Billy s-a gândit şi la o poveste pe care să o spună în cazul – puţin probabil, dar oricum posibil – în care Irv îl întreabă de ce vine la lucru cu o sacoşă de cumpărături; însă Irv stă de vorbă cu câteva dudui frumuşele de la Business Solutions şi doar îl salută

neatent când Billy semnează de venire şi apoi se duce la ascensoare.

Ajuns în birou, deschide sacoşa, scotoceşte sub haine şi scoate un afiş mic, cumpărat de la un magazin cu produse pentru birouri. Pe afiş scrie SCUZE ÎNCHIS. Mesajul este încadrat de două mutriţe triste, caricaturale. Billy ia un marker şi scrie APA OPRITĂ 4 SAU 6. Flutură de câteva ori afişul ca să se usuce tuşul, după care îl pune la loc în sacoşă. Mai bagă acolo şi peruca brunetă cu păr lung, după care vâră sacoşa în dulap.

Se aşază la birou şi copiază povestea lui Benjy pe un stick de memorie. După ce termină, foloseşte un program care distruge absolut tot ce mai este în laptop. Acesta va rămâne aici. Sigur, amprentele lui sunt atât pe el, cât şi pretutindeni în birou şi, dacă s-ar apuca să le şteargă, cu siguranţă că ar scăpa o mulţime, dar nu este o problemă. Imediat după ce va trage şi îl va vedea pe Joel Allen mort pe treptele tribunalului, Billy Summers nu va mai exista. Cât despre laptopul personal… ar putea să-l distrugă şi pe acela, să-l lase în urmă şi să se folosească de unul dintre cele ieftine pe care le ţine pe Pearson Street. Însă nu vrea. Laptopul ăsta vine cu el.

8

O oră mai târziu, o bătaie la uşă. Deschide, aşteptându-se din nou să-l vadă pe Ken Hoff, probabil mort de frică. Şi din nou se înşală. De data aceasta, la uşa lui este Dana Edison, unul dintre durii aduşi de Nick de la Vegas. Astăzi nu poartă salopeta de la Lucrările Publice. Astăzi poartă pantaloni negri şi largi şi un sacou sport de culoare gri – domnul Anonim în carne şi oase. Un omuleţ ochelarist, despre care ai putea să crezi că lucrează la biroul de contabilitate din capătul holului, unde lucrează şi Phil Stanhope. Asta la o primă vedere. Dar, dacă te uiţi mai atent la el, ai putea să descoperi ceva diferit – mai ales dacă ai fost puşcaş marin şi ştii cum să te uiţi.

— Salut, amice! spune Edison pe un ton coborât şi politicos. M-a trimis Nick să discut ceva cu tine. Pot să intru?

Billy se dă la o parte. Fără să facă zgomot cu mocasinii lui maro şi eleganţi, Dana Edison traversează repede săliţa de la intrare şi intră în sala mică de şedinţe unde şi-a amenajat Billy biroul. Aruncă o privire spre masă, unde se află laptopul personal al lui Billy, cu un joc de cribbage ajuns la jumătate, după care se uită pe fereastră. Trasează aceeaşi diagonală imaginară a glonţului, pe care Billy a trasat-o de nenumărate ori de-a lungul verii. Numai că acum vara s-a terminat şi vremea s-a răcit.

Este bine că Edison nu se grăbeşte să intre în subiect, pentru că, obişnuit să fie aici tipul cel destul de isteţ, pe nume David Lockridge, Billy ar fi putut să comită cine ştie ce greşeală. Dar când Edison se întoarce spre el, Billy şi-a pus deja expresia de *eu tembel:* ochi căscaţi, gură întredeschisă. Dar nu prea mult, nu vrea să pară prostul satului, ci doar un tip care crede că Zola este unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai lui Superman.

— Dana te cheamă, da? Ne-am cunoscut acasă la Nick.

Individul dă din cap.

— M-ai mai văzut şi când mă învârteam prin zonă cu Reggie în dubiţa aia de la municipalitate, da?

— Da.

— Nick vrea să ştie dacă ai totul pregătit pentru mâine.

— Sigur.

— Unde-i arma?

— Păi…

Dana zâmbeşte larg, descoperind două rânduri de dinţi la fel de mici şi îngrijiţi ca întreaga lui înfăţişare.

— Nu contează. Dar o ai la îndemână, da?

— Normal că da.

— Ţi-ai luat un diamant de tăiat geamul?

Tâmpită întrebare, dar nu face nimic. Se crede despre el că ar fi un om tâmpit.

— Sigur.

— Nu trebuie să îl foloseşti astăzi. După-amiaza bate soarele pe partea asta a clădirii şi s-ar putea să vadă cineva gaura.

— Ştiu asta.

— Mda, probabil că ştii. Nick zice că eşti lunetist. Te-ai perfecţionat în Fallujah. Cum a fost acolo?

— Bine.

Ba deloc. Nici discuţia asta nu e una agreabilă. Parcă un nor mic şi negru de furtună a intrat în cameră odată cu Edison.

— Nick a vrut să mă asigur că te ţii de plan.

— Mă ţin.

Edison repetă planul:

— Tragi. După cinci secunde, cel mult zece, o să se audă o bubuitură al naibii de puternică din spatele cafenelei de acolo.

— Dispozitivul pirotehnic.

— Dispozitivul pirotehnic, corect. Asta-i treaba lui Frankie. După alte cinci secunde, cel mult zece, bubuie încă unul din spatele magazinului de papetărie de pe colţ. Acolo e Paulie Logan. Oamenii o s-o ia la goană în toate părţile. O s-o iei şi tu la goană cu ei, că eşti doar un funcţionar care vrea să vadă ce s-a întâmplat şi după aia vrea s-o taie cât mai repede de-acolo. Mergi după colţ. Acolo e dubiţa. Reggie va deschide uşile din spate. Eu o să fiu la volan. Te urci şi îţi pui repede o salopetă pe tine. E limpede?

A fost mereu limpede. Billy n-are nevoie de o recapitulare de ultim moment.

— Da. O singură chestie, Dana?

— Ce chestie?

— Trebuie să fac nişte lucruri ca să mă pregătesc şi, dacă încep să le fac, nu mai pot să dau înapoi. Precis mâine o să fie?

Dana deschide gura, vrea să spună că sigur că mâine o să fie, dar Billy clatină din cap.

— Gândeşte-te înainte să răspunzi. Gândeşte-te bine, pentru că, dacă apare vreo schimbare, toată afacerea se duce pe apa sâmbetei, eu dispar şi Joel Allen scapă. Deci… eşti *sigur?*

Dana Edison se uită cu atenţie la Billy, poate revizuindu-şi opinia despre el. După care zâmbeşte:

— La fel de sigur cum sunt de faptul că soarele răsare de la est. Altceva?

— Nimic.

— În regulă.

Cu aceiaşi paşi sprinteni, Edison porneşte înapoi spre holul de la intrare. Coculeţul seamănă cu un mâner sferic şi roşcat de uşă. Când să iasă, se întoarce şi îl ţintuieşte pe Billy cu privirea lui strălucitoare şi albastră şi complet lipsită de orice expresie. Îi spune:

— Să nu ratezi.

Şi pleacă.

Billy se întoarce în birou şi se uită lung la ecranul pe care a îngheţat partida de cribbage. Îşi spune că Dana Edison nu a pomenit nimic despre un posibil incendiu la un depozit din Cody. Şi cu siguranţă ar fi făcut-o dacă ar fi avut cunoştinţă despre aşa ceva. Şi îşi mai spune că, dacă ar urma întocmai planul lui Nick, precis ar ajunge într-un şanţ sau pe un drum de ţară, cu o gaură în frunte. Gaură pe care i-ar face-o probabil glonţul lui Edison. Şi, în cazul acesta, cine ar deveni mai bogat cu un milion şi jumătate? Nick, desigur. Billy şi-ar dori să creadă că e paranoic, dar totul pare şi mai verosimil acum, după vizita lui Edison. Negreşit că ideea asta i-a trecut lui Nick prin minte măcar o dată, în ciuda colaborării lor îndelungate. Scapă de Ken Hoff, scapă de Billy Summers şi toată lumea iese basma curată.

Billy închide laptopul. Parcă niciodată visul de a scrie nu i s-a părut atât de îndepărtat. La naiba, nici măcar cribbage nu-i în stare să joace.

9

Pe drumul spre casă face o oprire la un magazin de bricolaj, din lanţul Ace Hardware, de unde cumpără ultimul obiect de care are nevoie: un lacăt Yale. Când ajunge acasă – va fi ultima noapte petrecută aici – găseşte pe treapta de sus a terasei o bucată de hârtie sub o piatră. Îşi dă jos de pe umăr laptopul, ia hârtia, se aşază ca să o examineze şi îşi spune că aceasta este chemarea la rampă de care s-ar fi putut lipsi. Pe bucata de hârtie este un desen făcut cu creioane colorate, evident de un copil, dar de unul care dovedeşte ceva talent. Imposibil de spus cât de mult, deoarece artistul nu are deocamdată decât opt ani. În partea de jos este semnătura: Shanice Anya Ackerman. Iar în partea de sus dedicaţia scrisă cu majuscule: PENTRU DAVE!

În desen este o fetiţă zâmbitoare, cu piele închisă la culoare şi cu fundiţe roşii în multele codiţe împletite în stil afro. Ţine în braţe un flamingo roz, din al cărui cap ies o mulţime de inimioare.

Billy se uită multă vreme la desen, după care îl împătureşte frumos şi şi-l pune în buzunarul de la spate.

A intrat de bunăvoie într-o situaţie la care nici măcar nu s-a gândit vreodată. Ar renunţa la orice, inclusiv la cele două milioane încasate pentru acest contract, ca să poată da timpul înapoi cu trei luni, să fie din nou în holul ăla de hotel, citind *Amicii şi gagicile lui Archie* în timp ce-şi aşteaptă maşina. Iar atunci când îşi vor face apariţia Frankie Elvis şi Paul Logan, să îi roage să-i ceară scuze lui Nick din partea lui, dar s-a răzgândit. Însă acum nu mai are cum să dea înapoi, nu mai poate decât să meargă înainte. Iar atunci când şi-l imaginează pe Dana Edison oprindu-se prin cartier ca să pună întrebări despre el, poate chiar punându-şi mânuţele alea îngrijite pe umerii lui Shanice, Billy strânge atât de tare din buze că rămâne fără ele. Este în cuşcă şi nu poate face altceva decât să tragă cu puşca pentru a putea scăpa de aici.

Mai stă pe trepte puţin, uitându-se la peluză. Arată bine. A readus-o la viaţă. Măcar atât a făcut şi el.

După care intră în casă şi închide uşa.

CAPITOLUL 10

1

Joi dimineaţă. Ziua cea mare. Billy se trezeşte la ora cinci. Mănâncă pâine prăjită şi bea un pahar cu apă ca să nu-i rămână pâinea în gât. Fără cafea. Nu se atinge de cafeină până nu termină ce are de făcut. Pentru că vrea să aibă mâinile sigure atunci când îşi va propti în umăr patul puştii şi se va uita prin luneta Leupold.

Pune în chiuvetă farfuria şi paharul. Pe masă sunt aliniate cele patru telefoane mobile. Scoate cartelele SIM din trei – din telefonul lui Billy, din cel al lui Dave şi din cel neînregistrat – şi le ţine două minute în cuptorul cu microunde. Îşi pune o mănuşă de bucătărie, culege resturile carbonizate şi le bagă în tocătorul de gunoi. Cele trei telefoane fără cartelele SIM le pune într-o pungă de hârtie. Acolo mai pune şi telefonul lui Dalton Smith, lacătul Yale şi şapca gri, fără nicio emblemă, pe care a purtat-o pe Pearson Street atunci când a lăsat acolo toate accesoriile lui Dalton Smith şi a udat plantele lui Beverly.

Cu laptopul în geanta atârnată pe umăr, se opreşte câteva clipe în prag şi priveşte în jur. Aici nu este casa lui, nu a mai avut un loc pe care să-l numească „acasă” de când l-a luat ajutorul de şerif F.W.S. Malkin din parcul de rulote Hillview de pe Skyline Drive 19 (şi nici măcar acolo nu s-a prea simţit acasă, mai ales după ce Bob Raines i-a omorât sora), însă simte că aici a reuşit să-şi facă cât de cât un cămin.

— Atunci, să purcedem, zice Billy şi iese.

Nu se mai oboseşte să încuie uşa. Le uşurează astfel munca poliţiştilor. Păcat totuşi că vor călca în

picioare peluza aia la care a muncit atât de mult.

2

Billy nu merge cu maşina la garaj. Nu mai calcă în garajul ăla. La ora şase fără cinci minute opreşte pe Main Street, la câteva intersecţii de Turnul Gerard. La ora asta sunt o mulţime de locuri libere unde să-şi lase maşina, iar trotuarul este complet pustiu. Are laptopul atârnat de umăr. Are punga de hârtie în mână. Lasă cheile de la Toyota în suportul pentru pahar dinăuntru. Poate o s-o fure cineva, deşi nu-i neapărată nevoie. Nu este nevoie nici să arunce telefoanele moarte în trei canale diferite, după ce se uită cu băgare de seamă în jur ca să nu-l vadă cineva. La puşcaşii marini treaba asta se cheamă „curăţarea zonei". După ce îl aruncă şi pe al treilea, verifică dacă are la el desenul lui Shan – cu ea şi cu flamingoul cel roz, pe care l-a botezat Dave. Îl are. Bravo! O să-l păstreze toată viaţa.

Traversează Geary Street prin loc nemarcat, merge pe o stradă paralelă cu Turnul Gerard şi ajunge la aleea pe care a ales-o. După ce verifică din nou dacă nu-l vede cineva (norocul e că nu doarme acolo nici măcar vreun boschetar), Billy intră pe alee şi se ghemuieşte în spatele celui de-al doilea tomberon – că doar două sunt. În oraşul acesta gunoiul se ridică în zilele de vineri, deci ambele dau pe dinafară şi put de-ţi mută nasul din loc. Îşi ascunde în spatele tomberoanelor şi laptopul şi şapca, după care caută nişte bucăţi de hârtie de ambalaj şi le acoperă.

Partea aceasta îl îngrijorează mai mult decât lovitura propriu-zisă. Să fie o ironie a sorţii? Nu ştie. Dar ştie că nu vrea să-şi piardă laptopul, la fel cum nu vrea să piardă nici exemplarul din *Thérèse Raquin* pe care îl citea atunci când a ajuns în acest oraş (cartea se află acum în siguranţă, în apartamentul de la subsolul casei de la numărul 658, Pearson Street). Superstiţiile sunt superstiţii. A considerat talisman şi botoşelul de bebeluş pe care

l-a avut mereu asupra sa pe toată durata Operaţiunii „Vigilant Resolve” şi cea mai mare parte a Operaţiunii „Phantom Fury”.

Sunt foarte mici şansele să apară cineva pe alee, să se uite în spatele tomberoanelor, să dea la o parte hârtia aia mizerabilă de ambalaj şi să-i fure laptopul. Plus că oricum nu ar fi în stare să-i spargă parola. Însă *obiectul în sine* este important. Nu-l poate lua cu el, pentru că nu are cum să plece din Turnul Gerard cu laptopul atârnat de umăr. Cu telefon la el l-a văzut pe Colin White; de câteva ori acesta a ieşit în pauza de prânz chiar şi cu căştile la urechi – probabil acum parte integrantă a persoanei lui –, însă Billy nu l-a văzut niciodată cu un laptop după el.

Ajunge la Turnul Gerard la şase şi douăzeci. Strada se termină la tribunal, care se va transforma într-un adevărat furnicar de oameni mai încolo. Deocamdată seamănă cu un cimitir. Singura persoană pe care o vede este o femeie pe jumătate adormită, care pune în faţă la Sunspot Café o pancartă cu specialităţile de la micul dejun. Billy se întreabă dacă dispozitivul pirotehnic a fost deja instalat în spatele cafenelei, apoi alungă repede gândul. Chestiile alea pirotehnice nu sunt problema lui, aşa cum nu este nici incendiul din Cody despre care i-a spus Ken Hoff. Indiferent ce se va întâmpla, Billy tot va trage. Asta-i meseria lui şi vrea să şi-o facă aşa cum trebuie, pentru că acum nu mai e nicio cale de întors. Nu are de ales.

Irv Dean nu este în hol şi probabil nu va veni până pe la şapte, poate şapte şi jumătate, însă unul din cei doi oameni de serviciu dă cu mopul pe jos. Ridică ochii atunci când Billy se apropie de cititorul de cartele ca să-şi înregistreze sosirea, aşa cum face orice băiat de treabă.

— Salut, Tommy! spune Billy îndreptându-se spre lifturi.

— Ce cauţi aici aşa devreme, Dave? Nici măcar Dumnezeu n-a făcut ochi.

— Am un termen de predare, îi zice Billy, gândindu-se cât de potrivită este această expresie pentru ce are el de făcut astăzi. Probabil că o să stau aici până când Dumnezeu se duce iar la culcare.

Pe Tommy îl umflă râsul.

— Fă-i praf, nene!

— Exact asta intenţionez, spune Billy.

3

Intră cu cele două pungi de hârtie în toaleta bărbaţilor de la etajul patru. Ascunde în coşul de gunoi de lângă chiuvete obiectele cu care se va deghiza în Colin White, fără să omită peruca superbă, cu păr lung şi negru (probabil cel mai important element) şi apoi le acoperă cu şervete de hârtie. Pe uşa toaletei pune anunţul şi lacătul. Cheia o bagă în buzunar, lângă telefonul lui Dalton şi stick-ul cu povestea lui Benjy Compson.

Pe la jumătatea drumului înapoi spre birou, îl izbeşte o idee înspăimântătoare. La venire s-a gândit mai mult la desenul lui Shan, în loc să stea cu mintea concentrată acolo unde trebuie, la pregătirile pe care le are de făcut în dimineaţa asta. Dacă a aruncat în canal telefonul lui Dalton Smith în locul unuia dintre celelalte trei? Atât de îngrozitor este gândul acesta că, preţ de o clipă, chiar este convins că aşa a făcut şi, atunci când o să vâre mâna în buzunar, o să dea de telefonul lui Billy, sau de al lui Dave, sau de cel neînregistrat. Sigur, îl poate înlocui, pentru că toate cardurile bancare pe numele lui Dalton Smith sunt perfect valabile, dar dacă îl sună Don sau Beverly Jensen cu o zi sau două înainte să-i aducă FedEx-ul telefonul cel nou la casa de pe Pearson Street? Normal că s-ar întreba de ce nu reuşesc să dea de el. Poate lucrul ăsta nu are nicio importanţă, sau poate că are. Nişte vecini buni, nişte vecini plini de *recunoştinţă* ar fi în stare chiar să sune la poliţie şi să ceară să trimită un echipaj care să verifice apartamentul de la subsol şi să se asigure că nu a păţit – Doamne fereşte! – ceva.

Bagă mâna în buzunar şi atinge telefonul, fără să îl scoată de acolo. Parcă ar juca la ruletă şi îi este frică să vadă pe ce culoare s-a oprit bila. Cel mai rău lucru – mai rău decât eventualul inconvenient, chiar mai rău decât potenţialul pericol – este faptul că a dat dovadă de neatenţie. Şi-a lăsat gândurile să cutreiere prin viaţa pe care a lăsat-o în urmă.

Trage telefonul afară şi oftează uşurat. Este cel al lui Dalton. A scăpat uşor. Dar nu-şi mai poate permite să fie neatent, să greşească. Parcele[81] sunt neîndurătoare.

4

Şapte fără un sfert. Folosind telefonul lui Dalton Smith, Billy intră pe site-ul ziarului local şi îşi plăteşte accesul cu unul dintre cardurile lui Dalton Smith. Articolul de fond este despre alegerile care urmează să aibă loc, dar, în jumătatea de jos a paginii, care ar fi fost îndoită în vremurile vechi când ziarele apăreau pe hârtie, este un articol cu titlul ALLEN ADUS ÎN FAŢA JUSTIŢIEI, ACUZAT DE UCIDEREA LUI HOUGHTON. Şi începe aşa: „După mai multe amânări ale punerii în aplicare a hotărârii de extrădare, Joel Allen va fi în sfârşit adus astăzi la tribunal. Procurorii intenţionează să îl acuze de omor calificat după ce acesta l-a ucis pe James Houghton, în vârstă de 43 de ani, şi de atac comis cu intenţia de a ucide în cazul…”

Pe Billy nu-l mai interesează restul, dar îşi setează telefonul ca să poată primi ştirile de ultimă oră ale site-ului. Se aşază la biroul mic din holul de la intrare şi scrie cu litere de tipar un anunţ pe o pagină ruptă dintr-un blocnotes nefolosit. AM TERMEN DE PREDARE. VĂ ROG NU MĂ DERANJAŢI. Îl lipeşte cu scotch pe uşă şi se încuie pe dinăuntru.

Ia piesele puştii Remington 700 din dulăpiorul de deasupra uşii de la chicinetă şi le înşiră pe masa care nu-i mai foloseşte la scris. Când le vede

aliniate acolo, de parcă ar fi o schemă dintr-un manual de utilizare a armelor de foc, îi revin din nou în minte amintirile din Fallujah. Însă le alungă. Aceasta este altă viaţă pe care a lăsat-o în urmă.

— Fără alte greşeli, murmură el.

Începe să asambleze arma. Ţeava, percutorul, arcul extractorului şi al ejectorului, toate celelalte. Mâinile i se mişcă repede, parcă de capul lor. Îi trece prin minte o poezie a lui Henry Reed[82], cea care începe cu „Azi vom da nume pieselor. Ieri am făcut curăţenie”[83]. Alungă şi aceste versuri. Gata, în dimineaţa asta nu o să se mai gândească la desenele făcute de fetiţe şi nici la poezii. Poate mai târziu. Poate mai târziu o să şi scrie. Acum trebuie neapărat să se concentreze la ceea ce face şi să se gândească la motivul pentru care face ceea ce face. Nu contează că motivul nu i se mai pare atât de important.

Ultima piesă este luneta şi foloseşte aplicaţia de pe iPhone ca să o regleze. Testează percutorul de trei ori, îi pune una sau două picături de ulei şi îl mai încearcă o dată. Nu e necesar să facă toate astea, din moment ce nu va trage decât o singură dată, însă aşa a fost instruit. La sfârşit, pune încărcătorul şi glisează piedica şi trimite glonţul ucigaş în cameră. Pune cu grijă (dar nu şi cu respect, s-a terminat cu respectul) arma pe masă.

Ia o piuneză, o bucată de sfoară şi un marker cu care trasează pe fereastră un cerc cu diametrul de cinci centimetri. Lipeşte pe el în cruciş mai multe bucăţi de bandă adezivă, după care se apucă să taie cu diamantul. Aude clinchetul stins al telefonului, dar nu se întrerupe din lucru. Durează destul de mult pentru că sticla este groasă, dar, în cele din urmă, bucata rotundă de geam se desprinde ca un dop care iese dintr-o sticlă de vin. Prin gaură intră adierea răcoroasă a dimineţii.

Îşi verifică telefonul şi vede că a primit o alertă de la ziarul local. Incendiu la un depozit din Cody, alarmă de gradul patru. Billy se uită pe fereastră şi

vede o coloană de fum negru. Nu-şi dă seama de unde o fi avut Ken Hoff informaţia asta, dar a nimerit-o la fix.

S-a făcut şapte şi jumătate, iar el nu are cum să fie mai pregătit de atât. Speră să fie suficient. Se aşază pe scaunul unde a stat şi când scria. Îşi pune mâinile pe genunchi şi începe să aştepte. La fel cum a aşteptat şi în Fallujah, pe culmile de dincolo de râul pe malul căruia era cafeneaua cu acces la internet deţinută de arabul care i-a pârât pe angajaţii companiei Blackwater{84} şi a stârnit un adevărat prăpăd. La fel cum a aşteptat pe zeci de acoperişuri, ascultând focurile de arme şi pocnetul sacilor de gunoi din palmieri. Inima îi bate rar şi regulat. Nu are trac. Vede cum se aglomerează traficul pe Court Street. Curând toate locurile de parcare vor fi ocupate. Se uită la clienţii de la Sunspot Café. Câţiva stau la mesele de afară, acolo unde a stat şi el cu Ken Hoff în urmă cu câteva luni. Un car de reportaj de la postul Channel 6 înaintează greoi pe stradă. Nu mai există altele. Ori incendiul de la depozit a atras toţi corespondenţii posturilor TV, ori Joel Allen nu mai prezintă cine ştie ce interes. *Probabil şi una,* şi alta, îşi spune Billy. Şi aşteaptă. Şi timpul trece. Aşa cum trece întotdeauna.

5

La opt fără zece încep să sosească angajaţii de la Business Solutions, unii dintre ei cu cafelele în mână. Până la opt şi un sfert vor fi deja în priză hărţuind nişte bieţi oameni care sunt în datorii până în gât; ferestrele mari din biroul lor sunt acoperite cu storuri semiopace tocmai ca să le taie elanul de a ridica ochii de la treaba pe care o au de făcut, fie şi doar pentru câteva secunde. Unii dintre ei se opresc înainte de a intra ca să se uite la fumul gros care se ridică din spatele tribunalului, dinspre Cody. Printre aceştia este şi Colin White. El nu bea cafea, ci Red Bull. Astăzi poartă pantaloni evazaţi dintr-un material cu imprimeuri şi un tricou de un portocaliu

aproape fosforescent. Nici pomeneală ca ţinuta asta să semene cât de cât cu aceea pe care a pus-o bine Billy, numai că n-ar trebui să conteze în nebunia care va urma.

Apar şi alţi oameni, dar nu prea mulţi, pentru că mare parte dintre birourile acestei clădiri nu sunt ocupate. Majoritatea se îndreaptă spre tribunal. La opt şi jumătate, Jim Albright şi John Culton vin pe Court Street şi traversează piaţeta. Au în mâini serviete mari şi pătrăţoase, de oameni importanţi. În spatele lor este Phil Stanhope. Abia astăzi şi-a scos de la hibernare pardesiul. Este stacojiu şi îi aminteşte lui Billy de Scufiţa Roşie. Fără să vrea, îşi aminteşte acum foarte clar cum se uita la el şi îl îndemna să se împingă mai tare, mai adânc, în timp ce îi frământa sfârcurile cu degetele. Alungă şi această amintire.

În afară de Billy, la etajul patru lucrează douăsprezece persoane – cinci la firma de avocatură şi şapte la cea de contabilitate. Nu este sigur dacă oamenii din biroul de avocatură vor auzi împuşcătura, dar Billy speră că vor auzi bubuitura făcută de primul dispozitiv pirotehnic. Se vor opri din lucru, se vor uita uimiţi unul la celălalt, întrebând *ce naiba a fost asta* şi apoi se vor repezi la firma Crescent Accounting, pentru că se află în cealaltă parte a holului şi ferestrele ei dau pe Court Street. Până vor ajunge acolo va fi bubuit şi al doilea dispozitiv. Se vor îngrămădi la geamuri şi se vor uita afară, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi ce ar trebui să facă ei. Să coboare, ori să stea pe loc? Părerile vor fi diferite. Crede că va dura vreo cinci minute până se vor hotărî să coboare, pentru că văd că sunt busculade doar vizavi, lângă tribunal, şi în colţ, la magazinul de papetărie. Billy nu va avea nevoie de cinci minute. Ar trebui să-i ajungă doar trei, poate chiar două.

Telefonul îl anunţă că a primit o altă alertă. Incendiul s-a extins la alt depozit din apropierea primului şi mai multe echipe de pompieri din localităţile învecinate au pornit într-acolo ca să dea

o mână de ajutor. Route 64 va fi închisă cel puţin până la prânz. Şoferii sunt sfătuiţi să evite zona şi să folosească State Road 47A. La nouă fără cinci, altă alertă a site-ului de ştiri locale îl anunţă că pompierii au reuşit să izoleze incendiul. Deocamdată nu s-au raportat morţi sau răniţi.

Acum Billy stă pe scaun în faţa ferestrei, cu puşca Remington pe genunchi. Ziua este senină, fără pic de nori. Nici vorbă de ploaia de care se temea Nick, iar vântul adie uşor. Carul de reportaj de la Channel 6 este pregătit să filmeze pentru emisiunea de ştiri de la prânz, dar unde este vedeta? Billy se aştepta ca Allen să fie adus într-o maşină de poliţie, nu în autobuzul penitenciarului, şi să ajungă fix la ora nouă; după care ar fi trebuit să fie dus sub pază într-o sală de aşteptare până când urma să apară în faţa judecătorului. Numai că acum e nouă şi cinci şi nu se vede nicio maşină de poliţie venind pe Holland Street dinspre penitenciar.

Nouă şi zece şi tot nimic. Încep să plece la treburile lor şi cei care au mâncat la Sunspot Café. Curând, angajata cafenelei, care a avut vreme să se trezească, va lua pancarta cu specialităţile de la micul dejun şi o va înlocui cu una pe care vor fi trecute specialităţile de la prânz.

Nouă şi un sfert şi fumul gros de deasupra tribunalului parcă se disipează uşor-uşor. Billy începe să se întrebe dacă nu cumva a avut loc un eveniment neprevăzut. La nouă şi douăzeci este convins de asta. Poate că Allen s-a îmbolnăvit din senin, cu sau fără propria contribuţie. Sau poate a fost atacat în penitenciar. Poate e la infirmerie, poate e chiar mort. Poate se preface că a înnebunit, ca să amâne trimiterea în judecată. Poate a înnebunit pe *bune.*

La nouă şi jumătate, tocmai când Billy se gândeşte la variantele de retragere – dezasamblarea armei va fi pasul unu, indiferent de situaţie –, apare pe Court Street un SUV negru, pe latura căruia scrie DEPARTAMENTUL ŞERIFULUI. Pe acoperiş şi în mască sclipesc lumini albastre. Membrii echipei de

la Channel 6, care leneveau în jurul carului de reportaj, iau brusc poziţie de drepţi. Din camionetă coboară o femeie într-o rochie scurtă, în aceeaşi nuanţă de roşu ca pardesiul lui Phil. Într-o mână are microfonul, iar în cealaltă o oglindă în care îşi verifică machiajul. Oglinda captează razele de soare şi le dirijează spre Billy, care întoarce capul ca să-şi ferească ochii de lumina orbitoare.

Doi poliţişti, cu staţiile de emisie-recepţie în mâini, ies din tribunal şi coboară repede treptele, în vreme ce SUV-ul opreşte lângă trotuar. Se deschide portiera din dreapta şi se dă jos din maşină un individ corpolent, în costum maro şi pe cap cu o pălărie de cowboy albă şi ridicol de mare. Un poliţist în uniformă coboară pe portiera din stânga. Echipa de la Channel 6 filmează. Reporteriţa porneşte către tipul corpolent, care cu siguranţă că este însuşi şeriful. Nimeni altcineva n-ar cuteza să poarte o asemenea pălărie. Poliţiştii de la tribunal vor s-o împiedice pe reporteriţă să se apropie, dar individul îi face semn să vină. Femeia îl întreabă ceva şi întinde microfonul. Billy bănuieşte care ar fi în linii mari răspunsul grasului: ştim cum să ne ocupăm de oameni periculoşi aşa cum este şi acesta, justiţia va triumfa, votaţi-mă în noiembrie.

Reporteriţa a primit declaraţia de care avea nevoie şi acum face un pas în spate. Tipul corpolent se întoarce spre maşină. Se deschide portiera din spate şi de acolo coboară alt poliţist în uniformă. Ăsta e un zdrahon de om. Billy ia puşca în mâini. Priveşte şi aşteaptă. Poliţistul care a fost la volan se alătură zdrahonului. Se întorc amândoi cu faţa la portiera deschisă şi acum se dă jos Joel Allen. Pentru că este vorba doar despre o şedinţă preliminară şi nu există juraţi pe care să-i impresioneze, Allen poartă salopeta portocalie de deţinut, nu haine civile. Are mâinile încătuşate în faţă.

Reporteriţa vrea să-i pună o întrebare, probabil una extrem de inteligentă şi pertinentă, de genul „de ce ai făcut ce-ai făcut”; însă acum tipul corpolent

întinde mâinile şi o opreşte. Allen îi zâmbeşte larg şi îi spune ceva. Billy nu are nevoie de lunetă ca să vadă asta.

Zdrahonul îl apucă pe Allen de cot şi îl întoarce cu faţa spre treptele tribunalului. Încep să urce. Billy introduce ţeava puştii prin gaura din geam. Îşi propteşte patul în adâncitura din articulaţia umărului şi îşi pune cotul pe genunchii uşor îndepărtaţi. Nu are nevoie de mai mult sprijin pentru un asemenea foc. Se uită prin lunetă şi parcă toată scena s-ar desfăşura acum doar la un metru depărtare de el. Vede chiar şi ridurile groase de pe ceafa arsă de soare a tipului corpolent. Vede chiar şi cheile care se zgâlţâie la centura zdrahonului. Vede chiar şi că lui Allen i s-au zbârlit la spate câteva şuviţe din părul castaniu-deschis. Chiar în vârtejul acela va vârî Billy glonţul – în vârtej şi în creierul de sub el. În secretul pe care îl deţine Allen, acela despre care spera să fie permisul lui de ieşire din închisoare.

Amintirea de acum este cea cu copiii care au tăbărât pe el atunci când l-a învins Derek la ultima partidă de Monopoly. O alungă imediat. În momentul acesta nu mai există decât el şi Allen. Doar ei doi au mai rămas pe lume. Numai ei doi contează. Billy inspiră uşor. Ţine aerul în el. Şi trage.

6

Forţa glonţului îl smulge pe Allen din mâna poliţistului. Cu braţele întinse, zboară înainte şi se loveşte de trepte. Mai întâi cu fruntea şi apoi cu restul trupului. Şeriful corpolent fuge să se adăpostească, pierzându-şi pe drum pălăria aia caraghioasă de cowboy. O ia la goană şi reporteriţa. Cameramanul se ghemuieşte instinctiv, dar rămâne pe poziţie. La fel şi namila de poliţist. Sergentului care i-a făcut lui Billy actele de înrolare la puşcaşii marini i-ar fi plăcut la nebunie ăştia doi. Mai cu seamă zdrahonul, care aruncă o singură privire spre Allen, după care face stânga-mprejur, îşi scoate

pistolul şi se uită în toate direcţiile ca să-şi dea seama de unde s-a tras. Individul are mult sânge-rece şi este foarte rapid, dar Billy deja a scos ţeava puştii din gaura făcută în geam. Lasă Remingtonul pe jos şi se duce în holul de la intrare. Se uită pe vizor şi nu vede pe nimeni. Se aude prima bubuitură a dispozitivelor pirotehnice. O bubuitură asurzitoare, prelungă. Billy ţâşneşte pe coridor, fuge cât poate el de repede până la toaleta bărbaţilor, scoţându-şi în acelaşi timp cheia din buzunar. O vâră în lacătul Yale şi, chiar în secunda în care se strecoară în toaletă, aude ţipete speriate din celălalt capăt al holului. Tinerii Avocaţi, plus asistentul şi secretara lor, se îndreaptă în goana mare spre Crescent Accounting, conform planului.

Billy se apleacă peste coşul de gunoi, dă la o parte şervetele din hârtie şi îşi ia de acolo accesoriile necesare deghizării. Îşi trage pantalonii din nailon peste jeanşi, strânge şiretul în talie şi îi face nod. Pantalonii ăştia nu au fermoar. Îşi pune geaca lui cu logoul Rolling Stones. Apoi, privindu-se în oglinda de deasupra chiuvetei, îşi pune şi peruca. Părul negru îi ajunge doar până la jumătatea cefei, dar îi acoperă laturile feţei şi fruntea până la sprâncene.

Deschide uşa. Holul este pustiu. Avocaţii şi contabilii (printre care şi Phil) cască încă gurile la toată nebunia de jos. În curând se vor hotărî să iasă din clădire şi câţiva dintre ei o vor lua pe scară pentru că sunt prea mulţi ca să încapă în ascensor. Însă mai este până atunci.

Billy iese din toaletă şi începe să coboare pe jos. Nu ia liftul. Aude larmă la etajele de dedesubt, multă larmă; dar nu e nimeni pe palierul dintre etajul trei şi etajul doi. Oamenii de pe etajele astea încă se uită pe ferestre. Nu la fel stau lucrurile şi la primul etaj, care aparţine în întregime firmei Business Solutions. Chiar şi fără storurile semiopace, angajaţii de aici nu ar avea parte de vederea panoramică de care se bucură cei de la etajele superioare. Îi aude tropăind în jos pe scară şi

bolborosind surescitaţi. Cu siguranţă că printre ei se află şi Colin White, dar nimeni nu îşi va da seama că are o dublură, pentru că Billy va fi în spatele lor şi nimeni nu o să se uite în spate. Nu în dimineaţa asta.

Billy se opreşte înainte de a ajunge la etajul întâi. Şi stă acolo până când se sting tropăielile cirezii de angajaţi de la Business Solutions; apoi coboară până la parter, în urma unui tip în bermude kaki şi a unei femei în pantaloni largi, ecosez, care nu o avantajează absolut deloc. E obligat să se mai oprească o dată, probabil din cauza îmbulzelii de la uşa care dă în holul de la intrare. Iar chestia asta îl irită, pentru că oamenii de la etajele superioare vor coborî curând şi ei. Unii dintre ei vor fi vecinii lui de la etajul patru.

Apoi gloata se pune din nou în mişcare şi, cinci secunde mai târziu – în timp ce Jim, John, Harry şi Phil încă se uită pe ferestre (aşa speră Billy că fac) –, ajunge în holul de la intrare. Irv Dean şi-a părăsit postul. Billy îl vede în piaţetă, pentru că vesta albastră îl face uşor de reperat. La fel de uşor de reperat este şi Colin White, în tricoul portocaliu. Acesta ţine telefonul deasupra capului şi filmează toată babilonia de pe stradă: poliţişti care aleargă spre fumul ce se înalţă din spatele cafenelei Sunspot şi al agenţiei de voiaj de alături; poliţişti şi aprozi de la tribunal care zbiară la oameni să se întoarcă în clădiri şi să se adăpostească; alţi oameni care vin urlând din direcţia fumului ce se ridică în colţul străzii.

Colin nu este singurul care filmează haosul acesta. Mai sunt şi alţii, care probabil îşi imaginează că un iPhone ridicat deasupra capului îi face invulnerabili. Însă nu sunt mulţi aceştia, observă Billy când iese din Turnul Gerard. Majoritatea oamenilor nu vor decât să scape mai repede de acolo. Aude un strigăt: *Criminal în masă!* Şi un alt răcnet: *A u pus bombe în tribunal!* Şi încă unul: *Am văzut mai mulţi bărbaţi cu arme!*

Billy traversează piaţeta prin dreapta până pe o alee care se numeşte Court Street Place. Străduţa aceasta în diagonală, scurtă şi străjuită de copaci, îl va duce până pe Second Street, care trece prin spatele garajului. Nu este singurul care a ales acest drum: în faţa lui sunt peste treizeci de oameni şi la fel de mulţi vin din spate, toţi dorind cu disperare să scape de balamucul din piaţetă. Însă doar el observă dubiţa de la Lucrările Publice oprită lângă trotuar. Dana e la volan. Reggie, în uniforma municipalităţii, stă pe asfalt, lângă uşa din spate, şi se uită atent la oamenii care trec pe lângă el. Cei mai mulţi vorbesc la telefoanele mobile. Lui Billy îi pare rău că nu poate face şi el asta, însă telefonul lui Dalton Smith este în buzunarul jeanşilor, adică sub pantalonii din nailon. O scăpare, dar n-ai cum să te gândeşti la toate.

Ştie cum trebuie să procedeze, aşa că nu lasă capul în jos pentru că Dana sau Reggie i-ar putea observa gestul (cel mai probabil Dana), dar merge mai repede, până ajunge în dreptul unei femei mai plinuţe, care gâfâie la greu şi-şi ţine poşeta în dreptul sânilor ca pe un scut. Când se apropie de dubiţă, Billy întoarce capul către ea şi vorbeşte tare, încercând să imite vocea lui Colin White atunci când îşi face numărul de „eu sunt cel mai mare poponaut din lume”.

— *Ce s-a întâmplat? Doamne Dumnezeule,* ce *s-a întâmplat?*

— Cred că un atentat terorist, îi răspunde femeia. S-au auzit *explozii,* Isuse Cristoase!

— *Ştiiiu!* chirăie Billy cât poate el de subţire. Dumnezeule mare, le-am *auziit!*

Şi aşa trec de cei doi. Billy riscă o privire peste umăr. Trebuie să se asigure că Dana şi Reggie nu se uită *la el.* Sau nu vin după el. Nu. Nici nu se uită, nici nu-l urmăresc. Sunt tot mai mulţi aceia care s-au gândit să fugă pe alee; aproape nici nu mai încap pe trotuar. Ridicat pe vârfuri, Reggie se uită atent la ei, încercând să dea de Billy. Probabil la fel face şi Dana, numai că el nu stă pe vârfuri. Billy

accelerează, lăsând-o pe doamna plinuţă în urmă şi făcând slalom printre cei din faţă. Nu-i chiar ca la proba de marş, dar nici departe nu-i. Face la stânga pe Second Street, apoi iar la stânga pe Laurel, după care la dreapta pe Yancey. Exodul a rămas în urma lui. Un tânăr de pe stradă îl apucă pe Billy de umăr şi îl întreabă ce mama naibii s-a întâmplat.

— Nu ştiu, spune Billy.

Se smulge de sub mâna tânărului şi merge mai departe.

În spatele lui se aud sirenele.

7

I-a dispărut laptopul.

Billy ridică hârtia de ambalaj, acum mânjită cu resturi de mâncare chinezească din tomberonul care dă pe dinafară, şi nu găseşte acolo decât pietrele caldarâmului vechi. Fără să vrea, îşi aduce aminte de Fallujah şi de botoşelul de bebeluş. Şi de cuvintele lui Taco: *Să nu-l pierzi, fratele meu.* Şi l-a legat de centură cu şireţelele alături de celelalte lucruri pe care le ducea cu el. Pe care le duceau toţi cu ei.

Dar nu are nevoie de rahatul ăla de laptop, că povestea lui Benjy e pe stick-ul de memorie, aşteptând continuarea unde vor apărea Rudy „Taco" Bells şi toţi ceilalţi. Va scrie mai departe atunci când va ajunge în apartamentul de la subsol. Pe laptop nu-i absolut nimic care să facă legătura între el şi Dalton Smith, chiar dacă ar reuşi să-i spargă parola cine ştie ce supercomputerist ca ăia din filme. În afară de soţii Jensen, singurul care mai ştie de existenţa lui Dalton Smith este Bucky Hanson, iar el a vorbit o singură dată cu Bucky de pe un telefon care acum este în fundul unui canal.

Deci, las-o baltă. Ce-am avut şi ce-am pierdut.

Numai că i se pare un ghinion. Un semn rău. Cam la fel ca regretul că s-a aruncat cu capul înainte într-o afacere de tot rahatul.

Loveşte cu pumnul în tomberon, atât de tare că îl doare. Ascultă sirenele. În momentul ăsta nu-şi face griji din cauza poliţiştilor care se duc cu toţii la tribunal, unde e prăpăd; dar trebuie să-şi facă griji din cauza lui Reggie şi Dana. Când se vor sătura să-l tot aştepte, vor ajunge la concluzia că Billy ori a rămas blocat în Turnul Gerard, ori le-a tras clapa. Nu pot face nimic dacă a rămas în clădire, dar, dacă se gândesc că s-a decis să abandoneze planul şi să-şi încerce norocul pe cont propriu, atunci se pot apuca să-l caute pe toate străzile din jur.

Nu, nu are nicio legătură cu botoşelul de bebeluş şi, până-n coadă, nici botoşelul ăla nu avea puteri magice, doar eu îmi doream să aibă. Nu înseamnă absolut nimic toate nenorocirile care s-au întâmplat după ce l-am pierdut. Ăsta-i războiul, drăguţă, şi asta-i situaţia de acum. Cineva ţi-a găsit laptopul şi ţi l-a furat; gata, pa, nu mai e, iar acum trebuie să te ascunzi cât mai repede înainte să apară dubiţă aia cu Reggie şi Dana.

Se gândeşte la Dana Edison şi la ochii lui pătrunzători din spatele ochelarilor fără rame. Billy a reuşit să-i păcălească o dată şi nu mai vrea să încerce din nou. Neapărat trebuie să ajungă în subsolul casei de pe Pearson Street. Cât mai repede.

Se ridică în picioare şi se grăbeşte spre intrarea în alee. Vede câteva maşini, dar nicio dubă Ford Transit. Dă să facă la dreapta, dar imediat încremeneşte, uluit şi scârbit de propria prostie. De parcă *eul tembel* ar fi devenit *eul real.* Tocmai era să se ducă spre Pearson Street cu peruca aia pe cap, îmbrăcat cu geaca Rolling Stones şi nădragii ăia cretini din nailon. N-ar fi atras mai mult atenţia nici dacă ar fi purtat o pancartă pe care să scrie IA UITAŢI-VĂ MAI BINE LA MINE.

Fuge înapoi pe alee, scoţându-şi din mers şi peruca, şi geaca. Ajuns din nou în spatele tomberonului, dezleagă nodul de la şiretul nădragilor, îi trage în jos şi şi-i scoate. Se lasă pe vine şi face ghemotoc toate lucrurile astea. Le împinge cât de departe e în stare sub maldărele de

ambalaje mototolite şi mânjite cu mâncare… şi dă cu mâna peste ceva. Ceva dur şi subţire. Să fie cozorocul unei şepci de baseball?

Da. Chiar a vârât-o atât de adânc sub tomberon? Scoate şapca şi bagă din nou mâna, mai mult, şi mai mult, proptindu-se cu umărul de rugina tomberonului, inhalând duhoarea de mâncare chinezească stricată. Atinge ceva cu vârfurile degetelor. Ştie ce este şi nu-i vine să creadă. Se întinde şi mai tare, frecându-se acum cu obrazul de metalul ruginit, şi apucă mânerul de la geanta laptopului. O scoate de acolo şi se uită uluit la ea. Ar fi putut să jure că nu a împins-o atât de departe, dar uite că a făcut-o. Încearcă să se convingă că nu-i ca atunci când a crezut că a aruncat telefonul cel bun, că situaţia de acum nu seamănă deloc cu aia, dar este cam acelaşi lucru.

A făcut o greşeală când a acceptat să rămână în oraş atât timp. Jocul de Monopoly a fost o greşeală. Grătarul din curte a fost o greşeală. Iar atunci când a doborât păsările alea din tinichea de la standul de tir? Tot o greşeală. Iar cea mai mare greşeală dintre toate a fost faptul că a avut timp suficient la dispoziţie ca să gândească şi să se poarte ca un om normal. Iar el nu este un om normal. El este un asasin plătit, iar dacă nu gândeşte în felul acesta, atunci n-o să mai reuşească să scape de aici.

Rupe din hârtia de ambalaj o bucată oarecum mai curată, cu care şterge şapca şi geanta cu laptopul. Îşi atârnă cureaua de umăr şi îşi îndeasă pe cap şapca, acum soioasă şi pătată. Se duce din nou la intrarea în alee şi se uită prudent în toate direcţiile. De după colţ apare o maşină de poliţie cu girofarul şi sirena pornite. Billy se retrage şi o aşteaptă să treacă. Apoi porneşte cu paşi sprinteni către Pearson Street şi casa de vizavi de gara demolată. Se gândeşte din nou la Fallujah, la rondurile nesfârşite făcute pe străduţele înguste, cu botoşelul legănându-i-se la centură. Abia aşteptând să termine de patrulat. Abia aşteptând să se întoarcă la adăpostul relativ din baza aflată la aproape doi kilometri de oraş, unde va avea

parte de o masă caldă, va face câteva pase cu mingea de fotbal, poate chiar va vedea un film în aer liber, sub stelele deşertului.

Nouă străzi, îşi spune. *Doar nouă străzi ai de mers şi o să ajungi acasă. Doar nouă străzi şi termini misiunea asta de patrulare. N-ai să vezi niciun film în aer liber, sub stele – chestia cu filmele e a lui Billy Summers. Dar Dalton Smith are şi YouTube şi iTunes pe unul dintre computerele lui AllTech. Fără scene violente, fără explozii, doar nişte oameni care fac tot felul de chestii caraghioase. Şi se pupă la sfârşit.*

Nouă străzi.

8

A parcurs deja şapte din cele nouă străzi, lăsând în urmă zona mai modernă a oraşului, când vede că prin intersecţia din faţă trece o dubiţă Transit cu însemnele municipalităţii pe o latură. Billy îşi spune că poate fi oricare altă maşină de la Lucrările Publice, pentru că toate seamănă între ele, numai că asta merge încet, parcă vrea să se oprească pe West Avenue, după care accelerează din nou.

Billy s-a ascuns în pragul unei uşi. Vede că dubiţa nu se mai întoarce şi porneşte din nou, uitându-se cu atenţie în jur după locuri unde s-ar putea ascunde în caz că maşina aia o să reapară. Dacă se întorc şi îl văd, probabil că nu va mai apuca ziua de mâine. Nu are nicio armă la el şi nu se poate apăra cu cheile de la breloc. Dar poate că Nick a fost sincer cu el tot timpul. În cazul ăsta, este posibil să se aleagă doar cu nişte reproşuri aspre. Însă nu vrea să afle dacă aşa va fi. Şi oricum trebuie să meargă mai departe dacă vrea să ajungă în apartamentul de la subsol.

Se opreşte în intersecţie, privind în direcţia în care a luat-o duba Transit. Nu vede decât câteva maşini şi o camionetă de livrări de la UPS. Billy traversează repede, cu capul în piept, incapabil să nu se gândească la Route 10 din Fallujah, cunoscută şi sub numele de Aleea IED[85].

Intră pe Pearson Street, grăbeşte pasul, şi uite casa. Trebuie să traverseze ca să ajungă acolo şi tocmai acum simte o mâncărime al naibii de puternică în omoplatul drept, de parcă cineva – Dana, desigur – ţine aţintit asupra lui un pistol cu amortizor. Vântul care suflă aproape mereu peste dărâmăturile fostei gări rostogoleşte o bucată de ziar peste o gleznă de-ale lui Billy, făcându-l să sară surprins într-o parte.

Merge grăbit pe aleea cu asfaltul deformat de îngheţurile multor ierni, apoi urcă treptele casei de la numărul 658. Se uită în spate după duba Transit, convins că o s-o vadă, dar strada este pustie. Sirenele au rămas departe, cum departe este acum şi restul vieţii lui David Lockridge. Încearcă să deschidă uşa cu una dintre chei, însă nu merge. Încearcă alta, dar nici asta nu merge. Se gândeşte la telefonul pe care a crezut că l-a pierdut şi la laptopul pe care a crezut că l-a pierdut aşa cum a pierdut botoşelul de bebeluş.

Ia-o uşurel, îşi spune. *Astea sunt cheile de la casa de pe Evergreen Street, nu le-ai scos niciodată de pe breloc, aşa că linişteşte-te. Mai ai foarte puţin şi ai scăpat.*

Următoarea cheie descuie uşa de la hol. Intră şi o încuie la loc. Priveşte afară printr-o perdea jerpelită din dantelă, probabil croşetată de Beverly Jensen. Nu vede nimic. Nu vede nimic. Vede o cioară care aterizează pe un morman de moloz din locul fostei gări de vizavi. Vede cioara luându-şi zborul. Nu vede nimic. Vede un copil pe o tricicletă, cu mama mergând răbdătoare alături de el. Vede altă bucată de ziar făcând tumbe prin aer peste asfaltul peticit. Are vreme să îşi repete *asfaltul peticit de pe Pearson Street.* Şi apoi vede duba Transit înaintând încet. Billy stă perfect nemişcat. El poate să vadă prin perdea, însă Reggie, care stă în dreapta volanului, nu poate să vadă înăuntru. Totuşi, ar putea să sesizeze o mişcare bruscă în spatele perdelei din dantelă. Billy este convins că Dana ar sesiza-o.

Duba Transit merge mai departe. Billy aşteaptă să-i vadă stopurile aprinzându-se. Nu se aprind şi duba dispare. Nu este convins sută la sută că a scăpat, dar crede că da. Speră că da. Coboară la subsol şi intră în apartament. Nu este casa lui, ci doar un loc unde să se ascundă. Iar deocamdată asta-i tot ce contează.

CAPITOLUL 11

1

Singura fereastră a apartamentului de la subsol este acoperită cu o draperie dintr-o ţesătură roşie, prinsă cu inele de o bară. Billy o trage într-o parte şi se aşază, spunându-şi din nou că apartamentul acesta este ca un submarin şi că fereastra este periscopul. Stă cincisprezece minute pe canapea, cu braţele încrucişate la piept, aşteptând întoarcerea dubei Transit. De data aceasta s-ar putea chiar să oprească dacă Dana, care nu-i prost deloc, se hotărăşte să verifice locul. Puţin probabil, deoarece la periferia oraşului sunt mai multe cartiere la fel de prăpădite ca ăsta, dar nu imposibil.

Billy este din ce în ce mai sigur că o să-l omoare dacă vor da de el.

Nu are nicio armă, deşi i-ar fi fost uşor să-şi facă rost de una. În zonă se vând arme aproape în fiecare zi. Nu că ar fi intrat în clădirea în care se vindeau, când ar fi putut să-şi cumpere ce-şi dorea dintr-o parcare, să plătească cu bani gheaţă şi să nu fie obligat să răspundă la nicio întrebare. Ceva simplu, un pistol de calibrul .32 sau .38, uşor de camuflat. În cazul acesta nu a fost vorba despre neglijenţă, ci pur şi simplu nu a anticipat că ar putea avea nevoie de o armă.

Cu toate că, îşi zice el, din moment ce ai schimbat planul fără să-i spui lui Nick, ar fi trebuit să *anticipezi* şi aşa ceva.

Dacă se întorc – sigur, paranoia, dar în limitele posibilului –, ce ar putea să facă Billy? Nu prea multe. În bucătărie este un cuţit de tranşat carnea. Şi o furculiţă mare, pentru grătar. Ar putea să-l înjunghie pe primul cu furculiţa aia. Şi ştie că

primul va fi Reggie. Floare la ureche. Dar apoi Dana îl va trimite pe lumea cealaltă.

După ce au trecut cele cincisprezece minute şi duba fictivă de la Departamentul de Lucrări Publice n-a mai apărut, Billy ajunge la concluzia că ori cei doi s-au dus în altă parte a oraşului (poate să verifice casa de pe Evergreen Street), ori s-au întors la căsoiul lui Nick ca să-i aştepte ordinele. Trage draperia la loc şi se uită la ceas. Unsprezece fără douăzeci. *Cât de repede trece timpul atunci când te distrezi,* îşi spune el.

Pe Channel 2 şi Channel 4 se difuzează obişnuitele aiureli matinale, dar cu ştiri despre împuşcătură şi explozii pe banda care curge în partea de jos a ecranului. Sursa reală este Channel 6, care a renunţat la toate emisiunile de dimineaţă ca să transmită în direct de la faţa locului. Şi au toate informaţiile posibile în momentul acesta, pentru că cineva din departamentul de ştiri al postului s-a gândit să trimită un car de reportaj la tribunal ca să se ocupe de punerea sub acuzare a lui Allen şi nu i-a trecut prin minte să-l trimită de acolo la Cody atunci când a izbucnit incendiul. Poate a fost vorba despre pură neglijenţă sau chiar despre comoditate, ca să nu zicem lene, pentru că nu ajungi redactor-şef la un post TV dintr-un orăşel amărât de provincie cum e Red Bluff dacă te cheamă Walter Cronkite[86]. Însă cel care s-a ocupat de chestia asta va fi considerat un tip cu extrem de multă judecată şi o bună cunoaştere a evenimentelor.

UN MORT, NICIUN RĂNIT ÎN CATASTROFA DE LA TRIBUNAL, scrie pe banda din partea de jos a ecranului. Corespondenta în rochiţă roşie continuă să-şi facă meseria, deşi acum şi-o face în colţul dinspre Main Street, deoarece Court Street a fost închisă. Lui Billy i se pare că s-au strâns acolo toţi poliţiştii din oraş, plus două dubiţe de la criminalistică şi una de la poliţia statală.

— Bill, spune reporteriţa, probabil adresându-se crainicului din studio. Sunt sigură că mai târziu va

avea loc o conferinţă de presă, dar deocamdată nu există nicio declaraţie oficială. Rămânem în continuare la faţa locului şi aş dori să le arăt telespectatorilor noştri ce a observat în urmă cu doar câteva minute George Wilson, cameramanul meu incredibil de curajos. George, poţi să le arăţi oamenilor de acasă ce ai văzut?

George direcţionează camera în sus, o orientează spre Turnul Gerard, după care o focalizează asupra etajului patru. Imaginea mărită la maximum este perfect clară, iar Billy se vede nevoit să admire îndemânarea cameramanului George. Care cameraman nu a fugit să se ascundă în gaură de şarpe atunci când s-a împuţit situaţia, şi-a păstrat calmul atunci când toţi ceilalţi şi l-au pierdut, a reuşit să înregistreze imagini care precis vor fi difuzate la nivel naţional şi, datorită ochiului său format, probabil că acum se află doar cu un pas şi jumătate în urma poliţiei. Ar fi făcut carieră la puşcaşii marini, îşi zice Billy. Poate chiar a făcut. Alt biet om, ajuns ţintă de tir în rahatul de acolo. Este foarte posibil să fi trecut pe lângă el pe podul ăla căruia noi îi ziceam Brooklyn Bridge sau să fi stat ghemuit lângă el în cimitirul Joland pe când bătea vântul şi nu ştiam dacă mai apucăm ziua de mâine.

Telespectatorii postului Channel 6, printre care şi Billy, au acum ocazia să vadă o fereastră în care este tăiată o gaură circulară cât să încapă prin ea ţeava unei puşti cu lunetă. Imaginea este foarte clară pentru că bate soarele în partea aceea a clădirii, exact aşa cum a spus Dana.

— Aproape sigur de acolo s-a tras, spune reporteriţa, şi vom afla foarte curând cine anume a folosit apartamentul acela. Probabil poliţia deja ştie.

Imaginea se schimbă şi acum pe ecran apare crainicul (Bill) din studio. Care şi-a luat o mină extrem de serioasă, potrivită perfect situaţiei.

— Andrea, am dori să ne mai spui o dată ce anume s-a întâmplat, pentru telespectatorii noştri

care şi-au deschis mai târziu televizoarele. Este ceva de-a dreptul extraordinar.

Acum se difuzează reportajul filmat de dimineaţă. Billy vede cum se apropie SUV-ul, cu luminile albastre aprinse. Portiera se deschide şi coboară şeriful cel corpolent. Are urechi mari, cam cât cele ale lui Clark Gable. Parcă pe ele se sprijină pălăria aia ridicolă de cowboy. Andrea se apropie de el, cu microfonul în mână. Poliţiştii de la tribunal vor să o oprească, dar şeriful ridică poruncitor mâna, făcându-le semn să o lase în pace ca să îl poată intervieva.

— Domnule şerif, a mărturisit Joel Allen că l-a omorât pe domnul Houghton?

Şeriful zâmbeşte. Accentul lui este la fel de sudist ca terciul de porumb şi varza furajeră.

— Nu avem nevoie de nicio mărturisire, duduie Braddock. Avem toate probele necesare ca să obţinem condamnarea. Se va face dreptate. Să nu aveţi nicio îndoială.

Reporteriţa în rochie roşie – Andrea Braddock – face un pas în spate. George Wilson orientează camera de luat vederi asupra portierei de la SUV. Portiera se deschide. Iese Joel Allen, întocmai ca un star de cinema care coboară din rulota lui de fiţe. Andrea Braddock vrea să-i pună şi lui o întrebare, dar se retrage supusă atunci când şeriful ridică mâinile ca s-o oprească.

În felul ăsta n-o să ai niciodată succes, Andrea, îi zice Billy în gând. *Trebuie să insişti, fata mea.*

Se apleacă mai aproape de televizor. Ăsta-i momentul şi i se pare de-a dreptul fascinant să-l poată vedea din alt unghi, dintr-o altă perspectivă. Aude un foc de armă, un sunet asemănător cu plesnetul făcut de un bici înmuiat în apă. Nu vede unde a ajuns glonţul, pentru că editorul de imagine de la Channel 6 a blurat imaginea, dar vede trupul lui Allen repezindu-se înainte şi prăbuşindu-se pe trepte. Imaginea se zgâlţâie şi arată doar roţile maşinilor, în timp ce, mânat de instinctul de autoconservare, cameramanul George se ghemuieşte

undeva. După care redevine clară. După ce arată cadavrul, camera se mută la namila de poliţist, care stă cu ochii pe sus ca să descopere de unde s-a tras.

Apoi, buuuuuuuuuum! Din spatele cafenelei Sunspot. Urlete. Wilson îşi întoarce ochiul magic în direcţia aceea şi filmează atât trecătorii care fug speriaţi (printre ei fiind şi Andrea Braddock, a cărei rochiţă roşie e foarte uşor de reperat), cât şi fumul care se ridică din spatele cafenelei şi al agenţiei de voiaj de alături. Andrea vrea să se întoarcă – Billy se simte obligat să-i dea o bilă albă pentru intenţie –, dar chiar atunci bubuie al doilea dispozitiv pirotehnic. Femeia se trage înapoi, se răsuceşte în direcţia de unde s-a auzit explozia, aruncă o privire, după care revine la locul iniţial. Gâfâie rău de tot, i s-a stricat coafura şi microfonul atârnă de cablu.

— Explozii, spune ea. Şi a fost împuşcat un om.

Încearcă să-şi înghită nodul din gât.

— Joel Allen, cel care urma să fie trimis în judecată pentru asasinarea lui James Houghton, *a fost împuşcat pe treptele tribunalului!*

Orice ar mai spune de acum încolo nu va mai avea acelaşi impact, aşa că Billy închide televizorul din telecomandă. Diseară se vor difuza interviurile luate pe Evergreen Street, unde vecinii îl cunoşteau sub identitatea lui David Lockridge. Pe alea nu vrea să le vadă. Jamal şi Corrine nu vor permite cameramanilor să se apropie de copii, dar şi ce vor declara Jamal şi Corrine va fi destul de rău. La fel şi ce vor declara soţii Fazio. Şi soţii Peterson. Ba chiar şi Jane Kellogg, vecina beţivă din capătul străzii. Furia lor va fi oribilă, dar şi mai oribile vor fi durerea şi consternarea care-i vor cuprinde atunci când vor afla ce vor afla. Vor spune că vecinul cel nou li s-a părut un tip de treabă. Vor spune că li s-a părut chiar foarte drăguţ. Cum să facă aşa ceva?

— Sigur, zice el, adresându-se apartamentului gol. Mai bine decât nimic.

Îi va folosi la ceva dacă Shan şi Derek şi ceilalţi copii vor afla că partenerul lor de Monopoly a împuşcat un om rău? Ar fi bine să creadă că da, dar

mai există şi adevărul de necontestat că partenerul lor de Monopoly şi-a plănuit îndelung lovitura. Şi că l-a împuşcat pe omul cel rău drept în cap.

2

Îl sună pe Bucky Hanson şi îi răspunde căsuţa vocală. Exact la asta se aştepta Billy, pentru că, atunci când vede pe ecran NUMĂR NECUNOSCUT (Bucky are destulă minte şi nu şi l-a trecut pe Dalton Smith în lista lui de contacte), Bucky nu va răspunde la telefon, chiar dacă îl aude sunând şi îşi imaginează că e tocmai clientul lui care îl caută din orăşelul ăla janghinos din sud.

— Sună-mă, spune Billy căsuţei vocale a lui Bucky. Imediat.

Începe să se plimbe cu telefonul în mână prin apartamentul lung, fără coridoare. Nici măcar un minut nu trece şi telefonul sună. Bucky nu pierde vremea cu amabilităţi şi nici nu foloseşte vreun nume. Niciunul nu foloseşte. Este o măsură de prevedere adânc înrădăcinată în ei, chiar dacă telefonul lui Bucky este unul sigur, iar al lui Billy nu a mai fost folosit decât o dată înainte, în scop perfect legal.

— Vrea să ştie unde eşti şi ce dracu' s-a întâmplat.

— M-am achitat de partea mea de învoială, asta s-a întâmplat. N-are decât să dea drumul la televizor şi o să se convingă.

Billy duce mâna liberă la buzunarul din spate şi simte acolo o listă de cumpărături a lui David Lockridge. Are mereu tendinţa să uite de listele astea după ce se întoarce de la magazin.

— Spune că aţi avut un plan. Şi că era totul aranjat.

— Sunt sigur că îmi aranjase el ceva.

Urmează o pauză, timp în care Bucky rumegă informaţia primită. Lucrează de multă vreme ca intermediar în acest domeniu, nu a fost prins

niciodată şi nu-i deloc tâmpit. În cele din urmă, spune:

— Cât de sigur eşti?

— Voi fi sută la sută sigur atunci când vor intra şi restul banilor. Sau când nu vor intra. Au intrat?

— Ai puţină răbdare. Totul s-a întâmplat acum vreo două ore.

Billy se uită la ceasul de pe peretele bucătăriei.

— Mai degrabă trei. Şi cât durează un transfer de bani? Trăim în era computerelor, în caz că ai uitat. Verifică, te rog.

— Stai niţel.

Billy aude tastele ţăcănind la aproape două mii de kilometri depărtare de apartamentul lui de la subsol. Apoi vocea lui Bucky:

— Nimic, deocamdată. Vrei să iau legătura cu persoana? Trimit imediat un e-mail. Am o scurtătură pentru adresa lui. Probabil ajunge pe computerul grasului ăluia care-i e asociat.

Billy îşi aminteşte de Ken Hoff, cât de disperat părea şi cât de tare puţea a băutură încă de dimineaţă. Un inconvenient. O treabă rămasă încă nerezolvată. Tot asta reprezintă şi el, Billy Summers.

— Mă mai auzi? îl întreabă Bucky.

— Mai aşteaptă până pe la trei şi după aia mai verifică o dată.

— Şi, dacă tot n-au intrat, să trimit e-mailul?

Bucky are tot dreptul să se agite. Pentru că îi aparţin o sută cincizeci de mii de dolari din milionul şi jumătate pe care trebuie să-l primească Billy. O sumă foarte frumuşică şi neimpozabilă, însă există un mic dezavantaj. Nu ai cum să cheltuieşti banii ăştia dacă eşti puţin mort.

— Ai familie?

În toţi anii de când lucrează cu Bucky nu i-a pus întrebarea asta niciodată. Au trecut cinci ani de când a stat faţă în faţă cu el. Relaţia lor s-a limitat numai la afaceri.

Pe Bucky nu pare să-l surprindă schimbarea subiectului. Pentru că ştie că nu este nicio

schimbare. El este singurul care poate face legătura între Billy Summers şi Dalton Smith.

— Două foste neveste, dar niciun copil. M-am despărţit de ultima acum doişpe ani. Îmi mai trimite din când în când câte o ilustrată.

— Cred că trebuie să pleci din oraş. Să te urci într-un taxi şi să te duci la Aeroportul Newark[87] imediat ce terminăm de vorbit.

— Mulţumesc pentru sfat.

Bucky nu pare supărat. Doar resemnat.

— Mulţumirile pentru că mi-ai dat viaţa peste cap într-un mare fel sunt altă mâncare de peşte.

— O să te despăgubesc. Tipul îmi datorează unu virgulă cinci. O să am grijă ca tu să primeşti unu ăla de dinainte de virgulă.

De data aceasta Billy înţelege că tăcerea aşternută la celălalt capăt este una de surpriză. Apoi Bucky spune:

— O zici la mişto?

— Deloc.

Chiar deloc, deloc. Se simte tentat să-i promită lui Bucky toată suma aia nenorocită, pentru că el nu o mai vrea.

— Dacă lucrurile stau aşa cum crezi tu, spune Bucky, înseamnă că-mi promiţi ceva ce angajatorul tău nu are intenţia să-ţi dea. Poate n-a avut-o niciodată.

Billy se gândeşte din nou la Ken Hoff, căruia îi mai lipsea doar să aibă tatuate pe frunte cuvintele ŢAP ISPĂŞITOR. Oare Nick l-a considerat şi pe Billy un ţap ispăşitor? Ideea îl înfurie la culme şi se bucură. Furia e infinit mai bună decât ruşinea.

— Ba o să dea. O să am eu grijă de asta. Dar, până atunci, trebuie neapărat să pleci cât mai departe. Şi vezi să călătoreşti sub altă identitate.

Bucky râde.

— Nu te apuca să-nveţi găina cum să facă ouă, puştiule. Am eu un loc al meu.

Billy zice:

— Stai puţin, chiar vreau să trimiţi un e-mail. Notează.

O pauză. Apoi:

— Spune.

— „Clientul meu şi-a făcut treaba şi a ales să dispară fără niciun ajutor”, punct. „Este ca Houdini, ai uitat”, semnul întrebării. „Transferă banii până la miezul nopţii”, punct.

— Asta-i tot?

— Da.

— Îţi dau un mesaj când am vreo veste, bine?

— Bine.

3

Îi este foame, de ce să nu-i fie? N-a mâncat decât nişte pâine prăjită şi asta a fost demult. În frigider este un pachet cu carne tocată de vită. Deschide ambalajul din plastic şi o miroase. Pare în regulă, aşa că pune cam vreo două sute de grame într-o tigaie cu foarte puţină margarină. În timp ce stă lângă aragaz şi desface carnea şi o amestecă, dă iar din întâmplare cu mâna peste lista de cumpărături din buzunarul de la spate. O scoate şi vede că nu-i niciun fel de listă. Este desenul lui Shan cu ea şi flamingoul cel roz, care a purtat pe vremuri numele Freddy şi care acum se numeşte Dave. Însă Billy nu crede că îl va chema „Dave” prea mult timp. Hârtia este împăturită, dar se pot vedea pe spate contururile inimioarelor roşii care se ridică din capul lui Dave-Flamingo şi plutesc spre capul fetiţei. Billy nu-l despătureşte, ci şi-l bagă înapoi în buzunar.

Şi-a luat provizii pentru perioada cât va rămâne aici, iar dulapul de lângă aragaz este plin cu conserve: supă, ton, tocăniţă de vacă, carne în suc propriu, spaghete. Scoate o cutie cu sos de roşii şi o răstoarnă peste carnea care se prăjeşte încet – *pleosc*. Când începe să fiarbă, pune două felii de pâine în prăjitor. În timp ce le aşteaptă să se facă, scoate din buzunar desenul lui Shan. De această

dată îl despăţureşte. *Trebuie să scap de el,* îşi spune. *Să-l rup, să-l arunc în budă şi să trag apa.* Apoi îl împăţureşte la loc şi şi-l bagă din nou în buzunar.

Feliile de pâine s-au făcut. Billy le pune pe o farfurie şi le unge din belşug cu sosul cu carne din tigaie. Îşi ia o cutie cu cola şi se aşază la masă. Mănâncă tot, după care îşi mai ia o porţie de carne cu sos de roşii. O mănâncă şi pe asta. Îşi bea toată cola. Însă după aceea, în vreme ce spală tigaia, i se pune un nod în stomac şi începe să respire greu. Dă fuga la baie, se trânteşte în genunchi în faţa vasului de toaletă şi vomită absolut tot ce a mâncat.

Trage apa, se şterge la gură cu hârtie igienică, trage apa din nou. Bea puţină apă, după care se duce la fereastra/periscop şi se uită afară. Strada este pustie. La fel şi trotuarul. *Probabil ceva obişnuit pe Pearson Street,* îşi zice el. Nu-i nimic de văzut acolo în afară de spaţiul viran cu anunţurile – TRECEREA INTERZISĂ, PROPRIETATEA MUNICIPALITĂŢII, PERICOL – care înconjoară mormanele de cărămizi sparte ce au mai rămas din clădirea fostei gări. Căruciorul de cumpărături a dispărut, dar chiloţii bărbăteşti sunt tot acolo, agăţaţi acum într-o tufă de buruieni. Pe stradă trece o Honda combi veche. Apoi un Ford Pinto, la fel de vechi. Billy n-ar fi crezut că mai există maşini din astea. Apoi trece o camionetă. Dar nicio dubiţă Ford Transit.

Billy trage draperia la loc, se întinde pe canapea, închide ochii şi adoarme. Nu visează nimic. Cel puţin, el nu îşi mai aminteşte să fi visat.

4

Îl trezeşte telefonul. Este tonul de apel, ceea ce înseamnă că Bucky are să-i comunice prea multe lucruri şi nu le poate trece pe toate într-un SMS. Numai că nu e Bucky. E Beverly Jensen, care nu mai râde acum. Acum… oare care e descrierea cea mai bună? Nu plânge, nu tocmai. Mai degrabă

scoate nişte sunete ca acelea de bebeluş nemulţumit. Se smiorcăie.

— Alo, bună! spune ea. Sper că nu…

Se aude cum îşi înghite lacrimile.

— …că nu te deranjez.

— Nu, zice Billy, ridicându-se în capul oaselor. Deloc. Ce s-a întâmplat?

Iar acum smiorcăielile acelea se amplifică şi se transformă în hohote puternice de plâns.

— A murit mama, Dalton! A murit!

Ce să-ţi povestesc, îşi spune Billy. *Ştiam asta.* Şi mai ştie şi altceva. Tipa e beată muci şi voia să stea de vorbă cu cineva.

— Condoleanţe!

E încă ameţit de la somn şi nu ştie ce altceva să-i spună.

— Te-am sunat pentru că nu vreau să crezi că sunt o fiinţă îngrozitoare. Care râde şi merge mai departe şi vorbeşte despre croaziere.

— Nu vă mai duceţi?

Asta da dezamăgire; spera să fie singur în casă.

— Ba nu, cred că o să ne ducem, spune ea parcă îmbufnată şi trăgându-şi nasul. Don vrea să meargă şi parcă vreau şi eu. Când ne-am luat am fost câteva zile în luna de miere – auzi, doar câteva zile, atunci de ce mama dracu' se cheamă „lună" de miere? – la Cape San Bias[88]. Staţiunea asta e pe Riviera Sărăntocilor, cum i se zice. Da' de atunci încoace n-am mai fost pe nicăieri. Chestia e că… nu am vrut să crezi că ţopăiam pe mormântul maică-mii sau cam aşa ceva.

— N-am crezut asta, spune Billy şi nu minte deloc. Ai avut parte de o moştenire neaşteptată şi te-ai bucurat. O reacţie perfect normală.

În momentul acesta, femeia se dezlănţuie de tot şi începe să plângă şi să icnească şi să se sufoce, dând impresia că se îneacă.

— Mulţumesc, Dalton.

Îi pronunţă numele împleticit, la fel cum a făcut şi soţul ei.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru înţelegere.

— Sigur, n-ai de ce. Poate ar fi bine să iei două aspirine şi să te culci niţel.

— Bună idee.

— Da.

Aude un cling! stins. Ăsta-i mesajul de la Bucky.

— Ei, acum îţi spun la reve…

— Totul în regulă acasă?

Nu, îi răspunde în gând Billy. Totul e cum nu se poate mai rău, Bev, mulţumesc de întrebare.

— Da.

— Nu am vrut să te încarc cu problema mea cu florile. Dar tare rău aş suferi dacă m-aş întoarce şi le-aş găsi moarte pe Daphne şi Walter.

— O să am grijă de ele.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte, foarte, foarte, *foarte* mult.

— Pentru puţin. Acum trebuie să te las, Bev.

— Bine. Şi îţi mulţumesc foarte, foarte, foa…

— Ne mai auzim, spune Billy şi încheie convorbirea.

Mesajul este din partea uneia dintre numeroasele identităţi false ale lui Bucky de pe reţelele de comunicare. Şi este scurt:

bigpapi982: Deocamdată niciun transfer de fonduri. Vrea să ştie unde eşti.

Billy îi răspunde, folosind şi el una dintre identităţile lui false.

DizDiz77: Vrabia mălai visează.

5

La cină, îşi prăjeşte nişte ouă şi îşi încălzeşte o supă de roşii din conservă. De data aceasta nu mai vomită. Când termină de mâncat, dă drumul la televizor ca să vadă ştirile de la ora şase. Alege un post afiliat postului NBC, pentru că nici nu vrea şi nici nu simte vreo nevoie să mai vadă încă o dată

reportajul de pe Channel 6. Vede o reclamă la firma de asigurări Liberty Mutual şi imediat după aceea apare poza lui. Este în curtea din spatele casei de pe Evergreen Street, purtând pe buze un zâmbet larg şi un şorţ pe care scrie NU-S DOAR O JUCĂRIE SEXUALĂ, ŞTIU ŞI SĂ GĂTESC! Oamenii din fundal au chipurile blurate, însă Billy ştie foarte bine cine sunt. Sunt vecinii lui. Fotografia a fost făcută la grătarul unde şi-a invitat toţi vecinii de pe stradă şi bănuieşte că Diane Fazio a furnizat-o presei, pentru că doar ea făcea mereu poze, fie cu telefonul, fie cu aparatul foto micuţ, marca Nikon. Observă că iarba din curte (iarba lui, cum îi place să creadă) arată al naibii de bine. Sub poză scrie CINE ESTE DAVID LOCKRIDGE? E sigur că poliţiştii ştiu deja. În zilele astea, computerele găsesc posesorii amprentelor cât ai bate din palme, iar ale lui sunt în dosarul pe care îl are în arhiva puşcaşilor marini.

— Poliţia crede că omul acesta este cel care a avut îndrăzneala să îl asasineze pe Joel Allen chiar pe treptele tribunalului, spune unul din cei doi crainici, care arată ca un funcţionar de bancă.

Celălalt crainic, o femeie care arată ca un manechin de pe coperte de reviste, continuă relatarea:

— Deocamdată, nu se cunoaşte motivul asasinatului şi nici metoda prin care a reuşit să scape neobservat de nimeni. Dar poliţiştii sunt siguri de un lucru: a avut parte de ajutor.

N-am avut niciun ajutor, îl contrazice în gând Billy. Mi s-a oferit şi l-am refuzat.

— La câteva secunde după focul de armă, spune crainicul/ funcţionar, s-au produs două explozii, una vizavi de Turnul Gerard, locul unde s-a aflat lunetistul, iar cealaltă din spatele unei clădiri situate pe colţul dintre Main Street şi Court Street. Şefa poliţiei din oraş, Lauren Conlee, ne-a declarat că nu a fost vorba despre dispozitive explozive de mare putere, ci doar despre nişte artificii de genul acelora folosite la spectacolele unor trupe de rock and roll.

Continuă crainica/manechin. Billy nu poate să înţeleagă de ce pasează replica de la unul la altul. Probabil că va rămâne un mister.

— Larry Thompson este la faţa locului sau cât de aproape i se permite să fie, deoarece Court Street este încă închisă. Larry, ce ai să ne spui?

— Da, Nora, zice Larry, de parcă ar vrea să se identifice.

În spatele lui se vede banda galbenă şi, de jur-împrejurul tribunalului, încă scânteiază girofarurile.

— Poliţiştii iau acum în calcul ipoteza că a fost vorba despre o răfuială între bande, plănuită dinainte cu foarte multă grijă.

Aici s-au prins, îşi spune Billy.

— În cadrul conferinţei de presă de astăzi, doamna comandant Conlee ne-a dezvăluit că suspectul, David Lockridge – nume care probabil că este unul fals –, s-a aflat aici încă de la începutul verii, sub o acoperire de-a dreptul stranie. Iată ce ne-a spus doamna comandant.

Chipul corespondentului Larry Thompson este înlocuit cu o înregistrare de la conferinţa de presă. Şeriful Vickery (cel cu pălăria ridicolă de cowboy) nu este prezent. Conlee spune că persoana care a tras (nu se oboseşte să îl numească „suspect”) pretindea că ar scrie o carte. Billy închide televizorul.

E ceva ce nu-i dă pace.

6

O jumătate de oră mai târziu, Billy se află acasă la soţii Jensen şi le udă pe Daphne şi pe Walter. Chiar în timpul acela ia o decizie. Oricum nu avea de gând să plece din apartamentul lui de la subsol chiar în ziua loviturii; de fapt, chiar a intenţionat să stea câteva zile acolo, poate chiar o săptămână. Însă situaţia s-a schimbat – şi nu într-un sens bun. Trebuie neapărat să afle ceva, iar Bucky nu are cum să-l ajute. Bucky şi-a făcut treaba şi, dacă are minte-n cap, acum se află într-un avion care-l duce departe

de zona de impact. Presupunând că va exista un asemenea impact. Billy încă nu este sigur dacă nu cumva face din ţânţar armăsar, dar trebuie neapărat să se convingă dacă aşa este.

Coboară la subsol şi se deghizează în Dalton Smith. Umflă aproape complet burta falsă de gravidă şi nu uită să îşi pună şi ochelarii cu rame din baga şi lentile fără dioptrii care îl aşteptau pe raftul din living, alături de *Thérèse Raquin.* S-a lăsat întunericul, iar asta e în avantajul lui. Magazinul este relativ aproape, ceea ce-i un alt avantaj. Dezavantajul este că oamenii lui Nick s-ar putea să mai bată străzile în căutarea lui, Frankie Elvis şi Paul Logan cu o maşină, Reggie şi Dana cu alta, care precis nu va mai fi duba Transit.

Însă lui Billy i se pare că merită să-şi asume acest risc, pentru că ei sunt convinşi că s-a ascuns undeva. Ba chiar s-ar putea să creadă că a părăsit oraşul. Şi dacă totuşi vor trece pe lângă el, peruca de Dalton Smith ar trebui să-i păcălească. Cel puţin, asta-i speranţa lui.

Şi-a dat seama că tot mai are nevoie de un telefon cu cartelă, dar nu-şi reproşează că l-a aruncat de dimineaţă pe celălalt care era în perfectă stare de funcţionare. Numai Dumnezeu le poate anticipa pe toate şi, în fond, n-a făcut o prostie chiar atât de mare ca atunci când era să plece de pe aleea cu tomberoane fără să-şi fi dat jos deghizarea de Colin White. Într-un domeniu de activitate ca acela al lui Billy – un domeniu în care intermediază întâlnirea dintre anumiţi oameni şi Creator, ca să folosească o formulare mai eufemistică –, îţi faci planul cât poţi de bine şi speri că lucrurile pe care nu ai cum să le anticipezi nu se vor întoarce împotriva ta.

N-au cum să mă prindă, îşi spune el. Altminteri, amărâtele alea de flori o să moară.

Doar magazinul la care vrea el să ajungă mai este deschis pe străduţa asta jalnică. Salonul de manichiură nu se va mai redeschide niciodată. Vitrinele sunt date cu var şi pe uşă este lipită o notificare care declară falimentul acelui stabiliment.

În magazin nu mai sunt decât doi hispanici lângă frigiderul cu bere. Între raionul cu băuturi energizante şi cel cu vreo cincizeci de soiuri diferite de checuri, se află o mulţime de cutii cu telefoane FastPhone cu cartele preplătite. Billy ia unul şi se duce la casă. Azi nu mai lucrează femeia care a fost jefuită, Wanda nu-mai-ştiu-cum, ci un tip cu mutră de arab.

— Doar atât?

— Doar atât.

Când este Dalton Smith, Billy încearcă să vorbească puţin mai subţire. Asta e o altă metodă care-l ajută să ţină minte cine ar trebui să fie în momentele acelea.

Casierul înregistrează telefonul. Costă optzeci şi patru de dolari fără câţiva cenţi şi are o sută douăzeci de minute incluse. La Walmart, acelaşi telefon ar fi fost cu treizeci de dolari mai ieftin, dar calul de dar nu se caută la dinţi. Plus că la Wally World sunt camere de supraveghere. Drăciile astea sunt acum peste tot. Şi aici sunt patru, dar Billy e convins că n-au un spaţiu de înregistrare mai mare de douăsprezece sau douăzeci şi patru de ore, după care şterg automat imaginile şi o iau de la capăt. Plăteşte cu bani gheaţă. Când eşti urmărit – sau când te ascunzi de cineva –, banii gheaţă îţi sunt cei mai de nădejde complici. Casierul îi urează o seară bună. Billy îi urează acelaşi lucru.

Acum e şi mai întuneric, aşa că cele câteva maşini pe care le întâlneşte au farurile aprinse şi nu poate vedea cine este la volan. Simte nevoia, poate-i vorba de instinct, să lase capul în jos de fiecare dată când se apropie câte o maşină, dar ar lăsa impresia că are ceva de ascuns. Îşi doreşte ca peruca galbenă să-şi îndeplinească sarcina. Pentru că el nu este Billy Summers, bărbatul pe care-l caută şi poliţia, şi gorilele lui Nick. El este Dalton Smith, un IT-ist independent, care nu câştigă cine ştie ce, locuieşte în zona mai săracă a oraşului şi trebuie mereu să-şi împingă în sus pe nas ochelarii cu rame de baga. Este supraponderal de la câte chipsuri şi fursecuri

mănâncă în faţa monitorului şi, dacă se mai îngraşă încă zece sau cincisprezece kilograme, n-o să mai fie în stare să meargă normal, ci bălăbănindu-se ca o raţă.

Deghizarea este una bună, deloc exagerată, dar tot răsuflă uşurat atunci când închide în spatele lui uşa de la intrarea casei cu numărul 658, de pe Pearson Street. Coboară la subsol, stinge lumina din tavan şi trage într-o parte draperia de la fereastra/periscop. Nu vede pe nimeni. Strada este pustie. Desigur, dacă a fost descoperit, ei (la Reggie şi la Dana se gândeşte el, nu la Frankie sau la Paulie sau la poliţişti) ar putea încerca să intre prin spate. Însă nu are niciun sens să-ţi faci griji pentru lucrurile pe care nu le poţi controla. Aşa ajungi să-ţi pierzi minţile.

Billy acoperă din nou fereastra/periscop cu draperia mică, aprinde lumina şi se aşază pe singurul fotoliu din încăpere. E urât, dar, la fel ca majoritatea lucrurilor urâte din viaţă, este foarte confortabil. Pune telefonul pe măsuţa de cafea şi se uită la el, întrebându-se dacă mai judecă limpede sau l-a învins paranoia. Paranoia ar fi mai bună în multe privinţe. A venit vremea să afle.

Scoate telefonul din cutie, îi pune bateria şi îl bagă în priză la încărcat. Spre deosebire de celălalt telefon cu cartelă, acesta este unul cu clapetă. Mai demodat, dar lui Billy îi place. Dacă ai un asemenea telefon, poţi să-l închizi în nas persoanei cu care vorbeşti în caz că nu-ţi convine ce spune. Chestie puerilă, foarte posibil, dar care te unge pe suflet. Nu durează mult până să se încarce. Datorită lui Steve Jobs, care s-a ofticat atunci când n-a putut să folosească un telefon imediat ce l-a scos din ambalaj, dispozitivele de genul acesta sunt acum autonome şi au bateria încărcată cincizeci la cumpărare.

Telefonul vrea să ştie ce limbă alege. Billy îl anunţă că engleza. Telefonul îl întreabă dacă vrea să intre într-o reţea wireless. Billy zice că nu vrea. Adaugă minutele pe care le-a plătit şi trimite

mesajul la sediul FastPhone ca să încheie tranzacţia. Minutele sunt valabile trei luni de acum înainte. Billy speră că atunci va fi deja pe o plajă departe şi că singurul telefon pe care-l va mai avea va fi cel cumpărat cu cardul bancar al lui Dalton Smith.

În siguranţă şi fără nicio problemă. Ce frumos ar fi.

Se joacă cu telefonul, aruncându-l dintr-o mână în alta, şi se gândeşte la ziua în care Frank Macintosh şi Paul Logan l-au dus la casa din Midwood. Acum regretă. Acolo îl aştepta Nick, dar înăuntru, nu afară. Billy se gândeşte la prima lui vizită la căsoiul ăla ridicol, unde îl aştepta Nick cu braţele deschise, dar tot înăuntru, nu afară. După care se gândeşte la seara în care Nick i-a spus despre dispozitivele pirotehnice şi i-a prezentat planul de evacuare – *Te urci în spatele dubei, Billy, te relaxezi şi faci o plimbare până în Wisconsin.* Înainte de cină au băut şampanie şi la desert au avut tort Alaska cu bezea. Un el şi o ea, probabil localnici, probabil soţ şi soţie, au pregătit mâncarea şi le-au servit-o. Aceştia l-au văzut pe Nick, dar li se spusese că e un om de afaceri din New York, venit cu treburi în orăşelul acesta. I-a dat nişte bani femeii şi le-a cerut să plece.

Ţop face telefonul sărind din mâna stângă în cea dreaptă. Hop face apoi sărind din dreapta în stânga. Din stânga în dreapta şi din dreapta în stânga.

L-am întrebat pe Nick dacă Hoff o să pună dispozitivele pirotehnice şi ce mi-a răspuns? Cum i-a zis? Parcă un *grande figlio di puttana,* nu? Adică, tâmpit, sau fiu de curvă, sau poate chiar ticălos. Cam aşa ceva şi traducerea exactă nici n-a avut prea mare importanţă. Însă importante au fost următoarele cuvinte ale lui Nick: *Tare rău mi-ar părea dacă m-ai crede în stare de una ca asta.*

Pentru că acel *grande figlio di puttana* fusese deja distribuit în rolul de ţap ispăşitor. Hoff era proprietarul clădirii din care s-a tras. Hoff făcuse rost de armă, care armă se află acum în posesia poliţiştilor care probabil că deja încearcă să

descopere cine o cumpărase şi de unde. Şi, dacă dau de urma persoanei care a vândut-o – nu, nu *dacă,* ci *când* dau de urma persoanei care a vândut-o –, ce vor afla? Probabil că individul care a cumpărat-o a folosit un nume fals (asta doar presupunând că Hoff ar avea totuşi ceva minte în capul ăla sec); dar, dacă poliţiştii îi arată vânzătorului o poză a lui Hoff, se duce totul de râpă. Ken va ajunge într-o săliţă sufocantă de interogatoriu, extrem de dispus să cadă la învoială, dorindu-şi *cu înfocare* să cadă la învoială, pentru că e convins că la asta se pricepe cel mai bine.

Numai că Billy e în stare să pună pariu că Ken Hoff nu va ajunge niciodată în camera de interogatoriu. Şi nici n-o să apuce să dea pe goarnă tot ce ştie despre Nikolai Majarian, pentru că o să fie puţin cam prea mort ca s-o mai poată face.

Billy s-a gândit la toate astea încă din urmă cu câteva săptămâni, dar ştirile de la ora şase îl fac să ajungă la o concluzie la care ar fi trebuit să ajungă mai curând şi poate că aşa s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi pierdut atât de mult timp jucând Monopoly cu copiii de pe Evergreen Street şi îngrijindu-şi gazonul şi mâncând fursecurile făcute de Corrine şi întreţinându-se cu vecinii. Chiar şi acum i se pare de-a dreptul imposibil gândul ăsta. Însă logica lui este indiscutabilă.

Ken Hoff şi David Lockridge nu au fost singurii scoşi în faţă.

Nu-i aşa?

7

Billy îi trimite un mesaj lui Giorgio Piglielli, alias Georgie Pigs, alias George Russo, influentul agent literar.

Foloseşte una dintre identităţile lui false, pe care ştie că Giorgio o cunoaşte:

Trilby: Răspunde-mi!

Aşteaptă. Nimic. Niciun mesaj de răspuns. Tare nasol, pentru că există două lucruri de care Giorgio nu se desparte niciodată: telefonul şi haleala. Billy mai încearcă o dată.

Trilby: Trebuie să vb cu tine imediat.

Se gândeşte puţin şi apoi adaugă:

În contract se specifica plata în ziua publicării, corect?

Nici vorbă de puncte care să se fugărească pe ecran, semn că Giorgio i-ar citi mesajul sau i-ar scrie el unul. Absolut nimic.

Trilby: Răspunde-mi!

Nimic.

Billy închide clapeta telefonului şi îl pune pe măsuţa de cafea. Chestia cea mai nasoală e că nu-l miră tăcerea lui Giorgio. Se pare că există cu adevărat un *eu tembel,* iar *eul* ăsta *tembel* n-a înţeles decât după ce şi-a făcut treaba şi a fost prea târziu să mai dea înapoi că şi Giorgio a fost scos în faţă lângă Ken Hoff. Pentru că Giorgio era împreună cu Hoff atunci când s-au dus în Turnul Gerard ca să-i arate lui Billy biroul lui de scriitor de la etajul patru. Şi nu era prima dată când Giorgio intrase în clădirea aceea. *Uite-l pe George Russo, l-ai cunoscut săptămâna trecută,* i-a zis Hoff lui Irv Dean, paznicul.

Să se fi întors Giorgio în Nevada? Dacă da, oare stă şi se îndoapă cu mâncare şi milkshake-uri în Vegas sau e îngropat undeva în deşertul de acolo? Dumnezeu ştie că n-ar fi primul. Şi nici al o sutălea.

Chiar dacă Giorgio e mort, poliţia o să facă legătura între el şi Nick, îşi zice Billy. Ăştia doi au făcut echipă dintotdeauna, Nick fiind şeful, iar Georgie Pigs, umilul său *consigliere.* Billy habar n-are dacă aşa se cheamă în limbaj mafiot funcţia îndeplinită de Georgie, ori e doar o invenţie a

cinematografiei, dar este sigur de ceea ce a reprezentat grăsanul ăla pentru Nick: omul lui de încredere, mâna lui dreaptă.

Însă lucrurile nu au stat aşa de la început, pentru că, în 2008, prima oară când Billy a fost angajat de Nick (a treia dată când a omorât pe cineva pentru bani), Giorgio nu era acolo. Nick s-a ocupat singur de tot. I-a spus lui Billy că un violator îşi face mendrele prin cluburile şi cazinourile mai mici de la marginea oraşului. Şi că acestui violator îi plăceau femeile mai în vârstă şi îi plăcea să le tortureze şi, la un moment dat, a întrecut măsura şi a omorât o cucoană. Nick a aflat cine era individul şi a vrut să angajeze un profesionist din afara oraşului care să-l aranjeze. I-a fost recomandat Billy, a spus atunci Nick. De multă lume.

A doua oară când a ajuns Billy în Vegas, nu doar că apăruse şi Giorgio, dar el singur s-a ocupat de întreaga afacere. Nick doar a intrat în cameră în timpul discuţiei, l-a îmbrăţişat bărbăteşte pe Billy şi i-a tras câteva palme prietenoase pe spinare, după care s-a aşezat într-un colţ, a băut ceva şi i-a ascultat ce vorbesc. Până la sfârşit, atât a rămas acolo. Acel al doilea contract a venit la mai puţin de un an după primul, ăla cu violatorul. Giorgio i-a spus că ţinta era un realizator independent de filme porno, pe care îl chema Karl Trilby. Şi i-a arătat o poză a tipului, în care semăna ciudat de mult cu teleevangelistul[89] Oral Roberts.

— Lui Trilby îi place uşa din dos, a spus Giorgio.

Billy s-a prefăcut că nu înţelege despre ce vorbeşte, aşa că i-a explicat.

— Nu împuşc oameni doar pentru că îi filmează pe unii care se fut, a zis Billy.

— Dar pe oamenii care fac filme cu nişte vlăjgani care regulează puşti de şase ani? a intervenit atunci Nick.

Iar Billy a acceptat contractul pentru că acel Karl Trilby era un om rău.

A mai comis încă trei asasinate pentru Nick, cinci cu totul, fără a-l pune la socoteală pe Allen, ceea ce reprezintă aproape o treime din toate contractele lui. Evident, fără zecile de mujahedini pe care i-a omorât în Irak. Câteodată era prezent şi Nick atunci când i se făcea oferta, alteori nu era; însă Giorgio era acolo mereu, aşa că lui Billy nu i s-a părut deloc ieşită din comun implicarea lui (chiar şi parţială) în afacerea cu Allen. Deşi ar fi trebuit să-şi pună întrebări. Abia acum îşi dă seama cât de *ciudată* a fost toată punerea în scenă.

Atâta vreme cât Giorgio nu spune nimic, Nick poate nega totul; poate să zică sigur, îl cunosc pe tipul ăla, dar, dacă a făcut ce ziceţi voi că a făcut, atunci a acţionat de capul lui. Chiar dacă bucătarul şi femeia care le-a adus la masă mâncarea la acea cină ar declara că l-au văzut acolo şi pe Nick, alături de Giorgio şi Billy (puţin probabil însă), Nick poate invoca pretextul că a vrut să discute cu Giorgio ceva despre înnoirea licenţei de funcţionare a cazinoului Double Domino. Şi tipul celălalt? El ce căuta acolo? Din câte ştie Nick, celălalt tip e doar un amic de-ai lui Giorgio. Sau poate bodyguardul lui. Un tip tăcut. A zis doar că-l cheamă Lockridge. Nimic altceva.

Când îl vor întreba poliţiştii unde se afla atunci când Allen a fost asasinat, va spune că era în Vegas şi va aduce o mulţime de martori care să-i confirme alibiul. Plus înregistrările camerelor de securitate de la cazinou. Cele de acolo nu se şterg automat la fiecare douăsprezece sau douăzeci şi patru de ore; sunt arhivate vreme de cel puţin un an.

Cu condiţia ca Giorgio să nu mărturisească nimic. Dar oare ar mai respecta tâmpenia aia de *omertà*[20] dacă *el* ar fi cel ameninţat cu extrădarea? Dacă *el* ar fi cel care se confruntă cu posibilitatea injecţiei letale, acuzat fiind de complicitate la omor calificat?

Georgie Pigs nu mai poate să spună nimic dacă se află la doi metri sub nisipul deşertului, îşi zice

Billy. Aceasta este regula de bază în asemenea situaţii.

Încetează să se mai joace cu telefonul şi îi mai trimite un mesaj lui Giorgio. Tot niciun răspuns. Ar putea să-i trimită un mesaj lui Nick, ba chiar să-l sune; dar, presupunând că va da de el, cum să aibă încredere în ce-i va spune? N-are cum. Singurul lucru în care Billy mai poate avea încredere este suma de un milion şi jumătate transferată în contul lui off-shore, apoi transferată din nou, prin tot felul de trucuri electronice, într-un cont la care are acces Dalton Smith. De chestia asta se va ocupa Bucky atunci când va ajunge acolo unde a plecat, însă numai dacă are ce bani să transfere.

Billy nu mai poate face altceva în seara asta, aşa că se duce la culcare. Nu-i nici măcar ora nouă, însă a fost o zi lungă.

8

Stă întins, cu mâinile în răcoarea efemeră de sub pernă, şi îşi spune că nu are nicio noimă. Deloc nu are.

Ken Hoff, da, sigur. Există în oraşele mici o anumită specie de şmecheraşi, care au impresia că, indiferent dacă sunt în rahat până-n gât, tot o să apară cineva care să-i scoată de acolo. Ăştia sunt escrocii care-ţi zâmbesc cu toţi dinţii, îţi strâng bărbăteşte mâna, poartă tricouri cu guleraş şi mocasini de firmă şi se poartă de parcă pe certificatul lor de naştere ar scrie *egoist care vede viaţa în roz.* Însă Giorgio Piglielli nu este deloc aşa. Sigur, într-o bună zi o să plesnească de la atâta mâncare, dar, din câte îşi dă seama Billy, pare un tip lucid şi cu picioarele pe pământ. Şi totuşi, s-a lăsat implicat până peste cap în afacerea asta. De ce oare?

Billy renunţă să se mai frământe. Adoarme şi visează deşertul. Însă nu cel de pe front, unde totul miroase a praf de puşcă şi a vehicule blindate şi a ulei de motor şi a gaze de eşapament. Îl visează pe cel din Australia. Acolo este o stâncă uriaşă. I se

spune Stânca Ayers, dar numele real este Uluru, cuvânt care-ţi dă fiori chiar când îl pronunţi, pentru că sună ca vântul prin streşini. Loc sfânt pentru aborigenii care l-au descoperit primii. L-au văzut, l-au venerat, dar niciodată nu au cutezat să-şi imagineze că ar fi al lor. Înţeleg că, dacă există un Dumnezeu, atunci Lui îi aparţine stânca aceea. Billy nu a fost niciodată acolo, dar a văzut imagini în filme ca *Strigăt în întuneric*[91] şi în revistele *National Geographic* şi *Travel.* I-ar plăcea să ajungă acolo, ba chiar s-a gândit să se mute în Alice Springs, care-i doar la patru ore de mers cu maşina de Uluru, loc unde Stânca îşi înalţă capul bizar deasupra deşertului. Să trăiască acolo în tihnă. Să scrie, poate, într-o cameră inundată de lumina soarelui şi să aibă o grădină micuţă în faţa ferestrelor.

A pus pe noptieră cele două telefoane. Le-a închis, dar, când se trezeşte pe la trei dimineaţa ca să-şi golească vezica, le deschide ca să vadă dacă a primit vreun mesaj. Pe telefonul neînregistrat nu e nimic – Giorgio nu i-a răspuns. Însă nu se miră. Nu se aşteaptă să mai primească vreun semn de la grăsanul ăla, deşi orice este posibil într-o lume în care un şarlatan poate fi ales preşedinte. Dar are un mesaj pe telefonul lui Dalton Smith. O ştire de ultimă oră de pe site-ul ziarului local. *Important om de afaceri se sinucide.*

Billy se duce la baie, apoi se întoarce, se aşază pe marginea patului şi citeşte articolul. Nu-i deloc lung. Fireşte că importantul om de afaceri este Kenneth P. Hoff. Unul dintre vecinii lui de pe Green Hill făcea jogging prin zonă şi a auzit un foc de armă care părea să fi venit din garajul lui Hoff. Asta s-a întâmplat pe la şapte seara. Vecinul a sunat la poliţie. Poliţia a venit şi l-a găsit pe Hoff mort la volanul maşinii care avea motorul pornit. Hoff avea o gaură de glonţ în cap şi un revolver pe genunchi.

Astăzi sau poate mâine va fi publicată o descriere mai amănunţită a evenimentului. În care va fi

trecută în revistă cariera lui Hoff în domeniul afacerilor. De asemenea, vor apărea şi obişnuitele reacţii şocate din partea prietenilor şi partenerilor. Desigur că vor fi aluzii la „problemele financiare actuale”, dar fără detalii, deoarece pe celelalte persoane cu influenţă din oraş (persoane încă foarte vii la ora actuală) le doare fix undeva de problemele lui Hoff. Fostele lui neveste vor spune despre el lucruri mult mai frumoase decât au dezvăluit ele avocaţilor care le-au ajutat să obţină divorţurile; iar la înmormântare îşi vor face apariţia îmbrăcate în negru şi îşi vor tampona ochişorii cu batista – foarte delicat, ca să nu-şi întindă cumva rimelul. Billy nu ştie dacă ziarul va spune că maşina în care a fost găsit cadavrul era un Mustang roşu, decapotabil. Dar este convins că aşa a fost.

Abia mai târziu presa va face legătura dintre Hoff şi asasinarea lui Allen, această legătură fiind evident motivul care l-a împins să se sinucidă.

Ziarul nu va menţiona ipoteza medicului legist, care probabil că va fi de părere că individul era deprimat şi s-a decis să-şi pună capăt zilelor inhalând monoxid de carbon, dar nu a avut atâta răbdare şi a preferat să-şi tragă un glonţ în ţeastă. Billy ştie prea bine că nu aşa s-au petrecut lucrurile. Singurul lucru pe care nu-l ştie este care dintre gorilele lui Nick a tras. Posibil să fi fost Frank, sau Paulie, sau Reggie, sau cineva complet necunoscut, probabil vreun alt dur importat din Florida sau Atlanta. Însă lui Billy îi este greu să creadă că ar fi putut fi altcineva decât Dana Edison, individul cu ochi albaştri şi coculeţ roşcat.

Oare l-a dus pe Hoff în garaj sub ameninţarea armei? Poate nici n-a fost nevoie de asta, poate doar i-a spus că vor sta frumuşel amândoi în maşină şi vor discuta despre cum s-ar putea rezolva situaţia în aşa fel încât să-l avantajeze şi pe Hoff. Un egoist care vede viaţa în roz şi care nu ştie că a fost distribuit în rolul de ţap ispăşitor ar pune botul la aşa ceva. Hoff se aşază la volan. Dana se aşază pe locul din dreapta. Ken întreabă *care-i planul.* Dana

răspunde *ăsta e* şi îl împuşcă. După care porneşte motorul, iese pe uşa din spate şi pleacă liniştit într-un cart de golf. Pentru că asta este cartierul Green Hill: un traseu de golf cu viluţe.

Poate lucrurile nu s-au desfăşurat exact aşa şi poate nici n-a fost Edison, dar Billy este destul de sigur că, în linii mari, cam despre asta a fost vorba. Şi acum a mai rămas o singură problemă de rezolvat: Giorgio.

De fapt, nu doar una, îşi zice Billy. *Două. Că mai sunt şi eu.*

Se culcă din nou, însă acum somnul îl ocoleşte. Îl ţin treaz şi gemetele casei vechi, cu două etaje. Vântul s-a înteţit afară şi, nemaiexistând clădirea gării în drumul lui, bate direct peste Pearson Street. De fiecare dată când este pe punctul de a aţipi, vântul şuieră prin streşini, murmurându-i *Uluru, Uluru.* Şi, dacă nu-i vântul, e câte un scârţâit care seamănă cu pasul unui om pe o scândură mai şubredă.

Billy îşi spune că niţică insomnie nu-i un capăt de lume, că o să poată dormi a doua zi cât pofteşte, că oricum nu se va duce nicăieri o perioadă, însă tare lungi i se mai par ceasurile astea de dinainte de ivirea zorilor. Iar prin minte îi trec fel de fel de supoziţii, una mai urâtă decât alta.

Mai bine să citească puţin. Aici nu are nici o altă carte în afară de *Thérèse Raquin.* Dar poate să descarce ceva pe laptop, să-l ia cu el în pat şi să citească până i se face din nou somn.

Apoi îi vine altă idee. Poate nu una bună, dar aşa va reuşi să adoarmă. Se dă jos din pat şi scoate din buzunarul de la pantaloni desenul făcut de Shan. Îl despătureşte. Se uită la fetiţa surâzătoare, cu fundiţe roşii la codiţe. Se uită la inimioarele care se ridică din capul flamingoului roz. Îşi aduce aminte cum a adormit Shan lipită de el în timpul celei de-a şaptea reprize a meciului de baraj. Cu capul pe braţul lui. Billy pune desenul pe noptieră, alături de cele două telefoane. Şi adoarme imediat.

CAPITOLUL 12

1

Billy se trezeşte şi se simte dezorientat. Camera este complet cufundată în întuneric, nici măcar o rază de lumină nu intră pe lângă jaluzeaua ferestrei care dă în curtea din spate. Rămâne nemişcat câteva secunde, încă pe jumătate adormit, după care îşi aduce aminte că nu sunt geamuri în camera aceasta. Nu există decât unul singur în living. Fereastra/periscop. Nu se află în dormitorul spaţios de la etajul casei de pe Evergreen Street, ci în cămăruţa din subsolul de pe Pearson. Billy îşi aminteşte că este fugar.

Îşi ia suc de portocale din frigider, bea doar o gură sau două, ca să nu-l termine prea repede. Apoi face un duş ca să-şi spele transpiraţia din ziua precedentă. Se îmbracă, îşi toarnă lapte într-un bol cu cereale, după care dă drumul la televizor ca să vadă ştirile de la ora şase.

Şi dă cu ochii de Giorgio Piglielli. Nu o fotografie, ci un portret-robot atât de fidel, că poate fi confundat cu o poză. Billy îşi dă imediat seama cine a fost cel care l-a ajutat pe portretistul poliţiei să realizeze desenul. Irv Dean, paznicul de la Turnul Gerard, este fost poliţist şi se vede treaba că simţul observaţiei i-a rămas la fel de ascuţit ca pe vremuri – mă rog, cel puţin atunci când nu citeşte *Motor Trend* sau nu studiază ţâţele şi fundurile din numărul cu costume de baie al revistei *Sports Illustrated.* Însă nu se spune nimic despre Ken Hoff. Dacă poliţia a reuşit să stabilească legătura între el şi asasinarea lui Allen, înseamnă că nu a oferit încă această informaţie şi presei. Nu încă.

Blondina hlizită de la meteo îi anunţă repede pe telespectatori că temperaturile vor fi neobişnuit de scăzute pentru această perioadă a anului. Promite că va reveni mai târziu cu prognoza detaliată, după care predă legătura blondinei la fel de hlizite care prezintă situaţia traficului de la această oră, avertizându-i pe navetişti că trebuie să se aştepte la întârzieri „din cauza prezenţei mai sporite a poliţiei pe străzile oraşului”.

Adică baraje. Poliţiştii presupun că persoana care a tras încă se află în localitate, ceea ce este foarte corect. Şi mai presupun că în localitate se află şi individul care îşi spune George Russo. Incorect, din câte ştie Billy. Fostul lui agent literar este acum în Nevada, poate îngropat pe undeva prin deşert, unde burdihanul lui respectabil a început deja să putrezească.

După o reclamă la camionetele Chevrolet, reapar pe ecran crainicii. Au invitat în studio un detectiv de poliţie ieşit la pensie. Este rugat să facă supoziţii cu privire la motivele pentru care a fost ucis Joel Allen. Iar fostul detectiv spune:

— Nu mă pot gândi decât la un singur motiv. Cineva a vrut să-i închidă definitiv gura înainte să-şi poată vinde informaţiile în schimbul reducerii pedepsei.

— La ce fel de reducere a pedepsei se putea aştepta el? întreabă unul dintre crainici.

Este o crainică, o bruneţică hlizită şi ea. Cum Dumnezeu se pot hlizi toate fătucele astea cu noaptea în cap? Oare iau droguri?

— Viaţa în locul injecţiei letale, răspunde imediat fostul poliţist, fără să stea deloc pe gânduri.

Billy este convins că şi afirmaţia aceasta este corectă. Singurele întrebări la care nu are încă răspuns sunt: ce anume ştia Allen şi de ce asasinatul a trebuit să fie unul public. În mod obişnuit, lui Billy nu i-ar păsa de subtilităţile astea. În mod obişnuit, el nu ar fi decât un simplu executant. Numai că situaţia în care a ajuns nu este deloc obişnuită.

Crainicii predau legătura unui reporter, care stă de vorbă cu John Colton, unul dintre Tinerii Avocaţi. Billy nu vrea să vadă asta. Doar cu o săptămână în urmă el, Johnny şi Jim Albright dădeau cu banul ca să vadă cine o să plătească mâncarea (de obicei *taco)* din ziua respectivă. Se aflau în piaţetă şi râdeau şi se simţeau bine. Acum John pare şocat şi trist. Nu apucă să spună decât „Ni s-a părut un tip foarte de treabă…", înainte ca Billy să închidă televizorul.

Îşi spală bolul în care a avut cerealele, după care verifică telefonul lui Dalton Smith. Are un mesaj de la Bucky. Doar trei cuvinte:

Deocamdată, niciun transfer.

La asta se şi aştepta, însă, împreună cu expresia de pe chipul lui Johnny Carlton, îi întunecă şi mai mult prima zi petrecută în – hai să nu se mai ascundă după deget – captivitate.

Deocamdată nu s-a făcut niciun transfer şi probabil nici că se va mai face. I s-a dat un avans de cinci sute de mii, iar asta înseamnă o căruţă de bani, însă nu este ce i s-a promis. Până în dimineaţa asta, Billy a fost prea ocupat ca să fie furios faţă de o persoană în care a avut încredere şi care i-a dat ţeapă. Însă acum nu mai este ocupat şi e plin de draci. Şi-a făcut treaba şi nu-i vorba doar despre ce a făcut ieri. Şi-a făcut treaba, şi-a respectat partea de învoială vreme de mai bine de trei luni, plătind pentru asta – el personal, ca om – mult mai mult decât ar fi crezut vreodată. I s-a promis ceva. Şi cum sunt oamenii care nu-şi respectă promisiunile?

— Oameni răi, asta sunt, spune Billy.

Intră pe site-ul ziarului local. Titlul este scris cu litere de o şchioapă – ASASINATUL DE LA TRIBUNAL! –, dar probabil că arată şi mai mare şi mai şocant pe hârtie decât pe ecranul micuţ al iPhone-ului. Articolul nu-i aduce nicio informaţie în plus, dar fotografia principală îl lămureşte în privinţa absenţei şerifului Vickery de la conferinţa

de presă a comandantei Conlee. În poză se vede pălăria aia ridicolă de cowboy pe treptele tribunalului, dar fără să se afle pe capul cuiva. Şeriful Vickery a vrut să se repeadă înăuntru. Şeriful Vickery a vrut să se pună la adăpost. Fotografia asta valorează cât o mie de cuvinte. Şeriful Vickery nu are ce căuta la o conferinţă de presă. Şeriful Vickery s-a făcut de ruşine într-un mare fel.

Mult succes la următoarele alegeri, când va trebui să explici care-i treaba cu poza asta, îi urează Billy în gând.

2

Urcă în apartamentul de la etaj, ca să-i îngrijească pe Daphne şi Walter. Se opreşte brusc, cu sticla cu pulverizator în mână, întrebându-se dacă nu cumva a înnebunit. Trebuie să ude plantele astea, nu să le înece. Se uită în frigiderul soţilor Jensen, însă acolo nu-i nimic care să-l atragă. Vede pe bufet un pachet de brioşe în care nu a mai rămas decât una. O ia el, spunându-şi că precis o să prindă mucegai dacă nu o mănâncă acum. Apartamentul acesta are ferestre normale şi Billy stă în lumina soarelui, savurându-şi brioşa şi gândindu-se la ce evită să facă. Adică la povestea lui Benjy, evident. Este singurul lucru pe care îl mai are de făcut acum, după ce a terminat cu treaba care l-a adus aici. Însă ar însemna să scrie despre puşcaşii marini şi ar fi atât de multe de povestit, începând cu autobuzul care l-a dus la centrul de recrutare din Parris Island… mda, mult prea multe ar fi.

Billy clăteşte farfuria pe care a folosit-o, o şterge, o pune la loc în bufet şi coboară în subsolul lui. Se uită pe fereastra/periscop şi nu vede mai nimic, adică nimic neobişnuit. Pantalonii purtaţi ieri zac pe jos în dormitor. Îi ia de acolo şi se caută prin buzunare, aproape sperând să fi pierdut stick-ul de memorie undeva pe drum; dar iată-l chiar aici, lângă chei – una dintre ele este de la Fordul Fusion închiriat de Dalton Smith şi care acum se află în

garajul din cealaltă parte a oraşului. Unde aşteaptă momentul în care va putea să iasă de acolo fără probleme. *Când trece primejdia,* cum se zice în filmele alea despre ultima lovitură care iese întotdeauna pe dos.

Parcă stick-ul este mai greu. Se uită la dispozitivul acela miraculos de stocare a informaţiilor, care ar fi părut desprins din cărţile SF în urmă cu doar treizeci de ani, şi îşi dă seama că încă nu-i vine să creadă două lucruri în legătură cu el. Primul este numărul de cuvinte pe care le-a scris şi care se află acolo. Al doilea este că ar putea să stocheze chiar mai multe. De două ori mai multe. De patru ori mai multe. De zece, de douăzeci.

Deschide laptopul pe care a crezut că îl pierduse, un talisman puţin mai scump decât botoşelul jegos şi plin de ţărână, dar, în fond, cam acelaşi lucru. Tastează parola, introduce stick-ul de memorie şi pune pe ecran unicul document de acolo. Citeşte primul rând – „Bărbatul cu care trăia mama a venit acasă cu mâna ruptă" – şi îl apucă un fel de disperare. E sigur că e bine scris, îi place cum e scris; dar, dacă la început i s-a părut o treabă uşoară, acum i se pare îngrozitor de grea, pentru că are obligaţia să scrie la fel de bine şi în continuare. Şi nu-i convins că o poate face.

Se duce la fereastra/periscop şi se uită din nou la nimicul de afară, întrebându-se dacă nu cumva a aflat acum motivul pentru care atât de mulţi aspiranţi la statutul de scriitor sunt incapabili să termine ce au început. Se gândeşte la *Lucrurile pe care le-au dus cu sine,* fără îndoială una dintre cele mai bune cărţi despre război scrise vreodată, poate chiar *cea mai bună.* Îşi spune că şi scrisul este un fel de război, unul pe care îl porţi cu tine însuţi. Povestea este lucrul pe care îl duci cu tine şi se face din ce în ce mai greu de fiecare dată când îi adaugi ceva.

În toată lumea există cărţi neterminate – memorii, poezii, romane, reţete de succes care te învaţă să slăbeşti sau să te îmbogăţeşti –, toate ascunse în

fundul unor sertare, pentru că au devenit prea grele pentru oamenii care încercau să le poarte cu ei şi i-au obligat să le lase jos.

O să scriu altă dată, îşi spun ei. Poate când vor mai creşte puţin copiii. Sau când am să ies la pensie.

Asta să fie? Se va simţi prea împovărat dacă încearcă să scrie despre drumul cu autobuzul şi despre tunsoarea aproape zero şi despre prima dată când sergentul l-a întrebat *Vrei să mi-o sugi, Summers? Vrei? Că mie-mi dai impresia că eşti un muist.*

L-a întrebat?

O, nu, nu l-a întrebat, îşi zice Billy, doar dacă nu cumva a fost o întrebare retorică. Mi-a strigat-o în faţă, cu nasul la doar câţiva centimetri distanţă de nasul meu şi mi-a împroşcat buzele cu scuipatul lui cald. Şi eu am spus *Nu, domnule, să trăiţi, nu vreau să vi-o sug* şi el a zis *Adică scula mea nu-i suficient de bună pentru tine, soldat Summers, jeg de recrut muist ce eşti?*

Cum îi revin în minte toate momentele acelea… oare le poate descrie, fie chiar şi sub identitatea lui Benjy Compson?

Billy ajunge la concluzia că nu, nu poate. Trage perdeaua la loc şi se întoarce la laptop, cu intenţia să-l închidă şi să petreacă restul zilei uitându-se la televizor. Talk-show-rile *Ellen DeGeneres, Hot Bench, Kelly and Ryan* şi concursul *Preţul corect* se difuzează înainte de prânz. După aia o să doarmă puţin şi apoi o să se uite la serialele din timpul după-amiezii. O să încheie ziua cu *John Law,* care răpăie din ciocănelul ăla mai ceva decât răpăia rapperul Coolio din gură în clipurile vechi şi care nu tolerează nesimţirea şi debandada în sala lui de judecată. Dar, când vrea să apese butonul de la laptop ca să-l stingă, îi vine o idee. Uite aşa, din senin, din iarbă verde. Parcă i-a şoptit-o cineva la ureche.

Eşti liber. Poţi să faci ce vrei.

Dar nu la modul concret, la modul fizic. O, nu, nici vorbă. Va sta închis în apartamentul ăsta cel

puţin până când poliţia se hotărăşte să ridice barajele rutiere, însă şi atunci ar fi prudent să mai stea înăuntru câteva zile doar ca să fie convins că a trecut pericolul. Însă, în ceea ce priveşte povestea lui, este liber să scrie *orice* are chef. Şi *oricum* are chef. Fără să i se mai uite cineva peste umăr, monitorizând ce scrie; şi nici nu mai trebuie să pretindă că ar fi o persoană tembelă care scrie despre altă persoană tembelă. Poate fi o persoană inteligentă, care scrie despre un tânăr (pentru că aşa ar fi Benjy dacă Billy se hotărăşte să continue cu scrisul) naiv şi cu puţină şcoală, dar deloc prost.

Pot să renunţ la rahaturile alea gen Faulkner, îşi zice Billy. *Pot să nu mai fac greşeli gramaticale voite. Ba chiar pot să pun liniuţă de dialog, dacă aşa vreau.*

Dacă scrie exclusiv pentru el, atunci îşi va da seama ce-i important şi va putea să sară peste chestiile neimportante. Nu trebuie să scrie despre cum a fost ras în cap, deşi ar putea. Nu trebuie să scrie despre cum i-a răcnit Uppington în faţă, deşi ar putea. Nu trebuie să scrie despre băiatul ăla – Haggerty sau Haverty, că nu-şi mai aduce aminte cum îl chema – care a făcut infarct în timp ce alerga şi a fost dus la infirmeria bazei şi sergentul Uppington a zis că n-are nici pe dracu' şi poate chiar nu avea nimic şi poate chiar a murit.

Billy constată acum că disperării de mai devreme i-a luat locul un fel de înflăcărare îndărătnică. Parcă asemănătoare cu aroganţa. Poate chiar aroganţă este. Şi ce dacă? Poate să scrie orice vrea. Şi aşa va face.

Deschide documentul şi primul lucru pe care îl face este să înlocuiască peste tot Benjy cu Billy şi Compson cu Summers.

3

Am început instrucţia de bază la unitatea din Parris Island. Trebuia să stau acolo trei luni, însă am stat doar opt săptămâni. Am avut parte de toate chestiile normale

într-o asemenea situaţie: foarte multe urlete şi foarte multe porcăreli; şi unii dintre recruţi s-au dat bătuţi sau au fost eliminaţi, însă nu şi eu. Poate că ăia mai slabi de înger şi inadaptaţii aveau unde să se ducă. Eu nu aveam.

Săptămâna a şasea a fost Săptămâna Verde, în care am învăţat cum să ne demontăm armele şi cum să le asamblăm la loc. Îmi plăcea treaba asta şi mă pricepeam s-o fac. Când sergentul Uppington ne-a pus să facem chestia aia căreia îi zicea „cursa înarmării", eu ieşeam întotdeauna primul. Rudy Bell, căruia toţi îi ziceau Taco – cum altfel să-i zică – ieşea de obicei al doilea. Nu m-a întrecut niciodată, deşi au fost dăţi când era cât pe ce s-o facă. De obicei, ultimul ieşea George Dinnerstein, care n-avea ce să facă mai mult decât să-l înjure de toate neamurile pe sergentul „Bulan" Uppington, să-i promită tot felul de perversităţi, cu piciorul sergentului în cur în tot acest timp. Însă George trăgea al naibii de bine. Totuşi, nu la fel de bine ca mine, dar, da, băga trei gloanţe din patru fix în centrul ţintei din carton aflate la trei sute de metri distanţă. Eu puteam să vâr aproape de fiecare dată patru din patru în centrul unei ţinte situate la şapte sute de metri.

Însă în Săptămâna Verde nu s-a tras la ţintă. În săptămâna aceea nu am făcut nimic altceva decât să ne demontăm şi să ne montăm la loc armele, lălăind Crezul Puşcaşului: „E puşca mea. Sunt multe ca ea, dar ea e a mea. Puşca mi-e prietenul cel mai bun. Puşca este viaţa mea." Şi aşa mai departe. Strofa pe care mi-o aduc aminte cel mai bine spune cam aşa: „Puşca mea n-are niciun rost fără mine. Eu n-am niciun rost fără puşca mea."

Alt lucru pe care îl făceam în Săptămâna Verde era să stăm în fund pe iarbă. Câteodată chiar şi şase ore în şir.

Billy se întrerupe aici şi schiţează un surâs, amintindu-şi de Pete „Claxon" Cashman. Claxon a adormit în şezut în ierburile înalte din Carolina de Sud, iar sergentul Bulan s-a pus în genunchi şi i-a zbierat în nas ca să-l trezească. *Te plictiseşti, soldat?*

Claxon a sărit atât de repede în picioare, că era să cadă şi a zbierat şi el *Nu, domnule, să trăiţi!* cu toate că era încă pe jumătate adormit. Era prietenul lui George Dinnerstein şi căpătase porecla „Claxon" pentru că avea obiceiul să se apuce de partea din faţă a pantalonilor şi să strige *Apasă-mi claxonul.* Dar niciodată nu i-a cerut şi lui Bulan să i-l apese.

Amintirile năvălesc peste Billy, aşa cum se şi aştepta – aşa cum ştia, mai degrabă –, însă nu despre Săptămâna Verde vrea el să scrie acum. Şi nici despre Claxon, deşi s-ar putea să scrie despre el mai târziu. Acum vrea să scrie despre Săptămâna 7 şi despre tot ce s-a întâmplat după aceea.

Billy se pune pe treabă. Şi nu-şi dă seama când trec orele. Camera se umple de magie. O inspiră şi o expiră.

4

> După Săptămâna Verde a venit Săptămâna Tragerii. Am folosit modelul M40A, care este varianta militară a puştii Remington 700. Încărcător, trepied, cartuşe standard, aprobate de NATO.
>
> — Trebuie să vă vedeţi ţinta, dar ţinta nu trebuie să vă vadă pe voi, ne repeta încontinuu Bulan. Indiferent ce-aţi văzut voi în filme, *lunetiştii nu lucrează niciodată singuri.*
>
> Cu toate că nu eram la Şcoala de Lunetişti, Uppington ne-a împărţit în echipe de câte doi: unul care să observe şi unul care să tragă. Eu am făcut echipă cu Taco, iar George cu Claxon. Vorbesc aici despre ei pentru că am ajuns împreună în Fallujah şi am luat parte atât la Operaţiunea „Vigilant Resolve" din aprilie 2004, cât şi la „Phantom Fury" din noiembrie. Taco şi cu mine

Billy se opreşte şi clatină din cap, amintindu-şi că *eul tembel* este de domeniul trecutului. Şterge, corectează (Taco şi eu) şi continuă.

> Taco şi eu am tot făcut schimb de posturi în Săptămâna Tragerii – eu trăgeam şi el observa, apoi el

trăgea şi eu observam. La fel au vrut să facă şi George cu Claxon, dar Uppington le-a spus să înceteze cu prostiile.

— Tu, campionule, tragi. Tu, Cash, stai cu ochii căscaţi.

— Domnule, aş vrea şi eu să trag, domnule, să trăiţi! a răcnit Claxon.

Neapărat trebuia să răcneşti când i te adresai lui Bulan. Aşa se proceda la puşcaşii marini.

— Şi eu aş vrea să-ţi smulg ţâţoancele şi să ţi le îndes în cur, i-a răspuns Uppington.

Aşa că, de atunci încolo, George a rămas trăgătorul şi Claxon observatorul. Au făcut echipă în acelaşi fel şi în Şcoala de Lunetişti şi în Irak.

Când Săptămâna Tragerii se apropia de final, sergentul Uppington ne-a chemat pe mine şi pe Taco în biroul lui, de dimensiunile unei debarale. Ne-a zis:

— Voi, ăştia doi, sunteţi nişte specimene de toată jena, dar trageţi bine. Poate acum o să învăţaţi să faceţi şi surf.

Aşa am aflat noi că eram transferaţi la baza militară Camp Pendleton[92], unde ne-am şi terminat instrucţia, care acum însemna mai ales trageri, pentru că ne pregăteam să devenim lunetişti. Am zburat până în California cu un avion de la United Airlines. A fost prima oară când m-am urcat într-unul.

Billy se întrerupe. Oare chiar vrea să scrie despre Pendleton? Nu, nu vrea. Nici vorbă de surf, cel puţin nu în cazul lui; cum să înveţe să facă surf când nici măcar nu ştie să înoate? Şi-a cumpărat un tricou pe care scria CHARLIE NU ŞTIE SĂ FACĂ SURF şi l-a purtat până l-a făcut zdrenţe. Îl purta şi în ziua când a găsit botoşelul de bebeluş pe care şi l-a agăţat de centură în partea dreaptă.

Vrea să scrie despre Operaţiunea „Eliberarea Irakului”? Nu. Războiul deja se terminase când a ajuns el la Bagdad. Aşa a anunţat preşedintele Bush de pe puntea portavionului *USS Abraham Lincoln.* A zis că misiunea a fost îndeplinită, ceea ce însemna că Billy şi ceilalţi băieţi tunşi la unu făceau acum

parte din „trupele de menţinere a păcii”. S-a simţit bine-venit la Bagdad, iubit chiar. Femeile şi copiii aruncau cu flori în ei. Bărbaţii strigau *Nahn nihubu amerikaan* – „Iubim America”.

Dar n-a durat mult povestea asta, îşi aminteşte Billy, *aşa că dă-l încolo de Bagdad, haide să mergem pe front.* Şi reîncepe să scrie.

> În toamna lui 2003 eram în garnizoana din Ramadi, tot ca forţe de menţinere a păcii, încercând să împiedicăm izbucnirea furtunii, cu toate că deja începuse să se tragă, iar mullahii începuseră să adauge „moarte Americii” în predicile lor, difuzate din moschei şi chiar din magazine. Făceam parte din Batalionul 3, cunoscut şi sub numele de Darkhorse. Compania mea se numea Echo. În zilele acelea am făcut foarte multe exerciţii de tras la ţintă. George şi Claxon erau în altă parte, dar eu şi Taco încă formam o echipă.
>
> Într-o zi, un locotenent-colonel pe care nu-l ştiam s-a oprit să se uite la noi cum tragem. Eu trăgeam cu M40 într-o piramidă de cutii de bere aflată la aproape opt sute de metri de noi şi le doboram una câte una din vârf spre bază. Trebuia să ţinteşti la baza cutiei ca s-o dai doar pe ea peste cap, pentru că, dacă nu făceai aşa, dărâmai toată grămada.
>
> Acest locotenent-colonel – Jamieson era numele lui – ne-a cerut mie şi lui Taco să îl însoţim. Ne-a dus cu un jeep neblindat până pe un deal de lângă moscheea al-Dawla. O moschee foarte frumoasă. Nu la fel de frumoase erau zbieretele predicii care se auzeau din difuzoare. Erau aceleaşi aiureli despre cum americanii vor să-i lase pe evrei să colonizeze Irakul, despre cum vor să scoată islamul în afara legii, despre cum evreii vor conduce guvernul şi americanii vor lua petrolul. Noi nu înţelegeam păsărească lor, dar *moarte Americii* se spunea întotdeauna în engleză, plus că văzuserăm şi pliante traduse, despre care se spunea că ar fi fost scrise de clerici importanţi. Insurgenţii în devenire le distribuiau cu miile. *Vrei să-ţi dai viaţa pentru ţara ta?* te întreba pliantul. *Nu există glorie mai mare decât să mori pentru islam. Vrei s-o faci?*

— Cât de departe e ţinta aia? ne-a întrebat Jamieson arătând spre cupola moscheii.

Taco a zis că vreo nouă sute şi un pic de metri. Eu am zis că mai degrabă opt sute şi un pic, după care am adăugat, având grijă să mă adresez lui Jamieson cu respect, că ne era interzis să tragem în lăcaşuri de cult. Presupunând, desigur, că domnul locotenent-colonel la aşa ceva se gândea.

— Ferească Dumnezeu! a exclamat Jamieson. N-aş cere niciodată unui soldat din subordinea mea să tragă în vreuna dintre grămezile lor de bălegar religios. Dar chestiile alea care se aud din difuzoare sunt *politice,* nu religioase. Deci, care dintre voi vrea să vadă dacă poate să doboare unul dintre ele? Evident, fără să facă nicio gaură în cupolă. Ceea ce ar fi un mare păcat şi probabil că am ajunge în iadul mujahedinilor pe chestia asta.

Taco mi-a întins imediat arma. Nu aveam trepied, aşa că am sprijinit ţeava pe capota jeepului şi am tras. Jamieson se uita cu binoclul, însă eu n-am avut nevoie de aşa ceva ca să văd cum unul dintre difuzoare se rostogoleşte la pământ, cu toate cablurile în urma lui. Cupola nu a fost găurită de glonţ, iar predica se auzea mult mai în surdină din partea aceea.

— I-ai tras-o! a strigat Taco. Mamă, ce i-ai mai tras-o!

Jamieson a spus că trebuie să ne cărăm dracu' de acolo până nu începe să tragă cineva în noi, aşa că exact asta am şi făcut: ne-am cărat dracu' de acolo.

Când mă gândesc la ziua aceea, mi se pare că ea sintetizează tot ce n-a mers cum trebuie în Irak şi explică de ce „iubim America" s-a transformat repede în „moarte Americii". Locotenent-colonelul s-a săturat să mai asculte bălmăjelile alea interminabile şi ne-a ordonat să tragem într-unul dintre difuzoare, gest stupid şi fără noimă dacă te gândeşti că mai erau cel puţin şase orientate în alte direcţii.

Când ne întorceam la baza militară, am văzut bărbaţi în pragul uşilor şi femei uitându-se la noi din spatele ferestrelor. Iar expresiile lor nu erau deloc fericite, nu erau deloc expresii care să spună *iubim America.* Nu, n-a tras nimeni în noi – nu atunci –, dar chipurile lor

spuneau că va veni curând şi ziua aceea. Ei nu ştiau că am tras în difuzor. Ei îşi imaginau că am tras în moschee. Poate nu era nicio gaură de glonţ în cupolă, dar noi am tras în religia lor.

Misiunile de patrulare prin Ramadi au devenit tot mai periculoase. Poliţia locală şi Garda Naţională Irakiană pierdeau treptat controlul asupra insurgenţilor, însă trupelor americane nu le era permis să le ia locul deoarece politicienii, atât cei din Washington, cât şi cei din Bagdad, nu voiau cu niciun chip să abdice de la principiul autoguvernării. Cea mai mare parte a timpului stăteam în bază, sperând că n-o să murim în timp ce păzim o echipă de reparaţii care lucra la o conductă de apă spartă (accidental sau intenţionat) sau o echipă de electricieni americani şi irakieni care încerca să repună în funcţiune o centrală electrică defectată (accidental sau intenţionat). Când făceai de pază în asemenea situaţii era ca şi cum te-ai fi rugat să tragă cineva în tine şi, până la sfârşitul lui 2003, şase puşcaşi marini au căzut la datorie în astfel de împrejurări şi mult mai mulţi au fost răniţi. Lunetiştii mujahedini trăgeau de obicei după muşte, dar dispozitivele lor explozive ne îngrozeau de-a dreptul.

Tot acest castel din cărţi de joc s-a dărâmat în ultima zi a lunii martie, anul 2004.

În regulă, îşi spune Billy, *aici începe cu adevărat povestea. Şi am ajuns în punctul ăsta cu minimum de caca-maca, cum ar zice sergentul Bulan.*

Plecaserăm deja din Ramadi şi ne instalaserăm în Tabăra Bahria[93], aceasta fiind cunoscută sub numele de Dreamland. Se afla într-o zonă rurală, cam la trei kilometri de Fallujah, la vest de fluviul Eufrat. Copiii lui Saddam obişnuiau să se ducă acolo ca să se relaxeze – aşa am auzit noi. Ni s-au alăturat, în compania Echo, George Dinnerstein şi Claxon Cashman.

Jucam pocher toţi patru atunci când am auzit focuri de armă venind din cealaltă parte a podului căruia noi îi ziceam Brooklyn Bridge. Şi nu erau focuri sporadice, ci un adevărat baraj de artilerie.

Până la lăsarea nopţii, se terminase cu zvonurile şi am aflat ce se întâmplase în realitate. Mă rog, în linii mari am aflat. Patru angajaţi de la firma Blackwater, care ne aduceau de mâncare tot timpul – inclusiv în Dreamland – s-au hotărât să o ia pe scurtătură prin Fallujah, în loc să ocolească oraşul, aşa cum cerea protocolul. Au fost prinşi într-o ambuscadă chiar înainte de a traversa podul peste Eufrat. Presupun că erau într-o maşină blindată, dar, chiar şi aşa, nimic nu i-ar fi putut feri de focul concentrat asupra celor două autoutilitare Mitsubishi în care se aflau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba au avut în cap de au crezut că pot trece drept prin centrul oraşului, de parcă n-ar fi fost Fallujah, ci Omaha[94]? Mare, mare tâmpenie! a comentat Taco.

George a fost de acord, dar a zis că, tâmpenie ori ba, era musai să le plătim cu aceeaşi monedă. La fel gândeam toţi. Era destul de rău că au murit oameni, însă morţii ăia nu i-au satisfăcut pe atacatori. Aşa că i-au scos afară din maşini, au turnat benzină peste ei şi le-au dat foc. Pe doi dintre ei i-au despicat aşa cum despici un pui la rotisor. Pe ceilalţi doi i-au atârnat de Brooklin Bridge ca pe nişte momâi în Noaptea lui Guy Fawkes[95].

A doua zi, şi-a făcut apariţia locotenent-colonelul Jamieson în timp ce grupa noastră tocmai se pregătea să plece în patrulare. Ne-a ordonat mie şi lui Taco să ne dăm jos din maşina de teren Hummer în care ne aflam deja şi ne-a cerut să mergem cu el, pentru că voia să ne vadă cineva.

Individul cu pricina stătea pe un morman de anvelope într-un garaj gol, care puţea a ulei de motor şi a gaze de eşapament. Era şi al naibii de cald acolo pentru că toate uşile erau închise şi garajele alea nu aveau aer condiţionat. S-a ridicat când am intrat şi ne-a examinat atent. Purta o geacă din piele, complet ridicolă într-o încăpere împuţită unde probabil că erau treizeci de grade. Pe piept avea emblema Batalionului Darkhorse, cu PROFESIONIŞTI DESĂVÂRŞIŢI în partea de sus şi ÎI HALIM PE TOŢI în partea de jos. Însă geaca aia era doar de ochii lumii. Mi-am dat

imediat seama de asta şi, mai târziu, Taco mi-a zis că şi el şi-a dat seama. Nu trebuia decât să te uiţi la tipul ăla ca să pricepi că era un afurisit de spion de la CIA. Ne-a întrebat care dintre noi e Summers şi eu am răspuns că eu sunt. Atunci s-a prezentat şi a spus că îl cheamă Hoff.

Uluit, Billy se opreşte brusc. Viaţa lui de acum s-a suprapus peste viaţa lui de la puşcaşii marini, la fel ca ţinta în vizor. Parcă Robert Stone[96] a spus că mintea este ca o maimuţă? Da, chiar el, în *Dog Soldiers*. În cartea aia în care a mai spus şi că oamenii care trag în elefanţi cu mitraliere şi din elicoptere Huey o fac pentru că asta le dă o stare de euforie. În Irak, pifanii şi puşcaşii marini trăgeau câteodată în cămile. Dar, da, o făceau atunci când erau cam ameţiţi de cap.

Şterge ultimul rând şi se consultă cu maimuţa care trăieşte în capul lui, cuibărită între urechi şi în spatele frunţii. După câteva secunde de gândire îşi aduce aminte numele corect şi ajunge la concluzia că greşeala lui a fost de înţeles. Hoff era un nume foarte asemănător.

Atunci s-a prezentat şi a spus că îl cheamă Foss. Nu a dat mâna cu noi, ci s-a aşezat la loc pe mormanul de anvelope, care precis aveau să-i păteze turul pantalonilor. Şi a zis:

— Am auzit că eşti cel mai bun trăgător din companie, Summers.

Deoarece nu era o întrebare, nu am spus absolut nimic.

— Ai fi în stare să nimereşti de pe partea noastră o ţintă aflată la o mie o sută de metri pe malul celălalt al fluviului?

I-am aruncat o privire lui Taco şi am văzut că şi el auzise şi ştia ce înseamnă asta. *Partea noastră* era orice loc situat în afara oraşului. Dar, dacă se vorbea despre părţi, însemna că începe lupta.

— Despre o ţintă umană vorbiţi, domnule?

— Da. Credeai că te pun să tragi într-o sticlă de bere?

Deoarece era o întrebare retorică, nu m-am obosit să-i răspund.

— Da, domnule, aş putea să o nimeresc.

— E răspuns de puşcaş marin, sau e răspunsul tău personal, Summers?

Locotenent-colonelul Jamieson s-a cam încruntat când l-a auzit, de parcă nu credea că ar mai putea exista vreun alt răspuns în afară de cel de puşcaş marin, dar nu a zis nimic.

— Şi de puşcaş, şi personal, domnule. Ar putea fi ceva probleme dacă bate vântul, însă noi doi…

Şi am arătat cu degetul către Taco.

— …putem rezolva asta. Însă situaţia ar fi alta în cazul unei furtuni de nisip.

— Prognoza pentru mâine este că vântul va bate cu zece kilometri pe oră, a spus Foss. Te deranjează?

— Nu, domnule.

Apoi i-am pus eu o întrebare pe care nu ar fi trebuit să i-o pun, că nu era treaba mea, dar voiam să ştiu.

— Ţinta este un arăbete rău, domnule?

Locotenent-colonelul mi-a spus că sunt impertinent şi mi-ar fi spus mai multe, dar Foss i-a făcut un semn din mână şi Jamieson şi-a înghiţit cuvintele.

— Ai mai tras vreodată într-un om, Summers?

I-am răspuns că nu, şi nu minţeam. Mă întrebase dacă am mai tras vreodată într-un om cu o puşcă cu lunetă, iar atunci când l-am împuşcat pe Bob Raines m-am aflat la niciun metru de el.

— Atunci, aceasta ar fi o ocazie foarte bună ca să-ţi începi cariera, pentru că, da, arăbetele ăla este un om foarte rău. Presupun că ştiţi ce s-a întâmplat ieri.

— Ştim, domnule, a răspuns Taco.

— Furnizorii de la Blackwater au trecut prin Fallujah deoarece o sursă pe care o considerau de încredere le spusese că nu va fi niciun pericol. Li s-a spus că localnicii încep să-i simpatizeze tot mai mult pe americani. Ba chiar au fost escortaţi de nişte poliţişti irakieni. Numai că aceşti însoţitori ai lor au fost fie insurgenţi care furaseră uniformele de poliţie, fie

poliţişti dezertori, fie poliţişti adevăraţi care au făcut pe ei de frică şi au fugit atunci când au văzut ploaia aia de gloanţe. Oricum, nu ei au tras. Au tras patruzeci de nenorociţi înarmaţi cu AK-uri[97], care – ce să vedeţi, măi, băieţi? – treceau din întâmplare pe acolo!

Am ridicat din umeri de parcă nu ştiam nimic şi l-am lăsat pe Taco să reacţioneze. Ceea ce a şi făcut.

— Pare puţin probabil, domnule.

— Deloc probabil. Arăbeţii erau pregătiţi. Şi aşteptau. Main Street era blocată cu două camionete. Cineva ne-a întins cursa asta şi noi ştim cine, pentru că i-am interceptat convorbirile telefonice. Sunteţi atenţi?

Taco a zis că este. Eu am ridicat iarăşi din umeri.

— Acel cineva era un turnător mizerabil, unul din ăia cu *shemagh*[98] pe cap. Ammar Jassim îl cheamă. Are vreo şaizeci sau şaptezeci de ani, nimeni nu ştie exact câţi. Poate nici el. Are o prăvălie unde vinde computere şi aparate foto şi în acelaşi spaţiu are şi un Internet Cafée şi o sală de jocuri video unde tinerii din oraş joacă *Pac-Man* şi *Frogger,* atunci când nu construiesc dispozitive explozive şi nu plantează bombe la marginea drumului.

— Ştiu locul ăla, l-a întrerupt Taco. Îi zice „Pronto Pronto Photo Photo". L-am văzut când patrulam.

L-am văzut? Ce naiba, am fost acolo şi am jucat *Donkey Kong* şi *Madden football.* Când intram pe uşă, tinerii arabi îşi aduceau brusc aminte că au o treabă urgentă în altă parte şi se uşcheau cât ai clipi. Taco n-a considerat necesar să-i ofere şi informaţia asta şi nici eu nu am crezut că merită să spun ceva.

— Jassim e un tradiţionalist, membru al Partidului Baas, dar este deopotrivă şi şef al insurgenţilor moderni. Vrem să-l anihilăm. *Foarte mult* vrem să-l anihilăm. Nu putem să folosim o LGB[99], pentru că riscăm să-i omorâm şi pe puştii ăia de la jocurile video, chestie pentru care iar ne-ar ocărî Al Jazeera TV. Şi nu ne permitem aşa ceva acum. Nici să aşteptăm nu ne-o permitem, pentru că, în câteva zile, Bush o să dea undă verde unei operaţiuni de curăţare a zonei. Fiţi atenţi, că

o să fiu nevoit să vă omor dacă spuneţi cuiva ce v-am zis.

— N-o să apuci, intervine Jamieson, că îi omor eu.

Foss s-a făcut că nu-l aude.

— Odată ce se va afla despre operaţiunea asta, Jassim se va ascunde împreună cu tovarăşii lui de arme. Trebuie să-l lichidăm înainte pe nenorocitul ăsta, pe capra asta a lui Iuda{100}, ca să le fie învăţătură de minte şi celorlalţi care ar vrea să-i urmeze exemplul.

Taco a întrebat ce-i aia capra lui Iuda. I-aş fi putut explica eu, dar mi-am ţinut gura şi l-am lăsat pe Foss să se ocupe de această problemă. S-a ocupat, după care s-a întors cu faţa la mine şi m-a întrebat încă o dată dacă puteam s-o fac şi eu i-am răspuns *Da, domnule, să trăiţi.* L-am întrebat apoi de unde trebuia să trag şi el mi-a spus. Mai fusesem acolo când am dus provizii şi le-am aruncat din elicopter. L-am întrebat dacă am posibilitatea să-mi schimb luneta cu una Leupold nouă sau dacă trebuie să mă descurc cu ce am. Foss s-a uitat la Jamieson, care a spus:

— O să ne ocupăm de problema asta.

Pe drumul înapoi la cazarmă – camarazii plecaseră în patrulare fără noi – Taco m-a întrebat cât de sigur eram că o să fiu în stare să trag. Eu i-am răspuns:

— Dacă nu nimeresc ţinta, o să dau vina pe observatorul meu.

M-a bătut pe umăr.

— Ce porc eşti! De ce faci mereu pe prostul?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Uite, faci din nou!

— Este mai sigur aşa. Mai bine să nu ştie chiar totul despre tine. Ce nu ştiu ei nici nu-ţi face rău şi nici nu se întoarce împotriva ta.

A rumegat o vreme răspunsul meu. Apoi a zis:

— Mda, o să nimereşti ţinta, dar nu asta te-am întrebat. E vorba despre un om în carne şi oase. Eşti sigur că o să fii în stare să-l omori? Să-i tragi un glonţ drept în cap şi să-l omori? N-o să-ţi tremure mâna?

I-am spus că sunt sigur, că n-o să-mi tremure mâna. Dar nu i-am spus că ştiam că sunt în stare să omor pe cineva pentru că o mai făcusem şi înainte. L-am

împuşcat în piept pe Bob Raines. Abia la Şcoala de Lunetişti am învăţat să ţintesc întotdeauna la cap.

5

Billy salvează ce a scris, se ridică şi se clatină puţin, pentru că picioarele lui parcă se află într-o altă dimensiune. Oare de câtă vreme stă pe scaun? Se uită la ceas şi constată uimit că au trecut aproape cinci ore. Parcă tocmai s-a trezit dintr-un vis incredibil de real şi nu s-a dezmeticit încă. Îşi duce mâinile la spate şi se întinde, simţind cum îl înţeapă picioarele care încep să se dezmorţească. Se plimbă din living până în bucătărie, apoi până în dormitor, apoi iar până în living. Mai face o dată traseul. Şi încă o dată. Când a văzut prima dată apartamentul ăsta i s-a părut că are mărimea potrivită, că este locul perfect unde se poate ascunde până se vor linişti lucrurile şi va putea să plece spre nord (sau poate spre vest) cu maşina închiriată. Acum i se pare prea mic, la fel ca nişte haine care te strâng. Şi-ar dori să iasă la plimbare, poate chiar să facă jogging, însă ar fi o idee foarte proastă, chiar dacă s-ar deghiza în Dalton Smith. Aşa că se mai plimbă un timp prin apartament, vede că plimbatul ăsta nu-i este de niciun folos şi atunci se apucă să facă flotări pe podeaua din living.

„Pe burtă şi bagă douăj'cinci imediat!" îl aude spunând pe sergentul Bulan. „Şi bucură-te maxim când îmi simţi piciorul în cur, puţă belită de urangutan ce eşti!"

Billy nu-şi poate reţine zâmbetul. Atât de multe lucruri îşi aminteşte acum. Dacă le-ar scrie pe toate, povestea lui ar avea o mie de pagini.

Flotările îl mai relaxează puţin. Se gândeşte să dea drumul la televizor, să se uite la ştiri, să afle cum mai merge ancheta sau să-şi verifice telefonul să vadă dacă a mai primit ceva (poate că ziarele sunt demodate în zilele astea, dar Billy ştie că ele află primele veştile cele mai importante). Însă nu face nici una, nici alta. Încă nu se simte pregătit să se

confrunte din nou cu prezentul. Se gândeşte să mănânce ceva, dar nu-i este foame. Ar trebui să-i fie, dar uite că nu-i e. Se mulţumeşte cu o cană cu cafea neagră, pe care o bea în bucătărie, stând în picioare. După care se întoarce la laptop şi îşi continuă povestea.

În dimineaţa următoare, chiar domnul locotenent-colonel Jamieson ne-a dus pe mine şi pe Taco cu maşina până la intersecţia dintre Route 10 şi drumul care mergea de la nord la sud şi căruia noi, puşcaşii marini, îi ziceam Autostrada spre Iad[{101}], după cântecul trupei AC/DC. Am mers cu maşina de teren Eagle a locotenent-colonelului. Tare dragă îi mai era maşina asta. În spate avea un autocolant mare cu un cal negru[{102}] cu ochi roşii. Mie nu-mi plăcea, pentru că îmi imaginam că irakienii l-ar observa extrem de uşor, poate chiar i-ar face poze.

Nici urmă de Foss. Plecase înapoi, acolo unde se duc agenţii secreţi după ce şi-au pus planul în mişcare.

Pe sensul giratoriu plin de praf de pe culmea dealului stăteau două camioane de la Electrica Irak sau cam aşa ceva, că nu pricepeam onduleurile alea pe care le folosesc ei în loc de litere. Semănau cu nişte autoutilitare americane, numai că erau mai mici şi erau vopsite în vernil, nu în galben. Stratul de vopsea era mai gros pe laturi, dar nici aşa nu acoperea complet moaca zâmbitoare a lui Saddam Hussein, fantomă care nu se dădea deloc dusă. Mai era şi o nacelă elevatoare telescopică Genie.

La intersecţie erau doi stâlpi de electricitate cu nişte transformatoare uriaşe care să reducă tensiunea curentului care ajungea în cartierele de locuinţe şi în suburbiile oraşului Fallujah. În jurul lor se agitau nişte tipi cu basmale *keffiyeh,* plus vreo doi cu tichii tradiţionale *kufi.* Însă toţi erau îmbrăcaţi cu veste portocalii de muncitori. Dar n-aveau căşti de protecţie; probabil că în provincia al-Anbar nu exista încă o legislaţie pentru protecţia muncii. Văzuţi de pe malul celălalt al fluviului, probabil că bărbaţii ăştia arătau la fel de deplorabil ca membrii oricărei echipe de deţinuţi

obligaţi să facă ore în folosul comunităţii, însă, atunci când te apropiai la mai puţin de cincizeci de metri de ei, vedeai că toţi erau de fapt camarazii noştri. De mine s-a apropiat Albie Stark, un tip din grupa noastră; cu basmaua aia fluturând în vânt, cânta un cântec care zicea că nu-i bine să-l calci pe Superman pe mantie[103]. L-a văzut pe locotenent-colonelul Jamieson şi l-a salutat milităreşte.

— Du-te în altă parte şi fă-te că faci ceva, i-a ordonat Jamieson. Şi nu mai cânta, pentru numele lui Dumnezeu!

S-a întors către mine şi Taco, dar lui Taco i s-a adresat el, pentru că ajunsese la concluzia că Taco era ăla mai deştept dintre noi doi.

— Mai spune-mi o dată, fruntaş Bell.

— În cele mai multe zile, Jassim iese din casă pe la ora zece, ca să fumeze şi să stea de vorbă cu fanii, poate chiar cu unii din ăia care au tras în oamenii de la Blackwater. Poartă un *keffiyeh* albastru. Billy îi trage un glonţ în cap. Sfârşit.

Jamieson s-a uitat la mine.

— Dacă reuşeşti să-l lichidezi, am să propun să ţi se dea o medalie. Dacă ratezi sau dacă îl nimereşti pe vreunul din ăia care ard gazul pe lângă el, ceea ce ar fi mai rău, am să le spun ălora care mă fut la cap pe mine să te fută pe tine, dar mai tare şi mai adânc. Ai priceput, soldat?

— Cred că am priceput, domnule, să trăiţi!

De fapt, tocmai îmi ziceam că sergentul Uppington ar fi avut mult mai multă forţă de convingere. Însă era demn de toată lauda pentru că se străduia să pară fioros. După câteva luni avea să-şi piardă vederea şi cea mai mare parte a feţei în urma exploziei unei bombe.

Jamieson i-a făcut semn lui Joe Kleczewski să se apropie. Şi el făcea parte din grupa noastră, pe care o botezaserăm Cei Nouă Seducători. Majoritatea aşa-zişilor „muncitori” făceau parte din ea. Singuri se oferiseră să participe la misiunea aceasta. Normal, doar le-o ceruse Taco.

— Sergent, ai înţeles ce trebuie să se întâmple după ce trage Summers?

Big Klew a zâmbit, arătându-şi strungăreaţă.

— Îi dăm jos imediat, după care ne retragem în puii mei de-aici, domnule.

Deşi îmi dădeam seama că Jamieson era nervos – cred că toţi ne dădeam seama de asta –, chestia cu „puii mei” l-a făcut să zâmbească. Klew reuşea adesea să pună un zâmbet şi pe chipul cel mai împietrit.

— Cred că asta-i tot.

— Şi dacă nu apare, domnule?

— Mai e şi ziua de mâine. Sigur, cu condiţia ca atacul să nu aibă loc taman mâine. Continuaţi, puşcaşi, şi fără uralele voastre obişnuite, dacă nu vă supăraţi.

A întins degetul spre Eufrat şi spre oraşul-capcană de pe malul celălalt.

— Ştiţi şi voi cum zice cântecul ăla – vocile se aud până departe[104].

Albie Stark şi cu Big Klew au încercat să se înghesuie în nacela braţului elevator. Ar fi trebuit să poată încăpea doi oameni în ea, însă constructorii nu se gândiseră că pot exista şi oameni de dimensiunile lui Kleczewski, care aproape l-a dat de-a berbeleacul pe Albie. Am izbucnit toţi în râs. Mai puţin Jamieson. Parcă era o scenă din Abbott şi Costello[105].

— Dă-te imediat jos de-acolo, neghiobule! i-a cerut locotenent-colonelul lui Klew. Incredibil cât de prost poţi să fii.

I-a făcut un semn lui Claxon, căruia i se vedeau bocancii maro de luptă de sub pantalonii prea scurţi. Şi asta era o chestie comică, pentru că semăna cu un puşti care tropăie în jurul casei încălţat cu pantofii lui taică-său.

— Tu, ăla de colo, Neica-nimeni, treci încoace! Cum te cheamă?

— Să trăiţi! Sunt fruntaş Peter Cashman şi eu…

— Mă, nu saluta în zonă de operaţii! Ce, eşti bătut în cap? Te-a scăpat maică-ta din braţe când erai mic?

— Nu, domnule, din câte ţin eu minte, nu m-a scă…

— Mişcă-te în nacelă lângă cum-îl-cheamă pe celălalt şi, când o să ajungeţi acolo sus…

S-a uitat în jur şi a exclamat:

— Dumnezeule mare, unde-i afurisitul ăla de giulgiu?

Poate în cazul acesta, cuvântul folosit era unul potrivit, dar total neadecvat în celelalte privinţe. L-am văzut cu coada ochiului pe Klew făcându-şi cruce.

Albie s-a uitat în jos în nacelă.

— Hm, mi se pare că stau pe el, domnule.

Jamieson şi-a şters fruntea.

— Bravo, în regulă, bine măcar că şi-a adus aminte unul dintre voi să-l aducă.

Eu fusesem ăla.

— Treci aici, Cashman! Şi pune-l cât mai repede acolo unde trebuie. Suntem contracronometru.

Platforma s-a ridicat în scrâşnete hidraulice. A ajuns la înălţimea maximă – poate zece sau doisprezece metri –, s-a cutremurat zdravăn şi s-a oprit lângă unul dintre transformatoare. Albie şi Claxon au început să ţopăie în nacelă, trăgând de pânza aia ca să o scoată de sub tălpi. Apoi, stimulaţi şi de câteva înjurături elaborate şi extrem de ingenioase (unele dintre acestea învăţate chiar de la copiii irakieni care veneau la noi ca să ne ceară bomboane şi ţigări), au pus giulgiul unde trebuia. Rezultatul obţinut a fost un cilindru din pânză care acoperea atât nacela, cât şi transformatorul. În partea de sus l-au agăţat cu cârlige de braţul transversal al stâlpului şi pe lateral l-au încheiat cu capse, de jurai că-i şliţul unei perechi de pantaloni. Pe bucata aia de pânză erau o sumedenie de litere buclate, făcute cu auriu. Habar n-aveam ce scrie acolo şi nici nu-mi păsa, atâta vreme cât nu scria ECHIPĂ DE LUNETIŞTI ÎN ACŢIUNE.

Nacela a coborât, lăsând sus cilindrul din pânză. Chiar că arăta ca un giulgiu acum, când nu-l mai acoperea balustrada. Lui Claxon îi sângerau mâinile, iar Albie avea o zgârietură nasoală pe faţă, dar măcar niciunul dintre ei nu căzuse în cap de la înălţimea aia. Deşi, de vreo două ori, chiar m-am temut că aşa se va întâmpla.

Taco se uita în sus.

— Ce ar trebui să fie chestia aia, domnule?

— Ceva care te protejează împotriva nisipului, a spus Jamieson. Aşa cred.

— Nu poţi să zici că nu sare în ochi, a comentat Taco.

Acum se uita peste fluviu, la înghesuiala de case şi prăvălii, depozite şi moschei de pe celălalt mal. Era zona de sud-vest a oraşului, pe care noi o botezaserăm Queens. Peste o sută de puşcaşi marini au plecat de acolo în saci din plastic. Alte sute au plecat mai săraci cu câteva membre.

— Când o să am nevoie de părerea ta, să ştii că am să ţi-o cer, a spus locotenent-colonelul.

Veche replică, dar încă extrem de nimerită.

— Luaţi-vă sculele şi urcaţi imediat. Puneţi-vă şi vestele alea portocalii înainte să vă suiţi în cupă, ca să fiţi văzuţi de ăia care se uită. Voi, ceilalţi, fâţâiţi-vă pe-aici şi faceţi-vă că meşteriţi ceva. Cu niciun chip să nu vadă cineva puşca aia. Tu, Summers, stai cu spatele la apă până când o să ajungi sub…

Şi s-a întrerupt brusc. Nu voia să spună *până când o să ajungi sub giulgiu* şi nici eu nu voiam să aud asta.

— …până când o să ajungi la adăpost.

Am spus că am înţeles şi ne-am urcat hopa sus, eu stând cu spatele la oraş şi cu puşca M40 lipită de mine, Taco stând cu picioarele proptite printre sculele lui de observator. Lunetiştii sunt tipii ăia mişto şi sexy, despre care se fac filme şi despre care scrie Stephen Hunter în romanele sale.

Însă adevărul-adevărat e că observatorii fac toată treaba.

Nu ştiu cum ar trebui să miroasă un giulgiu adevărat, dar cilindrul ăla din pânză mirosea a peşte împuţit. Am desfăcut trei capse ca să-mi fac o fantă prin care să trag. Numai că era poziţionată greşit şi prin ea n-aş fi putut decât să împuşc o capră care se îndrepta spre Ramadi. Eu şi Taco am reuşit să răsucim cilindrul din pânză până în poziţia potrivită. Normal că am gemut şi am gâfâit şi am înjurat şi am încercat să ţinem păcătoasa aia de pânză agăţată de stâlp. Normal că ne-a izbit peste faţă – şi era groasă şi tare pânza aia. Iar duhoarea de peşte mort s-a făcut şi mai pătrunzătoare. Acum eu am fost cel

care era cât pe ce să cadă de-a berbeleacul din nacelă. Taco m-a înşfăcat de vesta portocalie cu o mână şi de cureaua de la armă cu cealaltă.

— Ce dracu' faceţi acolo? a strigat Jamieson la noi.

De jos, nici el şi nici ceilalţi nu puteau să vadă decât cum ni se împleticesc picioarele unele de altele, de parcă eram doi copii de primară la o lecţie de dans.

— Ne ocupăm de bucătăria misiunii, domnule! i-a strigat Taco.

— Păi, eu vă zic să terminaţi cu bucătăria şi să fiţi gata. Mai e puţin şi se face ora zece.

— Nu-i vina noastră că oligofrenii ăia au pus fanta în altă direcţie, a mormăit Taco la mine.

Am verificat luneta cea nouă – erau multe ca ea pe lume, dar aceasta era a mea – şi am şters-o cât mai bine cu o bucată mare de piele de căprioară. Acolo, pe front, nisipul şi praful intrau absolut peste tot. I-am întins puşca lui Taco pentru verificarea obligatorie. Mi-a dat-o înapoi, şi-a umezit palma cu propria limbă şi apoi a vârât-o prin fantă.

— Viteza vântului zero, Billy, băiatule. Sper să apară nenorocitul ăla, că nu cred c-o să mai prindem o zi atât de bună ca asta.

Pe lângă puşca mea, cel mai mare obiect pe care îl aveam la noi era M151, supranumit şi Cel Mai Bun Prieten al Observatorului. Dispozitivul acesta

Billy se opreşte, ca trezit brusc dintr-un vis. Se duce la bucătărie şi se spală pe faţă cu apă rece. A ajuns la o răscruce neaşteptată a unui drum perfect drept până în acest moment. Poate că nu contează în care direcţie o va lua, dar poate contează.

Este vorba despre acel M151. Acesta este dispozitivul optic folosit de observator ca să calculeze distanţa dintre gura ţevii armei şi ţintă, cu o acurateţe absolut stranie (cel puţin asta era părerea lui Billy). Distanţa aceea este esenţială ca să calculezi minutul[106] unghiului de tragere. Când a tras în Joel Allen, Billy nu a avut nevoie de niciun minut al unghiului, dar distanţa era mult mai mare

în ziua aceea din 2004, când trebuia să îl nimerească pe Ammar Jassim – evident, presupunând că acesta avea să iasă din prăvălia lui.

Să explice toate detaliile astea tehnice sau nu?

Dacă le explică, înseamnă că se aşteaptă sau speră doar să citească cineva ce a scris. Într-o bună zi. Dacă nu le explică, înseamnă că nu se aşteaptă la asta. Că a renunţat la speranţa aceea. Deci, ce să facă?

Stând încă la chiuveta din bucătărie, îşi aduce aminte de un interviu auzit la radio la scurt timp după ce a scăpat din deşert. Probabil la una dintre emisiunile alea de pe postul naţional, unde toată lumea pare inteligentă şi îndopată cu medicamente împotriva depresiei. Invitat era un scriitor, unul în vârstă, care a fost la mare căutare pe vremea când toţi scriitorii importanţi erau de sex masculin, de rasă albă şi aveau probleme cu alcoolul. Nici să-l pici cu ceară, Billy nu este în stare să-şi aducă aminte cum îl chema; ştie doar că nu era Gore Vidal, fiindcă nu era destul de sarcastic, dar nici Truman Capote, fiindcă nu vorbea destul de subţire şi de măcănit. Dar îşi *aduce aminte* ce a răspuns tipul ăla atunci când reporterul l-a întrebat cum anume scrie, care este metoda lui. „Când mă aşez să scriu am mereu doi oameni în cap: eu însumi şi străinul, care habar n-are despre ce vorbesc.”

Ceea ce-l aduce pe Billy înapoi la povestea cu M151. *Ar putea* să descrie dispozitivul ăla. *Ar putea* să explice la ce foloseşte. *Ar putea* să explice şi de ce minutul unghiului de tragere este chiar mai important decât distanţa, deşi sunt întotdeauna interdependente. Ar putea să facă toate astea, dar nu ar fi nevoie decât dacă ar scrie şi pentru altcineva în afară de el. Deci? Mai scrie şi pentru altcineva?

Revino-ţi, băiete! îşi spune Billy. *Eu sunt unicul străin de aici.* Însă e în regulă. Dacă trebuie, o s-o facă doar pentru el. N-are nevoie de… cum i se zice?

— Validare, şopteşte el, întorcându-se la laptop.

Şi continuă să scrie.

6

Pe lângă puşca mea, cel mai mare obiect pe care îl aveam la noi era M151, supranumit şi Cel Mai Bun Prieten al Observatorului. Taco a instalat trepiedul şi eu am încercat pe cât posibil să nu-i stau în drum. Platforma s-a cutremurat puţin şi Taco mi-a zis să stau potolit, că altminteri o să trag în firma de deasupra uşii în loc să-l nimeresc pe Jassim în cap. Aşa că am încercat să stau nemişcat în timp ce Taco se ocupa de treburile lui, făcând tot felul de calcule şi mormăind în barbă.

Locotenent-colonelul Jamieson estimase că distanţa era de o mie nouăzeci şi şapte de metri. Taco şi-a luat drept punct de reper un puşti care bătea mingea în faţa prăvăliei Pronto Pronto Photo Photo şi a aflat că erau de fapt o mie două sute douăzeci şi cinci de metri. Distanţă mare, desigur, dar era o lovitură perfect realizabilă într-o zi fără vânt ca aceea de la începutul lui aprilie. Trăsesem eu la distanţe şi mai mari şi cu toţii auziserăm poveşti despre lunetiştii de clasă mondială care trăgeau la distanţe de două ori mai mari decât asta. Evident că nu-mi imaginam că Jassim o să stea nemişcat, aidoma siluetei de pe o ţintă de hârtie. Asta mă preocupa pe mine, nu faptul că era un om în carne şi oase, cu inimă şi creier. Pentru că era o capră a lui Iuda, care atrăsese în cursă patru indivizi vinovaţi doar de faptul că aduceau alimente. Era un om rău şi trebuia să fie lichidat.

Pe la nouă şi un sfert, Jassim a ieşit din prăvălia lui. Purta o cămaşă lungă şi albastră, ca un fel de *dashiki*[107] şi pantaloni albi şi largi. Astăzi nu mai avea pe cap turbanul albastru, ci o tichie roşie, tricotată, care îmi era un indicator foarte bun. Am început să mă pregătesc de tragere, dar chiar atunci Jassim s-a mişcat din loc, i-a tras un şut în fund puştiului care bătea mingea şi a intrat înapoi în prăvălie.

— Mare rahat, frate! a spus Taco.

Am aşteptat. Tineri arabi intrau în Pronto Pronto Photo Photo. Tineri arabi ieşeau de acolo. Râdeau şi se înghionteau şi se prosteau aşa cum fac tinerii în toată lumea, de la Kabul şi până la Kansas City. Precis că unii dintre ei trăseseră cu AK-urile în camioanele de la

Blackwater în urmă cu două zile. Precis că unii dintre ei au tras în noi câteva luni mai târziu, în timp ce noi îi căutam prin tot oraşul ca să-i lichidăm. Foarte posibil ca unii dintre ei să se fi aflat şi în locul căruia noi îi ziceam Casa Groazei, unde s-a concretizat Legea lui Murphy care zice: „Dacă ceva poate să meargă prost, atunci precis că aşa va merge."

S-a făcut ora zece, apoi zece şi un sfert.

— Poate s-a hotărât azi să fumeze în spatele magherniţei, şi-a dat Taco cu părerea.

La zece şi jumătate s-a deschis uşa de la Pronto Pronto Photo Photo şi a apărut Ammar Jassim, însoţit de doi tineri. M-am uitat prin lunetă. I-am văzut conversând şi râzând. Jassim l-a bătut pe spate pe unul dintre tineri şi apoi amândoi băieţii au plecat, ţinându-se de umeri. Jassim a scos un pachet cu ţigări din buzunarul de la pantaloni. Vedeam prin lunetă că era Marlboro şi am distins chiar şi cei doi lei aurii de pe pachet. Vedeam totul extrem de clar: sprâncenele lui stufoase, buzele la fel de roşii ca ale unei femei care a exagerat cu rujul, ţepii cărunţi de pe obraji.

Taco se uita şi el prin M151.

— Juri că-i sosia lui Yasurufatu[108].

— Gura, Taco!

Am fixat reticulul[109] pe tichia roşie şi l-am aşteptat să-şi aprindă ţigara. Voiam să-l las să tragă un ultim fum înainte să-i sting lumina. Şi-a vârât ţigara în gură. Şi-a băgat pachetul înapoi în buzunar şi a scos o brichetă. Nu una din aia ieftină, ci un Zippo. Probabil că şi-o cumpărase fie de la magazin, fie de pe piaţa neagră. La fel de probabil era să fi fost furată de la unul dintre tipii de la Blackwater, pe care-i împuşcaseră, le dăduseră foc şi îi spânzuraseră de pod. A deschis bricheta şi o stea minusculă a sclipit pe capac. Am văzut-o. Vedeam absolut tot. Sergentul de artilerie Diego Vasquez de la Pendleton obişnuia să spună că lunetistul trăieşte pentru lovitura perfectă. Aceasta de acum era perfectă. Şi mai zicea: „Este la fel ca sexul, micuţii mei neprihăniţi. Prima experienţă nu se uită niciodată." Am tras aer în piept, mi-am ţinut respiraţia, am numărat până la cinci şi am apăsat pe trăgaci. Reculul m-a izbit în articulaţia

umărului. Lui Jassim i-a zburat tichia tricotată de pe cap şi primul meu gând a fost că am ratat, poate doar cu un centimetru sau doi, dar, atunci când tragi de la o asemenea distanţă, nu-i nicio diferenţă între un centimetru şi un kilometru. Tipul stătea ţeapăn acolo, cu ţigara în gură. Dar apoi i-a căzut bricheta dintre degete şi ţigara dintre buze. Au aterizat amândouă în praful de pe trotuar. În filme, persoana împuşcată face un salt în spate prin aer atunci când o loveşte glonţul. În viaţa reală, asta se întâmplă foarte rar. De fapt, Jassim a făcut doi paşi înainte. Deja vedeam că nu doar tichia îi căzuse; luase cu ea şi creştetul lui.

S-a prăbuşit în genunchi, după care s-a prăbuşit în nas. Oamenii au dat fugă la el.

— Dulce mai e răzbunarea! a spus Taco şi m-a bătut pe spate.

M-am întors şi am răcnit:

— Daţi-ne jos de-aici!

Platforma a început să coboare. Mi se părea că se mişcă îngrozitor de încet, pentru că deja începuse să se tragă de pe malul celălalt. Parcă erau focuri de artificii. Eu şi Taco ne-am ascuns la fundul nacelei când am ieşit din scutul de pânză, nu pentru că aşa am fi fost mai în siguranţă, ci pentru că era o reacţie pur instinctivă. Aşteptam să aud vâjâitul gloanţelor pe lângă mine şi încercam să mă pregătesc sufleteşte pentru momentul când aveam să fiu lovit; dar nu am auzit nimic şi nu am simţit nimic.

— Plecaţi de-acolo, plecaţi! ne-a strigat Jamieson. Săriţi! Tre' să *di di mau*[110]*!*

Dar râdea triumfător. Toţi râdeau. Atâtea palme zdravene am primit pe spinare, că de câteva ori era să mă împiedic şi să cad în timp ce fugeam către maşina Eagle cu care ne adusese acolo locotenent-colonelul Jamieson. Albie, Claxon, Klew şi ceilalţi au dat fuga la autoutilitarele alea chipurile de la centrala electrică – evident, o şmecherie pe care nu o mai puteam folosi şi altă dată. Auzeam acum urlete din cealaltă parte a fluviului, iar focurile de armă se înteţiseră.

— Da, da, luaţi-o pe-asta! a urlat la ei Klew. Na-vă muie, nenorociţilor! Calu' mare şi negru l-a călcat în

picioare pe şefu' vostru!

Maşina de teren a locotenent-colonelului era parcată în sensul giratoriu, în spatele camioanelor de la Electrica Irak. Am deschis portbagajul ca să pun acolo puşca mea şi echipamentul lui Taco.

— Mişcă-te naibii mai repede! mi-a zis Jamieson. Îi blocăm pe ceilalţi.

Păi, tu ai lăsat maşina aici, i-am spus eu, însă doar în gând. Am aruncat lucrurile înăuntru. Când am închis portbagajul, am observat ceva în ţărână. Un botoşel de bebeluş. Probabil de fetiţă, pentru că era roz. M-am aplecat să-l iau de jos şi, chiar în momentul ăla, un glonţ a lovit chiar în geamul antiglonţ de la uşa portbagajului. Nu că ar fi fost tras de un profesionist, ci doar de un tip care a avut norocul chior să nimerească acolo. Dacă nu m-aş fi aplecat după botoşel, glonţul mi-ar fi intrat în ceafă sau în partea din spate a capului.

— Urcă, urcă! zbiera Jamieson.

Alt glonţ norocos a ricoşat de latura blindată a maşinii. Sau poate că nu era chiar atât de norocos pe cât credeam eu; probabil că toţi trăgătorii arabi ajunseseră deja pe malul lor.

Am luat botoşelul, m-am urcat în Eagle şi Jamieson a zbughit-o de acolo, derapând şi ridicând un nor gros de praf prin care aveau să treacă maşinile cu camarazii noştri. Dar locotenent-colonelul nu se gândea la asta; era mult prea preocupat să-şi salveze pielea.

— Praf fac macaraua aia, doar în ea trag, a spus Taco.

Încă râdea în hohote, cuprins de euforia reuşitei noastre.

— Ce-ai găsit pe jos?

I-am arătat botoşelul şi i-am zis că mi-a salvat viaţa.

— Să nu-l pierzi, fratele meu, m-a sfătuit Taco. Şi să-l porţi mereu la tine.

Aşa am făcut. Până la povestea cu Casa Groazei din noiembrie. L-am căutat când am plecat din casa aceea situată în cartierul industrial. Şi nu l-am mai găsit.

7

Acum Billy se opreşte din scris, salvează documentul, închide laptopul şi se duce la fereastra/periscop a submarinului său naufragiat pe uscat. Se uită la peticul de gazon, se uită la stradă, se uită la terenul viran de vizavi, unde pe vremuri se înălţa gara. Nu-şi dă seama cât timp trece aşa. Poate destul de mult. Are senzaţia că i s-a făcut creierul terci, de parcă tocmai a dat cel mai lung şi cel mai complicat examen din lume.

Oare câte cuvinte a scris astăzi? Ar putea să se uite la contorul din partea de jos a documentului – care conţine acum povestea lui Billy, nu a lui Benjy –, dar nu-i chiar atât de obsedat de chestia asta. Să zicem că au fost multe şi cu asta, basta; şi încă are multe, foarte multe de spus. Despre atacul din aprilie, care a început la mai puţin de o săptămână după ce l-a omorât pe Jassim, urmat de retragerea ordonată de politicienii cărora le intrase frica în oase. Iar coşmarul final a fost Operaţiunea „Phantom Fury”. Patruzeci şi şase de zile în iad. Nu va scrie chiar aşa (presupunând că va ajunge cu scrisul până acolo), pentru că este un clişeu, însă chiar iad a fost. Un iad care a culminat în Casa Groazei, care parcă a sintetizat tot ce se petrecuse până atunci. Poate că va da rasol în multe locuri, dar nu şi atunci când va ajunge la Casa Groazei, pentru că această Casă a Groazei a reprezentat chiar sensul luptelor din Fallujah. Şi care a fost sensul acela? Că n-avea nicio logică. Era doar o altă casă conspirativă, în care trebuiau să-i caute pe insurgenţi şi să-i lichideze. Da, dar cu ce preţ!

Câţiva oameni trec pe Pearson Street. Şi câteva maşini. Una este a poliţiei, însă Billy nu-şi face nicio problemă. Maşina merge încet, fără ţintă şi fără vreo grabă specială. Încă îl surprinde cât de pustie pare zona aceasta a oraşului, aflată atât de aproape de centru. Sigur că şi pe Pearson Street ora de vârf este oră de vârf. Probabil că majoritatea oamenilor care lucrează în centru se grăbesc să ajungă în suburbii la sfârşitul programului de lucru – oamenii aceia locuiesc în locuri mai drăguţe, cum

ar fi Bentonville, Sherwood Heights, Plateau, Midwood. Ba chiar şi Cody, unde el a câştigat o jucărie din pluş pentru o fetiţă. Cartierul unde s-a stabilit el deocamdată nici măcar nu are vreun nume sau poate că are, dar el nu l-a aflat încă.

Billy vrea să afle ultimele ştiri. Aşa că deschide televizorul pe Channel 8, post afiliat NBC, nemaidorind să vadă reluările secvenţelor cu împuşcarea lui Allen de pe Channel 6. Pe ecran apare anunţul ŞTIRE DE ULTIMĂ ORĂ, iar fundalul sonor este un scârţâit ameninţător de viori şi un bubuit apocaliptic de tobe. Billy se îndoieşte că ar putea să fie o ştire chiar în halul ăsta de importantă atâta timp cât asasinul se află în libertate. Asasin care şi-a petrecut ziua scriind o poveste ce ameninţă la modul foarte serios să se transforme într-o carte adevărată.

Dar uite că au apărut noutăţi, deşi nimic la care să nu se fi aşteptat Billy şi nimic care să justifice catastrofa anunţată de coloana sonoră. Unul dintre crainici spune că omul de afaceri din oraş, Kenneth Hoff, a fost una dintre „numeroasele persoane implicate în asasinatul care a avut loc”. Celălalt crainic spune că este posibil ca aparenta sinucidere a lui Kenneth Hoff să fi fost de fapt o crimă. *Deducţiile tale mă uimesc, Holmes,* îi zice Billy în gând.

Crainicii dau legătura unei corespondente aflate vizavi de locuinţa lui Hoff – un cuibuşor luxos, dar, pe scara opulenţei, tot cu câteva trepte sub căsoiul închiriat de Nick. Corespondenta este o blondină cu picioarele până-n gât, care pare să fi terminat facultatea de jurnalism abia săptămâna trecută. Duduia se apucă să explice că s-a stabilit existenţa unei „legături indiscutabile” între Kenneth Hoff şi puşca Remington 700 cu care a fost ucis Joel Allen. Această descoperire este una dintre multe altele care duc la presupusul asasin, „identificat fără urmă de îndoială” în persoana lui William Summers, veteran decorat din trupele de puşcaşi marini care au participat la războiul din Irak.

Mda, am primit Steaua de Bronz şi Steaua de Argint, îşi spune Billy. Şi o Purple Heart cu o steluţă pe panglică, dovedind că a fost rănit în luptă nu o dată, ci de două ori. Înţelege perfect de ce ziariştii nu insistă asupra acestor lucruri. În fond, el este personajul negativ, aşa că de ce i-ar ameţi mai rău de cap pe telespectatori, povestind despre trecutul lui de erou? Chestia asta cu încurcatul iţelor este apanajul romanelor, nu al ştirilor TV.

Pe ecran apar două fotografii puse una lângă alta. Una dintre ele este cea pe care i-a făcut-o Irv Dean, de la Turnul Gerard, în prima zi când a intrat să-şi ocupe apartamentul închiriat sub acoperirea de scriitor. În cealaltă este tot el, pe vremea când abia intrase în armată şi arăta deopotrivă grav şi caraghios aşa, aproape ras complet în cap cum era. Poza aceea i s-a făcut în Ziua Fotografiilor. Şi acolo pare chiar mai tânăr decât corespondenta blondină. Poate chiar aşa era. Probabil că au găsit-o în arhiva infanteriei marine, pentru că Billy nu avea rude cărora să le-o fi făcut cadou.

Poliţia locală crede că Summers a părăsit oraşul, spune corespondenta; şi, pentru că s-ar putea să fi părăsit şi statul, acum FBI-ul se ocupă de caz. După ce oferă şi aceste informaţii, blondina dă legătura înapoi în studio, unde crainicii afişează o fotografie a lui Giorgio Piglielli şi, da, îi dau şi porecla sub care este cunoscut în Mafie, de parcă Georgie Pigs chiar ar fi un nume pe care l-ar folosi dacă ar fugi de poliţie. Se face legătura între el şi activităţile grupurilor de crimă organizată din Las Vegas, Reno, Los Angeles şi San Diego. Însă nu a fost arestat deocamdată. Subtextul este cât se poate de clar: dacă vedeţi un italian între două vârste, de peste o sută cincizeci de kilograme, posibil purtând pantofi din piele de aligator şi bând un milkshake, contactaţi imediat poliţia din localitate.

Aşa deci, îşi spune Billy. Hoff e mort. Aproape sigur şi Giorgio e mort, iar Nick are alibiuri la greu. De unde rezultă că eu sunt unicul rămas în viaţă care să mai poată face legătura între el şi asasinat.

După o reclamă la nu ştiu ce pastile-minune, cu vreo douăzeci de efecte secundare posibile, dintre care unele fatale, se difuzează discuţiile între reporterii de pe teren şi vecinii lui de pe Evergreen Street. Billy se ridică să închidă televizorul, dar se aşază imediat la loc. A pretins că este altcineva şi i-a făcut să sufere pe acei oameni. Poate că merită cu vârf şi îndesat să se uite la ei şi să-i asculte manifestându-şi amărăciunea. Şi uluirea.

Jane Kellogg, alcoolica din cartier, nu pare absolut deloc uluită.

— Mi-am dat seama că e ceva în neregulă de cum l-am văzut, spune ea. Evita să te privească în ochi.

Pe dracu' ţi-ai dat seama, exclamă gândul lui Billy.

Diane Fazio, mama lui Danny, mărturiseşte cât de înspăimântată a fost atunci când a aflat că şi-a lăsat copilaşii să se joace cu un ucigaş cu sânge-rece.

Paul Ragland nu conteneşte să se minuneze despre cât de normal părea el, cât de cumsecade.

— Chiar am crezut că Dave e un tip de treabă. Aşa părea. Asta dovedeşte că nu trebuie să ai încredere în nimeni.

Corrine Ackerman este cea care spune un lucru pe care toţi ceilalţi par să-l fi uitat.

— Sigur că-i ceva îngrozitor, dar omul ăla pe care l-a împuşcat nu era dus la tribunal pentru furt din magazine, nu? Din câte am înţeles eu, era un asasin al Mafiei. Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, am să vă spun că David ne-a scutit pe noi, contribuabilii, să suportăm costurile pentru procesul ăla.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Corrie! murmură Billy, dându-şi seama că i s-au umplut ochii de lacrimi, ca la un film în care, după multe peripeţii şi suferinţe, totul se termină cu bine pentru personajele principale.

Evident, cu ceva ajutor din partea justiţiarului singuratic… iar în cazul lui Joel Allen – şi în altele asemenea – intervenţia justiţiarului i se pare oportună lui Billy.

Înainte de rubrica meteo (temperaturi mai scăzute) şi de cea cu informaţii din trafic (încă se circulă destul de greu din cauza punctelor de control stabilite de poliţie, ne pare rău, oameni buni), se mai transmite o ştire în legătură cu asasinatul de la tribunal. Iar Billy nu-şi poate reţine zâmbetul. Motivul real pentru care şeriful Vickery a fost îndepărtat din anchetă nu este acela că a luat-o la sănătoasa atunci când s-a tras în deţinutul lui, lăsând în urmă doar pălăria aia ridicolă de cowboy. Mă rog, poate şi din cauza asta, dar nu numai. A fost îndepărtat pentru că l-a adus pe deţinut la intrarea principală, în loc să-l ducă în spate, la intrarea angajaţilor. La începutul anchetei, a existat chiar suspiciunea că ar fi fost complice cu cei care au pus la cale planul de asasinare a lui Allen. Dar a reuşit să-şi convingă şefii că lucrurile nu stau deloc aşa, că este complet nevinovat, probabil mărturisind că îşi dorea să apară la televizor.

Pe oriunde l-ar fi dus, tot l-aş fi nimerit, îşi spune Billy. *L-aş fi nimerit şi pe o ploaie cât de rea, doar să nu fi fost un potop ca ăla din Geneză.*

Închide televizorul şi se duce în bucătărie să vadă de ce fel de semipreparate ar avea poftă. Se gândeşte deja la ce va scrie mâine.

CAPITOLUL 13

1

Trei zile trec ca prin vis. Un vis despre Fallujah.

Billy scrie despre Cei Nouă Seducători: Taco Bell, George Dinnerstein şi Albie Stark, Big Klew, Claxon Cashman. O dimineaţă întreagă scrie despre cum Johnny Capps a adoptat oarecum o gaşcă de copii irakieni care veneau la ei după bomboane şi ţigări şi rămâneau la câte o partidă de baseball. Johnny şi Pablo „Bigfoot" Lopez i-au învăţat cum să joace. Unul dintre puşti, Zamir îl chema şi avea vreo nouă sau zece ani, obişnuia să strige mereu: „E la bază, tusgura!" Cam asta era toată engleza pe care o ştia. Dacă lovea cineva mingea spre jucătorul aflat între a doua şi a treia bază, Zamir, în pantaloni roşii, tricou cu Snoop Dogg şi şapcă de la echipa Bluejays[111], răcnea imediat de pe bancă: „E la bază, tusgura!" Billy scrie despre cum Clay Briggs, infirmierul pe care-l porecliseră „Ia-o-pilulă", coresponda foarte des şi într-o manieră destul de pornografică cu cinci fete din Siouz City. Taco zicea că nu pricepe cum de un tip atât de urât are parte de atât de multă fofoloancă. Claxon îi răspundea că era o fofoloancă *imaginară,* iar Albie Stark exclama „E la bază, tusgura!" – chestie care n-avea nicio legătură cu discuţia despre corespondenţa porno a lui Pilulă, dar care-i făcea să se strice de râs de fiecare dată.

În pauzele dintre reprizele de scris, Billy face exerciţii: flotări, abdomene, genuflexiuni, fandări. În primele două zile, face alergări pe loc, ridicându-şi şi coborându-şi mâinile, lovindu-şi palmele cu genunchii. Abia în ziua a treia îşi aduce aminte – bravo, mă! – că este singur în casă, aşa că, în loc să

alerge pe loc, fuge cât poate el de repede până la etajul doi şi înapoi la subsol şi se opreşte doar atunci când gâfâie de mama focului şi are pulsul o sută cincizeci. Încă nu l-a apucat claustrofobia, că doar nu-i închis aici decât de câteva zile, mai puţin de o săptămână; dar nu-i deloc obişnuit să stea atât de mult timp pe scaun, iar exerciţiile astea fizice îl împiedică s-o ia razna.

Exerciţiile fizice fac bine şi la minte, aşa că lui Billy îi vine o idee într-una dintre cursele lui pe scări. Nici nu-i vine să creadă că nu s-a gândit la asta până acum. Ia cheia soţilor Jensen şi intră în apartamentul lor. Îi întreabă de sănătate pe Walter şi Daphne (amândoi îi răspund că fac bine, mulţumesc), după care se duce în dormitor. Don este genul de bărbat căruia îi plac fotbalul şi cursele de maşini, îi plac coastele şi puiul la grătar, îi plac bericile băute în serile de vineri cu băieţii. Iar un astfel de bărbat aproape sigur are o armă. Sau chiar două.

Billy descoperă una chiar pe noptiera lui Don. Este un revolver Ruger GP, cu şase gloanţe. Şi este încărcat. Alături de el e o cutie cu cartuşe de .38. Billy n-are niciun motiv să ia arma la el; doar n-o să tragă în poliţişti dacă dau năvală în subsolul lui. Dar n-are de unde să ştie când s-ar putea să aibă nevoie de o armă şi e bine că acum a aflat de unde să o ia dacă totuşi i-ar trebui. Nu îşi poate imagina care ar fi o asemenea situaţie, dar drumul vieţii este unul cu multe cotituri neaşteptate. Nimeni nu ştie mai bine asta decât Billy Summers.

Pulverizează nişte apă pe plantele lui Bev, după care coboară. Aude cum vântul se înteţeşte şi bate cu putere peste terenul viran de vizavi. Prognoza spune că o să plouă şi temperatura o să scadă şi mai mult. „Nu o să vă vină să credeţi”, a ciripit duduia de la meteo în dimineaţa asta, „dar s-ar putea să avem parte şi de ceva lapoviţă. Probabil că Mama Natură nu ştie să citească bine calendarul!”

Lui Billy nu-i pasă dacă plouă, îi dă cu lapoviţă, ninge sau pică rahaţi din cer. Indiferent de cum va fi

vremea, el tot în apartamentul de la subsol o să stea. Povestea pe care o scrie i-a pus stăpânire pe viaţă, pentru că este singura viaţă pe care o are în momentele acestea. Şi este perfect în regulă.

A comunicat cu Bucky Hanson prin două mesaje foarte laconice. Aseară i-a scris Eşti OK? iar Bucky i-a răspuns Da. Apoi l-a mai întrebat Au intrat banii? Şi Bucky a răspuns Nu, aşa cum se şi aştepta Billy. Nu-l poate suna pe Giorgio, nici măcar de pe telefonul neînregistrat, pentru că este posibil ca poliţia să-i asculte convorbirile. Şi ce ar afla dacă şi-ar asuma riscul ăsta? Aproape sigur că i-ar răspunde robotul, care i-ar zice că numărul nu mai este disponibil. Pentru că Giorgio nu mai este disponibil. Billy este convins de asta.

În lumea paralelă a poveştii lui, Billy a ajuns la Operaţiunea „Phantom Fury", din noiembrie 2004. Crede că partea asta i-ar putea lua cam zece zile, poate chiar două săptămâni. Când o va termina, când va scăpa de povestea cu Casa Groazei, o să-şi adune catrafusele şi o să plece din oraş. Atunci nu vor mai fi puncte de control, probabil că deja nu mai sunt.

Se aşază la laptop şi citeşte ultimele rânduri scrise. Cu două zile înainte de declanşarea atacului, Jamieson le-a ordonat lui Johnny şi Pablo să-i scoată din bază pe copiii irakieni. Şi atunci au înţeles cu toţii despre ce era vorba: urmau să ocupe din nou oraşul, iar acum îşi vor face treaba până la capăt.

Billy îşi aminteşte cum Zamir s-a uitat cu tristeţe la poartă şi a strigat pentru ultima oară „E la bază, tusgura!" Şi copiii au plecat definitiv. Probabil că acum, după atâţia ani, sunt bărbaţi în toată firea. Dacă mai trăiesc.

Începe să scrie despre ziua în care i-au trimis la casele lor pe puştii îndrăgostiţi de baseball, numai că i se par prea anoste cuvintele pe care le foloseşte. A secat fântâna creaţiei. Salvează documentul, închide laptopul, după care se duce la celelalte două, la calculatoarele ieftine. Le porneşte pe

amândouă, se uită să vadă dacă toate paginile web sunt actualizate (ULTIMA DORINŢĂ A LUI MICHAEL JACKSON, UN TRUC SIMPLU PRIN CARE SCAPI DE SCIATICĂ, CUM ARATĂ ASTĂZI PRIMII MUŞCHETARI) şi apoi le închide şi pe acestea. Toate merg bine în micuţul lui univers. Şi-a făcut planul. Va termina partea cu Irakul a poveştii, cu punctul culminant în Casa Groazei. După aceea, îşi va face bagajul şi va pleca naibii din oraşul ăsta aducător de ghinioane. Va porni cu maşina spre vest, nu spre nord; şi, la un moment dat, într-un viitor nu prea îndepărtat, îi va face o vizită lui Nick Majarian.

Pentru că Nick îi datorează nişte bani.

2

Planul lui Billy durează până la douăsprezece fără un sfert noaptea. Doar cu chiloţii pe el, se uită la un film de acţiune şi, cu toate că subiectul e unul simplu – un tip care vrea să se răzbune pe oamenii care i-au omorât câinele –, Billy nu-i în stare să se concentreze. Aşa că se hotărăşte să se culce. Închide cutia aia tâmpită şi vrea să se ducă în dormitor, când aude de afară un scrâşnet prelung de cauciucuri şi de frâne prost întreţinute. Se pregăteşte pentru zgomotul impactului, pentru bubuitul acela sec pe care îl va face maşina când va intra într-un stâlp de curent. Însă aude muzică înceată şi râsete sonore.

Se apropie de fereastra/periscop şi dă draperia la o parte. La lumina felinarului vede o dubiţă veche, cu laturile acoperite cu rugină. S-a urcat cu roţile dintr-o parte pe trotuarul de lângă terenul viran. Plouă acum, plouă destul de tare, aşa că farurile se văd ca prin ceaţă. Portiera lungă din stânga culisează şi se deschide. Se aprinde lumina dinăuntru, dar, din cauza ploii, Billy nu reuşeşte decât să distingă nişte siluete. Trei dintre acestea se mişcă.

Ba nu, patru. Patru sunt. Însă a patra siluetă nu se mişcă şi stă cu capul în jos. Doi o ţin de sub braţele

care-i atârnă din coate ca nişte aripi frânte.

Alte hohote de râs şi nişte vorbe. Doi tipi o scot din dubiţă pe persoana aceea pasivă, în vreme ce al treilea pare că le dă indicaţii. Persoana inconştientă are păr lung şi negru. Probabil e fată. Din nou râsete şi vorbe. Tipii o cară până în spatele dubiţei şi o trântesc acolo, cu partea de sus a trupului pe trotuar şi cu partea de jos în rigolă. Cei doi se urcă înapoi în maşină. Uşa se închide. Dubiţa ruginită rămâne un moment nemişcată, cu motorul mergând în gol şi cu farurile aprinse încercând să străpungă ploaia torenţială. Apoi o ia din loc, în scrâşnet de cauciucuri şi râgâieli de eşapament. Are un autocolant în spate, dar Billy nu reuşeşte să-l citească. Iar lumina de deasupra plăcii de înmatriculare abia dacă pâlpâie.

Cu siguranţă e o fată. Are tenişi în picioare, fusta i s-a ridicat atât de sus că i se vede tot piciorul. Şi mai poartă şi o geacă din piele. Piciorul descoperit este cufundat pe jumătate în apa învolburată din rigolă. Pare foarte albă. Oare să fie moartă fata asta? Oare ar mai fi râs cu atâta poftă tipii ăia dacă ar fi fost moartă? Dacă este să se ia după unele dintre lucrurile pe care le-a văzut (şi nu le mai poate uita oricât s-ar strădui), Billy ştie că este foarte posibil.

Trebuie să ajungă la ea, nu doar din cauză că ar muri dacă el n-ar ajuta-o. Zona aceasta a oraşului este pustie chiar şi la amiază în zilele de lucru, dar, până la urmă, tot ar apărea cineva care s-o vadă. Poate că nu s-ar opri, pentru că bunii samariteni sunt prea puţini pe lumea asta, dar cu siguranţă că ar suna la poliţie. Slavă Domnului că este atât de târziu şi slavă Domnului că nu s-a dus la culcare cu cinci minute mai devreme. Pentru că i-ar fi bătut la uşă poliţiştii care îi luau la întrebări pe toţi locuitorii de pe partea asta a străzii ca să afle dacă au văzut ceva. Iar dacă bătaia la uşă ar fi fost pe la ora unu sau două dimineaţa, n-ar fi avut timp nici măcar să-şi pună peruca lui Dalton Smith, ca să nu mai vorbim de burta aia falsă. Şi atunci unul dintre poliţişti i-ar

fi putut spune *Alo, domnu', îmi pari cunoscut. Cred că trebuie să vii cu noi.*

Billy nu pierde vremea cu pantalonii şi pantofii şi urcă scările în fugă, doar cu boxerii pe el. Trece ca o săgeată prin hol şi coboară treptele de la intrare, lăsând uşa deschisă în voia vântului puternic. Simte că i-a intrat o aşchie într-o talpă şi i-a intrat destul de adânc; dar mai cu seamă simte cât de al dracului de *frig* s-a făcut. Nu chiar atât de frig încât să transforme ploaia în lapoviţă, nu încă, dar nici mult nu mai e până atunci. I s-a făcut pielea de găină pe braţe. Îl doare partea aia din degetul mare de la picior pe care nu o mai are. Dacă fata încă este în viaţă, probabil că nu o să rămână aşa prea mult timp.

Billy se pune într-un genunchi şi o ridică în braţe. Atât de plin e de adrenalină, că nici nu-şi dă seama dacă fata e grea sau uşoară. Se uită în dreapta şi în stânga. Ploaia îi curge şiroaie pe faţă şi pe pieptul gol. Boxerii îmbibaţi de apă îi atârnă pe şolduri. Nu vede pe nimeni. Slavă Domnului! Tropăie prin băltoace şi se întoarce pe trotuarul lui. Când intră pe alee, fata întoarce capul, scoate un sunet gutural şi îl împroaşcă cu vomă pe burtă şi pe un picior. Lichidul este neaşteptat de cald, cam ca o pernă electrică.

Bine măcar că trăieşte, îşi zice el.

Mai culege cu talpa încă o aşchie de pe trepte, dar intră imediat în casă. Nu poate să lase uşa să se izbească în vânt, aşa că o pune pe fată pe podeaua holului şi o încuie. Când se întoarce, fata are ochii pe jumătate deschişi. Billy observă că are o vânătaie mare pe obraz şi pe o latură a nasului. Nu se poate s-o fi căpătat de la asfaltul trotuarului, pentru că tipii ăia nu au trântit-o cu faţa în jos. Plus că vânătaia nu pare atât de proaspătă.

— Cine eşti? bâiguie fata. Unde…

Şi mai vomită o dată. Însă acum voma îi intră în gât şi se îneacă.

Billy se aşază în genunchi în spatele ei şi o apucă cu braţul în jurul diafragmei. Se foloseşte de sânii ei

pe post de proptea şi o apasă cu putere. Boxerii ăia afurisiţi, uzi leoarcă şi oricum puţin cam mari din capul locului încep să-i alunece şi mai mult. Îşi vâră două degete în gura fetei, sperând din tot sufletul că n-o să-l muşte. Fix de o rană infectată are el nevoie acum. Scoate un ghemotoc de ceva cleios, îl aruncă cât colo, după care o strânge şi mai tare de diafragmă. Şi îi iese manevra. Fata se încordează vitejeşte şi dă afară un şuvoi de vomă care face *pleosc!* pe peretele holului.

Se apropie o maşină, una care i-ar fi atras pieirea cu doar trei minute înainte. Billy vede cum lumina farurilor se face tot mai intensă pe geamul jivrat al uşii de la intrare. Se apleacă şi mai mult, fără să-i dea drumul fetei. Cretinii ăia de boxeri i-au ajuns acum până la genunchi şi – culmea culmilor! – chiar are timp să se întrebe de ce a renunţat să mai poarte chiloţi normali. Fetei îi atârnă capul în faţă, dar el crede că zgomotele alea hârâite pe care le aude acum înseamnă că tipa sforăie, nu se mai îneacă. S-a deconectat iarăşi de la lumea din jur.

Lumina farurilor e tot mai strălucitoare, după care se reduce. Billy se ridică în picioare şi o ia pe fată în braţe. Cu un braţ pe sub genunchi şi celălalt în jurul umerilor. Acum capul fetei atârnă pe spate. Billy îşi mişcă picioarele şi boxerii alunecă până la glezne. Iese din ei şi le dă un şut. Zău că parcă-i o scenă din filmele cu proşti.

Apa se prelinge din părul ud al fetei, păr care se leagănă încolo şi încoace în ritmul paşilor lui. Billy coboară scara la subsol cu foarte mare grijă, ca nu cumva să-şi piardă echilibrul şi să cadă. Chipul fetei este la fel de palid ca acela al unei fantome din filme. Şi are încă o vânătaie pe frunte, chiar deasupra ochiului stâng.

Isuse, ce-l mai dor picioarele! Ca să nu mai zică nimic de jumătatea aia de deget şi de afurisitele alea de aşchii! Reuşeşte să ajungă până jos fără să cadă şi dă cu fundul în uşa apartamentului ca să o deschidă. Fata începe să-i alunece din braţe, abia dacă o mai poate ţine. Ridică un genunchi, o

împinge la loc şi reuşeşte să intre în apartament. Fata iar începe să alunece. Nemailuând în seamă aşchiile din tălpile îngheţate de frig, Billy sprintează spre canapea. Ajunge la timp. Fata cade pe perne, scoate un geamăt nearticulat, după care continuă să sforăie.

Billy se sprijină cu mâinile de genunchi ca să-şi întindă spatele şi să-şi calmeze cât de cât durerile musculare. Duhoarea de vomă emanată de fata asta îi face o greaţă cumplită. Mai că-i vine şi lui să vomite. Parcă simte şi miros de alcool, dar mai slab.

Mă rog, bine că s-a golit, îşi spune el; dar, dacă chiar e beată, o să-şi dea seama după răsuflare. Ar fi trebuit să simtă mirosul încă din hol. Şi…

Ridică piciorul şi adulmecă voma prelinsă pe pielea lui. Mda, miroase a băutură, dar foarte, foarte slab.

Se uită la ea cu atenţie. Fusta este din denim, cu tiv franjurat şi scurtă. Atât de scurtă, că i-ar putea vedea chiloţii, dacă ar purta – numai că nu poartă. Şi mai vede ceva. Extremităţile coapselor ei sunt albe – ca de fantomă –, dar pe interior sunt pătate cu sânge uscat.

3

Fata dă din nou semne că i-ar veni să vomite, numai că acum din ea iese doar nişte salivă tulbure, care i se scurge prin colţul gurii. Apoi începe să tremure. Normal că tremură, doar e udă leoarcă. Billy îi trage tenişii din picioare. Odată cu ei îi scoate şi şosetele scurte. Au nişte inimioare în partea de sus. O ajută să stea în fund, murmurându-i:

— Haide, ajută-mă şi tu puţin!

Cu toate că ştie că nu poate să-l ajute în niciun fel. Fata flutură din pleoape şi parcă ar încerca să spună ceva. Poate chiar ea crede că *spune.* Şi că pune întrebările pe care oricine le-ar pune într-o asemenea situaţie. Însă singurele cuvinte pe care

reuşeşte să le înţeleagă Billy sunt *cine* şi *tu.* Tot restul e o bălmăjeală de *fââs*-uri şi *şuu*-uri.

— Nu-i nimic, spune Billy, eşti în siguranţă, numai te rog să nu mori.

Dar chiar şi acum, pe când încearcă să se descurce în situaţia asta de tot căcatul, Billy îşi dă seama cât de simple ar putea să devină lucrurile dacă fata n-ar supravieţui. Oribil gând, însă adevărat.

Îi scoate geaca – ieftină, subţire şi din piele sintetică. Sub ea poartă un tricou pe care scrie TURNEU NAŢIONAL BLACK KEYS{112}. 2017. Încearcă să i-l tragă peste cap, dar i se agaţă de bărbie. Fata geme şi el desluşeşte foarte clar şase cuvinte:

— Nu, nu mă *strânge de gât.*

Fata începe să alunece de pe canapea. În ultimul moment, Billy reuşeşte să-i scoată tricoul şi s-o prindă ca să nu se prăbuşească pe podea. Sutienul simplu, din bumbac alb, îi stă într-o parte, un sân este acoperit, iar celălalt e pe dinafară, pentru că breteaua este ruptă. Îi trage sutienul în jos, îl răsuceşte şi reuşeşte să-l descheie.

Acum, că a dezbrăcat-o în partea de sus, o întinde la loc pe canapea. Îi scoate fusta udă din denim şi o aruncă peste celelalte haine. Acum e goală-puşcă, doar un cercel mai are într-o ureche, cine ştie unde o fi ajuns celălalt. Şi i s-a făcut toată pielea ca de găină şi încă tremură. Tremură de frig, dar şi din cauza şocului. A mai văzut oameni care tremurau aşa. În Fallujah i-a văzut. Şi a văzut cum tremuratul s-a transformat repede în convulsii. Fireşte că fata asta nu are mai multe gloanţe în picioare, cum a avut sărmanul Johnny Capps, dar *este* mânjită de sânge. Şi acum observă că are şi trei vânătăi pe unul din sânii micuţi. Vânătăi lunguieţe şi înguste. A strâns-o cineva. Foarte tare. Şi mai are alte două vânătăi în formă de degete pe partea stângă a gâtului, iar Billy îşi aduce aminte de vorbele ei de mai devreme: *Nu, nu mă strânge de gât.*

Ştiind că este posibil ca fata să mai vomite, Billy o întoarce pe o parte, după care o împinge spre spătarul canapelei, sperând să nu mai alunece şi să nu cadă. A început din nou să sforăie, strident, dar măcar regulat. Şi îi clănţănesc dinţii. Tânăra asta a trecut printr-o experienţă îngrozitoare, dar Billy e de părere că o să-şi revină până la urmă.

Se duce repede în baie şi ia unul din cele două prosoape mari. Se aşază în genunchi în faţa canapelei şi începe s-o frece pe spate, pe fund, pe coapse şi pe pulpe. O freacă energic şi se simte mai uşurat atunci când vede cum i se colorează uşor pielea albă. O apucă de un umăr (şi aici e o vânătaie, dar mai mică), o întoarce pe spate şi începe din nou s-o frecţioneze: labele picioarelor, gambe, burtă, sâni, piept, umeri. Când ajunge la faţă, ea ridică puţin mâinile vrând să se ferească, dar le lasă imediat să cadă la loc, de parcă efortul făcut ar fi fost mult prea mare. Billy încearcă să-i usuce părul, dar nu prea reuşeşte, pentru că fata asta are foarte mult păr, iar apa din rigolă i l-a îmbibat până la scalp.

Acum Billy îşi spune: *Am belit-o. Indiferent ce-o mai fi să se întâmple, e clar că am belit-o.*

Lasă jos prosopul şi întinde mâinile spre fată, intenţionând s-o întoarcă din nou pe o parte ca să nu se înece în caz că vomită iar. Dar îi vine altă idee. Îi pune piciorul drept pe podea, descoperindu-i astfel organul genital. Labiile sunt foarte roşii, inflamate şi sfâşiate în mai multe locuri, iar din una dintre crăpături curge sânge şi acum. Carnea dintre vulvă şi rect – parcă ştia cum se numeşte şi zona aceasta, dar n-are cum să-şi mai aducă aminte în momentele astea de stres maxim – este şi mai sfâşiată decât labiile şi poate doar Dumnezeu să ştie ce leziuni or fi pe dinăuntru. Vede şi câteva urme de spermă, cele mai multe pe părul pubian şi pe partea de jos a abdomenului.

Tipul a ejaculat afară, îşi zice Billy, *după care îşi aminteşte că erau trei siluete în dubiţă, toţi trei*

bărbaţi, după cum râdeau. Mă rog, măcar unul dintre ei a ejaculat afară.

Gândul acesta îl face conştient de propria situaţie. Destul de ironic, dacă te gândeşti la ce a păţit fata asta de pe canapea: zace leşinată, cu picioarele desfăcute, şi amândoi sunt în pielea goală. Oare ce-ar spune vecinii lui de pe Evergreen Street dacă ar vedea această scenă? Nici măcar Corrie Ackerman, cât de bună ar fi ea la suflet, nu i-ar mai lua apărarea. Parcă vede titlul mare din *Red Bluff News:* ASASINUL DE LA TRIBUNAL A VIOLAT O ADOLESCENTĂ!

Clar, sunt în căcat, îşi zice el. *În căcat până-n gât. Ba nu, până peste cap.*

Billy vrea s-o ducă în pat, dar mai întâi trebuie să se ocupe de altă problemă. Acum, că s-au mai liniştit lucrurile, îşi dă seama că îl dor tălpile ca dracu'. Nu şi-a cumpărat o mulţime de chestii atunci când a hotărât să se mute aici; de exemplu, nu şi-a luat nicio pensetă. Bine măcar că au rămas în baie, de la fostul chiriaş, nişte plasturi şi nişte apă oxigenată. Probabil că termenul de garanţie al dezinfectantului a fost depăşit de multă vreme, dar calul de dar nu se caută la dinţi.

Încercând să păşească cât mai pe părţile laterale ale tălpilor, Billy ia din bucătărie un cuţit de descojit legume, după care se duce la baie şi ia plasturii şi apa oxigenată. Plasturii sunt ornamentaţi cu personaje din filmul *Toy Story.* Se aşază pe jos, lângă canapeaua cu fata care sforăie şi tremură în continuare, şi îşi trage aşchiile din carne cu vârful cuţitului ca să poată să le apuce cu degetele şi să le tragă afară. Sunt cinci, dintre care două destul de babane. Toarnă apă oxigenată peste înţepăturile care-i sângerează. Îl ustură şi se gândeşte că poate chestia asta încă e bună de ceva. Îşi acoperă cele două plăgi mai mari cu plasturii care probabil că nu vor sta lipiţi acolo prea mult. Că or fi destul de vechi, poate din urmă cu doi sau trei chiriaşi.

Se ridică în picioare, îşi roteşte de câteva ori umerii ca să scape de tensiunea din ei, după care o

ia pe fată în braţe. Lipsit acum de zvâcul pe care i l-a dat adrenalina, estimează că ar avea cam cincizeci şi două de kilograme. Poate cincizeci şi patru. Nu tocmai un adversar pe măsura celor trei bărbaţi. Oare toţi au violat-o? Billy crede că, dacă erau în gaşcă şi a violat-o unul, înseamnă că au violat-o şi ceilalţi doi. O s-o întrebe atunci când îşi va reveni, deşi habar n-are la ce i-ar folosi să afle. Şi are îndoieli serioase că tânăra va fi în stare să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat, plus că nu-şi va dori decât să ştie de ce n-a chemat el poliţia sau de ce n-a dus-o la cel mai apropiat spital.

Din nou îi alunecă din braţe, iar Billy o trânteşte repede pe pat, în loc să o pună uşor, aşa cum ar fi vrut. Fata deschide puţin ochii, apoi îi închide la loc şi reîncepe să sforăie. Nu vrea să se mai chinuiască, dar nici nu vrea s-o lase în pielea goală. Şi aşa va fi suficient de îngrozită când se va trezi. Scoate din scrin un tricou, o ridică pe fată cu mâna stângă şi cu dreapta îi trage tricoul peste cap. Protestele ei bălmăjite redevin sforăieli atunci când reuşeşte să i-l tragă mai jos, peste faţă şi peste umeri.

— Hai, ajută-mă şi tu puţin!

Îi ridică un braţ şi, după câteva ratări, izbuteşte să i-l bage prin mânecă.

— Zău, un pic de ajutor.

Probabil că l-a auzit o zonă neclară acum din mintea ei, pentru că ridică şi celălalt braţ şi, după alte câteva încercări eşuate, reuşeşte să şi-l vâre prin mânecă. Billy o întinde la loc pe pat, dă afară aerul din plămâni şi îşi şterge transpiraţia de pe frunte cu antebraţul. Tricoul s-a făcut gogoloi deasupra sânilor. I-l trage în jos peste piept, o ridică, i-l trage în spate. Fata iarăşi tremură şi scânceşte uşor. Billy îşi vâră braţul pe sub genunchii ei, o ridică un pic şi smuceşte de tivul tricoului ca să-i acopere fundul şi coapsele.

Vai de steaua şi de zilele mele, parcă aş îmbrăca un bebeluş enorm!

Dacă tot a făcut comparaţia cu bebeluşul, speră să nu facă pipi în pat – nu are decât aşternuturile astea,

iar cea mai apropiată spălătorie e la trei străzi distanţă –, dar ştie că speră în zadar. Bine măcar că nu mai sângerează atât de tare. Probabil că ar fi putut să fie mai rău. Tipii ăia ar fi putut s-o facă ferfeniţă. Ba ar fi putut chiar s-o omoare. Şi poate chiar asta au intenţionat, din moment ce au aruncat-o aşa cum au făcut-o. Însă Billy nu prea crede. Billy crede că tipii ăia erau beţi mangă. Sau drogaţi maxim cu ceva, metamfetamină sau alt praf din ăsta. Probabil că boii ăia şi-au zis că fata o să-şi revină şi o să se ducă frumuşel acasă – într-o stare deplorabilă, sigur că da, dar cu o lecţie învăţată.

Se ridică în picioare, îşi şterge din nou fruntea şi pune mâna pe pătură. Tânăra se agaţă imediat de ea, şi-o trage până la bărbie şi se întoarce pe o parte. Bravo, bine face, pentru că s-ar putea să mai vomite. Billy nu crede că mai are ce, având în vedere ce a scos din ea în hol, dar n-ai de unde să ştii.

Şi uite că tot tremură, chiar cu pătura pe ea.

Ce să fac eu cu tine, fetiţo? Hai, spune-mi tu, ce mama naibii să fac cu tine?

Nu are răspuns la întrebarea asta. Nu ştie decât că a intrat într-o belea cât el de mare.

4

Scoate din scrin o pereche de boxeri curaţi şi vede că i-a mai rămas una singură. Se duce în living şi se întinde pe canapea. Nu prea crede că o să doarmă, dar, dacă o va face, somnul îi va fi superficial şi o va auzi dacă se va da jos din pat şi va încerca să plece. Şi ce să facă el? S-o împiedice, desigur – fie şi din cauză că afară e frig şi plouă şi bate vântul, din câte aude el acum. Însă este vorba doar despre noaptea asta. Ce o să facă de dimineaţă, când ea se va trezi mahmură şi dezorientată şi fără haine pe ea şi în apartamentul unui necunoscut…

Hainele. Încă zac ude pe podea.

Billy se scoală de pe canapea şi duce hainele în baie. Înainte de asta se opreşte o clipă să se uite la

musafirul lui nepoftit. Tânăra nu mai sforăie, dar tot tremură. De un obraz i s-a lipit o şuviţă groasă de păr încâlcit şi ud. Se apleacă şi i-o dă la o parte.

— Te rog, nu vreau, şopteşte fata.

Billy încremeneşte. Dar, pentru că ea nu mai continuă, se duce în baie. Pe uşă e instalat un cuier. Agaţă acolo geaca ieftină. Baia are un duş mic cu cădiţă, ca în motelurile modeste. Îi stoarce deasupra căzii tricoul şi fusta, apoi le atârnă la uscat pe bara perdelei de duş. Geaca are trei buzunare cu fermoar, unul mai mic deasupra sânului stâng şi două mai mari în diagonală pe laterale. În buzunarul de la piept nu găseşte nimic. Dar în unul din cele laterale este un portofel bărbătesc şi în celălalt este un telefon.

Scoate din telefon cartela SIM şi îl pune deocamdată acolo unde l-a găsit. Deschide portofelul. Primul lucru pe care îl vede este carnetul de conducere al fetei. O cheamă Alice Maxwell şi este din Kingston, Rhode Island. Are douăzeci de ani. Ba nu, stai puţin, tocmai ce a făcut douăzeci şi unu. De regulă, pozele de pe permisul de conducere sunt foarte nasoale şi ţi-e jenă să le arăţi chiar şi poliţaiului care te-a oprit pentru că ai depăşit viteza legală. Însă a ei este destul de bună. Ori poate aşa i se pare lui Billy, pentru că a văzut-o într-o stare infinit mai proastă decât în orice poză standard. Are ochii mari şi albaştri. Şi surâde uşor.

Primul permis, îşi zice el. Nici măcar nu şi l-a reînnoit vreodată, pentru că încă are notată pe el restricţia de circulaţie pe timp de noapte, care se aplică în cazul adolescenţilor.

Este acolo şi un card bancar, cu semnătură foarte clară şi foarte migăloasă: Alice Reagan Maxwell. Mai este şi o legitimaţie de la Clarendon Business College, instituţie de învăţământ din localitate; un card emis de AMC Entertainment, pentru bilete la cinema şi gustări (Billy nu-şi mai aduce aminte dacă cinematografele răposatului Ken Hoff făceau parte din acest lanţ); un card de asigurări medicale, pe care este trecută grupa de sânge (0); şi câteva

fotografii ale unei mult mai tinere Alice Maxwell, alături de prietenele din liceu, cățelul ei și o femeie care probabil îi este mamă. Plus o poză cu un adolescent la bustul gol și care zâmbește cu toată gura – probabil un iubit din liceu.

În portofel sunt două bancnote de zece dolari, două de un dolar și un articol mic, decupat din ziar. Este necrologul unui anume Henry Maxwell, slujba va avea loc la biserica baptistă din Kingston, în loc să trimiteți flori puteți să contribuiți la fondul Societății Americane de Luptă împotriva Cancerului. În poză este un bărbat de vreo cincizeci, șaizeci de ani. Îi atârnă fălcile și are părul rar pieptănat cu multă meticulozitate peste creștetul chel. Este genul de persoană care trece neobservată, dar, chiar și în poza asta neclară de ziar, Billy remarcă trăsături asemănătoare cu ale fetei, plus că ea l-a iubit destul de mult ca să îi păstreze portofelul și necrologul. Lui Billy n-are cum să nu-i placă chestia asta.

Dacă merge aici la școală, iar tatăl îi este îngropat acolo, înseamnă că mama ei – care aproape sigur că locuiește în Kingston – nu se va întreba pe unde este, cel puțin nu chiar acum. Billy îi pune portofelul înapoi în buzunarul de la geacă, dar îi ia telefonul și îl bagă sub un teanc de tricouri, în sertarul de sus al scrinului.

Se gândește dacă n-ar fi bine să șteargă voma din hol înainte să se usuce, dar își zice că o să mai aștepte puțin. Dacă fata se trezește și crede că el este motivul pentru care o ustură ca naiba părțile femeiești, ar fi bine să aibă măcar dovada aia că a adus-o în casă într-un hal fără de hal. Firește, asta n-ar convinge-o că nu s-a înfruptat din ea mai târziu, atunci când a fost cât de cât sigur că n-o să vomite pe el sau n-o să se trezească și n-o să-i opună rezistență în timp ce o călărește.

Tot mai tremură. Acum din cauza șocului, nu? Sau poate e o reacție la ce i-au băgat tipii ăia în

băutură? Billy a auzit despre *roofies*[113] dar habar n-are care sunt efectele secundare.

Vrea să plece din cameră. Fata – Alice – geme. Un geamăt îndurerat, nefericit.

Rahat! E cea mai proastă idee posibilă, dar ce naiba!

Se urcă în pat lângă ea. Fata e cu spatele la el. O cuprinde cu braţul şi o trage mai aproape.

— Hai, cuibăreşte-te lângă mine, fetiţo. Eşti în siguranţă. Ghemuieşte-te aici ca să te încălzeşti, să termini naibii cu tremuratul ăsta. O să te simţi mai bine mâine-dimineaţă. O să discutăm despre toate astea mâine-dimineaţă.

Am belit-o! îşi repetă el.

Poate chiar de alinare avea nevoie, sau de adaosul de căldură al trupului lui Billy, sau poate tremuratul ăla s-ar fi oprit oricum de la sine. Billy nu ştie şi nu-i pasă. Se bucură doar când zgâlţâitul fetei devine intermitent, iar apoi încetează. La fel şi sforăitul. Acum aude ropotul ploii în ziduri. Casa este veche şi scârţâie din toate încheieturile când bate vântul în rafale. Şi – culmea! – zgomotul ăsta i se pare ciudat de liniştitor.

O să mă dau jos într-un minut sau două, îşi spune el. *Imediat ce mă conving că n-o să se trezească brusc şi o să înceapă să zbiere. Mai stau doar un minut. Sau două.*

Dar adoarme şi visează că bucătăria s-a umplut de fum. Şi parcă simte miros de fursecuri arse. Trebuie să-i atragă atenţia lui Cathy, să-i spună să le scoată din cuptor înainte să apară iubitul mamei lor. Însă nu-i în stare să vorbească. Acesta este trecutul, la care el este acum doar spectator.

5

Mai târziu, Billy se trezeşte speriat în beznă, convins că a adormit şi a ratat apariţia lui Joel Allen la tribunal, nefăcându-şi treaba pe care a aşteptat atâtea luni să o facă. Dar aude imediat respiraţia fetei de lângă el – respiraţie, nu sforăit – şi îşi aduce

aminte unde este. Fundul tinerei e îndesat în burta lui şi îşi dă seama că are erecţie, chestie total deplasată în situaţia de faţă. Ba chiar de-a dreptul aberantă, însă de cele mai multe ori corpul omului nu dă doi bani pe situaţia în care se află. Vrea ce vrea şi basta.

Se dă jos din pat şi orbecăie prin întuneric până la baie. Îşi protejează cu palma partea din faţă a boxerilor, nedorind să-şi lovească scula umflată de scrin, marcând astfel apogeul acestei nopţi de tot rahatul. Fata nici nu se clinteşte. Respiraţia ei domoală dovedeşte că doarme profund. Foarte bine.

Erecţia îi trece până ajunge în baie şi închide uşa, aşa că poate urina. Closetul face mult zgomot şi apa din rezervor are obiceiul să tot curgă dacă nu apeşi butonul de mai multe ori, aşa că n-o trage, ci lasă capacul în jos, stinge lumina şi orbecăie înapoi până la scrin, unde caută pe dibuite până dă peste betelia singurei perechi de pantaloni scurţi pe care o are.

Închide uşa de la dormitor şi traversează livingul cu mai multă siguranţă în mişcări, pentru că perdeaua de la fereastra/periscop este trasă într-o parte, iar lumina felinarului din apropiere îl ajută să vadă pe unde calcă.

Se uită afară şi nu vede decât strada pustie. Tot mai plouă, dar vântul s-a mai domolit puţin. Trage perdeaua peste fereastra/periscop şi se uită la ceasul pe care nu şi l-a dat jos de la mână. Patru şi un sfert dimineaţa. Îşi pune şortul, se întinde pe canapea şi încearcă să se gândească la ce anume ar trebui să facă cu fata când se va trezi; însă gândul care nu-i dă deloc pace – complet aiurea gând, dar perfect adevărat – este acela că s-a terminat probabil cu scrisul odată cu apariţia ei inoportună în viaţa lui. Şi tocmai când mergea atât de bine. Zâmbeşte. Parcă aş auzi sirena care vesteşte venirea unei tornade peste oraş şi eu îmi fac probleme dacă am destulă hârtie igienică.

Trupul omului vrea ce vrea, la fel şi mintea lui, îşi zice Billy, închide ochii. Nu vrea decât să moţăie puţin, dar adoarme din nou. Când se trezeşte, o vede

pe fată lângă canapea. Fata poartă tricoul în care a îmbrăcat-o el atunci când a pus-o în pat. Şi fata are un cuţit în mână.

CAPITOLUL 14

1

— Unde sunt? Cine eşti? M-ai violat? Da, m-ai violat, nu-i aşa?

Are ochii roşii şi părul zbârlit în toate direcţiile. Dacă i s-ar face acum o poză, ar fi numai bună să stea în dicţionar lângă cuvântul *mahmur*. Pare şi speriată de moarte, iar Billy n-are cum să o învinuiască pentru asta.

— Ai fost violată, însă nu de mine.

Cuţitul este chiar acela pe care l-a folosit ca să-şi scoată aşchiile din tălpi şi pe care l-a lăsat pe măsuţa de cafea. I-l ia din mână. Uşor, cu blândeţe, iar fata nu se opune.

— Cine eşti? îl întreabă Alice. Cum te cheamă?

— Dalton Smith.

— Unde-s hainele mele?

— Le-am pus la uscat pe bara din baie. Te-am dezbrăcat şi…

— M-ai *dezbrăcat!*

Abia acum se uită la tricoul de pe ea.

— Şi te-am şters. Erai udă până la piele. Şi tremurai. Te doare capul?

— Groaznic. Parcă am băut toată noaptea, dar nu a fost decât o bere şi parcă şi un gin tonic… unde suntem?

Billy îşi dă picioarele jos de pe canapea. Fata face câţiva paşi în spate, ridicând mâinile într-un gest de apărare.

— Vrei o cafea?

Ea se gândeşte – însă nu prea mult. Lasă mâinile jos.

— Da. Şi o aspirină, dacă ai.

2

Billy face cafeaua. În timpul ăsta fata ia două aspirine şi apoi se duce la baie. Billy aude zgomotul zăvorului de la uşă, dar nu îl deranjează. Şi un copil de cinci ani ar reuşi să spargă zăvoraşul ăla, iar unul de zece ani probabil că ar putea să scoată uşa din balamale.

Fata se întoarce în bucătărie.

— N-ai tras apa. Scârbos.

— N-am vrut să te trezesc.

— Unde mi-e telefonul? Îl aveam în geacă.

— Nu ştiu. Vrei nişte pâine prăjită?

Ea se strâmbă.

— Nu. Mi-am găsit portofelul, dar nu şi telefonul. Tu mi l-ai luat?

— Nu.

— Mă minţi?

— Nu.

— De parcă te-aş crede, spune ea.

Precis că vrea să vorbească pe un ton plin de dispreţ şi de sarcasm, dar nu-i iese deloc, biata de ea. Se aşază, trăgând tare de tivul tricoului, cu toate că este destul de lung – Billy e mai înalt cu cel puţin douăzeci de centimetri – până când acoperă bine tot ce este de acoperit.

— Unde-i lenjeria mea?

Acum îi iese tonul: acuzator, inchizitorial.

— Sutienul e sub măsuţa de cafea. Are o bretea ruptă. Poate reuşesc să ţi-o repar. Chiloţi nu purtai.

— Minţi. Ce crezi că sunt? O curvă?

— Nu.

Crede că este o tânără plecată prima oară de acasă şi care a ajuns într-un loc rău, plin cu oameni răi. Oameni răi care au îndopat-o cu ceva şi au profitat apoi de ea.

— Ei, să ştii că nu sunt, zice ea şi începe să plângă. Sunt fată mare. Sau eram. Ce nenorocire! N-am mai intrat niciodată într-o încurcătură aşa de nasoală.

— Te înţeleg, spune Billy cu sinceritate absolută.

— De ce n-ai chemat poliţia? Sau de ce nu m-ai dus la spital?

— Erai vai de steaua ta, dar încă nu erai pregătită să dai ortul popii. Adică…

— Ştiu ce-nseamnă.

— Mi-am zis că-i mai bine să aştept până te trezeşti şi să decizi singură ce vrei să faci în continuare. Poate te ajută cafeaua. Oricum n-o să-ţi facă rău. Şi, apropo, cum te cheamă?

Mai bine să o facă pe ea să-şi spună numele decât să dea el cu bâta în baltă şi să i-l rostească din greşeală.

3

Toarnă cafeaua, în acelaşi timp pregătindu-se să se ferească în caz că fetei îi trece prin cap să-i arunce lichidul clocotit în ochi şi apoi să se repeadă la uşă. Nu crede că va încerca, pentru că s-a mai liniştit puţin, dar situaţia încă se poate înrăutăţi pe nepusă masă. Şi aşa e dificilă, dar se poate şi mai rău.

Nu îi aruncă în faţă cafeaua. Soarbe puţin din ceaşcă şi se strâmbă. Strânge din buze şi Billy vede cum i se mişcă muşchii gâtului când încearcă să înghită.

— Dacă-ţi vine să vomiţi din nou, du-te la chiuvetă.

— Nu-mi vine să… cum adică „din nou”? Cum am ajuns aici? Sigur nu m-ai violat?

Nu-i deloc amuzant, dar Billy nu-şi poate reţine zâmbetul.

— Cred că aş fi ţinut minte dacă aş fi făcut-o.

— Cum am ajuns aici? Ce s-a întâmplat?

Bea şi el puţină cafea.

— Partea asta e la mijlocul poveştii. Hai să începem cu începutul. Spune-mi *tu* ce ţi s-a întâmplat.

— Nu mai ţin minte. Seara trecută e ca o gaură neagră. Nu ştiu decât că m-am trezit aici, cu o

mahmureală cât casa şi simţindu-mă de parcă mi-a înfipt cineva un par în… ştii unde.

Mai soarbe din cafea şi acum reuşeşte să o înghită fără să-i mai vină înapoi.

— Dar înainte de gaura asta neagră? Înainte de ea, ce ai făcut?

Face ochii mari la el şi încep să-i tremure buzele. Apoi lasă capul în jos.

— Tripp a fost? Mi-a pus ceva în bere? Sau în gin? În *amândouă?* Asta vrei să-mi spui?

Billy îşi stăpâneşte impulsul de a se întinde peste masă ca să o apuce de mână. A reuşit să se apropie un pic de ea, dar, dacă o atinge, aproape sigur o să piardă tot terenul câştigat. Nu este încă pregătită să se lase atinsă de un bărbat, mai cu seamă de unul care nu poartă decât o pereche de pantaloni scurţi şi ponosiţi.

— Nu ştiu. N-am fost acolo. Tu ai fost. Spune-mi ce s-a întâmplat, Alice. Până în momentul din care nu-ţi mai aminteşti nimic.

Şi îi spune. Iar în timp ce îi spune, el îi citeşte întrebarea din privire: *Dacă nu m-ai violat, atunci de ce m-am trezit în patul tău, şi nu în unul de spital?*

4

Nu-i o poveste lungă, nici măcar cu toate amănuntele neesenţiale pe care ţine să le includă. De la primele câteva propoziţii, Billy îşi dă seama că ar putea să spună şi el povestea. Pentru că este una veche de când lumea. Pe la jumătate, fata se opreşte şi face ochii mari. Începe să respire tot mai repede, intră în hiperventilaţie, şuieră şi îşi duce mâna la gât.

— Ai astm?

N-a găsit niciun inhalator în buzunarele ei, dar poate că îl ţinea în geantă. Oricum, geanta – dacă avea una – a dispărut.

Ea clatină din cap.

— Atac…

Hîîîî.

— …de panică.

Hîîîî.

Billy se duce repede la baie, dă drumul la apa caldă şi udă un prosop mic. Îl stoarce puţin şi se întoarce.

— Dă-ţi capul pe spate şi puneţi-l pe faţă.

Şi tocmai când credea că ochii albaştri ai fetei nu se pot căsca şi mai mult, iată că exact aşa se întâmplă.

— O să mă…

Hîîîî.

— …sufoc!

— Ba nu! O să-ţi deschidă căile respiratorii.

Îi dă el capul pe spate – cu infinită blândeţe – şi îi acoperă ochii, nasul şi gura cu prosopul ud. Apoi aşteaptă. După vreo cincisprezece secunde, fata începe să respire mai uşor. Îşi ia prosopul de pe faţă.

— A mers!

— Trebuie să inspiri umezeală, aşa merge, îi explică Billy.

Poate e ceva adevăr în ce spune el, dar nu prea mult. De fapt, este vorba despre *autosugestie.* L-a văzut de câteva ori pe Clay Briggs – infirmierul lor, zis şi Pilulă – folosind tehnica asta cu noii recruţi (ba chiar şi cu câţiva veterani, de pildă Bigfoot Lopez) înainte ca aceştia să se întoarcă să mai muşte o dată din mărul ăla putred care purta numele de Phantom Fury. Uneori folosea o altă şmecherie, în caz că nu funcţiona aia cu cârpa udă. Billy l-a ascultat cu mare atenţie pe Pilulă atunci când i-a explicat cele două trucuri prin care poţi să calmezi maimuţa aia beată pe care o ai în minte. Şi Billy a ştiut mereu să asculte şi să adune informaţiile la fel cum veveriţa îşi adună alunele.

— Poţi să termini povestea?

— Îmi dai nişte pâine prăjită? îl întreabă ea pe un ton aproape sfios. Ai şi nişte suc?

— Doar de ghimbir. Vrei?

— Da, te rog frumos.

Billy pune feliile de pâine la prăjit. Toarnă sucul de ghimbir într-un pahar, cu un cub de gheaţă. Se aşază la masă vizavi de ea. Alice Maxwell îi spune povestea veche de când lumea. Poveste pe care Billy a mai auzit-o şi a mai citit-o, cel mai recent în romanele lui Émile Zola.

După ce a terminat liceul, Alice a fost un an chelneriţă în oraşul ei natal, ca să strângă bani pentru facultatea de studii economice. S-ar fi putut duce să studieze în Kingston, unde erau două astfel de facultăţi, aparent destul de bune, dar voia să vadă lumea. Şi să plece de lângă mămica, îşi zice Billy. Şi parcă începe să înţeleagă de ce tânăra nu a insistat să cheme imediat poliţia. Numai că nu pricepe deloc cum visul ăla despre cum voia „să vadă lumea” a adus-o tocmai în orăşelul ăsta uitat de Dumnezeu.

Acum lucrează cu jumătate de normă ca barmaniţă la o cafenea în Emery Plaza, la nici trei străzi distanţă de cuibuşorul lui literar din Turnul Gerard. Şi în cafeneaua aia l-a cunoscut pe Tripp Donovan. Individul a intrat în vorbă cu ea cu o săptămână sau două în urmă. A făcut-o să râdă. Era fermecător. Deci normal că a acceptat să meargă cu el în ziua când a invitat-o la o gustare după terminarea programului. În altă zi au fost la film şi după aia – tare grăbit Tripp ăsta – a întrebat-o dacă nu cumva ar dori să meargă la dans într-un loc aflat la mama dracului, pe Route 13. Ea i-a spus că nu prea ştie să danseze. Desigur că atunci el a zis că nici el nu ştie, dar că nu trebuie neapărat să danseze, ci pot doar să-şi ia nişte bere şi să tragă de ea toată seara în timp ce ascultă muzica. I-a mai zis că urma să cânte o trupă care interpreta doar melodii ale grupului Foghat[114]. Îi place cum cântă ăia de la Foghat? Alice a răspuns că da. Nu auzise niciodată de trupa Foghat, dar chiar în seara aceea a descărcat câteva dintre cântecele lor. Bune. Niţel cam spre blues, dar majoritatea rock autentic.

Toţi Tripp Donovanii din lume au un fler aparte pentru un anumit gen de fată, îşi zice Billy. Pentru fetele mai timide, care îşi fac cu greu prieteni pentru că nu ştiu cum să facă primul pas. Sunt fete drăguţe, dar nu cine ştie ce, care se simt atât de inhibate de toate divele de la TV şi din filme şi de pe internet şi din reviste, că ajung să nu se mai considere aproximativ drăguţe, ci banale sau chiar de-a dreptul urâte. Fac o obsesie pentru trăsăturile lor nu tocmai strălucite – gură prea mare, ochi prea apropiaţi – şi le trec cu vederea pe cele plăcute şi armonioase. Acestor fete le-au ordonat revistele de modă, deseori chiar şi mamele lor, că trebuie să slăbească zece kilograme. Le apucă disperarea din cauză că au sânii prea mici, fundul şi picioarele prea mari. Li se pare minunea minunilor atunci când le invită un băiat în oraş, dar imediat începe tragedia cu alesul ţinutei. Acest tip de fată îşi poate suna prietenele să se sfătuiască cu ele, cu condiţia să aibă prietene. Pentru că Alice, nouă în acest oraş, nu are. Însă, atunci când au fost la film, Tripp nu a părut deloc deranjat nici de hainele ei şi nici de gura ei prea mare. Tripp e nostim. Tripp e fermecător. Tripp îi face complimente. Şi este un gentleman desăvârşit. O sărută după ce se întorc de la film, dar este un sărut cu care ea este de acord, un sărut pe care şi-l *doreşte,* iar el nu pângăreşte momentul înfigându-şi limba în gura ei sau înşfăcând-o de sâni.

Tripp studiază la una dintre facultăţile din oraş. Billy o întreabă câţi ani are, închipuindu-şi că fata probabil nu ştie, dar, graţie miracolelor înfăptuite de Facebook, uite că ştie. Tripp Donovan are douăzeci şi patru de ani.

— Niţel cam mare ca să fie student.

— Mi se pare că face cursuri postuniversitare. E în programul de masterat.

Masterat, îşi zice Billy. *Cum să nu.*

Normal că Tripp i-a propus lui Alice să treacă pe la cuibuşorul lui ca să bea un pahar înainte să meargă la clubul ăla şi normal că Alice a acceptat.

Cuibuşorul menţionat anterior aflându-se într-unul dintre apartamentele din cartierul Sherwood Heights, în apropiere de autostradă. Alice a luat autobuzul, pentru că nu are maşină. Tripp o aştepta afară, ca un gentleman desăvârşit ce este. A sărutat-o pe obraz şi a condus-o la etajul doi cu liftul. Apartamentul era mare. Şi-l putea permite, i-a spus Tripp, doar pentru că împărţea chiria cu colegii care locuiau şi ei acolo. Colegii aceştia erau Hank şi Jack. Alice nu le ştie numele de familie. Îi spune lui Billy că păreau foarte drăguţi, că au venit în living ca să o salute, după care s-au retras într-unul dintre dormitoare ca să se uite la o emisiune sportivă de la televizor. Sau poate jucau un joc video, nu mai ţine minte.

— Atunci a început să te lase memoria?

— Nu. Au intrat în cameră şi au închis uşa după ei, zice Alice şi îşi tamponează din nou obrajii şi fruntea cu prosopul ud.

Tripp a întrebat-o dacă vrea o bere. Alice îi spune lui Billy că nu-i place berea, dar a acceptat una din politeţe. Apoi, când Tripp a observat că nu prea bea din bere, a întrebat-o dacă nu vrea mai bine un gin tonic. Atunci s-a deschis uşa de la camera lui Jack şi sunetul de la televizor s-a oprit şi Jack a exclamat:

— A pomenit cineva de gin tonic?

Aşa că au băut cu toţii şi abia atunci lucrurile au început să se înceţoşeze, continuă Alice. A crezut că are starea asta pentru că nu-i obişnuită cu alcoolul. Tripp i-a mai oferit un pahar. Pentru că, i-a explicat el, al doilea pahar va neutraliza efectele primului. A zis că este un fapt demonstrat. Unul dintre colegii lui a pus nişte muzică şi ea parcă îşi aduce aminte că a dansat cu Tripp în living, dar asta ar fi cam ultima amintire.

Ia prosopul şi mai respiră în el puţin. Sutienul se află tot sub măsuţa de cafea, ca un animăluţ mort.

— Acum e rândul tău, îi zice ea.

Billy îi povesteşte ce a văzut şi ce a făcut, începând cu scrâşnetul de frână şi de cauciucuri şi

terminând cu momentul când a aşezat-o pe pat. Alice se gândeşte puţin, după care spune:

— Tripp n-are dubiţă. Are un Mustang. M-a luat cu el când am fost la film.

Billy se gândeşte la Ken Hoff, care avea şi el un Mustang. În care a şi murit.

— Frumoasă maşină, spune el. Colega ta de apartament a fost geloasă?

— Stau singură. E un apartament mic.

Billy îşi dă imediat seama că fata îşi imaginează că a făcut o greşeală mărturisindu-i că stă singură. Ar putea să-i atragă atenţia asupra faptului că probabil şi Tripp Donovan ştia chestia asta, dar nu o face. Fata îşi acoperă din nou faţa cu prosopul şi respiră în el, numai că acum pare din nou că se sufocă.

— Dă-mi-l, îi zice Billy.

Acum îl udă la robinetul din bucătărie, ca să poată sta cu ochii pe ea, deşi nu crede că o s-o rupă la fugă spre uşă, îmbrăcată doar cu tricoul ăla subţire. Se întoarce la masă şi îi întinde prosopul.

— Mai încearcă o dată. Respiră adânc şi rar.

Când fata se mai linişteşte, Billy spune:

— Hai cu mine! Vreau să-ţi arăt ceva.

O scoate din apartament şi urcă în holul de la intrare. Îi arată voma uscată de pe perete.

— Asta e de când te-am adus înăuntru.

— Ai cui sunt chiloţii ăia? Ai tăi?

— Da. Tocmai voiam să mă culc. Mi-au căzut în timp ce încercam să te fac să nu te sufoci. O chestie destul de haioasă.

Fata nu zâmbeşte, ci doar repetă că Tripp nu are nicio dubiţă.

— Probabil că-i a unuia dintre colegi.

Acum îi dau lacrimile, lacrimi mari, care îi curg şiroaie pe obraji.

— Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule! Mama nu trebuie să afle ce s-a întâmplat. Nici n-a vrut să mă lase să plec de acasă.

Billy crede că ştia deja acest amănunt.

— Haide să coborâm în apartament. O să-ţi fac ceva de mâncare. Nişte ouă cu şuncă.

— Fără şuncă, se strâmbă ea.

Dar nu refuză ouăle.

5

Prăjeşte două ouă şi i le pune pe o farfurie, alături de alte două felii de pâine prăjită. În timp ce fata mănâncă, el se duce în dormitor şi închide uşa în urma lui. Dacă fuge, fuge. Are din nou atitudinea fatalistă pe care a avut-o în timpul Operaţiunii Phantom Fury, când îi vânau pe insurgenţi prin tot oraşul, stradă cu stradă, casă cu casă. Când îşi tot pipăia botoşelul de la centură, înainte de a intra undeva. Cu fiecare zi în care scăpa nevătămat, creşteau şansele ca în ziua următoare să fie rănit sau ucis. Câte duble să dai, câte chinte să ai, înainte să ţi se termine norocul? Aşa că fatalismul i-a devenit un soi de prieten. *Ce pana mea,* obişnuiau ei să spună. *Ce pana mea, hai să le-o tragem.* La fel şi acum: ce pana mea!

Îşi pune peruca blondă, mustaţa, ochelarii. Se aşază pe marginea patului şi caută ceva pe telefon. După ce găseşte ce căuta, intră în baie şi se dă cu mult talc pe burtă. A descoperit că aşa nu-l mai irită burta aia falsă. După care ia burta şi intră cu ea în bucătărie.

Alice se holbează la el, uitând de furculiţa plină. Billy îşi lipeşte balonul din silicon de abdomen şi se întoarce spre fată.

— Vrei să fii drăguţă şi să mi-o prinzi la spate? Mie mi-e cam greu.

Aşteaptă. Multe depind de reacţia ei. Este posibil să-l refuze. Ba chiar ar putea să-l împungă cu cuţitul pe care i l-a dat ca să-şi întindă untul pe pâine. Sigur că nu-i o armă mortală, l-ar fi putut răni mai tare cu cuţitul de cojit, dacă s-ar fi decis să-l folosească atunci când el dormea. Dar tot i-ar face destul rău dacă l-ar înfige în locul potrivit cu toată forţa ei.

Însă nu-i face nimic. Cu cuţitul. Îi strânge bretelele burţii false. I le strânge mai tare decât a reuşit el s-o facă vreodată, chiar şi atunci când îşi rotea burta la spate ca să poată vedea încheietorile din plastic.

— Când ţi-ai dat seama că ştiu? şopteşte ea.

— Când îmi povesteai ce ţi s-a întâmplat. Te uitai fix la mine şi am observat când ai făcut legătura în minte. Şi apoi ai făcut atacul de panică.

— Tu l-ai omorât…

— Da.

— Şi aici e… ascunzătoarea ta?

— Da.

— Şi peruca şi mustaţa fac parte din deghizare?

— Da. La fel şi burta.

Alice cască gura. Alice închide gura. Probabil că nu mai are întrebări de pus, dar bine măcar că nu se mai sufocă, iar Billy crede că acesta este încă un pas în direcţia cea bună. După care se contrazice singur: Pe cine vreau să păcălesc? *Nu există* nicio direcţie bună.

— Ai văzut…

Billy arată spre zona ei intimă.

— Da.

Altă şoaptă.

— Chiar înainte să mă dau jos din pat. Sânge. Şi mă doare. Am crezut că tu… sau altcineva…

— Nu-i numai sânge. O să vezi când o să te speli. Unul dintre ei, cel puţin unul, nu a avut prezervativ. Poate niciunul n-a folosit.

Alice lasă furculiţa plină înapoi pe farfurie.

— Acum eu ies puţin. Spre centru, la vreo opt sute de metri de noi e o farmacie non-stop. Va trebui să mă duc pe jos, pentru că nu am maşină. În statul ăsta se poate cumpăra fără reţetă pastila de a doua zi. Am verificat pe telefon, ca să fiu sigur. Sper că religia ta nu te împiedică s-o iei, nu?

— Nu, Dumnezeule mare!

Tot în şoaptă. Şi iar a început să plângă.

— Dacă rămân gravidă…

Clatină dezolată din cap.

— Sunt farmacii care vând şi lenjerie de damă. Dacă asta unde mă duc eu are aşa ceva, o să-ţi cumpăr.

— O să-ţi dau banii. Am bani.

Sună ridicol şi se pare că-şi dă şi ea seama de asta, pentru că se face roşie la faţă şi nu se mai uită în ochii lui.

— Hainele tale sunt puse la uscat în baie. După ce plec, eşti liberă să te îmbraci şi să pleci de aici. Nu am cum să te împiedic. Dar ascultă ce-ţi spun, Alice.

Întinde mâna şi îi întoarce capul spre el. Fata îşi încordează umerii, dar nu îşi fereşte privirea.

— Azi-noapte ţi-am salvat viaţa. Era frig şi ploua torenţial şi tu erai inconştientă. Nu mai ştiai de tine de drogată ce erai. Dacă n-ai fi murit de frig, te-ai fi înecat cu propria vomă şi tot ai fi murit. Eu îmi pun acum viaţa în mâinile tale. Înţelegi?

— Tipii ăia m-au violat? Poţi să juri?

— Nu pot, pentru că nu i-am văzut cum arată la faţă, dar trei bărbaţi te-au aruncat din dubiţă şi tu ai fost cu trei bărbaţi în apartamentul ăla atunci când ţi s-a întunecat mintea.

Alice îşi acoperă ochii cu mâinile.

— Mi-e tare ruşine.

Nedumerirea lui Billy este foarte sinceră.

— De ce? Ai avut încredere în ei şi te-au înşelat. Sfârşit.

— Ţi-am văzut poza la ştiri. L-ai împuşcat pe tipul ăla.

— Da, l-am împuşcat. Joel Allen era un om rău, un asasin plătit.

La fel ca mine, îşi spune Billy. *Numai că există cel puţin o diferenţă.*

— După o partidă de pocher, a aşteptat afară şi a împuşcat doi oameni pentru că pierduse mult în faţa lor şi voia să-şi recupereze banii. Unul a murit. Uite, vreau să mă duc acum la farmacie, pentru că-i încă devreme şi nu sunt prea mulţi oameni pe străzi.

— Ai vreun hanorac?

— Da. De ce?

— Puneţi-l peste chestia aia, spune fata arătând spre burta falsă. O să laşi impresia că vrei să pari mai slab. Graşii fac chestia asta.

6

Ploaia s-a mai domolit, dar tot frig este, şi lui Billy îi pare bine că şi-a pus hanoracul. Aşteaptă să treacă o maşină prin băltoacele de pe stradă, după care traversează până la locul viran. Vede urmele lăsate de dubiţă pe asfalt. Nu sunt chiar atât de lungi şi de întunecate la culoare cum ar fi fost dacă strada n-ar fi fost udă. Se pune într-un genunchi, ştiind ce caută, dar neaşteptându-se să-l găsească. Totuşi, îl găseşte. Îl bagă în buzunar şi traversează din nou Pearson Street, pentru că trotuarul de pe partea terenului viran a fost deteriorat de utilajele primăriei care au dărâmat gara. Asta s-a întâmplat acum un an. Sau poate un an şi ceva, dacă te uiţi la cât de mult au crescut buruienile. Însă nimeni nu s-a gândit să-l repare.

Merge şi pipăie cercelul pierdut. Când o să-l prindă poliţia, cercelul ăsta o să ajungă într-o pungă pentru probe, împreună cu restul bunurilor sale şi probabil că fata n-o să-l mai capete înapoi. Billy este aproape convins că o să şi dea informaţii despre el. Indiferent dacă ea crede sau nu că i-a salvat viaţa, ştie că este un asasin căutat de poliţie şi s-ar putea să-şi imagineze că ar fi acuzată de complicitate dacă nu-l dă pe mâna autorităţilor cu prima ocazie.

Ba nu, îşi spune Billy. Este o fată ruşinoasă, o fată speriată şi dezorientată, dar nu-i deloc proastă. Ar putea să pretindă că a răpit-o şi ar fi crezută. Chiar dacă acum scotoceşte prin apartament şi îşi găseşte telefonul, îl găseşte degeaba, pentru că nu funcţionează. Însă magazinul mixt este aproape şi poate să sune de acolo la poliţie. Probabil că a ajuns deja acolo şi o să fie prins pe drumul înapoi de la farmacie. Maşini de poliţie cu girofarurile şi sirenele pornite, una dintre ele năpustindu-se pe

trotuar ca să-i taie calea, portiere deschise brusc înainte ca maşinile să oprească, poliţişti sărind dinăuntru cu pistoalele scoase. *Arată mâinile, întinde-te la pământ, cu faţa-n jos, faţa-n jos!*

Păi, şi atunci? De ce a făcut ce a făcut?

Poate din cauza visului de azi-noapte – şi a mirosului de fursecuri arse. Poate din cauza lui Shan Ackerman şi a desenului ei cu flamingoul roz. Poate motivul are legătură chiar cu Phil Stanhope, care desigur că a mărturisit poliţiei că a ieşit cu el pentru că părea un tip atât de simpatic şi cumsecade. Un scriitor, poate chiar unul de viitor, o stea în devenire, care va urca pe firmamentul literaturii contemporane şi alături de care o fată muncitoare ar putea avansa pe scara socială. Oare ar declara că s-a culcat cu el? Dacă ea omite partea asta, Diane Fazio o va menţiona cu siguranţă. Pentru că Diane i-a văzut plecând împreună de acasă şi chiar i-a făcut lui Billy un semn de încurajare.

Poate are legătură cu toate lucrurile astea, dar probabil totul se rezumă la simplul fapt că nu a putut să o ucidă. Sub nicio formă. Ar fi însemnat că e la fel de rău ca Joel Allen, sau ca violatorul din Las Vegas, sau Karl Trillby, care făcea filme porno cu pedofili. Aşa că şi-a pus părul fals şi burta falsă şi ochelarii fără dioptrii şi uite-l acum mergând la farmacie prin ploaie. Alice Maxwell nu ştie numai că el este William Summers, mai ştie şi despre Dalton Smith, identitatea respectabilă pe care şi-a construit-o treptat şi cu migală în mulţi ani.

De ce n-au aruncat-o boii ăia pe o altă stradă? se întreabă Billy. Dar uite că n-au făcut-o. Ar fi putut s-o abandoneze tot pe Pearson Street, dar mai departe de casa lui. N-au făcut nici asta. Ar putea să dea vina pe soartă, numai că nu crede în aşa ceva. Ar putea să-şi spună că totul se întâmplă cu un motiv, dar asta-i o tâmpenie bună doar pentru oamenii incapabili să facă faţă adevărului dur, nefardat. A fost o coincidenţă, asta a fost. Şi tot ce a urmat a decurs din asta. Din momentul în care i-a văzut aruncând-o pe fată, s-a purtat exact la fel ca o

vită dusă cu cireada la tăiere, care intră în abator alături de suratele ei. Dar, cum zic puşcaşii marini, n-ai ce-i face, asta e situaţia – deci, hai înainte cu tupeu, ce pana mea!

Şi nu există decât o rază foarte subţire de speranţă: i-a zis să-şi pună hanoracul. Poate nu înseamnă nimic, poate a spus asta doar ca să-i lase impresia că a reuşit s-o câştige cât de cât. Dar poate înseamnă ceva.

Poate înseamnă ceva.

7

Farmacia este una cu autoservire. Billy descoperă pastilele pentru a doua zi în raionul de planning familial. Costă cincizeci de dolari, adică destul de ieftin dacă iei în calcul alternativa, îşi zice el. Se află pe raftul cel mai de jos (de parcă ar trebui să fie greu de găsit de fetele care n-au fost cuminţi şi au acum nevoie de pastile din astea). Se apleacă să ia o cutie, iar când se îndreaptă de mijloc, observă un creştet cu păr roşu şi des la două raioane distanţă de el. Îi tresare inima. Se apleacă din nou şi se ridică din nou, mai încet, uitându-se pe deasupra cutiilor cu Vagisil şi Monistat. Nu, nu este Dana Edison, care lui i se pare cel mai dur dintre durii lui Nick. Nici măcar bărbat nu este. E o femeie, cu părul des şi roşu prins în coadă.

Uşurel, îşi spune el acum. *Te sperii degeaba. Dana şi ceilalţi au plecat de mult timp înapoi la Vegas.*

Poate…

Lenjeria de damă se află lângă peretele din spate. Cele mai multe articole sunt destinate doamnelor cu scurgeri, dar mai există şi câteva alte tipuri. Se gândeşte să-i ia nişte bikini, dar îşi dă seama că gestul ar putea avea oarece conotaţii nedorite. Dacă stai să te gândeşti, e chiar amuzant; el se poartă acum pe baza supoziţiei că o va mai găsi acasă la întoarcere. Dar ce altă supoziţie mai este? *Trebuie*

să se întoarcă acasă pentru că nu are alt loc unde să se ducă.

Ia un pachet cu trei chiloţi clasici din bumbac şi se duce la casă, uitându-se prin vitrină după maşinile de poliţie. Însă nu vede niciuna. Dar fireşte că nu ar veni în faţa farmaciei. Pentru că le-ar observa şi poate s-ar ascunde sau poate ar lua ostatici. Casiera este o femeie de vreo cincizeci şi ceva de ani. Îi scanează produsele fără comentarii, dar Billy se pricepe să citească expresiile de pe chipul oamenilor şi ştie că doamna asta îşi spune că el a avut o noapte agitată. Plăteşte cu un card al lui Dalton Smith şi, aşteptându-se să fie înşfăcat dintr-o clipă în alta, iese în ploaia de afară, transformată între timp în burniţă. Afară nu sunt decât trei femei, care flecăresc între ele şi intră în farmacie fără să-i arunce nici măcar o privire.

Billy porneşte înapoi, spre casa de la numărul 658, Pearson Street. Drumul i se pare foarte lung pentru că acum raza de speranţă s-a făcut puţin mai intensă, iar speranţa e ceva cu pene[115], poate o pasăre măiastră, însă îţi face rău. Poate poliţia îl aşteaptă în spatele casei sau chiar în apartament, îşi spune el. Însă nu se repede la el niciun băiat în uniformă albastră de după casa cu două etaje, iar în apartamentul de la subsol nu este decât fata. Se uită la televizor, la emisiunea *Today*[116].

Alice ridică ochii la el şi ceva se petrece între ei. Billy mută în mâna stângă sacoşa de la farmacie şi cu dreapta scoate ceva din buzunar. Apoi o întinde spre ea. Fata tresare, ca şi cum şi-ar închipui că vrea să o lovească. Vânătăile de pe faţa ei s-au făcut de un mov-intens. Exprimă clar loviri şi alte violenţe, exact cum scrie la Codul Penal.

— Ţi-am găsit cercelul.

Desface palma şi i-l arată.

8

Alice se duce la baie ca să-şi pună una dintre perechile de chiloţi noi, dar rămâne în tricoul lung până peste genunchi, pentru că fusta nu i s-a uscat încă.

— Denimul se usucă foarte greu, zice ea.

Ia pastila cu apă de la robinetul din bucătărie. Billy îi spune că, printre efectele adverse, se numără stări de vomă, ameţeli…

— Ştiu să citesc. Cine mai stă în casa asta? E linişte ca într-un… e linişte.

Îi povesteşte despre soţii Jensen, care au plecat într-o croazieră, neştiind nici el şi nici ei şi nici nimeni că, peste vreo şase luni, nu se vor mai face croaziere, nu se va mai face nimic, aproape totul va fi închis. O conduce la etaj – iar ea îl urmează de bunăvoie – şi i-i prezintă pe Daphe şi Walter.

— Le pui prea multă apă. Vrei să-i îneci?

— Nu.

— Nu le mai uda vreo două zile.

Face o pauză. Şi apoi:

— O să mai fii aici peste două zile?

— Da. Este mai sigur să aştept.

Fata se uită în jur, la bucătăria şi livingul soţilor Jensen, cu privirea critică specifică femeilor. După care îl ia prin surprindere întrebându-l dacă poate să rămână la el. Şi poate chiar să stea în continuare în apartamentul de la subsol după ce el va pleca.

— Nu vreau să ies cât timp am vânătăile astea, îi explică ea. Parcă am avut un accident de maşină. Şi dacă mă caută Tripp? Ştie unde învăţ şi ştie unde locuiesc.

Billy îşi spune că Tripp şi amicii lui nu vor dori să mai aibă de-a face cu ea acum, după ce şi-au satisfăcut poftele primitive. O, sigur, ar mai putea trece cu maşina pe Pearson Street ca să se asigure că locul unde au aruncat-o nu e înconjurat de banda galbenă a poliţiei; iar atunci când se va disipa efectul alcoolului sau al drogurilor, cu siguranţă că vor citi ştirile locale ca să vadă dacă nu cumva se vorbeşte acolo despre ea. Însă Billy nu îi spune

nimic din lucrurile astea. Se rezolvă multe probleme dacă fata rămâne aici.

Când se întorc la subsol, Alice se vaită că e obosită şi îl întreabă dacă îi dă voie să tragă un pui de somn în patul lui. Billy îi răspunde că nu are nimic împotrivă, doar dacă nu se simte ameţită şi nu-i este greaţă. În cazul ăsta, ar fi mai bine să încerce să rămână trează un timp.

Ea spune că se simte bine şi intră în baie. Ştie să se prefacă foarte bine că nu se teme de el, însă Billy este aproape sigur că tot îi este frică. Ar fi nebună dacă nu i-ar fi. Însă este în continuare în stare de şoc, încă se simte batjocorită din cauză că a păţit ce a păţit. Şi încă îi este ruşine. I-a spus că nu trebuie să-i fie, dar i-a spus degeaba. Mai încolo, cu siguranţă că va ajunge la concluzia că ideea de a rămâne cu el a fost una proastă, foarte proastă. Însă acum nu vrea decât să doarmă. Nevoia de somn i se citeşte în umerii lăsaţi şi în mersul şovăielnic.

Billy aude scârţâitul făcut de arcurile patului. Bagă capul pe uşă după vreo cinci minute şi fata ori doarme buştean, ori e o actriţă de talie mondială.

Îşi deschide laptopul şi reciteşte ultimele rânduri scrise. *Nu ai cum să scrii astăzi,* îşi zice el, *n-ai cum, când se întâmplă atâtea. N-ai cum, când fata aia doarme alături, dar s-ar putea trezi în orice clipă, hotărâtă să plece dracului cât mai departe de locul ăsta. Şi de tine.*

Numai că se gândeşte şi la tratamentul cu prosopul ud, inventat de Pilulă pentru atacurile de panică. Şi se gândeşte că a funcţionat în cazul lui Alice. Zău, a fost un fel de miracol. Numai că acesta nu era unicul tratament miraculos al lui Clay Briggs, nu-i aşa? Billy începe să scrie. Zâmbeşte. La început, se încurcă în cuvinte, dar intră în ritm destul de repede. Nu peste prea mult timp, a şi uitat de Alice.

9

Clay Briggs – Pilulă – era infirmier cu gradul întâi. Se ocupa de toţi care aveau nevoie de el, dar, din cap şi până-n picioare, era unul dintre Cei Nouă Seducători. Micuţ şi vânos. Cu păr ce începuse să se rărească, nas coroiat, ochelari micuţi şi fără rame, pe care şi-i ştergea încontinuu. Pe partea din faţă a căştii avea un abţibild cu semnul păcii; iar vreme de o săptămână şi ceva, până i-a ordonat comandantul să îl dea jos, a avut alt abţibild pe partea din spate, pe care scria LASĂ NAIBII MISIUNEA, Al FĂCUT ROST DE PIZDULICE?

Atacurile de panică deveniseră la ordinea zilei în timp ce se desfăşura Operaţiunea „Phantom Fury" (şi nu se mai termina odată). Puşcaşii marini ar fi trebuit să fie imuni la chestii din astea, dar normal că nu erau. Băieţii începeau să gâfâie, nu mai aveau aer, se îndoiau de şale, uneori se prăbuşeau la pământ. Cei mai mulţi făceau pe durii şi nu voiau să admită cât de speriaţi erau, aşa că dădeau vina pe fum şi pe praf, pentru că aceste două lucruri erau constantele vieţii lor de acolo. Pilulă le spunea că e de acord cu ei – de vină e fumul, de vină e praful – şi uda un prosopel pe care îl punea apoi peste feţele lor. „Respiră prin el", le zicea. „O să te cureţe şi o să respiri mai bine."

Avea leacuri şi pentru alte probleme. Unele doar nişte aiureli, dar altele, nu. Şi toate funcţionau – cel puţin de câteva ori: trebuia să te loveşti peste chisturile sebacee şi alte umflături cu latura unei cărţi ca să le faci să dispară (botezase metoda asta „remediul Bibliei"), trebuia să te strângi de nas şi să faci *Ahhhhh* ca să-ţi treacă sughiţurile şi crizele de tuse, trebuia să inspiri camforul din Vicks VapoRub ca să nu-ţi mai curgă sângele din nas, trebuia să te freci pe pleoape cu un dolar din argint ca să scapi de cheratită.

— Cele mai multe dintre tâmpeniile astea sunt leacuri băbeşti, pe care le-am învăţat de la bunică-mea, mi-a spus el odată. Le folosesc pe alea care funcţionează, dar, de obicei funcţionează pen' că le *zic* eu băieţilor că funcţionează.

Apoi m-a întrebat dacă mă mai doare măseaua, că aveam una care-mi făcea probleme.

Şi eu i-am spus că doare ca dracu'.

— Păi, fratele meu, ia să mă ocup eu de ea, mi-a zis el. Am în raniţă coada de la un şarpe cu clopoţei. Am cumpărat-o pe eBay. Ţi-o vâri între obraz şi gingie şi o sugi o perioadă şi ai să simţi că-ţi trece durerea.

IL-am spus că mulţumesc frumos, dar prefer să nu. Şi el a zis că asta-i foarte bine, deoarece clopoţelul ăla de şarpe era tocmai la fundul raniţei şi ar fi trebuit să-şi scoată toate boarfele ca să ajungă la el. Presupunând că încă era acolo. Şi acum, după atâţia ani, mă întreb dacă ar fi ţinut. Dacă mi-ar fi trecut durerea. Până la urmă, am fost nevoit să-mi scot măseaua.

Cea mai uluitoare vindecare a lui Pilulă – cel puţin, din toate la care am asistat eu – a avut loc în august 2004. În perioada de acalmie dintre Operaţiunea „Vigilant Resolve" din aprilie şi „Phantom Fury", cea mare, din noiembrie. În lunile acelea, politicienii americani au făcut propriul atac de panică. În loc să ne permită să lansăm un atac devastator, au hotărât să le mai dea o şansă poliţiei şi armatei irakiene să-i lichideze ele pe mujahedini şi să restabilească ordinea. Politicienii irakieni au fost de acord, numai că politicienii cei mari şi tari erau toţi în Bagdad. În Fallujah, o mulţime de poliţişti şi de ofiţeri *erau* de partea mujahedinilor.

În perioada aia, cea mai mare parte a timpului ne-am ferit să intrăm în oraş. Şase săptămâni din iunie şi iulie nici măcar n-am fost în zonă, am fost în Ramadi, unde era relativ linişte. La reîntoarcerea în Fallujah, misiunea noastră a fost să câştigăm „sprijinul" populaţiei locale. Adică, ne spuneau translatorii noştri – tălmacii noştri –, trebuia să ne purtăm frumos cu mullahii şi cu liderii comunităţilor locale, în loc să răcnim la ei prin megafoane „Ieşiţi dracu' afară, porcilor", în timp ce fugeam pe străzi, aşteptându-ne mereu să fim împuşcaţi sau să sărim în aer sau să ne nimerească vreo grenadă. Le-am împărţit copiilor bomboane şi jucării şi cărţi cu benzi desenate cu Superman, împreună cu pliante pe care îi rugam să le ducă acasă, la familiile lor, şi în care erau prezentate tot ce putea face guvernul pentru ei, iar insurgenţii, nu. Copiii mâncau bomboanele, dădeau la schimb benzile desenate şi aruncau pliantele.

Pe perioada Operaţiunii „Phantom Fury”, am stat zile în şir într-un loc ce avea să fie cunoscut drept Lalafallujah (după numele festivalului muzical Lollapalooza’[117]), dormind pe apucate cocoţaţi pe acoperişuri, stând de strajă cu ochii în toate cele patru puncte cardinale, atenţi la mujahedinii care se furişau pe acoperişurile învecinate, dornici să ne facă rău şi să ne distrugă. Senzaţia era aceea de moarte lentă în urma a o mie de tăieturi superficiale[118]. Am găsit sute de grenade şi alte arme, dar mujahedinii nu dădeau nicicum semne că ar fi rămas fără rezerve.

Însă, în vara aceea, misiunile de patrulare semănau cumva cu un serviciu cu program fix. În zilele când plecam să câştigăm „sprijinul” populaţiei locale, ne apucam de treabă după răsăritul soarelui şi ne întorceam la bază înainte de apus. Nici în perioada asta de acalmie aparentă nu voiai să rămâi în Lalafallujah după ce se lăsa seara.

Într-o zi, pe când ne întorceam, am văzut o maşină de teren Mitsubishi Eagle răsturnată pe marginea drumului şi încă fumegând. Avea botul complet distrus, portiera din dreptul volanului era larg deschisă şi se vedeau urme de sânge pe ce mai rămăsese din parbriz.

— Puii mei, asta-i maşina domnului locotenent-colonel! a exclamat Big Klew.

În baza noastră era instalat un spital de campanie. Neavând pereţi, semăna mai mult cu un pavilion decât cu un cort. Dar avea câte două ventilatoare mari la fiecare capăt. Cred că erau peste treizeci şi şapte de grade în ziua aia. Cu alte cuvinte, ca în oricare altă zi. Şi l-am auzit pe Jamieson urlând.

Pilulă şi-a aruncat raniţa şi a rupt-o la fugă. Noi l-am urmat. În cortul care nu semăna cu un cort mai erau doi pacienţi în afară de el, evident ca vai de mama lor, totuşi nu atât de incredibil de distruşi cum era Jamieson, pentru că încă se puteau ţine pe picioare. Unul din ei avea braţul bandajat şi atârnat de gât, celălalt avea un bandaj la cap.

Jamieson zăcea pe un pat de campanie, cu o chestie înfiptă în braţ. Cred că i se zice perfuzie Ringer. În locul labei de la piciorul stâng avea un pansament compresiv,

dar laba nu mai era, iar sângele deja începuse să treacă prin pansament. Obrazul stâng îi era complet sfârtecat, iar ochiul îi sângera şi atârna într-o rână din orbită. Doi infanterişti îl ţineau, în vreme ce un medic încerca să-i vâre pe gât nişte pastile de morfină, dar locotenent-colonelul se împotrivea din răsputeri. Îşi întorcea capul dintr-o parte în alta, uitându-se îngrozit în jur cu ochiul încă bun, dar holbat. Şi aşa l-a văzut pe Pilulă.

— Doare! a urlat el.

Nici urmă de tonul autoritar (şi deseori chiar nostim) al locotenent-colonelului din trecut. I-l amuţise toată durerea aia.

— Doare! Vaaaaiii, cât mă *doare!*

— Echipa de evacuare e pe drum, a spus un medic. Linişteşte-te! Înghite pastilele astea. Ai să te simţi mai…

Jamieson a ridicat o mână plină de sânge şi i-a zburat pastilele dintre degete. Johnny Capps a dat fuga după ele şi le-a cules de pe jos.

— *Doare! Doare! DOAAAAREEE!*

Pilulă s-a pus în genunchi lângă el.

— Domnule, vă rog să ascultaţi ce vă spun. Am eu un leac pentru durere, mai bun decât morfina.

Jamieson şi-a bulbucat ochiul teafăr la el, deşi nu cred că vedea mare lucru.

— Briggs? Tu eşti?

— Eu, domnule, să trăiţi. Caporal Briggs sunt. Trebuie să cântaţi.

— Mă doare atât de rău!

— Trebuie să cântaţi. Îndepărtează durerea.

— Adevărat, domnule, a confirmat Taco, aruncându-mi o privire care spunea *Ce pana mea?*

— Hai, să începem! a zis Pilulă.

S-a apucat să cânte. Avea o voce frumoasă.

— Dacă te duci azi în pădure[119]… acum dumneavoastră.

— Doare!

Pilulă l-a apucat de umărul drept. Spatele cămăşii lui Jamieson era făcut ferfeniţă şi şiroia sângele pe acolo.

— Cântaţi şi o să vă simţiţi mai bine. Garantat. Mai dau tonul o dată. Dacă te duci azi în pădure…

— Dacă te duci azi în pădure, a croncănit locotenent-colonelul. Ce-i asta? „Teddy Bears' Picnic"? Faci mişto de mi…

— Nu fac niciun mişto. Cântaţi.

Pilulă s-a uitat la noi.

— Ajutaţi-mă. Care ştie cântecul ăsta afurisit?

Întâmplarea a făcut să-l ştiu eu, pentru că mama obişnuia să i-l cânte surioarei mele când era mică. I-l cânta iar şi iar, până când Cathy se potolea şi adormea.

Îţi venea să o iei la fugă dacă mă auzeai cântând, dar atunci am cântat.

— Dacă te duci azi în pădure, ce surpriză vei avea! Dacă te duci azi în pădure…

— Bine-ar fi să porţi ceva, a croncănit Jamieson continuarea.

— Pe bune că da, a exclamat Pilulă şi apoi a cântat: Că toţi urşii din lume acolo vor da buluc…

A început să cânte şi tipul cu capul bandajat. Avea o voce frumoasă şi puternică, de bariton:

— Pentru că azi e ziua când ursuleţii fac piiiic-nic!

— Hai să vă aud, domnule locotenent-colonel! l-a îndemnat Pilulă, continuând să stea în genunchi lângă pat. Pentru că azi e ziua…

— Când ursuleţii fac piiic-nic.

Jamieson mai mult a vorbit, dar a reuşit să cânte prima silabă din *picnic,* lungind-o mult, la fel cum făcuse tipul bandajat la cap, iar Johnny Capps a profitat de faptul că avea gura deschisă şi, cu o mişcare fulgerătoare, i-a băgat în ea pastilele cu morfină.

Pilulă a întors capul şi s-a uitat la ceilalţi Seducători. Parcă era un şef de orchestră, muci de beat, care-i încuraja pe spectatori să se implice activ în show-ul lor.

— Dacă te duci azi în pădure… hai, *toată lumea cântă!*

Aşa că membrii grupului Cei Nouă Seducători i-au cântat locotenent-colonelului Jamieson prima strofă din „Picnicul Ursuleţilor", câţiva dintre ei dând doar din buze, până când ne-am apucat să cântăm a treia oară. Prinseseră deja cuvintele şi au început şi ei să cânte la modul serios. Ni s-au alăturat şi cei doi răniţi. Ni s-au alăturat şi ceilalţi infirmieri. Când am repetat pentru a

patra oară strofa, Jamieson a cântat-o şi el pe toată. Îi curgea transpiraţia şiroaie pe faţă. Oamenii dădeau fuga în cort să vadă ce se întâmplă.

— Nu mă mai doare aşa de tare, a icnit Jamieson.

— Îşi face efectul morfina, a spus Albie Stark.

— Nu-i de la ea, a zis Jamieson. Încă o dată. Vă rog. Încă o dată.

— Încă o dată, ne-a ordonat Pilulă, şi mai cu viaţă, măi, băieţi! Că-i vorba de un picnic, nu de o înmormântare.

Aşa că am cântat: *Dacă te duci azi în pădure, ce surpriză vei avea!*

Au început să cânte cu noi şi puşcaşii care veniseră în cort mânaţi de curiozitate. Când Jamieson şi-a pierdut cunoştinţa, cred că eram vreo patruzeci de ditamai vlăjganii care zbieram din toate puterile aiureala aia de cântecel şi n-am auzit elicopterul Black Hawk, venit după locotenent-colonelul Jamieson. Ne-am dat seama că-i acolo abia atunci când ne-a împroşcat cu ţărână şi nu mai avea mult până să aterizeze peste noi. N-am uitat niciodată…

10

— Ce faci?

Ca deşteptat din vis, Billy se uită năuc în jur şi o vede pe Alice Maxwell în uşa de la dormitor. Vânătăile urâte ies în relief pe pielea ei albă. Are ochiul stâng umflat şi închis pe jumătate, aducându-i din nou aminte lui Billy de cum zăcea locotenent-colonelul în cortul ăla încins, pe care ventilatoarele nu-l răcoreau absolut deloc nici măcar atunci când erau date la turaţie maximă. Părul fetei e tot ciufulit de la somn.

— Nimic. Mă distrez cu un joc video.

Apasă tasta de salvare a documentului, după care stinge laptopul şi lasă capacul jos.

— Scriai cam mult pentru un joc video.

— Vrei ceva de mâncare?

Fata se gândeşte.

— Ai supă? Mi-e cam foame, dar n-aş vrea să mestec nimic. Am senzaţia că mi-am muşcat interiorul obrazului. Probabil atunci când eram leşinată, că nu-mi aduc aminte s-o fi făcut.

— De roşii sau de pui cu tăieţei?

— De pui cu tăieţei, te rog.

Bună alegere, pentru că are în cămară două cutii cu supă de pui şi doar una de roşii. Încălzeşte supa şi o pune cu polonicul în două boluri. Fata mai cere o porţie şi se interesează dacă poate să primească şi o felie de pâine cu unt. O înmoaie în zeama de pui şi îi aruncă un zâmbet vinovat atunci când îl surprinde uitându-se la ea.

— Mănânc ca o purcică atunci când mi-e foame. Aşa zicea mama.

— Mama ta nu e aici.

— Slavă Domnului! Ar spune că-s nebună. Şi probabil că sunt. Mi-a zis că o să am mari probleme dacă plec de acasă şi uite că a avut dreptate. Am ieşit la întâlniri cu un violator şi acum sunt într-un apartament cu…

— Continuă, nu mă supăr.

Dar fata nu continuă.

— Mama voia să rămân în Kingston şi să fac şcoala de coafeze, la fel ca sora mea. Gerry face bani frumoşi şi spunea că şi eu aş putea să mă descurc cu meseria asta.

— De ce ai vrut să studiezi economia la facultatea din oraşul ăsta? Că nu pricep.

— Pentru că e bună, dar şi cea mai ieftină. Ai terminat de mâncat?

— Da.

Fata duce la chiuvetă bolurile şi lingurile, apoi îşi dezlipeşte ruşinată tricoul de pe fund de îndată ce are mâinile libere. După felul în care păşeşte, Billy îşi dă seama că tânăra încă are dureri destul de mari. Îi trece prin minte să o convingă să cânte prima strofă din „Picnicul Ursuleţilor”. Sau să-l cânte împreună, în duet.

— De ce zâmbeşti?

— Nu-i nimic.

— Ba e, râzi de halul în care arăt, nu-i aşa? Zici că am luat parte la un meci de box. Şi am pierdut.

— Nu. Mi-am adus aminte de ceva din armată. Probabil că ţi s-au uscat hainele.

— Probabil.

Dar nu se duce să se îmbrace, ci se aşază înapoi pe scaun.

— Te-a plătit cineva să-l împuşti pe tipul ăla? Aşa a fost, nu?

Billy se gândeşte la jumătatea de milion – minus banii de cheltuieli curente – care stau cuminţi în contul lui off-shore. După care se gândeşte la milionul şi jumătate care nu i-a fost plătit.

— E complicat.

Alice schiţează un surâs vag: cu buzele lipite şi fără să-şi arate dinţii.

— Ce nu e?

11

Alice verifică toate posturile transmise prin cablu. Se opreşte puţin pe TCM, unde Fred Astair dansează cu Ginger Rogers, după care merge mai departe. Se uită puţin la o reclamă pentru produse de înfrumuseţare, după care stinge televizorul.

— *Tu* ce faci? îl întreabă ea pe Billy.

Aştept, îi răspunde el în gând. *N-am nimic* altceva *de făcut.* Nu poate să scrie cu ea în cameră. Nu s-ar simţi deloc în largul lui, plus că fata ar vrea să afle ce anume scrie. Se gândeşte că, dintre toate întâmplările stranii din viaţa lui – şi nu au fost deloc puţine –, chestia asta de pe Pearson Street ar putea fi cea mai ciudată.

— Ce-i în spate?

— O curte mică, după care e un şanţ de scurgere cu nişte copaci amărâţi în jur, şi după aia nişte barăci. Probabil sunt magaziile rămase de pe vremea când funcţiona gara.

Face un gest către fereastra/periscop, acum acoperită cu draperia. Toarnă din nou cu găleata şi nu-i nimic de văzut afară.

— Cred că magaziile alea sunt abandonate şi ele.

Fata oftează.

— Cred că nu există în tot oraşul un cartier mai mort decât ăsta.

Billy ar vrea să-i spună că, prin sensul lui, adjectivul *mort,* la fel ca adjectivul *unic,* nu poate avea grade de comparaţie. Însă nu-i spune nimic, pentru că fata are dreptate.

Acum ea se uită lung la televizorul stins.

— Presupun că n-ai Netflix?

Ba are, pe unul dintre laptopurile ieftine. Dar atunci îşi dă seama că există ceva şi mai bun.

— Soţii Jensen au. Cei de la etaj. Şi ar trebui să aibă şi pop-corn, dacă nu l-or fi mâncat pe tot. Chiar eu l-am cumpărat.

— Stai să văd dacă mi s-a uscat fusta.

Intră în baie şi închide uşa. Billy aude şi zgomotul zăvorului, care îi spune că încă se află în perioada de probă. Fata iese îmbrăcată cu fusta şi cu tricoul ei cu trupa Black Keys. Urcă la etaj. Cât timp încearcă el să priceapă cum să prindă Netflix pe televizorul soţilor Jensen, care este de patru ori mai mare decât cel din apartamentul lui de la subsol, Alice se uită la curtea din spate de la fereastra dormitorului.

— E un grătar acolo, spune ea când se întoarce în living. Stă într-o băltoacă şi n-are capac. Toată curtea e o băltoacă.

Billy îi dă telecomanda. Câteva minute, fata trece de pe un canal pe altul, după care îl întreabă dacă îi place serialul *Lista neagră*[120].

— Nu ştiu, n-am văzut niciun episod.

— Atunci, să începem cu primul.

Premisa serialului este de-a dreptul ridicolă, dar pe Billy îl captivează pentru că personajul principal, Red Reddington, este amuzant şi descurcăreţ. Mereu cu un pas înainte, aşa cum şi-ar dori şi el să fie. Urmăresc trei episoade, în vreme ce ploaia torenţială de afară creează fundalul sonor. Billy face pop-corn la cuptorul cu microunde al soţilor Jensen

şi se îndoapă amândoi ca purceii. Alice spală castronul şi îl pune în scurgătorul de vase.

— O să mă ia durerea de cap dacă mă mai uit la încă un episod, spune ea. Uită-te tu, dacă vrei. Cred că o să mă duc jos.

Pe un ton perfect normal. Relaxat. De parcă am fi colegi de apartament, îşi zice Billy. Am putea să ajungem personaje de sitcom. *Cuplul experimental.* Îi răspunde că şi lui îi este de ajuns, deşi nu l-ar deranja să se mai întâlnească cu Red şi cu altă ocazie.

Încuie uşa de la apartamentul soţilor Jensen şi coboară amândoi în apartamentul lui Billy. După atâta pop-corn, niciunul nu mai are chef de cină. Aşa că mănâncă doar câte o budincuţă la pahar.

— Numai mâncare nesănătoasă, spune Alice. Mama…

— Nu începe iar! o opreşte Billy.

Asasinarea lui Joel Allen nu mai este ştirea principală. A fost o explozie la o conductă de gaze în Senatobia, dincolo de graniţa cu Mississippi, explozie soldată cu trei morţi şi doi răniţi grav. De asemenea, autostrada de la vest de Red Bluff a fost închisă temporar din cauza inundaţiilor.

— Cât timp vrei să stai aici? îl întreabă Alice.

Billy s-a gândit la asta. Destul de mult. Dacă oamenii care îl caută – poliţia locală, FBI-ul, poate şi gorilele lui Nick – cred că s-a ascuns pe undeva prin oraş, ar putea să estimeze că o să rămână în ascunzătoare în jur de cinci sau şase zile, hai să zicem o săptămână. Deci trebuie să rămână pe Pearson Street suficient de mult ca să le lase impresia că, de fapt, a fugit imediat după lovitură. Sigur, cu condiţia ca Alice să nu fugă şi să-l dea în gât.

— Încă patru zile. Poate cinci. Îţi convine, Alice?

Să fie prima oară când i-a rostit numele? Nu mai ţine minte.

— Am văzut cât au costat pastilele alea, spune ea. Dacă rămân, zicem că suntem chit?

Poate face mişto de el, dar nu prea crede. Încă are răni pe care trebuie să şi le lingă şi a ajuns la concluzia că el nu prezintă niciun pericol. Cel puţin, nu pentru ea. Deşi *a încuiat* uşa de la baie când s-a îmbrăcat. Prin urmare, nu are încă deplină încredere în el. Şi şi-ar face iluzii dacă ar încerca să se convingă că lucrurile stau altfel.

— Da, spune Billy. Suntem chit.

12

Prima ceartă o au la ora zece şi jumătate în aceeaşi noapte. Nu reuşesc să cadă de acord care din ei va dormi în pat şi care pe canapea. Billy insistă ca ea să se culce în pat şi spune că lui îi ajunge canapeaua.

— Asta-i discriminare sexuală.

— Adică e discriminare sexuală dacă dorm pe canapea? Faci mişto de mine?

— Faptul că te dai mare bărbat e discriminare sexuală. Canapeaua e prea scurtă pentru tine. O să-ţi atârne picioarele.

— Ba o să le pun aici, zice el arătându-i braţul canapelei.

— Şi atunci tot sângele o să ţi se scurgă din picioare şi o să-ţi amorţească.

— Ai fost…

Se întrerupe şi caută cuvântul potrivit.

— …atacată. Ai nevoie de odihnă. Ai nevoie de *somn.*

— Ba nu. Să-ţi zic eu de ce vrei să te culci pe canapea. Vrei să te culci pe canapea pentru că presupui că, dacă o să dorm în living, o să-mi fie uşor să fug. Chestie pe care nu am de gând să o fac. Credeam că ne-am înţeles.

Da, ne-am înţeles, îşi zice Billy. *Dar, dacă o să se ţină şi în continuare de promisiune, va trebui să discutăm cum se va descurca după plecarea mea.* Se întreabă dacă Alice ştie ce e ăla Sindromul Stockholm[121]. Că, dacă nu ştie, e obligat să îi explice.

— Dăm cu banul, spune el şi scoate o monedă din buzunar.

Alice întinde mâna.

— *Eu* dau. Tu eşti un criminal şi n-am încredere în tine.

Pe Billy îl umflă râsul. Ea nu râde, dar bine măcar că zâmbeşte un pic. Billy crede că zâmbetul ei ar fi unul foarte frumos dacă ar renunţa să şi-l mai reţină.

Îi dă moneda. Ea îi spune să zică pe ce pariază atunci când banul va fi în aer, după care îl azvârle în sus cu un gest care denotă multă experienţă. El zice că o să pice pajură (întotdeauna zice că o să pice pajură, de la Taco a învăţat să zică aşa) şi chiar pajură pică.

— Te culci în pat, spune Billy şi fata nu mai protestează.

De fapt, pare chiar uşurată. Şi tot merge foarte încet şi cu multă grijă, de parcă o dor toate.

Închide uşa de la dormitor în urma ei. Dispare dunga de lumină din dreptul pragului. Billy îşi scoate pantofii, pantalonii şi cămaşa şi se întinde pe canapea. Ridică mâna şi stinge lampa.

Din camera cealaltă se aude o şoaptă:

— Noapte bună!

— Noapte bună, Alice!

CAPITOLUL 15

1

Billy este din nou în Fallujah şi nu mai are botoşelul de bebeluş. Împreună cu Pilulă, cu Taco şi cu Albie Stark stau în spatele unui taxi răsturnat, ceilalţi Seducători s-au adăpostit în spatele unui camion ars. Albie zace cu capul pe genunchii lui Taco şi Pilulă încearcă să-l bandajeze, chestie care-i o glumă sinistră, pentru că nici măcar toţi doctorii de la Clinica Mayo n-ar reuşi să-l mai doftoricească acum. Genunchii lui Taco stau într-o baltă de sânge.

N-am nimic, doar m-a zgâriat un pic, a zis Albie atunci când i-au atacat mujahedinii şi s-au retras toţi patru în spatele Corollei răsturnate. Îşi ţinea mâna lipită de latura gâtului, dar zâmbea. Şi atunci a început să-i ţâşnească sângele printre degete şi s-a apucat să icnească.

Se trage în ei din casa cu un etaj de la colţul străzii. Se văd mujahedini şi la geamurile de sus şi pe acoperiş. Gloanţele fac *poc-poc-poc* în şasiul taxiului. Taco a cerut sprijin aerian şi strigă acum celorlalţi din spatele camionului că, în două minute, hai, patru, va sosi un elicopter de luptă cu rachete Hellfire care să le ia piuitul nenorociţilor ălora, şi Pilulă stă în genunchi, cu fundul plin de praf în sus şi cu mâinile apăsate pe gâtul lui Albie, dar sângele continuă să curgă, val după val, la fiecare bătaie a inimii lui Albie, iar Billy citeşte îngrozitoarea certitudine în ochii holbaţi ai lui Taco.

George, Claxon, Johnny, Bigfoot şi Klew ripostează din spatele camionului pentru că ei pot vedea că tipii de pe acoperiş au linie directă de tragere asupra lui Billy şi a celorlalţi ghemuiţi după taxi; adăpostul este insuficient, iar legile geometriei

sunt letale. Poate vor reuşi să reziste până soseşte elicopterul Cobra cu rachetele Hellfire. Sau poate nu.

Billy se uită în jur după botoşelul de bebeluş, spunându-şi că probabil l-a pierdut de curând, spunându-şi că s-ar putea să fie prin preajmă, spunându-şi că, dacă va pune mâna pe el, totul se va rezolva ca prin minune, aşa cum cântecul „Picnicul Ursuleţilor” îţi alungă durerea, dar nu este acolo şi el ştie că nu are cum să fie acolo, dar, dacă se uită după el, nu se mai uită la Albie, care acum îşi dă ultima suflare gâjâită, încercând să mai privească lumea o ultimă dată, înainte de a o părăsi pentru totdeauna, şi Billy se întreabă ce anume vede şi ce anume va vedea când va ajunge dincolo, porţi de mărgăritar şi ţărmuri de aur, sau neantul; şi Johnny Capps zbiară din spatele camionului *Lăsaţi-l, lăsaţi-l, lăsaţi-l şi veniţi aici,* însă ei nu vor să-l lase, pentru că nu se face aşa ceva, nu-ţi abandonezi camarazii, asta era regula cea mai importantă pe care le-a vârât-o în cap sergentul de instrucţie Uppington, şi botoşelul nu-i aici, botoşelul nu-i pe nicăieri, l-a pierdut şi, odată cu el, şi-au pierdut şi norocul, şi Albie se duce, e dus aproape de tot, hârâie îngrozitor, şi Billy are o gaură în bocanc şi îşi dă seama că sângerează, a fost împuşcat în pi…

2

Billy sare fulgerător de pe canapea şi e cât pe ce să cadă. Se află pe Pearson Street, nu în Fallujah, iar horcăielile pe care le aude nu sunt ale lui Albie Stark.

Dă fuga în dormitor şi o găseşte pe Alice stând în fund, cu o mână încleştată de gât, semănând sinistru de mult cu Albie în primele momente, când a crezut că doar l-a zgâriat glonţul. Are ochii bulbucaţi şi îngroziţi.

— Pro…

Hîîî!

— …sopul!

Hîîîî!

Se repede în baie, ia un prosop, îl îmbibă cu apă rece fără să mai aştepte să curgă fierbinte de la robinet, se întoarce, îi acoperă faţa cu el, uşurat că nu-i mai vede ochii atât de holbaţi că parcă mai au puţin şi-i cad din orbite ca să-i atârne apoi morţi de-a lungul obrajilor.

Fata continuă să icnească.

Îi cântă primul vers din „Picnicul Ursuleţilor”.

Fata îi răspunde:

— *Hîîîî! Hîîîî!*

— Haide, Alice, ajută-mă şi tu! Cântă! O să-ţi deschidă căile respiratorii! Dacă te duci azi în pădure…

— Dacă… te duci… azi… în pădure…

Cu câte un icnet după fiecare cuvânt sau două.

— Ce surpriză vei avea…

Alice clatină din capul acoperit cu prosop. Billy o apucă de umăr, de umărul învineţit, ştiind că îi face rău, dar exact asta şi vrea. Ar face orice, doar ca să reuşească să comunice cu ea.

— Acum, cântă fără pauze: ce surpriză vei avea.

— Ce surpriză… vei avea…

Hîîîî!

— N-a fost perfect, dar nici prea rău n-a fost. Acum, ambele versuri împreună; şi mai cu viaţă. Dacă te duci azi în pădure, ce surpriză vei avea. Cântă cu mine. În duet. *Á deux.*

Cântă împreună cu el, vocea fiindu-i înăbuşită de prosopul ud, pe care apare forma gurii de fiecare dată când inspiră.

Începe să respire mai bine şi atunci Billy se aşază alături de ea. O ia cu braţul pe după umeri.

— Gata, s-a terminat.

Ea dă la o parte prosopul. De frunte îi sunt lipite şuviţe umede de păr negru.

— Ce cântec e ăsta?

— „Picnicul Ursuleţilor”.

— Şi funcţionează întotdeauna?

— Da.

Cu condiţia să nu-ţi fi luat un glonţ jumătate din gât.

— Neapărat să mi-l pun şi eu pe telefon.

Dar îşi aduce aminte.

— Rahat, l-am pierdut!

— Îl pun eu pe unul dintre laptopuri, spune Billy arătând spre living.

— De ce ai atât de multe? La ce-ţi folosesc?

— La veridicitate. Adică…

— Ştiu ce înseamnă. Fac parte din deghizarea ta. Ca şi peruca şi burta.

Îşi îndepărtează cu podul palmei şuviţele ude de pe frunte.

— Am visat că mă sugruma. Tripp. Şi am crezut că vrea să mă omoare. Zicea „Ia dă-ţi matale jos chiloţeii”, cu o voce foarte ciudată, mârâită, care nu semăna deloc cu vocea lui normală. Şi atunci m-am trezit…

— …şi nu mai puteai să respiri.

Alice dă din cap.

— Ai văzut filmul ăla care se cheamă *Eliberarea*[122]*?* Cu nişte tipi care se duc în excursie într-o canoe?

Se uită la el ca la un nebun.

— Nu. Şi nu văd care e legătură.

— „Dă-ţi matale jos chiloţeii” e o replică din filmul ăsta, spune Billy, atingând foarte uşor urmele de pe gâtul ei. Visul tău a fost de fapt o amintire recuperată. Este posibil să fie ultimul lucru pe care l-ai auzit înainte să-ţi pierzi cunoştinţa, nu doar din cauza drogului pe care ţi l-a pus în băutură, ci şi pentru că te strângea de gât. Mare noroc că nu te-a omorât. Probabil nici nu intenţiona asta.

— „Dacă te duci azi în pădure, ce surpriză vei avea!” Am reţinut. Şi cum e mai departe?

— Nu-l ţin minte pe tot, dar prima strofă sună cam aşa: „Dacă te duci azi în pădure, ce surpriză vei avea! Dacă te duci azi în pădure, bine-ar fi să porţi ceva.” Nu ţi l-a cântat niciodată mama ta când erai mică?

— Nu-mi cânta nimic. Ai voce frumoasă.

— Dacă aşa zici tu.

Mai stau puţin împreună. Fata respiră bine şi acum, când a trecut criza, Billy îşi dă seama că nu are pe ea decât tricoul cu Black Keys (pe care, ca prin minune, nu a reuşit să vomite), iar el e doar în boxeri. Se ridică.

— O să te simţi bine.

— Nu pleca. Mai stai.

Se aşază din nou. Ea îi face loc. Billy se întinde alături de ea, destul de încordat la început, ţinându-şi braţul sub cap.

— Povesteşte-mi cum l-ai omorât pe tipul ăla.

O pauză.

— Te rog.

— Nu-i chiar o poveste de adormit copiii.

— Vreau s-o aud. Să înţeleg. Pentru că tu nu pari deloc un om rău.

Şi eu am încercat întotdeauna să mă conving că nu sunt, îşi spune Billy, *dar ultimele evenimente au cam pus bunătatea mea sub semnul întrebării.* Şi aruncă o privire vinovată spre desenul cu Dave-Flamingo de pe noptieră.

— Ce ai să-mi spui o să rămână între ăştia patru pereţi, îl asigură ea, aruncându-i un zâmbet nesigur.

A dracului poveste pentru copii mai e şi asta, dar i-o spune, începând din ziua când au venit Frank Macintosh şi Paul Logan să-l ia de la hotel. Îi trece prin cap să le schimbe numele (aşa cum a făcut la început cu numele din povestea pe care o scrie), după care ajunge la concluzia că nu are rost. Fata a auzit la ştiri despre Ken Hoff, la fel şi despre Giorgio. O singură excepţie face: Nick Majarian devine Benjy Compson. Ştiind că numele acesta i-ar putea aduce necazuri fetei mai târziu.

S-a gândit că, dacă va povesti totul cu voce tare, poate îşi va clarifica anumite lucruri. N-a fost aşa, dar ea respiră mult mai uşor. S-a liniştit. Măcar la asta a folosit povestea lui. După ce se gândeşte puţin, ea îl întreabă:

— Pe tine te-a angajat tipul ăsta, Benjy Compson, dar pe el cine l-a angajat?

— Nu ştiu.

— Şi de ce l-a băgat în toată afacerea şi pe celălalt individ, pe Hoff? Nu putea să-ţi facă rost de armă unul dintre gangsterii lui? Fără să fie prins?

— Probabil din cauză că Hoff este proprietarul clădirii. Cea din care am tras. Mă rog, era proprietarul ei.

— Clădirea în care tu trebuia să aştepţi cât era de aşteptat. O veşnicie. În care trebuia să te integrezi, nu ştiu cum să zic altfel.

Mda, să mă integrez, îşi spune el. Chiar aşa. La fel cum făceau corespondenţii de război din Irak; veneau, îşi puneau vestele antiglonţ şi căştile şi după aia le scoteau când îşi terminau reportajul şi se duceau la casele lor.

— N-a fost chiar atât de lungă aşteptarea.

— Mie mi se pare o chestie teribil de încâlcită.

Tot aşa i se pare şi lui Billy.

— Cred că acum o să mă culc. Şi adaugă, dar fără să se uite la el: Poţi să rămâi dacă vrei.

Temându-se că trupul l-ar putea trăda din nou în partea de jos, Billy spune că mai bine se culcă pe canapea. Alice pare să înţeleagă, pentru că se uită la el şi dă din cap, după care se întoarce pe partea cealaltă şi închide ochii.

3

De dimineaţă, Alice îi zice că nu prea mai au lapte şi că nu există cereale pe lume care să fie bune dacă le mănânci uscate.

De parcă eu n-aş şti, îşi spune Billy. Îi propune să mănânce nişte ouă, dar ea zice că n-a mai rămas decât unul.

— Nu înţeleg de ce ai cumpărat doar şase.

Pentru că nu mă aşteptam la musafiri, îi răspunde Billy în gând.

— Ştiu că nu te aşteptai să ai încă o gură de hrănit, spune fata.

— Mă duc la magazinul mixt. Au şi ouă şi lapte.

— Dacă te-ai duce la Harps, de pe Pine Plaza, ai putea să iei şi nişte cotlete de porc sau ceva de genul ăsta. Să le facem la grătarul ăla de afară când se va opri ploaia. Dacă se va opri vreodată. Şi nişte salată. Din aia care se vinde în pungi. Nu-i prea departe.

Primul gând al lui Billy este că fata vrea să scape de el, ca să spele putina. Apoi se uită mai bine la vânătăile un pic mai palide acum, de pe obraz şi frunte, la nasul umflat, care abia acum a început să dea semne că va reveni la forma iniţială, şi îşi zice: *Ba nu, chiar dimpotrivă. Începe să se simtă în largul ei aici. Vrea să rămână. Pentru moment, cel puţin.*

Toată povestea ar putea să pară complet absurdă unui străin, însă este perfect logică pentru ei doi. Alice ar fi murit în rigolă dacă n-ar fi salvat-o el, plus că nu a dat niciun semn că ar fi vrut să o violeze. Dimpotrivă, a ieşit din casă şi i-a cumpărat pastila care s-o ferească de o eventuală sarcină cu unul dintre cretinii ăia. De asemenea, trebuie să se gândească şi la Fordul Fusion, care-l aşteaptă cuminte în cealaltă parte a oraşului. A venit vremea să-l aducă aici, ca să poată pleca în Nevada imediat ce va fi încredinţat că nu mai este niciun pericol.

Şi chiar o place pe Alice. Îi place felul în care îşi revine. Da, sigur, a făcut vreo două atacuri de panică, dar cine nu ar face atacuri de panică după ce a fost drogat şi a fost victima unui viol în grup? N-a spus nimic despre întoarcerea la facultate, n-a pomenit de prieteni sau cunoştinţe care s-ar putea întreba pe unde este şi nici nu a vrut să-şi sune mama (sau poate sora, coafeza). Billy crede că Alice este acum într-un hiat, într-un fel de pauză de la realitatea cotidiană. Şi-a întrerupt viaţa, ca să aibă timp să se gândească la ce va urma. Billy nu-i vreun psiholog, dar i se pare că atitudinea asta chiar ar putea să fie una sănătoasă.

Ce porci! îşi spune el şi nu şi-o spune pentru prima oară. *Nişte căcănari care au violat o fată*

leşinată. Cine face aşa ceva?

— În regulă, plec la cumpărături. Rămâi aici, da?

— Da.

Pe un ton care spune: *De ce mă mai întrebi, nu ştii că rămân?*

— O să mănânc nişte cereale cu restul de lapte. Fă-ţi tu oul ăla. Şi se uită nesigură la el.

— Dacă eşti de acord. Dacă nu, ia tu laptele şi mănânc eu oul. Tot mâncare e.

— E în ordine. Ai tu grijă de mine, dacă mă apucă burta?

Vorbele lui o fac să râdă. Pentru prima oară.

4

În timp ce mănâncă, Billy o întreabă dacă ştie ce este Sindromul Stockholm. Nu ştie, aşa că îi explică. Apoi adaugă:

— Dacă mă arestează poliţia şi o să vină să facă percheziţie, să le spui că ţi-a fost frică să fugi.

— Dar îmi este frică, spune Alice. Însă nu de tine. Nu vreau să mă vadă lumea în halul ăsta. În afară de asta, nu o să te aresteze nimeni. Cu chestiile alea pe tine nu semeni deloc cu poza de la ştiri.

Ridică arătătorul într-un gest de avertizare.

— *Dar…*

— Dar ce?

— Îţi trebuie neapărat o umbrelă, pentru că, pe ploaie, peruca te trădează. Arată că-i doar o perucă. Ploaia se prelinge pe ea, nu o pătrunde. Părul adevărat se udă pe bune şi se lipeşte de scalp.

— N-am umbrelă.

— Am văzut eu una în debaraua soţilor Jensen. Lângă uşă, chiar cum intri.

— Când ţi-ai băgat nasul în debaraua lor?

— Când făceai tu pop-cornul. Femeilor le place să ştie ce au alţi oameni prin casă.

Se uită la el peste masa din bucătărie, peste farfuria ei cu cereale, peste a lui cu un singur ou.

— Pe bune, chiar nu ştiai asta?

5

Umbrela nu doar că îi ajută peruca să nu se ude, ci îi acoperă şi faţa, făcându-l să se simtă mai puţin ca un virus pe o lamelă de microscop pe când iese din casă şi porneşte către cea mai apropiată staţie de autobuz. Înţelege perfect ce simte Alice, pentru că şi el simte la fel. L-a stresat maxim drumul până la farmacie, dar acum e şi mai rău, pentru că se duce şi mai departe. Ar putea să meargă pe jos până la Pine Plaza, că-i destul de aproape şi nu mai plouă chiar atât de tare, dar nu s-ar simţi bine să străbată atâtea străzi. Şi încă ceva – cu cât este mai aproape momentul plecării din oraşul ăsta, cu atât se teme mai tare să nu fie prins înainte.

Şi nu se gândeşte la poliţişti sau la oamenii lui Nick; dacă se întâlneşte din întâmplare cu cineva din viaţa lui David Lockridge? Se şi vede dând colţul unui raion din Harps şi pomenindu-se nas în nas cu Paul Ragland sau cu Pete Fazio. Ei nu l-ar recunoaşte, dar o femeie precis şi-ar da seama cine este. Nu contează că Alice i-a zis că arată complet schimbat cu peruca şi burta falsă, pentru că Phil l-ar recunoaşte. Şi Corrine Ackermann. Ba chiar şi ameţita aia de Jane Kellogg l-ar recunoaşte, indiferent cât de beată ar fi. E convins de asta. Ştie foarte bine că, din punct de vedere statistic, o asemenea întâlnire este puţin probabilă; numai că, statistică sau nestatistică, lucruri din astea se întâmplă mereu. Călătoriile se sfârşesc cu întâlnirea îndrăgostiţilor, orice om cu minte ştie asta[{123}].

Înainte să plece, s-a uitat pe internet la orarul autobuzului şi acum aşteaptă Numărul 3 pe Rampart Street, adăpostindu-se sub acoperişul micuţ al refugiului din staţie împreună cu alte trei persoane. Fireşte că şi-a strâns umbrela, pentru că ar fi părut complet aiurea dacă ar fi lăsat-o deschisă. Nu se uită nimeni la el. Cei trei stau cu ochii în telefoane.

I se urcă inima în gât în garaj, când Fordul nu vrea să pornească, dar apoi îşi aduce aminte că

trebuie să ţină piciorul pe pedala de frână. *Boule!* se gratulează singur.

Merge cu maşina până la Pine Plaza, bucurându-se de senzaţia de a fi din nou la volan şi totodată obsedat de ideea că o să se tamponeze cu cineva sau că va atrage în oricare alt fel atenţia poliţiei (pentru că trec pe lângă el două maşini de poliţie). Ajunge la Harps, cumpără carne, lapte, ouă, pâine, biscuiţi săraţi, salată la pungă, sos de salată şi câteva conserve. Nu se întâlneşte cu niciun cunoscut. Şi, în fond, de ce s-ar întâlni? Evergreen Street se află în cartierul Midwood, iar locuitorii din Midwood îşi fac cumpărăturile la Save Mart.

Plăteşte cumpărăturile cu Mastercardul pe numele lui Dalton Smith şi se întoarce cu Fordul pe Pearson Street. Parchează maşina pe aleea cu găuri de lângă casă şi coboară la subsol cu pungile pline. Apartamentul este gol. Alice a dispărut.

6

A cumpărat şi două sacoşe din pânză în care să ducă alimentele – pe una scrie HARPS şi pe cealaltă HOMETOWN FRESH. Cu ele atârnându-i în mâini, se uită în jur. Livingul este gol. Bucătăria este goală. Uşa de la dormitor este deschisă şi se vede limpede că nici acolo nu-i nimeni, dar el tot o strigă, gândindu-se că poate o fi în baie. Numai că şi uşa băii este deschisă, iar ea ar fi închis-o dacă s-ar fi dus acolo, chiar dacă el nu era acasă. Este convins de asta.

Nu-i speriat, nu, nu ăsta e cuvântul. E mai degrabă… cum? Rănit? Dezamăgit?

Cred că da, îşi spune el. Absurd, dar n-ai ce-i face. Şi-a reanalizat opţiunile, atâta tot. Ştiai că exista posibilitatea asta. Sau ar fi trebuit să ştii.

Intră în bucătărie, pune sacoşele pe bufet, vede în scurgător farfuriile de la micul dejun. Se aşază pe scaun ca să se gândească ce să facă în continuare. Şi atunci observă un şervet din hârtie sprijinit de

zaharniţă. Pe şervet sunt scrise doar două cuvinte: ÎN SPATE.

Of, ce bine, îşi spune el, respirând uşurat. E în curtea din spate.

Billy pune cumpărăturile la locurile lor – pe cele care trebuie să stea la rece le bagă în frigider. Apoi iese pe uşa din faţă, îşi deschide umbrela şi ocoleşte casa. Alice a scos grătarul din băltoacă. Acum îl curăţă. Stă cu spatele la el şi nu îl vede. Probabil că a dat din nou iama prin cămara soţilor Jensen, pentru că poartă o manta de ploaie de culoare verde, care probabil că-i aparţine lui Don, pentru că-i ajunge până aproape de glezne.

— Alice?

Tânăra scoate un ţipăt şi tresare, cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi să răstoarne grătarul. El întinde mâna ca s-o sprijine.

— Măi, da' ştii cum să sperii omul, murmură ea, după care iar începe să gâfâie.

— Scuze. N-am vrut.

— Dar…

Hîîî!

— …ai făcut-o.

— Cântă-mi primul vers din „Picnicul Ursuleţilor".

Glumeşte doar pe jumătate.

— Nu-l…

Hîîî!

— …mai ţin minte.

— Dacă te duci azi în pădure…

Ridică mâinile şi mişcă din degete, îndemnând-o să i se alăture.

— Dacă te duci azi în pădure, ce surpriză vei avea. Ai cumpărat ceva?

— Am cumpărat.

— Şi cotlete?

— Şi. Am crezut că ai plecat.

— Ei, uite că n-am plecat. Bănuiesc că n-ai luat şi bureţi din sârmă, nu? Că ăsta-i ultimul pe care l-am mai găsit la etaj şi s-a cam terminat.

— Bureţi nu erau pe listă. N-aveam de unde să ştiu că te apucă tocmai pe ploaie cheful de curăţenie.

Ea pune capacul peste grătar şi îl priveşte cu speranţă în ochi.

— Vrei să ne mai uităm la nişte episoade din *Lista neagră?*

— Da, răspunde el.

Aşa că asta şi fac. Încă trei episoade. Între al doilea şi al treilea, ea se duce la fereastră şi zice:

— Se opreşte ploaia. Parcă se vede şi un pic de soare. Cred că diseară o să putem face grătarul. Ai ţinut minte să iei şi salată?

O să meargă, îşi spune Billy. *N-ar trebui, e o nebunie, dar o să meargă atâta timp cât va fi nevoie.*

7

Soarele iese dintre nori în timpul după-amiezii, însă încet, de parcă n-ar vrea s-o facă. Alice face cotletele la grătar şi, cu toate că sunt puţin cam arse pe deasupra şi puţin cam în sânge în interior („Nu prea le am cu bucătăreala, scuze", zice ea), Billy îşi mănâncă cu poftă toată porţia şi roade şi carnea rămasă pe os. Dar salata e şi mai bună. Nici nu şi-a dat seama ce poftă avea de verdeţuri până când nu s-a apucat să mănânce.

Se duc la etaj şi se mai uită la câteva episoade din *Lista neagră.* Însă Alice nu are stare, se tot mută de pe canapea pe fotoliul confortabil, cu şezut cu arcuri, probabil locul preferat al lui Don Jensen când este acasă, după care înapoi pe canapea. Billy îşi aduce aminte că ea a mai văzut episoadele alea, probabil împreună cu mama şi cu sora ei. Adevărul este că şi pe el a cam început să-l plictisească serialul de când s-a prins de stratagema lui Red Reddington.

— Ar trebui să le laşi nişte bani, zice ea după ce închid televizorul şi se pregătesc să coboare la subsol. Pentru Netflix.

Billy spune că aşa va face, deşi crede că, datorită norocului cu moştenirea, Don şi Bev nu ar avea nevoie de sprijin financiar.

Alice îl anunţă că este rândul lui să doarmă în pat şi, după noaptea petrecută pe canapea, Billy nu se opune. Adoarme aproape imediat ce pune capul pe pernă, dar probabil că o parte din creierul lui deja s-a deprins să asculte atent la atacurile de panică ale fetei, pentru că, la două şi un sfert, o aude respirând greu şi se trezeşte brusc.

Tocmai din acest motiv a lăsat şi uşa întredeschisă. Pune mâna pe clanţă şi se opreşte. Fata cântă în şoaptă.

— Dacă te duci azi în pădure…

Repetă de două ori primul vers. Gâfâie din ce în ce mai rar, apoi nu mai gâfâie deloc.

Billy se întoarce în pat.

8

Niciunul din ei nu ştie – de fapt, nu ştie nimeni – că un nenorocit de virus o să închidă America şi mare parte din restul lumii în mai puţin de şase luni. Dar, în a patra zi petrecută împreună în apartamentul de la subsol, Billy şi Alice au parte de o avanpremieră a ceea ce înseamnă izolarea la domiciliu. În acea a patra dimineaţă, cu o zi înainte de ziua când s-a decis să pornească spre vest, Billy îşi face obişnuita alergare pe scări. Alice a făcut curăţenie în apartament, deşi nu prea era nevoie, pentru că amândoi sunt oameni ordonaţi. După ce a terminat treaba, fata s-a trântit pe canapea. Când intră Billy, gâfâind de la cele şase sprinturi făcute, vede că se uită la o emisiune culinară.

— Pui la rotisor, zice el. Pare destul de bun.

— De ce să te oboseşti şi să-l faci acasă, când poţi să cumperi unul la fel de bun de la supermarket?

Alice închide televizorul şi mai spune:

— Păcat că n-am nimic de citit. Vrei să-mi descarci şi mie o carte? Poate un roman poliţist? Pe

unul dintre laptopurile alea ieftine, nu pe al tău.

Billy nu-i răspunde imediat. I-a venit o idee, o idee extrem de îndrăzneaţă şi înspăimântătoare.

Ea îi interpretează greşit tăcerea.

— Nu m-am uitat în el, n-am făcut nimic de genul ăsta, dar ştiu că e al tău pentru că are carcasa zgâriată. Celelalte par noi.

Billy nici măcar nu se gândeşte că ar fi încercat să tragă cu ochiul la fişierele dinăuntru. Oricum n-ar fi ghicit parola. Se gândeşte la dispozitivul optic folosit de observator, M151, şi la faptul că nu a explicat cum trebuie la ce anume foloseşte pentru că scria doar pentru sine, nu pentru alte persoane. Nimeni nu avea să-i citească vreodată povestea. Numai că acum a apărut cineva şi ce ar avea de pierdut, mai ales că ea ştie deja destul de multe despre el?

Dar ar avea de pierdut, fireşte. Dacă ei nu i-ar plăcea. Dacă i-ar spune că e o poveste plictisitoare şi i-ar cere să-i descarce ceva mai interesant.

— Ce-ai păţit? îl întreabă ea acum. Ai o figură ciudată.

— Nimic. Adică… uite, eu am scris ceva. Un fel de autobiografie. Dar nu cred că ai vrea…

— Ba vreau.

9

Nu suportă să o vadă cu laptopul lui în poală, citind ce a scris aici şi în Turnul Gerard, aşa că urcă în apartamentul soţilor Jensen ca să le dea de băut lui Daphe şi lui Walter. Lasă pe masa din bucătărie o bancnotă de douăzeci şi un bilet pe care a scris *Pentru Netflix,* şi apoi se plimbă de colo până colo. Se plimbă ca să-şi liniştească nervii, se plimbă ca un personaj din desenele animate de demult, ca un soţ căruia îi naşte chiar acum soţia. Se uită la pistolul Ruger din sertarul noptierei lui Don, îl ia în mână, îl pune la loc, închide sertarul.

E ridicol să fie atât de agitat, fata asta e studentă la economie, nu-i vreun soi de critic literar. Probabil

chiar a dormit la cursurile de engleză din liceu, mulţumindu-se cu note care s-o ferească de corijenţă, şi probabil că despre Shakespeare nu ştie decât că felul în care i se pronunţă numele rimează cu „vampir”. Billy ştie că-i subestimează intenţionat inteligenţa ca să-şi protejeze orgoliul în cazul că ei nu-i va plăcea ce a scris; şi mai ştie că asta e o mare tâmpenie pentru că n-ar trebui să-i pese de părerea ei, pentru că n-ar trebui să conteze ce a scris, pentru că are lucruri mult mai importante de care să se ocupe. Dar uite că îi pasă.

În cele din urmă, se hotărăşte să coboare în apartamentul lui. Ea nu a terminat de citit, însă se uită la el şi el se sperie pentru că ochii ei sunt roşii, iar pleoapele sunt umflate.

— Ce e?

Alice se şterge la nas cu podul palmei, gest de copil, dar neobişnuit de fermecător în acelaşi timp.

— Sora ta chiar a păţit ce scrie aici? Bărbatul ăla chiar a… *călcat-o în picioare* până a omorât-o? N-ai inventat tu chestiile astea?

— Nu. Aşa s-a întâmplat.

Din senin îi vine şi lui să plângă, deşi n-a vărsat nicio lacrimă atunci când a scris despre moartea ei.

— Din cauza asta m-ai salvat? Din cauza ei?

Te-am salvat pentru că, dacă te lăsam în stradă, poliţiştii ar fi verificat şi casa asta, îi răspunde el în gând. Numai că poate nu-i tot adevărul. Dar oare ni-l spunem vreodată pe tot?

— Nu ştiu.

— Îmi pare atât de rău că ai trecut prin toate astea, şopteşte Alice şi începe să plângă. Credeam că ce-am păţit eu e o tragedie, dar…

— Ce ai păţit tu chiar *a fost* o tragedie.

— …dar ce a păţit ea este mult mai rău. Şi chiar l-ai împuşcat? Pe bune?

— Pe bune.

— Bravo! *Bravo!* Şi ai ajuns într-o casă de copii?

— Da. Nu trebuie să mai citeşti dacă te tulbură.

Însă nu vrea asta şi nu-i pare deloc rău că a tulburat-o cu ce a scris. Ba chiar se bucură. I-a ajuns

la suflet.

Alice strânge laptopul în mâini, de parcă s-ar teme că el o să i-l ia.

— Vreau să citesc şi restul.

Şi imediat îl întreabă, pe un ton aproape acuzator:

— De ce n-ai continuat să scrii, în loc să pierzi vremea cu o tâmpenie de serial de pe Netflix?

— De jenă.

— Bine. Asta pot să înţeleg. La fel mă simt şi eu când se uită cineva fix la mine, aşa că nu te mai uita. Lasă-mă să citesc.

Ar dori să-i mulţumească pentru că a plâns, dar ar fi foarte aiurea. Aşa că o întreabă ce măsură poartă la haine.

— Ce *măsură?* De ce?

— E un second-hand lângă Harps. Aş putea să-ţi iau de acolo vreo două perechi de pantaloni şi nişte tricouri. Poate şi o pereche de adidaşi. Nu vrei să mă uit la tine când citeşti şi nici eu nu vreau asta. Plus că probabil te-ai săturat de fusta aia.

Fata îi aruncă un zâmbet ghiduş, care o face mai drăgălaşă. Sau ar putea s-o facă, dacă n-ar avea vânătăile alea.

— Nu te temi să ieşi fără umbrelă?

— Merg cu maşina. Dar, în caz că nu mă mai întorc şi vine poliţia, ţine minte să spui că ţi-a fost frică să fugi. Pentru că te-am ameninţat că o să te găsesc şi o să te pedepsesc.

— O să te întorci, spune Alice şi îi notează mărimea de la haine şi încălţăminte.

Billy nu se grăbeşte, pentru că vrea să-i lase *ei* mai mult timp la dispoziţie. În magazinul second-hand nu se întâlneşte cu niciun cunoscut şi nimeni nu pare să-i acorde o atenţie deosebită. Când se întoarce, Alice a terminat deja de citit. Ce a scris el în mai multe luni ea a citit în mai puţin de două ore. Şi acum are întrebări.

Niciuna despre dispozitivul optic; curiozităţile ei sunt despre oamenii din povestea lui, mai ales despre Ronnie şi Glen şi „biata fetiţă cu un singur ochi” din Casa Zugrăvelii Eterne. Mărturiseşte că îi

place că a scris cum ar scrie un copil atunci când a povestit despre copilărie şi că şi-a schimbat stilul atunci când s-a maturizat. Spune că ar trebui să scrie în continuare. Spune că o să se ducă la etaj, o să se uite la televizor şi o să tragă apoi un pui de somn, ca să-l lase singur să poată scrie.

— Tot timpul sunt obosită. Cât de aiurea-i chestia asta?

— Nu-i deloc aiurea. Organismul tău încă face eforturi să îşi revină după abuzurile la care l-au supus boii ăia.

Alice se opreşte în prag.

— Dalton?

Tot aşa îi spune, deşi acum îi cunoaşte numele real.

— Taco, prietenul tău, a murit?

— Au murit mulţi în timpul ăla.

— Îmi pare tare rău, zice ea, apoi iese şi închide uşa.

10

Billy scrie. Reacţia ei l-a însufleţit. Nu face risipă de cuvinte pe perioada de acalmie dintre aprilie şi noiembrie 2004, când ar fi trebuit să atragă sprijinul populaţiei locale şi n-au reuşit să atragă absolut nimic. Mai scrie doar câteva paragrafe, apoi ajunge la partea care încă îl face să sufere.

După moartea lui Albie, li s-a ordonat să se retragă câteva zile pentru că se vorbea despre un eventual acord de încheiere a ostilităţilor; iar atunci când Cei Nouă Seducători (acum doar Cei Opt Seducători, care îşi scriseseră toţi pe căşti numele ALBIE S.) s-au întors la bază, Billy a început să-şi caute pretutindeni botoşelul, închipuindu-şi că l-a lăsat acolo. L-au căutat şi ceilalţi, dar nu l-au găsit nicăieri şi după aia au fost trimişi înapoi, tot cu misiunea de a-i căuta pe insurgenţi prin toate casele, iar primele trei case au fost în regulă, două erau goale, iar în a treia era doar un băiat de vreo doisprezece-paisprezece ani, care a ridicat mâinile

şi a răcnit *Nu trage americani, nu trage place la mine New York Yankees nu trage!*

A patra a fost Casa Groazei.

Aici Billy se opreşte ca să-şi facă exerciţiile fizice. Îi trece prin minte să mai stea puţin cu Alice pe Pearson Street, poate încă trei zile. Până când va termina cu Casa Groazei şi cu ce s-a petrecut acolo. Vrea să scrie că pierderea botoşelului n-a contat absolut deloc, normal că n-a contat. Şi mai vrea să scrie că, în adâncul sufletului, tot nu crede asta.

Mai întâi îşi dezmorţeşte muşchii şi abia după aceea va alerga pe scară, pentru că nu poate să se ducă la nicio policlinică dacă îşi rupe vreun tendon. Nu aude sunetul televizorului din spatele uşii de la apartamentul soţilor Jensen, ceea ce înseamnă că Alice probabil că doarme. Şi se reface, speră el, deşi se cam îndoieşte că există vreo femeie care să îşi revină complet după viol. Pentru că aşa ceva lasă o cicatrice, iar cicatricea asta doare ca naiba în anumite zile. Presupune că şi peste zece ani – peste douăzeci, peste treizeci – tot o să doară. Poate aşa este, sau poate este altfel. Poate că singurii bărbaţi care ştiu ce înseamnă cu adevărat o asemenea durere sunt bărbaţii care au fost şi ei victimele unui viol.

În timp ce aleargă pe scară în sus şi în jos, se gândeşte la bărbaţii care i-au făcut ce i-au făcut, pentru că *sunt* bărbaţi în toată firea, nu nişte puşti cretini, cu mintea făcută muci de la droguri sau băutură sau ambele. Ea a spus că Tripp Donovan are douăzeci şi patru de ani, iar Billy crede că Jack şi Hank, colegii de viol ai lui Donovan, trebuie să aibă cam aceeaşi vârstă. Da, sunt bărbaţi, nu mai sunt puşti. Şi sunt răi.

Se întoarce în apartamentul de la subsol cu răsuflarea tăiată de la efort, dar simţindu-se bine şi relaxat, pregătit să mai scrie încă o oră sau poate chiar două. Însă, chiar când vrea să înceapă, aude din laptop semnalul că a primit un mesaj. De la Bucky Hanson, care se ascunde acum cine ştie pe unde.

Niciun transfer de bani. Nu cred că o să se mai facă. Ce ai de gând?

Să mi-i recuperez, îi răspunde Billy.

11

În seara aceea stă cu Alice pe canapea. Fata arată bine în hainele pe care i le-a adus: pantaloni negri şi cămaşă în dungi. Când închide televizorul şi îi spune că vrea să discute ceva, ea se alarmează.

— E ceva rău?

Billy ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Îl ascultă cu mare atenţie, fără să-şi desprindă ochii mari din ochii lui. Când termină de vorbit, ea îl întreabă:

— Ai face aşa ceva?

— Da. Trebuie să plătească pentru ce ţi-au făcut, însă nu-i singurul motiv. Dacă au făcut-o o dată şi le-a mers, o vor face din nou. Poate nici măcar n-ai fost prima.

— E un risc foarte mare. Ar putea să fie periculos.

Billy se gândeşte la pistolul din noptiera lui Don Jensen şi îi răspunde:

— Poate nu cine ştie ce.

— Nu trebuie să-i omori. Nu vreau. Promite-mi că n-ai să-i omori.

Lui Billy nici măcar nu i-a trecut prin minte să-i omoare. Sigur, trebuie să plătească, dar trebuie şi să se înveţe minte şi să nu mai facă în veci aşa ceva, iar morţii nu mai învaţă absolut nimic.

— Nu, zice el. Nu-i omor.

— Şi, sincer, mă doare undeva de Jack şi de Hank. Nu ei s-au prefăcut că mă plac şi nu ei m-au convins să intru în apartamentul ăla.

Billy nu spune nimic, dar lui îi pasă de Jack şi de Hank, presupunând că au participat activ la toată povestea; şi, din câte a văzut el atunci când a

dezbrăcat-o, e convins că unul din ei a făcut-o. Probabil amândoi.

— Dar vreau să plătească Tripp, zice ea punând mâna pe braţul lui. Probabil că sunt un om rău dacă spun că m-aş bucura nespus să ştiu că suferă.

— Nu eşti un om rău, eşti un om normal, zice Billy. Oamenii răi trebuie să plătească pentru faptele lor. Foarte scump trebuie să plătească pentru ele.

CAPITOLUL 16

1

Auzeam din celelalte părţi ale oraşului atât exploziile, cât şi focul continuu al armelor uşoare, dar până n-au început să tragă în noi, zona din parcul de distracţii Jolan, unde ne aflam, părea relativ calmă. Am percheziţionat fără probleme primele trei case de pe traseul nostru, repartizat companiei Lima. Două case erau goale. În a treia am găsit un copil, neînarmat şi fără nicio bombă ataşată de corp. L-am pus să-şi scoată bluza ca să ne convingem de asta. L-am trimis apoi la secţia de poliţie cu doi soldaţi care se duceau tot într-acolo cu prizonierii lor. Ştiam precis că, până la lăsarea serii, puştiul avea să se întoarcă pe străzi, pentru că poliţia irakiană era un fel de turnichet – pe o parte intrai şi pe cealaltă ieşeai. Oricum, mare noroc a avut că l-am lăsat în viaţă, pentru că încă eram furioşi la culme din cauza morţii lui Albie Stark. George Din-Din Dinnerstein chiar a ridicat arma, dar Big Klew i-a împins în jos ţeava şi i-a zis să-l lase în pace pe copil.

— Data viitoare când o să mai dăm nas în nas cu el, o să fie înarmat cu o puşcă AK-47, s-a supărat George. Ar trebui să-i omorâm pe toţi. Ca pe nişte gândaci.

A patra casă era cea mai mare de pe stradă, un adevărat conac. Cu acoperiş în formă de cupolă şi curte cu palmieri ca să facă umbră. Evident, reşedinţă a unor membri bogaţi din Partidul Baas. Toată zona era înconjurată de un zid înalt din beton, pe care erau pictaţi copii care se jucau cu mingea şi săreau coarda şi se alergau, sub privirile câtorva femei. Probabil că se voiau a fi priviri de aprobare, însă era greu să-ţi dai seama de sub veşmintele lor tradiţionale, *abaya.* Mai era pictat şi un bărbat, care stătea mai retras. Fareed, translatorul nostru, ne-a spus că ăla era un *mutawa'een*[124]. Femeile

îi supravegheau pe copii, ne-a spus Fareed, dar, la rândul lor, erau supravegheate de *mutawa'een,* ca să se asigure că nu făceau niciun gest care ar fi putut fi considerat indecent.

Ne plăcea la culme Fareed, pentru că avea un accent de yooper[125] din Traverse City. Cei mai mulţi translatori vorbeau de parcă ar fi fost originari din Michigan, dar nimeni nu ştia pentru care motiv.

— Desenul ăsta zice că la casa asta, *al'atfal*[126], copiii la ele să vină să joace.

— Deci, e o casă de distracţii, spune Claxon.

— Nu, interzis distracţie la casă, a zis Fareed. Numa' la curte.

Noi încă ne gândeam la Albie şi la cum am fi putut fi oricare dintre noi în locul lui.

— Hai, băieţi! a spus Taco. Hai să le-o tragem!

I-a întins lui Fareed megafonul pe care scria cu markerul BUNĂ DIMINEAŢA, VIETNAM! şi i-a cerut…

2

Zgomotul paşilor grăbiţi pe scară îl smulge pe Billy din Fallujah şi îl readuce în prezentul de pe Pearson Street. Alice dă năvală în apartament.

— Vine cineva! Udam plantele alea şi am văzut o maşină pe aleea din faţă!

O singură privire la chipul ei şi la părul răvăşit îl convinge pe Billy că nu mai trebuie să piardă timpul întrebând-o dacă este sigură. Se ridică şi se duce la fereastra/periscop.

— Crezi că ei sunt? Soţii Jensen? Că s-au întors mai devreme? Am închis televizorul, dar am băut cafea şi miroase toată casa şi am uitat o farfurie pe bufet! Şi am făcut firimituri! Precis o să-şi dea seama că a fost…

Billy trage draperia la loc şi lasă doar câţiva centimetri de geam descoperit. Nu ar fi putut să vadă maşina necunoscută dacă aceasta ar fi reuşit să ajungă până în faţa casei, pentru că unghiul e prost; dar Fordul lui închiriat e pe alee, aşa că poate.

Maşina este un SUV albastru, cu o zgârietură lungă pe latură. În primul moment, nu ştie unde a mai văzut-o, dar îşi aminteşte imediat, chiar înainte ca persoana de la volan să coboare. Este Merton Richter, agentul imobiliar care i-a închiriat apartamentul acesta.

— Ai încuiat uşa? face Billy un semn din cap spre etaj.

Alice clatină din cap. În ochii căscaţi i se citeşte frica. Dar poate că nu are nicio importanţă. Poate n-ar avea nicio importanţă chiar dacă Richter ar încerca uşa şi ar băga capul înăuntru atunci când nu i-ar răspunde nimeni. La urma urmei, soţii Jensen l-au rugat să le ude florile. Dar e posibil ca Richter să coboare la subsol şi Billy nu are nici măcar peruca pusă, ca să nu mai pomenim de burta falsă. E îmbrăcat în tricou şi în şort.

Se aude cum se deschide uşa de la intrare, apoi paşii lui Richter în hol. A curăţat voma, dar dacă va simţi mirosul? Că nu s-au gândit să aerisească.

Billy ar vrea să aştepte să vadă dacă Richter urcă la soţii Jensen, dar ştie că nu-şi poate permite asta.

— Deschide computerele, îi spune el lui Alice, făcând semn spre laptopurile AllTtech.

Isuse, Richter *nu* urcă la etaj, ci coboară spre subsol!

— Tu eşti nepoata mea.

Doar atât are timp să spună. Închide laptopul Mac Pro, fuge în dormitor şi închide uşa. Când să intre în baie, unde burta din silicon e agăţată de cuierul din spatele uşii, îl aude pe Richter ciocănind. Va trebui să-i deschidă Alice, pentru că individul a văzut maşina din faţă şi ştie că e cineva acasă. Când i se va deschide, va vedea o tânără, cam de jumătate din vârsta lui Billy, plină de vânătăi pe faţă şi încă roşie în obraji de la fuga pe scară. Numai că Richter nu se va gândi că a fugit ca să-şi întreţină condiţia fizică. Nasol.

Billy îşi propteşte burta în spate, ca să vadă cum o încheie, dar nu nimereşte copcile şi balonul din silicon cade pe jos. O ridică şi mai încearcă o dată.

De data asta reuşeşte, numai că a strâns-o prea mult şi nu poate să o aducă în faţă nici când îşi suge abdomenul. O mai lărgeşte puţin şi porcăria aia cade din nou pe jos. Billy se apleacă după ea, se loveşte cu capul de chiuvetă, ia burta de pe jos, îşi spune să se calmeze şi încheie copcile. Roteşte burta şi şi-o potriveşte aşa cum trebuie în faţă.

Când ajunge în dormitor, Billy aude voci. Alice chicoteşte, însă râsetele ei nu par deloc amuzate, ci mai degrabă prefăcute şi neliniştite. Futu-i, futu-i, *futu-i!*

Îşi trage pe el pantalonii largi, apoi îşi pune hanoracul pentru că nu are nasturi pe care să-i încheie şi pentru că Alice a avut dreptate când i-a spus că tipii graşi au impresia că hainele cu câteva numere mai mari îi fac să pară mai subţirei. Peruca blondă e pe scrin. O apucă repede şi şi-o îndeasă peste părul negru. O aude din nou pe Alice râzând. Nu care cumva să uite că nu trebuie să-i spună pe nume pentru că este posibil ca ea să-i fi dat unul fals lui Richter atunci când s-a prezentat.

Respiră adânc de două ori ca să se calmeze, îşi schimonoseşte buzele într-un zâmbet despre care trage nădejde că pare stingherit – de parcă ar fi fost surprins făcându-şi nevoile – şi deschide uşa.

— Să înţeleg că avem musafiri.

— Da, spune Alice.

Se întoarce spre el cu un zâmbet pe buze şi cu o expresie de imensă uşurare în ochi.

— Domnul spune că dânsul ţi-a închiriat apartamentul.

Billy se încruntă, de parcă ar încerca să-şi aducă aminte. Apoi se preface că şi-a amintit şi zâmbeşte.

— A, da, aşa este. Domnul Ricker.

— Richter, îl corectează agentul imobiliar şi îi întinde mâna.

Billy i-o strânge, continuând să zâmbească şi încercând să-şi dea seama ce-i în capul lui Richter. Nu poate. Dar precis că individul a observat şi vânătăile de pe chipul fetei şi starea ei de agitaţie.

Nici n-ai cum să nu le observi. Dar, ia stai puţin? Billy are palma transpirată? Probabil.

— Eram la…

Şi face un gest vag spre dormitor şi baia de dincolo de el.

— Nu face nimic, spune Richter.

Aruncă acum o privire spre ecranele laptopurilor, pe care apar tot felul de site-uri încărcate dinainte: minunile pentru sănătate ale fructelor de acai, două trucuri mai puţin obişnuite pentru estomparea ridurilor, medicii insistă să nu consumaţi această legumă, cum arătau aceste zece vedete în copilărie.

— Cu asta te ocupi? îl întreabă Richter.

— Doar cu jumătate de normă. Berile şi chipsurile mi le câştig făcând muncă de IT. Călătoresc mult, nu-i aşa, scumpo?

— Aşa e, spune Alice şi mai scoate un chicotit din ăla fals şi strident.

Richter îi aruncă o căutătură piezişă şi Billy înţelege din ea că, indiferent ce minciuni i-o fi îndrugat fata în timp ce el se chinuia să-şi pună afurisita aia de burtă, tipul este convins că e nepoata lui Dalton Smith tot aşa cum e convins că luna e făcută din brânză cu mucegai.

— Fascinant! exclamă Richter, aplecându-se să se uite mai bine la ecranul de pe care a dispărut site-ul cu leguma periculoasă (adică porumbul, care nici măcar nu-i o legumă adevărată) şi a apărut unul cu cele zece crime celebre rămase nerezolvate (cu JonBenét Ramsey[127] pe primul loc). Absolut fascinant!

Acum se îndreaptă de mijloc şi priveşte în jur.

— Îmi place cum ai aranjat pe aici.

A mai făcut ceva ordine Alice, dar, în rest, totul arată ca în ziua în care s-a mutat.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, domnule Richter?

— Am trecut pe-aici doar ca să te pun în temă cu o chestiune.

Pentru că acum este vorba despre afaceri, Richter îşi netezeşte cravata şi îşi lipeşte pe buze un zâmbet

de profesionist desăvârşit.

— Un consorţiu, care se cheamă Southern Endeavor, a cumpărat toate depozitele alea de pe Pond Street şi toate casele, câte au mai rămas, de aici, de pe Pearson Street. Adică şi casa asta. Intenţionează să construiască un mare complex comercial, un mall, care să revitalizeze partea asta a oraşului.

Billy nu prea crede că mall-urile pot revitaliza ceva în epoca internetului şi că nici cele deja existente n-o vor mai duce mult. Însă nu spune nimic.

Alice s-a mai liniştit. Foarte bine.

— O să mă duc în dormitor ca să vă las să discutaţi, zice ea şi pleacă de lângă ei, intră în cealaltă cameră şi închide uşa după ea.

Billy îşi vâră mâinile în buzunare şi se leagănă pe călcâie, bombându-şi burta falsă sub hanorac.

— Adică o să dărâme depozitele şi casele, asta vrei să-mi spui? Adică şi casa asta, da?

— Da, însă ai la dispoziţie şase săptămâni în care să-ţi găseşti o altă locuinţă, spune Richter pe un ton de parcă cine ştie ce cadou generos i-ar face. Mă tem că şase săptămâni este tot ce ţi se poate oferi. Nicio zi mai mult. Să-mi dai adresa cea nouă înainte să te muţi, frate, şi îţi returnez bucuros banii de chirie pe care i-ai plătit deja.

Richter scoate un oftat, chipurile îndurerat, şi continuă:

— Trebuie să-i anunţ acum şi pe soţii Jensen. O să-mi fie mai greu, că sunt chiriaşi vechi.

Nu-i treaba lui Billy să-i spună că, atunci când se întorc din croazieră, Don şi Beverly oricum intenţionează să-şi găsească o altă locuinţă, poate chiar să îşi cumpere o casă şi să nu mai stea cu chirie. Îi spune totuşi că sunt plecaţi din localitate şi că el le udă florile.

— Mă rog, eu cu nepoata mea.

— Ce vecin cumsecade eşti! Şi ce nepoată drăguţă ai!

Richter îşi scoate puţin limba şi îşi linge buzele, poate doar ca să şi le umezească sau poate nu din cauza asta.

— Ai vreun număr de telefon al soţilor Jensen?

— Da, am. În portofel. Mă scuzi o secundă?

— Bineînţeles.

Alice stă pe marginea patului şi face ochii mari la el. I-a dispărut culoarea din obraji şi vânătăile sunt şi mai vizibile acum. *Cum e?* îl întreabă din ochi. Şi *Cât de rău?*

Billy ridică mâna şi dă uşor din ea: *Stai cuminte, stai cuminte!*

Îşi ia portofelul şi se întoarce în living, amintindu-şi să păşească mai legănat, aşa cum fac persoanele supraponderale. Richter stă aplecat peste unul dintre laptopurile AllTech, cu mâinile proptite pe genunchi, cu cravata atârnând ca un pendul stricat şi citind despre miracolele pe care le înfăptuieşte avocadoul, cea mai minunată legumă creată de natură (de fapt, este un fruct). Preţ de o fracţiune de secundă, lui Billy îi trece realmente prin minte să-şi împreuneze degetele de la mâini şi să-l lovească pe Richter în ceafă cu toată puterea. Dar, când Richter se întoarce cu faţa la el, Billy îşi deschide portofelul şi scoate din el o bucăţică de hârtie.

— Uite numărul.

Richter ia un carneţel din buzunarul interior al hainei şi notează numărul de telefon cu un pix argintiu.

— O să le dau un ţârâit.

— Pot să-i sun eu, dacă vrei.

— Cum să nu vreau, cum să nu vreau. Dar tot trebuie să-i sun şi eu. Mă obligă meseria. Scuze de deranj, domnule Smith. Te las acum să te întorci la…

Şi aruncă o privire cu subînţeles la uşa dormitorului.

— …la ce făceai înainte.

— Te conduc, spune Billy.

Îşi coboară vocea şi adaugă:

— Vreau să vorbim despre…

Şi face un semn cu capul către dormitor.

— Nu-i treaba mea, frate. Suntem în secolul douăj'unu.

— Ştiu că suntem, dar nu e vorba despre ce crezi.

Urcă scara până în hol. Billy în spatele lui Richter şi gâfâind puţin.

— Neapărat trebuie să slăbesc.

— Nu eşti singurul, zice Richter.

— Fetiţa aia e fiica lui Mary, sora mea, spune Billy. Soţul lui Mary a părăsit-o acum un an şi ea s-a combinat cu un nenorocit, pe care mi se pare că l-a agăţat într-un bar. Bob şi nu-mai-ştiu-cum. Jegul ăsta se tot ţine după fată şi o ia la bătaie când ea nu vrea să-i facă poftele, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Înţeleg.

Richter se uită afară prin geamul uşii, dând semne că abia aşteaptă să se întoarcă la maşina lui. *Poate că povestea îl face să se simtă stânjenit,* îşi zice Billy. *Sau poate doar vrea să scape de mine mai repede.*

— Şi încă o chestie. Mary e o persoană cam impulsivă şi nu suportă să i se spună ce să facă.

— Cunosc genul, spune Richter, tot cu ochii pe geam. Chiar foarte bine.

— O s-o ţin pe nepoata mea aici o săptămână, poate zece zile, să-i las răgaz soră-mii să se mai calmeze la cap şi după aia să stea liniştită şi să asculte ce are fata de spus despre Bob.

— Am priceput. Baftă!

Se întoarce cu faţa la Billy şi îi întinde mâna. Îşi însoţeşte gestul cu un zâmbet, iar zâmbetul ăsta pare sincer. Poate că Richter i-a crezut minciunile. Pe de altă parte, poate că se poartă aşa pentru că i se pare că e în oarece pericol. Billy îi strânge mâna.

Şi Richter exclamă:

— Femeile! Nu poţi să trăieşti cu ele şi e legal să le împuşti doar în Alabama!

Este o glumă, aşa că Billy râde. Richter deschide uşa, după care se mai întoarce o dată.

Şi spune:

— Văd că ţi-ai ras mustaţa.

Uluit la culme, Billy ridică două degete şi îşi pipăie buza de sus. Nu, nu şi-a ras nimic, doar a fost foarte grăbit şi a uitat să şi-o pună. Dar poate aşa e mai bine. Chestia cu mustaţa e cu dus şi întors, are nevoie de un adeziv special ca să şi-o lipească şi, dacă şi-ar fi pus-o puţin mai strâmb sau dacă s-ar fi văzut adezivul, Richter şi-ar fi dat seama că e falsă şi ar fi început să-şi pună o mie de întrebări.

— M-am săturat să tot culeg resturi de mâncare din ea, explică Billy.

Richter râde. Billy nu-şi dă seama dacă e un râs forţat. Ar putea fi.

— De acord, frate. Perfect de acord.

Agentul coboară repede cele câteva trepte de la intrare şi se duce la SUV-ul lui zgâriat. Îşi ţine umerii un pic cam gârboviţi, poate din cauză că e destul de frig în dimineaţa asta, poate din cauză că se aşteaptă ca Billy să-i tragă un glonţ în ceafă.

Îi face cu mâna înainte să se urce la volan. Îi face şi Billy. Apoi se duce în goana mare la subsol.

3

Billy spune:

— Azi am de gând să-i fac o vizită nemernicului cu care ţi-ai dat întâlnire. Mâine mă car de-aici.

Alice duce mâna la gură, dar o lasă repede jos când îşi atinge cu arătătorul vânătăile de pe nasul umflat.

— Dumnezeule mare! Te-a recunoscut?

— Instinctul meu zice că nu, dar tipul e bun observator, a văzut că nu mai am mustaţa…

— Isuse!

— A presupus că mi-am ras-o, aşa că totul e în regulă. Cel puţin, cred că-i în regulă. Am să-mi forţez norocul încă o zi. Cum i-ai zis că te cheamă?

— Brenda Collins. Aşa o chema pe cea mai bună prietenă a mea din liceu. Tu i-ai zis…

— Alt nume? Nu, am zis doar că eşti nepoata mea. I-am spus că iubitul mamei tale te-a bătut

pentru că n-ai vrut să te culci cu el.

Alice este de acord.

— Foarte bine. Povestea asta explică tot.

— Dar nu înseamnă şi că el a crezut-o. Poveştile sunt un lucru, ce vezi cu ochii tăi e o cu totul altă mâncare de peşte. Iar el a văzut un tip obez, de vârstă mijlocie, cu o minoră plină de vânătăi.

Alice se îndreaptă de spate şi se uită ofensată la el. În altă situaţie, ar fi o scenă comică.

— Am douăzeci şi unu de ani! Legea zice că sunt adult!

— Ţi se cere actul de identitate în baruri?

— Pai…

Billy dă din cap, şi-a încheiat pledoaria.

— Poate, spune Alice, dacă tu chiar vrei să… să… *să-i ceri socoteală* lui Tripp astăzi, atunci n-ar trebui să mai aşteptăm până mâine ca să plecăm. Poate ar fi bine să plecăm chiar de azi.

4

Se holbează la ea, înţelegând că a folosit forma de persoana întâi plural a verbului, dar nevenindu-i să creadă. Iar mult mai rău e faptul că ea se uită la el de parcă ar fi un lucru ştiut dinainte.

— Sfinte Sisoe! şopteşte Billy. Chiar că *suferi* de Sindromul Stockholm.

— Nu sufăr de nimic, pentru că nu mă ţii ostatică. Cât timp am stat în apartamentul de sus, aş fi putut să plec oricând aş fi avut chef, cu condiţia să merg încet pe scară ca să nu mă auzi. Oricum nu m-ai fi auzit, pentru că erai absorbit de ce scriai.

Probabil că are dreptate aici, îşi zice Billy. *Plus că…*

Dar Alice i-o ia înainte:

— Dacă aş fi vrut să fug, aş fi putut s-o fac încă de prima oară când ai ieşit din casă. Când te-ai dus să-mi iei pastila aia de a doua zi.

Se întrerupe puţin, îşi mai aduce aminte de ceva şi adaugă:

— Şi i-am dat un nume fals.

— Pentru că erai speriată.

Alice clatină cu vehemenţă din cap.

— Tu erai dincolo. Cu uşa închisă. Aş fi putut să-i spun în şoaptă că tu eşti acel William Summers, care l-a împuşcat pe tipul ăla la tribunal. Am fi putut să fugim pe scară şi să ne urcăm în maşina lui înainte să-ţi pui tu chestia *asta.*

Şi acum îl împunge cu degetul în burta falsă.

— Nu se poate să vii cu mine. E absurd.

Cu toate acestea, ideea începe să i se infiltreze în minte la fel cum se infiltrează apa în solul arid. Normal că nu se poate să vină cu el până la Vegas; dar, dacă s-ar gândi împreună la o poveste care să protejeze identitatea lui Dalton Smith, aflată acum în mare primejdie, atunci poate…

— Sau ai putea să pleci singur, dacă îi laşi în pace pe Tripp şi pe amicii lui. Pentru că, dacă ei păţesc ceva, o să dea vina pe mine. Tripp şi amicii, vreau să zic. Nu s-ar duce la poliţie, sigur că nu, dar s-ar putea să le treacă prin cap să se răzbune şi să îmi facă rău.

Billy îşi reţine zâmbetul. Fata încearcă să-l manipuleze şi chiar face o treabă bună, mai cu seamă că n-a avut vreme să-şi facă vreun plan. Mare transformare a fetei semiconştiente, plină de vomă, pe care a cules-o din ploaia torenţială şi care încă face atacuri de panică pe timpul nopţii. Billy crede că este o schimbare în bine. De altfel, chiar are dreptate – cei trei cretini ar face legătura cu ea. Sigur, presupunând că este singura femeie pe care au violat-o săptămâna trecută, ceea ce pare destul de probabil.

— Da, spune Alice, privindu-l pe sub sprâncene şi continuând să exploateze la maximum situaţia. Cred c-ar fi mai bine să nu-i mai pedepseşti.

După care îl întreabă ce e de râs.

— Nimic. Îmi placi, atâta tot. Prietenul meu Taco ar fi zis că îl ai pe dracu'-n tine.

— Ce înseamnă asta?

— Nu contează. Dar, da, boii ăia trebuie să fie pedepsiţi pentru ce au făcut. Lasă-mă să mă

gândesc.

Şi atunci Alice îl întreabă:

— Pot să fac eu bagajele câtă vreme tu te gândeşti?

5

În realitate, Billy este cel care face bagajele. Nu durează mult, în valiza lui nu e loc pentru hainele pe care i le-a cumpărat fetei, dar găseşte pe raftul de sus al dulapului din dormitor o sacoşă mare, de la librăria Barnes & Noble, şi îndeasă toate lucrurile ei acolo. Pune unul peste altul laptopurile AllTech şi le duce la maşină.

În tot acest timp, Alice face curăţenie în apartamentul soţilor Jensen – dă cu dezinfectant Lysol diluat în apă pe toate suprafeţele şi apoi le şterge cu o cârpă. Acordă o atenţie specială telecomenzii de la televizor, pe care au folosit-o amândoi. Nu uită nici de întrerupătoare. Apoi coboară la subsol, unde Billy o ajută să şteargă toate urmele (amprentele) din apartament, insistând foarte mult în baie: etajere, robinete, capul de duş, oglindă, butonul de tras apa la toaletă. Toată afacerea asta durează aproximativ o oră.

— Cred că am terminat, spune ea.

— Şi cheia de la apartamentul soţilor Jensen?

— Rahat! O am la mine. O s-o spăl bine şi o să… ce-o să fac? O s-o bag pe sub uşă?

— Mă ocup eu.

Şi se ocupă, dar mai întâi se duce să ia pistolul lui Don Jensen. Şi-l vâră la curea, sub burta de gravidă. Îl acoperă şi cu hanoracul XL. Arma aceasta este una scumpă, cam de vreo cinci sau şase sute de dolari, iar Billy nu are atâţia bani cash la el. Lasă pe noptieră două bancnote de câte cincizeci şi una de o sută, împreună de un bilet pe care a scris *Ţi-am luat pistolul. Trimit restul de bani când pot.* Mai degrabă *dacă* va putea. Dar, până atunci, cum rămâne cu Daphne şi Walter? O să moară de sete pe pervazul lor? Ca un Romeo şi o Julietă din lumea plantelor?

Ei, cât de nebun e că îşi face probleme din cauza asta, când are pe cap atât de multe alte lucruri mult mai importante?

Din cauză că le-a botezat Beverly, îşi spune el. Ca să-i aducă noroc (şi să le aducă şi lor) mai pulverizează nişte apă peste ele. Apoi duce mâna la buzunarul de la spate, să se asigure că încă are acolo desenul cu flamingo al lui Shan.

Când se întoarce la subsol, scoate din buzunarul din faţă telefonul lui Alice şi i-l dă. A înlocuit cartelele SIM.

Fata îi aruncă o privire acuzatoare.

— Nu l-am pierdut. A fost tot timpul la tine.

— Pentru că n-am avut încredere să ţi-l dau. N-am avut încredere în tine.

— Şi acum ai?

— Acum am. La un moment dat, va trebui să-ţi suni mama. Ca să nu se îngrijoreze.

— Cred că s-ar îngrijora, spune Alice.

Şi adaugă, cu o undă de amărăciune în glas:

— Cam peste o *lună.*

Oftează.

— Bine, şi ce să-i spun? Că mi-am făcut un prieten când mâncam supă de pui şi mă uitam la *Lista neagră?*

Billy se gândeşte ce să-i răspundă, dar nu-i vine nimic în minte.

Dar Alice zâmbeşte larg.

— Ştii ceva? Am să-i zic că am abandonat studiile. Asta o să creadă. Şi că mă duc în Cancun cu nişte prieteni. Şi asta o să creadă.

— Pe bune?

— *Da.*

Lui Billy i se pare că acest cuvânt descrie întreaga relaţie mamă-fiică, cu tot cu lacrimile, reproşurile şi uşile trântite care au condimentat-o.

— Poate ar trebui să te mai gândeşti, spune el. Haide, a venit vremea să plecăm!

6

De pe autostradă există două ieşiri către Sherwood Heights, ambele cu câte o mulţime de fast-fooduri, benzinării cu plata direct la pompă şi moteluri. Billy îi cere lui Alice să se uite după un motel care să nu facă parte dintr-un lanţ cunoscut. În timp ce ea se uită la firmele de pe marginea şoselei, el scoate pe furiş pistolul de la curea şi îl ascunde sub scaun. La a doua intersecţie, fata îi arată un motel care se numeşte Penny Pines şi îl întreabă ce părere are. Billy spune că i se pare în regulă. Plăteşte două camere alăturate cu unul dintre cardurile pe numele lui Dalton Smith. Alice aşteaptă în maşină, iar imaginea aceasta îi aminteşte lui Billy de un cântec vechi al trupei Amazing Rhythm Aces[128], „Third Rate Romance”.

Îşi duc bagajele înăuntru. El îşi scoate laptopul Mac Pro din geantă, îl pune pe unica masă din cameră (cam şubredă şi cu un picior puţin mai scurt), trage fermoarul la loc şi îşi pune geanta pe umăr.

— De ce o iei cu tine?

— Trebuie să cumpăr ceva de mâncare. Şi arată bine. Îmi dă un aer intelectual. Care-i numărul tău de telefon?

I-l spune, iar Billy şi-l trece în agenda propriului telefon.

— Ştii adresa exactă unde locuiesc tipii ăştia?

Ar fi trebuit să-i pună întrebarea aceasta mai devreme, însă au fost puţin cam ocupaţi.

— Nu ştiu numărul, dar e în Landview Estates, pe Route 10. La ultima staţie a autobuzului înainte de aeroport, unde întoarce.

Alice îl apucă de mânecă şi îl trage spre fereastră. Şi îi arată.

— Sunt aproape sigură că acolo-i Landview, clădirile alea trei de pe stânga. Tripp stă – *toţi* stau – în blocul C.

— La etajul doi.

— Da. Nu mai ţin minte numărul apartamentului, dar este cel din capătul holului. Ca să intri trebuie să

tastezi un cod la interfon şi eu n-am fost atentă, aşa că nu ştiu pe ce numere a apăsat. Nu mi s-a părut important.

— O să intru eu cumva.

Billy speră că nu se înşală. Însă el se pricepe la arme, nu la spargerea uşilor de la intrarea în blocuri.

— O să te întorci aici înainte să te duci acolo?

— Nu, dar o să ţinem legătura.

— Rămânem în camerele astea la noapte?

— Nu ştiu. Depinde de ce se va întâmpla.

Îl întreabă dacă este sigur că vrea să facă asta. Billy răspunde că da şi este purul adevăr.

— Poate e o idee proastă.

Posibil, dar Billy intenţionează să meargă până la capăt, dacă va putea. Tipii ăia trebuie să plătească.

— Spune-mi că nu vrei s-o fac şi renunţ.

Însă Alice nu-i spune aşa ceva, ci îl apucă de mână şi i-o strânge tare. Mâna ei este rece.

— Ai grijă.

Ajunge până la jumătatea coridorului şi apoi se întoarce. A uitat s-o mai întrebe ceva. Bate la uşă şi ea îi deschide.

— Cum arată Tripp?

Ea îi arată o poză din telefon.

— I-am făcut-o în seara în care am fost la film.

Bărbatul care i-a pus droguri în băutură şi a violat-o şi, împreună cu cei doi amici, a aruncat-o din dubiţa veche ca pe un gunoi, ţine în sus o găletuşă cu pop-corn şi zâmbeşte larg. Îi scânteiază ochii. Are dantura albă, perfectă. Lui Billy i se pare că seamănă cu un actor dintr-o reclamă la pastă de dinţi.

— Bine. Şi ceilalţi doi?

— Unul era scund şi avea pistrui. Celălalt era mult mai înalt şi avea tenul măsliniu. Nu mai ştiu care era Jack şi care Hank.

— Nu contează.

7

Complexul comercial de la aeroport se află în apropiere de motelul lor. Este lipit de un Walmart mai mare decât cel din Midwood. Cu gândul la arma de sub scaun, Billy îşi încuie maşina şi face cumpărăturile. Chestia cu masca e floare la ureche. Mai sunt câteva săptămâni până la Halloween, însă toate magazinele vând cu mult în avans toate rahaturile alea pentru sărbători. Mai ia şi un binoclu ieftin, un pachet cu coliere din plastic foarte rezistente, o pereche de mănuşi subţiri, un mixer manual şi un tub cu soluţie pentru curăţat cuptoare. Afară, doi poliţişti – poliţişti adevăraţi, nu paznici de magazin – beau cafea şi discută despre motoarele exterioare de la bărci. Billy dă din cap către ei.

— Bună ziua, domnilor ofiţeri!

Îi răspund şi îşi continuă conversaţia. Billy merge legănat, ca un obez ce se pretinde, până când ajunge în parcare, unde iuţeşte paşii spre Fordul Fusion. Pune pistolul şi cumpărăturile în geanta de laptop, porneşte maşina şi se îndreaptă spre Landview Estate. Nu sunt decât trei kilometri până acolo. Locul este destul de dichisit, numai bun pentru celibatari cu apucături sexuale detestabile, dar nu suficient de dichisit pentru ca municipalitatea să fi amplasat acolo o gheretă cu paznic; iar la ora aceasta, parcarea din faţa blocului C este aproape pustie.

Billy parchează pe un loc din faţa uşii de intrare, îşi scoate burta falsă şi aşteaptă. După vreo douăzeci de minute apare un autoturism Kia Stinger, ultimul tip, din care coboară două tinere cu sacoşe de cumpărături în braţe. Billy îşi duce binoclul la ochi. Tinerele se duc la uşă, apasă nişte taste, dar Billy nu reuşeşte să vadă nimic pentru că una din ele stă chiar în faţa interfonului. După alte douăzeci de minute, vine un bărbat… dar nu unul dintre cei pe care îi caută Billy. Pentru că acesta are în jur de cincizeci şi ceva de ani. Şi el stă între binoclul lui Billy şi interfon, aşa că tot nimic nu află.

N-o să meargă, îşi zice el.

Ar putea să încerce să intre împreună cu un locatar („Vreţi să ţineţi puţin uşa? Mulţumesc!”), dar probabil chestia asta ţine doar în filme. Plus că e perioada mai puţin activă a zilei. În patruzeci de minute nu au intrat decât două persoane (mă rog, trei, dar fetele erau împreună) şi nu a ieşit nimeni.

Billy îşi pune cureaua genţii pe umăr şi se duce în spatele blocului. Primul lucru pe care îl vede în parcarea de serviciu, mult mai mică decât cea din faţă, este dubiţa. Acum reuşeşte să citească autocolantul: FANII GRATEFUL DEAD SUNT NAŞPA. Dacă nu cumva s-o fi stricat dubiţa, ceea ce este foarte posibil, înseamnă că măcar unul dintre porcii ăia e acasă.

În stânga unei uşi, probabil uşa de serviciu, sunt două containere mari pentru gunoi. În dreapta sunt un şezlong şi o măsuţă ruginită, pe care este o scrumieră. Uşa este întredeschisă şi proptită cu o cărămidă ca să nu se trântească, pentru că e tipul de uşă care se încuie singură, iar persoana aceea care iese la fumat nu vrea să stea s-o descuie de fiecare dată când se întoarce înăuntru.

Billy se duce la uşă şi se uită prin deschizătură. Vede un hol întunecos, dar niciun om. Se aude muzică. Axl Rose zbiară „Welcome to the jungle”. Cam la zece metri mai încolo sunt două uşi deschise – una pe partea stângă şi una pe partea dreaptă. Muzica vine din dreapta. Billy intră şi merge repede. Când te afli într-un loc unde n-ai ce să cauţi, trebuie să te porţi de parcă ai avea toate motivele din lume să fii acolo. Camera din stânga este spălătoria cu câteva maşini cu uscător, care funcţionează cu monede. Uşa din dreapta dă la subsol.

Acolo jos este cineva care cântă împreună cu Axl Rose. Şi nu se mulţumeşte doar cu cântatul. Billy nu-l vede, dar îi vede umbra. Şi umbra dansează. Persoana respectivă, probabil administratorul clădirii, şi-a luat o pauză de la treaba pentru care a coborât la subsol – să reseteze un întrerupător automat, să caute o cutie cu vopsea – şi a început

să-şi imagineze că este unul dintre concurenţii de la *Dansez pentru tine.*

La capătul coridorului este un lift uriaş pentru mărfuri, cu uşile deschise, dar Billy nici nu se gândeşte să-l folosească. Mecanismul de funcţionare trebuie să fie la subsol şi umbra dansatoare precis ar auzi dacă liftul s-ar pune în mişcare. În stânga lui este o uşă pe care scrie SCĂRI. Billy urcă până la etajul doi. Trage fermoarul de la geanta de laptop. Îşi pune mănuşile şi masca. Îşi bagă în buzunarul de la pantaloni colierele din plastic. Ţine revolverul Ruger în mâna stângă şi spray-ul pentru cuptoare în mâna dreaptă. Întredeschide uşa scării de serviciu şi dă cu ochii de un hol micuţ. Este gol. La fel şi coridorul de după el. Pe partea stângă este o uşă, o altă uşă pe dreapta şi încă una în capăt. Acolo este probabil apartamentul unde locuiesc amicii violatori.

Billy se duce la ea. Există sonerie, dar Billy preferă să bată cu putere în uşă. Face o pauză scurtă şi apoi bate şi mai tare.

Aude paşi.

— Cine e?

— Poliţia, domnule Donovan.

— Nu-i acasă. Eu sunt un coleg de apartament.

— Nu te premiază nimeni pentru asta. Deschide!

Individul care deschide uşa are tenul măsliniu şi este cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt decât Billy. Alice Maxwell are cel mult un metru şaizeci, iar pe Billy îl apucă furia numai la gândul că huiduma asta a molestat o fată atât de micuţă.

— Ce…

Şi tipul se schimbă brusc la faţă când dă cu ochii de un bărbat cu mască de Melania Trump şi cu o geantă de laptop atârnată de umăr.

— Ia dă-ţi matale jos chiloţeii, îi spune Billy şi îi dă în ochi cu spray-ul pentru curăţat cuptoare.

8

Jack sau Hank, care din ei o fi, face un pas înapoi, se împleticeşte şi îşi duce mâinile la ochi. Spuma lichidului de curăţat i se scurge pe obraji şi picură de pe fălci. Se împiedică de un taburet pus în faţa unui scaun din răchită, acoperit cu o husă – parcă „scaun de grădină" se cheamă, îşi spune Billy – şi cade cu cracii în sus. Da, livingul ăsta cu siguranţă aparţine unor celibatari cu apucături obscene, pentru că aici este şi o canapeluţă de două locuri – Billy ştie cum i se zice: „canapeluţă de amor" – aşezată în faţa unui televizor cu ecran mare. Se mai află acolo o masă rotundă pe care e un laptop şi un băruleţ lângă fereastra uriaşă care dă spre aeroport. Billy vede acum un avion decolând şi este sigur că, dacă l-ar putea vedea şi porcul de pe jos, precis şi-ar dori să fie la bordul lui. Billy închide uşa dinspre holul blocului. Porcul răcneşte că a orbit.

— N-ai orbit, dar o să orbeşti dacă nu te speli repede pe ochi. Aşa că fii atent la mine. Întinde mâinile.

— *Nu mai văd! Nu mai văd!*

— Întinde mâinile şi o să te ajut eu să vezi din nou.

Jack (sau poate e Hank) se rostogoleşte în toate părţile pe mocheta care acoperă întreaga podea. Nu întinde mâinile, ba chiar încearcă să se ridice. Şi e un tip prea masiv ca să-i poată face faţă Billy într-o eventuală luptă corp la corp. Aşa că lasă geanta jos şi îi trage un şut în burtă. Porcul dă afară tot aerul din plămâni. Nişte clăbuci zboară prin aer şi aterizează pe mochetă.

— N-ai înţeles ce-am zis? M-am bâlbâit cumva? Întinde mâinile.

Tipul le întinde. Ţine ochii închişi, obrajii şi fruntea i s-au făcut foarte roşii. Billy se lasă într-un genunchi, îl apucă de încheieturi şi i le imobilizează cu unul dintre colierele din plastic. Totul se desfăşoară atât de repede, încât porcul nici nu înţelege ce se petrece.

— Cine mai e aici?

Billy e aproape convins că nu mai e nimeni. Dacă ar fi fost, ar fi apărut imediat ce a început să răcnească porcul.

— Nimeni! Dumnezeule, ochii mei! *Mă ard!*

— Ridică-te!

Jack (sau poate e Hank) se ridică anevoie în picioare. Billy îl apucă de umeri şi îl întoarce cu faţa spre bucătăria deschisă.

— Mergi înainte!

Jack (sau poate Hank) nu merge normal, ci se poticneşte la fiecare pas, cu mâinile în faţă ca să se ferească de eventualele obstacole. Respiră sacadat, dar nu duce lipsă de aer cum păţea Alice; aşa că nu-i nevoie să-l înveţe prima strofă din „Picnicul Ursuleţilor”. Billy îl tot îmbrânceşte până când tânărul se loveşte de chiuvetă cu catarama de la curea. Robinetul are ataşat un furtun cu un cap de stropitoare. Billy dă drumul la apă şi orientează dispozitivul spre faţa lui Jack (sau Hank). Normal că se udă şi el, dar nu-l deranjează. De fapt, chiar se simte mai înviorat.

— *Ustură! Încă mă ustură!*

— O să-ţi treacă, spune Billy.

Şi o să-i treacă, dar speră că nu prea curând. Este convins că pe Alice a usturat-o şi a durut-o şi mai tare. Poate încă o doare.

— Cum te cheamă?

— Ce vrei?

Porcul a început să plângă. Probabil are douăzeci şi cinci, douăzeci şi şapte de ani. E înalt şi are pe puţin o sută de kilograme, dar orăcăie ca un bebe mic.

Billy înfige ţeava pistolului în şalele individului.

— Chestia asta de-o simţi tu acum e o armă, aşa că să nu mă faci să repet. Cum te cheamă?

— *Jack!* aproape că urlă tipul. Jack Martinez! Te rog, nu mă împuşca, *te implor!*

— Hai în living, Jack! spune Billy împingându-l într-acolo. Aşază-te în scaunul din răchită. Îl vezi?

— Puţin, se jeleşte Jack. Totul e în *ceaţă.* Cine eşti? De ce…

— Şezi!

— Îţi dau portofelul. N-am prea mulţi bani, dar are Tripp două sute în dormitor, în sertarul de sus de la birou. Ia-i şi pe ăia şi pleacă!

— Şezi!

Îl apucă pe Martinez de umeri, îl întoarce şi îl aşază cu forţa în scaunul de grădină, care este suspendat de tavan cu nişte funii şi începe să se balanseze uşor sub greutatea individului. Martinez se uită la Billy cu ochi tulburi, congestionaţi.

— Stai acolo puţin şi adună-te!

Pe bar, lângă vasul pentru gheaţă, este un teanc de şervete. Din cârpă, nu din hârtie, foarte drăguţe şi elegante. Billy ia unul şi se întoarce la Martinez.

— Nu te mişca.

Martinez nu se mişcă, iar Billy îi şterge faţa de ultimele resturi de spumă. Apoi face un pas în spate.

— Unde sunt ceilalţi doi?

— De ce?

— Nu tu pui întrebările, Jack. Eu le pun. Treaba ta e să-mi răspunzi ca să nu te mai alegi cu încă o doză de spumă în ochi. Sau cu un glonţ în rotulă, dacă mă enervezi prea tare. Ai priceput?

— Da!

Partea din faţă a pantalonilor lui Martinez e udă.

— Unde sunt?

— Tripp s-a dus la RBCC să vorbească cu consilierul de an. Hank e la serviciu. E vânzător la JossBank.

— Ce este JossBank?

— Joseph A. Bank, un magazin de firmă cu haine pentru băr…

— Gata, ştiu ce e. Ce este RBCC?

— Red Bluff Community College. Tripp face câteva studii de master acolo. Istorie. Scrie o lucrare despre războiul australiano-ungar.

Billy se gândeşte să-i spună cretinului că Australia n-a avut nici în clin şi nici în mânecă cu Revoluţia de la 1848 din Ungaria. Dar, în fond, de ce i-ar spune? Altă lecţie vrea să-i dea el.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu. Parcă a zis că întâlnirea e la două. Poate după aia se opreşte la o cafea, că se mai întâmplă să facă asta.

— Şi poate intră în vorbă cu o barmaniţă, zice Billy. Şi află că e nouă în oraş şi că speră să cunoască un băiat drăguţ.

— Ce?

Billy îi trage un şut în picior. Nu prea tare, dar Martinez zbiară şi scaunul începe să se legene din nou. Este un scaun care se leagănă numai bun pentru trei colegi de apartament cărora le place să se dea huţa.

— Şi Hank? El când se întoarce?

— Iese la patru. De ce…

Billy ridică spray-ul pentru cuptoare. Poate nu l-o vedea Martinez prea clar, dar ştie ce este şi se potoleşte.

— Şi tu, Jack? Tu cum îţi câştigi pâinea cea de toate zilele?

— Tranzacţionez acţiuni.

Billy se duce să se uite la ecranul laptopului de pe masa rotundă. Pe el plutesc o mulţime de numere, cele mai multe colorate în verde. Este sâmbătă, dar uite că, undeva, cineva cumpără acţiuni, pentru că banul nu doarme niciodată.

— A ta e dubiţa aia din spate?

— Nu, a lui Hank. Eu am o Mazda Miata.

— E stricată dubiţa?

— Da, i-a sărit o garnitură. Săptămâna asta s-a dus la serviciu cu maşina mea. Magazinul unde lucrează e în mall-ul de la aeroport.

Billy îşi trage un scaun normal lângă cel de grădină. Se aşază în faţa lui Martinez.

— Pot să spun că am terminat cu tine, Jack. Cu condiţia să fii cuminte. Ai să fii?

— Da!

— Asta înseamnă că, atunci când vin acasă amicii tăi, tu nu zici nici pâs. Nu te apuci să ţipi, nu te apuci să-i avertizezi. Cu Tripp am eu mai multe conturi de reglat, dar, dacă îl alertezi pe el sau pe Hank, o să ai tu parte de pedeapsa aia pe care voiam

să i-o dau lui Tripp. Ai priceput ce ţi-am zis? Ne-am înţeles?

— Da!

Billy îşi scoate telefonul şi o sună pe Alice. Ea îl întreabă dacă el este în regulă şi Billy îi răspunde că este.

— Sunt aici, cu un tip pe care îl cheamă Jack Martinez şi care vrea să-ţi spună ceva.

Billy îi întinde telefonul lui Jack.

— Spune-i că eşti un jeg ordinar.

Jack nu protestează deloc, poate pentru că face pe el de frică, poate pentru că acum chiar se simte ca un jeg ordinar. Billy speră ca a doua variantă să fie cea corectă. Speră ca până şi agenţii de bursă să mai poată învăţa ceva nou.

— Sunt… un jeg ordinar.

— Acum spune că îţi pare rău.

— Îmi pare rău, zice Martinez în telefon.

Billy îşi pune telefonul la ureche. I se pare că Alice plânge. Ea îi spune să aibă grijă şi Billy zice că o să aibă. Închide şi se uită la bărbatul roşu la faţă din scaunul de grădină.

— Ştii pentru ce anume ţi-ai cerut scuze?

Martinez dă din cap şi Billy se declară satisfăcut.

9

Timpul trece. Fiecare stă pe scaunul lui. Martinez se vaită că încă îl ustură ochii, aşa că Billy ia alt şervet de pe bar, îl udă în chiuveta de acolo şi îi şterge faţa, acordând o atenţie deosebită ochilor şi zonei din jurul lor. Martinez îi mulţumeşte. Billy îşi spune că tipul îşi va redobândi la un moment onoarea lui gen MAGA, fudulia lui de mare american, dar este în regulă, pentru că nu crede că Martinez va mai viola vreodată o altă femeie. S-a reabilitat.

Pe la trei şi jumătate se aud paşi pe palier. Billy se apropie de uşă şi duce degetul în dreptul buzelor desenate pe masca lui cu Melania, ca să-l atenţioneze pe Martinez să nu scoată nicio vorbă.

Martinez dă din cap. Tripp Donovan trebuie să fie, pentru că este prea devreme pentru Hank. Se aude cheia în broască. Donovan fluieră un cântecel. Billy apucă revolverul de ţeavă şi îl ridică în dreptul obrazului.

Fluierând în continuare, Donovan intră. Arată ca un băiat de bani gata. Poartă jeanşi de designer şi o scurtă din piele. Acest tablou este adus la perfecţiune de servieta cu monogramă din mână şi de şapca elegantă din stofă pusă nonşalant pe părul negru. Îl vede pe Martinez pe scaunul de grădină şi cu mâinile legate în faţă şi i se opreşte fluieratul în gât. Billy face un pas şi îi trage una în cap cu patul revolverului. Dar nu prea tare.

Donovan se împleticeşte câţiva paşi, dar nu cade aşa cum fac tipii de la TV când sunt trosniţi în cap cu pistolul. Acum Billy îndreaptă spre el capătul cu adevărat periculos al armei. Donovan se uită la mâna cu care s-a ţinut de cap. Are o urmă de sânge.

— Mi-ai dat una!

— Ai avut noroc, mormăie Martinez pe un ton aproape amuzant.

— De ce ai mască?

— Lipeşte-ţi mâinile una de alta. La încheieturi.

— Da' de ce, mă rog?

— Pentru că am să te împuşc dacă nu o faci.

Donovan îşi lipeşte mâinile la încheieturi, fără să mai comenteze. Billy îşi vâră pistolul la curea. În faţă. Donovan se repede la el. Billy se aştepta la asta. Face un pas lateral şi îl îmbrânceşte cu putere în uşa închisă. Donovan zbiară de durere. Billy îl apucă de gulerul hainei de firmă – poate cumpărată chiar de la Joseph A. Bank – şi îl smuceşte îndărăt, punându-i piedică. Tripp cade pe spate. Îi curge sânge din nas.

După ce pune pistolul lui Don Jensen la curea, dar la spate, pentru ca Donovan să nu poată ajunge la el, Billy se pune în genunchi alături şi scoate un alt colier din plastic.

— Lipeşte-ţi încheieturile!

— Nu!

— Îţi curge sânge, dar încă nu ai nasul spart. Lipeşte-ţi încheieturile dacă nu vrei s-o rezolv şi pe-asta.

Donovan îşi apropie mâinile. Billy îi leagă încheieturile, după care o sună pe Alice ca să-i spună că a aranjat doi şi a mai rămas unu. Nu i-l dă la telefon pe Donovan, pentru că Donovan nu pare deocamdată pregătit să-şi ceară scuze. Nu, încă nu.

10

Aşezat (cu forţa) pe canapeluţa de amor, Tripp Donovan tot încearcă să-l facă să vorbească pe Billy. Îi zice că ştie de ce a venit aici, dar ce i-a spus fata aia, Alice, este o minciună sfruntată, prin care vrea să se scoată basma curată. Era în călduri, voia să i-o tragă, i-a tras-o, s-au despărţit în relaţii bune, sfârşit.

Billy dă binevoitor din cap.

— Aţi condus-o acasă.

— Da, am condus-o acasă.

— În dubiţa lui Hank.

Acum privirea lui Donovan este ezitantă. Tipul e înzestrat cu combinaţia aia magică de farmec şi şmecherie care l-a ajutat la greu toată viaţa lui de până acum şi care speră că va ţine şi în faţa agresorului cu mască de Melania Trump. Însă nu-i convine ce a auzit. Pentru că este clar că agresorul *ştie* mai multe.

— Ba nu. Aia e stricată. Am lăsat-o în spate.

Billy nu spune nimic. Martinez nu spune nimic. Iar Donovan nu vede privirea colegului de apartament care îl anunţă că *ai belit-o.* Donovan este atent doar la Billy.

— Aia-i geantă de Pro? întreabă el, făcând un semn din cap spre geanta de laptop de pe jos. Bună sculă, omule!

Billy nu spune nimic. Transpiră la greu pe sub masca din plastic şi abia aşteaptă să şi-o scoată. Abia aşteaptă să-şi termine treaba şi să plece dracului din cuibuşorul ăsta de puţoi în călduri.

La cinci fără un sfert se aude o altă cheie în broască şi în apartament intră al treilea purceluş, un ins scund şi gras şi spilcuit, îmbrăcat în costum negru cu vestă şi la gât cu o cravată la fel de roşie ca sângele de pe coapsele lui Alice Maxwell. Hank nu-i face nicio problemă. Observă sângele de pe figura lui Donovan şi ochii umflaţi ai lui Martinez, aşa că, atunci când Billy îi cere să întindă mâinile, protestează foarte puţin, doar de formă, apoi se supune şi îl lasă să i le lege cu colierul din plastic. Apoi Billy îl conduce la masa rotundă.

— Iată-ne, spune el. Toţi la locurile noastre, cu fericirea citindu-ni-se pe chipuri[129].

— Sunt nişte bani în biroul meu, spune Donovan. Biroul din cameră. Şi droguri. Nişte coca prima-ntâi, omule. Cam trei grame.

— Şi eu am nişte bani, zice Hank. Doar cincizeci, dar…

Şi ridică din umeri, jenat parcă. Lui Billy chiar ar putea să-i placă tipul ăsta. Chestie complet aiurea, dacă se gândeşte la ce a făcut, dar adevărată. I s-a albit carnea de sub ochi şi din jurul gurii de spaimă, dar nu face crize şi se străduieşte să nu arate ce simte.

— Ei, dar ştiţi bine că nu-i vorba despre bani.

— Ţi-am spus… începe Donovan.

— Ştie tot, Tripp, intervine Martinez.

Billy se întoarce spre Hank.

— Care e numele tău de familie?

— Flanagan.

— Şi dubiţa aia din spate… e a ta, corect?

— Da. Dar s-a stricat. I-a sărit…

— Garnitura, da, ştiu. Dar săptămâna trecută a mers, da? Iar voi aţi dus-o cu ea pe Alice acasă după ce v-aţi terminat treaba?

— Să nu răspunzi! răcneşte Donovan.

Hank nu-l bagă în seamă.

— Cine eşti? Iubitul ei? Fratele ei? Băi, nene!

Billy nu spune nimic.

Hank scoate un oftat prelung, care pare plin de lacrimi.

— Ştii că n-am dus-o acasă.

— Ce aţi făcut cu ea?

Donovan:

— Să nu răspunzi!

Probabil asta este litania lui.

— Am lăsat-o undeva.

— Aţi lăsat-o? Aşa se zice?

— Bine, am aruncat-o în stradă, spune individul. Dar, măi, omule, *vorbea* de nu se mai oprea, pricepi? Şi ştiam că are telefonul la ea şi are şi bani de Uber. Şi *vorbea* întruna!

— Şi avea sens ce zicea? întreabă Billy. Adică făcea conversaţie cu voi? Răspunde-mi la asta, dacă ai curaj!

Hank nu-i răspunde. Începe să plângă, răspunzându-i astfel lui Billy.

Billy o sună pe Alice. Nu-l obligă pe Hank să-i spună că este un jeg ordinar, pentru că lacrimile cretinului l-au convins că ştie deja asta. Îi cere doar să-i spună că îi pare rău. Hank se supune şi chiar pare sincer. Presupunând că ar mai conta asta.

Billy se întoarce spre Donovan.

— Tu ai mai rămas.

11

Colegii de apartament cu apucături perverse fac pe ei de frică. Nu va încerca nimeni să fugă la uşă, pentru că ştiu toţi că intrusul cu mască ar da de pământ cu cel care ar avea atâta curaj. Billy se duce la geanta de laptop şi scoate din ea mixerul manual. Este un cilindru subţire din inox, cam de douăzeci de centimetri lungime. Cablul este înfăşurat în formă de fundă.

— Uite la ce m-am gândit eu, spune Billy. M-am gândit că bărbaţii habar n-au ce înseamnă violul, dacă nu au fost ei înşişi violaţi. Iar tu, domnule Donovan, vei avea acum parte de o experienţă aproximativ identică.

Donovan dă să sară de pe canapeluţă şi Billy îl împinge înapoi. Când cade la loc pe pernă, aceasta scoate un zgomot ca de băşină. Martinez şi Flanagan nici nu se clintesc, ci stau cu ochii bulbucaţi la mixer.

— Vreau să te ridici uşurel, să-ţi laşi în jos pantalonii şi chiloţii şi după aia să te întinzi pe burtă.

— Nu!

Donovan e alb ca varul la faţă. Ochii îi sunt mai bulbucaţi decât cei ai colegilor de apartament. Billy nici nu se aştepta să i se supună imediat. Scoate Rugerul de la curea. Îşi aduce aminte de Pablo Lopez, unul dintre cei care au murit în Casa Groazei. Bigfoot Lopez ştia pe de rost una dintre replicile lui Dirty Harry{130}, aceea care se termină cu: *O singură întrebare tre' să-ţi pui: Mă simt norocos? Ei, aşa te simţi, jegule?* Billy nu mai ţine minte exact cum era, dar cam asta e ideea.

— Nu-i al meu revolverul acesta, spune el. L-am împrumutat. Ştiu că este încărcat, dar nu ştiu cu ce fel de gloanţe. Nu am verificat. Dacă nu-ţi dai nădragii jos şi nu te culci pe burtă, am să te împuşc în gleznă. De foarte aproape. Aşa că tu trebuie să-ţi pui o singură întrebare – oare este glonţ exploziv sau nu? Dacă nu, atunci probabil că ai să poţi să mergi din nou, dar numai după multă suferinţă şi terapie; şi o să şchiopătezi tot restul vieţii. Dacă da, atunci poţi să-i zici *adios* unei părţi foarte mari din laba piciorului. Deci, uite care-i chestia: mergi la noroc cu glonţul sau te laşi futut în cur. Tu alegi.

Donovan începe să plângă în hohote. Dar lacrimile lui nu-i stârnesc milă lui Billy; ba chiar îl fac să-şi dorească să-l pocnească peste gură cu patul revolverului şi să vadă câţi dintre dinţii ăia de reclamă e în stare să-i scoată.

— Hai să-ţi explic altfel. Fie înduri o durere şi o umilinţă trecătoare, fie îţi târâi tot restul vieţii piciorul după tine. Presupunând că n-o să ţi-l

amputeze doctorii. Ai cinci secunde să te hotărăşti. Cinci… patru…

La trei, Tripp Donovan se ridică în picioare şi îşi lasă pantalonii în jos. Penisul i s-a chircit şi s-a făcut cât un tăieţel, iar testiculele aproape nici nu i se mai văd.

— Domnu', chiar trebuie să… începe Martinez.

— Gura! i-o retează Hank. Merită ce i se întâmplă. Probabil toţi am merita.

Şi apoi i se adresează lui Billy:

— Ca să ştii, eu nu mi-am băgat-o înăuntru, ci mi-am pus-o pe burta fetei.

— Ai ejaculat?

Deşi Billy ştie răspunsul.

Hank lasă capul în jos.

Donovan stă întins pe mochetă. Are fundul alb şi fesele încleştate.

Billy se pune într-un genunchi lângă şoldul individului.

— Neapărat să stai liniştit, domnule Donovan. Mă rog, cât de liniştit ai să poţi. Mare noroc ai că nu o să bag chestia asta în priză. Să ştii că mi-a trecut prin cap.

— O să te fut! spune printre dinţi Donovan.

— Nu o să fie nimeni futut astăzi în afară de tine.

Billy propteşte baza mixerului pe fesa dreaptă a lui Donovan, care tresare cu putere şi scoate un geamăt.

— Când am fost la cumpărături, m-am gândit să iau şi nişte lubrifiant – ştii tu din care, nişte loţiune de corp, nişte ulei de masaj, poate chiar nişte alifie –, dar mi-am zis că nu meriţi. Alice n-a avut parte de aşa ceva, nu? Dacă nu cumva ţi-ai dat cu scuipat pe sculă înainte să o penetrezi.

— Te implor, nu face asta, hohoteşte Donovan.

— Aşa a zis şi Alice? Probabil că nu, probabil era prea drogată ca să mai poată spune mare lucru. N-a spus decât atât: „Nu mă strânge de gât". Poate ar fi zis mai multe dacă ar fi putut. Hai, domnule Donovan, începem! Nu te mişca! Îţi dai seama că n-o să-ţi spun să te relaxezi şi să te simţi bine.

12

Billy nu se lungeşte cât credea că o s-o facă. Nu-l lasă inima. Şi nici nu prea mai vrea. Când termină, îi fotografiază cu telefonul pe Tripp şi pe ceilalţi doi. După care scoate mixerul din fundul lui Tripp, îl şterge bine de amprente şi îl aruncă. Cilindrul se rostogoleşte până sub masa rotundă pe care se află laptopul lui Martinez.

— Rămâneţi la locurile voastre. Aproape am terminat cu voi, aşa că n-o daţi în bară pe ultima sută de metri.

Billy se duce să ia un cuţit din bucătărie. Când se întoarce, vede că nu s-a mişcat niciunul. Billy îi cere lui Hank Flanagan să întindă mâinile. Hank şi le întinde şi Billy taie colierul din plastic.

— Domnule? spune Hank cu sfială. Ţi-a căzut peruca.

Are dreptate. Peruca blondă zace într-un colţ, lângă plintă, ca un animal mort. Unul mic. Un iepure, poate. Probabil că i-a căzut atunci când Donovan s-a năpustit la el şi Billy l-a izbit de uşă. Oare a ţinut minte să şi-o lipească înainte de a pleca din apartamentul de la subsol? Nu mai ţine minte, dar presupune că nu a lipit-o. Nu mai încearcă să şi-o pună la loc, pentru că îi este suficientă masca. Aşa că o ia de pe jos şi o ţine în mâna liberă. În cealaltă are Rugerul.

— Am poze cu voi toţi, dar, pentru că domnul Donovan este singurul care se poate lăuda cu un mixer vertical vârât în cur, dânsul este vedeta. Nu-mi prea vine să cred că o să sunaţi la poliţie, pentru că ar trebui să explicaţi de ce am intrat cu forţa peste voi, dar am plecat fără bani sau obiecte de valoare. Însă, dacă *vă veţi gândi* să scorniţi cine ştie ce istorie fără nicio legătură cu violul în grup, atunci pozele astea ajung pe internet. Cu explicaţiile de rigoare. Întrebări?

Niciuna. A venit vremea să plece. Îşi va scoate masca şi îşi va pune peruca pe scară. Însă vrea să le mai spună ceva înainte să o ia din loc. Simte că este

important şi că trebuie neapărat să o facă. Primul lucru care-i trece prin minte este o întrebare: Voi nu aveţi surori? Evident că mame au, până şi Billy a avut una, chiar dacă nu ştia prea bine cum să fie o mamă adevărată. Însă ar fi retorică o asemenea întrebare. Or, el vrea să le ţină morală, nu să-i sperie (că deja a făcut asta).

Aşa că Billy spune:

— Ar trebui să vă fie ruşine.

Şi pleacă. În timp ce se grăbeşte pe coridor, îşi scoate masca şi o pune în geanta de laptop. Îşi spune că nu-i cu nimic mai bun decât tipii ăia – ia te uită, râde ciob de oală spartă. Însă nu îi face bine să gândească aşa. Drept urmare, îşi pune peruca, coboară în fugă scara şi îşi zice că ăsta e, n-are ce face, nu se mai poate schimba şi trebuie să se împace cu situaţia. Slabă alinare, dar oricum mai bună decât deloc.

CAPITOLUL 17

1

Probabil că Alice l-a aşteptat chiar în spatele uşii de la camera ei de motel, pentru că Billy nici nu termină de ciocănit şi ea îi deschide. Şi îl îmbrăţişează. Îl ia prin surprindere şi vrea să se desprindă din braţele ei, însă îi vede privirea îndurerată şi atunci o îmbrăţişează şi el. În afară de îmbrăţişările alea frăţeşti cu tipi de teapa lui Nick şi Giorgio, nu a mai fost strâns în braţe – pe bune – de nimeni şi de foarte multă vreme. Dar îşi dă seama că nu-i tocmai aşa, Shanice Ackerman l-a îmbrăţişat de multe ori. Şi s-a simţit bine, la fel cum se simte şi acum.

Intră amândoi în cameră. I-a spus că totul e în regulă atunci când a sunat-o din maşină după ce a plecat din Landview Estates, însă ea îl întreabă din nou.

— Şi… te-ai ocupat de ei?

— Da.

— De toţi trei?

— Da.

— Aş vrea să ştiu cum.

— N-are niciunul dintre ei nevoie de doctor, dar au plătit pentru ce ţi-au făcut. Hai s-o lăsăm aşa.

— Bine, dar îmi dai voie să repet întrebarea pe care ţi-am mai pus-o?

Billy îi dă voie.

— Ai făcut-o pentru mine sau pentru sora ta?

Se gândeşte bine şi îi răspunde:

— Cred că pentru amândouă.

Ea dă din cap, vrând să-i arate că discuţia este închisă.

— Auzi? Peruca aia arată de parcă te-a lovit o tornadă. Ai vreun pieptăn?

Are. În trusa de bărbierit. Alice ţine peruca între degetele desfăcute şi începe să o pieptene cu mişcări energice.

— Stăm aici la noapte?

Billy s-a gândit la asta pe drumul scurt de întoarcere.

— Eu aş zice că da. Nu cred că trebuie să ne facem griji că Cei Trei Nătărăi[131] o să cheme poliţia.

Spune asta gândindu-se la pozele din telefon.

— Plus că s-a făcut cam târziu.

Alice se opreşte din pieptănatul perucii şi îl priveşte drept în ochi.

— Ia-mă cu tine când ai să pleci. Te rog mult.

Billy nu spune nimic, iar ea îi interpretează greşit tăcerea. Crede că nu este de acord.

— Nu mai am ce face aici. Nu mai pot să mă întorc la facultate şi să continui să servesc cafele. Nici acasă nu mai pot să mă întorc. Şi nici nu vreau. Mai ales acum, după ce s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat. Trebuie să plec din oraşul ăsta. Trebuie s-o iau de la capăt. Te rog, Dalton. *Te rog!*

— Bine. Dar la un moment dat o s-o luăm fiecare pe drumul lui. Înţelegi, da?

— Înţeleg.

Îi întinde peruca.

— Arată mai bine?

— Da. Şi prietenii îmi spun „Billy”. În regulă?

Fata zâmbeşte.

— În regulă.

2

La vreo patru sute de metri mai încolo, pe drumul paralel cu autostrada, se află un fast-food Slim Chickens. Billy intră şi cumpără ceva de mâncare şi milkshake-uri. Îi place foarte mult felul în care fata nu-şi ia ochii de la sandviciul cu pui şi bacon, pregătindu-şi muşcătura următoare, chiar dacă încă mestecă la dumicatul din gură. Nu înţelege de ce,

dar îi place. Se uită la ştirile locale. Doar una singură are legătură cu asasinatul de la tribunal. Nimic nou, doar vorbărie goală ca să umple cele două minute de dinainte de buletinul meteo. Lumea merge mai departe.

— Crezi că o să te simţi bine la noapte?

— Da.

Şi îi fură un cartof prăjit, de parcă asta i-ar demonstra ceva.

— Dacă iar o să ai dificultăţi de respiraţie…

— „Picnicul Ursuleţilor”. Ştiu.

— Şi dacă nu te ajută, să baţi în perete şi am să vin imediat.

— Bine.

Billy se ridică şi aruncă resturile de mâncare.

— În cazul ăsta, eu o să-ţi zic noapte bună. Mai am nişte chestii de făcut.

— O să scrii?

Billy clatină din cap.

— Alte chestii.

Acum Alice se nelinişteşte.

— Billy… nu-i aşa că n-ai să fugi în miez de noapte? N-ai să mă abandonezi, nu?

Schimbarea rolurilor este atât de uluitoare, încât nu-şi poate reţine râsul.

— Nu, nu am să fac aşa ceva.

— Jură-te!

Ia o figură serioasă şi spune aşa cum spun copiii mici, aşa cum îi spunea uneori lui Shan, aşa cum îi spunea adesea lui Cathy:

— Jur pe roşu.

Ea îi zâmbeşte larg.

— Să te culci devreme, pentru că plecăm în zori. Avem mult de mers.

Acum nu mai trebuie decât să stabilească încotro vor merge.

3

Ajuns în camera lui, de cealaltă parte a peretelui, îi scrie un mesaj lui Bucky Hanson:

Pot să vin acolo unde eşti tu? De fapt, eu şi încă cineva. O fată de încredere, dar care are nevoie de acte noi de identitate. Nu stăm mult. Când primesc restul de bani care mi se datorează, o să primeşti şi tu ce ţi-am promis.

Trimite mesajul şi aşteaptă. Se cunoaşte cu Bucky aproape de la început. Billy are deplină încredere în el şi crede că şi reciproca este valabilă. Plus că un milion de dolari înseamnă o groază de bani.

După cinci minute, aude clinchetul telefonului.

SCOTS spectacol live Skipper's Smokehouse 2007 69 El Camino YT. Şterge şi FAM.

De ani buni nu au mai comunicat astfel, dar Billy îşi aduce aminte că FAM înseamnă *Fără alte mesaje.* Dacă Bucky recurge la limbajul ăsta cifrat, înseamnă că este foarte, foarte prudent. Poate chiar a auzit ceva. Şi, dacă da, informaţia nu-i deloc una bună.

Billy ştie şi ce înseamnă SCOTS. Adică Southern Culture on the Skids, trupa preferată a lui Bucky. „69 El Camino" este unul dintre cântecele ei. Billy intră pe YouTube şi scrie *SCOTS live la Skipper's Smokehouse*[132]. Probabil că Southern Culture on the Skids a cântat în localul acela de multe ori de-a lungul anilor, pentru că sunt patruzeci de clipuri cu diferite cântece. Cinci sunt cu „69 El Camino", însă unul singur este din 2007. Billy îl selectează pe acesta, dar nu apasă play. Clipul e filmat cu un telefon prost şi s-ar auzi ca vai de capul lui. Plus că nu cântecul îl interesează pe el.

Se uită şi vede că are peste patru mii de vizualizări şi sute de comentarii. Billy merge în jos până la ultimul, postat de Hanson 199, în urmă cu doar două minute:

Mişto cântec! I-am văzut pe băieţi interpretând o variantă super, de zece minute, la Edgewood Saloon din Sidewinder.

Billy scrie propriul comentariu, sub numele Taco04. Este scurt:

Sper să-i văd şi eu curând!

Şterge mesajul trimis lui Bucky şi răspunsul acestuia despre clipul trupei SCOTS, după care intră pe Google. În zona continentală a Statelor Unite nu există decât un singur oraş care se numeşte Sidewinder. Acesta se află în Colorado. Acolo nu-i niciun fel de cârciumă care să se cheme Edgewood Saloon, dar strada principală se numeşte Edgewood Mountain Drive.

Îi trimite un mesaj lui Alice:

Plecăm la 5:00. OK?

Răspunsul – Am înţeles – vine imediat.

Billy descarcă o aplicaţie pe unul dintre laptopurile AllTech. Durează cam mult, pentru că Wi-Fi-ul de la motel merge ca ochii mortului. După ce termină de descărcat, citeşte vreo oră, apoi face un duş fierbinte. Îşi setează alarma telefonului să-l trezească, cu toate că ştie că nu va fi nevoie. Visează că este din nou în Lalafallujah. Absolut firesc.

4

Nu s-a luminat încă atunci când îşi pun pe bancheta din spate a Fordului Fusion cele câteva lucruri pe care le au la ei. Billy aşază unul dintre laptopurile ieftine pe consola dintre scaunele din faţă şi îl conectează la priză.

— Ştiam eu că o să-mi prindă bine una dintre sculele astea.

— Pe bune?

Alice pare că nu s-a trezit de tot.

— Nu, dar câteodată mai ai şi noroc în viaţă.

Cât timp ea îşi prinde centura, Billy deschide aplicaţia descărcată cu o seară în urmă. Se aude un ţiuit, cam la fel ca acela făcut de conectarea modemurilor vechi, şi el îl dă mai încet.

— Pentru ce-i asta?

Billy se apleacă şi îi arată un panou mic, foarte greu de observat, care se află în stânga torpedoului.

— Ăla este OBD[133]. Sistemul de diagnoză auto. Face tot felul de chestii şi, pentru că asta e o maşină închiriată, unul dintre lucrurile la care se pricepe este să o localizeze cu precizie, în caz că vrea cineva de la reprezentanţă să ştie unde suntem. Şi precis vor vrea asta de îndată ce trecem graniţa dintre state, pentru că dispozitivul este programat să trimită notificări. Aplicaţia asta este un emiţător de bruiaj. Dacă o să verifice cineva, o să creadă că s-a stricat OBD-ul.

— Adică asta speri tu să creadă.

— Am mare încredere că aşa va fi, spune Billy. Gata?

— Gata.

Acum este complet trează.

— Unde mergem?

— În Colorado.

— Dumnezeule, tocmai în Colorado!

Pare foarte tânără când se miră aşa.

— Cât de departe e?

— Mai mult de o mie şase sute de kilometri. Drum de două zile.

Alice zâmbeşte.

— Atunci, să-i dăm bătaie!

Şi Billy spune:

— Am înţeles, să trăiţi!

Porneşte maşina. Cinci minute mai târziu sunt deja pe autostradă şi merg către vest.

5

Se opresc să pună benzină şi să mănânce în Muskogee, oraşul ajuns celebru datorită unui cântec

al lui Merle Haggard[134]. Alice se uită pe AllTech şi îl îndrumă pe Billy spre mall-ul Arrowhead. Când ajung acolo, îi arată o clădire cu mai multe tende portocalii.

— Ce-i aia Ulta? se miră Billy.

— Magazin de cosmetice. Du-te tu singur. Nu vreau să mă vadă lumea aşa de vânătă la faţă.

Billy nu o judecă pentru asta. Este tânără, este sănătoasă, iar vânătăile au început să se mai estompeze, dar şi aşa e limpede că a aranjat-o cineva în trecutul nu prea îndepărtat. Fata îi spune ce să cumpere şi el intră în magazin. Cel mai important articol se cheamă Dermablend Cover Creme. Este mai ieftin decât pastilele de a doua zi, dar, împreună cu pensula şi cu pudra cu rolul de a fixa machiajul, nota de plată ajunge la aproape optzeci de dolari.

— Ai gusturi cam scumpe, îi zice el când îi dă punga cu cumpărături.

— Stai să vezi rezultatele.

Are un ton tupeist, care îi place lui Billy. Nu mai este fata care nu suporta să se privească în oglindă… însă nu şi-a revenit complet. Alice adoarme spre după-amiază, în timp ce maşina îşi continuă drumul spre nord-vest, şi, după vreo oră, Billy o aude gemând. Şi o vede cum îşi ridică mâinile de parcă ar vrea să se ferească de ceva. Loveşte bordul şi se trezeşte cu un icnet puternic. Apoi mai icneşte o dată. Şi încă o dată. Acum şi-a dus o mână la gât.

— „Picnicul Ursuleţilor”, acum! spune Billy.

Deja a început să încetinească şi intră pe banda de avarie.

— Nu, n-am nimic, nu te opri. Mă simt bine. Am visat urât, atâta tot.

— Ce-ai visat? o întreabă Billy, semnalizând şi reintrând cu Fordul pe şosea.

— Nu mai ţin minte.

Nu-i adevărat, dar nu-l deranjează.

6

Înnoptează în orăşelul Protection, Kansas, pentru că acesta se află aproape la jumătatea drumului lor şi pentru că amândurora le place ideea să stea într-un loc care se cheamă Motelul Protection. De data aceasta Alice îl însoţeşte la recepţie, iar tipul care le dă cheile de la camere nici nu se uită la ea. Poate că o femeie s-ar fi uitat, îşi spune Billy. Cosmeticele sunt bune şi ea a ştiut cum să se fardeze, dar tot nu i-a ieşit perfect. O întreabă dacă vrea să comande ceva de mâncare, iar ea clatină din cap. Se simte pregătită să iasă în lume, altă chestie bună. Mănâncă la Don's Place, care este unicul loc din Protection unde se poate mânca. Iar în meniu nu sunt decât burgeri şi cârnaţi.

— Cum e tipul ăsta la care ne ducem? întreabă Alice.

— Păi, Bucky trebuie să aibă acum în jur de şaizeci şi cinci sau şaptezeci de ani. Slab ca dracu'. Fost puşcaş marin. Se hrăneşte mai mult cu bere, ţigări, cârnăciori şi rock and roll. Se pricepe la computere, are o mulţime de relaţii şi umblă după prestidigitatori.

— Prestidigitatori?

— Spărgători profesionişti. Nu puşti, nu drogaţi, nu din ăia care abia aşteaptă să apese pe trăgaci. Este jumătate impresar, jumătate căutător de talente.

— Pentru lumea interlopă.

Billy zâmbeşte.

— Nu cred că acum mai există o lume interlopă. Cred că a distrus-o Era Computerelor.

— Şi găseşte de lucru pentru oameni ca tine, spune ea, după care îşi coboară vocea. Pentru asasini plătiţi.

Din câte ştie Billy, el este singurul asasin plătit cu care lucrează Bucky, dar nu o contrazice. Cum s-o contrazică, din moment ce ăsta-i adevărul? I-ar putea spune încă o dată că el nu-i omoară decât pe oamenii care merită să moară, dar de ce să se mai complice? Ori îl crede, ori nu. În orice caz, este

complet nerelevant. Nu-şi poate schimba trecutul, dar vrea să-şi schimbe viitorul. Şi mai vrea să-şi primească banii. A muncit pentru ei. Îi merită.

— Cred că Bucky ţi-a făcut deja rost de un act nou de identitate. Se ocupă şi cu treburi din astea. Poţi deveni o altă persoană. Dacă vrei.

— Vreau.

Nici măcar nu stă să se gândească.

— Deşi s-ar putea să vreau s-o sun pe mama la un moment dat.

Chicoteşte scurt şi clatină uşor din cap.

— Ştii ceva? Nici nu mai ţin minte când m-a sunat ea pe mine ultima dată. Zău!

— Dar acum ai vorbit cu ea?

— Da. Când tu te-ai dus… în vizită la Tripp şi amicii lui.

— Nu i-ai zis că te duci la Cancun, nu?

Alice zâmbeşte.

— Recunosc că am fost tentată, dar nu. I-am spus că am avut un iubit şi că ne-am despărţit când m-am lăsat de facultate şi că acum am nevoie de ceva timp ca să mă gândesc ce vreau să fac în continuare.

— Şi a fost de acord?

— De foarte multă vreme nu mai e de acord cu nimic din ce fac eu. Acum, putem să vorbim despre altceva? Te rog frumos.

7

În ziua următoare nu se întâmplă mare lucru. Cea mai mare parte a ei şi-o petrec pe Autostrada 70. Alice, recuperându-se încă după traumele fizice şi psihice suferite, doarme foarte mult. Billy se gândeşte cum va continua povestea despre Fallujah, poveste copiată pe un stick de memorie, care se află în geanta cu laptopul. Şi asta îl duce cu gândul la Albie Stark, care le tot zicea cum îşi va scoate el motocicleta Harley din magazie la întoarcerea acasă şi cum va porni cu ea în călătorie de la New York şi până la San Francisco. „Dar nici vorbă să merg pe drumurile alea neumblate”, le spunea el. „Numa’ şi

numa' pe autostrăzi, frăţică, aşa cum fac boierii. Cu o sută treizeci de kilometri la oră, pe relax, frate." Numai că Albie nu a mai apucat să-şi vadă împlinit visul. Albie a murit în spatele unui taxi rablagit din Fallujah şi ultimele lui cuvinte au fost: „N-am nimic, doar m-a zgâriat un pic". Şi atunci a început să hârâie şi să icnească aşa cum făcea Alice când avea atacurile de panică şi n-a mai putut să cânte nici măcar primul vers din „Picnicul Ursuleţilor".

Se opresc să pună benzină şi să mănânce în orăşelul Quinter, Kansas. Când coboară din Ford ca să se ducă la fast-foodul Waffle Delite, văd la tejghea doi poliţişti statali. Alice are ezitări, dar Billy continuă să meargă şi totul este în regulă. Poliţiştii abia dacă le aruncă o privire neinteresată.

— Dacă te porţi cum trebuie, de cele mai multe ori nici nu te bagă în seamă, îi spune Billy când se întorc la maşină.

— De cele mai multe ori?

Billy ridică din umeri.

— Orice se poate întâmpla. Mergi la noroc şi speri să ţină.

— Eşti fatalist.

Billy începe să râdă.

— Ba nu. Realist.

— Şi care-i diferenţa?

El se opreşte cu mâna pe mânerul de la portiera Fordului şi se uită la ea. Fata asta reuşeşte să-l surprindă mereu.

— S-ar putea să fii prea deşteaptă pentru facultatea de economie, îi zice el. Cred că te aşteaptă lucruri mai bune.

8

Umflată cu gofre şi cu bacon, Alice adoarme din nou. Billy se uită la ea din când în când. Îi place tot mai mult cum arată. Îi place personalitatea ei. Oare chiar poţi trânti uşa în nasul unei vieţi ca să deschizi uşa unei vieţi noi? Câţi oameni ar face asta chiar dacă li s-ar oferi o asemenea ocazie?

Fata se trezeşte pe la patru, se întinde, după care rămâne cu gura căscată.

— Hai că acum chiar mi-au căzut plombele!

Billy râde.

— N-am mai auzit asta.

— Munţii Stâncoşi! Dumnezeule, *uită-te* la ei!

— Mda, mişto!

— Am văzut poze, dar nu-i tot aia. Adică, abia *încep* să apară!

Aşa este. După sute de kilometri de mers prin şes, iată-i pe neaşteptate chiar în faţa lor.

— Am crezut că o să ajungem azi la Bucky şi încă cred că am putea, dar nu vreau să conduc pe întuneric pe Route 19, prin munţi. Probabil că sunt multe serpentine.

Însă nu-i zice că nu ar vrea ca Bucky să vadă farurile unei maşini în faţa casei, între zece şi douăsprezece noaptea. Mai ales când a dat dovadă de atât de multă prudenţă când şi-a dezvăluit adresa.

— Ia vezi dacă găseşti un motel la est de Denver. Dar vezi să fie unul local, nu dintr-un lanţ.

Alice caută motelul pe telefonul lui Dalton Smith. Şi o face cu îndemânarea celor foarte tineri.

— E unul care se cheamă Pronghorn Motor Rest. Ţi se pare că ar face parte dintr-un lanţ?

— Nu. Unde e?

— Cam la vreo cincizeci de kilometri distanţă.

Mai tastează ceva.

— Într-o localitate care se cheamă Byers. Acolo se organizează un concurs, urmat de un mare bal, dar asta o să fie abia în noiembrie. Îmi pare rău că n-o să participăm şi noi.

— Nasol!

— Mda, oftează Alice, se mai întâmplă şi nasoleli din astea. Viaţa-i o mare petrecere, nu? Iar petrecerile nu sunt făcute să dureze.

Se uită din nou surprins la ea.

— Asta-i din F. Scott Fitzgerald?

— Din Prince, zice fata. Nu-mi vine să cred cât de minunaţi sunt munţii ăştia. Dar nu cred că am să mă mai uit la ei după apus. Mi-e teamă să nu mi se

frângă inima. Şi eu sunt acum aici şi mă uit la ei doar din cauză că m-au violat idioţii ăia şi m-au aruncat în ploaie. Probabil că totul se întâmplă cu un scop anume.

Billy a auzit de mult prea multe ori cugetarea asta şi îl enervează de fiecare dată.

— Nu cred în predestinare. *Nu vreau* să cred.

— Bine, scuză-mă, şopteşte ea puţin speriată. N-am vrut să…

— Dacă aş crede asta, ar însemna să cred că a existat cineva sau ceva mai important decât sora mea. Şi mai important decât Albie Stark. Decât Taco. Decât Johnny Capps, care nu va mai merge niciodată. Nu există absolut nimic *echitabil* în ce au păţit ei.

Ea nu spune nimic. Billy o priveşte şi vede că se uită la mâinile încleştate pe genunchi şi că îi şiroiesc lacrimi pe obraji.

— Isuse, Alice, n-am vrut să te fac să plângi.

— Nu m-ai făcut, spune ea, ştergând dovezile de pe obraji.

— Ce am vrut să spun eu este că, dacă există un Dumnezeu, atunci Dumnezeul ăsta face o treabă al naibii de proastă.

Alice întinde mâna, arătând spre colţii albaştri ai Munţilor Stâncoşi.

— Dacă există un Dumnezeu, atunci să ştii că El i-a făcut.

Mă rog, îşi spune Billy, *are şi ea dreptatea ei.*

9

N-au absolut nicio problemă să-şi ia camere învecinate la Pronghorn Motor Rest; judecând după numărul de maşini din parcare, Billy îşi spune că ar fi putut lua orice cameră ar fi vrut. Mănâncă la un fast-food din apropiere. După ce se întorc la motel, Billy introduce în laptop stick-ul cu povestea. Deschide documentul şi citeşte ultimul rând scris: „Când Taco i-a dat lui Fareed megafonul pe care scria BUNĂ DIMINEAŢA, VIETNAM.” Apoi îl

închide. Nu că s-ar teme să scrie despre ce s-a întâmplat în Casa Groazei, dar nici nu vrea s-o facă pe bucăţi. Vrea să fie într-un loc liniştit, unde să verse dintr-odată întreaga poveste, aşa cum verşi otrava dintr-o sticluţă. Nu crede că va dura prea mult, dar vor fi nişte ore *intense.*

Se duce la fereastră şi se uită afară. În faţa fiecărei camere sunt câte două şezlonguri ieftine. Alice stă într-unul şi priveşte stelele. Se uită mult timp la ea. Nu are nevoie de niciun psiholog care să-i explice ce înseamnă fata asta pentru el; este un fel de Cathy, dar ajunsă la maturitate. Un psiholog ar încerca să-i demonstreze că o vede în ea şi pe Robin Maguire, alias Ronnie Givens, din Casa Zugrăvelii Eterne; însă n-ar fi deloc adevărat, pentru că el a vrut să facă dragoste cu Robin şi multe au fost nopţile în care s-a masturbat gândindu-se la ea; iar cu Alice nu vrea să se culce. Îi place de ea, ţine la ea, şi asta înseamnă mai mult decât un futai.

Oare n-ar trebui să ţină la ea? Oare e periculos să simtă asta? Normal că e. Oare să fie la fel de periculos felul în care Alice s-a apropiat de el, a ajuns să ţină la el, să aibă încredere în el, să depindă de el? Normal că e. Dar înseamnă mult pentru el să o vadă cum stă şi se uită la stele. Poate o să-i treacă, dacă lucrurile vor merge prost. Însă deocamdată asta simte. I-a oferit munţii şi stelele – sigur, nu i le-a făcut cadou, nici nu avea cum. Dar măcar i-a oferit prilejul să se uite la ele, iar asta înseamnă foarte mult.

10

Pleacă dis-de-dimineaţă şi ocolesc oraşul Denver la ora opt. Peisajul este plat. Traversează oraşul Boulder la nouă. La fel de plat. Şi, dintr-odată – bum! –, intră în munţi. Drumul este plin de serpentine, exact aşa cum şi-a imaginat Billy. Alice stă cu spatele drept şi îşi întoarce capul în toate direcţiile, privind cu ochi căscaţi când la defileurile adânci din dreapta, când la versanţii abrupţi şi

împăduriţi din stânga. Billy înţelege de unde vine toată uimirea asta. Alice este o fată din New England, care n-a făcut în toată viaţa ei decât o scurtă călătorie puţin mai la sud de oraşul natal (călătorie cu final nefericit), iar tot ce vede acum pentru prima dată i se pare extraordinar. Nu crede că era nevoie de un viol pentru ca fata să ajungă la poalele Munţilor Stâncoşi, dar se bucură că a adus-o până aici. Îi place surprinderea ei. Foarte, foarte mult îi place.

— Aş putea să trăiesc aici, spune ea.

Acum trec prin Nederland, un orăşel care pare mai degrabă o biată anexă a uriaşului centru comercial de la marginea lui. Parcarea e plină ochi. Billy, care e în stare să creadă orice, ar avea totuşi mari probleme dacă ar trebui să îşi imagineze că, la începutul primăverii viitoare, această parcare va fi aproape pustie şi majoritatea magazinelor închise într-o zi lucrătoare.

— Trebuie să intru acolo, îi arată Alice.

Are obrajii îmbujoraţi.

— În farmacie.

Billy reuşeşte să găsească un loc liber.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, dar simt că o să vină o prietenă în vizită. Cu două săptămâni mai devreme. A început să mă doară burta.

Billy îşi aduce aminte de prospectul din cutia cu pastila de a doua zi.

— Eşti convinsă că nu vrei să mă duc eu să…

— Nu, nu, nu. Mă duc eu. Nu durează. Sper doar să nu-mi pătez pantalonii.

— Dacă ai să ţi-i pătezi o să…

Cumpărăm unii noi, ar mai vrea el să spună, dar fata a şi ţâşnit din maşină şi merge repede, aproape alergând, spre Walgreens. Se întoarce după câteva minute cu o pungă în mână.

El o întreabă dacă se simte bine. Pe un ton aproape răstit, ea îi spune că da. Ies din orăşel şi ajung pe o zonă lărgită a autostrăzii. Ea îl întreabă dacă poate să oprească puţin mai departe de

celelalte câteva maşini parcate pe margine. După care îl roagă să se uite în cealaltă parte. El se uită pe geam şi vede un cretin care pluteşte cu deltaplanul pe deasupra unei râpe adânci ca o rană înjunghiată. De la distanţa asta parcă nu se mişcă deloc. O aude pe Alice cum se fâţâie, aude zgomotul făcut de fermoar, foşnetul pungii, alte foşnete când desprinde hârtia de pe obiectul de care are nevoie – probabil un tampon extern, nu ar fi deocamdată cazul să folosească un absorbant intern –, după care din nou zgomotul fermoarului.

— Acum poţi să te uiţi.

— Ba nu, uită-te *tu,* zice Billy, arătându-i-l pe tâmpitul cu deltaplanul.

Tipul poartă un tricou fără mâneci, de un roşu orbitor, şi o cască galbenă care nu-i va fi de niciun folos dacă se izbeşte de munte.

— A-o-leu… Dumnezeule… *mare!* exclamă Alice, ţinându-şi mâna pavăză la ochi.

— Nu ţi-au căzut plombele?

Alice zâmbeşte. Pe bune. Zâmbet frumos şi sincer. Şi repetă:

— Aş putea să trăiesc aici.

— Şi să faci chestia *aia?* arată Billy spre deltaplan.

— Poate nu chiar aia.

Se gândeşte puţin şi se corectează:

— Sau poate că da.

— Gata de drum? Te-ai rezolvat?

— Da, să trăiţi! răspunde Alice, impertinentă cât cuprinde.

11

Billy se bucură că nu au pornit ieri să traverseze munţii, pentru că mai fac încă două ore până la Sidewinder. Aici nu e niciun centru comercial, ci doar o stradă pe care se înghesuie unele în altele prăvălii cu suvenire, restaurante, magazine cu haine de cowboy şi baruri. Barurile sunt chiar foarte multe şi au nume care mai de care mai trăsnite: Rough

Rider Saloon, Boots N' Spurs, Homestead şi 187. Nu-i nicio cârciumă Edgewood, dar Billy nici nu se aştepta să fie.

— Aiurea nume pentru un bar, nu? zice Alice arătând spre 187.

— Da, este de acord Billy.

Însă, dacă ia în calcul motocicletele parcate în faţă, lui nu i se pare deloc aiurea. 187 este numărul articolului care se referă la crimă în Codul Penal al statului California.

Alice îşi foloseşte telefonul ca să îl îndrume, pentru că GPS-ul Fordului este şi el blocat împreună cu dispozitivul de localizare.

— Încă un kilometru şi jumătate, poate puţin mai mult. Pe partea stângă.

După un kilometru şi jumătate ies din oraş. Billy încetineşte şi vede tăbliţa pe care scrie Edgewood Mountain Drive. Virează. Trec pe lângă nişte case drăguţe şi nişte căbănuţe construite în stil elveţian, mai retrase de la stradă; aleile multora sunt ferecate, pentru că mai sunt şase săptămâni până la începerea sezonului de schi. Asfaltul se termină imediat după numărul 108. Unde înainte au mers pe un drum neted, acum maşina începe mai întâi să se legene cam nesigură şi apoi să facă salturi prin hârtoape. Billy vrea să ia o curbă strâmtă în formă de „S" şi trece cu Fordul peste un şanţ plin cu apă. De această dată maşina se zguduie atât de tare, că li se blochează centurile de siguranţă.

— Eşti sigur că ăsta-i drumul? îl întreabă Alice.

— Ăsta e. Căutăm numărul 199.

Fata se uită pe ecranul telefonului.

— Zice aici că nu există numărul ăsta.

— Nu mă mir.

După vreo opt sute de metri, se termină şi strada nepavată şi ajung pe un drum cu iarbă, pe marginea căruia cresc flori sălbatice. Billy îşi zice că probabil este un vechi drum forestier. Sunt din ce în ce mai mulţi copaci. Lovesc cu crengile în laturile Fordului. Drumul devine şi mai accidentat. Billy

face slalom printre bolovani mari, rămaşi aici de la ultima glaciaţiune. Alice pare tot mai neliniştită.

— Dacă o se termine drumul brusc, o să fie nevoie să dăm cu spatele vreo trei kilometri, pentru că nu-i niciun loc în care să…

Billy întoarce mult de volan şi împinge Fordul prin cea mai strânsă curbă de până acum. Şi ce să vezi? Drumul chiar *se termină.* Drept în faţa lor este o cabană din bârne, cu partea cea mai lungă sprijinită pe stâlpi, ca aceia de telefon, deasupra unui versant abrupt. Sub pridvorul deschis este parcat un Jeep Cherokee. Billy aude zumzăitul unui generator aflat undeva, în spate, zumzăit nu foarte sonor, dar ferm şi constant.

Billy şi Alice se dau jos din maşină, îşi umbresc ochii cu mâinile şi se uită la pridvorul înalt. Bucky Hanson se ridică din balansoarul pe care stătea şi se apropie de balustrada din lemn. Poartă o şapcă cu simbolul echipei de hochei New York Rangers şi fumează o ţigară.

— Sal’tare, Billy, băiatule! Am crezut că te-ai rătăcit.

— La fel a crezut şi ea. Bucky, ţi-o prezint pe Alice Maxwell.

— Mă bucur să te cunosc, Alice. Ia uită-te la tine, Billy. Cât să fie de când nu ne-am mai văzut?

— Cel puţin patru ani, spune Billy. Poate chiar cinci.

— Păi, hai, urcaţi! Treptele sunt prin lateral. Vă e foame?

12

Billy se temea că vechiul lui intermediar şi om de încredere s-ar putea să se supere că a adus o necunoscută în locul acesta, care este evident o ascunzătoare folosită doar în cazuri de extremă urgenţă, însă Bucky se poartă foarte frumos cu Alice. Sigur, nu se apucă să spună că orice prieten al lui Billy este prietenul lui etc. etc, dar asta-i deja limpede din atitudinea lui. Iar Alice se relaxează,

deşi în primele momente a fost cam sfioasă (ori poate că este doar obosită). Cu toate acestea, are grijă să rămână mereu pe lângă Billy.

Bucătăria este curată, spaţioasă şi plină de soare. Bucky încălzeşte nişte macaroane cu brânză la cuptorul cu microunde.

— Aş vrea să vă fac nişte *huevos rancheros*[135], că le fac foarte bune, dar nu m-am instalat încă. Mai trebuie să-mi iau provizii. Şi după aia o să mă dau la fund până când se termină toată povestea asta. Şi sper să se termine cu bine.

— Te-am băgat în rahat, îmi pare foarte rău, spune Billy.

Bucky dă din mână spre el.

— Am ştiut ce riscuri sunt atunci când am intermediat afacerea.

Le pune farfuriile aburinde în faţă.

— Şi tu, Alice? Tu cum ai făcut cunoştinţă cu veteranul ăsta din războiul lui Georgie Bush?

Alice priveşte lung la macaroanele cu brânză, de parcă ar fi cine ştie ce mâncare simandicoasă. Şi se îmbujorează uşor.

— Am putea spune că m-a cules de pe stradă.

— Serios? Hm. Ţi-a arătat cum ştie să facă pe prostul? E musai să vezi. Hai, Billy, arată-i!

Billy nu vrea. Alice nu e tâmpită, aşa cum sunt Nick şi Giorgio, dar Bucky le-a oferit un adăpost şi nu ar fi frumos să-l refuze. Numai că nu trebuie s-o facă.

— Mi-a arătat deja, spune Alice. Şi adaugă după o pauză: Mă rog, ăsta-i un fel de a spune.

Şi îi aruncă o privire lui Billy înainte de a se ocupa din nou de mâncarea din faţă. O privire scurtă, dar care-l convinge că ea vorbeşte despre prima parte a poveştii lui. Partea aceea pe care a scris-o ştiind că îl spionează Nick sau Giorgio.

— Tare, nu? exclamă Bucky, luându-şi farfuria şi aşezându-se lângă ei. Billy citeşte numai cărţi din alea grele, din alea cartonate, dar poate să-ţi înşire şi numele tuturor copiilor de la Liceul Riverdale[136] şi

să-ţi spună de unde şi-a făcut Batman rost de mantie.

Iar Billy îşi zice, hai să mă prostesc puţin, că n-o fi foc. Face ochii mari şi vorbeşte mai tărăgănat.

— Nu ştiu nimic de chestia asta.

Bucky izbucneşte în râs şi arată spre Billy cu furculiţa de care este agăţată o macaroană.

— Măi, eşti la fel de bun ca pe vremuri!

Şi se întoarce către Alice.

— Zici că te-a cules de pe stradă? Cum adică?

— Adică mi-a salvat viaţa.

Bucky ridică din sprâncene.

— Nu mai spune? Vreau să-mi povesteşti cum a fost. De fapt, vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat. Mai cu seamă ce anume a mers prost.

Billy se gândeşte bine. Apoi răspunde:

— Absolut tot în afară de Alice.

Şi începe să râdă. Nu se poate abţine.

13

Şi o ia din nou de la capăt, din momentul când au venit Frank Macintosh şi Paulie Logan să-l ia de la hotel, şi spune toată povestea până la sfârşit, însă evitând să dea prea multe amănunte despre ultima parte şi zicând doar că nişte tipi au maltratat-o pe Alice şi el le-a dat o lecţie.

Bucky nu întreabă ce fel de lecţie. Ia farfuriile de pe masă, le duce la chiuvetă şi dă drumul la apă caldă. Căsuţa asta de la marginea lumii are cuptor cu microunde şi antenă de satelit pe acoperiş. Însă nu are maşină de spălat vase.

— Mă ocup eu de ele, spune Alice ridicându-se de pe scaun.

— Ba nu te ocupi de nimic, îi zice Bucky. Sunt puţine şi oricum o să las cratiţa să se înmoaie. Că tare greu se curăţă brânza arsă. Auzi, Billy? Cât aveţi de gând să rămâneţi? Că, dacă o să staţi mai mult, trebuie să dau o fugă până la supermarketul King Soopers.

— Nu ştiu, dar mă duc eu la magazin, dacă vrei.

— Vin şi eu, spune Alice. Doar să-mi faci o listă cu ce-ţi trebuie.

Se uită în frigider şi adaugă:

— Ai nevoie de nişte legume.

Bucky nu o bagă în seamă. E tot la chiuvetă, tot cu spatele întors. Şi spune:

— Sunt pe urmele tale, Billy. Nu doar organizaţia lui Nick, ci încă patru grupări rivale, plus Dumnezeu ştie câţi independenţi. Este una dintre acele ocazii – rare, ce-i drept –, dar nu ieşite din comun, când s-au coalizat toţi. Eşti subiectul principal pe anumite forumuri de discuţii, unde ţi se spune Dl. Summerlock.

— Adică Billy Summers plus David Lockridge, spune Billy.

— Corect.

— Dar despre Dalton Smith se spune ceva acolo?

Nu, Doamne, te rog, îşi zice el.

— Din câte ştiu eu, Dalton Smith este deocamdată în afara oricărui pericol, dar indivizii ăştia au acces la cele mai bune agenţii de investigaţii, ale căror dotări îi fac pe ăia de la FBI să pară nişte ţărănoi din secolul trecut. Şi, dacă ai lăsat vreo urmă, o urmă oricât de mică, Dalton Smith este o cauză pierdută.

Acum Bucky se întoarce de la chiuvetă şi se uită fix la Alice în vreme ce îşi şterge cu o cârpă mâinile înroşite de la apa fierbinte. Nu e nevoie să spună nimic ca să îi facă să priceapă la ce anume face aluzie.

Billy spune:

— Nu-ţi face griji în privinţa ei. Când o să plecăm de-aici, o s-o ia pe drumul ei, sub o altă identitate. Cu condiţia să reuşeşti tu să-i faci actele.

— O, sigur că da. Am deja unul gata. Habar n-ai ce minuni poţi face când ai internet şi scule de ultimă oră.

Se întoarce la masă şi se aşază pe scaun.

— Ţi-ar plăcea să te cheme Elizabeth Anderson?

Alice pare luată prin surprindere şi schiţează un zâmbet nesigur.

— Cred că da. Nu pot să-mi aleg singură numele?

— Mai bine să n-o faci. Ai avea tendinţa să-ţi alegi unul care să aibă legătură cu trecutul tău. Dar să ştii că nu ţi-am ales eu numele ăsta, ci computerul. Un site care se cheamă Generator de Nume.

Se uită la Billy.

— Dacă tu ai încredere în ea, e suficient pentru mine. Dar cum rămâne cu soţii Jensen? Sau cu agentul ăla imobiliar? Crezi că le poate trece prin minte că tu nu eşti Dalton Smith?

Billy clatină din cap.

— Deci e totul în regulă. Foarte bine, pentru că s-a pus o recompensă pe capul tău.

— Cât?

— Pe forumurile alea se vorbeşte că ar fi şase milioane.

Billy rămâne cu gura căscată.

— Faci mişto de mine? De ce? Că mie îmi dădeau doar două ca să-l rezolv pe tipul ăla!

— Nu ştiu.

Alice se uită de la unul la celălalt, de parcă ar urmări o partidă de tenis.

— Nick se ocupă de contract, spune Bucky, dar nu cred că banii ăştia sunt ai lui, aşa cum nu erau nici ăia care ţi s-au promis.

Billy se sprijină cu cotul pe masă şi îşi propteşte bărbia în pumni.

— Cine naiba dă şase milioane de dolari cuiva ca să tragă într-un trăgător care a tras într-un alt trăgător?

Bucky râde.

— Bună asta! La fel ca aia cu vulturul care stă pe-un pisc cu un pix în plisc.

— Cine? Şi de ce? Din câte ştiu eu, Joel Allen era un *nimeni.*

Bucky clatină din cap.

— Habar n-am. Dar sunt convins că Nick Majarian cunoaşte răspunsul. Poate o să ai ocazia să-l întrebi.

— Cine-i Nick Majarian? vrea să ştie Alice.

Billy oftează.

— E numele real al lui Benjy Compson. Tipul care m-a băgat în rahatul ăsta.

Ceea ce nu-i tocmai adevărat. S-a băgat singur.

14

În cele din urmă, Billy se hotărăşte să rămână cu Alice la Bucky vreo trei zile. Poate patru. Vrea să termine de scris despre Casa Groazei. Asta nu va dura mult, dar are nevoie de timp ca să se gândească la următoarea lui mişcare. Oare, pe lângă revolverul Ruger, ar avea nevoie şi de o puşcă cu lunetă? Nu ştie. Oare ar avea nevoie de un alt pistol, poate un Glock, cu încărcător pentru şaptesprezece gloanţe, nu doar pentru şase? Nu ştie. Dar poate ar avea nevoie de un amortizor pentru Ruger, chiar dacă nu-i plac dispozitivele astea. Oare va avea ocazia să-l folosească? Nici asta nu ştie, dar Bucky îl asigură că ar putea face foarte uşor rost de un amortizor pentru revolver. În fine, cu condiţia ca pe Billy să nu-l deranjeze că este un dispozitiv artizanal, care s-ar putea face praf după câteva focuri. Bucky mai spune că în zona aceasta a Munţilor Stâncoşi se pot găsi tot felul de accesorii.

— Aş putea să-ţi fac rost chiar şi de o mitralieră M249, dacă vrei. Ştiu la cine să apelez. Oameni de nădejde, care nu suflă nicio vorbă.

Adică o mitralieră SAW[137]. Billy îşi aminteşte cum stătea Big Joe Kleczewski în faţa Casei Groazei, cu exact acest tip de mitralieră în mâini. Şi clatină din cap.

— Deocamdată să ne rezumăm doar la amortizor.

— Deci, un amortizor pentru un Ruger. Am înţeles.

În trei zile vor fi gata şi actele noi ale lui Alice, dar, când pleacă cu Billy la cumpărături în Sidewinder, Bucky îi spune să-şi ia şi nişte vopsea de păr.

— Cred că trebuie să fii blondă în poza de pe permisul auto. Dar sprâncenele să-ţi rămână negre.

Am senzaţia că o să-ţi stea foarte bine.

— Aşa zici?

Pare interesată, chiar dacă tonul îi este neîncrezător.

— Aşa zic. Ai studii economice, aşa că o să-ţi inventez un trecut care să meargă cu chestia asta. Ştii să stenografiezi?

— Da. Am făcut un curs de vară în Rhode Island şi am învăţat destul de repede.

— Ştii să răspunzi la telefon? Adică să spui, de exemplu: „Dignam Chevrolet, cu cine doriţi să vă fac legătura?”

Alice îşi dă ochii peste cap.

— În regulă, competenţe de bază, cel puţin. La cum bubuie economia, ar trebui să fie de ajuns. Mai punem şi nişte haine drăguţe, pantofi eleganţi şi un zâmbet vesel şi nu văd absolut niciun motiv pentru care Beth Anderson să nu-şi găsească slujba potrivită.

Însă lui Bucky nu-i convine situaţia. Alice nu s-a prins, dar s-a prins Billy. Şi nu înţelege care-i problema.

15

Pleacă la cumpărături. Billy are peruca pe cap şi ochelari de soare, pe care i-i găseşte Bucky într-un maldăr de tot felul de boarfe – pe care îl numeşte „bagaj în stil irlandez”. Încă nu şi-a despachetat toate lucrurile. La King Soopers, Billy plăteşte în numerar. Se întorc pe Edgewood Mountain Drive, iar Fordul Fusion se zguduie şi trosneşte şi pocneşte, opintindu-se din răsputeri să străbată şi ultimii trei kilometri.

Alice îl ajută pe Bucky să pună târguielile la locurile lor. El se uită cam sceptic la bananele pe care le-a cumpărat fata, dar nu comentează. Când termină, Alice spune că s-a săturat să stea închisă în casă şi îi întreabă dacă îi dau voie să iasă puţin la plimbare. Bucky îi spune că, dacă iese pe uşa din spate, o să dea de o cărare care duce în pădure.

— E cam povârnită, dar tu eşti tânără şi puternică. Însă ar trebui să te dai cu soluţie contra insectelor. Vezi că o găseşti în baie.

Alice se întoarce cu mânecile ridicate până mai sus de coate, în stil de camionagiu. I se vede stratul gros de Cutter pe piele. S-a dat şi pe obraji, pentru că îi lucesc.

— Să nu-ţi faci griji în privinţa lupilor, spune Bucky.

Îi vede expresia speriată şi adaugă repede:

— Glumesc, puştoaico. Localnicii zic că nu s-a mai văzut picior de lup pe aici din anii ’50. Cică i-au alungat pe toţi. Au alungat şi urşii. Dacă ai să reuşeşti să mergi cam un kilometru jumate, ai să dai de o privelişte extraordinară. De acolo te uiţi peste nu ştiu câţi kilometri de râpe şi trecători şi vezi în partea cealaltă o poiană foarte mare şi foarte veche. Acolo a fost un hotel pe vremuri.

Coboară vocea şi adaugă pe un ton enigmatic:

— Se zvonea că ar fi fost bântuit[138].

— Vezi pe unde mergi, o sfătuieşte Billy. Nu care cumva să-ţi rupi vreun picior.

— Am să fiu atentă.

După ce pleacă, Bucky se întoarce cu faţa la Billy. Zâmbeşte.

— „Vezi pe unde mergi, nu care cumva să-ţi rupi vreun picior.” Da’ ce, eşti tăticuţul ei? De fapt, la vârsta pe care o ai, chiar ai putea să-i fii tată.

— Termină cu aiurelile freudiene. Este prietena mea, atâta tot. Nu pot să-ţi dau detalii despre cum de s-a întâmplat să devenim prieteni, dar asta este situaţia.

— Ai zis că au maltratat-o. Asta înseamnă ce cred eu?

— Da.

— Toţi?

— Doi din trei. Unul a ejaculat afară, pe abdomenul ei. Cel puţin, aşa mi-a spus el.

— Isuse Cristoase! Dar pare atât de… în regulă.

— Nu este.

— Nu. Normal că nu e. Poate nici că va mai fi vreodată. Nu pe de-a-ntregul.

Billy îşi spune că şi presupunerea aceasta este probabil adevărată, la fel cum sunt de obicei cele mai multe dintre presupunerile sumbre.

Bucky ia două beri şi ies amândoi în pridvor. Billy şi-a parcat Fordul tot sub el, bot în bot cu Jeepul Cherokee.

— Măcar încearcă să facă faţă situaţiei, mie aşa mi se pare, spune Bucky după ce s-a aşezat în balansoarul lui.

Billy s-a tolănit în celălalt.

— Are ceva sânge în ea.

Billy dă din cap.

— Are.

— Şi se pricepe să citească gândurile celor din jur. O fi vrut să se ducă la plimbare, nu zic. Dar eu cred că a vrut să ne lase singuri, ca să putem să discutăm liniştiţi.

— Aşa crezi tu?

— Aşa cred. Cât timp rămâneţi aici, o să stea în camera de oaspeţi. Acum e plină cu catrafusele mele, dar o să mi le strâng. Patul de acolo nu are aşternuturi şi nu ştiu dacă am aşa ceva pe undeva, dar am văzut în dulap nişte pături. Nici nu-i trebuie mai mult pentru trei sau patru nopţi. Din moment ce tu nu te culci cu ea, o să dormi în pod. În orice altă perioadă a anului, acolo ori mori de frig, ori fierbi, dar acum este foarte bine. Trebuie să am un sac de dormit pe undeva. Poate nu l-am scos încă din portbagaj.

— Bună idee! Mulţumesc.

— Măcar atât să fac şi eu pentru milionul ăla de dolari pe care mi l-ai promis. Dacă nu cumva te-ai răzgândit între timp?

— Nu m-am răzgândit, spune Billy şi se uită la Bucky. Tu nu crezi că o să mai fac rost de ei.

— Ba s-ar putea să faci.

Bucky îşi scoate un pachet de Pall Mall fără filtru – Billy nu ştia că se mai fabrică. Îi oferă şi lui una, dar Billy clatină din cap. Bucky îşi aprinde ţigara cu

o brichetă Zippo veche, cu deviza puşcaşilor marini gravată pe o latură: *Semper Fi*[139].

— M-am învăţat minte de multă vreme să nu te subapreciez, William.

Şi stau aşa o vreme, fără să vorbească – doar doi bărbaţi, în balansoarele de pe un pridvor. Lui Billy, Pearson Street i se părea prea tăcută, însă locul acesta face Pearson Street să pară centrul unei metropole la oră de vârf. Undeva departe, cineva lucrează cu o drujbă. Bâzâitul acela şi şoapta adierilor printre brazi şi plopi sunt singurele sunete care tulbură liniştea. Billy se uită cu interes la o pasăre care planează pe cerul senin.

— Ar trebui s-o iei cu tine.

Billy se uită uluit la el. Bucky şi-a pus pe genunchi o scrumieră veche, din tinichea, vârfuită cu mucuri de ţigări.

— Ce? Eşti nebun? Eu credeam că o să pot s-o las la tine cât timp mă duc în Vegas după Nick.

— Poate să rămână aici, de ce să nu poată? Dar eu tot cred că cel mai bine ar fi s-o iei cu tine.

Îşi stinge ţigara, pune scrumiera deoparte şi se apleacă spre Billy.

— Încearcă să înţelegi ce-ţi spun eu acum, pentru că nu sunt convins că m-ai auzit mai devreme. *Ăia te caută.* Şi vorbim despre tipi duri, cum e Dana Edison ăsta despre care mi-ai spus. Ştiu că nu te-a prins poliţia, ştiu că Nick ţi-a dat plasă şi mai ştiu că este foarte posibil ca tu să te duci să-ţi iei singur ce ţi se datorează. Că o să-l jupoi de piele, dacă nu o să reuşeşti să obţii altfel ce vrei.

— La fel ca Shylock[140].

— Nu pot să zic, n-am văzut filmul, dar dacă tu crezi că *asta* o să-i păcălească…

Şi dă un bobârnac în peruca blondă, care chiar că arată într-un hal fără de hal şi trebuie să fie înlocuită.

— …înseamnă că ai luat-o pe droguri. Îţi dai seama că ştiu că ţi-ai schimbat înfăţişarea, că altfel nici n-ai fi reuşit să pleci din Red Bluff. Plus că sunt

foarte multe autostrăzi care duc în Vegas. Ţi-e clar că o să le supravegheze pe toate.

Normal că este perfect logic ce spune Bucky, numai că Billy nu vrea să o pună în pericol pe Alice. Ideea era tocmai să o ferească de aşa ceva.

— Primul lucru de care trebuie să te ocupi e plăcuţa de înmatriculare de la maşina aia a ta.

Şi Bucky arată în jos, spre vehiculele de sub ei.

— Sigur că există şi în regiunea asta plăcuţe cu numere din sud, dar nu prea multe.

Billy nu spune nimic. E şocat de propria prostie. A bruiat computerul de la bordul Fordului Fusion, dar s-a fâţâit peste tot Midwestul cu plăcuţele alea albastre. De parcă ar fi vrut să anunţe AICI SUNT.

Bucky nu trebuie să facă niciun efort ca să-şi dea seama ce gândeşte, pentru că i se citeşte totul pe faţă.

— Nu-ţi mai face reproşuri. În linii mari, ai făcut totul ca la carte, mai cu seamă că a trebuit să te mişti atât de repede.

— Nu-i nevoie decât de o singură greşeală şi imediat ajungi în ştreang.

Bucky nu-l contrazice, ci doar îşi aprinde o altă ţigară şi spune că nu prea crede că l-ar căuta pe Billy în state ca Oklahoma sau Kansas.

— Vor să se concentreze doar asupra vestului. Să restrângă aria de căutare. Idaho, Utah, poate şi Arizona, dar mai ales Nevada.

Billy dă din cap.

— Plus că ar fi ajuns deja aici dacă te-ar fi văzut şi ţi-ar fi luat urma.

Şi Bucky dă din mână, lăsând o dâră de fum în aer.

— Nu există loc mai izolat decât ăsta. Excelent pentru o partidă de vânătoare. Cred că eşti în siguranţă, ai avut noroc. Chestie bună şi din alt punct de vedere, pentru că actul maşinii închiriate e pe numele Dalton Smith, da?

— Da.

— Mai ai vreun act pe alt nume?

Billy încă are permisul de conducere şi Mastercardul pe numele lui David Lockridge, deşi habar nu are de ce le-a păstrat.

— Niciunul autentic.

— Aş mai putea să-ţi fac eu altele, cât să te descurci acum. O să folosesc Generatorul de Nume. Dar să nu încerci să foloseşti cardul bancar pe care am să ţi-l fac. Ăla o să fie doar de formă. Şi nu te mai gândi să schimbi plăcuţele de înmatriculare, că maşina trebuie s-o schimbi. Pe asta închiriată poţi s-o laşi deocamdată aici, oricum e urâtă cu spume.

— Dar confortabilă, spune Billy şi ia o gură de bere.

— Bani ai? Mi-ai trimis zece procente din avansul primit, aşa că zic că mai ai ceva.

— Cam vreo patruzeci de mii, dar nu cash. Într-un cont în Red Bluff.

— Dar pe numele Dalton Smith, da?

— Da.

Ţigara s-a terminat şi îi arde degetele lui Bucky. O stinge.

— În partea de est a oraşului Sidewinder e un loc care se cheamă Maşini Bune la Mâna a Doua. E al unui tip, Ricky. Cam dubioasă afacere, nu zic, dar poţi să-ţi cumperi ceva de acolo. Ba nu, mai bine *eu* am să cumpăr. O să plătesc cu bani gheaţă şi tu o să-mi dai un cec semnat de Dalton Smith cu suma respectivă. O să-l încasez după ce se termină căcatul ăsta.

— Dacă mor, o să iei ţeapă.

Bucky dă nepăsător din mână.

— Că doar n-o să-ţi iau un BMW, doar ceva cu patru roţi care să te ducă acolo unde ai nevoie. Ceva de o mie cinci sute, poate două mii. Poate nici măcar n-o să fie un automobil, ci o camionetă. Da, o camionetă veche ar fi o idee mai bună. O camionetă ruginită cu suspensii nasoale, dar cu motor foarte bun.

Ridică ochii în soare şi îşi imaginează cum ar arăta vehiculul acela.

— Şi să aibă o remorcă mică, aşa cum sunt alea pe care le folosesc grădinarii de profesie ca să-şi care maşinile de tuns iarba şi suflantele pentru frunze şi alte prostii.

Îşi imaginează şi Billy cum ar arăta. O camionetă cu vopseaua crăpată pe portiere, rugină pe praguri şi straturi de chit în jurul farurilor. Dacă-şi mai îndeasă şi o pălărie de cowboy pe cap, da, ar fi o deghizare foarte bună. Ar arăta ca orice lucrător cu ziua.

— Ei caută un bărbat singur, continuă Bucky, iar aici intră în scenă Alice. Vă opriţi amândoi la un birt de pe marginea şoselei, unde câţiva dintre vânătorii ăia de recompense beau cafele şi stau cu ochii pe Autostrada 50. Şi n-o să vadă decât un tip cu fiică-sa sau nepoată-sa într-un Dodge sau Ford F-150 rablagit.

— Nu am de gând s-o implic pe Alice în ceva ce se poate lăsa cu vărsare de sânge.

Dar partea cea mai rea este că ea ar vrea să se implice.

— Ai luat-o cu tine când te-ai ocupat de porcii ăia care au violat-o?

Normal că nu a luat-o cu el. A lăsat-o într-un motel din apropiere. Însă nu apucă să îi răspundă lui Bucky, pentru că se deschide uşa din spate şi apare Alice.

16

Iese în pridvor. E rumenă în obraji, zâmbeşte, are părul vâlvoi de la vânt, iar Billy observă (fără să se mire prea tare, cel puţin nu astăzi) că fata chiar e destul de frumoasă.

— E superb acolo! exclamă ea. Bate un vânt de era să mă dea de-a berbeleacul, dar, Dumnezeule, poţi să vezi *până la capătul lumii,* Billy!

— Într-o zi senină[{141}], zâmbeşte Billy.

Alice ori nu se prinde, ori e prea emoţionată de tot ce a văzut ca să-i surâdă şi ea în semn că ar fi înţeles aluzia.

— Erau nori pe cer şi deasupra mea, dar şi *sub* mine. Şi am văzut o pasăre uriaşă… nu cred că putea să fie condor, dar…

— Ba putea, îi spune Bucky. Se spune că zboară pe aici, deşi eu n-am văzut încă niciunul.

— Şi pe cealaltă parte, la mare distanţă, mi s-a părut că am văzut hotelul ăla despre care ziceai. Ştiu că-i o *nebunie* ce spun, dar aşa mi s-a părut. Şi după aia am clipit, că bătea vântul atât de tare, de-mi lăcrimau ochii, şi, când m-am uitat din nou, nu mai era.

Bucky nu zâmbeşte.

— Nu eşti singura persoană care l-a văzut. Eu nu sunt superstiţios de felul meu, dar nu m-aş apropia niciodată de locul unde a fost Hotelul Overlook. Acolo s-au întâmplat nişte lucruri îngrozitoare.

Alice se face că nu-l aude.

— Priveliştea era superbă şi drumul a fost minunat. Şi, ia ghici, Billy? E o căbănuţă pe potecă, la vreo patru sute de metri mai încolo.

Bucky confirmă:

— Probabil un fel de locuinţă de vară. Mă rog, asta o fi fost pe vremuri.

— Pare curată şi uscată şi are o masă şi nişte scaune. Şi intră soarele înăuntru dacă stai cu uşa deschisă. Ai putea să scrii acolo, Billy.

Ezită puţin şi adaugă:

— Dacă vrei, desigur.

— Poate aşa am să fac.

Şi îl întreabă pe Bucky:

— De cât timp ai proprietatea asta?

Bucky face socoteala în gând.

— De doişpe ani? Nu, cred că mai degrabă de vreo paişpe. Cum zboară timpul, nu? Mi-am făcut un obicei să vin aici câte o săptămână sau doar un weekend o dată sau de două ori pe an. Să fiu văzut în oraş. Nu strică să te cunoască lumea.

— Şi ce nume foloseşti?

— Elmer Randolph. Primul şi al doilea nume de botez ale mele. Cele adevărate.

Bucky se ridică de pe balansoar.

— Am văzut că aţi luat ouă, deci a venit vremea să vă fac nişte *huevos rancheros.*

Intră în casă. Billy se ridică şi el şi vrea să-l urmeze, dar Alice îl apucă de mână, chiar deasupra încheieturii. Îşi aduce aminte cum arăta fata când a traversat Pearson Street cu ea în braţe, în ploaia torenţială. Îşi aduce aminte de ochii ei sticloşi, fără expresie, abia întrezăriţi printre pleoape. Fata de acum este cu totul alta. Este o fată mult mai bună.

— Aş putea să trăiesc aici, repetă ea.

CAPITOLUL 18

1

Din respect faţă de musafirii lui, Bucky fumează acum doar pe pridvor, cu toate că în toată casa bântuie fantomele olfactive ale sutelor de Pall Mall-uri fumate de când s-a mutat aici de la New York. În dimineaţa următoare, Billy iese lângă el. Alice este la duş. Şi cântă, ceea ce ar putea fi cel mai bun semn de întremare de până acum.

— Zice că lucrezi la o carte, spune Bucky.

Billy râde.

— Mă cam îndoiesc că ar putea fi numită astfel.

— Zice că ţi-ar plăcea să te duci azi să scrii în locuinţa aia de vară.

— S-ar putea să mă duc.

— Zice că scrii bine.

— Nu prea cred că are termeni de comparaţie.

Bucky nu mai insistă.

— M-am gândit să merg cu ea la cumpărături în dimineaţa asta, să te lăsăm să-ţi vezi de treabă. Tu ai nevoie de o perucă nouă şi fata are nevoie de nişte chestii femeieşti. Nu doar de vopsea de păr.

— Aţi vorbit deja despre asta?

— Să ştii că da. Mă scol de obicei pe la cinci – mai bine zis, mă trezeşte vezica – şi, după ce-am fost la baie, am ieşit aici să trag un fum şi am dat peste ea. Am admirat împreună răsăritul. Şi am stat niţel de vorbă.

— Cum ţi s-a părut?

Bucky face un semn din cap spre baia de unde se aude cântecul.

— Ţie cum ţi se pare?

— Destul de OK.

— Aşa cred şi eu. S-ar putea să mergem până la Boulder, că acolo ai de unde alege, sunt mai multe sortimente. Şi, la întoarcere, să ne oprim şi la garajul lui Ricky Patterson. Să vedem ce maşini are. Poate să mâncăm ceva la un fast-food. Cred că la Handy Andy ar fi cel mai bine.

— Dar dacă te caută şi pe tine?

— Pe tine te au în vizor, Billy. Evident că-mi închipui că m-au căutat şi pe mine la New York, poate chiar la sora mea, în Queens. Dar cred că după aia m-au considerat o cauză pierdută.

— Sper să ai dreptate.

— Uite ce mai zic eu, prima dată ne oprim ori la un magazin de haine, ori la Buffalo Exchange, ori la Common Threads. Şi îmi iau de-acolo o pălărie de cowboy, pe care o să mi-o trag până peste urechi. Iiii-haaa!

Bucky îşi stinge ţigara.

— Să ştii că ţine foarte mult la tine. Te echivalează cu fuduliile motanului.

— Sper că nu s-a exprimat chiar aşa.

Duşul continuă să curgă în baie. Alice continuă să cânte, ceea ce este un lucru foarte bun, însă Billy îşi spune că probabil fata se străduieşte din răsputeri să se simtă din nou curată.

— Nu, spune Bucky. De fapt, a zis că tu eşti îngerul ei păzitor.

2

O oră şi jumătate mai târziu, după ce a ieşit tot aburul din baie, Billy intră să se bărbierească şi Alice îl întreabă din pragul uşii:

— Nu te superi dacă plec?

— Deloc. Distrează-te, ţine ochii deschişi şi nu te teme să-i spui să dea radioul mai încet când o să înceapă să-ţi zornăie plombele în gură. Întotdeauna dădea volumul la maximum când cântau Creedence sau Zep[142]. Nu cred că şi-a schimbat obiceiul ăsta.

— Vreau să-mi iau vreo două fuste şi nişte bluze şi vopsea de păr şi să-ţi iau şi ţie o perucă. Şi o

pereche ieftină de tenişi. Şi nişte lenjerie care să nu fie prea…

Şi nu mai continuă.

— Adică să nu semene cu ce ţi-a luat tâmpitul ăla de unchi? Nu mă menaja. Ţin la critici.

— Tu mi-ai luat bine ce mi-ai luat, dar îmi mai trebuie câteva lucruri. Şi un sutien care să nu aibă breteaua înnodată.

Billy a uitat chestia asta. La fel cum a uitat şi de plăcuţele de înmatriculare ale Fordului Fusion.

Cu toate că Bucky nu este prin preajmă ca să-i audă, pentru că a ieşit din nou în pridvor, unde fumează şi bea suc de portocale (Billy nu-i în stare să priceapă cum de suportă combinaţia asta), Alice îi spune în şoaptă:

— Dar nu prea am bani.

— Se ocupă Bucky de problema asta şi eu am să mă ocup de Bucky.

— Eşti sigur?

— Da.

Fata îl prinde de mâna liberă (cea fără aparatul de ras) şi i-o strânge.

— Îţi mulţumesc. Pentru tot.

Faptul că îi mulţumeşte este deopotrivă o aiureală şi o reacţie perfect logică. Un paradox, cu alte cuvinte. Dar nu-i spune asta, ci îi zice doar că îi face plăcere să o ajute.

3

Bucky şi Alice se urcă în Cherokee şi pleacă pe la opt şi un sfert. Alice s-a fardat şi nu i se mai vede nicio vânătaie. De fapt, nu s-ar vedea prea mult nici fără fard, îşi spune Billy. A trecut mai bine de o săptămână de la întâlnirea ei cu Tripp Donovan şi tinerii se vindecă repede.

— Sunaţi-mă dacă e ceva, spune el.

— Da, tati, răspunde Bucky.

Alice îi spune că o să-l sune, dar el îşi dă seama că mintea ei a pornit deja la drum, când va face conversaţie cu Bucky aşa cum fac oamenii normali

(de parcă ce se întâmplă acum ar fi normal) şi se va gândi la magazinele acelea în care nu a intrat niciodată. Poate îşi va imagina cum va proba nişte bluze şi fuste. Singurul indiciu din dimineaţa aceasta al traumei prin care a trecut a fost doar duşul foarte lung.

După plecarea celor doi, Billy merge pe poteca pe care a mers Alice cu o zi în urmă. Se opreşte la căbănuţa pe care Bucky o numeşte „locuinţa de vară" şi se uită înăuntru. Podeaua este din scânduri nevopsite şi singurele articole de mobilier sunt trei scaune pliante şi o măsuţă, bună pentru jocul de cărţi. De ce altceva ar mai avea nevoie? Doar de laptop şi poate de o cutie de cola din frigider.

Of, viaţă de scriitor! Se întreabă cine i-a spus asta. Parcă Irv Dean, nu? Paznicul de la Turnul Gerard. Cât de îndepărtate i se par zilele acelea, parcă dintr-o altă viaţă. Dar chiar aşa şi este. Zilele acelea au făcut parte din viaţa lui David Lockridge.

Merge până la capătul potecii şi se uită peste defileu la luminişul din cealaltă parte, întrebându-se dacă o să vadă şi el hotelul-fantomă pe care l-a zărit Alice. Nu vede niciun hotel, doar câţiva stâlpi de rezistenţă, înnegriţi de foc, pe locul unde se înălţa clădirea pe vremuri. Şi nici vreun condor nu vede.

Se întoarce la cabana lui Bucky după laptopul Mac Pro şi cutia cu cola. Le duce la locuinţa de vară şi le pune pe masă. Lasă uşa deschisă, aşa că are lumină din belşug. Se aşază cu grijă pe unul dintre scaunele pliante, dar i se pare destul de rezistent. Îşi deschide documentul şi se duce la momentul în care Taco îi dădea lui Fareed, translatorul, megafonul plutonului lor. Tocmai vrea să continue din locul unde a rămas atunci când l-a întrerupt Merton Richter, când dă cu ochii de un tablou atârnat pe perete. Se ridică să se uite mai bine, pentru că tabloul ăla se află în colţul cel mai îndepărtat şi mai întunecos al casei – ciudat loc pentru un tablou – şi lumina dimineţii nu ajunge până acolo. Pare să fie o pictură cu un gard viu, cu tufele tunse în formă de

animale[143]. În stânga este un câine, doi iepuri în dreapta, doi lei în mijloc şi încă ceva ce seamănă cu un bizon în spatele leilor. Sau poate nu sunt lei, ci rinoceri. Tabloul este prost făcut, verdele animalelor este mult prea intens, plus că, nu se ştie din ce motive, artistul a trântit câte o pată de roşu în ochii leilor ca să le dea o înfăţişare diabolică. Billy dă jos tabloul şi îl întoarce cu faţa la perete. Dacă n-ar face-o, i-ar atrage în permanenţă privirile. Şi nu pentru că este bun, ci tocmai pentru că nu este.

Desface cutia de cola, ia o înghiţitură lungă şi începe să scrie.

4

— Hai, băieţi! a spus Taco. Hai să le-o tragem!

I-a întins lui Fareed megafonul pe care scria cu markerul BUNĂ DIMINEAŢA, VIETNAM! şi i-a cerut să le strige prin el celor din casă să iasă afară. Ideea principală a somaţiei era ceva de genul: ori ieşiţi acum pe picioarele voastre, ori ieşiţi mai încolo cu picioarele înainte. Fareed a strigat ce avea de strigat şi nu a ieşit nimeni. De obicei, ăsta era semnalul nostru de intrare, evident după ce răcneam *Noi suntem caii negri, te-ai prins? Te-ai prins?,* numai că acum Taco i-a zis lui Fareed să mai strige o dată. Fareed i-a aruncat o privire nedumerită, dar a făcut ce i s-a cerut. Tot nimic. Taco i-a zis să mai strige încă o dată.

— Ce naiba ai? l-a întrebat Claxon.

— Nu ştiu, a răspuns Taco. Am senzaţia că nu-i tocmai în regulă. În primul rând, nu-mi place rahatul ăla de balcon din jurul cupolei. Îl vedeţi?

Desigur că-l vedeam. Avea o balustradă scundă din ciment.

— Posibil să stea nişte mujahedini ghemuiţi în spatele ei.

A observat cum ne uitam la el.

— Nu, n-am luat-o razna, dar mi se pare că-i ceva necurat aici.

Fareed n-a ajuns nici măcar la jumătatea somaţiei, când a apărut lângă noi căpitanul Hurst, noul comandant

al companiei. Stătea în picioare într-un jeep decapotabil, cu picioarele crăcănate, de parcă şi-ar fi imaginat că era însuşi George Patton{144}. Vizavi de el erau trei blocuri de locuinţe, două terminate şi unul doar pe jumătate construit. Pe toate trei era câte un „V” mare, scris cu vopsea albă. Asta însemna că fuseseră verificate. Mă rog, vorba vine. Hurst era cam necopt şi nu prea ştia el cu ce se mănâncă Irakul şi poate aflase că mujahedinii aveau obiceiul să se întoarcă uneori şi nu-şi dădea seama că, oricât de proastă şi veche ar fi fost luneta, capul lui tot s-ar fi văzut la fel de mare ca un dovleac de Halloween.

— Ce mai aştepţi, sergent? a behăit el. Se face seară! Puneţi mâna de faceţi curăţenie în hacienda asta afurisită!

— Da, domnule, să trăiţi! a răspuns Taco. Vrem doar să le mai dăm o şansă de a scăpa cu viaţă.

— Nu-ţi mai bate capul cu viaţa lor! a răcnit căpitanul Hurst şi a gonit mai departe.

— Dobitocul a dat verdictul, a spus Bigfoot Lopez.

— În regulă, a zis Taco. Ţineţi aproape!

Ne-am îngrămădit unii în alţii, Cei Opt Seducători care fuseserăm Nouă. Taco, Din-Din, Klew, Claxon, Bigfoot, Johnny Capps, Pilulă (care îşi căra pe umăr geanta cu leacuri). Şi cu mine. Mă uitam la noi toţi de parcă aş fi fost undeva, în afara propriului corp. Mi se întâmpla asta uneori pe vremea aceea.

Mi-aduc aminte câteva focuri răzleţe. Pe o stradă din spatele nostru a explodat o grenadă şi un lansator de rachete a bubuit de undeva din faţă, poate de pe strada Papa. Mi-aduc aminte că parcă am auzit şi un elicopter care zbura departe de noi. Mi-aduc aminte că am auzit şi un cretin fluierând – fiiiu-fiiiu-fiiiu –, Dumnezeu ştie ce-l apucase. Mi-aduc aminte cât de îngrozitor de cald era şi cum ne şiroia transpiraţia pe mutrele murdare. Iar copiii de pe stradă, aceiaşi copii în tricourile cu staruri rock şi rap, se făceau că nu aud focurile de armă şi exploziile şi se târau în genunchi ca să adune tuburile de cartuşe ca să fie reîncărcate şi apoi redistribuite luptătorilor irakieni. Mi-aduc aminte că m-am pipăit la centură după botoşelul de bebeluş şi nu l-am găsit.

Ne-am împreunat mâinile pentru ultima dată. Cred că şi Taco a simţit asta. Eu cu siguranţă am simţit-o. Poate am simţit toţi, nu ştiu. Mi-aduc aminte expresiile de pe chipurile lor. Mi-aduc aminte mirosul aftershave-ului lui Johnny. Se dădea zilnic cu câte un strop, ca să facă economie – aftershave-ul era talismanul lui norocos. Mi-aduc aminte că mi-a zis odată că niciun bărbat nu poate să moară dacă miroase ca un gentleman, că Dumnezeu n-o să îngăduie aşa ceva.

— Arătaţi-mi ce puteţi, copii! ne-a spus Taco.

Şi noi i-am arătat. Era un îndemn cretin, copilăresc – aşa cum cretine şi copilăreşti sunt multe momente într-un război. Însă pe noi ne însufleţea. Şi poate, presupunând că ar fi fost nişte mujahedini care ne aşteptau în casa aia cu acoperiş în formă de cupolă, chestia asta le-ar fi dat un moment de răgaz, un moment în care să se uite unul la altul şi să se întrebe ce mama dracului fac ei acolo şi de ce au de gând să-şi jertfească vieţile pentru părerile despre Dumnezeu ale unui imam bătrân şi pe jumătate senil.

— *Noi suntem caii negri, te-ai prins? Te-ai prins! Noi suntem caii negri, te-ai prins? Te-ai prins!*

Ne-am scuturat mâinile lipite unele de altele şi după aia ne-am ridicat în picioare. Eu aveam o carabină M4 în mână şi o puşcă M24 cu lunetă atârnată de umăr. Big Klew era lângă mine cu o mitralieră SAW, cu încărcătorul plin cu douăzeci şi cinci de cartuşe sau pe-acolo şi având cureaua armei petrecută în jurul umărului său uriaş, ca o cravată.

Ne-am strâns la poarta curţii. Umbrele clădirii neterminate de vizavi se întretăiau pe desenele de pe zid, transformând întregul tablou într-o tablă de şah – în unele pătrate erau copiii, în altele femeile şi acel *mutawaeen.* Bigfoot avea la el arma automată M870 cu care spărgea uşile, adică trăgea în lacăt şi îl făcea praf. Taco s-a dat la o parte, ca să-l lase pe Foot să-şi facă treaba. Numai că, înainte ca Foot să tragă, Pablo a încercat într-o doară poarta aia, care s-a deschis imediat, cu un scârţâit ca din filmele de groază. Taco s-a uitat la mine şi eu m-am uitat la el – doi amărâţi de puşcaşi

marini care gândeau la fel: ce *dinky-dau*[145] mai e şi ăsta?

Taco a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună „asta-i situaţia”, apoi a traversat curtea în fugă, aplecat de mijloc şi cu capul în jos. Noi l-am urmat. Pe caldarâm nu se vedea decât o minge de fotbal european. George Dinnerstein i-a dat un şut cu latul piciorului când a trecut pe lângă ea.

Am străbătut curtea fără să se tragă în noi niciun foc de la ferestrele cu gratii ale casei şi am ajuns la zidul din beton, câte patru de fiecare parte a uşilor duble, care erau făcute din lemn masiv şi aveau cel puţin doi metri şi jumătate înălţime. Pe fiecare erau sculptate iatagane încrucişate peste o ancoră, simbol al Batalioanelor Baas. Altă piază rea. M-am uitat în jur după Fareed şi l-am văzut lângă poartă. A observat că mă uit la el şi a ridicat din umeri. Am înţeles. El făcuse ce avea de făcut şi ce se întâmpla acum nu era treaba lui.

Taco a făcut un semn spre Claxon şi Klew, arătându-le să se ducă în stânga şi să verifice fereastra de acolo. Eu şi Bigfoot ne-am dus în dreapta. Am tras cu ochiul prin fereastra din dreptul meu, sperând să mă pot retrage în timp util dacă mujahedinului dinăuntru i-ar veni ideea să-mi zboare creierii, dar nu am văzut pe nimeni şi nu a tras nimeni în mine. Însă am văzut o încăpere mare şi rotundă, cu covoare pe jos, o canapea scundă, o bibliotecă în care nu se aflau decât o carte stingheră şi o măsuţă de cafea într-o parte. Pe un perete era o tapiserie cu armăsari în galop. Camera aia era aproape la fel de înaltă ca naosul unei biserici catolice dintr-un orăşel de provincie; avea pe puţin cincisprezece metri şi ajungea până la cupola luminată acum de razele ca nişte lasere ale soarelui, care păreau aproape solidificate din cauza milioanelor de particule de praf.

M-am ghemuit înapoi lângă Bigfoot. Pentru că nu trăsese nimeni în mine, el a vrut să se uite mai mult timp înăuntru.

— Nu văd uşile de aici, mi-a spus Foot. Unghiul e prost.

— Ştiu.

Ne-am întors cu faţa la Taco. Am făcut un gest care voia să însemne poate „e în regulă”, poate nu. De lângă fereastra din cealaltă parte, Claxon a ridicat din umeri, transmiţându-i acelaşi mesaj. Am auzit alte focuri de armă – unele mai îndepărtate, altele mai apropiate –, dar niciunul din zona repartizată companiei Lima. Casa mare cu acoperiş în formă de cupolă era cufundată în tăcere. Mingea de fotbal pe care o lovise Din-Din se oprise în colţul curţii. Probabil că nu era nimeni aici, însă eu tot mă pipăiam la centură după botoşelul ăla afurisit.

Ne-am strâns toţi opt lângă uşă.

— Intrăm în formaţie, a spus Taco. Cine vrea să fie primul?

— Eu, am răspuns.

Taco a clătinat din cap.

— Ai fost primul data trecută, Billy. Mai lasă-i şi pe alţii.

— Vreau eu primul, a spus Johnny Capps.

Şi Taco i-a zis:

— Bine, tu eşti primul.

Acesta este motivul pentru care eu merg pe picioarele mele astăzi, iar Johnny, nu. E cât se poate de simplu. Dumnezeu nu are niciun plan, se poartă cu noi de parcă am fi beţişoare într-un joc de Marocco.

Taco i-a făcut un semn lui Bigfoot, apoi i-a arătat uşile duble. Cea din dreapta avea un lacăt supradimensionat din fier, care stătea în sus ca o limbă neagră şi obscenă. Foot l-a încercat, dar lacătul era încuiat. Găsisem curtea descuiată poate pentru că aici veneau să se joace copiii în vremurile mai bune, însă casa era zăvorâtă. Taco a dat din cap spre Bigfoot şi acesta şi-a proptit pe umăr arma încărcată cu cartuşe speciale pentru spart uşile. Noi, ceilalţi, ne-am înşiruit în formaţie în spatele lui Johnny. Klew era al doilea, pentru că el avea mitraliera SAW. După Klew venea Taco. Eu eram al patrulea. Pilulă era ultimul din şir, ca întotdeauna. Johnny respira foarte repede, încercând să se pregătească sufleteşte pentru ce avea să urmeze. Vedeam cum i se mişcă buzele: *Le-o tragem, le-o tragem, mama lor de nenorociţi!*

Foot aştepta semnalul lui Taco. Acesta i l-a dat şi Foot a spart uşa, din care a sărit o bucată zdravănă de lemn.

Johnny n-a stat pe gânduri. A izbit cu umărul în uşa din stânga şi a năvălit în încăpere urlând: *Banzai*[146], *mizerabi*…

Atât a apucat să spună înainte ca mujahedinul ascuns în spatele uşii din partea aceea să deschidă focul cu o puşcă AK, ţintind nu în spatele lui Johnny, ci în picioarele lui. Imediat i s-au umflat pantalonii ca bătuţi de vânt. A ţipat. Probabil de surpriză, pentru că încă nu simţea durerea. Klew a dat înapoi, răcnind: *Retragerea, puşcaşi!* Ne-am retras câţiva paşi şi atunci el a început să tragă cu mitraliera SAW. O setase pe foc rapid, nu pe rafale scurte, iar uşa s-a spulberat peste tipul din spatele ei, au sărit bucăţi de lemn în toate părţile, au dispărut iataganele încrucişate. Mujahedinul s-a prăbuşit şi doar hainele îi mai ţineau laolaltă părţile sfârtecate ale trupului. Şi totuşi, încă voia să pună mâna pe una dintre grenadele agăţate la centură. Şi a înşfăcat-o, dar i s-a rostogolit dintre degete, cu cuiul de siguranţă încă în ea. Klew i-a tras un şut şi a dat-o la o parte. Îl vedeam pe Johnny peste umărul lui Taco. Acum îl lovise durerea. Zbiera şi se împleticea şi sângele îi curgea în valuri pe bocanci.

— Ia-l de aici! i-a strigat Taco lui Klew.

Şi apoi a răcnit:

— *Infirmier!*

Johnny a mai făcut un singur pas şi s-a prăbuşit. Zbiera în continuare: *M-a nimerit, o, Doamne, m-a nimerit rău de tot!* Klew a început să înainteze, cu Taco în spatele lui, şi chiar atunci au deschis focul asupra noastră de sus. Ar fi trebuit să ne dăm seama. Ar fi trebuit să ne prindem când am văzut razele alea de soare în cupolă, pentru că de afară nu observaserăm nicio fereastră. Lumina intra prin găurile făcute foarte jos în beton, pe care le ascundea vederii peretele balconului înalt până la talie.

Klew a fost lovit în piept şi s-a împleticit câţiva paşi, dar fără să dea drumul mitralierei. Glonţul a intrat în vesta de protecţie, dar următorul l-a nimerit drept în gât.

Taco s-a uitat în sus la razele de soare, după care a pus mâna pe mitraliera SAW. Un glonţ l-a lovit în umăr. Alte două au ricoşat de perete. Al patrulea l-a lovit în partea de jos a obrazului. Maxilarul i s-a răsucit de parcă ar fi fost prins în balamale. Împroşcând sânge în toate părţile, s-a întors repede cu faţa la noi, ne-a făcut semn să ne retragem şi imediat i s-a desprins creştetul de restul capului.

Am simţit o lovitură puternică şi am crezut că fusesem împuşcat în spate, dar chiar atunci s-a repezit Pilulă pe lângă mine. Nu mai avea trusa medicală pe umăr, ci o ţinea în mână de una dintre curele.

— Nu, nu, nu, *de sus se trage!* a răcnit Bigfoot.

A înşfăcat cealaltă curea a raniţei şi l-a smucit înapoi pe infirmierul nostru. Şi datorită acestui gest, Clayton „Ia-o-pilulă" Briggs se află şi acum pe tărâmul celor vii.

Ploua cu gloanţe pe pardoseala încăperii uriaşe. Aşchii de gresie zburau în toate direcţiile. Ploua cu gloanţe pe covoare, ridicând nori de praf şi firicele de lână. În tapiseria de pe perete a apărut o gaură de glonţ, fix în pieptul unuia dintre armăsari. Alt glonţ a nimerit în măsuţa de cafea şi a dat-o peste cap. Mujahedinii de pe balconul de sus trăgeau fără să se oprească. Am văzut cum trupurile lui Taco şi Klew zvâcnesc iar şi iar şi iar când s-a tras din nou în ei – poate au tras ca să se asigure că sunt morţi, poate ca să-şi verse furia, cel mai probabil din ambele motive. Însă nu s-au atins de Johnny, care zăcea într-o baltă foarte mare de sânge în mijlocul camerei. Şi zbiera din toate puterile. L-ar fi putut ucide foarte uşor, însă nu voiau asta. Johnny era cursa în care trebuia să cădem noi.

Toate astea, începând cu momentul în care Foot a spart uşa şi până când mujahedinii de pe balcon au tras în cadavrele lui Taco şi Klew, nu au durat decât un minut şi jumătate. Poate mai puţin. Când lucrurile au ele chef să meargă prost, nu pierd deloc vremea.

— Trebuie să-l scoatem de-aici pe Cappsie, a spus Claxon.

— Exact asta vor să facem, a zis Din-Din. Nu-s deloc proşti.

— O să moară din cauza hemoragiei, dacă nu-l luăm de acolo, a spus şi Pilulă.

— Mă ocup eu, a zis Foot.

A intrat în fugă, îndoit de mijloc aproape la nouăzeci de grade. A apucat bine cârligul din spatele vestei antiglonţ şi a început să-l tragă pe Johnny prin ploaia de gloanţe. A reuşit să ajungă doar până la cadavrul mujahedinului de la uşă şi atunci l-a nimerit unul în faţă şi acela a fost sfârşitul lui Pablo Lopez din El Paso, Texas. S-a rostogolit pe spate şi insurgenţii de pe balcon au început să-l folosească pe el drept ţintă de tir. Johnny continua să zbiere.

— Ajung eu la el, a spus Din-Din.

— La fel a crezut şi Foot, a zis Claxon. Cretinii ăia ştiu să tragă, nu glumă.

S-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Ce facem, Billy? Cerem sprijin aerian?

Ştiam cu toţii că o rachetă Hellfire rezolva problema cu mujahedinii de pe balcon, dar îl omora şi pe Johnny Capps cu ocazia asta.

Aşa că am răspuns:

— O să-i omor eu.

N-am mai stat la discuţii, nu era timp pentru asta. Am traversat curtea în fugă şi mi-am aruncat pe jos carabina M4.

— Retragere acum, şefule? m-a întrebat Fareed.

Nu i-am răspuns. Tot în goana mare am traversat strada până la blocul de locuinţe neterminat. Nu exista uşă. Era destul de întuneric înăuntru şi mirosea a ciment ud. Holul era un adevărat tezaur de conserve, pungi cu chipsuri şi batoane de ciocolată. Mai era acolo şi o ladă plină de cutii de Coca-Cola şi un teanc mare de reviste. Cea de deasupra era *Field & Stream*[147]. Un *tajir*[148] irakian cu mult spirit întreprinzător îşi stabilise acolo punctul comercial.

Am luat-o la fugă pe scări în sus. La primul etaj erau o mulţime de gunoaie. La al doilea, cineva scrisese cu vopsea pe perete YANKEILOR, PLECAŢI ACASĂ! [149], şlagăr vechi, ce nu-şi pierde niciodată farmecul. Auzeam focurile automate trase peste drum şi auzeam şi zbieretele lui Johnny Capps. Nu l-am auzit pe Pete

Cashman atunci când a încasat-o. Din-Din mi-a spus mai târziu că ultimele cuvinte ale lui Claxon au fost: „Pot să ajung la el, e foarte aproape”.

Pereţii au dispărut brusc la etajul trei şi soarele m-a lovit în ochi ca un pumn de boxer. Am ocolit o roabă plină vârf cu ciment întărit, am dat la o parte nişte scânduri şi am continuat să urc. Gâfâiam ca un câine şi îmi curgea transpiraţia şiroaie. Scara s-a terminat la etajul cinci, dar asta nu a fost nicio problemă, pentru că eram acum în linie dreaptă cu cupola de vizavi şi puţin mai sus de balconul din jurul ei.

I-am văzut. Erau trei. Stăteau în genunchi, cu spatele la mine. Mi-am trecut peste umărul drept cureaua puştii cu lunetă M24, am fixat-o aşa cum trebuie şi i-am sprijinit ţeava de o bucată de armătură care ieşea dintr-un zid neterminat. Toţi trei râdeau şi aplaudau şi se bucurau, de parcă erau la un meci de fotbal şi echipa lor câştiga. Am ţintit capul tipului din mijloc. Nu era la fel de mare ca un dovleac de Halloween, dar tot foarte mare îl vedeam eu prin lunetă. Am apăsat pe trăgaci şi imediat capul a dispărut. În locul lui nu mai erau acum decât valuri de sânge şi bucăţi de creier care se prelingeau pe latura cupolei. Ceilalţi doi s-au privit şocaţi – *ce s-a întâmplat?*

Am tras în al doilea şi atunci al treilea s-a lipit de parapetul din ciment, crezând că acolo va fi la adăpost. Nu a fost. Parapetul era prea scund. L-am împuşcat în spate. A înţepenit instantaneu. Nu avea vestă antiglonţ. Probabil credea că îl păzeşte Allah, numai că Allah avea treabă în altă parte în ziua aceea.

În fuga mare am coborât scările şi am traversat strada. Fareed era tot la poartă. Din-Din şi Pilulă erau în Casa Groazei. Pilulă stătea în genunchi lângă Johnny. Îi tăiase deja cracii de la pantaloni. De materialul lor erau lipite fragmente de os şi altele ieşeau prin pielea lui Johnny. Din-Din răcnea în staţia lui Pilulă, spunând cuiva că avem victime, multe victime, compania Lima, casa mare cu acoperiş în formă de cupolă, trebuie să evacuăm, trebuie să evacuăm, avem nevoie de ajutoare etc.

— *Doare!* zbiera Johnny. *Isuse, doare CA TOŢI DRACII!*

— Ia de înghite astea, i-a spus Pilulă.

Adică pastilele cu morfină.

— *Doamne, de ce nu m-au omorât? Mai bine mă omorau. DOAMNE, FĂ SĂ NU MĂ MAI DOARĂ AŞA!*

Pilulă i-a căscat gura cu două degete şi i-a băgat pastilele în ea.

— Mestecă-le şi o să te întâlneşti cu Dumnezeu.

— Ce s-a petrecut aici, puşcaşi?

M-am uitat în spate şi l-am văzut pe Hurst. Tot în poziţie crăcănată, încercând din răsputeri să semene cu generalul Patton, dar cam verde la faţă – clar că era cu voma în gât.

— Ce se vede, a spus Din-Din. Fallujah s-a petrecut aici, *domnule.*

Şi Pilulă a zis:

— Dacă nu i se face urgent o transfuzie de sânge, o să…

5

Ce-l aduce înapoi pe Billy din Irak ar fi putut *să fie* chiar în Irak, parte din coloana sonoră interminabilă din Lalafallujah: Angus Young{150}, dezlănţuindu-se în soloul de chitară al cântecului „Dirty Deeds Done Dirt Cheap”. Asta înseamnă că s-au întors Bucky şi Alice de la cumpărături. Billy se uită la ceas şi constată că s-a făcut trei şi un sfert. Stă aici de multe ore, dar nici nu şi-a dat seama când a trecut timpul.

Termină propoziţia deja începută, salvează documentul, îşi închide laptopul, îl pune în geantă şi tocmai vrea să plece când aruncă din întâmplare o privire la tabloul pe care l-a dat jos şi l-a pus cu faţa la perete ca să nu-i distragă atenţia culorile lui prea vii şi prea primitive. Îl pune la loc în cui, amintindu-şi – poate (cel mai probabil) pentru că încă se află în starea de spirit a puşcaşului marin – de dictonul sergentului Bulan Uppington: *nu lăsaţi nicio urmă la plecare.*

Studiază tabloul şi se încruntă. Tufa în formă de câine e în dreapta, iepurii sunt în stânga. Dar nu erau invers? Şi nu cumva leii sunt mai aproape?

N-am fost eu atent, atâta tot, îşi spune. Însă, înainte să plece din locuinţa de vară, dă iarăşi tabloul jos. Şi iarăşi îl întoarce cu faţa la perete.

6

Muzica se aude tot mai tare pe măsură ce se apropie de casă. Neavând vecini, Bucky e liber s-o dea la maximum dacă aşa are chef. Probabil că e un colaj, că imediat ce termină AC/DC, încep să cânte băieţii de la Metallica.

Au adus o maşină nouă – desigur, nouă pentru ei –, iar Billy se opreşte puţin să se uite la ea. Pentru că nu mai era loc sub pridvor, au lăsat-o în capătul aleii. Este o camionetă Dodge Ram, modelul cu cinci locuri, nu cel cu două, de la începutul secolului XXI. Poate că atunci fusese albastră, dar acum este mai degrabă gri. Farurile nu sunt lipite cu chit, dar bancheta din spate a fost reparată cu o fâşie de bandă adezivă neagră, iar pragurile sunt foarte ruginite. Ruginită este şi platforma din spate, pe care se află o maşină de tuns iarba, probabil mai veche chiar decât camioneta. Remorca agăţată de ea este una cu două roţi, goală şi destul de rablagită.

Când Billy începe să urce treptele de la pridvor, se termină şi Metallica şi Tom Waits[151] începe să hârâie „Sixteen Shells from a Thirty-Ought-Six”. Billy încremeneşte în prag. Bucky şi Alice dansează în mijlocul camerei. Fata poartă o bluză nouă, fără mâneci, este îmbujorată şi îi strălucesc ochii. Şi-a prins părul într-o coadă care îi ajunge până la talie şi o face să pară o adolescentă lipsită de griji. Râde în hohote, evident se distrează de minune. Poate pentru că Bucky e un dansator de toată jena, poate doar pentru că se simte bine.

Bucky îi face lui Billy semnul victoriei cu ambele mâini şi continuă să se scălâmbăie. Face o piruetă, face una şi Alice, dar în celălalt sens. Îl vede pe

Billy sprijinit de uşă şi râde iarăşi şi mişcă din şolduri, făcându-şi coada să penduleze dintr-o parte în alta. Termină de cântat şi Tom Waits. Bucky se duce la combina stereo şi îi pune pumnul în gură lui Bob Seger[152] înainte ca acesta să apuce să spună care-i chestia cu Betty Lou. După care se prăvăleşte pe canapea şi se bate peste piept.

— Mi-s prea terminat ca să mai dansez boogie.

Alice, la mulţi, foarte mulţi ani distanţă faţă de momentul când se va simţi prea terminată ca să mai danseze boogie, se întoarce cu faţa la Billy. Zici că mai are puţin şi explodează de atâta bucurie.

— Ai văzut camioneta?

— Am văzut-o.

— Super, nu?

Billy dă din cap.

— Nimeni nu-şi va mai aminti de ea la cinci minute după ce văzut-o.

Se uită peste umăr la Bucky.

— În ce stare e?

— Ricky zice că-i într-o stare excelentă dacă iei în calcul cât de bătrână e fătuca asta şi ce kilometraj are. Consumă niţel cam mult ulei, atâta tot. Am testat-o cu Alice şi ni s-a părut că merge bine. Suspensiile sunt nasoale, dar asta-i normal la o camionetă atât de veche. Ricky mi-a dat-o cu trei mii trei sute.

— Eu am condus-o la întoarcere, spune Alice.

Încă este cuprinsă de entuziasm în urma drumului la magazine, sau a dansului, sau din ambele cauze. Billy se bucură nespus pentru ea.

— E un model standard. Eu am învăţat să conduc pe un model standard. Unchiul meu mi-a arătat cum. E din aia cu schimbător de viteze manual cu trei trepte.

Billy nu-şi poate stăpâni râsul. El a învăţat să conducă la Casa Zugrăvelii Eterne, ca să poată da o mână de ajutor la treburi după ce Gad – Glen Dutton din povestea lui – s-a înrolat în armată.

Domnul Stepenek – domnul Speck din poveste – l-a învăţat cum.

— Ţi-am luat şi ţie ceva, spune ea. Stai să-ţi arăt.

Şi fuge în cealaltă cameră să aducă ce are de adus. Billy se uită la Bucky, iar Bucky dă din cap şi ridică degetul mare de la mână: e OK.

Alice revine cu o cutie pe capacul căreia scrie cu litere frumoase, în relief RECUZITĂ TEATRU. I-o întinde.

Billy o deschide şi scoate dinăuntru o perucă, probabil de două ori mai scumpă decât cea pe care şi-a comandat-o el online de la Amazon. Nu este blondă, ci neagră cu o mulţime de fire cărunte şi mai lungă decât peruca lui Dalton Smith. Şi mai deasă. Primul lui gând este că, dacă îl opreşte vreun poliţist atunci când o s-o poarte, poliţistul o să vadă că nu se potriveşte deloc cu poza de pe permisul de conducere. Apoi îi vine alt gând, mult mai important, care i le alungă din minte pe toate celelalte.

— Nu-ţi place, spune Alice, pierzându-şi zâmbetul.

— Ba da. Foarte mult.

Îşi ia inima în dinţi şi o îmbrăţişează. Alice îl îmbrăţişează şi ea. Deci totul este în regulă.

7

În ziua când au venit Billy şi Alice a fost cald ca vara, dar a doua noapte petrecută în cabana lui Bucky este mai friguroasă, iar vântul care urlă prin streşini este rece de-a dreptul. Billy aduce nişte lemne de arţar de sub pridvor şi Bucky face focul în sobiţa Jøtul din bucătărie. După care se aşază toţi în jurul mesei şi se uită la fotografiile printate de Bucky. Pe unele le-a luat de pe Google Earth, pe altele de pe Zillow. În ele se văd un teren şi interiorul unei vile situate la numărul 1900 pe Cherokee Drive, în oraşul Paiute, care este de fapt suburbia din partea de nord a Las Vegasului. Acolo locuieşte un anume Nikolai Majarian.

Vila stă cu spatele la colinele submontane Paiute. Albă ca zăpada, este construită pe patru niveluri, fiecare puţin mai retras decât cel de dedesubt, astfel încât arată ca o scară pentru uriaşi. *Probabil că de acolo panorama Las Vegasului este impresionantă,* îşi spune Billy, *mai cu seamă de pe acoperiş.*

Pe Google Earth se vede un zid înalt care înconjoară proprietatea, poarta principală şi aleea – de fapt o stradă, că trebuie să aibă cam un kilometru şi jumătate – care duce la vilă. La vreo două sute de metri distanţă de ea este un hambar. Alături de el sunt un padoc şi un grajd pentru cai. Mai sunt trei anexe, una mai mare şi două mai mici. Billy se gândeşte că servitorii trebuie să locuiască în cea mare, căreia pe vremuri i se zicea dependinţă şi poate la fel i se zice şi acum. Celelalte două sunt depozite. Nu vede însă nimic care să semene cu un garaj şi îl întreabă pe Bucky unde ar putea fi.

— Părerea mea e că l-a construit în versantul ăsta, spune Bucky, arătând coasta împădurită din spatele casei. Numai că n-ar fi chiar un garaj, ci un fel de hangar. În care să încapă vreo douăşpe maşini. Sau mai multe. Nick e ahtiat după maşinile de epocă, aşa am auzit eu. Probabil pe fiecare dintre noi ne mănâncă pe undeva şi doar banii ne ajută să ne scărpinăm.

Ba sunt multe situaţii în care banii n-ajută la nimic, îl contrazice Billy în gând.

Alice studiază poza de pe Zillow.

— Dumnezeule, cred că sunt vreo douăzeci de camere în casa aia. Şi ia uitaţi-vă la piscina din spate!

— Drăguţă, e de acord Bucky. Cu toate dotările la modă. Probabil că a adăugat şi altele între timp, că pozele astea sunt de când a cumpărat proprietatea. Cu cinşpe milioane.

Şi pe mine m-a ars de un amărât de milion jumate, îşi zice Billy.

Pozele cu exteriorul de pe Zillow le arată ce nu se vede pe Google Earth. De pildă, peisajul mirific, de un verde superb, presărat cu straturi de flori. La fel

de verde este şi padocul. Mai sunt acolo şi crânguri de palmieri, cu mobilier elegant de grădină aşezat la umbra unora dintre aceştia. Oare de câte sute de mii de litri de apă este nevoie pentru ca moşia asta să arate ca un Eden în mijlocul deşertului? De câţi grădinari e nevoie? De câţi servitori? Şi câte gorile se fâţâie pe acolo în speranţa că un asasin plătit, pe numele lui Billy Summers, şi-ar putea face apariţia ca să-şi revendice restul banilor mânjiţi cu sânge?

— M-am interesat şi am aflat că-i zice Promontory Point, spune Bucky. E fantastic cât de multe poţi să afli în zilele noastre dacă ai un computer şi ştii cum să cauţi în zonele mai întunecate ale internetului. Nick stă acolo din 2007. Are spatele apărat de munţii ăia şi nu l-a deranjat nimeni niciodată. Poate că o fi devenit mai neglijent odată cu trecerea timpului, dar eu nu m-aş baza pe asta.

Nu, îşi spune Billy, *nici nu trebuie.* Nu te joci cu un om capabil să se lepede fără nicio remuşcare de un asociat atât de vechi şi valoros cum era Giorgio Piglielli. Nu poate decât să presupună că Nick îl caută. Îl aşteaptă. Însă ce nu înţelege Nick este cât de multă furie a strâns Billy în el. Au făcut o înţelegere. El şi-a îndeplinit obligaţiile care-i reveneau. Iar în loc să-şi respecte şi el cuvântul dat, Nick l-a tras în piept. Şi după aia a vrut să-l omoare. Poate că Nick ar încerca să nege asta, dar Billy ştie care-i adevărul. Amândoi îl ştiu.

Bucky le arată ceva pe o fotografie aeriană a proprietăţii, pe care a găsit-o pe Google Earth.

— Pătrăţelul ăsta de aici este ghereta de la poartă şi o să fie oameni acolo. Înarmaţi. Fii sigur de asta.

Billy nu are nicio îndoială. Se întreabă din nou câţi oameni păzesc micul regat al lui Nick. Într-un film cu Sylvester Stallone sau într-unul cu Jason Statham, ar fi zeci de malaci, înarmaţi până în dinţi, de la mitraliere uşoare şi până la lansatoare de rachete. Însă aceasta este viaţa reală. Poate nu sunt decât cinci, poate chiar patru, cu pistoale automate sau puşti cu ţeava scurtă, sau şi pistoale, şi puşti.

Însă el este unul singur şi nu-l cheamă Sylvester Stallone.

Alice trage până în mijlocul mesei una dintre pozele de pe Google Earth.

— Asta ce-i? Nu se vede pe nicio fotografie de pe Zillow.

Bucky şi Billy se uită. Este partea de vest a zidului care se termină pe o coastă stâncoasă. După câteva secunde de gândire, Bucky spune:

— Cred că e o intrare de serviciu. Aşa ceva nu se arată pe un site imobiliar, aşa cum nu se arată nici baraca unde se depozitează gunoiul până vine maşina să-l ridice. Site-urile imobiliare se axează doar pe aspectele opulente. Tu ce zici, Billy?

— Nu ştiu.

Dar începe să ştie. Cu cât se gândeşte mai mult la camioneta aia rablagită, cu atât îi place mai tare. Şi peruca nouă. Da, şi aia îi place.

8

După cină, Alice pune stăpânire pe baie ca să-şi vopsească părul. Bucky îi oferă o bere („Ca să prinzi puteri”) şi ea acceptă. O aud amândoi cum încuie uşa. Billy nu se miră. Şi crede că nici Bucky nu e surprins.

Bucky mai scoate două sticle de bere din frigider. Apoi îşi pune o geacă subţire şi-i aruncă lui Billy o bluză de trening.

După care ies amândoi în pridvor şi se aşază unul lângă altul pe balansoare. Bucky ciocneşte sticla lui de sticla lui Billy.

— Baftă!

— Bună urare, spune Billy şi ia o gură de bere. Vreau să-ţi mulţumesc încă o dată pentru că ne-ai primit. Ştiu că numai de musafiri nu aveai chef.

— Ai vorbit serios când ai zis că vrei un amortizor pentru Ruger?

— Da. Poţi să-mi faci rost şi de un Glock 17 şi de muniţie pentru amândouă?

Bucky dă din cap.

— N-ar trebui să fie nicio problemă. Nu aici. Ce altceva îţi mai trebuie?

— O mustaţă care să meargă cu peruca asta nouă. N-am timp să-mi las una.

Mai are nevoie şi de altele, dar se va gândi Alice cum să procure ce-i mai trebuie.

— Cam ce plan ţi-ai făcut? Poate a venit momentul să-mi spui ca să încerc măcar să te fac să renunţi.

Billy îi spune. Bucky îl ascultă cu atenţie şi, după o vreme, începe să dea din cap în semn de aprobare.

— E riscant să te duci chiar la el acasă. Ştii cum se zice, că nu-i bine să înfrunţi ursul în bârlogul lui. Dar s-ar putea să meargă. Probabil că toţi vânătorii de recompense bântuie prin oraş, mai ales prin jurul cazinoului lui Nick, Double Deuce sau cum i-o zice.

— Double Domino.

Bucky se apleacă spre el şi îl priveşte în ochi.

— Dacă-ţi faci probleme în legătură cu banii pe care mi i-ai promis…

— Nu-mi fac.

— …poţi să uiţi de chestia asta. Am bani suficienţi, plus că-mi pare bine că am avut motiv să plec din oraş. Habar n-am de ce am ezitat atât de mult. Într-o bună zi, cineva o să dea cu nucleara pe Fifth Avenue sau o să apară o boală transmisibilă care o să bage în carantină toată metropola, din Manhattan şi până-n Staten Island.

Billy îşi zice că Bucky a ascultat prea multe emisiuni la radio, dar nu-i spune.

— Nu-i vorba nici de banii tăi şi nici de ai mei, cu toate că am să-i iau dacă îi găsesc la el. M-a înşelat. Mi-a *dat ţeapă.* E un om rău.

Billy a revenit la stereotipurile de limbaj folosite de *eul tembel.* Se aude cum vorbeşte, dar nu-i pasă.

— L-a omorât pe Giorgio ori a pus pe cineva să-l omoare. A vrut să mă omoare şi pe mine.

— În regulă, şopteşte Bucky. Înţeleg. E o chestiune de onoare.

— Nu de onoare, de *corectitudine.*

— M-am exprimat greşit. Bea-ţi berea.

Billy mai ia o gură, apoi face un semn din cap spre casa din care se aude apa curgând la duş. Din nou.

— Cum s-a simţit când aţi fost la cumpărături? Bine?

— În cea mai mare parte a timpului. Dar, înainte să intrăm la Common Threads ca să-ţi luăm pălăria de cowboy – am uitat să ţi-o arăt, n-ai văzut ceva mai gigea –, fătuca noastră a avut o problemă de respiraţie, nu cine ştie ce. Şi atunci s-a apucat să cânte foarte încet ceva. N-am înţeles ce cânta, dar după aia a respirat normal.

Billy ştie ce cânta Alice.

— Şi a fost de milioane când am ajuns la garajul ăla cu rable. A văzut imediat camioneta şi s-a târguit atât de bine cu Ricky, de l-a făcut să ne-o vândă cu trei mii trei sute, în loc de patru mii patru sute, cât cerea el iniţial. Când n-a vrut să mai scadă sub trei cinci sute, ea m-a apucat de mână şi mi-a zis: „Hai să mergem, Elmer, e simpatic, dar nu-i deloc serios”. Poţi să crezi aşa ceva?

— Pot, spune Billy.

Şi începe să râdă. Însă Bucky nu râde deloc. A devenit brusc serios. Billy îl întreabă dacă s-a întâmplat ceva.

— Încă nu, dar s-ar putea să se întâmple.

Îşi pune jos sticla cu bere şi se uită în ochii lui Billy.

— Noi doi suntem certaţi cu legea, da? Suntem proscrişi. Nu prea se mai foloseşte cuvântul ăsta acum, dar asta suntem. Alice nu e, dar, dacă o să te însoţească în continuare, o să devină şi ea. Pentru că s-a îndrăgostit de tine.

Lasă şi Billy berea din mână.

— Dar, Bucky, eu nu… nici nu…

— Ştiu că nu vrei să te culci cu ea şi nu cred că ea ar vrea să se culce cu tine, mai cu seamă după ce a trecut prin experienţa aia îngrozitoare. Dar i-ai salvat viaţa şi ai ajutat-o să-şi revină..

— N-am ajutat-o…

— Bine, să zicem că n-ai făcut-o, însă ai lăsat-o în legea ei şi nu ai grăbit-o şi aşa a putut să-şi revină singură. Însă asta nu schimbă faptul că te iubeşte şi că o să te urmeze cât timp i-o vei permite. Şi o vei distruge dacă o vei lua cu tine.

Pentru că a terminat ce a avut de spus – Billy crede acum că acesta este motivul pentru care l-a scos în pridvor la o bere –, Bucky se opreşte să-şi tragă sufletul, ia berea, dă pe gât jumătate de sticlă şi scoate un râgâit puternic.

— N-ai decât să mă contrazici. Faptul că v-am luat în gazdă pentru câteva zile nu-mi dă dreptul să refuz să-ţi ascult contraargumentele. Aşa că, haide, spune că n-am dreptate.

Însă Billy nu-i spune nimic.

— Sigur, poţi s-o iei cu tine în Nevada. Caută o pensiune ieftină în afara oraşului şi las-o acolo cât timp te ocupi de problemele tale. Dacă scapi cu viaţă şi cu banii ce ţi se datorează, dă-i o sumă frumuşică şi trimite-o înapoi în est. Spune-i să treacă şi pe la mine şi adu-i aminte că actele alea false sunt doar pe termen scurt. După aia poate să redevină Alice Maxwell.

Ridică un deget, pe care deja se văd primele deformări şi noduri ale artritei.

— Poate să redevină Alice Maxwell *numai şi numai dacă n-o amesteci în treaba asta.* Ai priceput?

— Da.

— Şi dacă nu vii de acolo cu banii, probabil n-o să mai vii deloc. O să-i fie tare greu să înţeleagă asta, dar trebuie să-i spui. De acord?

— De acord.

— Să-i spui că, dacă trec câteva zile (treaba ta câte) şi nu primeşte nicio veste de la tine, să se întoarcă imediat aici. O să-i dau eu nişte bani. O mie, poate o mie cinci sute.

— Nu trebuie să…

— Dar vreau s-o fac. Îmi place fata asta. Nu-i vreo smiorcăită, deşi, având în vedere ce a păţit, ar avea tot dreptul să fie. Plus că ar fi banii de la tine.

Acum eşti singurul meu client. De fapt, eşti singurul meu client de vreo patru ani. Am terminat-o cu conturile grase din bănci. M-ar descoperi prea uşor dacă s-ar întâmpla ceva şi sunt prea bătrân ca să mă duc la puşcărie.

— Am înţeles. Mulţumesc. Îţi mulţumesc.

S-a oprit duşul. Bucky se apleacă din nou peste braţul balansoarului.

— Ştii ceva? Un pisoi se ataşează de câinele care îl linge în loc să-l fugărească sau să-l muşte. Ce naiba, şi un pui de raţă ar face la fel. Se lipesc de câinele ăla, îl consideră părintele lor. Aşa s-a ataşat şi ea de tine, Billy, şi nu vreau s-o faci să sufere.

Se deschide uşa de la baie şi imediat Alice iese în pridvor. E îmbrăcată cu un halat vechi, albastru, care probabil că e al lui Bucky; e atât de lung, încât îi ajunge până la degetele de la picioare. Are părul ridicat în vârful capului, prins cu vreo zece agrafe şi clipsuri şi l-a acoperit cu o cască din plastic transparent. Nici vorbă să-i iasă un blond platinat, poate din cauză că părul ei natural este foarte închis la culoare, dar oricum va fi o schimbare majoră.

— Ce ziceţi? Ştiu că-i greu să vă daţi seama acum, dar…

— Mie-mi place, spune Bucky. Dintotdeauna am avut o slăbiciune pentru femeile cu păr blond-închis. Aşa îl avea şi prima mea fostă nevastă. Am văzut-o într-o seară lângă tonomat şi am ştiut că a mea trebuie să fie. Bou am fost!

Fata îi aruncă un zâmbet neatent, dar la Billy se uită ea, părerea lui Billy contează. Acum Billy înţelege foarte bine despre ce vorbea Bucky. Îşi aduce aminte un filmuleţ de pe YouTube, în care era o pasăre care se scălda în vasul cu apă al unui câine, în vreme ce câinele – un dog german – stătea şi o privea. Şi îşi mai aduce aminte şi de zicala aia veche, care spune că, dacă salvezi viaţa cuiva, porţi răspunderea pentru orice se întâmplă cu persoana respectivă.

— Arăţi superb! îi spune el.

Şi Alice zâmbeşte.

CAPITOLUL 19

1

Billy şi Alice rămân cinci zile la Bucky. În dimineaţa celei de-a şasea zile – aceea în care se spune că Dumnezeu a creat animalele pământului şi păsările cerului – îşi pun bagajele în camioneta Dodge Ram şi se pregătesc de plecare. Billy poartă peruca blondă şi ochelarii fără dioptrii. Pentru că este o camionetă cu cinci locuri, îşi aşază puţinele lucruri pe care le au în spatele banchetei. Maşina de tăiat iarba, antică şi de demult, a rămas pe platformă. Acum mai sunt acolo o foarfecă mare, specială pentru tuns gardurile vii, o suflantă de frunze şi o drujbă veche. În remorcă au pus patru butoaie din carton cumpărate de la un magazin cu articole de bricolaj. Cei doi bărbaţi le-au rostogolit pe jos şi le-au lovit cu picioarele ca să le dea un aspect deteriorat şi le-au umplut cu scule cumpărate aproape pe degeaba la lichidarea stocurilor unei prăvălii din Nederland, executată silit de bancă. Apoi le-au fixat cu cabluri elastice de laturile remorcii.

— Trebuie să arăţi ca un cowboy fără căpătâi din secolul douăzeci şi unu, l-a sfătuit Bucky în timp ce jucau fotbal cu butoaiele. Toate nouă sunt pline de ei. Colindă de colo până colo, găsesc câte ceva de lucru, după care pleacă mai departe.

Alice l-a întrebat ce anume înseamnă „nouă”, iar Bucky i-a explicat că sunt statele din vest şi i le-a enumerat: Colorado, Wyoming, Montana, Utah, Arizona, New Mexico, Idaho, Oregon şi, desigur, Nevada. După părerea lui Billy, camioneta arată aşa cum trebuie. Deşi s-ar putea ca măsurile de prevedere luate să nu fie neapărat necesare pentru

drumul pe care îl au de făcut; Bucky are dreptate – orice vânător de recompense se va afla în zona metropolitană a Las Vegasului. Însă mai încolo, când va ajunge la Promontory Point, aspectul camionetei s-ar putea să fie esenţial.

— Mi-a făcut plăcere să vă am aici, spune Bucky.

E îmbrăcat cu o salopetă largă şi tricou.

Alice îl îmbrăţişează. Părul ei blond arată bine în soarele dimineţii.

— Billy, zice apoi Bucky, întinzându-i mâna. Ai grijă de tine.

Îi vine şi lui Billy să-l îmbrăţişeze, că aşa e practica în zilele astea, dar nu o face. Nici în armată nu le prea avea cum îmbrăţişările.

— Mulţam, spune el apucându-i mâna în ambele lui mâini şi strângând-o foarte uşor ca să nu-i provoace lui Bucky durerile de artrită. Mulţumesc pentru tot.

— Cu foarte multă plăcere.

Se urcă amândoi în camionetă. Billy porneşte motorul. Face figuri la început, dar apoi începe să toarcă frumos. Bucky va găsi pe cineva care să returneze Fordul Fusion la firma de închirieri, protejând astfel identitatea lui Dalton Smith. *Altă persoană căreia o să-i fiu dator,* îşi spune Billy.

Întoarce camioneta cu faţa la drum. Când trece în viteza întâi, Bucky strigă după ei şi vine în partea dreaptă a camionetei. Alice lasă geamul în jos.

— Neapărat să te întorci aici, îi spune el. Dar, până atunci, să nu te amesteci în treburile lui şi să fii fată cuminte. Ne-am înţeles?

— Da, răspunde ea.

Însă Billy crede că îi spune lui Bucky exact ce vrea el să audă. *Nicio problemă. De mine o să asculte, cel puţin aşa sper.*

Claxonează o dată şi porneşte. După o oră şi jumătate, camioneta o ia spre vest pe Autostrada 70. Către Las Vegas.

2

Înnoptează în Beaver, Utah. În alt motel care nu face parte din niciun lanţ cunoscut, însă destul de curăţel şi confortabil. Îşi iau de la un fast-food pui prăjit, cu cartofi şi salată de varză şi câteva cutii cu bere Bud. După ce mănâncă, ies pe puntea din faţa camerelor alăturate, îşi trag şezlongurile aproape unul de celălalt şi îşi beau berile reci.

— Am citit pe drum restul poveştii, îi spune Alice. E realmente bună. Abia aştept să citesc continuarea.

Billy se încruntă.

— N-am avut intenţia să mai scriu ceva după Fallujah.

— *Lala*fallujah*,* zâmbeşte tânăra.

Şi îl întreabă apoi:

— Dar nu vrei să povesteşti cum de ai ajuns să omori oameni pentru bani?

Vorbele ei îl înfioară, pentru că sunt atât de directe. Şi de adevărate. Iar Alice observă ce se petrece cu el.

— Să omori oameni răi, am vrut să zic. Şi cum l-ai cunoscut pe Bucky. Aş vrea să ştiu cum a fost.

Da, îşi spune Billy, *despre asta aş putea să scriu şi poate ar trebui s-o fac.* Pentru că adevărul este că, dacă mujahedinul ăla din spatele uşii l-ar fi împuşcat mortal pe Johnny Capps în loc să-i tragă în picioare, Billy Summers nu s-ar afla aici acum. Şi nici Alice. Şi îşi dă seama abia acum – deşi n-ar trebui să-l surprindă – că, dacă Johnny Capps nu ar fi supravieţuit, Alice Maxwell ar fi putut să moară pe Pearson Street din cauza şocului şi a frigului.

— Poate am să scriu. Dacă voi mai avea ocazia. Povesteşte-mi despre tine, Alice.

Ea râde, dar nu este râsul acela spontan şi natural care a început să-i placă lui atât de mult. Râsul acesta este cam ezitant şi cam neconvingător.

— Nu-s multe de spus. Am fost mereu o persoană ştearsă, insignifiantă. Întâlnirea cu tine este singurul lucru interesant care mi s-a întâmplat vreodată. În fine, în afară de viol.

Şi pufneşte cu tristeţe pe nas.

Însă el nu are de gând să se mulţumească doar cu atât.

— Ai crescut în Kingston. Cu mama şi cu sora ta. Altceva? Trebuie să mai fie şi altceva.

Alice arată spre cerul nopţii.

— N-am văzut niciodată atât de multe stele. Nici măcar la Bucky.

— Nu schimba vorba.

Tânăra ridică din umeri.

— Bine. Dar ai să începi să caşti de plictiseală – să nu zici că nu te-am avertizat. Tata avea un magazin de mobilă şi mama îi ţinea contabilitatea. Tata a făcut un infarct şi a murit când eu aveam opt ani, iar Gerry – asta-i sora mea – avea nouăsprezece şi făcea şcoala de coafeze.

Îşi mângâie părul şi adaugă:

— Dacă m-ar vedea acum, mi-ar zice că nu m-am vopsit deloc cum trebuie.

— Se poate, dar arată bine. Continuă.

— La liceu, am fost o elevă mediocră. Am fost la câteva întâlniri cu băieţi, dar n-am avut niciun iubit. Nu făceam parte din grupul copiilor populari. Dar nici din cel al elevilor nepopulari nu făceam parte – ştii ce-s ăia, da? Sunt puştii cărora li se fac tot felul de farse urâte şi râde toată lumea de ei. În general, făceam ce îmi spuneau mama şi sora mea că trebuie să fac.

— Mai puţin chestia cu şcoala de coafeze.

— Nu mai lipsea mult şi acceptam şi treaba asta, pentru că mi-era limpede că n-am cum să ajung la o facultate pentru deştepţi. Că nu făcusem prea multe dintre cursurile speciale care-ţi trebuie ca să intri acolo.

Cade pe gânduri. Billy nu spune nimic.

— Şi după aia, într-o seară, când stăteam în pat şi aproape adormisem de tot, m-am trezit brusc. Dar, ştii, *brusc* de tot. Era să şi cad din pat. Tu ai păţit chestia asta vreodată?

Billy îşi aduce aminte de Irak şi îi răspunde:

— De multe ori.

— Şi m-am gândit: „Dacă o să fac asta, dacă o să fac aşa cum vor ele, n-o să mai terminăm niciodată. O să fac toată viaţa mea doar ce vor ele şi o să mă trezesc într-o zi că am îmbătrânit şi tot în bătrânul Kingston sunt.” Şi ştii ce ar zice mama şi Gerry dacă ar afla ce am păţit în apartamentul lui Tripp şi dacă ar şti ce fac acum şi că sunt cu tine? Ar zice: „Ţi-ai căutat-o cu lumânarea”.

Billy întinde mâna ca să o mângâie pe umăr, dar ea se întoarce şi îl priveşte în ochi, iar el vede ce fel de femeie ar putea ajunge, dacă timpul şi soarta vor fi blânde cu ea.

— Şi ştii ce le-aş spune eu? Le-aş spune că nu-mi pasă, pentru că acum este vremea mea, pentru că este viaţa mea şi *merit* să-mi fac viaţa aşa cum cred eu de cuviinţă şi asta-i tot ce vreau.

— În regulă, spune el. În regulă, Alice. Este bine.

— Da. Este. Normal că este. Cu condiţia să nu te omoare ăia.

Nu-i poate promite asta, aşa că preferă să tacă. Se mai uită o vreme la stele şi îşi beau berile şi tot ce-i mai spune Alice la un moment dat este că se duce la culcare.

3

Billy nu se culcă deocamdată. A primit două mesaje de la Bucky. Din primul află că firma care se ocupă de grădinile de la Promontory Point se numeşte Greens & Gardens. Şeful echipei ar putea să fie ori Kelton Freeman, ori Hector Martinez, deşi s-ar putea să fie cu totul altcineva. Afacerile din domeniul grădinăritului au un flux mare de personal în regiunea aceea.

Mesajul următor îl anunţă că Nick are obiceiul să stea la Double în timpul săptămânii, dar încearcă întotdeauna să se ducă la moşia lui din Paiute în weekend. Ţine morţiş să fie acolo mai ales duminicile. Nu pierde niciun meci disputat de Giants în timpul sezonului de fotbal, adaugă Bucky. Toţi cunoscuţii lui ştiu asta.

Poţi să scoţi puştiul din New York, îşi spune Billy, *dar nu poţi să scoţi New Yorkul din puşti.* Îi răspunde lui Bucky: Ai aflat unde e garajul?

Bucky îi răspunde imediat: Nu.

Billy a luat cu el fotografiile – şi cele de pe Google Earth, şi cele de pe Zillow. Le studiază o vreme. Apoi îşi deschide laptopul şi caută mai multe expresii în spaniolă. Nu va fi nevoie să le folosească dacă şi când va veni momentul, dar le repetă acum iar şi iar, întipărindu-şi-le în memorie. Cu siguranţă că nu îi vor trebui toate. Este posibil să nu aibă nevoie de niciuna. Dar este bine să fie pregătit.

Me llamo Pablo Lopez – „Mă cheamă Pablo Lopez."

Esta es mi hija. – „Aceasta este fiica mea."

Estos son para el jardin. – „Astea sunt pentru grădină."

Mi es sordo y mudo – „Sunt surdomut."

4

Iau micul dejun la fast-food, apoi pornesc la drum. Billy nu vrea să forţeze prea tare camioneta şi nici nu este nevoie. Nu sunt decât vreo trei sute şi ceva de kilometri până la Vegas şi nu se va duce la Nick decât duminică, atunci când are loc meciul de fotbal şi va fi mai linişte pe proprietatea de la capătul străzii Cherokee. Fără paznici sau grădinari şi – să sperăm – fără gorile care să mişune pe afară. S-a interesat şi a aflat că meciul Giants-Cardinals are loc la ora 16:00, ceea ce înseamnă 13:00 în Nevada.

Ca să le mai treacă timpul, se apucă să-i povestească lui Alice cum a început să facă meseria asta din care acum consideră că a ieşit la pensie. Johnny Capps a fost prima verigă a lanţului care se termină – deocamdată a rămas cel puţin o verigă nefăcută – pe Autostrada 70, cum mergi către vest.

— A fost singurul împuşcat în picioare în casa aia. Singurul pe care l-au lăsat în viaţă ca să vă

ademenească pe voi înăuntru.

— Da. Clay Briggs – Pilulă – l-a stabilizat şi apoi l-au luat cu elicopterul. Johnny a stat mult într-un spital de veterani absolut mizerabil şi a devenit dependent de medicamente în tot timpul ăla când încercau să-i refacă picioarele care nu mai puteau nicicum să-i fie refăcute. Până la urmă, Unchiul Sam l-a expediat înapoi în Queens în scaunul cu rotile şi varză cu capul de la pastilele alea.

— Ce trist!

— Bine măcar că partea aia cu dependenţa de medicamente a avut un final fericit, îi spune Billy. Joey, vărul lui Johnny, a luat legătura cu el. Joey încă ţinea la numele Cappizano, numele vechi al familiei lor, deşi evident că toată lumea îi spunea Joey Capps. Având permisiunea uneia dintre cele mai mari organizaţii din New York – şi, desigur, cu acceptul Cartelului Sinaloa[153], care controla traficul de droguri –, Joey Capps şi-a făcut propria organizaţie, una atât de măruntă, încât era mai degrabă o bandă de câţiva mafioţi. Şi i-a oferit vărului său, rănit în război, postul de contabil. Însă doar dacă se lasă de droguri.

— Şi s-a lăsat?

— S-a lăsat. Mi-a povestit tot atunci când am reluat legătura. S-a internat într-un centru de reabilitare – plătit de vărul lui – şi după aia s-a dus la întrunirile Narcoticilor Anonimi de trei sau patru ori pe săptămână până acum câţiva ani, când a murit. L-a răpus un cancer pulmonar.

Alice mai are puţin şi se uită cruciş.

— Adică s-a dus la întrunirile Narcoticilor Anonimi ca să scape de dependenţa de droguri, dar slujba lui era să facă *trafic de droguri?*

— El nu făcea niciun trafic de droguri, doar ţinea socotelile şi spăla banii obţinuţi din tranzacţii. Dar, da, în fond este vorba despre acelaşi lucru şi i-am zis-o odată. Ştii ce mi-a răspuns? Că în toată lumea sunt foşti alcoolici care lucrează ca barmani. A susţinut oameni care au fost în aceeaşi situaţie –

sponsor se cheamă ce a fost el –, iar unii dintre oamenii ăştia s-au lăsat de droguri şi şi-au reluat viaţa. Chiar aşa mi-a spus: şi-au reluat viaţa.

— E ca vorba aia cu nu ştie stânga ce face dreapta.

Billy îi mai mărturiseşte şi că a fost cât pe ce să se mai ducă o dată în Irak, dar s-a gândit mai bine şi şi-a spus că trebuie să fie cel puţin nebun ca să facă aşa ceva – nebun cu intenţii de suicid – şi a renunţat la uniformă. A frecat menta o perioadă, încercând să-şi dea seama ce ar urma pentru un tip a cărui meserie, vreme de mulţi ani, a fost să-i împuşte pe alţii în mijlocul frunţii. Atunci a luat Johnny legătura cu el.

Era un tip din Jersey, i-a spus el, căruia îi plăcea să agaţe femei în baruri şi după aia să le snopească în bătaie. Probabil avea vreo traumă din copilărie de care voia să scape, i-a mai zis Johnny, dar pana ei de traumă din copilărie, e un tip foarte rău. A băgat-o în comă pe ultima femeie şi s-a întâmplat ca ea să facă parte din familia Cappizano. Sigur, doar ceva verişoară de gradul doi sau poate chiar trei, dar tot Cappizano se cheamă că este. Singura problemă nasoală era că tipul ăsta, nenorocitul ăsta care băga femeile în comă, făcea parte dintr-o organizaţie mult mai mare şi mult mai puternică, ce-şi avea sediul în Hoboken, pe malul celălalt al Hudsonului.

Joey l-a luat pe Johnny Capps la o discuţie pe care a avut-o cu şeful acelei organizaţii, discuţie din care au aflat că nici cei din New Jersey nu-l prea aveau la inimă pe căcănarul ăsta. Le aducea numai necazuri. Era un *stronzo madre*[154] cu inele babane pe degetele de la ambele mâini, care prefera să rupă în bătaie femeile în loc să le ducă acasă la el şi să le reguleze ca orice bărbat normal sau chiar să le *fottimi nel culo*[155], că sunt destui bărbaţi şi destule femei cărora le place asta. Însă nu există femeie pe faţa pământului care să aibă orgasm când îi stâlceşti faţa în bătaie.

Concluzia acelei discuţii a fost aceea că şefii nu i-au dat voie lui Joey Capps să-l lichideze pe *stronzo madre,* pentru că ar fi provocat vendete în interiorul organizaţiei. Dar, dacă îl omora cineva din afară – evident, fiind plătit de organizaţia din Hoboken şi de mult mai insignifianta echipă din Queens –, atunci scăpau de ghimpele ăsta din coastă. Aşa funcţionează Mafia.

— Şi atunci Johnny Capps a luat legătura cu tine.

— Da.

— Pentru că tu erai cel mai bun?

— Cel mai bun din câţi cunoştea el. Şi îmi ştia trecutul.

— Adică ştia că un bărbat ţi-a ucis sora.

— Da. Înainte să accept contractul, l-am verificat pe individ. M-am interesat de trecutul lui. Ba chiar m-am dus să o văd pe femeia pe care a băgat-o în comă. Era conectată la aparate ca să poată respira şi era limpede pentru oricine cu ochi de văzut şi minte de înţeles că nu avea să-şi mai revină niciodată. Pe monitorul ăla se vedea…

Şi Billy trasează cu mâna o linie dreaptă deasupra volanului.

— Aşa că l-am lichidat. N-a fost prea mare diferenţă faţă de ce făceam în Irak.

— Ţi-a plăcut s-o faci?

— Nu, răspunde el fără să ezite deloc. Nu mi-a plăcut s-o fac nici pe front şi nici aici. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Şi atunci vărul lui Johnny ţi-a făcut rost de alte contracte?

— Încă două şi a mai fost unul pe care l-am refuzat, pentru că tipul… nu ştiu…

— Nu ţi s-a părut atât de rău?

— Cam aşa ceva. Şi după aia Joey mi l-a prezentat pe Bucky, iar Bucky mi l-a prezentat pe Nick şi aşa am ajuns aici.

— Eu cred că e vorba despre mult mai mult.

Crede bine, dar Billy nu vrea să-i mai spună nimic şi cu niciun chip nu vrea să-i dea amănunte despre treburile murdare pe care le-a făcut pentru

Nick şi pentru alţii. Niciodată nu a vorbit despre asta – nu a vorbit cu nimeni niciodată despre ce a făcut – şi i se pare îngrozitor să-şi audă povestită cu voce tare partea asta a vieţii. Este sordidă şi stupidă. Alice Maxwell, studentă la economie şi supravieţuitoare a unui viol în grup, stă într-o rablă de camionetă lângă un bărbat care şi-a câştigat pâinea omorând oameni. Pentru că asta a fost *meseria* lui. O să-l ucidă el pe Nick Majarian? Foarte probabil că o s-o facă, dacă i se va ivi ocazia. Deci, iată întrebarea: sunt crimele în numele onoarei mai demne de respect decât crimele comise pentru bani? Probabil că nu, însă asta nu-l va împiedica să meargă până la capăt.

Alice se gândeşte la cele auzite. Apoi spune:

— Mi-ai povestit partea asta pentru că tu crezi că s-ar putea să nu mai apuci să o scrii. Aşa este?

Aşa este, dar el nu vrea să o recunoască cu voce tare.

— Billy?

— Ţi-am povestit pentru că tu ai vrut, zice el în cele din urmă şi dă drumul la radio.

5

Se cazează la alt motel oarecare. Sunt o mulţime în apropiere de Las Vegas. Billy spune la recepţie că se numesc Dalton Smith şi Elizabeth Anderson. În timpul ăsta, Alice bagă patru dolari într-un automat din hol. Îl bagă şi pe al cincilea şi atunci se aude un zăngănit şi în tăviţă cad zece monede false, reprezentând dolari din argint. Alice chiţăie ca un copil. Recepţionerul îi spune că îşi poate alege premiul: ori zece dolari adevăraţi, ori un credit de aceeaşi valoare oferit de motel.

— Cum e restaurantul de aici? întreabă Alice.

— Bufetul e destul de bun.

După care omul coboară tonul şi o sfătuieşte:

— Ia banii, drăguţă.

Alice ia banii şi îşi iau mâncare la pachet de la fast-foodul Sirloin Super Burger din apropiere.

Alice insistă să facă ea cinste şi Billy acceptă.

Se întorc în camera lui Billy, iar Alice se duce la fereastră să se uite la cârdul nesfârşit de maşini care merg spre oraş şi la luminile cazinourilor şi hotelurilor care acum încep să se aprindă.

— Oraşul păcatelor, se minunează ea. Şi eu sunt într-o cameră de motel cu un tip mişto, care are de două ori vârsta mea. Ar apuca-o nebuneala pe mama dacă ar şti.

Billy râde cu poftă.

— Şi pe sora ta ce-ar apuca-o?

— N-ar apuca-o nimic, pentru că nu ar crede.

Întinde mâna şi îi arată ceva.

— Ăia sunt Munţii Paiute?

— Dacă acolo e nordul, înseamnă că ei sunt. Cred că sunt catalogate drept coline submontane. Nu că ar avea vreo importanţă.

Alice se întoarce cu faţa la el. Nu mai zâmbeşte.

— Spune-mi ce ai de gând să faci.

Îi spune şi nu doar pentru că are nevoie de ajutorul ei. Ea îl ascultă cu atenţie.

— Sună îngrozitor de riscant.

— Dacă mi se pare ceva suspect, o să mă retrag şi o să mă gândesc la alt plan.

— Dar o să *ştii* că e ceva suspect? Aşa cum prietenul tău, Taco, a ştiut că nu-i în regulă casa aia din Fallujah?

— Deci ai ţinut minte asta.

— O să ştii?

— Da, cred că da.

— Probabil că tot o să mergi mai departe. La fel cum ai intrat în Casa Groazei şi uite ce s-a întâmplat acolo.

Billy nu spune nimic. Nu e nimic de spus.

— Aş vrea să vin cu tine.

Nici acum nu spune nimic. Chiar dacă ideea asta nu-l îngrozeşte, planul nu ar avea şanse de reuşită dacă Alice ar fi acolo cu el. Şi ea ştie asta.

— Cât de mare nevoie ai de banii ăia?

— M-aş descurca şi fără ei, plus că oricum cea mai mare parte o să ajungă la Bucky. Nu din cauza

banilor vreau să fac asta. Nick s-a purtat urât cu mine. Şi trebuie să plătească, tot aşa cum tipii ăia care te-au violat au plătit pentru ce-au făcut.

Este rândul lui Alice să nu spună nimic.

— Şi mai e ceva. Nu cred că a fost ideea lui Nick să mă ucidă după ce mi-am făcut treaba şi sunt *convins* că n-a fost ideea lui să dea şase milioane cui va reuşi să mă omoare. Vreau să aflu cine e persoana asta.

— Şi ce motive are?

— Da. Şi ce motive are.

6

Primul lucru pe care îl face Billy în dimineaţa următoare este să verifice lucrurile din spatele camionetei, pentru că butoaiele cu scule erau doar legate de margine şi le putea fura oricine. Dar toate sunt la locurile lor. Nu se miră, pe de-o parte pentru că pe platformă şi în remorcă sunt doar obiecte vechi şi destul de deteriorate, iar pe de altă parte că experienţa l-a învăţat că majoritatea oamenilor sunt cinstiţi. Nu iau ce nu le aparţine. Ăia care iau ce nu le aparţine – indivizi precum Tripp Donovan, Nick Majarian şi cine se află în spatele lui Nick – îl umplu de toţi dracii.

Mai că-i vine să-i trimită un mesaj lui Bucky, în care să-l întrebe dacă poate să afle ce marcă de maşină conduce în prezent Nick – probabil că se află în zona VIP din parcarea de la Double Domino, precis un automobil de fiţe, cu o plăcuţă de înmatriculare personalizată. Însă nu o face. Bucky *ar putea* să afle, dar asta i-ar pune în alertă pe oamenii lui Nick. Şi este ultimul lucru pe care şi-l doreşte Billy. Speră că Nick s-a mai liniştit puţin între timp.

Când se deschid magazinele, se duce cu Alice la Ulta Beauty, cel cu produse cosmetice. De data aceasta el are nevoie de farduri, dar o lasă pe Alice să aleagă ce crede ea că i-ar trebui. După aceea, tânăra vrea să meargă la un cazinou. Nu-i deloc o

idee bună, dar pare atât de entuziasmată, că nu poate s-o refuze.

— Dar nu la unul dintr-un hotel mare şi nu la unul de pe bulevardul principal, spune el.

Alice se uită pe ecranul telefonului şi îl dirijează spre Big Tommy's Hotel and Gambling Hall din estul Las Vegasului. Scoate noul ei permis de conducere pe numele Elizabeth Anderson şi îl flutură cu aplomb în nasul portarului. În timp ce tânăra se plimbă prin sala de jocuri, căscând gura la mesele de ruletă, zaruri şi blackjack, precum şi la neobosita Roată a Norocului, Billy se uită în jur după indivizi cu un anumit aspect. Nu vede niciunul. Majoritatea jucătorilor din locul ăsta de la periferia Vegasului sunt bunicuţe şi bunicuţi care joacă pe câţiva firfirei.

Îşi spune din nou că Alice este complet schimbată acum faţă de fata pe care a cules-o de pe jos din ploaia torenţială. Este pe cale să devină un om mai bun şi, dacă planul lui va da greş, iar ea va suferi mai mult decât înainte, atunci vina va fi numai şi numai a lui. *Aş putea să renunţ,* îşi spune el, *şi să mă întorc cu ea în Colorado.* Dar îşi aminteşte cum a insistat Nick să accepte adăpostul din aşa-zisa „casă conspirativă", ştiind în tot acest timp că drumul spre Wisconsin avea să se încheie pentru el după doar zece kilometri, atunci când Dana Edison urma să-i tragă un glonţ în cap. Nick trebuie neapărat să plătească. Şi, înainte de asta, trebuie neapărat să facă cunoştinţă cu adevăratul Billy Summers.

— Maaamă, *ce gălăgie!* exclamă Alice.

E roşie în obraji şi încearcă să se uite peste tot în acelaşi timp.

— Ce să joc?

Billy priveşte atent la mesele de ruletă, alege una dintre ele, o conduce acolo pe Alice şi îi cumpără jetoane de cincizeci de dolari. Iar în tot acest timp, în minte îi răsună acelaşi refren: proastă idee, proastă idee. Fenomenal ce noroc al începătorului are fata asta! În doar zece minute câştigă două sute

de dolari, iar cei din jur o încurajează să continue. Lui Billy nu-i convine situaţia şi o duce la un şir de automate, unde Alice stă jumătate de oră şi mai câştigă treizeci de dolari. Apoi se întoarce spre el şi îi spune:

— Apasă butonul şi uită-te, apasă şi uită-te, clăteşte şi repetă. Cam imbecilă chestie, nu?

Billy ridică din umeri, dar zâmbeşte. Îşi aduce aminte cum spunea Robin Maguire că e zâmbet doar atunci când ţi se văd dinţii.

— Tu ai zis-o, nu eu, zice el şi zâmbeşte cu dinţii la vedere.

7

După ce pleacă de la cazinou, se duc la cinematograful Century 16 şi văd două filme – nu unul singur! O comedie şi un film de acţiune. Când ies de acolo este aproape seară.

— Vrei să mâncăm ceva? îl întreabă Alice.

— Ne oprim undeva, dacă vrei, dar eu m-am îndopat cu pop-corn şi dropsuri. Sunt plin.

— Poate luăm doar câte un sandvici. Vrei să-ţi zic o chestie mişto despre mama?

— Sigur.

— Din când în când, dacă eram cuminte, îmi organiza câte o zi specială – aşa îi zicea ea. La micul dejun îmi făcea clătite cu fulgi de ciocolată, după care aveam voie să fac orice voiam; de pildă, să beau orice fel de suc voiam, sau să-mi cumpăr o jucărie din pluş – cu condiţia să nu coste prea mult –, sau să mă plimb cu autobuzul până la capătul liniei şi înapoi, pentru că îmi plăcea la nebunie. Copil bătut în cap, nu?

— Nu, zice Billy.

Cu un gest extrem de firesc îl ia de mână şi merg aşa – legănându-şi înainte şi înapoi mâinile strânse – până la camionetă.

— Aşa a fost şi ziua de azi. O zi specială.

— Mă bucur.

Alice se întoarce cu faţa la el.

— Nu care cumva să mori.

Tonul fetei este de-a dreptul sălbatic.

— Nu care cumva.

— N-am să mor, spune Billy. Bine?

— Bine, încuviinţează ea. Totul e bine.

8

Numai că în noaptea aceea nu e nimic bine. Billy abia a adormit, altminteri nici n-ar fi auzit bătaia în uşă a lui Alice. E o bătaie uşoară şi nesigură, ca şi cum nici n-ar fi. O secundă sau două, el îşi spune că face parte din visul pe care îl avea, ceva cu Shanice Ackerman. Dar imediat se trezeşte complet în camera lui de motel din marginea Las Vegasului. Se dă jos din pat, se duce la uşă şi se uită prin vizor. Pe hol e Alice, în pijamaua albastră şi largă pe care şi-a luat-o când a fost la cumpărături cu Bucky. E în picioarele goale şi ţine mâna la gât. Billy o aude cum icneşte. Icnetele sunt mai puternice decât a fost bătaia în uşă.

Deschide, o ia de mâna pe care nu o ţine la gât şi o bagă în cameră. Închide uşa şi începe să cânte:

— Dacă te duci azi în pădure… hai, Alice, cântă cu mine.

Fata clatină din cap şi gâjâie:

— …nu… pot…

— Ba poţi. Dacă te duci azi în pădure…

— Bine-ar fi…

Hîîîî.

— …să… să…

Hîîîî!

Se clatină pe picioare, mai are puţin şi leşină. Mare minune că n-a leşinat pe coridor, îşi spune Billy.

O zgâlţâie puţin.

— Nu, nu-i bine. Mai încearcă o dată. Versul următor.

— Ce surpriză vei avea?

Încă horcăie, dar măcar nu mai pare în pragul leşinului.

— Corect. Acum, împreună. Şi cântă, nu vorbi. Dacă te duci azi în pădure…

Şi ea începe să cânte cu el:

— Ce surpriză vei avea. Dacă te duci azi în pădure, bine-ar fi să porţi ceva.

Trage mult aer în piept, apoi îl dă afară cu efort şi întreruperi: *hî… hî… hî.*

— Trebuie să stau jos.

— Ca să nu cazi, este de acord Billy.

Încă o ţine de mână, aşa că o conduce acum la scaunul de lângă fereastră. Draperiile sunt trase.

Alice se aşază, ridică ochii la el, îşi dă la o parte părul blond de pe frunte.

— Am încercat şi eu în cameră şi n-a mers. De ce a mers acum?

— Pentru că trebuie să cânţi în duet cu cineva, spune Billy şi se aşază şi el pe marginea patului. Ce s-a întâmplat? Ai visat urât?

— Nu urât. Oribil. Unul dintre băieţii ăia… *bărbaţii* ăia… îmi îndesa în gură o cârpă de spălat vasele. Ca să nu mai ţip. Sau poate urlam. Cred că Jack era. Şi n-am mai putut să respir. Eram convinsă că o să mă sufoc.

— Ţi-au făcut aşa ceva şi în realitate?

Alice clatină din cap.

— Nu mai ţin minte.

Dar Billy ştie că aşa a fost. Şi ştie şi ea. A trecut şi Billy prin asta, deşi nu atât de des şi nu cu atâtea urmări violente ca Alice. Nu a păstrat legătura cu camarazii din Irak – singura excepţie a fost Johnny Capps –, dar îi caută câteodată pe internet.

— O reacţie normală. Aşa fac faţă traumei minţile acelora care au supravieţuit unor lupte grele. Sau încearcă să facă faţă.

— Asta sunt eu? O supravieţuitoare?

— Asta eşti. Iar cântecul ăsta s-ar putea să nu funcţioneze de fiecare dată. Şi niciun prosop ud pus pe faţă. Mai sunt şi alte trucuri prin care poţi să scapi de atacurile de panică. Le găseşti pe internet. Însă sunt situaţii în care nu poţi să faci nimic altceva decât să stai liniştită şi să aştepţi să-ţi treacă.

— Credeam că mi-e mai bine, şopteşte Alice.

— Îţi este. Dar eşti şi într-o situaţie foarte stresantă.

O situaţie în care eu te-am vârât, adaugă Billy în gând.

— Pot să rămân aici în noaptea asta? Cu tine?

Deschide gura să o refuze, dar se uită la chipul palid şi rugător al fetei şi îşi repetă: *Eu te-am vârât în rahatul ăsta.*

— Bine.

Acum îi pare rău că nu are pe el decât o pereche de boxeri largi.

Alice se întinde pe pat şi el se culcă alături de ea. Stau amândoi pe spate. Patul este îngust şi li se ating şoldurile. El se holbează în tavan şi îşi spune: *N-o să am erecţie, n-o să am erecţie.* Cu acelaşi rezultat ca atunci când îi spui câinelui să nu fugărească pisica. Li se ating şi picioarele. Simte prin bumbacul pantalonilor albaştri de pijama cât de caldă şi de fermă este carnea ei. Phil a fost ultima femeie cu care s-a culcat şi cu niciun chip nu vrea să se culce cu cea de lângă el, dar, Doamne Dumnezeule.

— Pot să te ajut cumva?

Şoapta ei nu este deloc sfioasă.

— Nu pot să fac dragoste cu tine… în modul tradiţional, vreau să spun… dar cred că te-aş putea face să te simţi bine. Aş vrea să o fac.

— Nu, Alice. Mulţumesc frumos, dar nu.

— Eşti sigur?

— Da.

— Bine.

Se întoarce pe o parte, departe de el şi aproape lipită de perete.

Billy mai stă şi aşteaptă până aude că respiră calm şi regulat. După care se duce la baie şi se ajută singur.

9

Şi zilele trec, nu prea multe, dar cu un aer de vacanţă. Şi vine momentul. În apropiere este un hipermarket Target şi, după micul dejun, îşi fac acolo cumpărăturile. Alice ia un flacon foarte mare din plastic cu cremă hidratantă şi un tub cu pulverizator. Şi costume de baie. Al ei este unul întreg, de un albastru şters. Al lui este un şort cu imprimeu cu peşti tropicali. Îi mai cumpără şi o salopetă prespălată, mănuşi galbene de lucru, o geacă de blugi şi un tricou cu un slogan în spiritul Las Vegasului.

Înoată în piscina motelului – cel mai mare avantaj al cazării. Alice joacă volei în bazin cu nişte puşti, în vreme ce Billy se uită la ei de pe un şezlong. Totul pare atât de firesc. Ar putea să fie tată şi fiică ce merg spre Los Angeles, poate în căutare de lucru, poate în căutarea unor rude cărora să le ceară un împrumut pe termen lung sau o locuinţă cu chirie modestă.

Recepţionerul a avut dreptate în legătură cu bufetul – are la greu macaroane cu brânză şi friptură din aia preistorică de vită *au jus,* adică în suc propriu –, însă, după aproape două ceasuri de zbânţuială în piscină, Alice îşi umple cu vârf farfuria, mănâncă tot şi se duce să-şi mai ia o porţie. Billy nu-i în stare să ţină pasul, deşi a fost o vreme – de exemplu, în timpul instrucţiilor – când ar fi mâncat mult mai mult decât ea. După prânz, Alice zice că i-ar prinde bine un pui de somn. Billy nu se miră.

Pe la ora cinci, pornesc din nou la cumpărături, de data aceasta la o prăvălie cu articole agricole şi de grădinărit, care se cheamă Grow Baby Grow. A dispărut tot entuziasmul de dimineaţă al lui Alice, dar nu încearcă deloc să-l facă să se răzgândească în privinţa zilei care va urma. Iar Billy îi este recunoscător pentru asta. Dacă ar încerca, s-ar putea ajunge la ceartă şi în niciun caz nu vrea să se certe cu Alice. Mai ales nu acum, când ar putea fi ultima zi pe care o petrec împreună.

Când ajung înapoi la motel, Billy scoate o hârtie împăturită din buzunarul de la spate al pantalonilor. O despătureşte, o netezeşte frumos şi apoi o lipeşte de bordul maşinii cu o bucată din banda adezivă cumpărată de la Target. Alice vede un desen cu o fetiţă care ţine în braţe un flamingo roz.

— Cine e?

Desenul lui Shanice s-a mai şters puţin, dar inimioarele care plutesc din capul colorat al flamigoului spre capul ei încă se văd destul de bine. Billy pune degetul pe una dintre ele.

— Fetiţa care locuia lângă mine în Midwood. Însă mâine va fi fiica mea. Dacă este nevoie.

10

Billy crede că oamenii nu fură, dar încrederea lui se opreşte aici. Sculele vechi din butoaiele de carton sunt în siguranţă, dar cineva ar putea să vadă articolele cumpărate de la Grow Baby Grow şi să îşi spună că nu ar strica dacă ar şterpeli unul dintre ele. Prin urmare, cară toate sacoşele înăuntru şi le pun în baia lui Billy. Este vorba despre patru saci de câte douăzeci de kilograme de pământ de flori Miracle-Go, cinci saci de câte cinci kilograme de îngrăşăminte organice Buckaroo Worm Castings şi un sac de unsprezece kilograme cu îngrăşământ artificial.

Alice îl lasă pe Billy să ducă singur bălegarul. Strâmbă din nas şi spune că îi pute chiar şi prin sac.

Se uită la televizor în camera ei şi ea îl întreabă dacă vrea să rămână acolo peste noapte. Billy îi răspunde că ar fi mai bine dacă n-ar face-o.

— Nu cred că am să pot să dorm dacă sunt singură, spune Alice.

— Nici eu nu cred că am să pot, dar vom încerca. Vino încoace. Îmbrăţişează-mă.

Alice îl strânge în braţe. Foarte tare. O simte cum tremură, dar nu din cauză că i-ar fi teamă de el, ci din cauză că se teme *pentru* el. Nu merită să simtă

niciun fel de teamă, îşi zice Billy, dar, dacă nu se poate altfel, atunci aşa e mai bine. Mult mai bine.

— Pune-ţi telefonul să te trezească la şase, îi spune el după aceea.

— Nu-i nevoie.

El zâmbeşte.

— Pune-ţi-l totuşi. O să fii surprinsă.

Ajuns la el în cameră, îi trimite un mesaj lui Bucky: Mai ştii ceva despre N?

Răspunsul lui Bucky vine imediat: Nu. Probabil e acolo, dar nu ştiu sigur. Scuze.

În regulă, îi scrie Billy. Apoi îşi pune telefonul să-l trezească la ora cinci. Nici el nu se aşteaptă să poată dormi, dar s-ar putea să fie şi *el* surprins.

Şi chiar doarme puţin şi o visează pe Shanice. Fetiţa rupe desenul cu Dave-Flamingo şi îi spune *Te urăsc te urăsc te urăsc.*

Se trezeşte la ora patru şi, când iese din cameră, cu mănuşile galbene în mână, dă cu ochii de Alice, care stă pe unul dintre tradiţionalele şezlonguri de motel. Tânăra s-a înfofolit într-un hanorac pe care scrie IUBESC VEGASUL şi se uită la secera subţire a lunii.

— Bună! spune Billy.

— Bună!

Billy se duce până la marginea aleii, se lasă pe vine şi îşi freacă mănuşile noi cu pământ. Când i se pare că arată aşa cum trebuie, le scutură şi se ridică.

— S-a făcut mai răcoare, spune Alice. Asta-i în favoarea ta. Acum poţi să-ţi pui haina.

Billy ştie că o să se încălzească repede după ce răsare soarele. O fi octombrie, dar aici este deşert. Însă oricum o să-şi pună haina de lucru.

— Vrei să mănânci ceva? Nişte ouă? E mai încolo un fast-food non-stop.

Ea clatină din cap.

— Nu mi-e foame.

— Cafea vrei?

— Asta da, sigur.

— Lapte şi zahăr?

— Simplă, te rog.

Billy se duce în holul pustiu al motelului şi ia câte o cafea pentru fiecare de la tradiţionalul automat al tuturor motelurilor. Se întoarce. Alice stă tot cu ochii la lună.

— Pare atât de aproape, încât am impresia că aş putea s-o ating. Nu-i frumoasă?

— Foarte frumoasă. Ţi-e frig. Tremuri. Hai înăuntru!

Alice se aşază pe scaunul lui de lângă fereastră şi îşi bea cafeaua. Apoi pune paharul din plastic pe măsuţă şi adoarme. Hanoracul e prea mare şi se trage într-o parte, dezvelindu-i un umăr. Lui Billy i se pare la fel de frumos ca luna de pe cer. Stă şi îşi bea cafeaua şi se uită la Alice. Îi place cum respiră: prelung şi regulat. Timpul trece. *Că doar asta ştie să facă,* îşi spune Billy.

11

O trezeşte la şapte şi jumătate, iar ea îl ceartă că a lăsat-o să doarmă atât de mult.

— Trebuie să te dăm cu spray-ul ăla autobronzant şi e nevoie de cel puţin patru ore să intre în piele.

— Nu-i nicio problemă. Meciul începe la unu şi n-am de gând să acţionez decât pe la unu jumate, poate chiar puţin mai târziu.

— Nu contează, mi-aş fi dorit să începem de acum o oră, ca să nu intrăm în criză de timp.

Oftează şi adaugă:

— Hai la mine în cameră! O să lucrăm acolo.

După câteva minute, Billy este dezbrăcat până la brâu şi se dă cu cremă pe mâini, pe antebraţe şi pe faţă. Alice îi spune să nu uite de pleoape şi ceafă. După aceea începe ea să-l dea cu spray-ul. Durează cinci minute să aplice primul strat. Termină şi el se duce în baie să se uită în oglindă. Şi vede un alb cu bronz de deşert.

— Nu-i destul, zice el.

— Ştiu. Aplică-ţi iar crema.

Îl dă cu spray şi a doua oară. Billy se duce la oglindă şi acum este ceva mai bine, dar tot nu-i

mulţumit.

— Nu ştiu ce să zic, îi mărturiseşte el lui Alice când iese din baie. Poate a fost o idee proastă.

— Ba nu. Mai ştii ce am zis? În următoarele patru până la şase ore o să se tot închidă la culoare. Dacă adăugăm şi pălăria de cowboy şi salopeta…

Îl măsoară din privire.

— Ţi-aş spune dacă nu mi s-ar părea că arăţi ca un *chicano*[(156)].

Acum ar trebui să mă roage din nou să renunţ şi să mă întorc cu ea în Colorado, îşi spune Billy. Dar Alice nu-l roagă decât să-şi pună hainele – „să se costumeze", cum zice ea. Billy se întoarce la el în cameră şi îşi pune peruca neagră, tricoul, salopeta, haina de lucru (în buzunarul căreia a îndesat mănuşile) şi pălăria ponosită de cowboy pe care i-au cumpărat-o din Boulder Bucky şi Alice. Îi ajunge până pe urechi şi trebuie neapărat să ţină minte să şi-o ridice puţin la momentul potrivit, ca să i se vadă părul lung şi negru, cu fire albe.

— Arăţi bine.

Tonul tinerei este serios, cu toate că are ochii înroşiţi.

— Ţi-ai luat blocnotesul şi creionul?

Billy se bate peste buzunarul din faţă al salopetei. Este încăpător şi acolo intră şi Rugerul alături de carneţel şi creion.

— Deja ai început să te mai înnegreşti, îi surâde ea stins. Ce bine că nu-i pe aici vreun apărător al corectitudinii politice.

— E musai să mă înnegresc, spune Billy.

Bagă mâna în buzunarul lateral al salopetei, acela în care nu se află revolverul Glock 17, şi scoate un teanc de bancnote. Ăştia sunt toţi banii lui, doar vreo două hârtii de câte douăzeci şi-a păstrat.

— Ia-i tu. Să zicem că-s un fel de asigurare.

Alice pune banii în buzunar fără să comenteze.

— Să nu te sperii dacă nu te sun în după-amiaza asta. Stai şi aşteaptă. Habar n-am ce semnal au telefoanele mobile mai spre nord. Dar, dacă nu mă

întorc până diseară la opt, cel mult zece, înseamnă că nu mă mai întorc deloc. Stai aici la noapte, de dimineaţă pleacă şi ia un Greyhound până la Golden sau Estes Park[157]. Sună-l pe Bucky. O să vină să te ia. Bine?

— Nu-i bine deloc, dar am înţeles. Lasă-mă să te ajut să cari sacii ăia cu îngrăşăminte până la camionetă.

Fac două drumuri şi apoi Billy ridică panoul posterior al remorcii. Stau faţă în faţă şi se privesc lung. Câţiva oameni, încă destul de somnoroşi – doi comis-voiajori, o familie – îşi scot bagajele din camere şi se pregătesc de plecare.

— Dacă nu trebuie să ajungi acolo până la unu, atunci poţi să mai rămâi o oră, îi spune ea. Chiar două.

— Cred că-i mai bine să plec acum.

— Mda, poate-i mai bine, zice Alice. Înainte să fac o criză.

O strânge în braţe. Alice se agaţă cu toată puterea de el. Billy se aşteaptă să-i spună să fie prudent. Să aibă grijă. Să-i spună din nou să nu moară. Se aşteaptă să îl mai roage o dată, să-l implore chiar, să nu plece. Dar tânăra nu face nimic din ce se aştepta el. Doar îl priveşte drept în ochi şi, îi zice:

— *Du-te şi ia ce-ţi aparţine.*

Se desprinde din braţele lui şi porneşte către motel. Când ajunge acolo, se întoarce şi ridică telefonul.

— Să mă suni după ce termini. Să nu uiţi.

— N-am să uit.

Dacă am să pot, adaugă el în gând. *Am să te sun dacă am să pot.*

CAPITOLUL 20

1

După o oră de mers spre nord de Vegas, pe Route 45, Billy ajunge la o cafenea Dougie's Donuts lipită de o benzinărie ARCO şi de un minimarket cu un nume care i se potriveşte fix ca nuca în perete: Terrible Herbst. Acolo este un popas pentru camionagii, înconjurat de parcări mari. Pe una dintre laturi sunt înşirate mai multe autocamioane uriaşe, cu motoarele pornite. Zici că sunt nişte monştri care sforăie în somn. Billy îşi pune benzină, îşi cumpără o sticlă cu suc de portocale şi o gogoaşă şi merge cu camioneta în spate. Îi trece prin minte s-o sune pe Alice, dar doar pentru că i-ar face plăcere să-i audă vocea şi crede că şi ea s-ar bucura să-l audă. Ostatica mea. Ostatica mea care suferă de Sindromul Stockholm. Numai că acum nu o mai ţine ostatică, presupunând că a ţinut-o vreodată. Îşi aminteşte ce i-a spus ea la despărţire *Du-te şi ia ceţi aparţine.* Nu pe un ton extrem de curajos, că nu s-a metamorfozat în vreo prinţesă războinică din cărţile de benzi desenate (cel puţin, nu încă), dar cu destul de multă vehemenţă. Şi chiar e pe punctul de a o suna, când îşi aduce aminte că a dormit foarte puţin azi-noapte. Şi nu vrea s-o trezească în caz că s-a culcat şi a agăţat de clanţă semnul cu NU DERANJAŢI.

Îşi bea sucul şi îşi mănâncă gogoaşa. În câteva privinţe – de fapt, în mai multe – ce se întâmplă acum seamănă cu ce s-a întâmplat în Casa Groazei, doar fără camarazii care să-i asigure spatele. Nu are de unde să ştie sigur dacă Nick s-a dus să-şi petreacă weekendul la Promontory Point. Habar nu are câţi oameni o fi luat cu el dacă s-a dus acolo.

Sigur că a luat câţiva – oameni de-ai lui, nu vânători de recompense din alte grupări. Şi Billy nu ştie pe unde anume or fi poziţionaţi oamenii aceştia pe proprietatea vastă a lui Nick. Din pozele de pe Zillow, şi-a făcut o vagă idee despre cum arată interiorul vilei, dar este foarte posibil ca Nick să fi făcut mai multe schimbări după ce a cumpărat-o. Şi, dacă Nick se află *cu adevărat* acolo şi face galerie echipei Giants, Billy habar n-are în care cameră se uită la meci. Nu ştie nici măcar dacă va reuşi să se strecoare pe intrarea de serviciu. Poate *sí,* poate *no.*

Se duce la una dintre toaletele ecologice şi scapă de cafea şi de sucul de portocale. Când iese de acolo, vede o fătucă de culoare, îmbrăcată doar cu o bluză fără spate şi o fustă din denim, atât de scurtă că i se vede marginea chiloţeilor. Impresia pe care i-o dă duduiţa este că n-a pus geană pe geană azi-noapte şi că a avut mult de tras. Rimelul scurs în jurul ochilor îi aminteşte lui Billy – *eului tembel* al lui Billy – de Beagle Boys din vechile benzi desenate cu Răţoiul Donald şi Unchiul Scrooge, pe care le mai cumpăra câteodată de la piaţa de vechituri.

— Hei, frumosule! îl acostează libelula. Îţi place de mine?

Uite că acum are ocazia să-şi verifice acoperirea. Scoate carneţelul şi creionul din buzunarul din faţă al salopetei şi scrie: *Mi es sordo y mudo.*

— Ce curu’ meu înseamnă asta?

Billy îşi acoperă urechile cu palmele, după care îşi pune o mână peste gură.

— Las-o baltă! zice mimoza întorcându-i spatele. Eu nu iau muie de la un mexican împuţit.

Billy se uită încântat după ea. *De la un mexican zici? N-oi semăna eu cu John Howard Griffin*[158]*, dar mă declar mulţumit.*

2

Rămâne în spatele cafenelei până la ora unsprezece. În tot timpul acesta, vede cum fătuca de

culoare şi câteva dintre colegele ei de muncă încearcă să intre în vorbă cu nişte şoferi de TIR. Însă nu se apropie nimeni de el. Chestie care îi convine de minune. Din când în când mai coboară din camionetă, chipurile ca să-şi verifice sculele din spate, în realitate dorind doar să-şi dezmorţească picioarele şi să se mai relaxeze puţin.

La unsprezece şi un sfert, porneşte motorul camionetei (dar nu din prima încercare, chestie care îl cam sperie) şi merge mai departe către nord, pe Route 45. Colinele Paiute sunt tot mai aproape. Vede Promontory Point încă de la opt kilometri depărtare. Este altfel decât casa închiriată de Nick în oraşul în care a comis Billy asasinatul, dar i se pare la fel de hidoasă.

Când GPS-ul tocmai îl anunţă că peste un kilometru şi jumătate va trebui să vireze ca să intre pe Cherokee Drive, Billy vede alt refugiu pe marginea şoselei. Opreşte la umbră şi se duce din nou la o toaletă ecologică, amintindu-şi de aforismul lui Taco Bell: *Profită de toate ocaziile ca să te duci la budă înainte de luptă.*

Când iese, se uită la ceas – 12:30. Probabil că acum, în hacienda lui imensă şi albă, Nick se pregăteşte să se uite la emisiunea sportivă de dinaintea meciului. Fireşte, alături de el trebuie să fie şi vreo două gorile. Poate îndopându-se cu *nachos* şi cu bere Dos Equis. Billy o apelează pe Siri{159}, care îl informează că mai are patruzeci de minute până la destinaţie. Face un efort să mai aştepte puţin şi face un efort să nu o sune pe Alice. Aşa că se dă jos, ia o rangă dintr-unul dintre butoaiele alea paradite şi face vreo două găuri în toba de eşapament a camionetei, şi aşa vai de steaua ei. Va fi şi mai veridic dacă va apărea la intrarea de serviciu cu o camionetă rablagită care se pârţâie prin toate încheieturile şi dă semne că s-ar dezagrega dintr-o clipă în alta.

— Bravo! spune Billy.

Se gândeşte să scandeze semnalul cailor negri şi imediat îşi zice să nu fie caraghios. Plus că, ultima oară când l-au scandat, punându-şi toţi mâinile laolaltă (mai puţin Albie Stark), lucrurile nu au mers prea bine. Răsuceşte cheia în contact. Motorul se învârteşte în gol. Şi tot degeaba. Îl opreşte. Aşteaptă. Apasă o singură dată pe pedala de acceleraţie şi încearcă din nou. Camioneta Dodge porneşte imediat. Făcea zgomot înainte. Acum face şi mai mult.

Billy se asigură, intră pe Route 45, după care virează pe Cherokee Drive. Drumul devine mai înclinat. Tot felul de case mai modeste se înşiruie de-o parte şi de alta pe distanţă de un kilometru jumătate, dar dispar apoi şi în zare nu se mai vede decât Promontory Point.

Asta a fost dintotdeauna destinaţia mea, îşi spune Billy şi încearcă să râdă de tâmpenia care i-a trecut prin cap, care nu-i doar profetică, ci şi melodramatică. Însă gândul nu vrea să-i dispară din minte şi Billy înţelege că nu poate scăpa de el pentru că este adevărat. Aceasta a fost dintotdeauna destinaţia finală. Da.

3

Aerul este curat aici, departe de smogul Las Vegasului şi poate are chiar şi un oarece efect de lupă, pentru că, atunci când Billy se apropie de poarta principală a complexului, casa pare să se dea îndărăt ca să nu se prăbuşească peste el. Zidul este mult prea înalt şi nu poate să vadă ce este dincolo, dar ştie că lângă poartă se află un punct de pază şi cei dinăuntru – evident, presupunând că este cineva înăuntru – i-au văzut deja rabla de camionetă pe monitor.

Cherokee Drive se termină la Promontory Point. Însă, înainte de a se termina, din el se face un drum nepavat care duce spre stânga. Pe marginea lui sunt două indicatoare. Pe cel din partea stângă scrie MENTENANŢĂ ŞI LIVRĂRI. Pe cel din dreapta:

DOAR VEHICULE AUTORIZATE. *DOAR* este scris cu roşu.

Billy intră pe drumul nepavat. Nu uită să-şi ridice puţin pălăria. Şi se pipăie peste buzunarul din faţă al salopetei (după Rugerul cu amortizor) şi peste buzunarul lateral (după Glock). E floare la ureche să nimerească ţinta cu armele astea, pistoalele sunt numai bune pentru tragerile la mică distanţă, însă abia acum îşi dă seama că nu l-a testat pe niciunul şi nici nu le-a verificat încărcătoarele. S-ar face de râsul curcilor dacă ar încerca să tragă cu Glockul şi i s-ar bloca trăgaciul. Sau dacă amortizorul de la Ruger, probabil confecţionat în garajul unui individ amator de metamfetamină, ar astupa ţeava revolverului şi l-ar face să-i explodeze în mână. Însă este mult prea târziu să-şi mai facă probleme din cauza asta.

În dreapta este zidul complexului. În stânga se înşiră o mulţime de pini pinyon, atât de aproape de marginea drumului, că îl plesnesc peste laturile camionetei cu crengile. Billy parcă şi vede maşinile mai mari – camioanele de gunoi, cele care livrează butelii cu propan – hurducându-se pe acolo în şuvoiul necurmat de înjurături ale şoferilor care nu suportă să facă drumul ăsta.

Apoi zidul face un unghi drept şi copacii dispar. Se termină şi panta de douăzeci de grade. A ajuns acum pe un platou, probabil nivelat de buldozere special pentru vilă şi terenul din jur. Drumul de serviciu face o buclă, apoi coteşte spre mult mai modesta poartă pe care o caută Billy. Vede în spatele zidului vreo cinci metri din partea superioară a unei anexe, vopsită într-o nuanţă rustică de roşu. Soarele se reflectă în acoperişul din metal. Billy se uită doar o fracţiune de secundă la el, după care îşi fereşte privirea ca nu cumva să-i afecteze ochii strălucirea aia puternică.

Poarta este deschisă. În dreapta şi în stânga ei sunt straturi cu flori. Pe zid a fost montată o cameră de supraveghere, care acum atârnă într-o parte ca o pasăre cu gâtul rupt. Chestia asta îi place lui Billy.

S-a gândit el că Nick s-a mai liniştit şi şi-a lăsat garda jos puţin. Şi uite aici dovada.

În stratul de flori din dreapta stă în genunchi o mexicancă într-o rochie largă şi albastră şi sapă în pământ cu o lopăţică. Lângă ea e un coş din răchită, plin pe jumătate cu flori tăiate. Probabil că femeia şi-a cumpărat mănuşile galbene din acelaşi loc ca Billy. Poartă şi un sombrero din paie, caraghios de mare. În primele momente stă cu spatele la el, dar, când aude camioneta – cum să n-o audă? – se întoarce să vadă cine este şi Billy observă că nu-i deloc latino. Are pielea uscată şi bronzată, dar este anglo-saxonă. Şi nu orice fel de anglo-saxonă, ci o doamnă în vârstă.

Doamna aceasta se ridică şi se pune în faţa camionetei cu picioarele depărtate, blocându-i drumul. Doar după ce Billy opreşte şi deschide geamul, ea se mişcă de acolo şi se apropie de portiera din stânga.

— Cine dracu' eşti şi ce vrei?

Şi apoi adaugă:

— *Qué deseas?* „Ce vrei?"

Bravo, deci nu doar camera stricată de supraveghere e în avantajul lui.

Billy ridică un deget – adică aşteaptă puţin – şi scoate carneţelul din buzunarul salopetei. În primul moment, are un lapsus care-l sperie, dar îşi aduce aminte – slavă Domnului – şi scrie *Estos son para el jardin.* Adică „Astea sunt pentru grădină."

— Am înţeles, dar ce cauţi aici duminica? Vorbeşte cu mine, Pedro.

Dă pagina şi scrie: *Mi es sordo y mudo.* „Sunt surdomut."

— Serios? Pricepi limba engleză? îl întreabă ea, mişcând din buze cu exagerat de multă grijă.

Are faţa îngustă şi ochii sunt de un albastru-închis, cu care îl studiază atentă din cap şi până în picioare. Billy se gândeşte la două lucruri. Primul este că poate şi-o fi lăsat Nick garda jos… dar nu până la capăt. Chiar dacă e stricată camera de supraveghere şi chiar dacă gorilele lui or fi în casă

şi urmăresc meciul împreună cu el, a rămas aici femeia aceasta, cu lopăţica şi coşul cu flori. Poate la aşa ceva se referea vechea lui prietenă, Robin, când exclama uneori „a naibii întâmplare întâmplătoare!” Sau poate că nu. Pentru că vede acum o sticlă cu apă şi un sandvici în hârtie cerată puse la umbra unui copac din apropiere. Ceea ce pare a sugera că femeia avea intenţia să stea mai mult timp aici. Poate până la finalul meciului, când vor veni iar gorilele să-şi facă treaba.

Ăsta-i un lucru. Celălalt e că femeia i se pare cunoscută. Zău că da.

Ea vâră mâna pe fereastră şi pocneşte din degete chiar în nasul lui. Miros a ţigări.

— *Lo entiendes?*

Adică: „Pricepi?”

Billy face semnul afirmativ consacrat, înţelege, dar foarte puţin.

— Sunt convinsă că te-ai scăpa în nădragi dacă ţi-aş cere permisul de rezidenţă.

Şi scoate un hohot de râs, la fel de hârâit cum îi este şi vocea.

— Deci, ia spune-mi mie, ce cauţi aici într-o zi de duminică, *mi amigo?*

Billy ridică nedumerit din umeri, după care arată spre anexa de lângă zid.

— Mda, nici nu credeam că ai fost invitat la ceai. Ce vrei să pui acolo? Arată-mi.

Situaţia asta începe să-i placă din ce în ce mai puţin lui Billy. Pe de-o parte, pentru că femeia s-ar putea duce frumuşel să se uite singură în spatele camionetei, pe de altă parte, din cauză că-l frământă rău de tot faptul că nu-şi poate aminti dacă a mai văzut-o vreodată pe cucoana asta. Dar nu se poate s-o mai fi văzut. E prea în vârstă ca să fie unul dintre câinii de pază ai lui Nick, plus că el n-ar angaja în veci o femeie pentru treaba asta. Nick e de şcoală veche, iar femeia e bătrână – o servitoare pe care au trimis-o aici ca să stea cu ochii la poarta de serviciu în vreme ce ei se uită la meci şi ea s-a hotărât să nu piardă vremea degeaba şi s-a apucat să taie nişte

flori pe care să le pună în casă. Dar tot e ceva ce nu se învârte rotund.

— *Ándale, ándale!* „Haide, haide!”

Şi iar pocneşte din degete în nasul lui. Nici chestia asta nu-i place lui Billy, cu toate că această superioritate afişată – această atitudine trumpiană, mai bine zis – este o altă dovadă că masca lui e una foarte bună.

Billy se dă jos, având grijă să lase portiera deschisă, şi o conduce pe femeie până în spatele camionetei. Dar ea nu vrea să se oprească acolo şi se duce la rulotă. Se uită în butoaie, pufneşte cu dispreţ, după care se întoarce ca să verifice ce e pe platformă.

— De ce n-ai decât un sac cu îngrăşământ artificial? Ce să facem doar cu el?

Billy ridică din umeri, prefăcându-se că nu înţelege.

Femeia se ridică pe vârfuri şi dă un pumn în sacul de pe platformă.

— Doar unul! Unul! *Solo uno!*

Billy ridică iar din umeri, încercând să-i arate că el nu-i decât curierul.

Ea oftează şi dă din mână spre el.

— Ei, asta-i situaţia. Haide, du-te! N-o să-l sun pe Hector tocmai duminica să-l întreb de ce trimite un surdomut să livreze trei lulele, trei surcele. Probabil şi el se uită la afurisitul ăla de meci. Ori la altul.

Billy ridică din nou din umeri, încercând să-i explice că tot nu poate *entender*.

— Du rahaturile alea înăuntru. *Tómalo!* Şi după aia cară-te la cea mai apropiată *cantina*…

Cârciumă, cu alte cuvinte.

— …că poate mai prinzi repriza a doua.

Acum ar fi trebuit să-şi dea seama. E ceva în ochii ei. Dar nu-şi dă seama de nimic. Are pur şi simplu noroc. Când se urcă în camionetă şi se aşază la volan, o vede prin oglinda retrovizoare cum se apropie din nou. Se trage înăuntru fix la timp, lăsând umărul în jos, aşa că mistria ascuţită doar îi

zgârie braţul sub mâneca tricoului de sub salopetă. Trânteşte portiera, prinzându-i mâna în ea. Mistria se rostogoleşte în cabină, lângă piciorul lui stâng.

— *Au! Futu-i!*

Atât de repede şi cu atâta putere îşi trage mâna înapoi, că îşi dărâmă sombreroul ăla, descoperindu-şi părul cărunt prins în creştet. Abia acum Billy îşi dă seama unde a mai văzut-o.

Femeia bagă mâna într-unul dintre buzunarele largi ale rochiei. Billy sare jos din camionetă şi îi trage un pumn în obrazul stâng. Tipa cade lată în stratul de flori. Obiectul pe care voia să-l scoată din buzunar se rostogoleşte pe jos. Este un telefon mobil. Niciodată în viaţa lui de până acum n-a mai lovit o femeie. Vede vânătaia care începe să se formeze pe chipul femeii şi se gândeşte la Alice. Însă nu regretă deloc că a pocnit-o. Poate are o armă în buzunarul ăla.

Da, l-a recunoscut. Nu din prima, dar, da, l-a recunoscut. Şi s-a prefăcut până la capăt. Deci, tare mult folos i-au adus şi salopeta, şi spray-ul autobronzant, şi peruca, şi pălăria de cowboy. Tare mult noroc i-a purtat desenul lui Shanice pe care şi l-a lipit pe bord (zâmbind mândru, la fel ca un tată), sub pretextul că ar fi „opera de artă” a fiicei sale. Oare femeia l-a recunoscut pentru că i s-a arătat fotografia lui, pe lângă faptul că l-a văzut mai demult în Red Bluff? Ori pentru că este femeie, iar femeile sunt capabile să vadă dincolo de aparenţe mult mai repede decât bărbaţii? Asta sună ca o discriminare, însă lui Billy nu i se prea pare că ar fi.

— Boul dracului! Tu eşti!

Iar el îşi aduce aminte: atât de amabilă părea în casa aia închiriată de Nick. Atât de manierată. Evident că era în pielea servitoarei. Îşi mai aminteşte şi cum Nick i-a dat un teanc de bancnote pentru Alan, bucătarul care le-a făcut tortul din bezea, dar nu i-a dat nimic pentru ea. Ei, uite, de-aia nu i-a dat nimic. Pentru că ea era pe statul lui de plată. De fapt, făcea parte din organizaţia lui. Haios, nu?

Femeia pare uluită, dar asta ar putea să fie altă prefăcătorie. În orice caz, se bucură că mistria a căzut în camionetă. O ia cu braţul de după umeri şi o ridică în fund. Obrazul femeii se umflă mai ceva ca un balon, chestie care îl face din nou să se gândească la Alice, numai că Alice nu s-a uitat niciodată la el cum se uită femeia asta acum. Dacă privirea ar putea ucide… şi aşa mai departe.

Cu mâna liberă, Billy scoate Rugerul din buzunar şi îi lipeşte uşor gura de fruntea ridată a femeii. Lui Frank Macintosh i se mai spune (dar niciodată în faţă) Frankie Elvis, uneori chiar Eclipsă Elvis. Şi el poartă părul sculat în creştetul capului. Acelaşi păr, aceeaşi faţă îngustă. Dacă nu ar fi avut acel sombrero, Billy este convins că ar fi trebuit să facă mai repede legătura şi să scape de toată bătaia asta de cap.

— Bună, Marge! Văd că nu mai eşti la fel de amabilă ca în seara aia, când ne-ai servit la masă.

— Trădător nenorocit ce eşti! spune ea şi îl scuipă în faţă.

Billy simte o dorinţă aproape insurmontabilă să o lovească încă o dată, dar nu din cauză că l-a scuipat. Îşi şterge saliva de pe obraz, lăsând-o să se susţină singură. Pare perfect capabilă s-o facă. O avea ea şaptezeci şi ceva de ani şi o fi fumat toată viaţa, dar Billy se vede nevoit să-i admire tenacitatea.

— Ai înţeles greşit. Nick e trădătorul. Eu mi-am făcut treaba şi, în loc să mă plătească, mi-a dat ţeapă şi a vrut să mă ucidă.

— Nick n-ar face niciodată una ca asta. Nick ţine la oamenii lui.

Poate că aşa e, îşi spune Billy, *numai că eu nu sunt omul lui şi n-am fost niciodată. Eu sunt, cum se zice acum, un prestator de servicii independent.*

— Haide să nu ne certăm, Marge. Suntem presaţi de timp.

— Cred că mi-ai rupt mâna.

— Tu ai vrut să-mi spinteci jugulara. Din punctul meu de vedere, suntem chit. Câţi tipi sunt înăuntru la meci?

Femeia nu-i răspunde.

— E şi Frank acolo?

Nici acum nu-i răspunde – nu-i răspunde cu vorbe, dar licărul aprins în ochii ei îi spune lui Billy tot ce vrea să afle. Ia telefonul, îl scutură de ţărână şi i-l întinde.

— Sună-l şi spune-i că a venit cineva de la Greens & Gardens ca să aducă nişte îngrăşăminte şi pământ pentru flori. Şi că totul e în regulă. Spune-i…

— Nu.

— Spune-i că l-ai trimis pe tip să bage sacii în anexă.

— Nu.

Billy a lăsat în jos Rugerul. Acum îl ridică iar şi îi lipeşte gura ţevii între ochi.

— Spune-i, Marge.

— Nu.

— Dacă nu-i spui, am să-ţi zbor creierii. Şi după aia am să îi trag un glonţ în cap şi lui Frank.

Îl scuipă din nou în faţă. De fapt, încearcă s-o facă, pentru că nu prea are cu ce. I s-a uscat gura, îşi zice Billy. E speriată de moarte, dar tot nu are de gând s-o facă. Şi chiar dacă ar face-o, ori le-ar da de înţeles ce se petrece prin tonul vocii, ori ar merge până la capăt şi s-ar apuca să zbiere *E aici porcul ăla împuţit, trădătorul ăla nenorocit de Billy Summers, e aici.*

Incapabil să nu se gândească la Alice, dar repetându-şi mereu că este vorba despre o altă femeie, care nu se poate compara nicicum cu ea, o loveşte pe Marge în tâmplă. Aceasta dă ochii peste cap şi se prăbuşeşte iarăşi peste flori. Stă lângă ea un minut, ca să se asigure că respiră, după care aruncă telefonul în camionetă. Vrea să urce şi el, dar îi vine o idee şi scoate florile din coşul de răchită. Sub ele sunt o staţie de emisie-recepţie şi un revolver King Cobra, cu ţeavă scurtă, de calibrul .357. Deci femeia nu se ocupa doar de grădinărit. Şi nu a fost trimisă aici doar pentru că se uită toţi la

meci. E o tipă dură, cu mult sânge în ea. Aruncă în camion şi staţia, şi arma.

Vreo zece secunde motorul se încăpăţânează şi nu vrea să pornească, iar Billy se tot întreabă: *De ce tocmai acum, cerule, de ce tocmai acum?* Porneşte în cele din urmă şi Billy intră pe proprietate. Se opreşte după trei metri, lasă motorul mergând, coboară din camionetă şi închide poarta. Vede un zăvor uriaş din oţel. Îl trage prin cele două inele şi se întoarce la camioneta care râgâie la greu prin toba de eşapament găurită. Chestia cu găuritul i s-a părut o idee bună la vremea respectivă. Însă îi pare rău acum.

Când se urcă în cabina camionetei, Marge Macintosh începe să dea cu pumnii în poartă şi să răcnească:

— Hei! Hei! E Summers! Summers e în camionetă!

Billy nu crede că ar auzi-o cineva, chiar dacă toba de eşapament ar fi intactă, însă îl uluieşte energia bătrânei. A lovit-o cu toată puterea şi uite-o că deja e din nou în picioare.

Numai că NU ai lovit-o cu toată puterea, îşi spune el. *Te gândeai la Alice şi te-ai înfrânat puţin.*

Prea târziu acum şi oricum nu crede că ar avea vreo importanţă. Marge ar trebui să ocolească tot zidul, printre pini şi tufe, ca să-i alerteze pe cei din ghereta de la poarta principală… presupunând că ar fi cineva acolo.

Evident că este. Pentru că dinăuntru iese un tip în timp ce Billy trece pe lângă anexă şi padoc. Are o puşcă sau alt fel de armă automată, dar deocamdată o ţine atârnată de umăr. Şi nu pare deloc îngrijorat. Ridică mâinile cu palmele în afară: *Qué pasa?*

În loc să se ducă direct spre casă, aşa cum intenţionase, Billy se apleacă pe geam, îi face tipului semn cu degetul mare în sus că totul e în regulă, după care intră pe aleea principală şi merge spre gheretă.

Opreşte. Tipul se apropie de el cu arma – e o puşcă Mossberg – tot atârnată de umăr. Billy îşi dă

seama că îl ştie pe bărbatul ăsta. Billy n-a mai fost niciodată aici, dar a fost de vreo trei sau patru ori în apartamentul lui Nick de la Double Domino şi, în vreo două dăţi, tipul ăsta era şi el acolo. Sal şi nu-mai-ştiu-cum. Însă, spre deosebire de mama cu ochi ageri a lui Frank, Sal nu îl recunoaşte.

— Ce faci, nene? îi zice Sal. Ţi-a dat voie baba să intri?

— Da, mi-a dat.

Billy nu încearcă să vorbească acum cu accent spaniol, pentru că ar suna probabil ca Speedy Gonzales, şoricelul ăla haios din desenele animate, iar situaţia de acum nu-i deloc haioasă.

— Am o hârtie care trebuie semnată de cineva. O semnezi tu?

— Nu ştiu, zice Sal.

Acum parcă începe să se alarmeze. Iar Billy îi zice în gând: *Prea târziu,* amigo, *prea târziu.*

— Să vedem despre ce e vorba.

Carneţelul de surdomut iese puţin din buzunarul salopetei. Billy se bate peste el şi spune:

— Aici e.

Bagă mâna şi scoate Rugerul lui Don Jensen. Ca prin minune, pistolul iese uşor, cu toate că are amortizorul gros la capăt. Trage. Apare o gaură între doi dintre nasturii din sidef ai cămăşii stil western cu care e îmbrăcat Sal. Se aude un zgomot ca de balon care se sparge şi… ce să vezi?!… amortizorul se sparge în două bucăţi fumegânde. Una cade pe jos, cealaltă în cabina camionetei.

— Ai tras în mine! exclamă Sal, clătinându-se pe picioare şi holbându-se nedumerit.

Billy nu vrea să-l mai împuşte încă o dată, pentru că al doilea foc va fi mult mai sonor. Dar nici nu este nevoie. Sal se prăbuşeşte în genunchi, cu capul în piept. Parcă s-ar ruga. Apoi cade pe burtă.

Billy se gândeşte să coboare şi să ia puşca Mossberg, dar nu o face. După cum i-a zis şi lui Marge, este presat de timp.

4

Merge cu camioneta spre vilă. În faţă sunt parcate trei maşini, o limuzină, un SUV cu tracţiune integrală şi un Lamborghini care probabil îi aparţine lui Nick. Billy îşi aminteşte că i-a spus Bucky despre pasiunea lui Nick pentru maşini. Billy opreşte motorul zgomotos al camionetei şi urcă treptele de la intrare. Ţine în mână carneţelul de surdomut. În spatele lui are Glockul. Tocmai a omorât un om şi este posibil ca Sal să fi fost un tip rău care a făcut multe lucruri rele la ordinul lui Nick, dar Billy nu are cum să fie sigur. Iar acum va ucide alţi oameni, presupunând că nu va fi el ucis mai întâi. Se va gândi la asta mai târziu. Dacă va exista un „mai târziu" pentru el.

Vrea să sune la sonerie, dar ezită. Dacă îi va deschide o femeie? Nu crede că ar fi în stare să tragă în ea. Chiar dacă s-ar alege praful de tot planul lui, tot nu crede că ar fi în stare. Şi-ar dori să dea un ocol vilei, să inspecteze zona puţin, dar nu are timp de aşa ceva. Mămicuţa lui Elvis trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Încearcă uşa. Uşa se deschide. Billy este surprins, dar nu şocat. Nick a ajuns la concluzia că e în siguranţă. Plus că-i duminică după-amiază, soarele e pe cer şi toată America se uită la meciuri. Billy crede că echipa Giants tocmai a marcat. Se aud urale. Nu de foarte aproape, dar nici de foarte departe.

Billy bagă carneţelul la loc în buzunarul din faţă al salopetei şi merge spre sunetele acelea. Apoi se întâmplă exact ceea ce se temea el că o să se întâmple. În holul de la intrare îşi face apariţia o servitoare. O tânără hispanică, micuţă şi drăguţă. Are o tavă cu crenvurşti în chifle aburinde pusă peste o ladă frigorifică, probabil plină cu bere. Din senin, din iarbă verde, Billy îşi aduce aminte de un cântec vechi al lui Chuck Berry, care zicea *E prea drăguţă ca să aibă şi cu un minut peste şaptesprezece ani*[160]. Fata îl vede pe Billy. Fata vede arma din mâna lui. Fata deschide gura. Geanta

frigorifică se înclină într-o parte, tava cu cârnaţi începe să alunece. Billy o prinde la timp şi o redresează.

— Pleacă! îi spune el, arătându-i uşa deschisă. Ia toate astea şi pleacă de aici. Pleacă departe!

Fata nu spune nimic. Cu tava în mână, traversează holul şi iese la lumina soarelui. Billy îşi spune că ţinuta ei este perfectă, iar razele de soare care îi mângâie părul negru par a sugera că poate Dumnezeu n-a făcut doar lucruri rele. Fata coboară treptele. Ţine spatele drept şi capul sus. Nu se uită înapoi. Pe stadion, mulţimea izbucneşte în urale. La fel şi bărbaţii care se uită la televizor. Unul dintre ei răcneşte *Daţi-le la gioale, Big Blue*[161]*!*

Billy străbate o porţiune din coridorul pardosit cu gresie. Vede o uşă deschisă între două tablouri de Georgia O'Keeffe[162] – o terasă de stânci într-o parte, nişte munţi în partea cealaltă. Prin deschizătura îngustă dintre balamale, Billy vede o scară care coboară. Acum la televizor se difuzează o reclamă la bere. Billy stă în spatele uşii şi aşteaptă să se termine reclama şi meciul să capteze din nou întreaga atenţie a privitorilor.

Apoi se aude vocea lui Nick de la capătul scării:

— Maria! Unde-s hotdogii ăia?

Nu primeşte niciun răspuns, aşa că mai strigă o dată:

— Maria! Grăbeşte-te!

Altă voce spune:

— Mă duc eu să văd ce face.

Billy nu-i sigur, dar parcă e vocea lui Frank.

Acum se aud paşi apăsaţi pe scară. Cineva iese în hol şi face la dreapta – probabil în direcţia aceea e bucătăria. Da, Frank este. Billy îl recunoaşte imediat, deşi îl vede din spate: freza umflată care încearcă să acopere reflectorul din creştet. Billy iese din spatele uşii şi se ia după el, păşind pe laturile tălpilor, bucuros că s-a încălţat cu tenişii. Frank intră în bucătărie şi se uită în jur.

— Maria? Unde eşti, dragă? Vrem…

Billy îl trosneşte drept în reflector cu patul Glockului. Acum a lovit cu toată forţa de care e în stare. Ţâşneşte sângele şi Frank se prăbuşeşte, izbindu-se în cădere şi cu fruntea de blatul din lemn gros al mesei. Maică-sa are capul tare şi probabil Frank a moştenit şi asta de la ea, nu doar părul, însă Billy nu crede că tipul îşi va mai reveni după lovitura asta. Cel puţin, nu o vreme. Poate niciodată. În filme vezi mereu indivizi pocniţi în cap, care se ridică după doar câteva minute, de parcă n-ar fi păţit nimic, însă lucrurile nu stau la fel în viaţa reală. În viaţa reală, Frank Macintosh ar putea muri în urma unui edem cerebral sau hematom subdural. Asta s-ar putea întâmpla peste cinci minute sau ar putea să stea în comă cinci ani. Ce-i drept, s-ar putea totuşi să-şi revină, dar probabil că nu înainte ca Billy să termine ce are de făcut. Însă tot se apleacă şi îl percheziţionează. Nu găseşte nicio armă.

Billy merge pe coridor fără să facă niciun zgomot. Probabil că s-a reluat meciul, pentru că se aud iar ovaţiile mulţimii. Unul dintre indivizii care se uită la televizor în bârlogul lui Nick zbiară: *Plachează-l dracu' odată! Da! Asta ZIC!*

Billy coboară scara, nu prea repede, dar nici prea încet. Trei bărbaţi se uită la un televizor pentru care cuvântul „mare" este prea mic ca să-l descrie. Doi stau pe câte un fotoliu scoică. Al treilea fotoliu – probabil al lui Frank – este gol. Nick stă tolănit în mijlocul canapelei, cu picioarele crăcănate. Poartă un şort care-i prea scurt, prea strâmt şi prea ţipător. Îşi sprijină un castron cu pop-corn pe burta care mai are puţin şi iese prin tricoul New York Giants. Şi ceilalţi doi bărbaţi au castroane cu pop-corn, ceea ce înseamnă că au mâinile ocupate. Billy îi ştie pe amândoi. Pe unul l-a mai văzut în apartamentul şi în biroul lui Nick de la Domino. E contabil sau cam aşa ceva – în orice caz, se ocupă cu socotelile. Billy nu mai ţine minte cum îl cheamă: Mikey sau Mickey sau poate Markie. Celălalt e unul dintre tipii care au fost în duba falsă de la Departamentul de Lucrări Publice. Reggie şi nu-mai-ştiu-cum.

— Da’ ştiu că nu te-ai grăbit deloc, spune Nick.

Ceilalţi doi l-au văzut pe Billy, dar Nick stă cu ochii aţintiţi la meciul de la televizor.

— Pune-le pe…

Acum abia observă şocul de pe mutrele însoţitorilor săi şi îl vede pe Billy la doi paşi de covor. Expresia de spaimă şi uluire de pe faţa lui Nick îl umple de satisfacţie pe Billy. Nu are cum să-şi ia revanşa pentru câte a îndurat în ultimele cinci luni, nu, nici pe departe, dar este un pas în direcţia cea bună.

— Billy?

Castronul de pe burdihanul lui Nick se răstoarnă şi pop-cornul se împrăştie pe jos.

— Salutare, Nick! Probabil că nu te bucuri să mă vezi, dar să ştii că eu mă bucur foarte mult.

Face un semn cu Glockul spre tipul cu socotelile, care deja şi-a ridicat mâinile deasupra capului.

— Cum te cheamă?

— M-Mark. Mark Abromowitz.

— Întinde-te pe podea, Mark. Şi tu, Reggie. Pe burtă. Cu mâinile şi picioarele depărtate. Închipuiţi-vă că sunteţi copii şi vă jucaţi în zăpadă.

Nu protestează niciunul. Îşi pun jos castroanele cu pop-corn – cu multă grijă – şi se întind pe podea.

— Eu am familie, spune Mark Abromowitz.

— Bravo ţie! Poartă-te frumos şi o s-o mai vezi. E înarmat vreunul dintre voi?

Pe Nick nu trebuie să-l întrebe, pentru că nu ar avea unde să ascundă o armă în costumaţia aia ridicolă.

Cei doi bărbaţi, cu nasurile vârâte în covor, clatină din capete.

Nick repetă numele lui Billy, dar de această dată nu pe un ton de surprindere, ci pe unul de încântare. Se străduieşte din greu să-şi recapete vechea-i *bonomie* de stăpân al casei, dar se pare că toate eforturile lui sunt în zadar.

— Unde naiba ai fost până acum? Habar n-ai cât am încercat să iau legătura cu tine!

Billy n-ar face eforturi să răspundă la o asemenea minciună penibilă nici dacă n-ar avea o problemă mai importantă. Mai există şi un al patrulea scaun, lângă care se află un castron cu pop-corn pe jumătate gol.

Mingea este la Barkley, spune comentatorul sportiv, *cu Jones la deschidere şi…*

— Închide-l! spune Billy.

Nick este regele casei, este regele canapelei, prin urmare este şi regele telecomenzii.

— Ce?

— M-ai auzit. Închide-l!

Nick întinde telecomanda spre televizor şi Billy se bucură nespus când vede că-i tremură uşor mâna. Dispare meciul. Acum sunt doar ei patru, numai că scaunul gol cu castronul de pop-corn alături îi spune lui Billy că mai există pe undeva şi un al cincilea.

— Unde e? întreabă Billy.

— Cine?

Billy arată spre scaunul gol.

— Măi, Billy, trebuie să-ţi explic de ce a fost nevoie să aştept atât până să iau legătura cu tine. Am avut o problemă. A…

— Tacă-ţi gura!

Cât de bine se simte că poate să spună asta şi cât de bine se simte că nu mai trebuie să facă pe tembelul.

— Mark!

Tipul cu socotelile zvâcneşte din picioare ca electrocutat.

— Unde e?

Mark răspunde imediat, ceea ce-i foarte bine pentru el.

— S-a dus la baie.

— Gura, boule! se răţoieşte la el Reggie.

Billy îl împuşcă pe Reggie în gleznă. Nici n-a ştiut că o să tragă până nu a tras, dar ţinteşte la fel de bine ca pe vremuri şi nu regretă mai mult decât a regretat atunci când l-a lăsat lat pe Frank în bucătărie. Reggie făcea parte din planul care trebuia să ducă la eliminarea dragului şi tembelului de Billy

Summers. Hai să-l ademenim în dubă, hai să-l scoatem din oraş, hai să-i tragem un glonţ în cap, misiune îndeplinită. Plus că acest trio din bârlogul lui Nick trebuie să înţeleagă cine-i şeful.

Reggie scoate un urlet prelung şi se rostogoleşte pe spate, încercând să se apuce cu mâinile de picior.

— M-ai împuşcat!

— Închide gura dacă nu vrei să ţi-o închid eu. În caz că nu mă crezi, n-ai decât să mai spui ceva.

Se întoarce spre Abromowitz, care îşi bulbucă ochii în ţeava revolverului.

— Unde-i baia? Arată cu mâna.

Abromowitz întinde mâna spre spatele canapelei. Lângă peretele acela sunt aliniate trei flippere cu luminile aprinse, dar cu sonorul închis din motive de meci. După ele e o uşă din lemn. Uşa este închisă.

— Nick, spune-i să iasă de acolo!

— Ieşi, Dana!

Deci el era persoana lipsă, îşi zice Billy. *Partenerul de dubă al lui Reggie. Mărunţelul roşcat cu coculeţul ăla de cretinoid, care mi-a vorbit de sus când a venit în Turnul Gerard.* Poate nu el l-a lichidat pe Ken Hoff, deşi Billy crede că este foarte posibil. Normal că ăla de la baie e Edison, pentru că fiecare personaj dintr-o poveste trebuie să apară cel puţin de două ori – asta-i regula lui Dickens. Şi a lui Zola.

Din baie nu iese nimeni.

— Haide, Dana! strigă Nick. E în regulă!

Nimic.

— Are vreo armă la el? îl întreabă Billy.

— Ai înnebunit? Tu crezi că invitaţii mei la un meci de fotbal vin înarmaţi?

Şi Billy îi răspunde:

— Vom afla curând, nu? Deci, Nick, amicii tăi de pe jos înţeleg că ştiu să trag? Că asta-i *meseria* mea?

— Ştie să tragă, spune Nick, galben acum la faţă, nu măsliniu cum e el de obicei. A învăţat la puşcaşi. A fost lunetist.

— Am să mă duc acum până la baie ca să-l conving pe Dana să iasă afară. Nu cred că tu mai poţi să fugi, Reggie, dar tu poţi, domnule Abromowitz. Dacă ai să încerci, am să te omor. E valabil şi pentru tine, Nick.

— Nu plec nicăieri, spune Nick. O să rezolvăm noi toată neînţelegerea asta. Trebuie doar să mă laşi să-ţi explic de ce…

Billy îi cere din nou să-şi pună fermoar la gură şi se duce după canapea. Acum Nick e cu spatele la el şi l-ar nimeri fără probleme în cap, dacă ar fi cazul. Reggie şi tipul cu socotelile sunt blocaţi de canapea, Reggie are glezna paradită şi nu crede că familistul Abromowitz ar reprezenta o problemă. Dana Edison îl îngrijorează pe el.

Se opreşte lângă flipperul aflat cel mai aproape de uşa închisă a băii. Şi strigă:

— Ieşi, Dana! S-ar putea să te las în viaţă dacă o faci. Altfel, nu.

Billy nu se aşteaptă la răspuns şi nici nu primeşte vreunul.

— În regulă, atunci intru eu.

Intru pe dracu', îşi spune el, dar se apleacă, întinde mâna şi atinge clanţa. Chiar în secunda aceea Edison trage de patru ori atât de repede, că Billy abia dacă poate să numere focurile. Lemnul uşii este subţire şi gloanţele nu l-au găurit, ci l-au făcut ţăndări. Billy simte o mişcare în spate, dar nu se uită. Poate Nick şi Abromowitz vor să fugă, dar niciunul dintre ei nu e atât de idiot încât să se repeadă la el ca să-l imobilizeze, intrând astfel în raza de acţiune a armei lui Edison – au făcut aşa ceva doi camarazi de-ai lui în Casa Groazei ca să-l salveze pe Johnny Capps şi s-a ales praful de ei.

Probabil că Edison se aşteaptă la o ezitare din partea lui Billy – evident, cu condiţia să mai fie în viaţă –, aşa că Billy nu ezită câtuşi de puţin. Se pune în faţa bucăţilor de lemn rămase din uşă şi trage şase gloanţe. Edison urlă. Se aude un zăngănit şi apoi – asemenea chestii absurde se pot întâmpla doar în viaţa reală – se aude apa de la closet.

Billy îl vede cu colţul ochiului pe Abromowitz încercând să urce scara spre parter, sprinten ca o gazelă. Billy habar n-are ce face Nick, dar îi este clar că nu fuge după Abromowitz şi oricum nu are timp să se uite după el. Ridică piciorul şi dărâmă resturile uşii. Dana Edison zace de-a curmezişul toaletei. Îi curg valuri de sânge din gât şi din cap. Glockul lui e în cada de duş, alături de ochelarii ăia mici şi fără rame. Se vede treaba că a lovit mânerul de la rezervor atunci când a căzut. Ridică ochii la Billy.

— Doc… tor…

Billy se uită la sângele care se revarsă peste marginea closetului. Nu există în lumea asta niciun doctor în stare să-l ajute pe Dana. Omuleţul şi-a luat bilet numai dus către lumea de apoi. Cu pistolul în mână, Billy se apleacă peste el.

— Mai ţii minte ultimul lucru pe care mi l-ai spus atunci când ai venit în biroul meu din Turnul Gerard?

Edison scoate un hârâit puternic şi ameninţător. Ce să-ţi povestesc… Din gură şi din nas îi ţâşneşte alt torent de sânge.

— Eu îmi amintesc.

Billy lipeşte ţeava Glockului de tâmpla lui Edison.

— Mi-ai spus: Să nu ratezi.

Şi apasă pe trăgaci.

5

Când iese din baie, Reggie e în genunchi în faţa canapelei. Billy ştie asta pentru că îi vede creştetul. Reggie îl vede şi el pe Billy şi ridică un pistolaş argintiu, care probabil că a fost ascuns sub perne. Că Nick nu avea nicio armă la el. Înainte ca Reggie să reacţioneze, Billy trage două focuri în canapea şi Reggie cade lat pe spate. Nu-l mai vede. Billy face repede cei trei paşi care îl despart de canapea şi se uită. Da, exact cum a bănuit. Reggie zace pe spate,

iar pistolaşul e pe covor lângă mâna lui. Are ochii deschişi, dar deja încep să-i devină sticloşi.

Ar fi trebuit să se mulţumească doar cu glezna sfărâmată, îşi zice Billy. I-ar fi reparat-o doctorii.

Se aude un zgomot puternic undeva în bârlog. Apoi sunet de sticlă spartă şi o înjurătură – *M'qifsh Karin*[163]*!* Cu capul aplecat, Billy se repede în direcţia aia. Sunt stinse luminile în zona de dincolo de camera cu televizorul, dar Billy reuşeşte să-l vadă pe Nick în semiîntuneric. Stă cu spatele la el. Apasă disperat tastele de pe un panou luminat aflat lângă o uşă din metal. În camera asta se află o masă de biliard, câteva jocuri mecanice vintage şi un băruleţ pe rotile, care stă răsturnat pe o parte într-un morman de cioburi şi o baltă de whisky al cărei miros îţi înţeapă al naibii de tare ochii

Nick loveşte cu furie tastele, continuând să înjure în limba aia pe care a învăţat-o în copilărie şi pe care părea s-o fi uitat – albaneză sau alta cam la fel. Se opreşte doar atunci când îi spune Billy să termine şi să-şi întoarcă faţa spre el.

Nick se supune. Arată ca un om în pragul morţii, ceea ce este foarte corect, pentru că exact acolo se şi află. Însă zâmbeşte. Nu prea mult, dar, da, zâmbeşte.

— Am greşit drumul. Ar fi trebuit s-o iau pe scări, după Markie, dar…

Şi ridică din umeri.

— Asta-i camera de refugiu? îl întreabă Billy.

— Mda. Şi ştii ce? Nu mi-am adus aminte afurisitul ăla de cod.

Clatină din cap şi spune:

— Neee, asta-i o aburea lă. Mi s-a făcut un *gol* în minte. Nu-s decât patru cifre şi nu am putut să-mi amintesc decât că al doilea e doi.

— Şi acum? îl întreabă Billy.

— 6247, zice Nick şi râde.

Billy dă din cap.

— O păţesc şi cei mai buni dintre noi.

Nick se uită cu atenţie la el. Îşi şterge buzele, lucioase de la salivă.

— Parcă vorbeşti altfel. Ba chiar şi *arăţi* altfel. N-ai fost niciodată atât de bătut în cap pe cât ai vrut să pari, nu? Mi-a zis Giorgio şi eu n-am vrut să-l cred.

— Ţi-a zis înainte să-l omori, spune Billy.

Şi ar putea să jure că este uluire neprefăcută ce se vede acum în ochii holbaţi ai lui Nick.

— Dar Giorgio nu-i mort, e în Brazilia.

Încearcă să descifreze expresia de pe chipul lui Billy.

— Nu mă crezi?

— După toate mârşăviile pe care le-ai făcut, de ce aş crede ceva din tot ce spui?

Nick ridică din umeri de parcă ar vrea să zică „ai dreptate”.

— Mă laşi să stau jos? Nu mă mai ţin picioarele.

Billy face semn cu ţeava Glockului la cele trei scaune de lângă masa de biliard. Nick se împleticeşte până la cel din mijloc şi se aşază. Duce mâna la spătar şi apasă un comutator care aprinde cele trei lămpi de deasupra postavului verde.

— N-ar fi trebuit să accept contractul, spune Nick. Dar, toţi banii ăia… mi-au luat minţile.

Billy consideră că mai are timp. Ar fi o greşeală să împingă lucrurile prea departe, dar s-ar putea s-o facă. Pentru că vrea răspunsuri. Problema cu banii pare să fi trecut în plan secund. Plus că e puţin probabil să-i mai primească. Doar mafioţii din filme au mormane de bani în camerele lor de refugiu. În zilele astea totul se face prin transferuri online. Banul fizic aproape nici nu mai există. Banul a devenit fantoma din maşină{164}.

— Pigs are ficatul bolnav. Am fi pariat că inima o să-l lase prima, la cât de gras e, dar uite că ficatul e problema. Are nevoie de transplant. Doctorii au zis că nici vorbă de aşa ceva dacă nu slăbeşte vreo nouăzeci de kile. Dacă nu, o să moară pe masa de operaţie. Aşa că s-a dus în Brazilia.

— La un centru de slăbit?

— La o clinică specială. Genul ăla din care nu poţi să te externezi până nu ajungi la greutatea cerută. Abia atunci îţi este *permis* să pleci de acolo. Ştia că doar aşa are o şansă, altminteri ar da colţul prima dată când i s-ar face poftă de un cheeseburger triplu.

Billy începe să-l creadă. Nick vorbeşte despre Giorgio mai mult la timpul prezent şi nu s-a încurcat în minciuni. Într-un fel, seamănă cu Edison atunci când, rănit mortal, a tras apa la toaletă. Unele lucruri sunt mult prea bizare ca să nu fie adevărate. Iar internarea lui Georgie Pigs într-un lagăr de slăbit e cu siguranţă unul dintre ele.

— Giorgio ştia că o să fie identificat după ce l-ai omorât pe Joel Allen. Imposibil să nu fie ţinut minte la ce namilă e. Şi a zis că centrul ăla de slăbit este cea mai bună ocazie pentru el. Se şi ascunde acolo şi o să iasă arătând cu totul altfel. Nu-i vorba doar despre transplantul de ficat. Plus că voia să se retragă din afacere.

— Pe bune?

Billy ar fi crezut că Giorgio e genul de om care să moară la datorie.

— Da.

— Să-şi petreacă bătrâneţile în Brazilia?

— Cred că în Argentina vrea să ajungă.

— Pare cam scump. Ce primă a primit pentru că m-a atras în cursă?

Nick ezită puţin, după care răspunde:

— Trei milioane.

— Trei pentru Giorgio şi şase pentru cine mă ucide.

Nick face ochii mari şi se lasă moale în scaun. Îşi spune că, dacă Billy a aflat despre preţul pus pe capul lui, nu mai are absolut nicio şansă să scape cu viaţă din povestea asta. Şi probabil nu se înşală.

— Dar ţi-ai mâncat de sub unghii atunci când a fost vorba să-mi dai milionul jumate pe care mi-l datorai? Ştiam că eşti zgârcit, dar nu în halul ăsta.

— Billy, noi n-am…

— Ba da. Şi vreau să te aud cum îmi mărturiseşti, altfel te omor chiar acum.

— Ai să mă omori oricum, zice Nick.

Tonul îi sună încă destul de calm, dar o lacrimă i se prelinge pe obrazul dolofan şi frumos bărbierit.

Billy nu spune nimic.

— În regulă, bine. Da, voiam să te omorâm. Aşa era înţelegerea. Dana trebuia s-o facă.

— Adică eu trebuia să fiu un fel de Oswald[165] al vostru.

— N-a fost ideea mea, Billy. I-am şi zis clientului că n-o să trădezi, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar el a insistat şi, cum am spus, mi-au luat banii minţile.

Billy l-ar putea întreba cât a primit el personal, dar chiar vrea să ştie? Nu. Nu vrea.

— Cine este clientul?

În loc să-i răspundă, Nick arată spre uşa de la camera de refugiu.

— Am *bani.* Nu un milion jumate, dar cel puţin optzeci de mii, poate chiar o sută. Ţi-i dau acum şi fac rost şi de ceilalţi.

— Te cred, îi spune Billy. Şi mai cred că am câştigat Războiul din Vietnam şi că aselenizarea a fost o mascaradă.

Îşi aduce brusc aminte de încă ceva.

— Ştiai despre incendiu?

Nick nu pricepe nimic.

— Incendiu? Ce incendiu?

— Efectele alea pirotehnice nu au fost singura diversiune. A izbucnit un incendiu la un depozit dintr-un orăşel din apropiere cu puţin înainte să trag în Allen. Am ştiut dinainte despre el pentru că mi-a spus Hoff.

— Hoff? *Budalla*[166] ăla?

— Precis n-ai ştiut?

— Precis.

Billy îl crede, dar voia să-l audă recunoscând asta şi, mai ales, să-i vadă expresia. Oricum nu mai are nicio importanţă. Sunt lucruri trecute.

— Cine era clientul?

— O să mă omori?

Aşa ar trebui, îşi zice Billy. *O meriţi cu vârf şi îndesat.*

Nick ridică mâna şi îşi şterge încet transpiraţia de pe frunte şi saliva care i s-a strâns din nou pe buze. Privirea lui pare a spune că nu mai are nicio speranţă – de parcă ar fi avut vreuna până acum.

— Dacă-ţi spun, mă laşi măcar să mă rog înainte? Ori nu-ţi ajunge să mă omori şi vrei să ard de-a pururi în iad?

Alte lacrimi.

— O să te rogi. Mai întâi numele clientului.

— Roger Klerke.

În primul moment, lui Billy i se pare că a spus „clerk" – aşa cum i se spune angajatului care-ţi ia banii la magazin. Apoi Nick i-l spune pe litere. Numele îi sună cumva cunoscut, dar nu este unul pe care să-l asocieze cu lumea lui Nick. Şi nici cu cea a lui Bucky Hanson. Parcă l-a văzut în ziare, sau pe bloguri, sau l-a auzit în timpul unui podcast. Sau poate la televizor. Să fie cineva din politică? Sau un om de afaceri? Billy nu prea are treabă nici cu una, nici cu alta.

— De la World Wide Entertainment, adaugă Nick. N-are nimic dacă nu-l recunoşti, WWE nu-i decât una dintre cele mai mari megacorporaţii media din lume. Sunt patru în total.

Şi Nick încearcă să zâmbească – un om pe patul de moarte, dar care mai are putere să spună o ultimă glumă proastă –, dar Billy abia dacă observă. Dă timpul înapoi în minte până aproape de început. Îşi aminteşte de prima lui întâlnire cu Ken Hoff, care cu siguranţă nu se gândea să-şi petreacă ultimii ani ai vieţii în America de Sud.

— Spune-mi.

Şi Nick îi spune, iar Billy este atât de stupefiat de ce aude – şi înspăimântat, da, şi înspăimântat că pierde noţiunea timpului. Şi nu-şi aduce aminte că nu i-a anihilat pe toţi cei de la Promontory Point decât în momentul în care aude un urlet disperat de la parter. Un urlet pe care doar o mamă îl poate

scoate atunci când îşi descoperă fiul zăcând fără suflare. Poate deja mort.

— Vrei să rămâi în viaţă, Nick?

Evident, o întrebare retorică.

— Da. *Da!* Dacă mă laşi să trăiesc, am să-ţi fac rost de toţi banii. Până la ultima centimă. Îţi promit solemn.

I s-au uscat lacrimile atunci când a spus povestea, dar ideea unei posibile graţieri le face din nou să curgă şiroaie.

Billy nu dă doi bani pe promisiunile lui Nick, fie ele solemne sau de altă natură. Face un semn spre uşa metalică şi simplă care dă în camera de refugiu. De sus se aude alt urlet, apoi câteva cuvinte: *Ajutor! Să mă ajute cineva!*

— Ai arme înăuntru?

Nick nu mai este şeful, nu mai este gazda desăvârşită care l-a primit cu braţele deschise pe Billy în urmă cu cinci luni, nu mai este omul care se răsfaţă cu şampanie şi nu vrea decât să-l ajute pe Billy să scape din oraş. A fost redus la instinctele fundamentale – adică dorinţa de a respira în continuare. Aşa că Billy chiar crede că privirea lui uimită este sinceră.

— În camera de refugiu? De ce să ţin arme acolo?

— Intră. Încuie uşa. Uită-te la ceas. Aşteaptă o oră. Dacă ieşi mai devreme, s-ar putea să nu mă mai găseşti sau s-ar putea să fiu încă aici.

Vezi să nu, îşi zice Billy.

— Şi dacă încă sunt, o să te omor.

— N-o să ies. N-o să ies! Şi banii…

— O să iau legătura cu tine şi o să-ţi spun cum să faci.

Poate, îşi spune Billy. *Sau poate nu mai vreau niciun ban, ţinând cont de ce am făcut şi pentru cine am făcut-o.* Faptul că nu a ştiut asta la vremea respectivă ar putea fi o scuză, însă nu una bună.

— Retrage-ţi vânătorii de recompense. Spune-le că am venit aici, că a urmat un schimb de focuri şi că am murit. Dacă o să mă mai urmărească cineva,

ar fi bine să speri că o să mă şi omoare pentru că, dacă nu, am să mă întorc şi am să te omor eu pe tine. Spune-i acelaşi lucru şi lui Klerke. Vezi că am să-l întreb şi, dacă-mi spune altceva, am să mă întorc şi am să te omor. Ai înţeles?

— Da. Da!

Billy face acum un semn către zona cu televizorul.

— Şi strânge mizeria aia. Fă curăţenie. Ai înţeles?

— *Ajutor! Nu se trezeşte!*

De sus.

— Ai înţeles?

— Da. Ce vrei să…

— Intră acolo.

De data aceasta, Nick nu mai are nicio problemă cu codul. Probabil că uşa este la fel de etanşă ca una de la o navetă spaţială, pentru că se aude un *fââşşşş* slab atunci când se deschide. Nick intră. Îi mai aruncă lui Billy o ultimă privire cu ochii ăia care nu mai cred că ar fi stăpâni peste tot şi toate şi poate că asta este o răzbunare care ar trebui să-l satisfacă. Sau ar fi, dacă ar dura. Iar Billy ştie prea bine că nu este cazul.

— Poartă-te corect măcar o dată în viaţă, îi spune Billy.

Nick închide uşa şi se aude pocnetul surd al încuietorii. Billy vede o plasă plină cu bile de biliard care atârnă de un cârlig lângă scaune. O ia şi varsă bilele pe postavul verde al mesei. Ia din baie Glockul lui Edison şi, de lângă mâna moartă a lui Reggie, ia arma ascunsă de Nick. Pune ambele arme în plasă. Îl caută pe Reggie în buzunarele de la pantaloni – treabă extrem de neplăcută, dar pe care trebuie neapărat s-o facă pentru că nu are de gând să plece de aici în rabla de camionetă care porneşte atunci când are ea chef. Şi, da, găseşte cheile de la maşina lui Reggie.

Billy şi-a pus Glockul personal în buzunarul din faţă al salopetei. Îl scoate de acolo în timp ce urcă scara. Acum o aude pe mama lui Frank – pe care a

început s-o numească în gând Mireasa Terminatorului – vorbind la telefon. Zbierând în el, mai degrabă.

— La Nick! *Da,* cretinule, la Nick acasă! De ce crezi că te sun pe tine în loc să sun la spital?

Billy traversează holul spre bucătărie, mergând din nou pe părţile laterale ale tălpilor. Nu o vede pe Marge – Mămicuţa lui Elvis –, dar îi vede umbra plimbându-se nervoasă încoace şi încolo şi mai vede şi umbra de la firul telefonului fix. De asemenea, vede şi o puşcă Mossberg pe jos, lângă picioarele strâmbe ale lui Frank Macintosh. Probabil că e arma aia pe care o avea pe umăr paznicul de la poartă – Sal.

Ar fi trebuit s-o iau când am avut ocazia, îşi zice Billy.

— Vino repede! Abia dacă mai respiră!

Billy se lasă în genunchi şi se apleacă înainte, cu mâna întinsă. Femeia a şters cu un prosop sângele curs din capul lui Frank şi i l-a pus apoi la ceafă ca să absoarbă ce mai e de curs. Billy apucă puşca de piedica trăgaciului şi o trage foarte încet către el, sperând că femeia nu îl va auzi şi nu se va întoarce. Nu mai vrea să aibă de-a face cu Marge.

Simte brusc un fior rece în ceafă şi ştie că este Nick. Aşadar, tot avea o armă în camera de refugiu. A ieşit de acolo, a urcat scara şi acum vrea să-l împuşte pe la spate. Billy se întoarce, aude cum îi trosneşte gâtul şi este convins că acesta este ultimul sunet pe care-l va mai auzi vreodată. Cel puţin pe lumea asta. În spatele lui nu e nimeni.

Se ridică în picioare. Acum îi pocnesc genunchii. Mama lui Frank aude şi vine de după frigider (nu la fel de mare ca televizorul din bârlog, dar pe aproape) şi se holbează la el. Are toată faţa învineţită şi Billy se gândeşte din nou la Alice. Marge încă are telefonul în mână, dar firul lui este întins la maximum. Marge mârâie şi îşi dezveleşte dinţii.

Billy îndreaptă Glockul spre trupul întins al fiului ei, după care ridică ţeava în dreptul buzelor: *Sssssst.*

Rictusul rămâne, dar femeia dă din cap.

Billy traversează holul mergând cu spatele până la uşa de intrare. Şi pleacă.

6

SUV-ul din faţa casei are pe masca motorului sigla cu trei romburi a mărcii Mitsubishi, aceeaşi de pe una dintre cheile lui Reggie. Interiorul păstrează încă mirosul de maşină nouă, deşi este limpede că va pierde foarte curând lupta cu duhoarea rămasă de la ţigările răposatului proprietar. Pe consola dintre scaunele din faţă este o tăviţă în care au fost bucăţi de plăcintă, iar acum este plină cu chiştoace. Billy deschide geamul şi o aruncă. Încă o mizerie pe care va trebui s-o cureţe Nick.

Marge iese din casă. În lumina puternică a soarelui, zici că-i moartea în vacanţă.

— *Ai să plăteşti dacă-mi moare băiatul!* răcneşte ea. *Dacă-mi moare copilul, am să te caut şi am să te găsesc şi în gaură de şarpe!*

Şi probabil chiar aşa ar face, îşi spune Billy, *însă Frank a primit ce-a meritat, la fel şi matale, cucoană.*

N-a avut ocazia să-i arate lui Nick sloganul de pe tricoul cu care e îmbrăcat, dar i-l strigă femeii.

Porneşte maşina, trece pe lângă cadavrul lui Sal şi iese pe poarta deschisă. Odată ajuns pe Route 45, o sună pe Alice şi-i spune că este bine. Şi, contrar tuturor aşteptărilor, chiar aşa este. N-are decât zgârietura pe care i-a făcut-o Marge cu mistria.

— Slavă Domnului! oftează uşurată Alice. Şi ai… i-ai…

— Ajung în vreo două ore, poate mai repede. Am schimbat maşina. Acum am un Mitsubishi Outlander verde. Vreau să-ţi strângi lucrurile. Plecăm. O să-ţi povestesc pe drum.

Şi îi va povesti absolut tot. Tânăra merită să ştie ce s-a întâmplat, mai cu seamă dacă va avea în continuare nevoie de ajutorul ei. Încă nu s-a hotărât în privinţa asta, şi-a schiţat planul doar în linii vagi,

însă crede că aşa va fi. Sigur, este decizia ei, dar el are motive solide să-şi dorească să-i fie alături şi în continuare. Iar ea îşi va da seama, îşi spune Billy.

— Ne întoarcem la… ştii tu, la prietenul tău?

— Pentru început. Tu poţi să rămâi acolo sau poţi să vii cu mine înapoi în est ca să terminăm afacerea asta. Tu decizi.

Îi răspunde imediat.

— Vin cu tine.

— Nu trebuie să te hotărăşti chiar acum. Stai să afli unde vreau să merg. Şi de ce.

Încheie discuţia. Are în faţă pălăria de smog a Vegasului, de care se bucură că va scăpa curând. Sloganul de pe tricou, acela care defineşte spiritul Las Vegasului şi pe care n-a apucat să i-l arate lui Frank, dar i l-a strigat mamei lui, este: DACĂ VREI SĂ JOCI, TREBUIE SĂ PLĂTEŞTI.

Şi mai este cineva care trebuie să plătească: Roger Klerke.

Pentru că este un om foarte, foarte rău.

CAPITOLUL 21

1

Când ajunge în faţa motelului, o vede pe Alice aşteptându-l în locul unde fusese parcată camioneta cea rablagită. Nici nu coboară bine din maşină şi fata se repede la el şi îl îmbrăţişează. Fără pic de şovăială. O strânge şi el în braţe. Când se încheie partea emoţională a revederii, ea îi pune o întrebare care îl şi amuză, dar îl şi întristează în acelaşi timp, pentru că vine din partea unei tinere care a început să gândească şi să se poarte ca o persoană care trăieşte în afara legii.

— E sigură maşina asta? N-o să ne oprească poliţia?

— E sigură. Dispozitivul de localizare a fost deja scos din funcţiune. Chestie care nu mă surprinde deloc.

De asemenea, proprietarul este mort, iar Nick nu o să cheme poliţia. Ar avea prea multe de explicat. Plus că acum Billy deţine informaţii care l-ar putea arunca în aer şi pe el, şi toată organizaţia lui.

— Am făcut bagajul. Oricum nu am multe lucruri.

— În regulă. Hai să mergem! Ai să ne rezervi pe drum nişte camere la un motel din Wendover. E chiar după graniţa cu Utah.

Alice se uită la motelul unde au stat până acum.

— Nu prea cred că locurile astea au site-uri pe net. Poate au, dar…

Ridică din umeri.

— Atunci, ia camere la un motel afiliat unui lanţ cunoscut. Numele Dalton Smith încă este curat şi nu mai suntem constrânşi să ne ascundem. N-o să ne caute nimeni.

— Eşti sigur?

Billy se gândeşte puţin şi ajunge la concluzia că da, este sigur. Ultimele cuvinte pe care i le-a zis lui Nick au fost *Poartă-te corect măcar o dată în viaţă.* Şi crede că Nick, care era convins că o să-l găsească moartea în bârlogul lui, chiar aşa va face. Cel puţin o vreme. Şi mai e ceva. Dacă Billy va reuşi să ajungă la Klerke, Nick Majarian va scăpa de toate belelele şi – de ce nu? – cu cele şase milioane oferite drept recompensă într-unul dintre numeroasele lui conturi bancare.

Alice se uită la el, aşteptând să-i răspundă.

— Sunt sigur. Hai să plecăm!

2

Povestea este lungă, dar şi drumul până la Wendover durează cam cinci ore, aşa că Billy va avea vreme să-i spună ce ştie şi ce a reuşit să deducă. Însă, înainte de a porni, îşi deschide telefonul şi îl caută pe Google pe Roger Klerke. În cele câteva rânduri ale biografiei se spune că tipul s-a născut în 1954, adică are acum şaizeci şi cinci de ani. Însă în poză pare cu cel puţin zece ani mai în vârstă. E palid şi bolnăvicios, cheleşte, are multe riduri şi fălcile căzute. Însă ochii adânciţi în orbitele umflate îi sunt vii şi ageri ca nişte animale de pradă. Este chipul unui om crud şi depravat.

— Ăsta-i tipul din spatele întregii afaceri, spune Billy şi îi întinde telefonul.

În timp ce el iese cu maşina pe şosea şi se îndreaptă către Autostrada 15, Alice tastează ceva. Se apleacă peste ecran ca să citească mai bine şi îşi dă iritată părul la o parte din ochi.

— Sfinte Sisoe! Wikipedia zice că individul ăsta e stăpânul lumii, cel puţin al mass-mediei din întreaga lume.

Billy îşi aduce iarăşi aminte de prima întâlnire avută cu Ken Hoff, când au stat amândoi la o măsuţă în faţă la Sunspot Café, chiar vizavi de clădirea din care Billy avea să tragă în Joel Allen.

Hoff a băut un pahar cu vin, Billy a băut un suc fără zahăr. Chiar şi atunci Hoff avea un aer oarecum disperat. Iar alături de disperarea asta, aidoma unei surioare gemene, era şi mentalitatea care-l vârâse în atâtea probleme şi urma să-l vâre într-un rahat şi mai mare. Era convingerea lui, poate inoculată încă din copilărie, că el şi numai el este marea vedetă a filmului *Fabuloasa viaţă a lui Ken Hoff;* şi, indiferent cât de tare s-ar împuţi situaţia, el tot se va alege cu fata, cu banii şi cu tot ce-i mai bun pe lume.

— Ziare, website-uri, un studio cinematografic, *două* agenţii de presă în flux continuu…

— Şi posturi TV, spune Billy. Nu uita. Inclusiv Channel 6 din Red Bluff, singurul post care a filmat asasinatul de la tribunal.

— Vrei să zici…

— Da.

— Futu-i! şopteşte Alice.

Anul ăsta sunt puţin cam strâmtorat – nu aşa i-a zis Hoff? *Am probleme cu lichidităţile de când am investit în WWE, dar cum să fi refuzat o asemenea ocazie?*

— El deţine World Wide Entertainment, spune Alice. Adică o reţea compusă din mai multe posturi plus vreo douăsprezece canale prin cablu. Unul e postul ăla de ştiri care-l iubeşte pe Trump. Unde apar nişte comentatori plini de ură…

— Îi ştiu.

S-a uitat la postul WWE News 24, toată lumea s-a uitat la el. Îl vezi mereu în toate holurile de hotel şi terminalele de aeroport. Câteodată Billy se opreşte câteva minute să digere tezele cine ştie cărui ideolog de dreapta, după care ori merge mai departe, ori schimbă postul pe unul dintre cele cu filme, dacă are acces la telecomandă. Nu a avut nici cea mai mică idee că posturile locale emiteau cu franciză de la WWE. Şi nu a avut nici cea mai mică idee (nu la început, cel puţin) despre ce anume bătea câmpii Hoff. Şi nici nu-i păsa. Nu s-a gândit că era important. Dar era. Foarte important. Aşa a ajuns

Hoff implicat în toată povestea. Din cauza asta echipa de ştiri de la Channel 6 nu a dat fuga să relateze despre incendiul din Cody. Din cauza asta Hoff a murit în propriul garaj.

— Şi tipul ăsta a vrut să-l omori pe Joel Allen? Tipul *ăsta?* Dar e *bătrân.* Şi *bogat.*

Da, îşi spune Billy. Bătrân şi bogat şi obişnuit să controleze tot ce mişcă. Ken Hoff a visat doar că e vedetă într-un film. Roger Klerke e pe bune. Acest om crede că i se cuvine absolut orice. Însă nu orice fel de orice, ci un orice dus la perfecţiune. Aşa se explică filmarea morţii lui Joel Allen.

Iar eu am fost furnizorul, îşi zice Billy.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat la Promontory Point.

Billy îi povesteşte tot, mai puţin ce i-a spus Nick înainte să-l trimită în camera de refugiu, ca pe un copil rău, pedepsit şi închis în casă. La sfârşit, ea îi zice:

— Ai făcut ce trebuia să faci.

Foarte adevărat, însă aceasta este opinia unei tinere care abia a căpătat dreptul legal de a cumpăra băutură. Este convins că şi Ken Hoff a crezut la fel.

— Da, însă alegerile mele proaste m-au pus în *situaţia* de a trebui să fac aşa ceva.

— Şi bătrâna aia, spune Alice clătinând din cap. Incredibil! Crezi că o să fie bine?

— Doar dacă fiul ei scapă cu viaţă.

Privirea fetei îl umple de bucurie pe Billy. Dacă este în stare să se supere pe el, probabil că merge spre bine.

— Nu crezi că poartă şi ea o parte de vină pentru că băiatul ei a ales să lucreze pentru un gangster?

Billy nu ştie ce să răspundă.

— Acum, spune-mi ce nu mi-ai spus. Ce ţi-a zis mafiotul. Spune-mi *de ce.*

Au ajuns pe autostradă. Umbrele încep să se lungească. Probabil că s-a terminat meciul dintre Giants şi Cardinals. O echipă a câştigat şi cealaltă a pierdut. O echipă de curăţenie e probabil pe drumul

spre Promontory Point. Billy merge cu o viteză medie de o sută de kilometri la oră.

— Nick l-a angajat pe Joel Allen să asasineze pe cineva, dar Nick nu era decât intermediarul. Mi-a spus el însuşi asta, deşi a preferat să folosească termenul „impresar”. Roger Klerke a comandat asasinatul şi a plătit milioane pentru el. S-au întâlnit pe o insulă din Strâmtoarea Puget şi au bătut palma.

— Cine era victima?

— Fiul lui.

3

Alice tresare ca cineva speriat de o uşă trântită.

— Peter, Paul, cam aşa ceva! Trebuia să preia afacerea de la tatăl lui!

— Patrick, spune Billy. Ştiai de treaba asta?

— Vag. Mama ţinea toată ziua televizorul deschis pe News 24.

Şi mama, lui Alice şi probabil şaptezeci la sută dintre persoanele dependente de ştirile de la TV din America, îşi zice Billy.

— De obicei ieşeam din cameră, că mă enervau toate aiurelile alea, dar nu merita să mă cert cu ea. Însă asta a fost ştirea principală aproape o săptămână, chiar înaintea ştirilor despre Trump.

Se uită la el şi adaugă:

— Înţeleg acum de ce. News 24 îi *aparţine* lui Klerke.

— Corect!

— Ziceau că a fost o răzbunare a unei grupări de crimă organizată şi că Patrick Klerke a fost confundat cu altcineva.

— N-a fost nicio grupare de crimă organizată şi n-a fost nicio greşeală. Apartamentul fiului lui Klerke era într-o clădire dotată cu cele mai sofisticate sisteme de securitate. Un cuţitar oarecare n-ar fi trecut în veci de paza de la poartă, necum să mai intre şi în clădire. Plus că nu a auzit nimeni împuşcătura. Probabil că Allen a folosit un amortizor.

— Ăia de la News 24 i-au tot frecat la cap pe poliţişti să-l prindă pe criminal. Dar nu l-au prins. Probabil că Allen plecase deja din oraş.

— Sigur, hăt departe, peste mări şi ţări, cum se zice. Şi probabil ar fi şi acum acolo, dacă nu s-ar fi supărat că a pierdut la pocher şi nu i-ar fi împuşcat pe tipii ăia doi. Poate ar fi scăpat şi aşa, dacă nu s-ar fi întors la Los Angeles şi nu i-ar fi făcut avansuri unei scriitoare, crezând că e o prostituată.

— Dar de ce să-l… pe propriul fiu? *De ce?*

— Eu nu ştiu decât ce mi-a spus Nick. Probabil că sunt şi alte detalii, dar n-am avut prea mult timp.

— Din cauza lui Marge, mama tipului ăluia.

— Da, Marge. Ştiam că o să se ducă la poarta principală şi era normal să ştie codul cu care s-o deschidă şi îi lăsasem pazniculuI…

— Sal.

— Da. Îi lăsasem puşca. Aşa că n-am avut vreme decât pentru varianta prescurtată.

— Spune-mi-o pe asta.

— Klerke era bătrân. Nu *bătrân-bătrân,* dar bătrân pentru vârsta lui şi cu o mulţime de probleme de sănătate. Trebuia să-şi desemneze un succesor – ca să nu se supere acţionarii, cred eu – şi cei mai mulţi se aşteptau ca succesorul acesta să fie Patrick, fiul lui cel mare. Numai că Patrick se droga şi petrecea la greu şi îşi cheltuia toată stipendia anuală până la sfârşitul lui aprilie, iar pe întâi mai se ducea la tăticul să-i ceară alţi bănuţi.

Alice zâmbeşte.

— Poate ar fi fost mai bine să se ducă la mama. Mamele sunt mai înţelegătoare.

— Mama lui Patrick a murit în urma unei supradoze. De medicamente. Sau poate s-a sinucis. Poate chiar a fost omorâtă. Klerke a divorţat de mama fiului său mai tânăr, Devin.

— Mi se pare că şi pe el l-am văzut la televizor. Dădea nu ştiu ce declaraţie.

Billy dă din cap.

— Când mi-a povestit Nick toate astea, mi-am adus aminte de fabula cu greierele şi furnica în care

mai apare şi un tată destul de deştept ca să facă diferenţa între cei doi. Patrick era greierele. Devin, fratele mai tânăr cu patru ani, era furnica. Harnic şi isteţ. Muncea pe brânci. Punea umărul la treabă. Nu fugea de greu. Chestii din astea. Klerke şi-a chemat fiii şi i-a anunţat ce decizie a luat. Patrick şi-a ieşit din minţi de furie. Avea impresia că *el* avusese toate ideile alea strălucite despre dezvoltarea WWE şi că fratele lui nu era decât un trântor.

Billy se gândeşte la ochii ăia şireţi şi răi din fotografie şi şi-l imaginează pe Klerke spunându-i fiului său ceva plin de delicateţe şi de dragoste părintească de genul *Ţi-ai luat toate ideile strălucite de la handicapaţii ăia de amici de-ai tăi cu vederi de stânga, în timp ce trăgeai prafuri pe nas.* În fine, nu contează cum a zis, contează că l-a făcut să turbeze de furie pe fiul lui cel mare. În cele mai multe cazuri, furia aceasta ar fi fost una impotentă, dar Roger Klerke avea un punct nevralgic, un călcâi al lui Ahile, iar Patrick ori ştia despre el, ori a aflat la scurtă vreme după aceea.

— Habar nu am *cum* a aflat, că nu mi-a spus Nick. Poate nici el nu ştia. Poate Patrick a primit pontul de la cineva din cercul lui de amici, toţi copii de bani gata şi cu gândul doar la distracţie. Poate a auzit din întâmplare ceva. Însă nu era chiar bătut în cap pentru că a fost capabil să facă legătura între chestia asta şi o anumită căsuţă de lângă Tijuana.

— Un bordel.

— Nu tocmai. Mi-a spus Nick că era finanţat de însuşi Klerke – evident, fără să se ştie – în folos personal. Plătea un tribut anual, o groază de bani, fraţilor Felix, care conduc Cartelul din Tijuana. Poate au mai fost şi alte interese la mijloc. Bănuiala mea e că ar fi fost vorba şi despre spălare de bani. Dar nu contează. Nick zicea că Roger Klerke nu-şi ducea niciodată prietenii acolo tocmai pentru că nu voia să se afle de casa aia.

— Făcea şi Patrick afaceri cu cartelurile? întreabă Alice. Le ducea drogurile dintr-un loc în altul? Ştiu că-i un cuvânt pentru asta.

— Mă întrebi dacă a fost cărăuş, aşa se spune. Foarte posibil să fi fost.

— Înseamnă că ar fi putut să afle de la unul dintre tipii din cartel. Iar ăsta ar fi fost răspunsul pe care îl căuta.

Billy o bate uşor pe umăr.

— Bravo! Oricum nu vom afla niciodată adevărul, dar ideea asta pare mai verosimilă decât prostia aia cu „a auzit de la un prieten”.

Alice schiţează un zâmbet vag la auzul complimentului. *Îşi dă seama unde duce toată povestea asta,* îşi spune Billy. O fată mai puţin inteligentă poate nu s-ar fi prins; nici una deşteaptă, dar care n-a fost violată de curând. Însă fata asta bifează ambele condiţii.

— Lui Klerke îi plac fetele tinere.

— Cât de tinere? întreabă ea.

— Nick a zis că de treisprezece sau paisprezece ani.

— Isuse!

— Ce urmează e şi mai rău. Vrei să auzi?

— Nu, dar spune-mi.

— A fost cel puţin o situaţie – aşa i-a zis el lui Nick – când fata a fost mult mai tânără.

— Adică doisprezece ani?

Chipul lui Alice pare a spune că, indiferent cât de mare căcănar ar fi moşul ăla cu fălcile lăsate, ea vrea să creadă că asta este limita depravării lui.

— Klerke i-a zis lui Nick că nu avea mai mult de zece ani şi Patrick ajunsese în posesia unor poze prin care putea să dovedească asta. I-a mărturisit lui Nick atunci când s-au întâlnit pe insulă că era „cam băut şi voia doar să vadă cum e”.

— Dumnezeule mare!

Alice e albă la faţă, de parcă i-ar veni să vomite.

— Restul este la fel de simplu ca nişte piese de domino care cad una după alta. Patrick avea pozele alea pe un stick de memorie. S-a jurat că nu mai există copii şi că individul care le-a făcut era mort şi îngropat în deşert. Şi i-a spus tatălui său că vrea să fie directorul general al companiei. Şi mai voia ca

tatăl lui să-i transfere cea mai mare parte a acţiunilor, pentru ca astfel să devină acţionar majoritar şi ceilalţi membri ai consiliului să nu se mai poată opune direcţiei în care va dori el să ducă WWE. De asemenea, mai cerea ca fratele lui – „cretinul ăla", aşa i-a zis – să fie mutat la sediul din Chicago, care, cred eu, reprezintă un fel de Siberia a industriei media. Şi a mai vrut ca toate schimbările astea să intre în vigoare cu începere de la întâi ianuarie 2019 şi mai voia ca totul să fie scris, semnat şi parafat. Atunci şi numai atunci îi va da lui Klerke stick-ul de memorie cu pozele.

— Dar cum putea să fie sigur Klerke că nu mai existau şi altele? Billy ridică din umeri.

— Poate că mai existau. Dar ce putea să facă? Iar pe Patrick l-a dus mintea să priceapă că, dacă ieşea pe piaţă vreuna dintre pozele alea, acţiunile companiei aveau să se ducă la vale rău de tot, indiferent cine ar fi fost director.

Alice se gândeşte puţin, apoi spune:

— Un fel de distrugere reciprocă.

— Cam aşa ceva. Ce ştiu eu de la Nick este că Klerke a fost de acord şi, după ce avocatul lui a redactat scrisoarea prin care îşi declara intenţia de a se retrage din activitate şi anunţa că lasă compania în mâinile fiului său celui mare şi după ce scrisoarea asta a apărut în minuta consiliului de administraţie, Patrick i-a dat tatălui său stick-ul de memorie. Şi Klerke l-a distrus. Patrick nu s-a gândit niciodată că taică-su o să se ducă la Nick Majarian şi o să angajeze pe cineva să-l omoare. Clar, nu avea atât de multă imaginaţie.

— N-are nicio legătură cu greierele şi furnica. Mai degrabă seamănă cu o piesă a lui Shakespeare. Una din alea cu mult sânge.

— Pentru că Patrick nu mai este, atunci când Klerke va pleca din fruntea companiei – şi nu mai e mult până atunci, dacă ne gândim la starea lui de sănătate – îi va lua locul Devin.

Intră cu maşina în parcarea unei benzinării pentru că SUV-ul Mitsubishi are rezervorul aproape gol şi

pentru că i s-a uscat gâtul şi vrea să bea ceva rece. Alice trece repede în revistă produsele de pe rafturi, după care se duce la toaletă în timp ce el plăteşte. Plânge când se urcă în maşină.

— Scuze.

Cumpărăturile ei sunt într-o pungă mică şi albă. Scoate din ea un pachet cu batiste din hârtie, îşi şterge nasul şi încearcă să surâdă.

— Cât am stat la baie am rezervat camere la Ramada Inn din Wendover. Cică e un loc drăguţ.

— Foarte bine. Şi n-ai pentru ce să te scuzi.

— Nu-mi iese din minte omul ăla îngrozitor care a făcut ce a făcut cu un copil. Merită să moară.

Mda, cam aşa e planul, îşi zice Billy.

4

Pe când termină – din nou împletind ceea ce i-a spus Nick cu ce a dedus singur pe drumul de la Promontory Point la motelul unde îl aştepta Alice – unele maşini de pe autostradă şi-au aprins deja farurile.

— Klerke i-a zis lui Nick că vrea să se ocupe de treaba asta cel mai bun dintre cei mai buni, un tip care să-şi facă treaba şi să se facă nevăzut fără probleme şi să nu vorbească despre asta niciodată. Iar Nick i-a spus că ştie el pe cineva…

— Pe tine?

— Mi-a zis că eu am fost primul la care s-a gândit, dar nici măcar nu a luat legătura cu Bucky. A zis că era sigur că nu voi accepta, pentru că Patrick Klerke nu era suficient de rău ca să o pot face fără să-mi încalc principiile. Lui Allen i-a spus doar că era vorba de o simplă operaţiune de curăţenie.

— Aşa i-a zis? *Curăţenie?*

— Da. Suma convenită a fost optzeci de mii de dolari. Douăzeci înainte, restul după. În esenţă, aceeaşi metodă de plată care mi s-a promis şi mie, dar la scară mai mică.

Alice dă din cap.

— Nu voia să ştie Allen cât de important era. Ce implicaţii existau.

— Evident. Pe Nick nu l-a deranjat chestia asta, pentru că Allen era pe bune exact ce mă prefăceam eu că sunt: un mecanic auto, care-ţi rezolvă problema cu o armă, în loc de o cheie tubulară. I-a dat lui Allen fotografii cu clădirea în care locuia Patrick, fotografii ale apartamentului, codul de la intrarea de serviciu, cheile de la maşina cu care trebuia să plece după ce-şi făcea treaba, absolut tot de ce ar fi putut avea nevoie ca să rezolve iute problema şi să plece de acolo fără să lase vreun indiciu.

Billy face o pauză şi apoi adaugă:

— Chestiile astea nu mi le-a spus Nick, dar am lucrat de multe ori pentru el. Şi ştiu cum merge treaba. Nu i-a zis lui Allen motivul pentru care trebuia să-l asasineze pe Patrick şi Allen nici nu l-a întrebat.

— Dar l-a întrebat pe Patrick, nu? înainte să-l omoare.

Billy se gândeşte.

— Posibil, dar puţin probabil să fi făcut Joel Allen aşa ceva. Nu era genul. Mai degrabă s-a mulţumit doar să-şi facă treaba. Fără să stea la discuţii. A ţintit şi a tras.

— Poate Patrick a vrut să-i dea stick-ul de memorie în schimbul…

Alice îşi dă seama ce a spus şi se întrerupe.

— Numai că nu putea, nu? Nu-l avea. A crezut că şi-a atins scopul atunci când numirea lui a fost anunţată consiliului de administraţie.

— Nick nu ştie ce anume s-a întâmplat, iar Allen nu ne mai poate spune cum de a aflat despre Roger Klerke şi despre fetiţa aia din Tijuana, dar am eu o idee. Lui Allen i s-a spus să aranjeze apartamentul în aşa fel încât să pară că a avut loc un jaf, poate comis chiar de unul dintre tovarăşii de droguri ai lui Patrick. I s-a spus să ia toţi banii şi toate bijuteriile pe care le găseşte. Trebuia apoi să arunce bijuteriile, ceasurile, lanţurile din aur şi toate celelalte prostii,

dar avea voie să păstreze banii, să-i considere un mic bonus. Prin urmare, după ce l-a omorât pe Patrick, a scotocit prin apartament şi poate a găsit o fotografie, posibil mai multe, pe care Patrick o ţinea – le ţinea – de rezervă. Şi în cel puţin una dintre ele se vedea foarte clar faţa tatălui său când… când îi făcea ce-i făcea fetiţei. Ţi se pare logic?

Alice dă atât de tare din cap, că i se mişcă părul.

— Sunt convinsă că fix aşa s-a întâmplat. Chiar dacă poza sau pozele s-ar fi aflat în seif, probabil lui Allen i s-a dat combinaţia împreună cu toate celelalte informaţii. Dar chiar ar fi ştiut cine era bărbatul din poză?

Pe baza lucrurilor pe care le ştie despre Joel Allen, Billy nu prea crede că era genul de om care să se uite la canalul de business al WWE şi nici să citească ştirile bursiere furnizate de Bloomberg.

— Poate nu din prima, dar ar fi aflat foarte repede. Doar câteva căutări pe Google şi ar fi aflat că tocmai ce îl ucisese pe fiul unui miliardar, care miliardar era un pedofil împuţit.

Privirea lui Alice străluceşte. Tânăra pare extrem de interesată de întreaga poveste. Şi Billy îşi spune din nou că şi-ar fi pierdut mult din potenţial rămânând la o facultate de economie de doi bani din Red Bluff. Iar şcoala de coafeze? Mare tâmpenie.

— Deci, acest asasin plătit, acest mecanic, acest *debarasor,* deţinea două chestii care făceau o groază de bani. Numărul unu: aproape sigur tatăl a plătit asasinarea fiului său; numărul doi: tatăl a violat un copil. Pentru că „voia doar să vadă cum e”.

Şi i se mai stinge lumina din ochi când rosteşte cuvintele astea.

— Mă îndoiesc că a încercat iniţial să folosească informaţiile astea ca să-l şantajeze pe Klerke, spune Billy. Să obţină mai mulţi bani. Deşi poate la un moment dat a făcut-o. Pentru că ar fi trebuit să ştie că şi-ar fi asumat un risc colosal apucându-se să şantajeze un om atât de puternic şi de bogat ca Roger Klerke. Eu cred că le-a considerat un atu. Pe

care l-a folosit în cele din urmă, dar nu pentru bani, ci pentru că a fost tâmpit.

De două ori tâmpit, îşi zice Billy, *dacă te gândeşti şi la povestea cu scriitoarea.*

— De parcă ar fi vrut să fie prins, spune Alice. Cică unii asasini în serie vor să fie prinşi.

Îşi dă seama ce a spus şi îl atinge pe încheietura mâinii.

— Ăia fără un cod moral, despre ăia vorbeam.

Aşa îi zici tu? se miră Billy.

— Nu ştiu dacă Allen a vrut să fie prins. Şi nici dacă a fost în stare să-şi dea seama că fotografia reprezenta o poliţă de asigurare atât de mare. Dar nu cred că era chiar bătut în cap.

— Păi, dacă nu era chiar bătut în cap, de ce l-a omorât pe omul ăla din cauza unei partide de pocher? Şi de ce a agresat-o pe femeia aia din Los Angeles?

Păi, îşi zice Billy doar pentru el, *Allen credea că tipul trişa la joc. Iar scriitoarea i-a dat în ochi cu un spray cu piper.* Însă niciunul din aceste două lucruri nu răspunde la esenţa întrebării lui Alice.

— Ce cred eu? Din simplă aroganţă. Atât şi nimic mai mult. Vrei să oprim undeva să mâncăm?

Ea clatină din cap.

— Haide să mergem mai departe şi o să mâncăm când ajungem. Vreau să aud şi restul.

5

Billy este mai sigur în ceea ce priveşte restul poveştii, cu toate că mare parte din ea se bazează doar pe supoziţiile sale. După ce Allen a fost arestat pentru lovituri şi alte violenţe şi a încercat s-o violeze pe femeia aia din L.A., probabil că şi-a dat seama că se va face foarte repede legătura între el şi tentativa de asasinat din Red Bluff. În închisoare se făcea mult comerţ cu telefoane mobile – cele mai multe neînregistrate. Allen şi-ar fi putut lua unul, l-ar fi putut suna pe Nick şi i-ar fi putut spune că, dacă îl trimiteau înapoi în Red Bluff ca să-l judece

pentru crimă, atunci un om foarte bogat, ale cărui iniţiale erau R.K., ar fi ajuns în spatele gratiilor pentru tot restul vieţii. Ba poate ar fi ajuns chiar să fie el însuşi supus la cine ştie ce perversiuni sexuale de vreun deţinut de teapa lui Harvey Weinstein. Şi, dacă Allen păţea ceva nasol la închisoare, lui R.K. avea să-i pară foarte, foarte rău.

— Nick a luat legătura cu Roger Klerke. Bogătanul a angajat un avocat – cu siguranţă că printr-un intermediar – care să conteste decizia extrădării. Nick şi Klerke s-au mai întâlnit o dată, tot pe insula aia, şi au trecut în revistă posibilele scenarii. Îmi imaginez că amândoi aveau în agenda cu apelare rapidă a telefoanelor lor pe cineva foarte priceput la treburile juridice, foarte priceput şi al naibii de scump. Dacă aşa au stat lucrurile, probabil că persoana respectivă le-a spus ceea ce Nick ştia deja, şi anume că poate întârzia doar o perioadă limitată punerea în aplicare a extrădării, dar până la urmă Allen tot urma să fie urcat în avion şi trimis înapoi ca să fie judecat. Pentru că omorul calificat e mai grav decât ultrajul.

— Şi atunci te-a angajat Majarian.

— Cam pe atunci, da. Ca să mă integrez în locul de unde urma să trag. La vremea aia, în urma unui atac, Allen fusese deja mutat din spaţiul comun al închisorii. Presupun că şi atacul ăla a fost aranjat. Poate a fost ideea lui, poate a avocatului. În orice caz, a ajuns să aibă garsoniera lui proprie şi personală, în vreme ce se desfăşura la tribunal lupta împotriva extrădării sale. Se întâlnea periodic cu avocatul ăla scump, care îl liniştea mereu, asigurându-l că totul este sub control. Sau că aşa va fi, după ce va ajunge în est. Ori îi vor pune la cale evadarea şi îi vor pregăti o identitate complet nouă; ori vor vorbi cu cine trebuie, vor mitui anumiţi martori, vor face să dispară anumite probe esenţiale, iar Allen va redeveni un om liber, păstrându-şi identitatea.

— Şi n-a avut niciun motiv să nu creadă că aşa va fi.

Billy clatină din cap.

— Indivizii ca Allen sunt de regulă neîncrezători. Însă nu a avut încotro.

— Şi cum a rămas cu poza? Sau cu pozele? Atuul lui?

— Eu cred că şi Nick, şi Klerke aveau oameni care au căutat-o cât timp a durat povestea cu extrădarea. Iar ăsta a fost unul dintre motivele pentru care s-a tărăgănat atât de mult punerea în aplicare a măsurii. Iar tocmai ăsta a fost unul dintre *motivele* pentru care au tras de timp. Şi mai cred că au găsit-o – sau le-au găsit – până la urmă.

Ce ştiu sigur e că nu a apărut niciun agent federal care să-l aresteze pe Roger Klerke.

— Poate o să ajungem noi înaintea lor, spune Alice.

Lui Billy nu-i place deloc faptul că tânăra foloseşte pluralul, dar nu o corectează. Deocamdată are doar o idee vagă despre ce anume va face, dar poate, după ce planul va fi închegat, va fi în stare să nu o implice pe Alice. Îşi aminteşte cuvintele lui Bucky: *Te iubeşte şi o să te urmeze cât timp i-o vei permite. Şi o vei distruge dacă o vei lua cu tine.*

6

— Uau – e un palat!

Aşa exclamă Alice atunci când opresc în faţă la Wendover Ramada Inn. Este sâmbătă seara şi este nouă fără un sfert.

— Mă rog, în comparaţie cu ultimele trei moteluri unde am stat.

Camerele lor învecinate sunt departe de somptuozitatea unui palat, dar sunt drăguţe şi mocheta de pe hol pare să fi fost dată recent cu aspiratorul.

— O să poţi să dormi? îl întreabă ea.

— Sigur.

Dar nu ştie dacă aşa va fi.

Alice se uită în ochii lui.

— Dacă vrei, pot să dorm lângă tine.

Billy se gândeşte la apetitul lui Roger Klerke pentru fetiţe – şi, cel puţin cu o ocazie înfiorătoare, pentru o fetiţă *foarte* mică – şi clatină din cap.

— Eşti foarte amabilă şi apreciez nespus oferta ta, dar mai bine nu.

— Sigur?

Tot în ochii lui se uită. Se simte ispitit? Normal că da.

— Îţi mulţumesc, Alice, dar nu. *Tu* crezi că o să poţi dormi?

— O să ajungem mâine la Bucky?

— Aşa ar fi cazul.

— Atunci, o să pot. Îmi place de el. Ştii… mă simt în siguranţă acolo.

Billy nu prea crede că s-ar mai simţi aşa dacă ar cunoaşte măcar jumătate dintre detaliile afacerilor pe care le-a intermediat Elmer „Bucky" Hanson de-a lungul anilor. Dar înţelege ce vrea să spună şi crede că are dreptate. S-a format o legătură între ea şi Bucky.

— Noapte bună!

Şi acum o sărută pentru prima dată – însă doar în colţul gurii.

— Noapte bună! Stai, am uitat, ia asta!

Şi îi dă punga cu cumpărăturile de la benzinărie.

— Ai aici ulei pentru bebeluşi şi şerveţele umede. Şterge cât de mult poţi din mizeria aia de pe tine şi după aia fă un duş. N-o s-o ştergi pe toată, dar măcar o parte.

Se duce la uşa de la camera ei, o deschide cu cartela, după care se întoarce cu faţa la el.

— Să nu uiţi să laşi un bacşiş mare, pentru că vopseaua aia o să rămână pe aşternuturi.

— Am înţeles.

Lui nu i-ar fi trecut chestiile astea prin minte, nu acum. Poate mâine, când îşi va vedea faţa de pernă.

Alice intră în cameră, apoi se uită peste umăr la el. Are pe chip o expresie gravă, dar foarte calmă.

— Te iubesc.

Billy nici nu se gândeşte să mintă. Îi spune că şi el o iubeşte. Apoi intră în camera lui.

7

Îl sună pe Nick. Nu ştie dacă Nick îi va răspunde, dar uite că da.

— Alo, cine e?

Şi imediat, fără să aştepte răspuns:

— Tu eşti?

— Eu. Ai rezolvat treburile acolo?

— Până mâine o să fie gata.

— N-am lichidat pe nimeni în plus.

O pauză lungă, în care Billy nu aude decât răsuflarea lui Nick. După care acesta spune:

— Ştiu.

— Ce face Frank?

— E la spital. Maică-sa l-a sunat pe medicul meu personal. Şi doctorul Rivers a trimis o ambulanţă privată. Maică-sa l-a însoţit.

— E o femeie foarte puternică.

— Marge? râde Nick. Habar n-ai tu.

Ba cred că am, îi răspunde Billy în gând. *Dacă aş fi lovit-o pe ea în cap cu patul Glockului, nu pe fiul ei, probabil că ar fi ricoşat şi mi-ar fi spart mie moaca.*

— Amicul nostru cel corpolent mai trăieşte?

— Trăia acum o oră când l-am sunat să-i povestesc ce s-a întâmplat. Mi-a zis că ar fi trebuit să te luăm în serios. Şi eu i-am zis că, după părerea mea, patru tipi de pază – plus Marge – mi s-au părut suficienţi ca să mă apere. Dar de ce mă întrebi?

— El i-a făcut rost de toate cele necesare domnului K. atunci când a venit în Vegas? Pare genul de treabă pe care i-ai delega-o.

— Eşti *mult* mai deştept decât am crezut, spune Nick, de parcă ar vorbi pentru sine. Mai deştept decât ar fi crezut *oricine.* Poate doar în afară de Pigs.

— I-a făcut rost sau nu?

— Mda. Oarecum. Când a aflat că vine K., Pigs s-a dus la Judy Blatner. S-au uitat la pozele din albumele ei şi au încercat să găsească o fată care să-i placă. În urmă cu zece sau doisprezece ani, ar fi

vrut două, numai că nu mai are vlaga de atunci. Şi oricum nu-i un gentleman, dar să ştii că preferă blondele[167].

— Tinere.

— Păi, cum altfel? exclamă Nick. Numai că niciuna dintre fetele cu care a avut de-a face în Vegas n-a avut mai puţin de optsprezece ani. Judy e prea veche în meseria asta şi agenţia ei de escorte este perfect legală. Asta înseamnă că nu spune că e şefa unor prostituate, dar nici nu trebuie. Că ştie toată lumea. Însă se fereşte să angajeze minore aşa cum se fereşte dracul de tămâie.

Lui Billy i se întoarce stomacul pe dos chiar şi la gândul că mumia aia cu fălcile căzute a avut relaţii sexuale cu o fată de vârsta lui Alice.

— Când avea chef de minore, trecea graniţa.

— Corect.

— Vreau numărul de telefon al grasului. Mi-l dai?

— Te duci după domnul K.?

Se duce, dar nu are de gând să spună asta nici măcar la un telefon cu cartelă, chiar dacă este convins că Nick a luat toate măsurile de precauţie ca să nu-i fie interceptat telefonul personal. Cere din nou numărul lui Giorgio. Nick i-l dă.

— O să vorbească cu mine?

— Dacă-i spun eu. Dacă-i spun că o să te rezumi doar la câteva întrebări despre afacerea asta. N-ar fi acceptat niciodată să se implice dacă nu ar fi avut nevoie de un şoc care să-l oblige să-şi schimbe modul de viaţă. Dacă vrei neapărat să învinovăţeşti pe cineva, atunci dă vina pe mine. Eu n-am nevoie să slăbesc aproape o sută de kile, aşa că aş face mult mai uşor rost de un ficat nou. Ţi-am mai zis şi înainte: mi-au luat banii minţile.

Billy crede că Nick nu ar putea niciodată să facă vreo altă mărturisire mai sinceră – nici în faţa lui, nici a altcuiva.

— Spune-i că doar despre chestiunea asta vreau să vorbesc. Aia cu Joel Allen e de domeniul

trecutului.

— Şi când să-i zic că o să-l suni?

— Nu în seara asta şi poate nu foarte curând. Când are programat transplantul?

— Încă nu-i programat şi cel puţin până în decembrie nici nu se pune problema. Până atunci Pigs trebuie să bea zeci de mii de litri de shake-uri cu proteine şi să mănânce tone de varză kale.

— În regulă.

Billy bagă biletul cu numărul de telefon în portofelul lui Dalton Smith, în spatele cardurilor bancare ale lui Dalton Smith.

— Ai grijă de tine, Nick!

— Aşteaptă puţin!

Billy aşteaptă, curios să afle ce mai are să-i spună Nick.

— N-a fost deloc vorba că domnul K. n-a vrut să-ţi plătească milionul jumate. Ăştia-s bani de metrou pentru el. Tipul a insistat să fii lichidat imediat după ce-ţi termini treaba. A zis că nu mai vrea să facă aceeaşi greşeală pe care a făcut-o cu Allen. Înţelegi, da?

— Da.

Iar Nick a fost de acord. Înţelege şi asta.

— Mai ai numele Edward Woodley? Pe care e contul din Barbados?

— Da.

Deşi, cu excepţia unor depuneri şi retrageri simbolice, identitatea aceea este latentă de prin 2014 sau 2015.

— Verifică mâine contul. Slavă Domnului că nu l-ai omorât pe Mark Abromowitz. Nu-i cine ştie ce de capul lui şi nu-i membru al organizaţiei mele, dar e tot ce am de când a plecat Pigs la clinica aia. Tot ce-ţi pot transfera acum şi în deplină siguranţă sunt trei sute de mii, dar am să-ţi mai trimit atunci când pot. Până la urmă o să ai tot milionul jumate.

Poartă-te corect măcar o dată în viaţă – aşa i-a spus Billy lui Nick atunci când i-a cruţat viaţa şi zău că individul chiar se străduieşte să fie corect

apelând la unica metodă pe care o cunoaşte la perfecţie: banul.

— Nu am nevoie să-mi mulţumeşti şi presupun că nici n-ai de gând s-o faci, adaugă Nick. Eşti un meseriaş de nădejde, Billy. Ţi-ai făcut treaba.

Billy închide telefonul fără să-şi ia la revedere.

8

Se curăţă cât poate de bine cu şerveţelele umede şi cu uleiul pentru bebeluş, după care stă sub duş până când apa care curge de pe el pare destul de curată. Însă tot murdăreşte cele două prosoape cu care se şterge.

Alice l-a întrebat dacă va putea să doarmă şi el i-a răspuns că da, dar stă treaz multă vreme, incapabil să aţipească. Tot vede cu ochii minţii ce s-a întâmplat la Promontory Point – oare cât a stat acolo? Probabil doar o oră, poate chiar mai puţin, însă lui i se pare că au fost vreo cinci. Retrăieşte mai ales momentele când s-a dus după Edison. Bucăţile de lemn care zburau în toate părţile. Apa trasă la toaletă.

După părerea mea, patru tipi de pază mi s-au părut suficienţă, a spus Nick. Numai că Sal, paznicul de la poartă, nu a apucat nici măcar să-şi dea jos puşca de pe umăr; Frank nici măcar n-a apucat să se întoarcă cu faţa la el; iar Reggie nici măcar nu era înarmat şi a trebuit să scoată din ascunzătoare arma şefului său. Numai Dana Edison a luat în serios toată treaba; s-a dus la budă cu arma. La fel de serioasă a fost şi Marge, desigur. Da, ea a luat toată povestea *foarte* în serios, nu s-a lăsat păcălită de deghizarea lui şi l-a recunoscut aproape imediat.

Menajera merită un bacşiş mare, îşi spune el.

Se întoarce pe o parte şi e pe punctul de a adormi când îşi aduce aminte de ceva. Ceva ce nu-i place deloc. Se întoarce iar pe spate şi se uită ţintă în tavan. Nu, nu-i place absolut deloc. A lăsat pe bordul camionetei desenul lui Shan cu Freddy-

Flamingo – rebotezat Dave-Flamingo. A avut timp să-l ia, dar nici nu s-a gândit la asta. Atunci nu voia decât să plece naibii de acolo.

Nu te mai gândi, se sfătuieşte el. *E o prostie, nu înseamnă nimic.*

Poate că aşa este, dar nu-i e de niciun ajutor. Pentru că este – *era,* că ar trebui să folosească timpul trecut, nu? – roz ca botoşelul de bebeluş pe care l-a avut la el în Fallujah. Şi pe care l-a pierdut chiar înainte să fie atacaţi în Casa Groazei. *Bravo, acum a pierdut alt talisman!* Sigur, îşi poate spune că e doar o superstiţie prostească, foarte asemănătoare cu convingerea oamenilor că umblau stafii prin hotelul ăla vechi din Sidewinder, care a ars din temelii. Dar tot se simte rău. Deoarece, mai presus de orice altceva, desenul a fost făcut special pentru el de o fetiţă care-l iubea.

Culcă-te şi dormi, prostule! se îndeamnă Billy.

În cele din urmă, reuşeşte să adoarmă, dar se trezeşte înainte de răsăritul soarelui, cu gura uscată, mâinile încleştate. Visul a fost atât de real, încât la început nici nu ştia dacă se află la Ramada Inn sau în biroul lui din Turnul Gerard. Scria la povestea lui şi probabil că era în primele zile, pentru că încă folosea exprimările *eului tembel.* Şi a auzit o bătaie în uşă. S-a dus şi a deschis, aşteptându-se să dea ochii cu Ken Hoff sau de Phil Stanhope, dar mai degrabă de Hoff. Însă nu era nici unul, nici altul. Era Marge, îmbrăcată în rochia albastră şi largă pe care o purta şi în ziua aia la Promontory Point. Numai că, în loc de sombrero, avea îndesată pe cap o şapcă cu emblema echipei de hochei Vegas Golden Knights; iar în mână, în loc de lopăţică, ţinea puşca Mossberg a lui Sal.

— Ai uitat desenul cu flamingo, bou nenorocit ce eşti! i-a spus ea şi a ridicat puşca.

Gura ţevii i se părea mare ca intrarea în Tunelul Eisenhower.

M-am smuls din vis înainte să tragă, îşi spune Billy, ducându-se la baie. În timp ce urinează, se gândeşte la Rudy Bell – Taco Bell, pentru camarazi.

Coşmarurile erau ceva obişnuit în Irak, mai cu seamă în perioada bătăliei pentru Falluhaj; iar Taco credea (aşa zicea el) că, dacă mori în vis, e foarte posibil să mori în patul tău.

— Speriat de moarte, omule, spunea Taco. Ce nasol să-ţi dai duhul aşa, nu?

Dar eu m-am dat jos din patul ăsta înainte ca Marge să apese pe trăgaci, îşi spune Billy, târându-şi picioarele înapoi în cameră. *Oricum, mare figură cucoana asta! Pe lângă ea, Dana Edison, cu coculeţul ăla fandosit, pare un borfaş de mahala.*

Este frig în cameră, dar nu dă drumul la radiator pentru că probabil o să huruie mult prea tare – radiatoarele din moteluri fac *întotdeauna* zgomot. Se ghemuieşte sub pături şi adoarme aproape instantaneu. Nu mai visează nimic.

9

La micul dejun, Alice insistă să îşi ia sandviciuri cu ouă prăjite de la un fast-food de pe marginea şoselei, în loc să mănânce într-un local normal, cu mese şi scaune, pentru că vrea să plece la drum imediat.

— Vreau să văd iar munţii. Îmi plac foarte mult, chiar dacă m-am sufocat un pic până m-am obişnuit cu altitudinea.

Billy zâmbeşte şi zice:

— Bine, hai să mergem!

Imediat după ce trec graniţa cu Colorado, aude un clinchet venit de la laptop. E pentru prima oară când îl aude de… nici nu mai ştie de cât timp. Poate de câţiva ani. Opreşte la următorul popas de pe marginea autostrăzii, ia laptopul de pe bancheta din spate şi îl deschide. Clinchetul ăla vrea să spună că a primit un e-mail pe una dintre adresele lui anonime, în cazul de faţă: woodyed667@gmail.com. Mesajul este din partea Travertine Enterprises. N-a auzit niciodată numele ăsta, dar ştie cine se ascunde în spatele lui. Dă click şi citeşte.

— Ce e? îl întreabă Alice.

Îi arată. Travertine Enterprises a virat trei sute de mii de dolari în contul lui Edward Woodley de la Royal Bank of Barbados. Singurul mesaj este: „Pentru serviciile prestate”.

— Banii ăia sunt de la cine cred eu că sunt? vrea să ştie Alice.

— Cu siguranţă, răspunde Billy.

Pornesc din nou la drum. Este o zi foarte frumoasă.

10

Ajung la cabana lui Bucky pe la cinci după-amiaza. Billy l-a sunat înainte din Rifle{168}, i-a spus când estimează să ajungă şi l-a avertizat în privinţa noii lor maşini. Acum Bucky îi aşteaptă în curtea din faţa casei. E îmbrăcat în jeanşi şi o jachetă din lână şi nu mai aduce câtuşi de puţin cu bărbatul care a trăit şi a lucrat în New York. *Poate că se simte mai bine, mai împlinit aici,* îşi zice Billy. Ştie precis că Alice aşa se simte.

Tânăra sare din maşină aproape înainte ca Billy să oprească. Bucky întinde braţele spre ea şi îi strigă:

— Bombonica mea!

Râzând, Alice se aruncă la pieptul lui.

Ia te uită! îşi zice Billy. *Ce chestie!*

CAPITOLUL 22

1

Rămân cu Bucky, la cabana acestuia din creierii munţilor, suficientă vreme cât să se înzăpezească (adică o zi) din cauza unei furtuni timpurii de zăpadă. Ferocitatea viscolului o uluieşte, o încântă şi o îngrozeşte pe Alice. Da, spune tânăra, a mai văzut ninsori şi în Rhode Island, chiar foarte multe, dar niciodată n-a văzut nămeţi ca aici, mai înalţi decât ea. Când se opreşte ninsoarea, Alice şi Bucky ies în curtea din spate să se joace în zăpadă. După necontenite rugăminţi, li se alătură şi fostul puşcaş marin, veteran al războiului din Irak şi asasin plătit. După două zile, temperatura creşte din nou până la cincisprezece grade şi zăpada începe să se topească. Păsările din păduri îşi reiau concertele, acompaniate de sunetul cristalin al apei care picură din ţurţuri.

Nici prin cap nu i-a trecut lui Billy că o să rămână atât de mult aici. E opera lui Alice. Îi spune că trebuie neapărat să-şi termine de scris povestea. Nu-l impresionează prea tare cuvintele ei, ceea ce nu se poate spune despre tonul convingător cu care le rosteşte. Este prea târziu să mai dai înapoi acum, zice ea. Şi, după ce se gândeşte mai bine, Billy ajunge la concluzia că tânăra are dreptate.

Nu-i curent electric în căbănuţa din lemn unde a scris despre ce s-a întâmplat în Casa Groazei, aşa că ia cu el un radiator cu baterii care încălzeşte locul cât să poată scrie. Cu condiţia să-şi lase geaca pe el. Cineva a pus din nou pe perete tabloul ăla cu animalele decupate din tufe şi Billy ar fi în stare să jure că leii sunt mai aproape acum şi că au ochii şi mai roşii. Iar bizonul nu mai stă în spatele lor, ci între ei.

Aşa a fost şi înainte, îşi repetă la nesfârşit Billy. N-are cum să fi fost altfel, pentru că tablourile nu se modifică singure.

Sigur că aşa este – într-o lume raţională, acesta este *adevărul.* Însă lui tot nu-i place tabloul ăla. Îl dă jos (din nou!) şi îl întoarce cu faţa la perete (din nou!). Deschide documentul cu povestea lui şi derulează până la locul unde a rămas. La început scrie mai anevoie şi se tot uită în colţul încăperii, de parcă s-ar aştepta ca tabloul să se agaţe singur în cuiul lui. Normal că rămâne jos, unde l-a pus el; şi, după vreo jumătate de oră sau cam aşa ceva, nu se mai uită decât la cuvintele de pe ecran. S-a deschis poarta amintirilor şi el a intrat în trecut. Cea mai mare parte a lunii octombrie şi-o petrece în cămăruţa asta. În ziua furtunii de zăpadă chiar a împrumutat o pereche de bocanci de la Bucky ca să poată ajunge printre nămeţi până aici.

Scrie despre restul misiunii din deşert şi despre decizia pe care a luat-o – practic în ultimul moment – de a nu se reînrola. Scrie despre şocul cultural avut la revenirea în America, unde nimeni nu-şi făcea probleme din cauza lunetiştilor şi a dispozitivelor explozive improvizate şi nimeni nu se arunca la pământ cu mâinile peste cap dacă se auzea vreun rateu de la o maşină. Parcă războiul din Irak nici nu exista, iar motivele pentru care îi muriseră prietenii nu aveau absolut nicio importanţă. Scrie şi despre primul contract, când l-a omorât pe tipul din Jersey căruia îi plăcea să stâlcească femeile în bătaie. Scrie despre prima întâlnire cu Bucky şi despre toate contractele care au urmat. Nu încearcă să pretindă că a fost un om mai bun decât în realitate şi scrie mult prea repede ca să nu facă greşeli, dar uite că nu prea face. Cuvintele curg ca apa topită de la zăpadă.

Îşi dă vag seama de legătura înfiripată între Bucky şi Alice. Crede că, pentru Alice, Bucky reprezintă un substitut excelent al tatălui pe care l-a pierdut prea devreme. Pentru Bucky, ea este fiica pe care nu a avut-o niciodată. Billy nu sesizează între

ei niciun fel de atracţie sexuală şi asta nu-l miră absolut deloc. Nu l-a văzut niciodată pe Bucky cu vreo femeie şi, chiar dacă nu l-a văzut pe Bucky prea des, în acele rare ocazii tipul nu i-a vorbit niciodată despre nicio femeie. Billy este de părere că Bucky Hanson s-ar putea să fie homo, în pofida celor două căsnicii hetero avute. Tot ce ştie el şi ce-l interesează mai presus de orice altceva este că Alice e fericită.

Însă nu fericirea lui Alice este prioritatea lui în acest octombrie. Prioritatea lui este povestea, iar povestea a devenit deja o carte. Nu mai e nicio îndoială în privinţa asta. Faptul că nu o va citi nimeni niciodată (poate doar cu excepţia unei tinere pe numele ei real Alice Maxwell) nu-l deranjează câtuşi de puţin pe Billy. Actul de a scrie contează cel mai mult. Da, Alice a avut dreptate.

Cu aproximativ o săptămână înainte de Halloween, într-o zi cu soare strălucitor şi vânturi puternice, Billy scrie despre cum el şi Alice (i-a schimbat numele: în poveste o cheamă Katherine) au ajuns la cabana lui Bucky (pe care îl cheamă Hal) şi cum Bucky a întins braţele spre ea – *Bombonica mea!* – şi cum ea s-a repezit să-l îmbrăţişeze. Îşi spune că se poate opri aici din scris. Da, aici e bine.

Copiază documentul pe un stick de memorie, închide laptopul, se duce să închidă şi radiatorul. Şi încremeneşte. Tabloul cu gardul viu este din nou atârnat pe perete, în celălalt colţ al căbănuţei. Iar leii par să fie şi mai aproape. Poate să jure că aşa este. Seara, la cină, îl întreabă pe Bucky dacă el l-a agăţat la loc. Bucky spune că nu.

Billy se uită şi la Alice, care zice:

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Billy întreabă de unde a apărut tabloul. Bucky ridică din umeri.

— N-am nicio idee, dar cred că animalele alea făcute din tufe stăteau în faţa vechiului hotel Overlook. Hotelul ăla care a ars. Sunt aproape sigur că tabloul era în căbănuţă atunci când am cumpărat

proprietatea asta. Nu mă duc prea des acolo. Îi zic „locuinţa de vară”, dar e al naibii de frig înăuntru, chiar şi în iulie.

A observat şi Billy cât de frig e acolo, deşi el a fost prima oară în căbănuţă abia la începutul toamnei. Cu toate astea, a scris incredibil de mult, aproape o sută de pagini. Chiar dacă tabloul ăla sinistru i-a distras de multe ori atenţia. *Poate că o poveste de groază trebuie să fie scrisă într-o încăpere care emană o atmosferă de groază,* îşi zice el. Şi asta ar putea fi o explicaţie, din moment ce toată chestia cu tabloul când jos, când sus reprezintă un mister.

Alice a făcut tartă cu piersici pentru desert. O aduce la masă şi îl întreabă:

— Ai terminat de scris, Billy?

El deschide gura să spună că da, a terminat, într-adevăr, apoi se răzgândeşte.

— Aproape. Mai am de clarificat nişte chestii.

2

Ziua următoare este una rece, însă Billy nu-şi dă drumul la radiator atunci când ajunge la căbănuţă şi nici nu dă jos tabloul de pe perete. Pentru că a ajuns la concluzia că aşa-zisa „locuinţă de vară” a lui Bucky este bântuită. Nu credea în lucruri din astea înainte, dar crede acum. Şi nu din cauza tabloului sau nu doar din cauza lui. A fost aşa întregul an.

Se aşază pe scaun şi începe să se gândească. Nu vrea să o folosească pe Alice în ceea ce are de gând să facă – deznodământul întregii afaceri. Însă acum, în camera asta friguroasă, învăluită într-o atmosferă stranie, îşi dă seama că aşa trebuie. Şi îşi mai dă seama de încă ceva. Că ea va insista să fie alături de el, pentru că Roger Klerke nu este doar un om rău, este cu siguranţă cel mai rău dintre toţi cei pe care a fost Billy angajat să-i lichideze vreodată. Nu are absolut nicio importanţă că el l-a angajat înainte.

Nu-mi iese din minte omul ăla îngrozitor care a făcut ce a făcut cu un copil, i-a spus Alice. *Merită*

să moară.

Dar nu a vrut să moară Tripp Donovan şi poate nu i-ar dori moartea nici lui Klerke dacă acesta s-ar fi mulţumit doar cu fete de şaptesprezece sau şaisprezece ani, poate chiar de cincisprezece. Evident că ar fi vrut să plătească, sigur că da, însă nu preţul suprem. Însă Klerke nu s-a limitat la fete de vârsta asta. Klerke a vrut să *vadă cum e.*

Billy stă cu mâinile proptite pe genunchi până îi amorţesc vârfurile degetelor. Umple aerul cu aburii răsuflărilor sale. Se gândeşte la fetiţa, nu cu mult mai mare decât Shanice Ackerman, care a fost dusă în casa aceea din Tijuana. Îşi imaginează că fetiţa ţinea strâns în braţe o jucărie din pluş, poate un ursuleţ în loc de un flamingo roz. Îşi imaginează că fetiţa a auzit paşi greoi şi împleticiţi pe coridor. Nu vrea să-şi imagineze toate lucrurile astea, dar nu se poate abţine. Poate că trebuie să-şi imagineze. Şi poate că încăperea asta bântuită cu tabloul bântuit de pe perete îl ajută să o facă.

Scoate portofelul şi ia din el bucăţica de hârtie pe care a scris numărul de telefon al lui Giorgio. Îl sună, cu toate că ştie că sunt puţine şanse să îi răspundă. Poate e în sala de sport de la clinica aia de slăbit, sau poate e în bazinul de înot, sau poate a murit deja în urma unui stop cardiac. Dar Giorgio îi răspunde aproape imediat.

— Alo?

— Bună ziua, domnule agent literar din New York! David Lockridge la telefon. Ia ghici? Am terminat cartea.

— Billy! Isuse Cristoase! Poate nu crezi, dar tare mult mă bucur că trăieşti.

Pe bune că are o voce întinerită, îşi zice Billy. *Şi mai puternică.*

— Şi eu mă bucur, spune el.

— N-am vrut să-ţi fac probleme. Trebuie să mă crezi. Dar…

— Dar a trebuit să alegi şi ai ales, zice Billy. Mă întrebi dacă mi-a plăcut să fiu tras pe sfoară de o persoană în care aveam încredere? Nu. Dar i-am

spus lui Nick că povestea e de domeniul trecutului şi nu am minţit. Numai că tu îmi eşti dator şi sper să ai curaj şi să te achiţi de datorie. Am nevoie de nişte informaţii.

O pauză foarte scurtă. Apoi:

— Telefonul meu e sigur. Al tău?

— E în regulă.

— Te cred pe cuvânt. Despre Klerke e vorba, da?

— Da. Ştii unde este?

— Nu mai vine la Vegas, deci ar trebui să fie ori în Los Angeles, ori în New York. Aş putea să aflu. Nu-i greu să-i dau de urmă.

— Ştii cine îi aduce fete în Los Angeles şi New York?

— Înainte să mă retrag din activitate i le duceam eu cu Judy.

Billy nu sesizează nici remuşcare şi nici ruşine în tonul lui.

— Judy Blatner? Nick spune că nu se atinge de minore.

— Nu se atinge. Recrutează doar fete peste optsprezece ani. Şi Klerke se mulţumea cu ele pe vremuri. După aia a cerut mai tinere. Dădea telefon şi zicea că are poftă de găluşte. Asta era parola.

Găluşte, repetă în gând Billy. *Isuse!*

— Judy cunoaşte nişte indivizi dispuşi să facă rost de fete din astea. Câteodată mă ocupam eu de dorinţa lui Klerke. Alteori o făcea chiar ea.

— Judy cunoaşte şi tipi din Tijuana?

Cu toate că telefonul lui e sigur, Giorgio începe să vorbească în şoaptă.

— Te gândeşti la fetiţa aia. N-a avut nicio legătură nici cu Judy, nici cu Nick şi nici cu mine. A fost o treabă aranjată de cartel. La cererea lui Klerke.

— Hai să vedem dacă am înţeles. Dacă se află în Los Angeles şi i se face poftă de o găluşcă, te sună pe tine sau o sună pe Judy şi unul din voi îl pune în legătură cu cineva de acolo. Cu alte cuvinte, îl puneţi în legătură cu un proxenet.

Billy se întrerupe, căutând o expresie care să meargă mai bine cu situaţia la care se referă. Şi găseşte una care, deloc surprinzător, se potriveşte şi cu „găluşte”.

— Un crescător de puicuţe.

— Aşa e. Dacă se află pe Coasta de Est, în vila lui din Montauk Point, ia legătura cu tipul din New York. Habar nu am câte întâlniri din astea a mai avut Klerke după plecarea mea din ţară.

Întâlniri – aşa le zici tu? se miră Billy.

— I se livrează găluştele la uşă?

— Da. Pentru asta şi plăteşte. Vorbim despre sume foarte mari de bani, Billy.

Urmează cea mai importantă întrebare.

— Judy *îl sună* vreodată? Să-i spună, de pildă, că a auzit despre cineva care ar fi pe placul lui?

— Sigur, din când în când. Ba chiar mai des în ultima vreme, că a ajuns la vârsta la care îi e tot mai greu să-şi ţină acadeaua în poziţie de drepţi.

— Iar dacă tu i-ai da un telefon lui Judy şi i-ai zice că ai o fată care i-ar plăcea, o fată *realmente* deosebită, i-ar transmite informaţia lui Klerke?

Giorgio se gândeşte puţin, după care spune:

— Da. Ar mirosi că nu-i ceva în regulă – că are o intuiţie ceva de speriat femeia asta –, dar ar face-o. Nu poate să-l sufere pe individ pentru ce-a făcut în Tijuana şi, dacă şi-ar da seama că vrea cineva să-i facă nasoale, ba chiar să i-o tragă rău de tot, ar izbucni în urale. Şi eu la fel.

Cu toate că asta nu te-a împiedicat să faci afaceri cu tipul ăsta, îşi spune Billy. *Şi nici pe ea n-a oprit-o ura pe care o simte faţă de el.*

— Bine. Am să revin eu cu un telefon.

— Aici mă găseşti. N-am unde să mă duc şi nici nu vreau. Nu mi-a plăcut la început, dar acum îmi place la nebunie. Probabil că la fel le place alcoolicilor starea pe care o au după ce renunţă complet la băutură.

— Câte kilograme ai slăbit?

— Cincizeci, răspunde Giorgio cu mândrie oarecum îndreptăţită. Mai am de dat jos patruzeci.

— Din voce, pare că te simţi mai bine. Nu mai hârâi ca înainte. Poate că o să scapi de operaţie dacă slăbeşti şi mai mult.

— Nici vorbă. Ficatul mi-e făcut varză şi nu mai poate fi reparat. M-au programat la operaţie două zile după *feliz navidad,* aşa că ar fi bine să-ţi termini treburile cu mine înainte de data aia. Doctorul de aici e brutal de sincer. Zice că şansele să crăp pe masa de operaţie sunt şaizeci la patruzeci.

— O să te sun.

Dar n-o să mă rog pentru tine, adaugă Billy în gând.

— Sper să-l faci să plătească pe pedofilul ăla pervers.

Pentru care tu ai lucrat, îşi spune Billy în gând. Şi nu e deloc nevoie să rostească vorbele astea cu voce tare, pentru că Giorgio zice aproximativ acelaşi lucru.

— Sigur, am fost sluga lui, deşi ştiam ce-i poate pielea. Dar erau mulţi bani la mijloc şi voiam să rămân în viaţă.

— Am înţeles.

Însă tot te aşteaptă flăcările iadului, Georgie. Şi, dacă locul ăsta există cu adevărat, probabil că ne vom întâlni acolo. Şi o să bem ceva împreună. Pucioasă cu gheaţă, de exemplu.

— Să ştii că nu m-ai păcălit cu masca aia de tâmpit.

— Mi-a spus Nick. Te sun curând.

— Să nu aştepţi prea mult, mai zice Giorgio.

3

A venit momentul să o pună la curent pe Alice cu planul lui. Bucky merită să ia şi el parte la discuţie. Stau toţi trei la masa din bucătărie, cu cafelele în faţă, şi el le spune. După ce termină de vorbit, o sfătuieşte pe tânără să se gândească bine la ce vrea să facă. Alice răspunde că nu are la ce să se gândească. Este cu totul de acord şi vrea să facă tot ce poate ca să-l ajute.

Bucky îi aruncă lui Billy o privire încărcată de reproş: *Tot ai reuşit să o strici.* Însă nu comentează în niciun fel.

— Ziceai că ţi se cere actul de identitate când intri în baruri, da? o întreabă Billy.

— Da, însă n-am fost decât în câteva. Am făcut douăzeci şi unu de ani cu o lună înainte de… de întâlnirea noastră.

— N-ai avut niciodată un document fals?

— N-ar fi ţinut, intervine Bucky. Uită-te la ea.

O privesc cu atenţie amândoi, iar Alice se înroşeşte şi lasă ochii în jos.

— Tu cam câţi i-ai da? îl întreabă Billy pe Bucky. Dacă n-ai şti câţi are?

Bucky se gândeşte.

— Optsprezece. Hai, maximum nouăsprezece. În niciun caz douăzeci.

Billy o întreabă pe Alice:

— Cât de tânără ai putea să *arăţi?* Dacă te-ai strădui?

Întrebarea i se pare atât de interesantă, încât uită imediat că o examinează doi bărbaţi – că se uită cu foarte mare atenţie şi la chipul, şi la trupul ei. Normal că i se pare interesantă întrebarea. La douăzeci şi unu de ani precis că s-a întrebat cum ar putea să pară mai în vârstă şi mai experimentată. Dar mai tânără? De ce s-ar fi gândit la asta?

— Cred că aş putea să-mi aplatizez sânii cu o bandă elastică. Aşa cum fac femeile care vor să se transforme în bărbaţi.

Acum i se aprind din nou obrajii.

— Ştiu că nu sunt prea mari, dar cu banda aia ar putea să arate ca şi cum n-ar fi deloc. Nu aşa îi place lui Klerke? Şi părul…

Îl apucă cu mâna şi continuă:

— Aş putea să mi-l tai. Nu să-l tund scurt, ci doar cât să-l pot prinde într-o coadă. Ca o elevă de liceu.

— Şi cu ce te-ai îmbrăca?

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Oricum, nu mai trebuie să mă fardez sau nu prea mult. Poate doar puţin strugurel roz pe buze…

— Crezi că ai putea să arăţi de cincisprezece ani? o întreabă Billy.

— În niciun caz, intervine Bucky. Şaptesprezece, poate. În cel mai fericit caz.

— Ba cred că aş fi în stare să par mai mică de şaptesprezece, spune Alice ridicându-se de pe scaun. Scuzaţi-mă. Am nevoie de o oglindă.

După ce tânăra iese din bucătărie, Bucky se apleacă peste masă şi spune foarte încet:

— Ai grijă nu care cumva să moară.

— Nu ăsta-i planul meu.

— Planurile mai dau şi chix.

4

În ziua următoare, Billy îl sună din nou pe Giorgio din locuinţa de vară, unde este în continuare foarte frig. I-a trecut prin minte că s-ar putea să nu aibă deloc nevoie de Alice. Că doar e lunetist, iar livrarea de gloanţe la distanţă este specialitatea lui. Stă cu ochii aţintiţi asupra tabloului în timp ce vorbeşte, aproape aşteptându-se să vadă cum se mişcă animalele făcute din tufe. Nu se mişcă nimic.

La început îl întreabă pe Giorgio dacă s-ar putea folosi de aptitudinile lui de lunetist în problema cu Roger Klerke.

— Nici vorbă. Moşia lui de la Montauk Point are şaisprezece hectare. Pe lângă ea, proprietatea aia a lui Nick din Nevada seamănă cu o garsonieră.

Billy este dezamăgit, însă deloc surprins.

— Acolo e acum?

— Acolo. Şi-a botezat moşia Eos, după nu ştiu ce zeiţă{169} de la greci. La pagina de mondenităţi din *New York Post* scrie că o să stea acolo până în ajun de Ziua Recunoştinţei, după care o să-şi cheme avionul Gulfstream şi o să se întoarcă în Lala Land{170} ca să-şi petreacă sărbătorile cu singurul fiu şi moştenitor pe care-l mai are acum.

Lalafallujah, îşi spune Billy.

— Va avea companie?

Giorgio începe să râdă, iar hohotele de râs se transformă într-un fel de horcăială. Deci este posibil să nu fi devenit un om *cu totul* nou.

— Adică aşa ca Nick? Deloc. Mi s-a povestit că tipul are câte un televizor deschis în fiecare cameră, toate cu sonorul oprit şi fiecare dat pe alt post. *Astea* sunt compania lui.

— Fără oameni de pază?

Lui Billy nu-i vine să creadă. Klerke este unul dintre cei mai bogaţi oameni din America.

— Adică tipi înarmaţi şi răspândiţi pe moşie? Nu şi dacă el crede că tu eşti mort. Şi, din câte ştia el, tu oricum habar n-ai avut cine a plătit pentru asasinarea lui Allen.

— Adică ar putea să-şi imagineze că m-am dus la Nick doar ca să-mi recuperez banii care mi se cuveneau.

— Corect. Sunt convins că are la dispoziţie o firmă de securitate în caz de nevoie şi probabil are şi un buton de alarmă. Însă singurul om care-i tot timpul cu el e asistentul lui. William Petersen. Îl cheamă ca pe actorul ăla din *CSI.*

Billy a auzit de serialul ăsta, dar n-a văzut niciun episod.

— Petersen ăsta îi este şi bodyguard?

— Nu ştiu dacă a făcut judo sau krav-maga{171}, sau chestii de genul ăsta. Dar e tânăr şi în formă şi e normal să te gândeşti că le are cu armele de foc.

Billy reţine această informaţie.

— Uite ce vreau de la tine. Trebuie să transmiţi o chestie. O faci şi suntem chit.

— Stai niţel… gata.

Ton sec, de profesionist.

— Fac ce vrei cu condiţia să şi pot. Dacă nu pot, am să te anunţ. Spune-mi.

Billy îi spune. Giorgio ascultă şi pune câteva întrebări, dar nu ridică nicio problemă pe care să n-o fi anticipat deja Billy.

— S-ar putea să meargă, dacă ai o fată care să îndeplinească toate criteriile lui. Vreau să-mi trimiţi câteva poze pe e-mail. Mai bine trimite-mi mai multe, vreo douăzeci. Majoritatea portret, dar şi câteva cu tot corpul. Vezi să fie îmbrăcată modest. O să le aleg eu pe-alea unde pare cel mai tânără.

Se întrerupe şi apoi întreabă:

— Nu vorbim despre o adolescentă pe bune, nu?

— Nu, spune Billy.

Nu-i adolescentă pe bune, dar *pe aproape,* iar unica ei experienţă sexuală a fost un coşmar diminuat (măcar norocul ăsta l-a avut) de Rohypnol sau alt drog asemănător.

— Bine. Pe omul din New York al lui Judy îl cheamă Darren Byrne. Klerke a mai făcut afaceri cu el şi înainte, deci clar nu ai cum să te dai drept el, dar ai putea să fii fratele lui. Sau vărul.

— Da. Aş putea.

Deşi crede că va avea nevoie de o identitate mai potrivită pentru un proxenet.

— Klerke o să vrea s-o ţină peste noapte la el?

— Doamne, fereşte! Tu stai în maşină şi aştepţi. Îşi face treaba – presupunând că mai au efect pastilele alea de Viagra pe care le ia –, după care fata iese din casă şi se urcă în maşină. O să dureze cam o oră, cel mult două.

Ba n-o să dureze deloc atât de mult, îşi spune Billy. *Nici pe departe. Degeaba o să ia pastilele alea.*

— În regulă. O să plecăm către est de unde suntem acum…

— Tu şi Bucky?

— Eu şi fata. Când o să ne oprim într-un loc cât mai aproape de Montauk…

— Încearcă în oraşul Riverhead. Ai acolo şi Hyatt, şi Hilton Garden Inn.

Eşti la fel de ager ca pe vremuri, comentează Billy în gând. *Mai ai puţin şi te oferi să ne rezervi tu camerele la hotel.*

— Când ne stabilim undeva, o să te sun.

— Bine, dar trimite-mi înainte nişte poze cu floricica.

— Floricica?

— *Fata,* Billy. Şi vezi să fie aşa cum trebuie. Tânără, sigur că da, dar să pară şi pură şi neprihănită. Dacă are aer de pupăză, poţi să renunţi la toată afacerea.

— Am înţeles.

Şi îi mai vine o idee.

— Mai ştii ceva de Frank Macintosh? Trăia când am plecat eu, dar l-am lovit destul de tare în cap.

— Doctorul Rivers l-a stabilizat, dar asta-i tot ce a putut să facă. Avea hemoragie cerebrală şi Nick zicea că s-ar fi putut să fi făcut şi un infarct. L-a dus maică-sa la Reno şi l-a internat într-un azil. I se zice centru de îngrijire paliativă.

— Îmi pare rău să aud asta, spune Billy.

Şi chiar îi pare.

— Marge şi-a închiriat un apartament în apropiere. Nick plăteşte şi casa ei, şi azilul lui Frank.

— E în comă?

— Poate era mai bine să fie. Mi-a povestit Nick că i-a spus Marge că doarme mult, dar când se trezeşte nu-i în stare să vorbească. Bolboroseşte ceva. Şi are tot felul de crize şi zbiară.

Billy nu spune nimic. Nu ştie ce ar putea spune.

Giorgio adaugă, cu ceva admiraţie în ton:

— Probabil că l-ai lovit *zdravăn.* Elvis a părăsit clădirea[172].

5

Billy, Bucky şi Alice se duc la Boulder, unde Alice inspectează mărfurile din trei mall-uri diferite şi cumpără ce-i trebuie din magazine care se numesc Deb, Forever 21 şi Teen Beat (probabil că denumirile astea atrag puhoaie de adolescenţi). Discută cu Bucky fiecare alegere, pentru că Bucky este cel care îi va face fotografiile pe care Giorgio (sau Judy Blatner) i le va trimite lui Klerke. Billy se

ţine după ei, surprinzând tot soiul de priviri suspicioase din partea vânzătorilor. Alice îşi cumpără o geacă matlasată subţire, patru fustiţe, două tricouri, o bluză şi trei rochii. Una dintre rochii are un decolteu tip barcă, dar este cel mai sexy articol de îmbrăcăminte dintre toate. Bucky se opune achiziţionării unei perechi de pantofi cu toculeţ şi o pune să-şi ia nişte adidaşi.

Se opune şi unei perechi de jeanşi cu talie joasă, care ei îi plac foarte mult. N-ar fi buni pentru poze.

— Cumpără-i pentru tine, dacă vrei, însă individul vrea să te vadă în rochie.

După ce termină cu periplul prin magazine, unde au lăsat patru sute de dolari, Alice îşi scurtează părul la un coafor care se cheamă Great Clips. Cât ea e la salon, Billy îşi cumpără şi el nişte pantofi, nişte pantaloni şi o geacă tip aviator cu buzunare interioare. Îi arată lui Bucky o cămaşă din mătase verde şi Bucky se ia cu mâinile de cap.

— Nu trebuie să arăţi ca un peşte din colţul străzii. Eşti prestator de servicii de lux, ai uitat?

Billy pune cămaşa verde înapoi pe umeraş şi alege una gri. Bucky se uită cu atenţie la ea, apoi dă din cap.

— Gulerul e niţeluş cam prea gen Rick James[173] pentru gustul meu, dar zic că merge.

— Rick şi mai cum?

— N-are importanţă.

Tocmai se apropie de Great Clips cu sacoşele în mâini când o văd pe Alice ieşind veselă din coafor. Părul îi este mai scurt şi mai aranjat. Poartă o şapcă cu sigla echipei de baseball Colorado Rockies. Şapca are la spate un orificiu pe unde îi iese coada. Tânăra o ia la fugă spre ei, iar coada i se leagănă în dreapta şi în stânga. Billy îşi zice: *Dumnezeule mare, cred că s-ar putea să meargă.*

— Stilista a încercat să mă facă să mă răzgândesc. M-a întrebat de ce vreau să-mi tai un păr aşa de frumos, care a avut nevoie de ani mulţi ca să crească cât a crescut. Dar ştiţi care-i cea mai tare

față? M-a întrebat dacă mi-a plăcut liceul atât de mult încât să-mi doresc să arăt de parcă încă aș mai fi elevă?

Râde cu poftă și ridică mâna. Bucky bate palma cu ea. La fel face și Billy, deși entuziasmul lui este prefăcut. Cuprinsă de febra cumpărăturilor, Alice a uitat *motivul* pentru care s-au dus să cumpere ce au cumpărat. Crede că a uitat și Bucky, pentru că-l vede că s-a molipsit de la bucuria ei. Însă el, Billy, nu a uitat nimic. Se tot gândește la fetița aia din Tijuana, care ține strâns în brațe o jucărie și aude zgomotul pașilor care se apropie.

6

Alice vrea să facă fotografiile de îndată ce ajung înapoi acasă, dar Bucky o roagă să aștepte până dimineață, când va arăta mai proaspătă și va părea mai tânără. Îi zice „înfățișarea dintr-o dimineață de septembrie”[174].

— Din cântecul ăla al lui Neil Diamond, da? îl întreabă Alice. Mama e moartă după el.

Apoi se întoarce spre Billy.

— Să nu mă întrebi nimic. Am sunat-o aseară.

Poate că Bucky se gândește la Neil Diamond, dar Billy își aduce aminte de tabloul lui Paul Chabas[175] și se gândește la fetița din casa de la periferia Tijuanei și se mai gândește și la Shanice Ackerman. În mintea lui, cele două fetițe se confundă.

7

Bucky stabilește ședința foto pentru următoarea dimineață. Vrea să folosească la maximum lumina naturală care intră pe fereastra dinspre răsărit. Acolo este și o canapea, dar el zice că mai bine ar pune un scaun în locul ei. Când Billy îl întreabă de ce, Bucky îi răspunde că toate canapelele te duc cu gândul la sex, ori nu asta caută ei. Ei caută să obțină imaginea unei fete neprihănite. Care poate se vinde

doar acum ca să îşi ajute mama ajunsă la sapă de lemn.

Când apare Alice, îmbrăcată cu una dintre fustele noi şi cu un tricou, Bucky îi zice să se ducă imediat la baie şi să-şi şteargă tot fardul.

— Trebuie să ai doar un picuţ pe obraji şi atât rimel cât să ţi se observe genele. Un strop de ruj. Ai priceput?

— Am priceput.

Alice este însufleţită ca o copiliţă care se joacă de-a costumatul în oameni mari.

După ce fata se duce la baie, Billy îl întreabă pe Bucky de unde ştie toate chestiile astea cu fardurile.

— Nu mă înţelege greşit. Mă bucur că te pricepi, pentru că eu n-aş fi fost în veci în stare s-o fac şi mie rochiile mi se păreau suficiente…

— Nu, spune Bucky. Hainele sunt în regulă, dar părul e cel mai important. Coada aia…

— De unde ai învăţat toate astea? Că doar n-ai…

Şi se întrerupe. În fond, ce ştie el despre Bucky Hanson? Că este intermediarul unor mafioţi, că se pricepe să-i scoată din ţară pe cei căutaţi de poliţie, că are relaţii în domeniul juridic şi poate chiar în eşaloanele de vârf ale instanţelor judecătoreşti din New York. Dacă aşa stau lucrurile, Billy habar nu are cine sunt cunoştinţele lui Bucky. Pentru că Bucky este foarte discret. Probabil ăsta e unul dintre motivele pentru care însă mai este în viaţă.

— Că doar n-am făcut vreodată poze unor tinere care vor să pară minore? Nu. Dar au existat pe vremuri nişte reviste porno – *Penthouse* şi *Hustler.* Pe vremuri, adică în anii ’80 când porno *era* porno, nu ca acum. Iar chestia cu fotografiatul am învăţat-o de la tata, când eram copil.

— Parcă mi-ai zis odată că tatăl tău a avut o firmă de pompe funebre. Pe undeva prin Pennsylvania.

— Exact, aşa că am învăţat de la el şi multe lucruri despre farduri. Fotografia era un fel de hobby de-al lui, chit că scotea ceva bănuţi şi de acolo – făcea mai ales poze la nunţi şi pentru

albumele de sfârşit de liceu sau facultate. Câteodată îl ajutam. În ambele afaceri.

— Am venit la omul potrivit, zâmbeşte Billy.

— Să ştii că da.

Însă Bucky nu zâmbeşte deloc.

— Nu care cumva să păţească fata asta ceva, Billy. Iar dacă aşa o să fie, nici să nu te gândeşti să te mai întorci aici, pentru că uşa mea va fi închisă pentru tine.

Billy nu apucă să-i răspundă, pentru că se întoarce Alice. Chiar că pare foarte tânără aşa cum e îmbrăcată acum: bluză albă, fustă albastră şi ciorapi trei sferturi. Bucky o pune să se aşeze pe scaun, îi corectează poziţia şi îi ridică bărbia în aşa fel încât soarele blând al dimineţii să-i lumineze chipul după placul lui. Face poza cu telefonul lui Billy. Spune că are un aparat Leica, pe care şi-ar dori nespus să-l poată folosi, însă fotografia ar ieşi cam prea profesionistă. Poate Klerke nu şi-ar da seama şi nu ar intra la bănuieli; însă, pe de altă parte, e posibil să observe. Pentru că, în fond, tipul se ocupă de televiziune şi de filme.

— În regulă, hai să-nceapă petrecerea! Să nu te hlizeşti cu gura până la urechi, Alice. Un zâmbet mic ar fi cel mai potrivit. Nu uita ce atitudine vrem să obţinem. Drăgălaşă şi sfioasă.

Alice încearcă să pară drăgălaşă şi sfioasă, dar imediat o umflă râsul.

— Bine, spune Bucky, nu face nimic. Râzi, dacă aşa îţi vine. Şi, după ce termini de râs, adu-ţi aminte că individul care o să se uite la pozele astea e un pedofil împuţit.

Cuvintele lui o fac să-şi revină şi Bucky se apucă de treabă. Dar mai mult a durat pregătirea decorului decât fotografierea propriu-zisă. Face vreo şaisprezece sau optsprezece poze cu Alice-cu-Codiţă în diferite ţinute (dar mereu încălţată în adidaşi – chiar şi atunci când poartă rochia aia cu decolteu în formă de barcă). Mai face încă douăsprezece cu Alice-Agrafe-în-Păr şi alte douăsprezece cu Alice-Bentiţă. Scoate la

imprimanta lui color trei seturi de fotografii de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri ca să se poată uita fiecare la câte un teanc. Bucky le cere lui Billy şi Alice să aleagă câte şase pe care ei le consideră cele mai bune, iar el va face acelaşi lucru. La un moment dat, Alice exclamă bucuroasă şi consternată în acelaşi timp:

— Isuse Cristoase, zici că am paişpe ani aici!

— Fă-i un semn, o sfătuieşte Bucky.

Termină şi constată că toţi sunt de acord cu trei dintre fotografii. Bucky mai alege două şi îi spune lui Billy să le trimită pe toate cinci lui Giorgio prin e-mail.

— A mai făcut codoşlâcuri pentru boşorogul ăla abject şi înainte, aşa că probabil o să-şi dea seama dacă Klerke o să pună botul sau nu.

— Nu le trimit încă, spune Billy. O s-o fac în drum spre New York.

— Şi dacă Klerke o să-i zică lui Giorgio că nu-l interesează?

— O să mergem oricum şi o să văd eu cum intrăm.

— *Noi* o să vedem cum intrăm, îl corectează Alice. De data asta n-ai să mă mai laşi la motel.

Billy nu-i răspunde. Este o hotărâre pe care o va lua când şi dacă va fi cazul. Apoi se gândeşte din nou la tragedia prin care a trecut Alice şi la felul în care se poartă Klerke cu fete mai tinere decât ea şi îşi dă seama că nu el trebuie să ia această hotărâre.

8

În seara aceea îl sună pentru ultima dată pe Nick.

— Îmi mai datorezi un milion două sute.

— Ştiu şi ai să primeşti toată suma. Prietenul nostru a făcut plata. Din câte ştie el, tu ai murit.

— Mai pune încă două sute de mii. Bonus pentru tot rahatul în care m-ai băgat. Şi pe ăştia îi trimiţi lui Marge.

— Mamei lui Frank? Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Spune-i că sunt din partea mea. Spune-i să-i cheltuiască pe îngrijirea lui Frank. Spune-i că am făcut ce trebuia să fac, dar îmi pare rău.

— Nu prea cred că o s-o încălzească scuzele tale. Marge e…

Oftează şi continuă:

— Marge e Marge.

— Ai mai putea să-i spui şi că, în ultimă instanţă, tu eşti de vină pentru ce a păţit băiatul ei. Nu eu. Dar nu mă aştept s-o faci.

Câteva secunde de tăcere, apoi Nick îl întreabă cum să procedeze cu restul. Billy îi spune exact cum să facă. Discută puţin şi Nick acceptă. Dar oare asta înseamnă şi că se va conforma indicaţiilor dacă nu-l verifică el? Billy se cam îndoieşte, pentru că nu ştie cât o să-l ţină pe Nick recunoştinţa pentru că i-a cruţat viaţa. Însă are de gând să se asigure că-i îndeplineşte toate dorinţele, pentru că nu intenţionează să moară în New York. Roger Klerke este cel care o să moară.

— Succes! spune Nick. Vorbesc serios.

— Îhî. Vezi să beneficieze Frank de cele mai bune îngrijiri. Şi ocupă-te şi de treaba cealaltă.

— Billy, vreau doar să-ţi spun că…

Billy închide telefonul. Nu-l interesează ce mai are Nick să-i spună. Şi-a încheiat definitiv socotelile cu el. Nu mai au ce discuta.

9

În zorii zilei următoare, Billy e pregătit de drum, dar Bucky îl roagă să mai aştepte până la ora zece, pentru că are ceva de făcut. În vreme ce el se ocupă de treaba lui, Billy se duce pentru o ultimă oară la locuinţa de vară. Ia de pe perete tabloul cu gardul viu tuns în formă de animale şi îl duce până la capătul potecii. Se uită un minut sau două peste defileu, la locul unde fusese hotelul despre care se spunea că ar fi fost bântuit. Lui Alice i s-a părut că l-a văzut, dar Billy nu vede decât nişte ruine

carbonizate. *Poate încă este bântuită întreaga zonă,* îşi spune el. Poate ăsta e motivul pentru care nu a mai construit nimeni nimic acolo, cu toate că zona este excelentă.

Aruncă tabloul în prăpastie. Se uită după el şi vede că s-a agăţat în vârful unui pin aflat la vreo treizeci de metri mai jos. *Din partea mea, n-are decât să putrezească acolo,* îşi zice el şi se întoarce la cabană. Alice a pus deja bagajele lor modeste în Mitsubishi. Nu există niciun motiv pentru care să nu meargă cu maşina asta. Este una bună, nu poate fi urmărită, iar Reggie n-o să-i simtă lipsa.

— Unde ai fost? îl întreabă Alice.

— La plimbare. Am vrut să mă dezmorţesc puţin.

Bucky se întoarce şi îi găseşte pe amândoi aşezaţi în balansoarele din pridvor.

— M-am întâlnit cu un prieten şi ţi-am luat un cadou micuţ de despărţire, spune Bucky şi îi dă lui Alice un pistol. E un Sig Sauer P320 microcompact. Cu zece gloanţe în încărcător, plus încă unul pe ţeavă. E foarte mic, aşa că poţi să-l ţii în geantă. Vezi că e încărcat, aşa că ai grijă cum îl manevrezi dacă trebuie să-l scoţi de acolo.

Alice se uită fascinată la arma micuţă.

— N-am tras în viaţa mea cu un pistol.

— E simplu, trebuie doar să ţinteşti şi apoi tragi. Oricum e posibil să ratezi dacă nu eşti foarte aproape de ţintă, dar s-ar putea să pui pe fugă persoana respectivă.

Se uită la Billy.

— Spune deschis dacă nu-ţi convine să aibă şi fata o armă.

Billy clatină din cap.

— Încă ceva, Alice. Dacă simţi că trebuie să-l foloseşti, atunci *foloseşte-l.* Promite-mi că aşa o să faci.

Alice îi promite.

— În regulă. Acum îmbrăţişează-mă.

Tânăra îl strânge în braţe şi începe să plângă. Lui Billy i se pare că este o reacţie foarte bună. Nu-şi

mai suprimă emoţiile, cum se zice la terapia de grup.

Îmbrăţişarea lor durează destul de mult. Bucky îi dă drumul din braţe cam după treizeci de secunde şi se întoarce spre Billy.

— Hai şi tu!

Oricât de puţin ar agrea îmbrăţişările între bărbaţi, Billy îl ia în braţe pe Bucky. Ani întregi omul acesta i-a fost doar partener de afaceri, însă în ultima lună i-a devenit prieten. Le-a oferit un adăpost atunci când au avut nevoie şi este de acord cu ce va urma. Şi, mai important decât orice altceva, s-a purtat extrem de frumos cu Alice.

Billy se urcă la volanul SUV-ului Mitsubishi. Bucky se duce la portiera din dreapta. Zici că e născut şi crescut în Colorado aşa cum arată acum – jeanşi şi cămaşă cu pătrăţele. Face un semn şi Alice deschide geamul din partea ei. Bucky se întinde şi o sărută pe tâmplă.

— Vreau să ne mai vedem. Îndeplineşte-mi dorinţa.

— Am să ţi-o îndeplinesc, spune Alice plângând din nou. Să nu te îndoieşti de asta.

— Bine.

Bucky se îndreaptă de spate şi face un pas înapoi.

— Hai, acum duceţi-vă şi puneţi-l pe boul ăla să plătească cu vârf şi îndesat.

10

Billy opreşte în Longmont, foarte aproape de clădirea unde se află Walmart Supercenter, pentru că vrea să aibă o conexiune Wi-Fi cât mai bună. De la laptopul personal, conectat la o reţea VPN, îi trimite lui Giorgio fotografiile cu Alice şi îi cere să i le trimită lui Klerke. Imediat.

Spune-i că pe fată o cheamă Rosalie. E liberă de acum în trei zile şi are doar patru zile la dispoziţie. Preţul este negociabil, dar porneşte de la opt mii de dolari pe oră. Spune-i că Rosalie e „marfă prima-ntâi”. Spune-i s-o întrebe şi pe Judy Blatner dacă nu te crede pe tine.

Dacă vrei, spune-i că vei face tu toate aranjamentele pe gratis, drept despăgubire pentru încurcăturile din cazul Allen. Spune-i că persoana care va face livrarea va fi vărul lui Darren Bryne, Steven Bryne. Anunţă-mă imediat ce îţi răspunde.

Apoi semnează: B.

În noaptea aceea se cazează la Holiday Inn Express din Lincoln, Nebraska. Billy tocmai aduce bagajele în camere pe un cărucior primit de la recepţie, când aude clinchetul telefonului: a primit un mesaj. Îl deschide şi vede, fără pic de nostalgie, că expeditorul este fostul lui agent literar.

— Giorgio? îl întreabă Alice.

— Da.

— Ce zice?

Billy îi dă telefonul să citească singură:

GRusso: O vrea. 4 noiembrie, 20:00, Autostrada Montauk nr. 775. Trimite-mi simbolul cu degetul mare în sus sau în jos.

— Eşti convinsă că vrei s-o faci? E alegerea ta, Alice. Tânăra găseşte simbolul 👍 şi îl trimite.

CAPITOLUL 23

1

Am plecat devreme din Lincoln şi am mers către est pe Autostrada 80. N-am vorbit prea mult în prima oră şi ceva. Alice a stat cu laptopul meu deschis pe genunchi şi a citit tot ce am scris în căbănuţa de vară. În Iowa, la marginea oraşului Council Bluffs, ne-a depăşit o maşină. Pe bancheta din spate erau un clovn şi o balerină care se uitau la noi. Clovnul ne-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu.

— Alice! am exclamat eu. Ştii ce zi e azi?

— Joi.

Mi-a răspuns fără să-şi ia ochii de la ecran. Mi-a amintit de Derek Ackerman şi de prietenul lui, Danny Fazio, puştii de pe Evergreen Street, care păreau întotdeauna hipnotizaţi de ce vedeau pe ecranele telefoanelor.

— Nu orice fel de joi. E Halloween.

— Bine.

Tot fără să-şi ridice ochii.

— Tu în ce te costumai? Ce-ţi plăcea cel mai mult să fii?

— Hmmm… odată am fost Prinţesa Leia din *Star Wars*.

Şi a continuat să citească.

— M-a luat soră-mea cu ea la colindat prin cartier.

— În Kingston, da?

— Da.

— Şi te-ai ales cu multe bomboane?

Slavă Domnului, acum a ridicat ochii la mine.

— Lasă-mă să citesc, Billy. Mai am foarte puţin.

Aşa că am lăsat-o în pace şi am mers mai departe prin Iowa. Nimic deosebit, doar kilometri întregi de

câmpie. În cele din urmă, Alice a închis laptopul. Am întrebat-o dacă a citit tot.

— Doar până acolo unde am apărut eu. Când am vomitat şi era cât pe ce să mă înec. Mi-a fost greu să citesc asta, aşa că m-am oprit. Apropo, ai uitat să-mi schimbi numele.

— O să-mi notez să nu uit.

— Ştiu ce urmează, a zâmbit ea. Mai ţii minte când ne-am uitat la *Lista neagră pe* Netflix? Şi cum am udat plantele alea?

— Daphne şi Walter.

— Crezi că au supravieţuit după ce am plecat noi?

— Sunt sigur.

— Aiurea. Habar n-ai.

I-am dat dreptate.

— Şi nici eu nu ştiu. Dar, dacă ţinem cu tot dinadinsul, putem să credem că au supravieţuit, nu?

— Sigur, am zis eu. Sigur că putem.

— Ăsta-i avantajul pe care-l ai atunci când nu ştii ceva.

Acum Alice se uita pe geam la lanurile nesfârşite de porumb – uscate şi triste, aşteptând venirea iernii.

— Oamenii aleg ce să creadă. Eu vreau să cred că vom ajunge cu bine la Montauk Point şi că vom face acolo ce ne-am pregătit să facem şi că o să scăpăm bine mersi şi o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Perfect, am spus. Şi eu prefer să cred asta.

— La urma urmei, n-ai fost prins niciodată. Ai omorât atâţia oameni şi n-ai păţit absolut nimic.

— Îmi pare rău că a trebuit să citeşti toate chestiile alea. Însă tu mi-ai spus să scriu tot ce s-a întâmplat.

Alice a ridicat din umeri.

— Erau nişte oameni răi. Aveau în comun trăsătura asta. Doar n-ai omorât vreun preot sau vreun medic sau… sau vreun agent de circulaţie, unul din ăia care-i ajută pe preşcolari să treacă strada.

Ultimele ei cuvinte m-au făcut să râd şi a zâmbit şi ea puţin, dar mi-am dat seama ce era în mintea ei. Şi am lăsat-o în pace. Am parcurs mulţi kilometri fără să mai vorbim.

În cele din urmă, ea a spus:

— O să mă întorc în munţi. Poate chiar o să stau o vreme la Bucky. Ce părere ai?

— Cred că i-ar face plăcere.

— Doar cât să mă pun pe picioare. Până mă angajez undeva şi îmi găsesc o locuinţă şi încep să strâng bani ca să îmi reiau studiile. Pentru că nu-i niciodată prea târziu să faci o facultate. Unii oameni o fac la patruzeci sau chiar la şaizeci de ani, nu?

— Am văzut la televizor un reportaj despre un bărbat care s-a dus la facultate la şaptezeci şi cinci de ani şi şi-a luat diploma la optzeci. Intuiţia îmi zice că nu la facultatea de economie te gândeşti tu acum.

— Nu. La o facultate de studii generale. Poate chiar la Universitatea Colorado. M-aş simţi bine în Boulder. Mi-a plăcut oraşul.

— Dar ai idee ce specialitate ţi-ai alege?

A ezitat, de parcă tocmai îi venise o idee care a făcut-o să se răzgândească.

— Istorie, cred. Sau sociologie. Poate chiar artă teatrală.

Şi s-a grăbit să adauge, de parcă eu aş fi obiectat în vreun fel:

— Nu ca să mă fac actriţă. N-aş vrea asta, dar ca să învăţ celelalte chestii care ţin de teatru – decoruri şi lumini şi toate alea. Sunt atât de multe lucruri care mi se par interesante în domeniul ăsta.

I-am spus că bine face.

— Şi tu, Billy? Tu cum vrei să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi? Cum îţi vezi viitorul?

Nu trebuia să mă gândesc la răspuns.

— Din moment ce tot ne-am apucat să visăm, mie mi-ar plăcea să scriu cărţi.

Am bătut cu degetul în laptopul de pe genunchii ei şi am mai zis:

— Până să scriu asta, nici n-am ştiut că sunt în stare de aşa ceva. Acum ştiu.

— Ai putea să aranjezi în aşa fel povestea ca să o transformi într-un roman.

Am clătinat din cap.

— În afară de tine n-o s-o mai citească nimeni niciodată. Şi e în regulă. Şi-a îndeplinit menirea. A

deschis o uşă. Şi nu trebuie să-ţi schimb numele.

Alice a tăcut o vreme. Apoi m-a întrebat:

— Ăsta-i statul Iowa, da?

— Da.

— Insipid.

Am râs.

— Cred că localnicii te-ar contrazice.

— Şi eu cred. Mai ales copiii.

Eram de acord cu ea.

— Spune-mi ceva.

— Dacă pot, îţi spun.

— De ce un bărbat sărit de şaizeci de ani vrea o fată atât de tânără cât se presupune că ar fi Rosalie? Nu pricep. Mi se pare… nu ştiu… grotesc… anormal.

— Dintr-un sentiment de nesiguranţă? Sau poate pentru că încearcă să-şi recapete virilitatea pierdută? Să-şi retrăiască propria tinereţe?

Alice a reflectat la supoziţiile mele, însă doar în treacăt.

— Mie motivele astea mi se par nişte aiureli.

Şi mie mi se păreau aşa.

— Ia gândeşte-te. Despre ce ar putea să discute Klerke cu o fată de şaisprezece ani? Despre politică? Despre evenimentele de pe scena internaţională? Despre posturile lui TV? Şi despre ce ar putea să discute ea cu el? Despre cum e să fii majoretă şi despre prietenii ei de pe Facebook?

— Nu cred că îl interesează o relaţie pe termen lung. Preţul e opt mii pe oră.

— Deci futai de dragul futaiului. Mi se pare atât de superficial. Atât de lipsit de sens. Şi fetiţa aia din Mexic…

A tăcut şi s-a uitat pe geam la peisajul dezolant al statului Iowa. Apoi a mai rostit un singur cuvânt, dar atât de încet, încât nu am putut să-l înţeleg.

— Ce-ai zis?

— Monstrul, mi-a răspuns fără să-şi ia ochii de la lanurile nesfârşite de porumb uscat. Monstrul, am zis.

★

Am rămas în noaptea de Halloween în South Bend, Indiana, iar noaptea de 1 noiembrie ne-am petrecut-o în

Lock Haven, Pennsylvania. Tocmai ne luam cheile de la recepţie, când am auzit clinchetul telefonului. Primisem un mesaj de la Giorgio.

GRusso: Petersen, asistentul lui RK, vrea o poză a vărului lui Darren Bryne ca să-l poată identifica. Trimite-o la judybl4455@aol.com. I-o va transmite ea, fără să pretindă niciun ban. S-ar bucura să afle că a dat ghinionul peste RK.

M-a îngrijorat cererea lui Petersen, dar nu m-a surprins deloc. În fond, tipul nu era doar asistentul lui Klerke, ci şi omul lui de pază.

Alice mi-a zis să nu-mi fac probleme. A spus că îmi va tunde şi îmi va aranja peruca neagră pe care o purtasem la Promontory Point („Câteodată prinde bine să ai o soră coafeză", mi-a zis ea). Ne-am dus la Walmart. Alice mi-a găsit o pereche de ochelari de soare stil aviator şi nişte cremă de faţă despre care mi-a spus că îmi va da o oarecare paloare de irlandez. Mi-a luat şi un cerceluş din aur cu clips, deloc ostentativ, pe care trebuia să mi-l pun la urechea stângă. Când ne-am întors la motel, mi-a pieptănat peruca neagră în aşa fel încât să-mi lase fruntea liberă şi mi-a cerut să-mi pun ochelarii pe creştet.

— Ca şi cum ai vrea să semeni cu un star de cinema. Pune-ţi şi cămaşa cu gulerul înalt. Şi nu uita că atât Klerke, cât şi Petersen ştiu că Billy Summers e mort.

Mi-a făcut poza pe un fundal neutru (zidul de cărămidă al motelului Best Western unde stăteam) şi am studiat-o apoi amândoi cu foarte mare atenţie.

— Ţi se pare suficient de bună? m-a întrebat Alice. Adică, eu nu te recunosc în ea, mai cu seamă din cauza rânjetului ăluia sarcastic, dar îmi pare rău că nu-i şi Bucky aici să ne ajute.

— Cred că-i bună. Cum ai zis şi tu, ne avantajează şi faptul că ei mă cred mort şi îngropat undeva, în Colinele Paiute.

— Am pus în mişcare un adevărat complot, a spus Alice când am intrat înapoi în motel. Bucky, fostul tău agent literar şi acum madama aia influentă din Vegas.

— Nu uita de Nick.

Atunci s-a oprit în mijlocul coridorului, la jumătatea drumului până la camerele noastre. S-a încruntat.

— Dacă vreunul dintre ei l-ar suna pe Klerke şi i-ar spune ce se întâmplă, probabil s-ar alege cu o groază de bani. Nu zic de Majarian sau de domnul Piglielli, iar Bucky n-ar face niciodată aşa ceva. Dar dacă-i vine ideea asta cucoanei Blatner?

— N-o să-i vină, am zis eu. Ne-am săturat toţi de el.

— Aşa speri tu.

— Sunt sigur, am zis şi am sperat aşa să fie.

În orice caz, eram pregătit s-o fac şi îmi era din ce în ce mai limpede că Alice mă va însoţi.

În noaptea de 2 noiembrie am rămas în New Jersey. În seara următoare ne-am cazat la Riverhead Hyatt, la optzeci de kilometri distanţă de Montauk Point. Giorgio se ţinuse de cuvânt şi ne-a rezervat camere de la închisoarea aia pentru graşi din America de Sud. Pentru că ştia că eu nu am niciun act pe numele lui Steven Bryne, camera mea a rezervat-o pe numele Dalton Smith. Şi pentru că locul acesta era puţin mai fiţos decât motelurile la care ne cazaserăm înainte, Alice a trebuit să prezinte noul ei document de identitate pe numele de Elizabeth Anderson. O fi fost acum Giorgio mai slăbuţ, dar mintea tot brici o avea, aşa că rezervase şi o cameră dublă, pe numele Steven Bryne şi Rosalie Forester şi o plătise anticipat. Evident că Roger Klerke nu avea să verifice, asemenea chestiuni erau sub demnitatea lui, însă era foarte posibil ca Petersen să o facă. Sigur că n-ar fi fost prea îngrijorat dacă recepţionerul i-ar fi spus că Bryne şi Forester încă nu apăruseră, pentru că ştie toată lumea că proxeneţii nu lucrează după program fix.

Înainte să mergem în camerele noastre, l-am întrebat pe recepţioner dacă are ceva pentru mine. Şi avea un pachet de la Fun & Games Novelties din Las Vegas. Cu siguranţă, o companie fictivă. Giorgio mi-l comandase la cererea mea. L-am deschis când am ajuns în cameră. Alice se uita curioasă. Înăuntru era un tub de spray fără etichetă, cam de dimensiunea unui deodorant roll-on. Însă nu era cu soluţie de curăţat cuptoare.

— Ce-i ăsta?

— Carfentanil[176]. În 2002, ruşii au pompat chestie din asta într-o sală de teatru unde patruzeci sau cincizeci de rebeli ceceni ţineau ostatici şapte sute de oameni. Ideea era să-i adoarmă pe toţi cei de-acolo şi să înceteze asediul. A mers, însă gazul a fost prea puternic. O sută dintre ostatici au murit. Mă îndoiesc că pe Putin l-a durut undeva de chestia asta. Varianta asta pe care o am eu ar trebui să aibă o concentraţie mai redusă. Noi pe Klerke îl vrem. Nu am de gând să-l omor pe Petersen dacă nu-i nevoie.

— Şi dacă nu are efect?

— Atunci am să fac tot ce trebuie ca să reuşesc.

— Să *reuşim,* m-a corectat Alice.

★

4 noiembrie a fost o zi foarte lungă. Aşa sunt zilele când aştepţi ceva. Alice şi-a pus costumul întreg de baie şi a înotat în piscină. Mai târziu ne-am plimbat puţin şi am mâncat nişte hotdogi de la o rulotă. Alice a spus că vrea să doarmă puţin. Am încercat şi eu să aţipesc, dar n-am putut. După aceea, în timp ce-mi pieptăna din nou peruca, încercând să o facă să semene cât mai mult cu poza, mi-a recunoscut că nici ea nu reuşise să doarmă.

— Şi nici azi-noapte n-am prea putut să dorm. Lasă, o să dorm după ce se termină povestea asta. O să mă umflu de somn.

— Pe dracu'! am exclamat eu. Tu stai aici. Lasă-mă să mă ocup eu de tot.

Alice a schiţat un zâmbet.

— Şi, mă rog, ce ai să-i spui lui Petersen când îţi faci apariţia fără fătuca de opt mii de dolari pe oră?

— Mă gândesc eu la ceva.

— S-ar putea nici să nu reuşeşti să intri. Şi chiar dacă reuşeşti, atunci ar trebui să-l omori pe Petersen. Nu vrei să faci asta şi nici eu nu vreau să faci asta. Aşa că vin cu tine.

Şi punct.

★

Am plecat la ora şase. Alice luase de pe Google Earth o poză a proprietăţii şi pusese GPS-ul să ne

îndrume până acolo. Trecuse vara şi nu mai erau prea multe maşini pe şosea. Am întrebat-o dacă vrea să ne oprim la un fast-food de la marginea oraşului Riverhead, iar ea a izbucnit într-un râs nervos.

— Aş vomita absolut tot pe rochiţa mea cea nouă.

Şi-o pusese pe cea răscroită la gât în formă de barcă, roşie cu floricele albe. Pe deasupra avea geaca matlasată, dar nu-i trăsese fermoarul, ca să i se vadă decolteul. Altceva nici nu prea mai avea ce să arate, pentru că, în loc de sutien, peste sâni purta banda elastică. În poală ţinea poşeta. Cu pistolaşul Sig Sauer înăuntru. Eu îmi pusesem geaca de aviator. Glockul era într-unul din buzunarele interioare. În celălalt era tubul de spray.

— Şoseaua Montauk face o buclă, m-a avertizat Alice.

Ştiam asta, pentru că studiasem harta pe laptop după-amiaza, când nu putusem să dorm, dar am lăsat-o să vorbească. Încerca să se liniştească, să-şi potolească nervii.

— Treci pe lângă Muzeul Farului şi faci prima la stânga. Eos nu e o proprietate pe ţărmul oceanului. Probabil că a preferat o privelişte şi mai frumoasă. Oricum nu prea cred că, la vârsta pe care-o are, tipul ar mai fi în stare să facă schi nautic sau surf. Ţi-e frică?

— Nu.

Nu pentru mine.

— Atunci, o să-mi fie mie pentru amândoi. Dacă nu te deranjează.

S-a uitat din nou la harta de pe ecranul telefonului.

— Se pare că numărul 775 e cam la un kilometru jumătate de ţărm, chiar după magazinul agroalimentar Montauk. Foarte convenabil, nu? Poate să-şi ia de-acolo tot felul de legume şi de fructe proaspete. Arăţi bine, Billy, exact ca un irlandez. Poţi să opreşti undeva? Fac pe mine.

Am oprit în faţa unui bufet care se chema BreezeWay, cam la jumătatea distanţei dintre Riverhead şi Montauk. Alice s-a repezit înăuntru, iar mie mi-a trecut prin cap să pornesc motorul şi să plec fără ea. Făceam absolut tot ce-mi ceruse Bucky să nu fac cu ea –

să nu-i fac ei. Curând va deveni complice la asasinarea unui ins bogat şi celebru – asta în cel mai bun caz. În cel mai rău, ar putea să moară. Însă n-am plecat. Pentru că aveam nevoie de ea ca să pot intra pe moşie, sigur că da; dar şi pentru că era dreptul ei să decidă ce vrea să facă.

A ieşit zâmbind.

— Vai, ce bine e!

Când am intrat pe şosea, mi-a spus:

— Am crezut că o să pleci şi o să mă laşi aici.

— Nici nu m-am gândit la una ca asta, am zis eu.

Însă privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a dovedit că nu am reuşit s-o păcălesc.

Şi-a îndreptat umerii şi a tras de poalele rochiei ca să-i ajungă până la genunchi. Parcă era o liceană pudică şi bine educată, aşa cum se pare că nu mai există în zilele noastre.

— Hai s-o facem!

★

Am trecut pe lângă Muzeul Farului şi, peste mai puţin de o sută de metri, şoseaua o lua la stânga. Se întunecase complet. De undeva din dreapta noastră se auzea freamătul oceanului. Printre crengile copacilor sclipea secera lunii. Alice s-a înclinat spre mine, mi-a mai aranjat puţin peruca, apoi s-a sprijinit din nou de spătar. Nu ne-am spus nimic.

Numerele proprietăţilor de pe Autostrada Montauk începeau de la 600, probabil din motive cunoscute doar de urbaniştii plecaţi de multă vreme la cele veşnice. M-am mirat să văd că vilele, deşi bine îngrijite, nu erau deloc ieşite din comun. Majoritatea erau pe modelul caselor de la fermă sau Cape Cod şi s-ar fi integrat foarte bine pe Evergreen Street. Am văzut chiar şi un parc de rulote. Sigur, unul drăguţ, cu felinare şi alei acoperite cu pietriş –, dar un parc de rulote, oricât de fandosit ar fi, tot un parc de rulote rămâne.

Magazinul agroalimentar Montauk, în realitate doar un aprozar mic, era întunecat şi avea obloanele trase. Lângă uşă se vedeau câţiva dovleci stingheri şi încă alţi câţiva în spatele unui camion cu platformă, pe parbrizul căruia scria DE VÂNZARE şi MERGE BINE.

Alice a întins mâna spre o cutie poştală de dincolo de magazin.

— Acolo!

Am încetinit.

— Ultima şansă. Eşti convinsă? Dacă nu, putem să întoarcem.

— Sunt convinsă.

Acum stătea ţeapănă, cu genunchii lipiţi şi mâinile încleştate pe cureaua poşetei. Şi cu ochii aţintiţi înainte.

Am intrat pe o porcărie de drum nepavat, la începutul căruia era un panou care-i anunţa pe nepoftiţi că este DRUM PRIVAT. Mi-a fost clar aproape imediat că drumul ăla de toată jena era de fapt o mască, menită să-i fraierească pe turiştii curioşi. După prima colină drumul s-a transformat într-o stradă pavată şi suficient de largă pentru ca pe ea să poată trece două maşini una pe lângă alta absolut fără nicio problemă. Am mers încet înainte, cu farurile aprinse, spunându-mi că aceasta era a doua mea vizită pe proprietatea unui om rău. Speram ca aceasta să fie mai scurtă şi mai eficientă.

Am cotit şi ne-am pomenit în faţa unei porţi din plăci de lemn, înaltă de doi metri şi ceva, care bloca drumul. Pe un stâlp din beton era montat interfonul, luminat de un led protejat de un abajur metalic. Am oprit lângă el, am deschis geamul şi am apăsat pe buton.

— Bună seara?

Eram de părere (iar Alice şi Bucky erau de acord cu mine) că ar fi un dezastru să încerc să vorbesc cu accent irlandez. Plus că Bryne n-avea niciun motiv să vorbească aşa, dacă trăise toată viaţa în New York.

Însă interfonul nu voia să vorbească cu mine.

— Alo? Sunt Steve Bryne. Vărul lui Darren, da, frăţică? Am adus ceva pentru domnul K.

Tot tăcere, dându-mi acum motiv să cred – şi mie, şi lui Alice, după cum se uita la mine – că se întâmplase ceva şi că nu puteam să intrăm.

Apoi interfonul a pârâit şi o voce de bărbat a zis:

— Coborâţi din maşină.

Sec şi fără nicio intonaţie. Parcă era tonul unui poliţist.

— Şi tu, şi domnişoara. O să vedeţi un X pe jos, în faţa porţii, chiar în mijloc. Staţi acolo şi uitaţi-vă la stânga. Staţi unul lângă altul.

M-am uitat la Alice şi ea a făcut ochii mari la mine. Am ridicat din umeri şi am dat din cap. Am coborât şi ne-am dus la poartă. X-ul, pe vremuri albastru, dar acum decolorat şi aproape gri, era desenat pe o placă de beton. Ne-am înghesuit pe ea şi ne-am uitat spre stânga.

— În sus. Uitaţi-vă în sus.

Ne-am uitat în sus. Normal că acolo era o cameră de supraveghere.

Am auzit nişte murmure slabe, după care persoana care se ocupa de interfon – probabil Petersen – a luat degetul de pe buton şi nu s-a mai auzit nimic. Nici măcar şoaptele vântului. Şi anul se apropia de sfârşit, aşa că nici greieri nu mai erau.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat Alice.

Nu ştiam, dar presupuneam că tipii dinăuntru ne ascultă. Aşa că i-am zis să tacă şi să aştepte. A căscat iar ochii la mine, dar a înţeles şi mi-a spus pe un ton umil:

— Bine, domnule.

Din interfon s-a auzit un pocnet scurt, apoi vocea:

— Văd o protuberanţă în partea stângă a gecii dumitale, domnule Bryne. Eşti înarmat?

Al naibii de bună camera aia de supraveghere. Puteam să zic că nu, dar atunci poarta ar fi rămas închisă, indiferent cât de mult jinduia Klerke după fetiţa de lângă mine.

— Mda, sunt, am răspuns eu. Dar numai în scop de autoapărare.

— Scoate arma şi ţine-o sus.

Am scos Glockul şi l-am ţinut în faţa camerei.

— Pune revolverul la baza stâlpului pe care e interfonul. N-ai nevoie de el aici, nu te va ataca nimeni şi n-o să ţi-l fure nimeni de acolo. O să-l iei la plecare.

Am făcut exact ce mi s-a spus. Tubul cu spray era mult mai mic, aşa că geaca nu era umflată în partea lui. Iar dacă reuşeam să-l imobilizez pe posesorul vocii din interfon, Klerke nu mi-ar fi pus nicio problemă. Cel puţin, aşa speram eu.

Am vrut să mă întorc pe pătrăţelul din beton, dar m-a oprit vocea din interfon:

— Nu, domnule Bryne. Te rog să rămâi acolo unde eşti.

A urmat o pauză. Şi apoi vocea a zis:

— De fapt, vreau să faci doi paşi în spate. Te rog.

Am făcut doi paşi către maşină.

— Şi încă unul.

Atunci am înţeles. Voiau să nu mai apar pe cameră. Klerke dorea să evalueze marfa şi abia apoi să se decidă dacă vrea s-o cumpere sau vrea să ne trimită la plimbare. Din cameră s-a auzit un fâşâit uşor. M-am uitat şi am văzut că lentila ieşea în afară. Mărea imaginea.

M-am gândit că vocea din interfon urma să-i ceară lui Alice să arate la cameră ce are în poşetă, iar pistolaşul ei va ajunge să-i ţină companie Glockului meu la baza stâlpului. Însă nici vorbă de aşa ceva.

— Ridică-ţi fusta, domnişoară!

Vocea lui Petersen, dar Klerke era cel care urma să se uite la ea. Cu ochii ăia lacomi înfundaţi în orbite zbârcite.

Privind în pământ, nu în sus la cameră, Alice şi-a ridicat fusta până la coapse. Dispăruseră de multă vreme vânătăile. Picioarele îi erau netede şi perfecte. Şi tinere. Detestam vocea aia. Îi detestam pe ambii bărbaţi din faţa ecranului.

— Mai sus, te rog!

O fracţiune de secundă, nu am crezut că o s-o facă. Apoi Alice şi-a ridicat fusta până la talie, tot fără să se uite în sus. Era evidentă ruşinea pe care o simţea, iar eu nu aveam nicio îndoială că asta îl excita într-un mare fel pe Klerke.

— Acum, uită-te la cameră!

S-a uitat.

— Ţine-ţi în continuare fusta sus. Domnul Klerke ar vrea să te vadă cum îţi lingi buzele.

— Nu, am spus eu. Destul.

Alice şi-a luat mâinile de pe fustă şi m-a întrebat din privire ce dracu' m-a apucat.

Am revenit în raza de acţiune a camerei şi m-am uitat în sus.

— Aţi văzut suficient, da? Restul este doar pentru interior. E al naibii de frig aici.

Mi-a trecut prin cap să mai încerc un *frăţică,* dar am renunţat.

— Şi vreau să văd banii înainte să trimit fata în casă. Dau drumul la cronometru din momentul în care intră. Ne-am înţeles?

A urmat o tăcere de vreo treizeci de secunde. Aveam iar impresia aia că e ceva putred la mijloc.

— Haide! i-am spus eu lui Alice apucând-o de braţ. Dă-i dracului! Plecăm de-aici!

Dar chiar în momentul ăla poarta a început să culiseze pe şine şi să se deschidă. Vocea din interfon mi-a spus:

— Ai de parcurs un kilometru trei sute, domnule Bryne. Te aştept să-ţi dau banii.

Alice s-a urcat în maşină. M-am urcat şi eu la volan. Alice tremura.

Mai întâi am închis geamul şi apoi i-am spus în şoaptă că îmi pare foarte rău.

— Mă doare undeva dacă mi-au văzut chiloţii. Mă tot gândeam că o să-mi ceară să deschid poşeta şi o să vadă pistolul pe rahatul ăla de cameră.

— Eşti doar o copilă, am spus eu.

M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut cum poarta mobilă se închide la loc.

— Nu cred că le-a trecut prin minte că ai o armă la tine.

— Dar după aia m-am speriat că n-o să ne mai lase să intrăm. Am crezut că tipul ăla o să zică: „De unde şaişpe ani? N-ai şaişpe ani, cară-te de-aici şi nu ne mai face să ne pierdem vremea cu prostii din astea.”

Acum, pe ambele părţi ale drumului se înşirau felinare de modă veche. În faţă se vedeau luminile vilei pe care boşorogul o botezase Eos, după numele zeiţei cu degete trandafirii care vesteşte zorii.

— Mai bine dă-mi mie pistolul.

A clătinat din cap.

— Vreau să-l ţin eu. Tu mai ai spray-ul.

Nu aveam timp să ne contrazicem pe tema asta. Vedeam deja casa – *conacul.* Era o construcţie veche care nu se remarca printr-un stil anume, care acoperea cel puţin opt mii de metri pătraţi. Desigur, era cuibuşorul de nebunii al unui bogătaş, însă avea o eleganţă pe care n-ai fi văzut-o la niciuna dintre casele care-i plăceau lui Nick. În faţa ei era un rond. Am oprit la treptele din piatră care duceau spre un vestibul circular. Alice a întins mâna spre clanţa de la portieră.

— Nu face asta. Lasă-mă să vin şi să-ţi deschid eu, aşa cum ar face un agent adevărat.

Am ocolit SUV-ul Mitsubishi, i-am deschis portiera şi am luat-o de mână. Era foarte rece mâna ei. Şi ochii îi erau mari şi buzele strânse.

Când am ajutat-o să coboare din maşină, i-am şoptit la ureche:

— Mergi în spatele meu şi opreşte-te la baza treptelor. O să termin repede.

— Mi-e cam frică.

— Arată că îţi este. Probabil că-i place chestia asta.

Ne-am apropiat de trepte. Erau doar patru. Alice s-a oprit la cea de jos. S-a aprins lumina de afară şi i-am văzut umbra lungindu-se dintr-odată. Continua să strângă poşeta în mâini. O ţinea în faţă, de parcă ar fi putut să o protejeze de ce urma să se întâmple în următoarele aproximativ trei sute de secunde. S-a deschis uşa mare de la intrarea în casă, făcând să năvălească peste mine lumina dinăuntru. Bărbatul din prag era înalt şi bine făcut. Din cauză că avea lumina în spate, nu-mi puteam da seama ce vârstă are şi nici măcar nu-i vedeam clar faţa, dar am reuşit să observ că la curea avea un toc de armă. Un toc mic, pentru o armă mică.

— Ce caută acolo? a întrebat Petersen. Spune-i să urce.

— Mai întâi vreau să văd banii, am zis eu.

Şi apoi i-am spus ei peste umăr:

— Stai unde eşti, fetiţo!

Petersen a băgat mâna în buzunarul din faţă – cel din dreptul tocului de armă, care toc precis că era căptuşit cu folie din plastic pentru ca să-şi poată scoate arma

repede şi fără probleme în caz de nevoie – şi a luat de acolo un teanc mare de bancnote. Mi l-a dat şi mi-a spus:

— N-ai accent de irlandez.

Am râs şi am început să număr banii. Erau numai hârtii de o sută.

— Aşa sper şi eu, după patruzeci de ani în Queens. Unde-i bossul?

— Nu te interesează. Trimite fata în casă, du-te cu maşina lângă garaj şi aşteaptă în ea.

— Da, bine, numai că acum m-ai făcut să pierd socoteala.

Şi am început din nou să număr bancnotele. Din spatele meu, Alice a spus:

— Billy? Mi-e tare frig.

Petersen s-a crispat un pic.

— Billy? De ce-ţi zice „Billy”?

Am râs:

— Măi, frate, aşa face mereu. E numele prietenului ei.

Şi am rânjit cu subînţeles.

— Habar n-are că iubiţica lui e aici, te-ai prins?

Petersen nu a răspuns. Nu părea convins. Mâna i-a plecat spre tocul pistolului.

— E bine, frate, sunt toţi.

Am îndesat banii în buzunarul interior de la geacă şi am scos spray-ul. Poate l-a văzut, poate nu, dar oricum era cu mâna pe armă. L-am pocnit peste ea cu pumnul liber ca un copil care joacă piatră-hârtie-foarfecă. Şi imediat i-am dat cu spray-ul în nas. Faţa i-a fost acoperită de un nor alb de picături. Nu unul mare, dar unul care a avut un rezultat surprinzător de bun. Individul s-a clătinat pe picioare de două ori, după care s-a prăbuşit. Pistolul i-a căzut din mână şi s-a descărcat cu un zgomot de artificii mici. Armele n-ar trebui să facă asta, deci înseamnă că nu l-a manevrat cum trebuie. Am simţit cum îmi trece glonţul razant pe lângă gleznă şi m-am întors repede să văd dacă nu cumva a nimerit-o pe Alice.

Înspăimântată, ea urca treptele în fugă.

— Iartă-mă, iartă-mă, sunt proastă. Am uitat cine…

Din casă s-a auzit o voce hodorogită de fumător:

— Bill? *Bill!*

Am fost cât pe ce să răspund, dar mi-am adus aminte că tot Billy îl chema şi pe bărbatul care zăcea în hol. E un nume întâlnit destul de des.

— Ce-a fost asta?

Apoi o tuse coaptă şi cu multă flegmă, urmată de zgomotul strident al curăţării gâtului.

— Unde-i fata?

S-a deschis o uşă din hol. A apărut Klerke. Era îmbrăcat într-o pijama din mătase albastră. Părul alb şi-l pieptănase peste cap în stil „pompadour", amintindu-mi de Frank. Într-o mână ţinea un baston.

— Bill! Unde-i fa…

S-a oprit brusc şi şi-a mijit ochii la noi. S-a uitat jos şi şi-a văzut omul de încredere lat pe pardoseală. Apoi a făcut stânga-mprejur şi a şontâcăit înapoi spre uşa pe care intrase, cocârjându-se peste bastonul ţinut cu ambele mâini, proptindu-se cu toată puterea în el şi făcând nişte sărituri aproape incredibile pentru un hodorog ca el. Nici nu mi-aş fi închipuit că putea să fie atât de rapid un om de vârsta lui şi în starea lui precară de sănătate. Am fugit după el – fără să uit să-mi ţin respiraţia când am trecut prin hol, ca să nu inhalez şi eu opioidul ăla – şi l-am prins chiar când voia să închidă uşa. L-am dat un brânci şi a căzut. Bastonul i-a zburat din mână.

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la mine. Acum ne aflam în living. Covorul pe care căzuse părea foarte scump. Poate turcesc, poate Aubusson[177]. Pereţii erau plini de tablouri care păreau la fel de scumpe. Mobila era masivă, îmbrăcată în catifea. Într-o frapieră cromată se afla o sticlă de şampanie – evident, scumpă şi ea – pe un pat de gheaţă.

A început să se târască pe fund, încercând să se îndepărteze de mine şi pipăind în jur cu mâinile după baston. Coafura lui simandicoasă s-a prăbuşit şi smocurile de păr, năclăite de fixativ, atârnau peste mutra lui veştejită. Buza de jos, plină de salivă şi răsfrântă, îi dădea un aer bosumflat. Simţeam mirosul coloniei cu care se dăduse.

— Ce i-ai făcut lui Bill? L-ai împuşcat? Ala a fost un foc de armă?

A reuşit să-şi găsească bastonul şi l-a fluturat spre mine. Stătea în aceeaşi poziţie: în fund pe covor şi cu picioarele răşchirate. I se trăseseră în jos pantalonii de la pijama, dezvelindu-i şoldurile umflate şi părul pubian încărunţit.

— Te poftesc să pleci imediat de aici! Cine eşti?

— Sunt cel care l-a omorât pe omul care ţi-a omorât fiul, am răspuns eu.

A holbat ochii şi a vrut să mă lovească cu bastonul. L-am prins, i l-am smuls din mână şi l-am aruncat în cealaltă parte a încăperii.

— Ai pus pe cineva să declanşeze incendiul ăla din Cody. Ai făcut în aşa fel încât echipa ta de televiziune să fie singura prezentă lângă tribunal atunci când l-am împuşcat pe Allen. Am dreptate?

S-a uitat lung la mine, mişcând din buza superioară. Parcă era un câine bătrân şi pus pe rele.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba eu cred că ştii. Diversiunea aia nu era programată pentru mine, pentru că era mult prea devreme. Deci, care a fost scopul incendiului?

Klerke s-a ridicat în genunchi şi s-a târât de-a buşilea până la canapea, oferindu-mi o privelişte a crăpăturii dintre fesele lui mult mai amplă decât simţeam eu nevoia să văd. Degeaba tot trăgea de betelia pantalonilor. În mod normal, ar fi trebuit să-mi fie milă de el. Numai că nu-mi era. Deloc nu-mi era.

Domnul Klerke ar vrea să-ţi vadă chiloţeii. Domnul Klerke ar vrea să te vadă cum îţi lingi buzele.

— Cu ce scop?

De parcă n-aş fi ştiut.

— Răspunde-mi!

S-a apucat de braţul canapelei şi s-a ridicat anevoie. Gâfâia şi horcăia din cauza efortului. I-am observat în ureche bumbul de culoarea pielii al protezei auditive. S-a prăbuşit gemând pe pernele moi.

— Bine. Allen a încercat să mă şantajeze şi eu am vrut să-l văd cu ochii mei cum moare.

Normal că ai vrut, i-am zis eu în gând. *Şi sunt în stare să pun pariu că ai urmărit imaginile alea iar şi iar, atât la viteză normală, cât şi cu încetinitorul.*

— Tu eşti Summers. Mi-a zis Majarian că ai murit.

Şi imediat, pe un ton plin de indignare absurdă şi înfiorătoare:

— I-am dat milioane de dolari jidanului! M-a jefuit!

— Ar fi trebuit să-i ceri o poză cu cadavrul meu. De ce n-ai făcut-o?

Nu mi-a răspuns şi nici n-aveam nevoie să-mi răspundă. Atât de multă vreme fusese mare şi tare, că nu putea concepe să nu i se supună cineva. *Filmaţi execuţia! Omorâţi-l pe călău! Ridică-ţi fusta şi arată-mi chiloţeii! De data asta vreau una foarte tânără!*

— Îţi datorez bani. Din cauza asta ai venit aici?

— Mai spune-mi un lucru. Spune-mi ce ai simţit când ai comandat asasinarea cuiva care era sânge din sângele tău.

I se ridică din nou buza de sus, dezvelind un rând de dinţi mult prea frumoşi pentru faţa lui.

— A meritat-o. N-a vrut să înceteze. Era un…

Klerke n-a mai continuat şi a strâns puţin din pleoape, privind pe lângă mine.

— Cine-i aia? E fata pentru care am dat bani?

Alice intrase în cameră şi acum stătea alături de mine. Ţinea poşeta în mâna stângă. În mâna dreaptă avea pistolul.

— Ai vrut să ştii cum e, da?

— Ce? Despre ce vo…

— Cum e să violezi un copil. Ai vrut să ştii cum e.

— Eşti nebună! Habar n-am despre…

— Probabil că a durut-o pe fetiţa aia. La fel cum o să te doară şi pe tine acum.

Şi Alice a tras. Cred că voia să-l nimerească în testicule, dar l-a împuşcat în burtă.

Klerke a urlat. Foarte tare. Iar urletul lui a alungat monstrul care pusese stăpânire pe mintea ei şi a obligat-o să apese pe trăgaci. Alice a scăpat poşeta dintre degete şi şi-a dus mâna la gură.

— Sunt *rănit!* chirăia Klerke.

Îşi apăsa burta cu mâinile şi sângele i se prelingea printre degete pe mătasea albastră a pijamalei.

— O, Doamne *Dumnezeule, sunt RĂNIT!*

Alice s-a întors cu faţa la mine. Avea ochii mari şi gura căscată. A şoptit ceva. N-am înţeles prea bine ce anume, pentru că detunătura provocată de Sig Sauer fusese mult mai răsunătoare decât cea a pistolului micuţ al lui Petersen. Poate mi-a spus *N-am ştiut.*

— *Îmi trebuie un doctor, mă DOAAAAAAAARE!*

Acum sângele ţâşnea de-a dreptul din el. Şi zbieretele lui îl făceau să curgă şi mai tare. Am luat pistolul din mâna fără vlagă a lui Alice, am lipit gura ţevii de tâmpla stângă a lui Klerke şi am apăsat pe trăgaci. S-a prăbuşit înapoi pe canapea, a zvâcnit o singură dată şi s-a rostogolit pe covor. Gata cu violarea copiilor şi asasinarea fiilor şi câte şi mai câte alte atrocităţi.

— N-am fost eu, a zis Alice. Nu eu am apăsat pe trăgaci, Billy, mă jur că n-am fost eu.

Numai că ea a fost. Ieşise la suprafaţă ceva din interiorul ei, o străină, o necunoscută. Şi de acum înainte va trebui să se împace cu prezenţa acelei creaturi, pentru că era o parte intrinsecă a ei. Şi o va vedea atunci când se va privi în oglindă data viitoare.

— Haide!

Mi-am vârât la curea pistolul Sig Sauer şi i-am pus cureaua poşetei pe umăr.

— Trebuie să plecăm.

— Am vrut doar să… parcă nu mai eram stăpână pe mine… parcă nu mă mai puteam controla… şi…

— Ştiu. Trebuie să plecăm, Alice!

— S-a auzit atât de *tare.* N-a fost tare?

— Ba da, foarte tare. Haide!

Am mers cu ea pe coridor, observând abia acum că pereţii erau acoperiţi cu tapiserii care înfăţişau nobili cavaleri şi frumoase domniţe şi dintr-un motiv de neînţeles pentru mine – mori de vânt.

— Şi el e mort?

Alice se uita la Petersen.

M-am pus într-un genunchi lângă el, însă n-a fost nevoie să-i iau pulsul, pentru că i-am auzit respiraţia

regulată.

— Trăieşte.

— O să cheme poliţia?

— La un moment dat, însă noi vom fi de mult plecaţi când îşi va reveni. Şi după aia oricum o să aibă minţile vraişte o lungă perioadă.

— Klerke a meritat-o, a spus Alice pe când coboram treptele de la intrare.

S-a clătinat puţin, poate din cauză că inhalase un pic din gazul ăla opioid, poate din cauză că încă era în stare de şoc, poate din ambele cauze. Am luat-o de mijloc. S-a uitat la mine.

— Nu-i aşa că a meritat-o?

— Cred că da, dar nu mai sunt convins. Ce ştiu este că oamenii ca el sunt mai presus de justiţie în majoritatea cazurilor. Cu excepţia acelui tip de justiţie pe care i l-am aplicat noi. Pentru fetiţa din Mexic. Şi pentru asasinarea propriului fiu.

— Dar a fost un om rău.

— Da, am răspuns eu. Foarte rău.

Ne-am urcat în maşină şi am ocolit rondul din faţa casei. M-am întrebat dacă apăream acum pe monitorul la care se uitaseră cei doi şi dacă eram înregistraţi. Dacă da, în imagini se vedeau doar un individ cu păr negru şi o tânără care îşi ridicase fusta, dar numai de două ori şi o singură dată – foarte scurt – capul. După ce va scăpa de culoarea blondă a părului va fi imposibil de identificat. Pe mine mai mult mă preocupa poarta. Am fi avut mari probleme dacă ne-ar fi trebuit un cod ca să o deschidem. Însă, când ne-am apropiat de ea, maşina noastră a trecut printr-o rază invizibilă şi poarta s-a deschis. Am oprit dincolo de ea şi am deschis portiera.

— De ce ne-am oprit?

— Pistolul meu. M-a pus să-l las la baza stâlpului. E plin cu amprentele mele.

— Dumnezeule, aşa e! Cât de tâmpită sunt!

— Nu eşti tâmpită, doar ameţită de cap. Şi în stare de şoc. O să-ţi treacă.

S-a întors cu faţa la mine şi acum părea mult mai bătrână decât în realitate, nicidecum mai tânără.

— Pe bune? Pe cuvântul tău?

— Pe bune. Pe cuvântul meu.

Am coborât din maşină şi am vrut s-o ocolesc. Încă mă aflam în lumina farurilor, ca un actor pe scenă, când a apărut o femeie dintre copacii aflaţi la trei metri de poartă. Femeia era îmbrăcată cu pantaloni şi geacă de camuflaj, nu în rochie albastră. Şi în mână avea un revolver, nu o lopăţică. Femeia aceasta nu avea ce să caute nici în partea asta a Statelor Unite, nici în oricare altă parte. Femeia aceasta trebuia să se afle la căpătâiul fiului ei suferind. Dar eu ştiam cine era. Nu m-am îndoit nici măcar o secundă. Am ridicat pistolul Sig Sauer, dar ea a fost mai rapidă.

— Porc ordinar ce eşti! mi-a spus Marge şi a tras.

Am tras şi eu, doar cu o fracţiune de secundă mai târziu, şi i-a plecat capul spre spate. A căzut apoi cât era ea de lungă, cu picioarele în adidaşi întinse pe drum.

Ţipând, Alice a dat fuga la mine.

— Te-a nimerit? Te-a nimerit, Billy?

— Nu. Nu m-a nimerit.

Dar chiar atunci am simţit durerea într-o parte. Deci mă nimerise.

— Cine era?

— O femeie foarte supărată, pe nume Marge.

Şi vorbele mele mi s-au părut nostime, pentru că parcă erau titlul unui film din acelea vizionate de intelectuali în cinematografele de artă. Am început să râd şi m-a durut şi mai tare.

— Billy?

— Probabil şi-a dat seama singură unde mă duc. Sau poate i-a povestit Nick despre Klerke, deşi nu prea cred. Cred că se pricepea să audă ce e de auzit atunci când aducea mâncarea la masă.

— Asta-i femeia care lucra în grădină când te-ai dus la intrarea de serviciu?

— Da. Ea e.

— A murit?

Alice vorbea înăbuşit pentru că iar îşi acoperise gura cu mâinile. Dacă nu, te rog n-o omorî şi pe ea cum l-ai… cum ai…

— N-o s-o omor dacă încă trăieşte.

Mi-a fost uşor să spun asta, pentru că ştiam că e moartă. Mi-am dat seama după cum i se dusese capul pe spate. M-am aşezat în genunchi lângă ea, însă doar o secundă.

— E moartă.

M-am strâmbat de durere când m-am ridicat. N-am putut să mă stăpânesc.

— Ai zis că nu te-a nimerit!

— Aşa am crezut pe moment. E doar o zgârietură.

— Vreau să văd!

Şi eu voiam, dar nu chiar atunci.

— Trebuie să plecăm de-aici înainte să se întâmple şi altceva. Cinci focuri de armă sunt cu patru prea multe. Ia-mi Glockul de unde l-am lăsat.

În timp ce Alice îmi aducea revolverul, eu l-am luat pe cel folosit de Marge – un Smith & Wesson – şi l-am înlocuit cu pistolul Sig Sauer, evident după ce l-am şters de amprente cu cămaşa mea. I-am strâns degetele moarte în jurul lui. Apoi am şters de amprentele mele şi tubul de spray, am pus amprentele lui Marge pe el şi i l-am băgat într-un buzunar de la geacă. Când m-am ridicat din nou în picioare, durerea era puţin mai puternică. Nu îngrozitor de puternică, dar simţeam cum sângele îmi umezeşte cămaşa fiţoasă de proxenet. O singură dată am purtat-o şi am şi stricat-o, mi-am spus eu. Ce păcat! Poate ar fi trebuit s-o aleg pe cea verde.

Şi am zis:

— Gata! Hai să plecăm de-aici!

★

Ne-am întors la Riverhead. Ne-am oprit pe drum ca să cumpărăm plasturi, tifon, bandă adezivă, apă oxigenată şi unguent cu betadină. Doar Alice a intrat în farmacia Walgreens, iar eu am aşteptat în maşină. Când am ajuns la hotel, îmi simţeam ţepene şi partea de mijloc a corpului şi braţul stâng. Alice a descuiat cu cheia de la cameră intrarea secundară a clădirii. Am ajuns în camera mea şi a fost nevoie să mă ajute să-mi scot geaca de aviator.

— Dumnezeule!

I-am spus că probabil arăta mai rău decât era în realitate. Plus că mare parte din sânge deja se uscase.

M-a ajutat să-mi scot şi cămaşa, l-a invocat din nou pe Dumnezeu, însă mai înăbuşit de această dată pentru că iar avea mâna pusă peste gură.

— Asta nu-i nicio zgârietură.

Corect. Glonţul mă străpunsese chiar deasupra şoldului şi secţionase pielea de carne. Probabil că rana era adâncă de doi centimetri şi jumătate. Acum s-a pornit iar să sângereze puţin.

— Hai la baie, mi-a ordonat Alice, dacă nu vrei să laşi pe aici urme…

— Aproape s-a oprit.

— S-a oprit pe dracu'! Curge de fiecare dată când te mişti. Trebuie să te dezbraci, să intri în cadă şi eu am să te pansez. Chestie pe care n-am mai făcut-o niciodată, în caz că te interesează. Soră-mea m-a pansat ea pe mine odată când am intrat cu bicicleta în cutia poştală a familiei Simeckis.

Ne-am dus în baie, eu m-am aşezat pe toaletă şi ea mi-a scos pantofii şi şosetele. M-am ridicat în picioare, declanşând o altă scurgere, iar ea m-a descheiat la pantaloni. Am vrut să mi-i scot singur, dar ea nu mi-a dat voie. M-a pus să stau iar pe toaletă, după care s-a lăsat în genunchi şi mi i-a tras ea.

— Şi lenjeria. Ai chiloţii îmbibaţi cu sânge în partea stângă.

— Alice…

— Fără comentarii. Şi tu m-ai văzut în pielea goală, da? Gândeşte-te că acum suntem chit. Treci în cadă.

M-am ridicat, mi-am scos boxerii şi am intrat în cadă. Alice m-a ţinut în tot acest timp de cot ca să nu mă dezechilibrez. Aveam sânge pe piciorul stâng până la genunchi. Am întins mâna spre robinetul de la duş, dar ea m-a oprit.

— Poate mâine. Sau poimâine. În niciun caz în seara asta.

A dat drumul la robinetul de la cadă, a înmuiat un burete şi m-a curăţat în jurul rănii. Vedeam sânge şi cheaguri micuţe prelingându-se pe canalul de scurgere.

— Doamne Dumnezeule, te-a spintecat pur şi simplu! Parcă ar fi rană de cuţit, nu de glonţ.

— Am văzut lucruri şi mai nasoale în Irak, am zis eu. Iar tipii ăia se întorceau chiar a doua zi să-i caute pe insurgenţi prin case.

— Serios?

— Mă rog, după trei zile. Poate patru.

A stors buretele şi l-a aruncat în coşul de gunoi, după care mi-a dat altul cu care să-mi şterg transpiraţia de pe faţă. Apoi l-a luat şi l-a aruncat şi pe el.

— Pe astea le luăm cu noi.

M-a tamponat cu un prosop de mâini ca să mă usuce, l-a aruncat şi pe ăsta, după care m-a ajutat să ies din cadă. Mi s-a părut mai greu decât atunci când am intrat.

Alice m-a condus la pat. M-am aşezat pe marginea lui – cu foarte mare grijă şi încercând să stau cât mai drept de la brâu în sus. M-a ajutat să-mi pun ultima pereche curată de chiloţi, după care mi-a dezinfectat rana. A durut incomparabil mai tare decât atunci când mă atinsese glonţul. Plasturii nu ne erau de niciun folos. Rana era prea lungă şi se căscase, formând în carnea mea un fel de şanţ ca o săgeată. Aşa că Alice a folosit doar tifonul şi leucoplastul. A terminat şi s-a sprijinit de călcâie. Avea degetele pătate cu sângele meu.

— Încearcă să nu te mişti prea mult la noapte, mi-a zis ea. Stai întins pe spate. Nu te apuca să te întorci pe o parte, pentru că atunci o să se deschidă din nou şi o să pătezi aşternuturile cu sânge. Poate ar trebui să stai pe un prosop.

— Bună idee!

S-a dus să aducă un prosop mare de la baie. A adus şi sacul de gunoi în care erau bureţii şi prosopul de faţă.

— Am nişte Tylenol în geantă. Ţi-aş da acum două pastile şi ai să iei încă două mai târziu, bine?

— Da. Mulţumesc.

M-a privit drept în ochi.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Aş face orice pentru tine.

Am vrut să-i spun să nu vorbească aşa, dar nu i-am spus. Am zis doar:

— Trebuie să plecăm de aici mâine-dimineaţă. Devreme. E drum lung până la Sidewinder şi…

— Aproape trei mii trei sute de kilometri, a spus Alice. Am căutat pe Google.

— …şi nu ştiu dacă o să fiu în stare să conduc până la capăt.

— În primul rând, n-ar trebui să conduci deloc. Dacă nu cumva vrei să ţi se deschidă iarăşi rana. Ai nevoie de copci, dar în ruptul capului nu mă bag la aşa ceva.

— Nici nu mă aştept s-o faci. Nu mă deranjează câteva cicatrice. Doar cu trei centimetri dacă ar fi fost mai adâncă rana, atunci ar fi fost cu adevărat nasol. Marge. Isuse! Nebuna de Marge! Nu lua cuvertura de pe pat, Alice. O să dorm pe ea.

Presupunând că o să pot să dorm. Durerea nu mai era foarte puternică acum, când trecuse senzaţia de usturime de la apa oxigenată, dar era constantă.

— Întinde prosopul deasupra.

L-a întins, apoi s-a aşezat pe marginea patului.

— Poate ar trebui să rămân cu tine. Să mă culc în partea cealaltă.

Am clătinat din cap.

— Nu. Adu-mi pastilele de Tylenon şi du-te să te culci la tine în cameră. Ai nevoie de somn dacă o să fie nevoie să conduci cea mai mare parte din drum.

M-am uitat la ceas şi am văzut că era unsprezece şi un sfert.

— Aş vrea să plecăm înainte de opt.

★

Am plecat la şapte. Alice a condus până am ieşit din suburbiile New Yorkului, după care, fără să-şi ascundă uşurarea, mi-a predat mie ştafeta. Eu am condus prin New Jersey şi până în Pennsylvania. Am schimbat din nou locurile imediat după ce am trecut graniţa statului. Începuse iar să-mi sângereze rana şi, înainte să ne oprim la un alt motel anonim, a fost nevoie să mai cumpărăm nişte tifon. Nu aveam să păţesc nimic, dar ştiam că voi rămâne cu o cicatrice al naibii de urâtă, care se va asorta de minune cu degetul retezat de la picior. Iar de data aceasta nu-mi va da nimeni nicio medalie.

În seara aceea am dormit la motelul Jim and Melissa's Roadside Cabins, pe firma căruia scria mare: „10% discount la plata cash". A doua zi m-am simţit

mai bine; partea aceea a corpului nu-mi mai era atât de rigidă şi nu mă mai durea atât de tare. Prin urmare, am fost în stare să conduc mai mult. Ne-am oprit în Iowa, la marginea oraşului Davenport, la un motel prăpădit care se chema Bide-A-Wee[178].

Cea mai mare parte a zilei mă gândisem la ce urma să fac în continuare şi la ce decizii trebuia să iau. Aveam bani în trei conturi separate, unul dintre ele fiind pe numele lui Dalton Smith – identitate rămasă curată (cu ajutorul lui Dumnezeu). Aşa ştiam eu, cel puţin. Aveau să fie şi mai mulţi bani în contul pe numele Woodley dacă Nick avea să se ţină de cuvânt, iar eu credeam că o va face. În fond, scăpase de toate problemele cu Roger Klerke şi se alesese şi cu un profit financiar uriaş.

Înainte să ne ducem fiecare în camera noastră, am îmbrăţişat-o pe Alice şi am sărutat-o pe amândoi obrajii.

M-a privit cu ochii aceia de un albastru foarte închis, ochi pe care-i iubeam nespus acum, la fel cum iubisem înainte ochii negri ai lui Shan Ackerman.

— Pentru ce?

— Pentru că aşa mi-a venit să fac.

Nu ştiu ce expresie aveam, dar ştiu că am făcut-o să zâmbească.

— Înţeleg că nu vrei să te culci cu mine, dar şi *tu* trebuie să înţelegi că nu sunt fiica ta şi că sentimentele mele pentru tine nu sunt câtuşi de puţin sentimentele pe care le are o fiică faţă de tatăl ei.

A pornit spre camera ei. Nu aveam să o mai văd niciodată, dar mai voiam să aflu ceva de la ea.

— Alice?

S-a întors cu faţa la mine şi eu am întrebat-o:

— Cum te descurci? Cu moartea lui Klerke?

A căzut pe gânduri şi şi-a trecut o mână prin păr. Revenise la culoarea neagră, culoarea naturală.

— O să mă împac cu mine însămi la un moment dat, mi-a răspuns ea. Mă străduiesc.

Mi s-a părut un răspuns destul de bun.

★

Mi-am pus telefonul să sune la ora unu, mult timp după ce ea va fi adormit. Când m-am sculat, mi-am verificat pansamentele. Nu mai cursese sânge şi abia

dacă mă mai durea. În locul durerii apăruse mâncărimea aia agasantă, semn al vindecării. Fireşte că nu exista hârtie de scris în camera de la motelul Bide-A-Wee, dar eu mai aveam în valiză un blocnotes luat din Turnul Gerard. Am rupt câteva pagini din el şi mi-am scris scrisoarea de rămas-bun:

Draga mea Alice,

Când vei citi aceste rânduri, eu nu voi mai fi aici. Unul dintre motivele pentru care am vrut să ne oprim la motelul ăsta e popasul pentru autocamioane care se află la vreo opt sute de metri mai încolo. Sunt sigur că o să găsesc un şofer de TIR care o să mă ia cu el dacă-i dau o sută de dolari. Dar trebuie să meargă spre vest sau spre nord, nu contează care, însă nu spre sud sau est. Am mai fost pe acolo şi nu mă mai interesează.

Nu te abandonez. Crede-mă.

Doar te-am salvat atunci când cretinii ăia te-au aruncat pe Pearson Street, ca pe un gunoi, nu? Acum te salvez din nou. Cel puţin, încerc s-o fac. Bucky mi-a spus ceva ce nu mi-a mai ieşit din minte. Mi-a spus că o să mă urmezi cât timp ţi-o voi permite şi că te voi distruge dacă te voi lua cu mine. Mi-am dat seama că a avut dreptate în legătură cu faptul că tu mă vei urma oriunde după ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat pe proprietatea lui Klerke de la Montauk Point. Cred *că a avut dreptate şi când a zis că te voi distruge, însă nu cred că s-a întâmplat încă. Când te-am întrebat cum te împaci cu moartea lui Klerke,* mi-ai spus *că te străduieşti. Ştiu că aşa faci şi sunt sigur că o să reuşeşti să treci peste asta la un moment dat. Dar sper să nu vină prea curând momentul acela. Klerke a urlat, nu-i aşa? A urlat că-l doare şi mai sper ca urletele lui să te bântuie multă vreme după ce îţi vor trece şi supărarea şi tristeţea provocate de plecarea mea. Poate că merita să-l doară, poate că merita pedeapsa asta pentru ce i-a făcut fetiţei din Mexic. Şi pentru ce i-a făcut propriului fiu. Şi celorlalte fete – da, şi lor. Dar atunci când pricinuieşti durere cuiva – şi nu o durere superficială ca rana asta a mea de acum, ci o durere provocată de glonţ –, atunci rămâi cu o cicatrice. Dar nu pe trup, ci în*

minte şi în suflet. Şi aşa trebuie să fie, pentru că nu-i un lucru de nimic.

Trebuie să te părăsesc pentru că şi eu sunt un om rău. Acesta este un adevăr pe care mi-l alungam din suflet înainte, refugiindu-mă mai ales în lectură, dar nu îl mai pot evita şi nu vreau să risc să te contaminez cu răutatea din mine mai mult decât am făcut-o deja.

Du-te la Bucky, dar să nu rămâi cu el. Ţine la tine, se va purta frumos cu tine, dar şi el este un om rău. Te va ajuta să începi o viaţă nouă sub identitatea lui Elizabeth Anderson, dacă aşa vei dori tu. Există deja o sumă de bani în contul unui bărbat care se numeşte Edward Woodley; şi, dacă Nick se va ţine de cuvânt, vor fi şi mai mulţi. Mai sunt bani şi în banca din Bimini[179], în contul lui James Lincoln. Bucky are parolele de acces ale ambelor conturi şi toate celelalte informaţii necesare. Te va sfătui cum să transferi banii în contul tău personal şi te va pune în legătură cu un consultant fiscal. Partea asta este extrem de importantă, deoarece banii a căror proveniență nu poate fi justificată reprezintă o capcană în care poţi să cazi când te aştepţi mai puţin. O parte din banii ăia sunt pentru Bucky. Restul îţi aparţin – să-i cheltuieşti pe studii şi pe o nouă viaţă, o viaţă de femeie independentă şi remarcabilă. Pentru că aşa eşti tu, Alice, şi aşa vei fi mereu.

Rămâi la munte, dacă asta vrei. Boulder este un oraş frumos. La fel sunt şi Greeley şi Fort Collins şi Estes Park. Bucură-te de viaţă. Cândva, poate atunci când vei avea patruzeci şi ceva de ani, iar eu şaizeci şi ceva, vei primi un telefon de la mine. Şi vom ieşi să bem un pahar. Sau mai bine două! Tu vei închina în sănătatea lui Daphne şi eu în sănătatea lui Walter.

Am ajuns să te iubesc, Alice. Foarte mult. Dacă şi tu mă iubeşti aşa cum spui, atunci transformă dragostea ta în realitate ducând o viaţă frumoasă şi folositoare.

Al tău,
Billy

P.S.: Îmi iau laptopul cu mine – îmi e prieten vechi –, dar îţi las stick-ul de memorie cu povestea pe el. Este la mine în cameră, împreună cu cheile maşinii. Povestea

se termină acolo unde noi tocmai plecam spre Montauk Point, dar poate că îi vei scrie tu finalul. Cu siguranţă, te-ai familiarizat deja cu stilul meu, nu? Fă ce vrei cu ea, însă nu pomeni numele Dalton Smith. Nu-l pomeni nici pe al tău.

Am împăturit scrisoarea în jurul cheii de la camera mea, i-am scris numele pe ea şi i-am strecurat-o pe sub uşă. *Rămâi cu bine, Alice!*

Mi-am atârnat de umărul drept geanta cu laptopul, mi-am luat valiza în dreapta şi am ieşit pe uşa laterală. După opt sute de metri m-am oprit să mă odihnesc şi să mai fac ceva. Am deschis valiza şi am scos din ea cele două arme – Glockul meu şi revolverul cu care trăsese Marge în mine. Le-am scos gloanţele şi le-am azvârlit cât de departe am putut. Gloanţele urma să le arunc într-unul dintre tomberoanele de la popasul pentru camionagii.

După ce am rezolvat şi această ultimă treabă, am pornit spre luminile felinarelor şi spre camioanele uriaşe şi spre restul vieţii mele. Poate chiar spre un fel de mântuire, dacă nu cumva cer prea mult. Dar probabil că ar fi într-adevăr prea mult.

CAPITOLUL 24

1

Este 21 noiembrie şi mai e doar o săptămână până la Ziua Recunoştinţei, însă locatarilor casei de la capătul străzii Edgewood Mountain Drive numai de Ziua Recunoştinţei nu le arde. Afară e frig – e un ger de crapă pietrele, spune Bucky – şi va începe curând să ningă. A făcut focul în soba din bucătărie şi acum stă într-unul dintre balansoarele pe care le-a adus din pridvor. Îşi sprijină pe grătar picioarele încălţate cu ciorapi de lână. În poală are un laptop cam zgâriat şi deteriorat. Uşa din spatele lui se deschide şi se aud paşi. Alice intră în bucătărie şi se aşază la masă. Este palidă şi cu cel puţin cinci kilograme mai slabă decât atunci când a văzut-o Bucky pentru prima oară. Obrajii supţi o fac să semene cu un manechin care suferă de anorexie.

— Ai terminat sau încă ai de citit?

— Am terminat. Reciteam sfârşitul. Mi se pare că n-are nicio noimă.

Alice nu spune nimic.

— Pentru că, dacă ţi-a lăsat ţie stick-ul, atunci nu are cum să fie pe el partea aia în care scrie cum a mers către popasul pentru camioane şi a aruncat armele.

Alice nu spune nici acum nimic. N-a vorbit prea mult de când ea şi cu Billy s-au întors la cabana din munţi şi nici Bucky n-a insistat. Mai mult doarme şi scrie la laptopul pe care acum Bucky îl închide şi i-l întinde.

— MacBbook Pro. Bună sculă, numai că asta a trecut prin multe la viaţa ei.

— Da, spune Alice. Cam aşa este.

— Deci, în poveste Billy îşi ia laptopul cu el, dar uite-l aici. Mai pune şi chestiile alea care nu puteau să fie pe unitatea de memorie şi te alegi cu o bucată science-fiction în toată regula.

Tânăra aşezată la masa de bucătărie nu spune nimic.

— Şi totuşi, nu-i niciun motiv să nu ţină. Oamenii care ar citi-o n-ar avea niciun motiv să nu creadă că a plecat şi că trăieşte undeva prin vest. Poate chiar scrie o carte acum. O altă carte. Mereu spunea că asta ar vrea să facă, dar nu mi-am imaginat niciodată că aşa se va întâmpla cu adevărat.

Se uită la Alice. Alice se uită la el. Crivăţul şuieră pe afară şi stă să ningă, însă aici, în bucătărie, este cald. Un vreasc trosneşte în sobă.

În cele din urmă, Bucky o întreabă:

— O *vor citi* oamenii, Alice?

— Nu ştiu… ar trebui să modific numele…

Bucky clatină din cap.

— Asasinarea lui Klerke a fost o ştire bombă la nivel mondial. Cu toate astea…

Îi observă dezamăgirea din privire şi ridică din umeri.

— Poate lumea o să creadă că-i un *roman à clef*[180]. Aşa i se zice în franceză. De la el am învăţat expresia asta. Mi-a spus-o atunci când m-a văzut citind o carte veche pe care mi-o luasem de la Strand[181]. *Valea păpuşilor*[182] se chema.

Ridică iarăşi din umeri.

— Cât timp nu mă implici şi pe mine, poţi să faci ce vrei. Botează-mă Trevor Wheatley sau cum ţi se arată ţie şi plasează-mă în Saskatchewan sau Manitoba[183]. În ce-l priveşte pe Nick Majarian, pe ăla poţi să-l dai în mă-sa. Nenorocitul e în stare să-şi poarte şi singur de grijă.

— Dar ţie ţi se pare că e bun?

Bucky pune laptopul – vechiul tovarăş de nădejde al lui Billy – pe masă.

— Mie aşa mi se pare, dar eu nu-s critic literar.

— Îl recunoşti în ce scrie?

Bucky râde.

— Scumpete, n-am citit niciodată ceva scris de el, aşa că nu am de unde să fiu sigur, dar pot să-ţi spun că mi se pare că-i aud vocea atunci când citesc. Iar vocea rămâne neschimbată de la început până la sfârşit. Hai să zicem aşa: nu-mi dau seama de unde ai început să scrii tu.

Alice s-a întors cu rezerva de zâmbete aproape epuizată, dar găseşte acum unul la fundul sacului.

— Asta-i bine. Cred că ăsta-i cel mai important lucru.

— Tot ţie ţi-a venit ideea aia cum că eu aş fi un om rău?

Alice nu-şi fereşte privirea.

— Nu. Aşa a zis el.

— Ai scris ce ţi-ai dorit tu să se fi întâmplat, spune Bucky. Eroul porneşte către viitor cu valiza în mână. Acum, fii drăguţă şi spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat.

Şi Alice îi spune.

2

Se întorc la Riverhead, oprindu-se pe drum ca să cumpere plasturi, tifon, leucoplast, apă oxigenată şi unguent cu betadină. Alice intră în farmacia Walgreens, iar Billy aşteaptă în maşină. La hotel folosesc o uşă laterală. Odată ajunşi în camera lui, ea îl ajută să-şi dea jos geaca de aviator. Geaca are o gaură; şi cămaşa are o gaură. O gaură mare şi nu într-o parte, aşa cum a spus el. Mult spre interior.

— Dumnezeule! spune Alice înăbuşit, pentru că are mâna la gură. Asta nu-i nicio *zgârietură,* ai o gaură în *burtă.*

— Probabil. Sau poate puţin mai jos?

După ton, e clar că-i uşor ameţit.

— Hai la baie! zice Alice. Dacă nu vrei să umpli toată camera cu sânge.

Însă în baie, după ce-l ajută să-şi scoată şi cămaşa, Alice observă că nu curge sânge aproape

deloc din gaura aia roşie. Şi poate s-o acopere cu un plasture, evident după ce o dezinfectează cu apă oxigenată şi o unge cu puţină betadină.

Este nevoie să-l ajute să ajungă până la pat. Billy merge încet şi înclinat spre dreapta. Faţa îi luceşte de la transpiraţie.

— Marge! spune el. Nebuna de Marge!

Se aşază, dar icneşte când se îndoaie de mijloc. Alice îl întreabă cât de rău îl doare.

— Nu prea rău.

— Mă minţi?

— Nu, zice el. Mă rog, un pic.

Ea îi atinge abdomenul în dreapta găurii şi el icneşte din nou.

— Nu face asta.

— Trebuie să mergem la un spi…

Şi se întrerupe brusc.

— Nu putem, nu? E o rană de glonţ şi sunt obligaţi să informeze autorităţile.

— Ai început să vorbeşti ca o infractoare, zâmbeşte el cam strâmb. Zău că da.

Alice clatină din cap.

— Mă uit la prea multe seriale poliţiste, atâta tot.

— N-o să păţesc nimic. Am văzut lucruri şi mai nasoale în Irak, iar tipii ăia se întorceau chiar a doua zi să-i caute pe insurgenţi prin case.

Alice clatină iarăşi din cap.

— Ai hemoragie internă, nu-i aşa? Şi glonţul e încă înăuntru.

Billy nu-i răspunde. Ea se uită chiorâş la plasture. Arată aiurea. Aşa ceva pui pe o zgaibă mică.

— Încearcă să stai liniştit în noaptea asta. Pe spate. Vrei nişte pastile de Tylenol? Le am în geantă.

— Iau şi Tylenol, dacă altceva nu ai.

Îi dă două pastile şi îl ajută să se ridice în picioare ca să le poată înghiţi cu puţină apă. El începe să tuşească şi îşi acoperă gura cu palma. Ea îl ia de mână şi se uită. Nu e nicio picătură de sânge pe ea. Poate ăsta e un lucru bun. Poate nu e. Nu ştie.

— Mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Aş face orice pentru tine.

El strânge din buze.

— Trebuie să plecăm de aici mâine-dimineaţă. Devreme.

— Billy, nu putem…

— Nu putem să rămânem aici. Asta nu putem.

— Îl sun pe Bucky. Are relaţii. Poate cunoaşte vreun doctor din New York care să vrea să trateze o rană de glonţ.

Acum este rândul lui Billy să clatine din cap.

— Chestia asta se întâmplă doar în seriale. Nu şi în viaţa reală. Bucky nu-i genul ăla de gangster. Dar poate o să găsească pe cineva dacă reuşim să ajungem până în Sidewinder, în statul pistolarilor.

— Dar sunt aproape trei mii trei sute de kilometri până acolo! Am căutat pe Google!

Billy dă din cap.

— Va trebui să conduci şi tu, poate chiar cea mai mare parte a drumului; şi trebuie să ajungem cât mai repede. Dacă se porneşte o furtună de zăpadă, nici Dumnezeu nu mai poate să ne ajute.

— Trei mii trei sute de kilometri!

Incredibil de apăsătoare povara asta pe umerii ei.

— Poate găsim o modalitate să mânăm mai iute[184].

— Să mânăm mai iute…

— Aşa se cheamă o piesă de teatru. Nu contează.

Strâmbându-se de durere, vâră mâna în buzunarul de la spate, îşi scoate portofelul şi i-l întinde.

— Caută-mi cardul. Vezi că e un bancomat la mezanin. Codul PIN e 1055. Ţii minte?

— Da.

— Bancomatul nu te lasă să scoţi decât patru sute de dolari. Mâine-dimineaţă, înainte să plecăm, o să scoţi încă patru sute.

— De ce atât de mulţi?

— Lasă asta acum. S-ar putea oricum să nu meargă ce am eu în minte, dar să fim optimişti. Caută cardul.

Alice scotoceşte prin portofel şi îl găseşte. Numele scris cu litere în relief este Dalton Curtis Smith. Ridică din sprâncene spre Billy.

— Hai, du-te, fată!

Şi fata se duce. Holul de la mezanin este pustiu. Se aude în surdină muzica ambientală. Alice bagă cardul în bancomat şi tastează PIN-ul. Mai că se aşteaptă ca maşinăria aia să înghită bucata de plastic, poate chiar să înceapă să sune cine ştie ce alarmă, dar cardul iese frumuşel înapoi la ea şi la fel ies şi banii. Numai bancnote de douăzeci, noi şi neşifonate. Le împătureşte şi le pune în poşetă. Se întoarce în cameră şi îl vede pe Billy întins pe pat.

— Cum e? îl întreabă ea.

— Nu foarte rău. Am reuşit să ajung până la baie şi să fac pipi. N-a curs sânge. Poate-i bine că a rămas glonţul înăuntru. Poate el opreşte sângerarea.

Lui Alice i se pare puţin probabil, aşa cum puţin probabil i s-a părut pe vremuri că fumul de ţigară suflat în ureche o să-ţi ia imediat durerea, cum credea bunica ei. Însă nu comentează. Scotoceşte prin geantă şi scoate flaconul de Tylenol.

— Mai vrei una?

— Dumnezeule, sigur că da!

Se duce la baie să-i aducă un pahar cu apă şi, când se întoarce, îl vede în picioare, cu mâna apăsată într-o parte. Ia pastila şi apoi se întinde şi din nou se strâmbă de durere.

— O să rămân cu tine. Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să mă contrazici.

N-o contrazice.

— Aş vrea să plecăm pe la şase. Şapte, cel mai târziu. Aşa că încearcă să dormi.

3

— Şi ai dormit? o întreabă Bucky. Ai putut să dormi?

— Puţin. Nu mult. Cred că el nu a dormit deloc. Şi mă frământam că nu ştiam cât de grav era, cât de adânc intrase glonţul.

— Presupun că-i perforase intestinele. Poate chiar şi stomacul.

— Tu *ai fi putut* să-i găseşti un doctor? Dacă te-aş fi sunat?

Bucky se gândeşte.

— Nu, dar aş fi putut să apelez la cineva care ar fi putut să apeleze la altcineva fără întârziere. Cineva cu pregătire medicală.

— Billy ştia asta?

Bucky ridică din umeri.

— Ştia că am o grămadă de relaţii în diferite domenii.

— Şi atunci de ce nu m-a lăsat măcar să încerc?

— Poate nu a vrut, spune Bucky. Poate nu a vrut decât să fie sigur că ajungi aici şi o să se termine cu tot şi toate.

4

Pleacă de la hotel la şase şi jumătate. Billy este în stare să meargă singur până la maşină. Spune că durerea este destul de suportabilă cu Tylenolul lui Alice. Fata şi-ar dori să creadă asta, dar îi este imposibil. El merge şchiopătând, apăsându-şi cu palma zona dureroasă din partea stângă. Se aşază pe scaunul din dreapta volanului cu mişcările încete, lipsite de vigoare ale unui moşneag cu artrită la articulaţiile şoldurilor. Ea porneşte motorul şi dă drumul la căldură, pentru că este frig în dimineaţa aceasta. Apoi dă fuga înăuntru să mai scoată patru sute de dolari de la bancomat. Ia un cărucior, pune bagajele în el şi le duce la maşină.

— Să mergem, zice el în timp ce încearcă să-şi fixeze centura de siguranţă. Rahat, nu pot!

I-o prinde ea şi apoi pornesc la drum.

Merg pe Route 27 până la Autostrada expres Long Island, apoi pe aceasta până la Autostrada 95. Pe autostrada expres traficul se aglomerează treptat, iar Alice conduce foarte atentă, cu spatele foarte drept, cu mâinile încleştate pe volan, speriată de maşinile care trec prin dreapta şi prin stânga. Are

carnet de conducere doar de trei ani şi nu a condus niciodată pe o şosea atât de mare şi atât de aglomerată. Îşi imaginează vreo şase tipuri de accidente pe care ar putea să le provoace din cauza lipsei sale de experienţă. În cel mai grav dintre ele, mor amândoi pe loc, într-o coliziune în lanţ. În altul supravieţuiesc, dar poliţiştii veniţi la faţa locului descoperă că tovarăşul ei de drum are un glonţ în burtă.

— Ia-o pe următoarea ieşire de pe autostradă, spune Billy. O să facem schimb de locuri. Conduc eu prin zona metropolitană şi prin New Jersey. O să ne schimbăm din nou când ajungem în Pennsylvania. N-o să ai nicio problemă.

— Poţi să conduci?

— Sigur că da.

Şi iar apare zâmbetul ăla forţat care ei nu-i place deloc. Şi iar lui îi curge transpiraţia şiroaie pe faţă şi are obrajii congestionaţi. Să fi făcut deja febră de la infecţie? Alice nu se pricepe, nu ştie, dar ştie că Tylenolul nu are cum să-l ajute în cazul ăsta.

— Dacă avem noroc, s-ar putea chiar să mergem foarte bine.

Alice schimbă banda ca să ajungă spre ieşirea de pe autostradă. Cineva claxonează şi ea tresare puternic. I se urcă inima în gât. Traficul ăsta e de *balamuc.*

— A fost greşeala lor, zice Billy. Tâmpitul ăla nu păstra distanţa legală. Uite – vezi indicatorul ăla? Acolo vrem să ajungem.

Pe indicator este un desen animat cu un conducător de camion, care dă din mână şi sare dintr-o parte în cealaltă a unui TIR cu şaisprezece roţi conturat cu neon roz. Sub el scrie tot cu neon roz: POPASUL CAMIONAGIILOR DE LA HAPPY JACK.

— L-am văzut la venire. Într-o zi mai bună decât asta, înainte să mă găurească Marge.

— Avem rezervorul aproape plin, Billy.

— Nu benzina ne interesează pe noi. Trage în spate. Şi pune-l pe ăsta în geantă.

Scoate de sub scaun revolverul Smith & Wesson al lui Marge şi i-l întinde.

— Nu vreau.

Ceea ce-i perfect adevărat. Nu mai vrea să pună mâna pe vreo armă niciodată în viaţa ei.

— Înţeleg, dar ia-l. Nu-i încărcat. E doar o şansă într-o sută să fii nevoită să-l arăţi.

Alice îl ia, îl aruncă în geantă şi conduce maşina în spate, unde sunt aliniate zeci de camioane de cursă lungă, unele cu motoarele mergând în gol.

— Nu văd libelule. Probabil se odihnesc.

— Ce-s alea libelule? Prostituate? Curve din refugiile pentru camionagii?

— Da.

— Superb!

— Trebuie să te duci şi să mergi agale pe lângă TIR-urile alea, cam aşa cum mergeai prin magazinele de unde ţi-ai cumpărat hainele. Pentru că exact asta faci şi acum: cumperi.

— Nu vor crede că sunt o libelulă?

De data asta pe buzele lui nu mai apare rânjetul forţat, ci zâmbetul pe care ea îl iubeşte atât de mult. Îi examinează atent jeanşii şi parka, dar mai ales chipul fără strop de fard.

— Nici vorbă. Vreau să cauţi un camion cu parasolarul coborât. Trebuie să aibă ceva verde pe el, o bucată de hârtie sau de celuloid. Sau poate are pe clanţă o panglică. Dacă şoferul e în cabină, te duci şi-i baţi în geam. Mă urmăreşti?

— Da.

— Dacă nu-ţi face semn să pleci de acolo şi dacă deschide geamul, tu îi spui că ai un drum lung de făcut, că trebuie să străbaţi America de la un capăt la celălalt şi pe prietenul tău îl doare rău de tot spatele. Spune-i că tu ai condus cea mai mare parte a timpului şi că sperai să găseşti pentru el nişte analgezice mai puternice decât aspirina sau Tylenolul şi, pentru tine, nişte stimulente mai tari decât cafeaua sau băuturile energizante. Da?

Acum pricepe Alice de ce a trebuit să se ducă de două ori la bancomat.

— Sper să aibă OxyContin, dar m-aş mulţumi şi cu nişte Percocet sau Vicodină. Dacă are Oxy, spune-i că-i dai zece pentru pastile de zece sau optzeci pentru pastile de optzeci.

— Nu înţeleg.

— Zece dolari pe pastilele de zece miligrame, optzeci pentru alea de optzeci de miligrame. Dacă încearcă să te convingă să dai dublu…

Strâmbându-se de durere, Billy îşi schimbă puţin poziţia pe scaun.

— Tu îi zici „pas”. Pentru tine să iei Speed1[185]. Şi Adderall e bun, Provigil[186]. e şi mai bun. Ai înţeles?

Alice dă din cap.

— Mai întâi mă duc la toaletă, că fac pe mine. Sunt destul de agitată.

Billy dă şi el din cap şi închide ochii.

— Să încui portierele, bine? Că nu mă simt în stare să mă lupt cu vreun hoţ de maşini.

Alice face pipi, cumpără din magazinul benzinăriei ceva de mâncare şi nişte sucuri, apoi iese şi începe să se plimbe pe lângă autocamioane. Cineva fluieră admirativ după ea. Alice nu-l ia în seamă. Se uită după un parasolar coborât, cu ceva verde pe el, sau după o panglică atârnată de clanţa portierei. Tocmai când vrea să se lase păgubaşă, vede un autocamion Peterbilt cu motorul pornit şi cu o păpuşică verde, reprezentându-l pe Isus, fixată pe bord. Este foarte speriată, îşi închipuie că bărbatul de la volan ori va râde de ea, ori îi va arunca privirea aia mustrătoare – *Eşti nebună, duduie.* Însă Billy suferă, iar ea face orice pentru el.

Se apropie şi bate în geam. Geamul se deschide. Camionagiul e un tip cu aspect scandinav, cu păr blond-deschis şi cu ditamai burdihanul. Îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Dulceaţă, dacă ai nevoie de ajutor, sună la o firmă de depanare.

Alice îi povesteşte despre durerile de spate ale prietenului şi despre drumul lung pe care îl au de făcut şi zice că are bani, dacă nu costă prea mult.

— Şi de unde ştiu eu că nu eşti poliţistă?

Atât de neaşteptată e întrebarea asta, că o pufneşte râsul. Iar râsul ei îl convinge pe camionagiu. Se tocmesc. Alice îi dă cinci sute din cele opt pe care le are pe zece tablete de câte zece miligrame de Oxy, una de optzeci şi douăsprezece pastile portocalii de Adderall. Este aproape convinsă că tipul a tras-o în piept într-un mare fel, dar nu-i pasă. Zâmbind cu gura până la urechi, dă fuga înapoi la Mitsubishi. Zâmbetul ei este pe jumătate unul de uşurare. Şi pe jumătate de împlinire: a cumpărat droguri pentru prima oară în viaţă. Poate chiar a devenit o infractoare.

Billy moţăie cu capul dat pe spate şi cu bărbia îndreptată spre parbriz. E tras la faţă. O parte dintre perişorii crescuţi pe obraji sunt albi. Ea bate în geam, iar el deschide ochii şi se apleacă să-i descuie portiera. Şi acum se strâmbă de durere. E nevoit să se sprijine de volan ca să se îndrepte şi să se lase pe spătarul lui, iar ea îşi spune că Billy nu va fi în stare să conducă maşina nici măcar trei kilometri, cu atât mai puţin tot drumul prin New York şi New Jersey prin tot traficul ăla aglomerat.

— Ai reuşit? o întreabă el când ea se aşază la volan.

Alice despătureşte batista în care a pus pastilele. El se uită şi zice că s-a descurcat, bravo. Iar vorbele lui o umplu de bucurie.

— A fost nevoie să scoţi arma?

Ea clatină din cap.

— Nici nu credeam.

Billy ia tableta de optzeci de miligrame.

— Restul le păstrez pentru mai târziu.

— N-o să te adoarmă?

— Nu. Îi adoarme doar pe ăia care iau aşa ceva ca să se drogheze. Eu nu mă droghez.

— Dar chiar vei fi în stare să conduci maşina? Pentru că pot să încerc eu să…

— Lasă-mă zece minute şi după aia mai vedem.

Trec cincisprezece minute. Apoi el deschide portiera şi îi spune:

— Mută-te pe locul meu.

Billy se dă jos, ocoleşte maşina fără să şchiopăteze prea mult şi se urcă la volan fără să se mai strâmbe de durere.

— Mare dreptate a avut Johnny Capps, chestia asta e fermecată. Normal că din cauza asta e şi aşa de periculoasă.

— Te simţi bine?

— Gata de drum, răspunde Billy. Măcar o perioadă.

Iese din parcarea unde sforăie camioanele uriaşe şi intră uşor pe autostrada expres, integrându-se foarte lin în spatele unei camionete cu remorcă pentru barcă şi în faţa unui camion de gunoi. Alice îşi zice că ea ar fi ezitat minute bune, în vreme ce în spatele ei s-ar fi îngrămădit alte maşini, claxonând ca turbatele, iar atunci când ar fi îndrăznit în cele din urmă să iasă pe autostradă, ar fi buşit-o cineva din spate. Ajung curând să meargă cu o sută cinci kilometri la oră. Billy depăşeşte lejer şi fără pic de şovăială maşinile care circulă mai încet. Alice aşteaptă încordată momentul când drogul va începe să-i deterioreze reacţiile. Nici vorbă de aşa ceva.

— Hai să ascultăm ştirile de la radio, spune el. Încearcă să prinzi 1010 WINS[187] pe AM.

Alice găseşte postul. Se vorbeşte despre o conductă fisurată în Carolina de Nord, despre un avion prăbuşit în Texas şi despre un atac armat la o şcoală din Santa Clara. Absolut nimic despre asasinarea unui mogul media pe proprietatea lui de la Montauk Point.

— E bine, zice Billy. Avem nevoie de un avans.

Clar, suntem nişte infractori, îşi spune ea.

Când se vede în zare New Yorkul, Billy transpiră din nou, dar conduce la fel de bine şi sigur pe sine. Intră în New Jersey prin Tunelul Lincoln. Alice se uită pe GPS şi îl ghidează, iar Billy o ia pe Autostrada 80. Nu reuşeşte să conducă tocmai până la graniţa cu statul Pennsylvania şi trage pe dreapta într-un popas micuţ din Netcong Borough.

— Atât am putut, zice el. E rândul tău. Ia acum un Adderall şi ar fi bine să mai iei încă două pe la patru, când precis ai să începi să oboseşti. Încearcă să conduci până la zece. La ora aia vom fi făcut deja cam o mie trei sute de kilometri.

Alice se uită la pastila portocalie.

— Ce reacţii o să-mi dea?

Billy zâmbeşte.

— N-ai să păţeşti nimic rău. Crede-mă.

Alice înghite pastila. Billy se dă încet jos din maşină, ocoleşte jumătate din Mitsubishi, apoi se clatină şi trebuie să se ţină de capotă. Coboară repede şi Alice şi îl ajută să-şi ţină echilibrul.

— Cât de rău?

— Nu foarte, răspunde el.

Numai că ea îl ţintuieşte cu privirea, aşa că adaugă:

— De fapt, destul de rău. O să mă urc în spate şi o să încerc să mă întind. Să-mi dai două pastile din alea de zece miligrame. Poate o să reuşesc să adorm.

Alice îl sprijină cum poate până la portiera din spate şi îl ajută să se urce pe banchetă. Vrea să-i ridice cămaşa ca să vadă cum arată zona din jurul plasturelui, dar Billy nu-i dă voie şi ea nu vrea să insiste – pe de-o parte pentru că ştie că el vrea să plece la drum cât mai repede şi pe de altă parte pentru că ştie că nu i-ar plăcea ce ar vedea acolo.

Pastila are efect. La început îşi zice că doar i se pare, dar bătăile accelerate ale inimii nu sunt o închipuire, cum nu este nici felul în care i se limpezeşte vederea. În jurul toaletei micuţe din cărămidă creşte iarba şi Alice vede fiecare umbră a fiecărui fir. Şi mai vede o pungă de chipsuri rostogolită de vânt, iar punga aceea i se pare – nu-i alt cuvânt prin care să descrie asta – *delicioasă.* Şi îşi dă seama că acum *vrea* să conducă maşina, vrea să fie ea cea care să îndemne SUV-ul Mitsubishi să înghită kilometri de drum.

Billy ori îi citeşte gândurile, ori cunoaşte din proprie experienţă efectele Adderallului asupra

cuiva care n-a mai luat niciodată vreun stimulent mai puternic decât cafeaua de dimineaţă.

— Mergi cu o sută cinci, îi spune el. Cu o sută doisprezece, dacă trebuie să depăşeşti vreun TIR. Nu vrem să ne urmărească poliţia din cauza vitezei prea mari, bine?

— Bine.

— Hai să mergem!

5

— Şi am mers, spune Alice. Mi s-a uscat gura şi am băut şi cola mea dietetică şi Sprite-ul lui, dar n-am avut nevoie la toaletă. Parcă-mi uitasem vezica la popasul lui Happy Jack.

— Aşa se întâmplă când iei stimulente din astea, zice Bucky. Probabil nici foame nu ţi-a fost.

— Nu mi-a fost, dar ştiam că trebuie să mănânc. Am oprit pe la trei şi mi-am luat nişte sandviciuri. Billy a rămas în spate. Dormea şi n-am vrut să-l trezesc.

Bucky are mari îndoieli că Billy dormea – cum să doarmă cu hemoragia aia internă şi cu infecţia care i se răspândea în tot corpul? Însă nu spune nimic despre asta.

— Am mai luat două pastile şi am condus în continuare. Noaptea am stat la un motel din ăla obscur – specialitatea noastră – de lângă oraşul Gary, Indiana. Billy se trezise deja, dar m-a pus pe mine să merg la recepţie. A trebuit să-l ajut ca să ajungă până în cameră. Abia dacă mai era în stare să meargă. I-am zis să mai ia nişte Oxycontin, dar mi-a spus că vrea să-şi păstreze pastilele rămase pentru ziua următoare. L-am pus în pat şi m-am uitat la rană. N-a vrut să mă lase, numai că era mult prea slăbit ca să mă mai poată împiedica.

Cât timp povesteşte toate aceste lucruri, tonul lui Alice este calm, însă se tot şterge la ochi cu mâneca puloverului.

— Se înnegrise locul? întreabă Bucky. Se necrozase?

Alice dă din cap.

— Da. Şi era umflat. I-am zis că avem nevoie de ajutor şi el a zis că nu vrea. I-am zis că o să-i aduc un doctor şi că el nu poate să mă împiedice. Mi-a zis că am dreptate, dar, dacă fac una ca asta, am toate şansele să-mi petrec la puşcărie următorii treizeci sau patruzeci de ani. Deja apăruse ştirea pe toate posturile. Ştirea despre Klerke. Tu crezi că a vrut doar să mă sperie?

Bucky clatină din cap.

— Încerca să aibă grijă de tine. Dacă poliţia – şi FBI-ul, că şi FBI-ul s-ar fi implicat – ar fi putut să facă legătura între tine şi ce s-a întâmplat acasă la Klerke, atunci ai fi fost închisă pe o perioadă foarte lungă. Iar dacă poliţiştii ar fi aflat că ai stat cu Billy la hotelul Hyatt din Riverhead chiar atunci, ar fi făcut foarte uşor legătura asta.

— Spui aşa doar ca să mă faci să mă simt mai bine.

Bucky îi aruncă o privire iritată.

— Bineînţeles, dar se întâmplă să fie şi purul adevăr.

Face o pauză. Apoi:

— Când a murit?

6

Niciunul din ei nu doarme câtuşi de puţin. Billy din cauza unor dureri probabil înfiorătoare. Iar Alice, din cauză că încă resimte efectele reziduale ale stimulentelor cu care organismul ei nu a mai avut de-a face niciodată. Pe la patru şi jumătate dimineaţa, când mai e mult până să se lumineze de ziuă, el îi spune că trebuie să pornească la drum. Îi mai spune şi că trebuie să-l ajute să ajungă la maşină şi ar vrea să nu-i vadă nimeni.

Billy ia patru dintre pastilele de Oxy de zece miligrame şi se duce la baie. Alice se duce după el. Billy a tras apa şi s-a dus la canal cea mai mare parte din sânge, dar încă se zăresc pete pe colac şi pe faianţă. Alice îl şterge cu şervete umede, pune

şervetele într-o pungă din plastic şi ia punga cu ea. Mentalitate de infractoare.

Analgezicele încep deja să-şi facă efectul, dar el tot mai are nevoie de zece minute ca să ajungă până la maşină, pentru că trebuie să se odihnească după fiecare doi sau trei paşi. Se lasă pe ea cu toată greutatea şi gâfâie ca un atlet care tocmai ce a încheiat maratonul. Respiraţia îi miroase urât. Pe Alice o înspăimântă gândul că Billy ar putea să leşine şi ea ar trebui să-l târască (pentru că nu poate în niciun caz să-l care în braţe). Dar iată că reuşesc să ajungă la Mitsubishi.

Foarte încet şi cu multe gemete care ei îi ridică părul în cap, Billy reuşeşte să se întindă pe bancheta din spate. Însă atunci când se aşază cât de bine poate, cu capul sprijinit pe braţ, este totuşi capabil să-i adreseze un zâmbet incredibil de luminos.

— Nebuna de Marge! Măcar cu un centimetru mai într-o parte să mă fi nimerit şi am fi putut să evităm tot balamucul ăsta.

— Nebuna de Marge! îl aprobă ea.

— Mergi doar cu o sută cinci când nu ai de depăşit. Şi cu o sută douăzeci când suntem în Iowa sau Nebraska. Nu vrem să ne urmărească poliţia din cauza vitezei prea mari.

— Nu vrem să ne urmărească poliţia, recepţionat, spune ea şi îl salută milităreşte.

El îi surâde.

— Te iubesc, Alice.

Alice mai ia două pastile de Adderall. Se gândeşte puţin şi mai ia una. Apoi porneşte.

Traficul e un adevărat coşmar la sud de Chicago, unde sunt câte şase sau opt benzi pe fiecare sens; dar, cu Adderallul la bord, Alice îşi face drum printre ele fără frică. La vest de zona metropolitană, traficul se mai reduce puţin şi trec mai lejer pe lângă La Salle, Princeton, Sheffield, Annawan. Inima îi bate puternic şi regulat. Este perfect conectată la realitatea înconjurătoare şi stă cu talpa apăsată pe pedala de acceleraţie. Se uită din când în când în oglinda retrovizoare la silueta culcată cu faţa în jos

pe bancheta din spate. Şi, tocmai când se îndepărtează de Davenport şi ajung pe câmpiile anoste ale statului Iowa, câmpii care acum sunt cenuşii şi moarte şi aşteaptă iarna ca pe o binecuvântare, Billy începe să vorbească. Nu are absolut niciun rost ce spune; pe de altă parte, are toată logica din lume. *Rătăceşte prin beznă,* îşi zice ea. *Rătăceşte prin beznă şi îl doare foarte tare şi caută să scape de acolo. Of, Billy, îmi pare rău, atât de rău!*

Vorbeşte mult despre (şi cu) Cathy. Îi spune să nu bage fursecurile la cuptor, să aştepte până vine mama acasă să o ajute. Îi spune lui Cathy că cineva l-a bătut pe Bob Raines şi că o să fie plin de draci când o să se întoarcă. Spune că singura care i-a luat apărarea a fost Corinne. Vorbeşte despre Shan. Spune ceva despre o sală de tir. Vorbeşte despre cineva cu numele Derek şi despre cineva cu numele Danny. Şi le zice acestor fantome că nu are de gând să-i menajeze doar pentru că el e adult şi ei sunt copii. Alice crede că despre jocul de Monopoly este vorba pentru că el îi îndeamnă să se grăbească şi să dea cu zarurile şi mai zice că merită să cumpere căi ferate, dar nu şi serviciile publice. La un moment dat strigă, făcând-o să tresară foarte tare. „Nu intra acolo, Johnny, e un mujahedin în spatele uşii, aruncă întâi o grenadă de diversiune şi scoate-l de-acolo!” Vorbeşte despre Peggy Pye, fetiţa de la orfelinatul unde a locuit după ce mama lui a pierdut custodia. Spune că doar zugrăveala mai ţine la un loc ruina aia. Vorbeşte despre fata de care era îndrăgostit, numind-o uneori Ronnie şi alteori Robin. Alice ştie că numele ei adevărat era Robin. Spune ceva despre un Mustang decapotabil şi ceva despre un tonomat („Cântă cât e noaptea de lungă dacă îi dai un ghiont acolo unde trebuie, Tac, mai ţii minte?”), vorbeşte despre degetul retezat de la picior şi despre botoşelul de bebeluş pierdut şi despre Bucky şi despre Alice şi despre încă cineva care poartă numele Thérèse Raquin. Revine iar şi iar la sora lui şi la poliţistul care l-a dus la Casa

Zugrăvelii Eterne. Vorbeşte despre mii de maşini cu parbrizele strălucind orbitor în soare. Spune că erau nişte frumuseţi distruse. Îşi povesteşte întreaga viaţă de pe bancheta din spate a acestei maşini furate şi îi frânge inima.

Într-un final, se aşterne tăcerea. La început, ea crede că a adormit; dar, când se uită în oglinda retrovizoare a treia sau a patra oară şi îl vede zăcând nemişcat şi cu genunchii strânşi la piept, presupune că a murit.

Au ajuns în Nebraska. Iese de pe autostradă în direcţia oraşului Hemingford Home[188] şi intră pe un drum asfaltat şi cu doar două benzi, care merge drept printre zidurile înalte ale lanurilor de porumb care şi-au împlinit menirea pe anul în curs. Ziua se apropie de sfârşit. Mai merge un kilometru şi jumătate şi ajunge la un drum de ţară. Intră pe el şi se îndepărtează cât mai mult de drumul asfaltat. Coboară din maşină, deschide portiera din spate şi, în primul moment, o cuprinde un val de uşurare când îl vede că se uită la ea. În al doilea moment, valul de uşurare se transformă într-unul de groază, pentru că se gândeşte că a murit cu ochii deschişi. Apoi el clipeşte.

— De ce am oprit?

— Trebuia să-mi dezmorţesc puţin picioarele. Cum te simţi, Billy?

Tâmpită întrebare, dar care ar fi întrebarea cea bună? Ştii cine sunt eu sau crezi că sunt sora ta moartă? Crezi că ai să mai gândeşti limpede măcar puţin? Şi, apropo de asta, e prea târziu cumva? Alice crede că ştie răspunsul acesta.

— Ajută-mă să mă ridic.

— Nu cred că-i bine să…

— Ajută-mă să mă ridic în capul oaselor, Alice.

Deci ştie. Şi este aici, cu ea – cel puţin pentru moment. Îl apucă de mâini şi îl ajută să se ridice în şezut, cu picioarele pe un drum nepavat şi fără nume, dintr-un orăşel care se cheamă Hemingford Home. În munţii din Colorado s-a făcut aproape

noapte. Aici, la şes, după-amiaza încă nu se dă dusă, cu toate că-i luna noiembrie. Aici, incandescenţa amurgului se revarsă peste porumbul care foşneşte şi oftează trist în adierea vântului. Billy are mâinile fierbinţi şi îi ard obrajii. I-au apărut şi câteva băşici pe buze.

— S-a terminat.

— Ba nu, Billy. Nu s-a terminat nimic. Trebuie să rezişti. Îţi dau încă două Oxy şi mai avem şi câteva din stimulentele alea. O să conduc toată noaptea.

— Ba n-ai s-o faci.

— Pot, Billy. Zău că pot.

El clatină din cap. Ea încă îi ţine mâinile într-ale ei. Îşi spune că, dacă i-ar da drumul, ar cădea înapoi pe banchetă şi cămaşa i s-ar ridica şi ea i-ar vedea abdomenul care acum va fi vânăt spre negru şi îi va vedea şi filamentele roşietice ale infecţiei urcând spre piept. Spre inimă.

— Ascultă ce-ţi zic eu acum. Eşti atentă?

— Da.

— Te-am salvat după ce tipii ăia te-au aruncat ca pe un gunoi, da? Acum te salvez din nou. Cel puţin, încerc s-o fac. Bucky mi-a zis că o să mă urmezi cât timp ţi-o voi permite şi că te voi distruge dacă te voi lua cu mine. Şi a avut dreptate.

— Nu m-ai distrus, m-ai salvat.

— Taci. Încă nu eşti distrusă, iar ăsta-i lucrul cel mai important. Eşti bine. Ştiu că aşa eşti pentru că, atunci când te-am întrebat cum te împaci cu moartea lui Klerke, mi-ai spus că te străduieşti. Şi am înţeles ce ai vrut să spui, ştiu că faci eforturi să te împaci cu ce s-a întâmplat şi că o să reuşeşti să treci peste asta la un moment dat. Mai puţin în vise.

Lumina roşie a amurgului străluceşte şi străluceşte. Vopseşte lanurile uscate de porumb. Este atât de multă linişte în jur, iar mâinile lui îi ard palmele.

— Klerke a urlat, nu?

— Da.

— A urlat că îl doare.

— Încetează, Billy, e oribil şi noi oricum trebuie să ne întoarcem la autostra…

— Poate că merita să-l doară, dar atunci când pricinuieşti durere cuiva, rămâi cu o cicatrice. Pe minte. Pe *suflet.* Aşa şi trebuie să fie, pentru că nu-i un lucru de nimic să răneşti pe cineva, să *ucizi* pe cineva. Crede-mă, că ştiu ce spun.

I se prelinge un firicel de sânge dintr-un colţ al gurii. Ba nu, din amândouă. Renunţă să-i mai ceară să tacă. Ştie ce este asta: confesiunea unui muribund; iar sarcina ei este să îl asculte atât timp cât va fi în stare să vorbească. Nu protestează nici măcar atunci când el spune că este un om rău. Nu crede asta, însă nu este momentul să-l contrazică.

— Du-te la Bucky, dar să nu rămâi cu el. Ţine la tine, se va purta frumos cu tine, dar şi el este un om rău.

Acum tuşeşte şi îi ţâşnesc din gură stropi de sânge.

— O să te ajute să începi o viaţă nouă sub identitatea lui Elizabeth Andersen, dacă aşa vei dori tu. Există bani, chiar mulţi. O parte din ei sunt în contul unui bărbat fictiv pe care îl cheamă Edward Woodley. Sunt bani şi în banca din Bimini, într-un cont pe numele lui James Lincoln. Poţi să ţii minte?

— Da. Edward Woodley. James Lincoln.

— Bucky are parolele de acces şi toate celelalte informaţii necesare. Te va sfătui cum să transferi banii în contul tău personal ca să nu atragi atenţia Fiscului. Chestia asta-i foarte importantă, pentru că ei te pot prinde. Banii a căror provenienţă nu poate fi justificată reprezintă o capcană. Ai…

Din nou tuse. Din nou sânge.

— Ai înţeles?

— Da, Billy.

— O parte din banii ăia sunt pentru Bucky. Restul îţi aparţin. Sunt destui ca să-ţi plăteşti taxele la facultate şi să începi în viaţă. O să se poarte bine cu tine. Da?

— Da. Poate acum ar trebui să te întinzi.

— O să mă întind, dar dacă te încăpăţânezi să conduci toată noaptea precis ai să faci un accident. Caută pe telefon următorul oraş care are Walmart. Parchează maşina unde sunt rulotele. Dormi. O să te simţi mai odihnită de dimineaţă şi o să ajungi la Bucky înainte să se însereze. Sus în munţi. Îţi plac munţii, da?

— Da.

— Promite-mi.

— Îţi promit că o să opresc şi o să încerc să dorm.

— Tot porumbul ăla, spune Billy, privind peste umărul ei. Şi soarele. Ai citit ceva scris de Cormac McCarthy?

— Nu, Billy.

— Ar trebui. *Meridianul sângelui*[189].

Îi zâmbeşte.

— Nebuna de Marge, da?

— Da, spune Alice. Nebuna de Marge.

— Am scris pe o bucăţică de hârtie parola de la laptop şi ţi-am vârât-o în poşetă.

Apoi îi dă drumul la mâini şi se trânteşte pe spate. Ea îi ridică picioarele şi reuşeşte să i le pună în maşină. Nu dă niciun semn că ar mai simţi vreo durere. Se uită fix la ea.

— Unde suntem?

— În Nebraska, Billy.

— Cum am ajuns aici?

— Nu contează. Închide ochii. Odihneşte-te.

Se încruntă.

— Robin? Tu eşti?

— Da.

— Te iubesc, Robin.

— Şi eu te iubesc, Billy.

— Hai să mergem în pivniţă să vedem dacă au mai rămas nişte mere!

7

Alt vreasc trosneşte în sobă. Alice se ridică de pe scaun, se duce la frigider şi îşi ia o bere. O deschide

şi bea jumătate din ea.

— Astea au fost ultimele lui cuvinte. Încă trăia când am oprit lângă rulotele de la Walmartul din Kearney. Ştiu că mai trăia pentru că îl auzeam cum respiră. Cum horcăie. Când m-am trezit a doua zi la cinci dimineaţa, era mort. Vrei o bere?

— Da. Mulţumesc.

Alice îi aduce şi lui o sticlă şi se aşază. Pare epuizată.

— „Hai să mergem în pivniţă să vedem dacă au mai rămas nişte mere!" Poate vorbea cu Robin, sau cu prietenul lui, Gad. Ca ultimă replică, nu-i cine ştie ce. Viaţa ar fi mai impresionantă dacă ar fi scrisă de Shakespeare, asta cred eu. Deşi… dacă te gândeşti la *Romeo şi Julieta*…

Îşi termină berea şi parcă obrajii i s-au colorat puţin. Bucky îşi spune că arată un pic mai bine.

— Am aşteptat până s-a deschis Walmartul, am intrat şi am cumpărat nişte chestii – pături, perne, mi se pare că şi un sac de dormit.

— Da, zice Bucky. Era şi un sac de dormit.

— L-am acoperit şi m-am întors pe autostradă. Am mers doar cu opt kilometri peste viteza legală, aşa cum m-a învăţat el. La un moment dat, o patrulă de circulaţie din Colorado a apărut în spatele meu cu girofarul pornit şi am crezut că am dat de dracu', dar a trecut foarte repede pe lângă mine. Am ajuns aici. Şi l-am îngropat amândoi şi am pus în groapă câteva dintre lucrurile lui. Oricum nu avea prea multe.

Face o pauză şi apoi adaugă:

— Dar nu l-am îngropat prea aproape de locuinţa aia de vară. Că nu-i plăcea. A scris mult acolo, dar zicea că nu i-a plăcut deloc.

— Mi-a spus că i se părea bântuită, zice Bucky. Ce te gândeşti să faci în continuare, draga mea?

— Vreau să dorm. Mi se pare că tot nu dorm suficient. Am crezut că o să-mi fie mai uşor după ce termin de scris povestea, dar…

Ridică din umeri şi se scoală de pe scaun.

— O să mă gândesc mai încolo. Ştii ce zicea Scarlett O'Hara, da?

Bucky Hanson zâmbeşte larg.

— O să mă gândesc la asta mâine, pentru că şi mâine e o zi[190].

— Aşa este.

Alice porneşte spre dormitorul unde şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului de când s-a întors aici, fie că scria, fie că încerca să doarmă. Dar se întoarce cu faţa spre Bucky. Şi îi zâmbeşte.

— Pun pariu că lui Billy nu i-ar fi plăcut deloc replica asta.

— S-ar putea să ai dreptate.

Alice oftează.

— N-o s-o pot publica niciodată, nu? Cartea lui. Nici măcar ca un *roman à clef*. Nici peste cinci ani, nici peste zece. N-are niciun rost să mă mai amăgesc.

— Probabil că n-ai să poţi, îi dă dreptate Bucky. Ar fi ca un fel de autobiografie a lui D.B. Cooper[191], cu titlul *Aşa am făcut-o*.

— Habar n-am cine-i ăsta.

— Păi, tocmai asta-i toată chestia: nimeni n-are habar. Tipul a deturnat un avion, a căpătat o groază de bani, a sărit cu paraşuta şi nu l-a mai văzut nimeni niciodată. Cam ca Billy în varianta scrisă.

— Crezi că s-ar fi bucura că am ales finalul ăsta? Că l-am lăsat să trăiască?

— I-ar fi plăcut la nebunie, Alice.

— Şi eu cred. Dacă *aş putea* s-o public, ştii ce titlu i-aş pune? *Billy Summers: Povestea unui suflet rătăcit*.

— Mi se pare cel mai potrivit titlu.

8

Ninge pe timpul nopţii, dar nu se depun decât trei sau patru centimetri de zăpadă. La şapte, când se trezeşte Alice, ninsoarea a încetat deja, iar cerul dimineţii este atât de limpede, că pare transparent.

Bucky încă doarme, îl aude cum sforăie prin uşa dormitorului. Pune cafeaua la fiert, ia lemne din mormanul de lângă casă şi face focul în sobă. Cafeaua deja s-a făcut şi ea bea o ceaşcă. Apoi îşi pune haina, ghetele şi o căciulă din blană care îi acoperă urechile.

Intră în camera pe care i-a oferit-o Bucky, mângâie laptopul lui Billy, apoi ia cartea broşată de alături şi şi-o îndeasă în buzunarul de la spate al jeanşilor. Iese din cabană şi merge pe potecă. Se văd urme de căprioare în zăpada proaspătă, multe urme; ba chiar şi urme ciudate, în formă de mână de om, lăsate de unul sau doi ratoni. Însă pătura de zăpadă din faţa locuinţei de vară este complet neatinsă. Căprioarele şi ratonii au ocolit locul acesta. Îl ocoleşte şi Alice.

Nu departe de locul unde se termină poteca, e un plop cu trunchiul crăpat. Reperul ei. Alice intră în pădure şi începe să meargă, numărându-şi în şoaptă paşii. Două sute zece a numărat în ziua când l-au adus pe Billy aici, însă în dimineaţa asta terenul e mai alunecos şi face două sute patruzeci până ajunge la poiana micuţă. Ca să poată intra în ea, trebuie să se caţăre peste un pin doborât. În mijlocul poienii este o brazdă de pământ pe care ei au împrăştiat un amestec de frunze uscate şi ace de pin. Chiar cu stratul acela subţire de zăpadă deasupra, tot este clar că acolo e un mormânt. Timpul o va rezolva şi pe asta, a asigurat-o Bucky. I-a spus că în noiembrie, anul următor, un excursionist ar putea ajunge din întâmplare pe acolo şi ar călca peste peticul de pământ fără să-şi dea seama ce se ascunde dedesubt.

— Nu că ar trece excursionişti prin părţile astea. Este terenul meu şi am grijă să nu calce nimeni pe aici. Poate pe vremea când nu mă mutasem în cabană au fost şi oameni care au profitat şi au trecut prin zonă, poate chiar au mers pe poteca aia ca să se zgâiască la locul unde a fost hotelul Overlook. Însă acum sunt aici şi nu intenţionez să mai plec nicăieri. Datorită lui Billy, am o pensie foarte bună. Acum

sunt doar un muntean bătrân, ca mulţi alţii. Sunt mii ca mine în zona asta. Şi-au lăsat părul lung până la fund şi ascultă discuri vechi la pick-up.

Acum Alice stă la piciorul mormântului şi spune:

— Bună, Billy!

I se pare firesc să-i vorbească, destul de firesc. Nu era sigură că va fi în stare.

— Ţi-am terminat povestea. I-am inventat un alt sfârşit. Bucky spune că nu te-ai fi supărat. E pe acelaşi stick de memorie pe care l-ai folosit tu atunci când ai început să scrii în biroul din clădirea aia. Când o să ajung la Fort Collins, o să închiriez o cutie de valori şi o să-l pun în ea, împreună cu actele mele pe numele Alice Maxwell.

Se întoarce la trunchiul de pin şi se aşază pe el, dar, înainte de asta, scoate cărticica din buzunar şi şi-o pune pe genunchi. Se simte bine aici. Este un loc liniştit. Înainte să înfăşoare trupul lui Billy în prelată, Bucky i-a făcut ceva. N-a vrut să-i spună ce, dar i-a zis că aşa nu o să mai miroasă prea tare când va da din nou căldura – dacă se va mai face vreodată cald. Iar animalele nu o să-l deranjeze. Bucky i-a zis că aşa se proceda pe vremea caravanelor de căruţe şi a minelor de argint{192}.

9

— M-am hotărât să merg la facultate în Fort Collins. La universitatea statului Colorado. Am văzut poze şi mi se pare un loc foarte frumos. Mai ţii minte când m-ai întrebat ce vreau să studiez? Ţi-am răspuns că poate istorie, poate sociologie, poate chiar artă teatrală. Mi-a fost ruşine să-ţi mărturisesc ce vreau cu adevărat, dar sunt convinsă că ţi-ai dat seama. M-am gândit la asta şi când eram în liceu, pentru că cele mai bune note le-am avut întotdeauna la limba şi literatura engleză, însă doar faptul că ţi-am putut termina povestea m-a făcut să înţeleg că este posibil.

Se opreşte, pentru că tot ce urmează e greu de rostit cu voce tare, chiar dacă e singură aici. Sună

arogant. Mama ei i-ar zice că *îşi dă aere.* Dar trebuie s-o spună. I-o datorează.

— Aş vrea să mă fac scriitoare.

Se întrerupe din nou şi îşi şterge ochii cu mâneca de la geacă. E frig. Însă liniştea este extraordinară. E atât de devreme, că nici măcar ciorile nu s-au trezit încă.

— Când am… când am…

Ezită. De ce este atât de greu de articulat cuvântul ăsta? De ce să fie aşa?

— Când am *scris,* am uitat de tristeţe. Am uitat de grijile despre viitor. Am uitat cine sunt. Nu credeam că aşa ceva este posibil. Puteam să mă prefac că suntem în motelul Bide-A-Wee, de lângă Davenport, Iowa. Numai că nu era nicio prefăcătorie, cu toate că în realitate nu există niciun motel cu numele ăsta. Vedeam pe bune şi pereţii din lemn fals, şi cuvertura albastră, şi paharul de la baie pus într-o pungă sigilată din plastic, pe care scria STERILIZAT PENTRU SĂNĂTATEA DVS. Însă nu asta a fost partea cea mai importantă.

Se şterge la ochi, se şterge la nas, se uită cum plutesc prin aer aburii albi ai respiraţiei sale.

— Am putut să-mi imaginez că Marge – nebuna de Marge – doar te-a zgâriat puţin.

Scutură tare din cap, de parcă ar vrea să-şi limpezească gândurile.

— Numai că nu-i aşa. Nu e vorba că mi-aş fi *imaginat.* Tu *chiar* n-ai avut decât o zgârietură. Tu *chiar* mi-ai scris scrisoarea aia şi mi-ai vârât-o pe sub uşă în timp ce eu dormeam. Tu te-ai dus la popasul pentru camioane de mai încolo, cu toate că popasul ăla se află în New York. Şi ai plecat mai departe de acolo. Şi *încă* mergi. Ştii că aşa ceva e posibil? Ştii că, dacă stai în faţa unui calculator sau în faţa unui caiet, poţi să schimbi lumea? Nu durează, sigur că nu, pentru că lumea reală se întoarce întotdeauna. Dar este fenomenal ce se întâmplă până atunci. Este realizarea supremă. Pentru că totul este aşa cum vrei să fie. Iar eu vreau

ca tu să fii şi acum în viaţă; şi în poveste eşti viu şi aşa vei fi mereu.

Se ridică şi se duce la groapa pe care a săpat-o împreună cu Bucky.

În lumea reală, el este acolo.

Alice se aşază în genunchi şi pune cartea pe mormânt. Poate o va acoperi zăpada.

Poate o va rostogoli vântul.

Nu contează. În mintea ei, cartea va rămâne acolo.

Este *Théreèse Raquin,* de Emile Zola.

— Acum înţeleg despre cine vorbeai, mai spune ea.

10

Alice se duce până la locul unde se termină poteca şi începe valea îngustă.

Se uită vizavi, la terenul plat pe care se înălţase odinioară hotelul acela vechi – hotelul acela bântuit, după cum zicea Bucky.

Odată i s-a părut că realmente îl vede – evident o halucinaţie provocată de faptul că nu era obişnuită cu aerul rarefiat de aici.

Astăzi nu vede nimic.

Dar aş putea să-mi imaginez că e acolo, îşi spune ea. *Aş putea să mi-l imaginez acolo, la fel cum am putut să-mi imaginez motelul Bide-A-Wee, cu toate detaliile pe care nu le-am trecut în poveste – paharul steril din baie, sau pata în forma statului Texas de pe covor. Aş putea să pretind că există. Ba chiar l-aş putea popula cu fantome, dacă aşa aş vrea.*

Cu mâinile în buzunare, se uită spre versantul celălalt prin aerul îngheţat şi se gândeşte la toate lumile pe care ar putea să le creeze.

Billy i-a oferit această şansă.

Acum se află aici. S-a regăsit.

12 iunie 2019–3 iulie 2020

MULŢUMIRI

Robin Furth şi Myke Cole m-au ajutat cu documentarea, au descoperit neconcordanţe în desfăşurarea acţiunii şi mi-au făcut sugestii de redactare extrem de valoroase. Le adresez amândurora toate mulţumirile mele. Urmează avertismentul obişnuit: dacă ceva nu-i în regulă, e din vina mea, nu a lor. De asemenea, doresc să îi mulţumesc lui Bing West pentru cartea sa, *No True Glory* – o excepţională descriere a celor două bătălii pentru Fallujah. Mi-a fost de un real ajutor.

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

BILLY SUMMERS e un lunetist de excepție,
un veteran decorat, un adevărat Houdini
când trebuie să dispară de la locul faptei.
Și, în prezent, își câștigă existența ca asasin plătit.
Dar numai dacă ținta este un individ cu adevărat malefic.
Mai are un ultim contract și apoi vrea să se retragă.

CE AR PUTEA SĂ MEARGĂ PROST?

Totul, probabil.

Această carte incredibilă e și o poveste de război, și o declarație de dragoste făcută vieții din orășelele americane tradiționale, prezentându-ne, totodată, unul dintre cele mai interesante cupluri din toată opera lui Stephen King.

Un roman despre dragoste, noroc și destin al cărui protagonist complex mai are doar o șansă pentru a-și răscumpăra păcatele de-o viață.

„Maestrul absolut al genului *horror* abordează domeniul thrillerelor *noir* și reușește, din nou, să ne surprindă și să ne farmece..."
ESQUIRE

ARMADA powered by NEMIRA

virtual project

e-BOOK DISPONIBIL NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-1220-4

{1} Socrii lui Stephen King (n. tr.).

{2} „Căci rătăcit am fost, dar azi m-am regăsit”, fragment dintr-un imn religios („Măreţul Har”), din 1779, ale cărui versuri au fost scrise în 1772 de către poetul şi preotul anglican John Newton (n. tr.).

{3} Serie de benzi desenate din universul Archie Comics publicate între 1952 şi 1991 şi apoi între 1992 şi 2001 (într-un format special, 13x18 cm). Ele îl au drept protagonist pe celebrul Archie Andrews din Riverdale, cel mai longeviv personaj BD, ale cărui aventuri au început să fie publicate încă din 1939 (n. red.).

{4} Coafură în care părul mai lung din creştet este tapat şi pieptănat spre spate (n. tr.).

{5} Mişcarea „ŞiEu” este o mişcare internaţională împotriva hărţuirii şi a violenţei sexuale, apărută în 2017 (n. tr.).

{6} *Red States,* în lb. engleză, statele cu electorat predominant republican (n. tr.).

{7} *Ambulance chaser,* lb. engleză, avocat care îşi caută clienţi chiar la locul accidentelor (n. tr.).

{8} Graniță istorică între statele din nordul şi cele din sudul SUA (n. tr.).

{9} Duet de muzicieni pop-rock din anii ’70 (n. tr.).

{10} VPN, acronim al Virtual Private Network, reţea privată virtuală (n. tr.).

{11} James Mallahan Cain (1892-1977), scriitor american de origine irlandeză, unul dintre pionierii genului *noir,* printre ale cărui romane poliţiste se numără *Poştaşul sună întotdeauna de două ori* (n. tr.).

{12} Entertainment Comics, editură de BD-uri, în vogă prin anii ’40 şi ’50 (n. tr.).

{13} *The Asphalt Jungle,* film *noir,* regizat de John Huston (n. tr.).

{14} Prescurtare pentru M24 Sniper Weapon System (SWS), puşcă cu lunetă de înaltă precizie, care seamănă foarte mult cu Remington Model 700, fiind folosită în special de armata americană (n. tr.).

{15} *The Hero’s Journey: Joseph Campbell on His Life and Work* (1980), carte conţinând o serie de interviuri şi de conversaţii cu Joseph Campbell (1904-1987), scriitor şi cercetător al miturilor şi religiilor, celebru pentru teoria sa privind monomitul sau călătoria ciclică a eroului (n. tr.).

{16} Guvernul Statelor Unite (n. tr.).

{17} Site cu benzi desenate (n. tr.).

{18} Chris Kyle (1974-2013), lunetist celebru din armata SUA (n. tr.).

{19} Harry Houdini (1874-1926), iluzionist american celebru, originar din Ungaria (n. tr.).

{20} *Infinite Jest,* de David Foster Wallace (1962-2008), roman cu structură neconvenţională, considerat de critici drept roman enciclopedic (n. tr.).

{21} Izod, companie americană producătoare de îmbrăcăminte ieftină (n. tr.).

{22} HVAC, acronim în limba engleză pentru *Heating, ventilation and air conditioning,* sistem de încălzire, ventilaţie şi aer condiţionat (n. tr.).

{23} Reba Nell McEntire (n. 1955), cântăreaţă de muzică country, compozitoare şi actriţă (n. tr.).

{24} Willie Nelson (n. 1933), cântăreţ, actor şi activist american (n. tr.).

{25} „All My Rowdy Friends", titlul unuia dintre cântecele compuse de Hank Junior (Hank William Jr.) (n. tr.).

{26} Denumire colocvială a United States Junior Chamber – organizaţie de îndrumare a tinerilor între 18 şi 40 de ani pentru posturi de conducere şi pentru activităţi cetăţeneşti; înfiinţată în 1920 (n. tr.).

{27} *Make America Great Again* (MAGA), sloganul campaniei pentru alegerile prezidenţiale a lui Donald Trump (n. tr.).

{28} People Nation, alianţă de bande de cartier, care activează mai ales în Chicago (n. tr.).

{29} Preparat culinar mexican, foarte picant şi aromat (n. tr.).

{30} Produse gastronomice pregătite la cele mai înalte standarde (n. tr.).

{31} *The Young Lawyers,* în lb. engleză, serial american de la începutul anilor '70 (n. tr.).

{32} Personaj din serialul american *The Dukes of Hazzard* (difuzat între 1979-1985), prototipul omului rău şi lacom, avid de putere (n. tr.).

{33} Sun Ra (1914-1993), compozitor american de jazz (n. tr.).

{34} Joc de cuvinte în limba engleză: BS - iniţialele agenţiei Business Solutions; BS – abreviere pentru *bullshit* – „rahat", „porcărie" (n. tr.).

{35} Loc special amenajat pentru patinele cu rotile (n. tr.).

{36} *British Invasion* – denumire a fenomenului muzical din anii '60 şi '70, care a avut un mare succes comercial mai ales în ţările de limbă engleză (n. tr.).

{37} The Gloved One – una dintre poreclele lui Michael Jackson (n. tr.).

{38} Joc de cărţi (n. tr.).

{39} Benjy Compson este numele fiului celui mic, înapoiat mintal, al familiei Compson din romanul *Zgomotul şi furia,* de William Faulkner (n. tr.).

{40} Joc de cuvinte în limba engleză: *to rain* - „a ploua", Raines – nume de familie (n. tr.).

{41} Personajul principal din romanul omonim al lui Émile Zola (n. tr.).

{42} Eddie Munster, personaj din serialul *The Munsters* (1964-1966), care avea linia părului în formă de V (n. tr.).

{43} Moet & Chandon, şampanie de lux (n. tr.).

{44} Henny Youngman (1906-1998), actor de comedie, renumit pentru glumele lui scurte şi replicile spirituale (n. tr.).

{45} „Să mâncăm", în lb. italiană, în original (n. tr.).

{46} Liceu de stat dintr-o suburbie a New Yorkului (n. tr.).

{47} Echipa de hochei a liceului Paramus (n. tr.).

{48} „Dobitoc", „cretin", „bastard", în lb. italiană, în original (n. tr.).

{49} Ralph Nader (n. 1934), om politic american, activist şi scriitor, candidat la alegerile prezidenţiale din partea Partidului Verzilor (n. tr.).

{50} „În locul (respectiv)", în lb. latină, în original (n. tr.).

{51} Insulă din Caraibe (n. tr.).

{52} Citat din *Alice în Ţara Oglinzilor,* de Lewis Carroll – una dintre metaforele folosite de Regina Albă pentru promisiunile deşarte (n. tr.)

{53} Unul dintre sloganurile mişcării feministe MeToo (n. tr.).

{54} Porecla personajului interpretat de Clint Eastwood în filmul poliţist cu acelaşi titlu realizat în 1971 (n. tr.).

{55} Donald Trump (n. tr.).

{56} Adresa Casei Albe (n. tr.).

{57} *Raiders of the Lost Ark*, film din 1981, în regia lui Steven Spielberg (n. tr.).

{58} Caspar Milquetoast, personaj vârstnic şi blajin, din seria BD *The Timid Soul,* de H.T. Webster (n. tr.).

{59} În Statele Unite, prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

{60} Image MAXimum, ecran de 24 de metri lungime şi 18 metri înălţime (n. tr.).

{61} Acţiune de atac în fotbalul american, prin care mingea este aşezată în terenul de ţintă al echipei adverse, fiind recompensată cu şase puncte (n. red.).

{62} Tabloid fictiv cu reportaje despre evenimente violente şi sângeroase din universul scrierilor lui Stephen King (n. tr.).

{63} *Gadsden Purchase,* în lb. engleză, denumire dată achiziţiei unei regiuni de 76.800 km^2 din sudul Arizonei şi sud-vestul statului New Mexico; Statele Unite au cumpărat această regiune de la Mexic la 30 decembrie 1853, iar tratatul a fost semnat de către James Gadsden, ambasadorul SUA în Mexic la vremea respectivă (n. tr.).

{64} *Slavery, Scandal and Steel Rails,* în lb. engleză, volum având ca subiect Achiziţia Gadsden, scris de David Devine şi apărut în 2004 (n. tr.).

{65} Element din poveştile europene (de exemplu, *Tom Degeţel,* povestea lui Charles Perrault) – cizme care permit purtătorului să facă paşi lungi de câte 20 de kilometri (n. tr.).

{66} Acronim pentru Reserve Officers Training Corps, program de pregătire militară din cadrul colegiilor şi universităţilor americane (n. tr.).

{67} Decoraţie militară acordată în numele preşedintelui SUA acelora care au fost răniţi sau ucişi în serviciul militar (n. tr.).

{68} Deviză apărută în urma atacurilor teroriste din 2015 împotriva a două baze militare din Chattanooga, Tennessee, în urma cărora au murit cinci militari (n. tr.).

{69} Slogan de recrutare al corpului de puşcaşi marini americani (n. tr.).

{70} Acronim pentru Armed Services Vocational Aptitude Baterry – test de aptitudini din Armata SUA (n. tr.).

{71} În SUA nu există buletin de identitate, ci acest card de asigurare socială pe care este trecut un număr format din nouă cifre, echivalentul CNP-ului (n. tr.).

{72} ŢŢesătură ecosez, din bumbac sau lână, folosită în Scoţia (n. tr.).

{73} *Lucrurile pe care le-au dus cu sine* – volum de nuvele despre infanteriştii americani care au luptat în Vietnam, carte bazată pe experienţa personală a autorului (n. tr.).

{74} Titlul unei serii de filme de desene animate japoneze, având ca protagoniste nişte fete înzestrate cu puteri magice (n. tr.).

{75} Tip de glonţ de calibru mare (n. tr.).

{76} José Altuve, jucător de baseball profesionist, născut în Venezuela în 1990 (n. tr.).

{77} Fostul parc de distracţii din Fallujah (n. tr.).

{78} Substanţă utilizată de Statele Unite pentru fabricarea armelor incendiare folosite împotriva civililor (n. tr.).

{79} William Wordsworth (1770-1850), poet englez din prima perioadă a romantismului (n. tr.).

{80} *Balade lirice* – colecţie de poezii publicată în 1798 de Samuel Taylor Coleridge şi William Wordsworth (n. tr.).

{81} Parcele sunt cele trei divinităţi ale infernului în mitologia antică (prima torcea firul vieţii omului, a doua îl depăna, a treia îl tăia) (n. tr.).

{82} Henry Reed (1914-1986), poet, dramaturg şi ziarist britanic, care a luptat în al Doilea Război Mondial (n. tr.).

{83} „Naming of Parts", poezie despre piesele puştii Enfield (n. tr.).

{84} Blackwater Security Consulting (în prezent, Academy), companie militară privată, plătită de guvernul american pentru servicii de securitate în Irak. Angajaţii ei au tras în civilii irakieni (17 morţi şi 20 de răniţi) în Piaţa Nisour din Bagdad, în timp ce escortau un convoi al ambasadei SUA (n. tr.).

{85} Acronim în lb. engleză pentru Improvised Explosive Device – dispozitiv exploziv improvizat (n. tr.).

{86} Walter Cronkite (1916-2006), jurnalist, prezentator de ştiri la postul CBS, care a relatat în direct multe evenimente care au marcat istoria celei de-a doua jumătăţi a secolului al XX-lea (n. tr.).

{87} Aeroport internaţional care deserveşte zona metropolitană a New Yorkului (n. tr.).

{88} Localitate turistică din Florida (n. tr.).

{89} Pastor evanghelic care apare foarte mult la posturile de televiziune, fie ca să-şi propovăduiască convingerile, fie ca să ceară donaţii (n. tr.).

{90} Cod al tăcerii respectat în rândurile Mafiei, a cărui încălcare este pedepsită cu moartea (n. red.).

{91} *A Cry in the Dark,* film realizat în 1988 de către regizorul australian Fred Schepisi (n. tr.).

{92} Bază militară situată în sudul Californiei, în apropiere de Oceanul Pacific (n. tr.).

{93} Bază militară a trupelor americane, situată în apropierea oraşului Fallujah (n. tr.).

{94} Omaha – cel mai mare oraş din Nebraska, SUA (n. tr.).

{95} Noaptea lui Guy Fawkes, sau Noaptea Focurilor, comemorare anuală în Marea Britanie a zilei de 5 noiembrie 1605, când a fost arestat Guy (Guido) Fawkes, membru al unui grup de restauraţionişti catolici, care plănuia să îl asasineze pe regele Iacob I (n. tr.).

{96} Robert Stone (1937-2015), romancier american (n. tr.).

{97} AK-47 este cea mai uşoară puşcă de asalt, creată în 1947 de Mihail Kalaşnikov şi folosită în timpul Războiului Rece de ţările din Blocul Estic (n. tr.).

{98} Eşarfă tradiţională în lumea arabă (n. tr.).

{99} Acronim în lb. engleză pentru Laser Guided Bomb, bombă ghidată cu laser (n. tr.).

{100} Capră dresată care conduce turmele în abator (n. tr.).

{101} „Highway to Hell", cântec al formaţiei AC/DC (n. tr.).

{102} Simbolul Batalionului 3 de puşcaşi marini (n. tr.).

{103} „You Don't Mess Around With Jim", cântec compus şi interpretat de Jim Croce (1943-1973), compozitor şi interpret de muzică folk-rock (n. tr.).

{104} „Voices Carry", cântec al trupei rock 'Til Tuesday, lansat în 1985 (n. tr.).

{105} Duo american de comedianţi, celebri între anii '40 şi '50 (n. tr.).

{106} Unitate de măsură pentru unghiuri, egală cu a şaizecea parte dintr-un grad (n. tr.).

{107} Cămaşă bărbătească, lungă, purtată mai ales în vestul Africii (n. tr.).

{108} Yasser Arafat (1929-2004), cofondator şi preşedinte al Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei (n. tr.).

{109} Ansamblu de linii, gradaţii sau alte semne din componenţa unor sisteme optice, care au ca scop vizarea unei direcţii, efectuarea de măsurători etc. (n. tr.).

{110} „Să ne grăbim!" – expresie împrumutată din limba vietnameză de soldaţii americani care au luptat în Războiul din Vietnam şi ajunsă cunoscută prin intermediul filmului *Deer Hunter (Vânătorul de cerbi),* cu Robert De Niro în rolul principal (n. tr.).

{111} Blue Jays (Gaiţele albastre), echipă de baseball profesionist din Canada (n. tr.).

{112} Black Keys este o trupă de rock (n. tr.).

{113} Rohypnol – sedativ folosit în tratamentul insomniei, supranumit „drogul violului” (n. tr.).

{114} Foghat – trupă britanică de rock, care a cunoscut succesul în a doua jumătate a anilor ’70 (n. tr.).

{115} „Hope is thing with feathers”, poezie de Emily Dickinson (n. tr.).

{116} Program matinal al postului NBC (n. tr.).

{117} Festival anual de muzică rock, heavy metal, punk rock şi hip hop, care se desfăşoară pe perioada a patru zile; la început a fost organizat doar în Statele Unite, la Chicago, dar apoi s-a organizat şi în alte ţări (n. tr.).

{118} *Lingchi* – metodă de tortură şi execuţie folosită în China până în 1905 (n. tr.).

{119} „Teddy Bears Picnic” („Picnicul ursuleţilor”) – cântec pentru copii, a cărui muzică a fost compusă în 1907 de John Walter Bratton, iar versurile au fost adăugate în 1932 de Jimmy Kennedy (n. tr.).

{120} *The Blacklist* – serial american de acţiune, difuzat de NBC din anul 2013 (n. tr.).

{121} Sindromul Stockholm – răspunsul psihologic al unei persoane captive, care, cu timpul, începe să se ataşeze emoţional de abuzator, încercând chiar să-i justifice abuzurile (n. tr.).

{122} *Deliverance,* film de acţiune din 1972, în regia lui John Boorman, avându-i ca protagonişti pe Jon Voight şi pe Burt Reynolds şi a cărui temă este supravieţuirea în condiţii inimaginabile (n. tr.).

{123} Replică din *A douăsprezecea noapte,* de William Shakespeare (n. tr.).

{124} Membru al poliţiei islamice (n. tr.).

{125} Poreclă dată nativilor din statul Michigan (n. tr.).

{126} „Mame cu mulţi copii”, în lb. arabă, în original (n. tr.).

{127} JonBenét Ramsey (1990-1996), fetiţă care a participat la concursuri de frumuseţe şi a fost ucisă în casa familiei sale din Boulder, Colorado, în noaptea de 25 spre 26 decembrie 1996, la vârsta de şase ani. Asasinul nu a fost nici acum descoperit (n. tr.).

{128} Trupă americană de muzică country-rock din anii ’70 (n. tr.).

{129} Vers dintr-un cântec vechi pentru copii mici - „Good Morning to You” (n. tr.).

{130} Dirty Harry – personaj principal din filmul de acţiune cu acelaşi titlu, realizat în 1971 (n. tr.).

{131} The Three Stooges – trio de vodevil (n. tr.).

{132} Club din Florida (n. tr.).

{133} Acronim pentru *on-board diagnostic,* sistem de detectare a erorilor unui vehicul (n. tr.).

{134} Merle Haggard (1937-2016), chitarist, compozitor şi cântăreţ de muzică country (n. tr.).

{135} Mic dejun mexican, cu ouă prăjite, *tortilla,* sos de roşii şi o lingură de fasole bătută (n. tr.).

{136} Liceu din benzile desenate cu Archie Andrews (n. tr.).

{137} SAW, acronim în lb. engleză pentru Squad Automatic Weapon, mitralieră de companie (n. tr.).

{138} Aluzie la hotelul Overlook, din romanul *Shining,* al lui Stephen King, Nemira, Bucureşti, 2019 (n. tr.).

{139} *Semper Fidelis,* în lb. latină, în original, „veşnic devotat" (n. tr.).

{140} Shylock – personaj negativ din piesa *Neguţătorul din Veneţia,* de William Shakespeare (n. tr.).

{141} Aluzie la titlul cântecului şi al filmului muzical din 1970, *On a Clear Day You Can See Forever,* în regia lui Vincente Minnelli, cu Barbra Streisand în rolul principal (n. tr.).

{142} Creedence Clearwater Revival şi Led Zeppelin (n. tr.).

{143} Aluzie la peluza din faţa hotelului Overlook din romanul *Shining,* de Stephen King, Nemira, Bucureşti, 2019 (n. tr.).

{144} George Patton (1885-1945), general american, care a luptat în ambele războaie mondiale (n. tr.).

{145} Expresie folosită în timpul Războiul din Vietnam, care înseamnă literal „nebun la cap" (forma corectă în lb. vietnameză este, de fapt, *dien cai dau)* (n. tr.).

{146} *Banzai!* strigăt japonez de luptă (n. tr.).

{147} Revistă pentru pescari şi vânători (n. tr.).

{148} *Tajir,* în lb. arabă, „negustor" (n. tr.).

{149} Lozincă de protest împotriva prezenţei americane, folosită la scară mondială; se spune că ar avea originea în Japonia, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, dar se pare că prima dată a apărut pe un banner, în timpul unei demonstraţii antiamericane din Berlinul de Est, în 1950 (n. tr.).

{150} Angus Young, chitaristul trupei hard rock AC/DC (n. tr).

{151} Tom Waits, cântăreţ, compozitor, poet şi actor american, despre a cărui voce s-a spus că „sună de parcă ar fi fost cufundată într-un butoi

cu whisky, atârnată la afumat câteva luni şi apoi călcată de o maşină" (n. tr.).

{152} Robert Seger, compozitor şi cântăreţ de muzică rock şi country (n. tr.).

{153} Cartel mexican de crimă organizată (n. tr.).

{154} *Stronzo madre,* în lb. italiană, în original, (aprox.) „căcănar" (n. tr.).

{155} *Fottimi nel culo,* în lb. italiană, în original, „a face sex anal" (n .tr.).

{156} Cetăţean american de origine mexicană (n. tr.).

{157} Oraşe din statul Colorado (n. tr.).

{158} John Howard Griffin (1920-1980), ziarist şi scriitor american, care a luptat împotriva discriminării rasiale şi care, ca să strângă material despre segregaţia din sudul SUA pentru cartea sa *Black Like Me*, şi-a înnegrit pielea cu ajutorul unui dermatolog din New Orleans (n. tr.).

{159} Asistent virtual al aplicaţiei Apple (n. tr.).

{160} „Little Queenie" (n. tr.).

{161} Poreclă a echipei de fotbal Giants (n. tr.).

{162} Georgia O'Keeffe (1887-1986), pictoriţă americană considerată „mama modernismului american" (n. tr.).

{163} În lb. albaneză, în original, (aprox.) „Băga-mi-aş!" (n. tr.).

{164} Aluzie la filmul *Ghost in the Machine* din 1993, în regia lui Rachel Talalay (n. tr.).

{165} Lee Harvey Oswald (1939-1963), fost puşcaş marin, despre care se spune că l-ar fi asasinat pe John F. Kennedy (n. tr.).

{166} În lb. albaneză, în original, „prost" (n. tr.).

{167} Aluzie la filmul din 1953, *Gentlemen Prefer Blondes,* în regia lui Howard Hawks, cu Marilyn Monroe în rolul principal (n. tr.).

{168} Rifle, oraş din Colorado (n. tr.).

{169} Eos, în mitologia greacă, era zeiţa dimineţii (n. tr.).

{170} Los Angeles (n. tr.).

{171} Artă marţială care se axează pe tehnici de autoapărare şi a fost creată iniţial pentru armata israeliană (n. tr.).

{172} Aluzie la titlul melodiei lui Frank Zappa, „Elvis Has Just Left the Building" (n. tr.).

{173} Rick James (1948-2004), cantautor american de culoare, consumator de droguri, care s-a aflat şi în mijlocul multor scandaluri

de hărţuire sexuală (n. tr.).

{174} Aluzie la versurile cântecului „September Morn", al lui Neil Diamond (n. tr.).

{175} *Matinée de Septembre,* tablou al lui Paul Chabas (1869-1937), reprezentând o tânără goală, care stă la marginea unui lac, în lumina soarelui dimineţii (n. tr.).

{176} Opioid foarte puternic, de uz veterinar, folosit mai ales la menţinerea anesteziei generale la animalele de talie mare (n. tr.).

{177} Aubusson, canton din Franţa, celebru pentru covoarele sale artizanale (n. tr.).

{178} În dialect scoţian – „mai rămâneţi puţin la noi" (n. tr.).

{179} Grup de insule din Bahamas (n. tr.).

{180} Roman inspirat din evenimente reale, în care numele personajelor sunt schimbate (n. tr.).

{181} Librărie din New York (n. tr.).

{182} *Valley of the Dolls,* roman al scriitoarei Jacqueline Susann, apărut în 1966 (n. tr.).

{183} Provincii din Canada (n. tr.).

{184} *Speed the plow,* în lb. engleză, titlul unei piese de David Mamet din 1988, despre industria cinematografică din SUA, inspirat de expresia *God speed the plow* („Fie ca Dumnezeu să iuţească plugul!"), urare de prosperitate şi succes (pe care şi-o făceau plugarii în Evul Mediu când ieşeau prima oară la arat) (n. tr.).

{185} Amfetamină (n. tr.).

{186} Derivate de amfetamină (n. tr.).

{187} Post de radio din New York City (n. tr.).

{188} Hemingford Home este o localitate inventată care apare în mai multe romane ale lui Stephen King, printre care *Apocalipsa* şi *It* (n. tr.).

{189} *Blood Meridian or The Evening Redness of the West,* roman western al scriitorului american Cormac McCarthy publicat în 1985 (n. tr.).

{190} Replică din romanul *Pe aripile vântului,* de Margaret Mitchell (n. tr.).

{191} Pseudonimul folosit pentru desemnarea unui bărbat rămas neidentificat, care a deturnat un Boeing 727, a aterizat pe un aeroport mic şi a primit banii ceruţi drept răscumpărare, a decolat din nou şi s-a paraşutat din avion (n. tr.).

{192} Perioada colonizării Vestului Sălbatic (n. tr.).

CUPRINS

CAPITOLUL 1
1
2
3
4
5
6
CAPITOLUL 2
1
2
3
4
CAPITOLUL 3
1
2
3
4
5
6
7
8
CAPITOLUL 4
1
2
3
4
5
6
7
CAPITOLUL 5
1
2
3
4
5
6
7

8
9
CAPITOLUL 6
1
2
3
4
CAPITOLUL 7
1
2
3
4
CAPITOLUL 8
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
CAPITOLUL 9
1
2
3
4
5
6
7
8
9
CAPITOLUL 10
1
2
3
4
5
6

7
8
CAPITOLUL 11
1
2
3
4
5
6
7
8
CAPITOLUL 12
1
2
3
4
5
6
7
CAPITOLUL 13
1
2
3
4
5
CAPITOLUL 14
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CAPITOLUL 15
1
2

3
4
5
6
7
8
9
10
11
CAPITOLUL 16
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CAPITOLUL 17
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
CAPITOLUL 18
1

2
3
4
5
6
7
8
CAPITOLUL 19
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
CAPITOLUL 20
1
2
3
4
5
6
CAPITOLUL 21
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
CAPITOLUL 22
1
2
3

4
5
6
7
8
9
10
CAPITOLUL 23
1
CAPITOLUL 24
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
MULȚUMIRI

Table of Contents

CAPITOLUL 1 4
1 4
2 5
3 7
4 14
5 15
6 15
CAPITOLUL 2 19
1 19
2 24
3 25
4 34
CAPITOLUL 3 37
1 37
2 38
3 39
4 42
5 43
6 51
7 53
8 55
CAPITOLUL 4 58
1 58
2 61
3 65
4 67
5 70
6 71
7 75
CAPITOLUL 5 77

1 77
2 83
3 88
4 90
5 96
6 102
7 104
8 108
9 109
CAPITOLUL 6 114
1 114
2 119
3 119
4 125
CAPITOLUL 7 130
1 130
2 134
3 136
4 145
CAPITOLUL 8 147
1 147
2 155
3 155
4 157
5 159
6 165
7 167
8 168
9 170
10 170
11 172
CAPITOLUL 9 174
1 174

2 176
3 179
4 180
5 183
6 185
7 188
8 189
9 192
CAPITOLUL 10 195
1 195
2 196
3 198
4 199
5 201
6 205
7 209
8 212
CAPITOLUL 11 215
1 215
2 220
3 223
4 224
5 226
6 228
7 233
8 237
CAPITOLUL 12 241
1 241
2 244
3 247
4 249
5 259
6 267
7 270

CAPITOLUL 13 276
1 276
2 279
3 283
4 288
5 291
CAPITOLUL 14 294
1 294
2 295
3 296
4 297
5 303
6 306
7 308
8 309
9 311
10 317
11 319
12 322
CAPITOLUL 15 324
1 324
2 325
3 329
4 331
5 332
6 333
7 335
8 336
9 337
10 340
11 342
CAPITOLUL 16 344
1 344

2 345
3 352
4 353
5 355
6 356
7 358
8 361
9 366
10 368
11 370
12 373
CAPITOLUL 17 375
1 375
2 376
3 377
4 379
5 380
6 382
7 383
8 384
9 386
10 387
11 389
12 391
13 393
14 396
15 397
16 403
CAPITOLUL 18 406
1 406
2 407
3 408
4 410
5 419

6 420
7 422
8 425
CAPITOLUL 19 430
1 430
2 431
3 434
4 435
5 439
6 441
7 443
8 444
9 446
10 448
11 450
CAPITOLUL 20 453
1 453
2 454
3 456
4 465
5 473
6 482
CAPITOLUL 21 484
1 484
2 485
3 488
4 493
5 496
6 498
7 500
8 503
9 505
10 506

CAPITOLUL 22 507
1 507
2 510
3 514
4 516
5 519
6 521
7 521
8 524
9 525
10 527
CAPITOLUL 23 529
1 529
CAPITOLUL 24 558
1 558
2 560
3 563
4 564
5 571
6 572
7 578
8 580
9 582
10 584
MULŢUMIRI 585